Machine Translated by Google

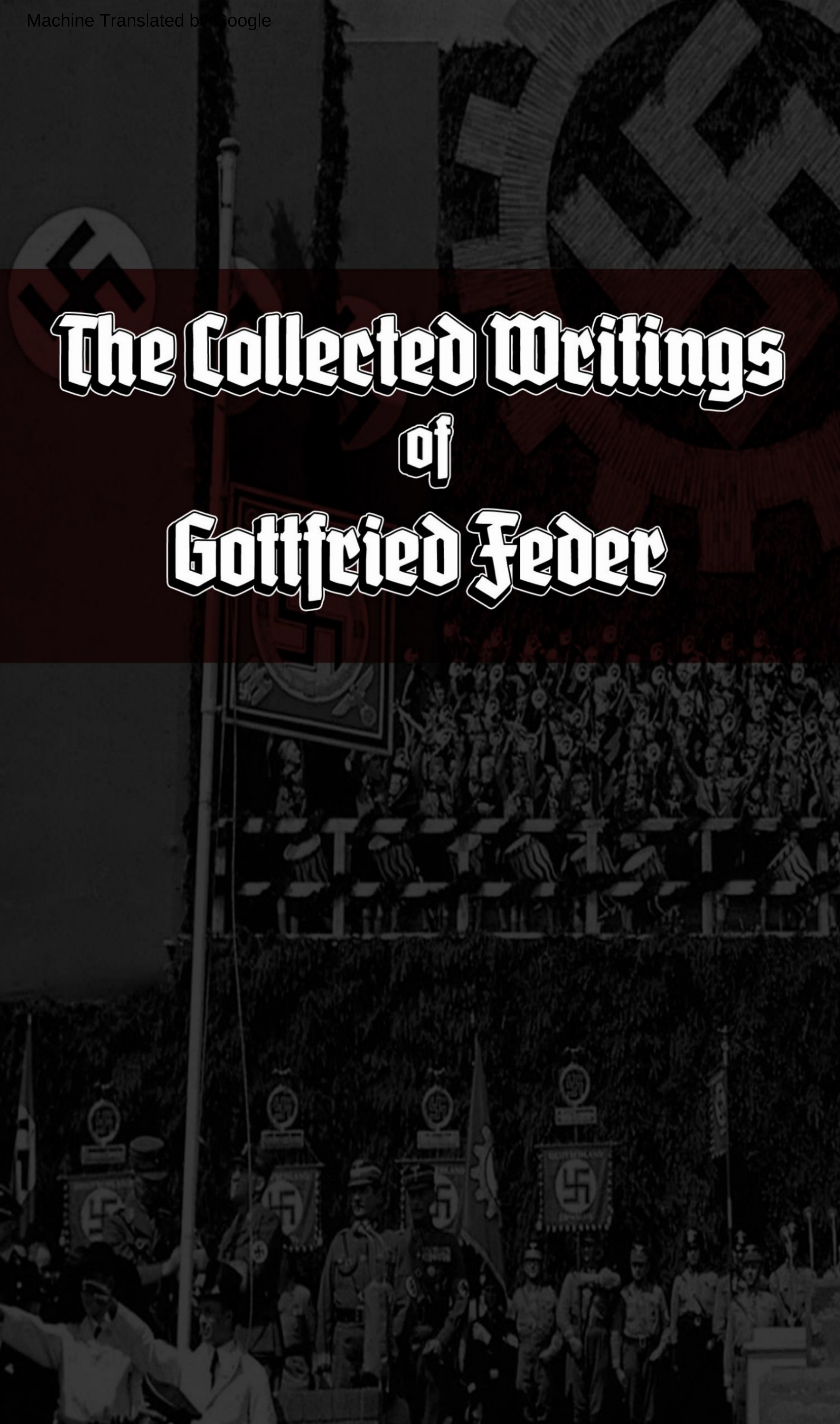

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

ບົດປະພັນທີ່ລວບລວມ ຂອງ

ກອດຟຣາຍດ ເຟເດີ

ຈັດພິມໃນ ກາລີ ຢູດາ, ຄ.ສ. 130

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

ສາລະບານ

ແຜນງານຂອງ NSDAP ແລະແນວຄວາມຄິດທົ່ວໄປຂອງມັນ 5

ບົດນໍາ ແລະ ຄໍານໍາ 6

1. ຖະແຫຼງການຢ່າງເປັນທາງການຂອງພັກກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງ NSDAP ກ່ຽວກັບປະຊາກອນກະສິກໍາ ແລະ ກະສິກໍາ.. 13

ນະໂຍບາຍຂອງ NSDAP ກ່ຽວກັບການເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິນທີ່ດິນ 17

2. 25 ຄະແນນ.. 21

3. ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານ 25

4. ຂໍ້ກໍານົດຂອງໂຄງການຢ່າງລະອຽດ.. 32

5. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາ.. 52

6. ສະຫຼຸບ.. 53

ຖະແຫຼງການເພື່ອລົບລ້າງການຄອບງໍາຜົນປະໂຫຍດ 55

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ເຫດຜົນ 57

ການປຽນພັນທະບັດສົງຄາມໄປເປັນສິນເຊື່ອທະນາຄານ 75

ຄໍາເຫັນພິເສດກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການກົດໝາຍໃນຖະແຫຼງການ 76

ການຄັດຄ້ານ ແລະ ການໂຕ້ແຍ້ງຂອງພວກມັນ 79

ໂຄງການເພີ່ມເຕີມ 89

ລັດເຢຍລະມັນທີ່ມີພື້ນຖານສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ 56

ບົດນໍາ ແລະ ຄໍານໍາ 92

1. ພື້ນຖານ.. 97

2. ແຜນງານ 116

3. ໂຄງສ້າງຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ 122

Machine Translated by Google

ກອດຟຣາຍດ ເຟເດີ

Gottfried Feder, (ວັນທີ ᛉ27 ມັງກອນ, 1883, Würzburg, ເຢຍລະມັນ - ວັນ ທີ 24 ກັນຍາ ᛦ , 1941, Murnau), ເປັນນັກເຄື່ອນໄຫວທາງການເມືອງເຢຍລະມັນຜູ້ທີ່ເປັນ ນັກທິດສະດີເສດຖະກິດ ຫຼັກຂອງໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນ.

ທ່ານ Feder, ວິສະວະກອນໂຍທາ, ໄດ້ຮັບຊື່ສຽງໂດ່ງດັງໃນປີ 1919 ສໍາລັບປື້ມຂອງລາວທີ່ມີຊື່ວ່າ 'Manifesto for Breaking'. "Thralldom of Interest", ແລະ ຄໍາປາໄສຂອງລາວຕໍ່ໜ້າກອງປະຊຸມພັກແຮງງານເຢຍລະມັນທີ່ ເມືອງ Munich ໃນເດືອນກັນຍາຂອງປີດຽວກັນໄດ້ໃຫ້ແຮງບັນດານໃຈໃນທັນທີສໍາລັບ Adolf Hitler ການເຂົ້າສູ່ການເມືອງ. ແນວຄວາມຄິດສັງຄົມນິຍົມແລະ ຕໍ່ຕ້ານທຶນນິຍົມ ຂອງ Feder ຕໍ່ມາໄດ້ຖືກສະແດງອອກໃນ ໂຄງການ 25 ຈຸດ ຂອງ Hitler ສໍາລັບພັກແຮງງານເຢຍລະມັນສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ (NSDAP) ໃນເດືອນມີນາ 1920, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໃນປື້ມ ຂອງ Feder ເອງ, 'ລັດເຢຍລະມັນກ່ຽວກັບມູນນິທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ', ເຊິ່ງ Hitler ຖືວ່າ ເປັນ "ຄໍາສອນຂອງການເຄື່ອນໄຫວ [ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ]." ລະຫວ່າງປີ 1924 ແລະ 1936 Feder ໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນ Reichstag ຂອງເຢຍລະມັນ ແລະ ໄດ້ເປັນປະທານສະພາເສດຖະກິດ NSDAP (1931), ເລຂາທິການລັດຂອງກະຊວງເສດຖະກິດເຢຍລະມັນ (1933), ແລະ ກໍາມະການທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງລັດ (1934) . ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດ້ວຍການປັບປຽນນະໂຍບາຍຂອງນາຊີໃຫ້ກັບລະບົບເສດຖະກິດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ບົດບາດ ຂອງ Feder ໃນວຽກງານພັກໄດ້ຫຼຸດລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ ຮອດປີ 1936 ລາວໄດ້ຖືກ ປະຖິ້ມໄວ້ ໃນຄວາມມືດມົວທາງອິນເຕີເນັດ.

Machine Translated by Google

ໂຄງການຂອງແຫ່ງຊາດ
ພັກກຳມະກອນເຢຍລະມັນສັງຄົມນິຍົມ
ແລະ ແນວຄິດທົ່ວໄປຂອງມັນ

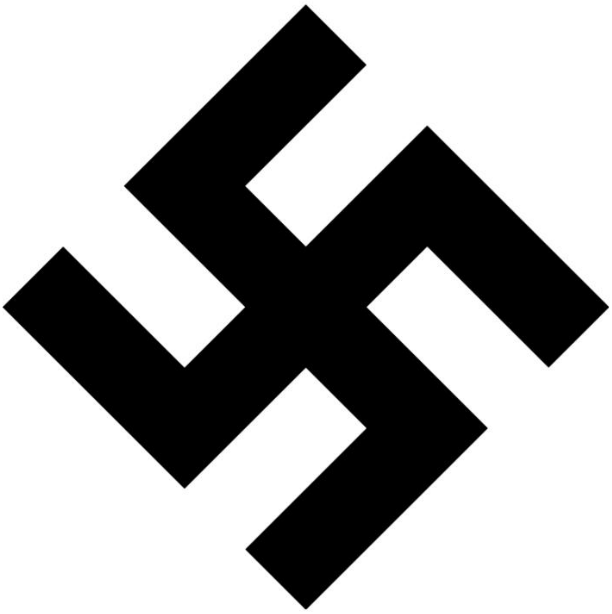

Machine Translated by Google

ບັນຊີປະຫວັດສາດກ່ຽວກັບການເພີ່ມຂື້ນຂອງ

NSDAP ດ້ວຍການສຳຫຼວດຊີວະປະຫວັດກ່ຽວກັບອາຊີບຂອງ Adolf Hitler

ອາດອນ ຮິດເລີ ເກີດໃນ ວັນທີ 20 ເມສາ 1889 ທີ່ບຣານົວ ອອນ ເດີ ອິນ (Braunau on the Inn) ເຊິ່ງເປັນບ້ານເກົ່າແກ່ແຫ່ງໜຶ່ງຂອງ... ບາວາເຣຍ.

ພໍ່ຂອງລາວເປັນລູກກຳພ້າຂອງຊາວກະສິກອນທຸກຍາກ ແລະ ໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ພາສີ. ແມ່ຂອງລາວມາຈາກຄອບຄົວຊາວກະສິກອນເຢຍລະມັນ. ເມື່ອລາວອາຍຸໄດ້ 13 ປີ ລາວໄດ້ສູນເສຍພໍ່ຂອງລາວ, ແລະ ສີ່ປີຕໍ່ມາແມ່ຂອງລາວ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, Adolf Hitler ໄດ້ເປັນນັກວິຊາການຢູ່ທີ່ Realschu1e ທີ່ Linz ເທິງແມ່ນ້ຳ Danube, ຫຼັງຈາກອອກຈາກໂຮງຮຽນແຫ່ງຊາດ. ມັນເປັນຄວາມປາດຖະໜາຂອງພໍ່ຂອງລາວທີ່ລາວຄວນຈະກາຍເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່, ແຕ່ຄວາມປາຖະໜາຂອງລາວເອງແມ່ນການເປັນນັກສິລະປິນ. ການເສຍຊີວິດຂອງແມ່ຂອງລາວເຮັດໃຫ້ລາວຕ້ອງຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍຕົນເອງໂດຍບໍ່ມີການຊັກຊ້າອີກຕໍ່ໄປ.

ຕອນອາຍຸ 17 ປີ, ຮິດເລີ ໄດ້ໄປວຽນນາ, ບ່ອນທີ່ລາວຕັ້ງໃຈທີ່ຈະກາຍເປັນສະຖາປະນິກ. ລາວຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນເອງ, ທຳອິດເປັນກຳມະກອນກໍ່ສ້າງ, ປະສົມປູນ, ແລະຕໍ່ມາເປັນຊ່າງແຕ້ມແບບຂອງສະຖາປະນິກ. ຕອນອາຍຸ 18 ປີ, ລາວມີຄວາມສົນໃຈໃນການເມືອງແລ້ວ; ລາວກາຍເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານລັດທິມາກ, ແຕ່ມາຮອດປະຈຸບັນບໍ່ໄດ້ມີບົດບາດນຳໜ້າ. ຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍ, ຮິດເລີມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນໃນຊາດນິຍົມ, ແລະຄວາມຫວັງຂອງລາວແມ່ນການລວມເອົາປະສົບການທາງສັງຄົມໃນຊ່ວງເວລາເຮັດວຽກຂອງລາວກັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຊາດນິຍົມຂອງລາວ. ເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ລາວໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນວຽນນາດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

ໃນປີ 1912 ລາວໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ເມືອງ Munich, ບ່ອນທີ່ລາວຍັງເປັນນັກຮຽນ. ລາວບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຄວາມສຸກໃນໄວໜຸ່ມ, ແຕ່ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ລາວອອກຈາກບ້ານພ້ອມກັບເງິນ 50 ໂຄຣເນນຢູ່ໃນຖົງຂອງລາວ, ແຮງງານ ແລະ ຄວາມອຶດຢາກໄດ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລາວ. ໃນເດືອນກຸມພາ 1914, ລາວປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຫຼຸດພົ້ນຈາກພັນທະທີ່ຕ້ອງຮັບໃຊ້ໃນກອງທັບອອສເຕຣຍ. ຫົກເດືອນຕໍ່ມາສົງຄາມໄດ້ເກີດຂື້ນ. ລາວໄດ້ສະໝັກເຂົ້າຮັບໃຊ້ໃນກອງທັບເຢຍລະມັນທັນທີ, ແລະ ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງທັບ Bavarian ໃນຖານະເປັນອາສາສະໝັກໃນສົງຄາມໂດຍການອຸທອນໂດຍກົງຕໍ່ກະສັດ Ludwig ຂອງ Bavaria. ໃນ ວັນທີ 10 ຕຸລາ 1914, ກອງທັບໃໝ່ໄດ້ເດີນທັບອອກໄປ.

ໃນ ວັນທີ 2 ທັນວາ 1914, ອາສາສະໝັກອາຍຸ 25 ປີໄດ້ຮັບລາງວັນ Iron Cross, ອັນດັບ 2 ຊັ້ນ.

ເພື່ອຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມກ້າຫານຂອງລາວໃນການໂຈມຕີ 'Bayernwald' ແລະໃນການສູ້ຮົບອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບ Wytschaete, ລາວໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ຮັບຜິດຊອບເປັນຜູ້ຂົນສົ່ງສິນຄ້າ, ເຊິ່ງຕ້ອງການຄວາມກ້າຫານແລະຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືເປັນພິເສດ, ເພາະວ່າລາຍງານມັກຈະຖືກນຳໄປສົ່ງທົ່ວພື້ນທີ່ເປີດພາຍໃຕ້ການຍິງປືນຢ່າງໜັກ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງລາວເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຢ່າງໄວວາທົ່ວກອງທັບນອກເໜືອຈາກວົງແຄບຂອງສະຫາຍຂອງລາວ.

ໃນ ວັນທີ 7 ຕຸລາ 1916, ລາວໄດ້ຮັບບາດເຈັບຈາກລະເບີດແຕກ. ໃນເດືອນມີນາ 1917, ລາວໄດ້ກັບຄືນໄປຫາກອງທະຫານຂອງລາວ. ລາວໄດ້ຮັບລາງວັນອື່ນໆອີກຫຼາຍຢ່າງ, ລວມທັງໃບຢັ້ງຢືນຂອງກອງທະຫານສຳລັບຄວາມກ້າຫານພິເສດໃນການຕໍ່ສູ້ໃກ້ກັບ Fontaines, ແລະສຸດທ້າຍແມ່ນເຄື່ອງໝາຍ Iron Cross, ຊັ້ນ I.

ໃນ ວັນທີ 14 ຕຸລາ 1918, ລາວໄດ້ຮັບບາດເຈັບສາຫັດພ້ອມກັບສະຫາຍຫຼາຍຄົນໃນກອງທະຫານຂອງລາວຈາກອາຍແກັສມັດສະຕາດ ເຊິ່ງຊາວອັງກິດໄດ້ໃຊ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນເວລານັ້ນ, ແລະລາວໄດ້ຕາບອດຊົ່ວຄາວ. ໃນຂະນະທີ່ລາວຢູ່ໃນໂຮງໝໍ, ການປະຕິວັດໄດ້ລະເບີດຂື້ນ.

ດ້ວຍເຫດນີ້, ຮິດເລີຈຶ່ງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະກາຍເປັນນັກການເມືອງ. ໃນປີ 1919, ລາວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບພັກນ້ອຍໆທີ່ປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍ 6 ຄົນ ແລະ ລາວໄດ້ສ້າງຕັ້ງພັກແຮງງານເຢຍລະມັນແຫ່ງຊາດສັງຄົມນິຍົມ. ລາວໄດ້ຮ່າງແຜນງານຂອງການເຄື່ອນໄຫວໃໝ່ ແລະ ໄດ້ກຳນົດລັກສະນະ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງມັນ.

Machine Translated by Google

ນິວເຄຼຍສ໌: ເຈັດຜູ້ຊາຍ

ໃນເດືອນກັນຍາ 1919, Adolf Hitler ໄດ້ກ່າວຄໍາປາໄສຄັ້ງທໍາອິດຕໍ່ຜູ້ຊາຍເຈັດຄົນ; ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ກ່າວຄໍາປາໄສຕໍ່ຜູ້ຊົມ 11, 25, 47 ຄົນ; ໃນເດືອນທັນວາ 111 ຄົນ; ໃນເດືອນມັງກອນ 1920, 270 ຄົນ, ແລະບໍ່ດົນຫຼັງຈາກນັ້ນ 400 ຄົນ.
ໃນ ວັນທີ 14 ພະຈິກ 1920, ລາວໄດ້ກ່າວຄໍາປາໄສໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ທີ່ມີສະມາຊິກ 1700 ຄົນ. ປະຈຸບັນລາວໄດ້ຈັດຕັ້ງການໂຄສະນາຊວນເຊື່ອຂອງພັກໜຸ່ມ, ເຊິ່ງຫຼັງຈາກເຮັດວຽກເປັນເວລາໜຶ່ງປີມີສະມາຊິກ 64 ຄົນ. ໜຶ່ງປີຕໍ່ມາ - 1920 - ມັນໄດ້ບັນລຸ 3000 ຄົນແລ້ວ. ກິດຈະກໍາໂຄສະນາຊວນເຊື່ອຂອງ Hitler ໃນ Munich ແມ່ນແບບທີ່ໃນທີ່ສຸດລາວໄດ້ກ່າວຄໍາປາໄສໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມຄັ້ງຕໍ່ອາທິດ, ແລະໃນວັນຈັນລາວໄດ້ສືບຕໍ່ຫຼັກສູດການສອນ. ກ່ອນອື່ນໝົດລາວໄດ້ໂຈມຕີຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງ Versailles, ແລະປະຕິເສດການຢືນຢັນຂອງພວກມາກຊິດ, ພັກສູນກາງ, ແລະອື່ນໆວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະປະຕິບັດສົນທິສັນຍານັ້ນ. ລາວໄດ້ດູຖູກຄໍາຂວັນຂອງພັກເຫຼົ່ານີ້ - "ຍອມມອບອາວຸດຂອງທ່ານ, ແລະພັກອື່ນໆກໍ່ຈະປົດອາວຸດ". ລາວໄດ້ກ່າວໂດຍສົມມຸດຕິຖານວ່າຫຼັງຈາກພວກເຮົາຍອມມອບອາວຸດແລ້ວ, ສ່ວນທີ່ເຫຼືອຈະສືບຕໍ່ປະກອບອາວຸດ, - ຖ້າບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເງິນຂອງຕົນເອງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ດ້ວຍເງິນຫຼາຍລ້ານໂດລາທີ່ຖືກບີບບັງຄັບຈາກປະເທດເຢຍລະມັນທີ່ຖືກປົດອາວຸດຢ່າງສົມບູນ. ໃນຂະນະທີ່ຄັດຄ້ານການໂຄສະນາຊວນເຊື່ອຂອງ SPD ແລະສູນກາງເພື່ອສະໜັບສະໜູນການລົງນາມໃນສົນທິສັນຍາ, ລາວໄດ້ທໍານາຍວ່າ Ruhr ຈະຖືກຄອບຄອງ, ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະເຊັນຫຍັງກໍຕາມ.

1921.

ປີນີ້ແມ່ນປີແຫ່ງການສ້າງຕັ້ງກຸ່ມທ້ອງຖິ່ນກຸ່ມທໍາອິດທີ່ Rosenheim ແລະ Landshut. Hitler ໄດ້ຈັດຕັ້ງກຸ່ມຄົນກຸ່ມທໍາອິດເພື່ອປົກປ້ອງພັກ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນການຕໍ່ສູ້ຂອງລາວຕໍ່ກັບການເຄື່ອນໄຫວແບ່ງແຍກດິນແດນໃນ Bavaria. ຜູ້ນໍາຂອງພວກເຮົາຍັງໄດ້ກ່າວຄໍາປາໄສໃນກອງປະຊຸມທີ່ມີຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍກວ່າ 5000 ຄົນໃນວົງວຽນໃນເມືອງ Munich.

ລາວໄດ້ປະກາດໃນກອງປະຊຸມຂອງລາວວ່າການປະຕິບັດຕາມສົນທິສັນຍາຈະບໍ່ຊ່ວຍຫຍັງ, ດັ່ງທີ່ SPD, ສູນກາງ ແລະ Volkspartei ໄດ້ຢືນຢັນ, ໃນການສ້າງຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງເຢຍລະມັນໃນຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມງຽບສະຫງົບ, ແຕ່ວ່າຜົນຂອງນະໂຍບາຍທີ່ໂງ່ຈ້ານັ້ນແມ່ນຈະເຮັດໃຫ້ອັດຕາເງິນເຟີ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ເຊິ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ອຸດສາຫະກໍາເຢຍລະມັນ. ການຢືນຢັນຂອງ Hitler ວ່າລັດຖະບານແດງດໍາກໍາລັງວາງແຜນທີ່ຈະຍົກເລີກລັດທິທາງລົດໄຟຂອງລັດຖືກປະກາດວ່າເປັນ 'ຄໍາຕົວະທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ'. ຄວາມພະຍາຍາມໃນການກະບົດພາຍໃນພັກໄດ້ຖືກພ່າຍແພ້. Hitler ໄດ້ຮ່າງລັດຖະທໍາມະນູນສະບັບໃໝ່ຂອງພັກ, ເຊິ່ງໃຫ້ອໍານາດແກ່ລາວໃນການເປັນຜະເດັດການ.

ພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ, ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດສືບຕໍ່ບໍ່ສົນໃຈຊື່ຂອງ Hitler, ໄດ້ພະຍາຍາມກໍາຈັດສັດຕູຂອງມັນດ້ວຍວິທີການກໍ່ການຮ້າຍ. ມີການປະທະກັນທີ່ໂຫດຮ້າຍໃນກອງປະຊຸມ, ເຊິ່ງເສັ້ນປະສາດເຫຼັກຂອງຜູ້ນໍາຂອງພວກເຮົາຮັກສາມືໄວ້ໄດ້ດີກວ່າ. ກອງທະຫານຮັກສາຄວາມປອດໄພ 4 ຄົນທີ່ຖືກເອົາຊະນະໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງພວກເຂົາ, ເຊິ່ງຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາໄດ້ຖືກຕັ້ງຊື່ວ່າ 'Sturmabteilung'.

1922.

ໃນຂະນະທີ່ການຍຶດຄອງເມືອງມິວນິກກໍາລັງດໍາເນີນໄປ, ການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງບາວາເຣຍ. ຮິດເລີໄດ້ປະຕິເສດທຸກຂໍ້ສະເໜີ, ໂດຍການປະນີປະນອມ, ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກັບພັກອື່ນໆ. ລາວໄດ້ຄ່ອຍໆທໍາລາຍການສ້າງຕັ້ງພັກ 'ຊາດນິຍົມ' ທີ່ຄ້າຍຄືກັນທັງໝົດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດມີອໍານາດສູງສຸດເໜືອພວກເຂົາ.

ໃນເດືອນຕຸລາ ປີ 1922, ຮິດເລີ ໄດ້ເດີນທັບນໍາໜ້າທະຫານ 800 ຄົນໄປຍັງເມືອງໂຄເບີກ, ແລະ ພາຍໃນສອງຄັ້ງ 24 ຊົ່ວໂມງ ເປັນຄັ້ງທໍາອິດທີ່ໄດ້ປາບປາມການກໍ່ການຮ້າຍແດງໃນເມືອງນັ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ອາດອນ ຮິດເລີ ໄດ້ປະກາດຕໍ່ສາທາລະນະຊົນວ່າ ພວກເຮົາກໍາລັງຟ້າວຟັ່ງໄປໃນທິດທາງຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້, ເຊິ່ງລາວໄດ້ຄາດຄະເນໄວ້ລ່ວງໜ້າວ່າເປັນຜົນມາຈາກນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານປະສົມແດງ-ດໍາ. ລາວໄດ້ກາຍເປັນ

Machine Translated by Google

ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກວ່າເປັນສັດຕູທີ່ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າກຽດຊັງທີ່ສຸດຂອງລະບົບ. ພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ພັກສູນກາງໄດ້ຢຸດຕິການປ້ອງກັນຕົນເອງໂດຍການໂຕ້ຖຽງ ແລະ ໄດ້ຮັບຮອງເອົານະໂຍບາຍການໝິ່ນປະໝາດ.

1923.

ໃນເດືອນມັງກອນ 1923, ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທຳອິດຂອງພັກໄດ້ຖືກຈັດຂຶ້ນ, ແລະ ປ້າຍໂຄສະນາທຳອິດຂອງພັກໄດ້ຖືກອຸທິດ. Sturmabteilung ໄດ້ຖືກລວມເຂົ້າຢ່າງເປັນທາງການ.

ການໂຄສະນາຊວນເຊື່ອຂອງພັກໄດ້ຮັບການສຶກສາ ແລະ ປັບປຸງຢ່າງລະອຽດ, ແລະ ຫຼັກການຖາວອນຂອງອົງກອນໄດ້ຖືກກຳນົດ ແລະ ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ. ຜູ້ສະໜັບສະໜູນໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມຮອບ Hitler ເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ໝັ້ນຄົງຂອງລາວໃນປະຈຸບັນ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ການໂຈມຕີລາວໄດ້ຖືກດຳເນີນດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ; ລາວພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ໃນຄຸກເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນຂໍ້ຫາລົບກວນການປະຊຸມຂອງສັດຕູຂອງລາວ; ລາວຖືກປັບໃໝຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວບໍ່ເຄີຍຢຸດຕໍ່ສູ້ກັບລະບົບເລີຍ.

ໃນຊ່ວງລະດູຮ້ອນປີ 1923, Adolf Hitler ໄດ້ດຳເນີນການທຳລາຍກຸ່ມກໍ່ການຮ້າຍແດງໃນຕົວເມືອງສ່ວນໃຫຍ່ໃນ Bavaria; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt, - ເຊິ່ງມັກຈະຕ້ອງເສຍສະຫຼະເລືອດໃນການຕໍ່ສູ້ຕາມຖະໜົນຫົນທາງ, ເຊິ່ງລາວໄດ້ເອົາຊະນະກຸ່ມກໍ່ການຮ້າຍສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ຄອມມິວນິດ.

ການຕໍ່ສູ້ຂອງລາວຕໍ່ກັບລັດຖະບານທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດຂອງ Reich ໄດ້ມາພ້ອມກັບການກ່າວຫາທີ່ຂົມຂື່ນ. ລາວໄດ້ທຳນາຍເຖິງຄວາມສຳເລັດທີ່ບໍ່ດີຂອງການຕໍ່ຕ້ານທີ່ອ່ອນແອຂອງລັດຖະບານໃນເລື່ອງ Ruhr, ແລະໂຈມຕີນະໂຍບາຍທີ່ໂງ່ຈ້າຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈກັບຝຣັ່ງ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມຄຳໝັ້ນສັນຍາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ລາວບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈກັບອັງກິດ ແລະ ອີຕາລີ.

ໃນເດືອນພະຈິກ ປີ 1923, ອາດອນ ຮິດເລີ ໄດ້ພະຍາຍາມໂຄ່ນລົ້ມລະບົບ. ການລຸກຮືຂຶ້ນລົ້ມເຫຼວ ແລະ ຮິດເລີ ຖືກຈັບ.

1924.

ການພິຈາລະນາຄະດີຄັ້ງໃຫຍ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນທີ່ເມືອງມິວນິກໃນເດືອນມີນາ 1921. ເຖິງແມ່ນວ່າຖືກພົບເຫັນວ່າມີຄວາມຜິດໃນຂໍ້ເທັດຈິງ, ຜູ້ນຳຂອງພວກເຮົາໄດ້ບັນລຸເຖິງຄວາມຊອບທຳຢ່າງລົ້ນເຫຼືອ. ການປ້ອງກັນຂອງ Hitler ມີອິດທິພົນຕໍ່ສານໃນລະດັບດັ່ງກ່າວ, ແລະການຮັບຜິດຊອບແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວຂອງລາວແມ່ນຫນ້າເຊື່ອຖືຫຼາຍຈົນຄຳເວົ້າຂອງທະນາຍຄວາມທີ່ກ່າວຫາລາວໄດ້ກາຍເປັນປະຈັກພະຍານທີ່ໜ້າສັງເກດຕໍ່ແຮງຈູງໃຈທີ່ມີກຽດຂອງລາວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ພິພາກສາໄດ້ຕັດສິນລົງໂທດລາວໃຫ້ຖືກກັກຂັງເປັນໄລຍະເວລາ.

ພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຈາກການສູນເສຍຜູ້ນຳຂອງຕົນ. ສັດຕູຂອງພວກເຂົາເຊື່ອໝັ້ນວ່າການເຄື່ອນໄຫວດັ່ງກ່າວແມ່ນເພື່ອ, ແລະໄດ້ກ້າຫານທີ່ຈະລົງນາມໃນສົນທິສັນຍາ Dawes ທີ່ມີຊື່ສຽງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນລະບົບການປຸ້ນຈີ້ເຢຍລະມັນໂດຍເຈດຕະນາ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກນຳມາສູ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນແຜນການໜຸ່ມ. ຊ່ວງເປັນໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ສູນກາງ! ຈຸດປະສົງຂອງການເປັນຂ້າທາດຂອງເຢຍລະມັນໄດ້ບັນລຸຜົນແລ້ວ!

ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ, Hitler ໄດ້ພະຍາຍາມຜ່ານຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວ, ຜູ້ທີ່ມີອິດສະລະພາບ, ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບສົນທິສັນຍາ Dawes. ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ, ລາວໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາປະກາດຕໍ່ສາທາລະນະວ່າການຮັບປະກັນຂອງພັກທາງ, SPD ແລະ Volkspartei, ວ່າເງິນກູ້ຕ່າງປະເທດພາຍໃຕ້ແຜນການດັ່ງກ່າວຈະເພີ່ມຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຊາດວ່າການວ່າງງານຈະຢຸດເຊົາ, ຄ່າແຮງງານຈະຖືກຂຶ້ນ, ແລະພາສີຈະຖືກຫຼຸດລົງ, ວ່າກະສິກຳຈະຖືກຊ່ວຍປະຢັດ, ເປັນພຽງການຫຼອກລວງຂອງປະເທດຊາດ. ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ, ລາວໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າສົນທິສັນຍາ Dawes ມີພັນທະທີ່ຈະເພີ່ມຄວາມທຸກຍາກ, ເນື່ອງຈາກດອກເບ້ຍຂອງເງິນກູ້ຈະເຮັດໃຫ້ອຸດສາຫະກຳຊຸດໂຊມລົງ, ໃນຂະນະທີ່ເງິນກູ້ເອງພຽງແຕ່ຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງຂອງການປະຕິບັດພັນທະທາງດ້ານການເງິນພາຍໃຕ້ແຜນການ; ການລົ້ມລະລາຍແລະການວ່າງງານຈະເພີ່ມຂຶ້ນ, ຄ່າແຮງງານ.

Machine Translated by Google

ຈະຈົມລົງ, ລາຄາ ແລະ ພາສີຈະເພີ່ມຂຶ້ນຕື່ມອີກ, ແລະ ຊາວກະສິກອນຈະປະເຊີນກັບຄວາມພິນາດຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແລະ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ແບ່ງປັນທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາມີ.

ໃນວັນ ທີ 20 ເດືອນທັນວາ, ຮິດເລີໄດ້ອອກຈາກປ້ອມປາການ.

1925.

ຮອດວັນທີ 27 ກຸມພາ 1925 , ການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເກີດໃໝ່ຂອງພັກໄດ້ດຳເນີນໄປ, ແລະ ລາວໄດ້ກ່າວຄຳປາໄສຄັ້ງທຳອິດຫຼັງຈາກຖືກຄຸມຂັງຕໍ່ໜ້າຜູ້ຊົມ 4000 ຄົນ.

ການເຄື່ອນໄຫວສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ຖືກແຕກແຍກຫຼັງຈາກເຫດການໃນວັນ ທີ 9 ພະຈິກ , ແລະຊັບສິນ ແລະ ເງິນທັງໝົດຂອງມັນໄດ້ຖືກຍຶດ; ດັ່ງນັ້ນ Adolf Hitler ຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໂດຍບໍ່ມີຫຍັງຢູ່ໃນມືເພື່ອສ້າງພັກຄືນໃໝ່ຈາກພື້ນຖານຂອງມັນ. Vorwärts ແລະ Germania ໃນເບີລິນໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍຄວາມພະຍາຍາມຂອງລາວ ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍ "ຄົນໂງ່ທີ່ການຄຸມຂັງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນບ້າ".

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການກໍ່ສ້າງພັກຄືນໃໝ່ໄດ້ດຳເນີນໄປຢ່າງວ່ອງໄວພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງຮິດເລີ. ຜູ້ນຳເກົ່າໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນຢ່າງສັດຊື່ອ້ອມຮອບລາວອີກຄັ້ງ. ຮິດເລີໄດ້ກະຕຸ້ນສິ່ງມວນຊົນຂອງພັກໃຫ້ມີກິດຈະກຳໃໝ່.

ຮອດເດືອນທັນວາ 1925, ພັກມີສະມາຊິກທັງໝົດ 27,000 ຄົນ. ສູນກາງ ແລະ ສັງຄົມນິຍົມ ພັກເດໂມແຄຣັດທີ່ຕົກໃຈໄດ້ອອກຄຳສັ່ງວ່າຜູ້ນຳບໍ່ຄວນກ່າວຄຳປາໄສຕໍ່ສາທາລະນະເປັນເວລາສອງປີ.

1926.

ເດືອນມິຖຸນາຂອງປີນີ້ໄດ້ເຫັນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທຳອິດຂອງພັກນັບຕັ້ງແຕ່ການຖືກຄຸມຂັງຂອງ Hitler.

ໂລກຊົນຊັ້ນກາງຍັງເຊື່ອໝັ້ນວ່ານະໂຍບາຍການປະຕິບັດຕາມຈະຊ່ວຍເຢຍລະມັນໃຫ້ລອດພົ້ນ ແລະ ສົນທິສັນຍາ Dawes ຈະຟື້ນຟູອຸດສາຫະກຳ. ພວກມາກຊິດເຊື່ອໝັ້ນວ່າການຄອບງຳຂອງພວກເຂົາບໍ່ສັ່ນຄອນ.

ປະທານາທິບໍດີ von Hindenburg ໄດ້ແຍກຕົວອອກຈາກຜູ້ສະໜັບສະໜູນຂອງລາວ ແລະ ໄດ້ເດີນຂະບວນອອກໄປພ້ອມກັບພັກສູນກາງ ແລະ ພັກ SPD. ພັກຍັງສືບຕໍ່ຕໍ່ສູ້; ຮອດທ້າຍປີມີສະມາຊິກ 49,000 ຄົນ.

1927.

ຄຳສັ່ງຫ້າມ Hitler ບໍ່ໃຫ້ເວົ້າໃນທີ່ສາທາລະນະຖືກຍົກເລີກ, ເນື່ອງຈາກພົບວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະບັງຄັບໃຊ້ມັນ. ລາວໄດ້ກ່າວປາໄສຕໍ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຫຼາຍໆຄັ້ງ. ໃນແຕ່ລະເດືອນເຫັນວ່າພັກມີຄວາມສາມັກຄີກັນຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ການພັດທະນາທັງໝົດໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນດ້ວຍກຳລັງທີ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆວ່າ Hitler ເວົ້າຖືກຕ້ອງ. ສົນທິສັນຍາ Dawes ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ, ແລະຜົນສະທ້ອນຂອງມັນແມ່ນໜ້າຢ້ານກົວ. ພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ພັກສູນກາງໄດ້ພະຍາຍາມຊ່ວຍກູ້ສິ່ງທີ່ອາດຈະຊ່ວຍກູ້ໄດ້ໂດຍການຕົວະ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດ.

ໃນເດືອນສິງຫາ ຮິດເລີ ໄດ້ຮຽກປະຊຸມພັກທີ່ເມືອງນູຣນເບີກ ເຊິ່ງປະສົບຜົນສຳເລັດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ. ຮອດທ້າຍປີ ພັກມີສະມາຊິກ 72,000 ຄົນ.

1928.

ອາດອນ ຮິດເລີ ໄດ້ນຳພາພັກຂອງລາວໃນການໂຈມຕີລະບົບທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຢ່າງໜັກໜ່ວງ. ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໃນປັດຈຸບັນແມ່ນສັດຕູທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກລ່ຽງໄດ້ຂອງຜູ້ທຳລາຍເຢຍລະມັນທັງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ. ຮິດເລີໄດ້ໂຈມຕີລາວໂດຍສະເພາະຕໍ່ກັບການທຳລາຍຢ່າງບໍ່ມີເຫດຜົນຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ຊົນຊັ້ນກາງ. ລາວໄດ້ທຳນາຍເຖິງໄພພິບັດທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນກັບຕະຫຼາດພາຍໃນປະເທດ. ລາວໄດ້ປະກາດໃນກອງປະຊຸມຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກວ່ານະໂຍບາຍການບັນລຸເປົ້າໝາຍແມ່ນຄວາມບ້າ, ແລະວ່າມັນ...

Machine Translated by Google

ຜົນສະທ້ອນຈະໝາຍເຖິງຄວາມຕາຍ ແລະ ຄວາມພິນາດຕໍ່ອຸດສາຫະກຳເຢຍລະມັນ. ພັກສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ສູນກາງພັກໄດ້ເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຂົາເພື່ອແກ້ແຄ້ນ. ຄຳຕົວະ ແລະ ການດູຖູກຂອງພວກເຂົາແມ່ນມຸ້ງໄປຫາ Hitler ເປັນສ່ວນຕົວ.

ຮອດທ້າຍປີມີສະມາຊິກ 108,000 ຄົນ, ແລະ ມີສະມາຊິກພັກ 12 ຄົນ.
ນັ່ງຢູ່ໃນ Reichstag.

1929.

ອາດອນ ຮິດເລີ ສືບຕໍ່ຕໍ່ສູ້ກັບລະບົບທີ່ມີຢູ່ແລ້ວດ້ວຍພະລັງທີ່ບໍ່ອິດເມື່ອຍ. ສິ່ມວນຊົນຂອງພັກໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ສົມບູນແບບ, Sturmabteilung ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ການຈັດຕັ້ງໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ໄດ້ເຂັ້ມຂຸ້ນຂຶ້ນ. ຫຼັກທຳຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ເລີ່ມເຈາະເລິກເຂົ້າໄປໃນສະຕິແຫ່ງຊາດ.

ໃນ ວັນທີ 4 ສິງຫາ , ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງພັກຄັ້ງທີສອງໄດ້ຈັດຂຶ້ນທີ່ເມືອງ Nürnberg ໃນຂອບເຂດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ. Hitler ໄດ້ໂຈມຕີລະບົບດຳ-ແດງດ້ວຍພະລັງງານທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຢືນຢູ່ໂດຍບໍ່ມີຄູ່ແຂ່ງໃນຖານະຜູ້ນຳທີ່ມີອຳນາດທີ່ສຸດຕໍ່ກັບທຸກສິ່ງທີ່ໝາຍເຖິງ 'ປະຊາທິປະໄຕ'. ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດທີ່ຈະໂຄ່ນລົ້ມລາວອອກຈາກການນຳພາຂອງພັກໄດ້ຖືກທຳລາຍ.

ຮອດທ້າຍປີພັກມີສະມາຊິກທັງໝົດ 178,000 ຄົນ.

1930.

ການຕໍ່ສູ້ຕ້ານແຜນການໜຸ່ມກຳລັງດຳເນີນໄປຢ່າງເຕັມທີ່. ຮິນເດນເບີກ ໄດ້ປົກປ້ອງມັນດ້ວຍພະລັງ, ໂດຍຢືນຢັນວ່າດ້ວຍແຜນການນີ້ເຢຍລະມັນຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ, ອຸດສາຫະກຳເຢຍລະມັນຈະຟື້ນຟູ, ການວ່າງງານຈະຢຸດເຊົາ, ຊາວກະສິກອນຈະຫາຍໃຈໄດ້ອີກຄັ້ງ, ແລະ ມັນຈະເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນການເກັບພາສີ.

ອາດອນ ຮິດເລີ ໄດ້ອະທິບາຍທັດສະນະດັ່ງກ່າວວ່າບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍເຖິງຊີວິດ; ລາວໄດ້ທຳນາຍກົງກັນຂ້າມ. ພັກຂອງລາວໄດ້ດຳເນີນການໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ປະເທດຊາດທ່າມກາງການຕໍ່ສູ້ທີ່ຮຸນແຮງ. ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມໄດ້ຕອບໂຕ້ດ້ວຍກະແສຄຳຕົວະ.

ການເລືອກຕັ້ງສະມາຊິກສະພາ Reichstag ໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນ ວັນທີ 14 ກັນຍາ , 1930. ພັກໄດ້ຮັບຄະແນນສຽງ 6,5 ລ້ານສຽງ, ແລະ ມີສະມາຊິກ 107 ຄົນໄດ້ຮັບເລືອກຕັ້ງ. ການຈັດຕັ້ງພາຍໃນຂອງມັນເຂັ້ມແຂງກວ່າທີ່ເຄີຍ.
ຄວາມພະຍາຍາມເລັກນ້ອຍໃນການກະບົດຈຳນວນໜຶ່ງ, ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຈາກພາຍນອກ, ໄດ້ຖືກ Hitler ທຳລາຍຢ່າງວ່ອງໄວ, ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຈຳນົນໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂກໍ່ຖືກໄລ່ອອກ.

ພັກສູນກາງ, ເຊິ່ງປະຈຸບັນໄດ້ມອບຕົວເອງໄວ້ໃນກຳມືຂອງພັກ SPD ບໍ່ວ່າຈະດີຫຼືບໍ່ດີ, ໄດ້ເລີ່ມກະຕຸ້ນໂບດໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານ Hitler. ອະທິການ ແລະ ພະສົງ, ເຊິ່ງເປັນຂອງພັກສູນກາງ, ໄດ້ເລີ່ມການໂຈມຕີຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ໄດ້ໄລ່ຜູ້ຕິດຕາມຂອງຕົນອອກ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ປະຕິເສດພວກເຂົາທີ່ຈະຝັງສົບຄຣິສຕຽນ. Hitler ຍັງຄົງໝັ້ນໃຈຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າສູນກາງໄດ້ສ້າງຄວາມພິນາດໃຫ້ແກ່ເຢຍລະມັນ ແລະ ສືບຕໍ່ຕໍ່ສູ້ກັບມັນດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ລາວໄດ້ປະຕິເສດຢ່າງເຂັ້ມງວດຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມໃດໆທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງການດັດແປງຄວາມຄິດເຫັນຂອງລາວຈາກລາວ.

ຮອດທ້າຍປີພັກມີສະມາຊິກທັງໝົດ 389,000 ຄົນ.

1931.

ການຕໍ່ສູ້ກັບແຜນການໜຸ່ມຍັງສືບຕໍ່. ຜົນສະທ້ອນທີ່ Hitler ຄາດຄະເນໄວ້ລ່ວງໜ້າໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງ.

Machine Translated by Google

ລັດຖະບານໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນການບໍລິຫານໂດຍຜ່ານມາດຕະການສຸກເສີນ, ໂດຍຄິດແນວນີ້ເພື່ອຊ່ວຍກູ້ອຸດສາຫະກໍາ. ການໂຕ້ຖຽງຢ່າງຮຸນແຮງໄດ້ເກີດຂື້ນ, ເຊິ່ງ Adolf Hitler ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນອີກຄັ້ງເຖິງຜົນສະທ້ອນທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວ. ພາຍໃນສອງສາມເດືອນ - ແມ່ນແຕ່ສອງສາມອາທິດ - ລາວໄດ້ຮັບການພິສູດວ່າຖືກຕ້ອງ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ໜັງສືພິມສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈໍານວນໜຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນມີຊີວິດຊີວາ, ແລະ ຫ້ອງການພິມຈໍາໜ່າຍສູນກາງຂອງພັກໄດ້ຄ່ອຍໆເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວເປັນວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່. ອົງການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວໄດ້ກາຍເປັນມີປະສິດທິພາບສູງ, ແລະ Sturmabteilung ໄດ້ບັນລຸຂັ້ນຕອນການພັດທະນາທີ່ສູງໃນໄລຍະເວລາ.

ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຂອງພວກເຮົາໄດ້ຫຼອກລວງ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ສັງຊື້ສິນຄ້າໃນປະເທດຝຣັ່ງ.

ໃນທ້າຍປີ 1931 ສະມາຊິກຂອງພັກ Hitler ໄດ້ບັນລຸເຖິງ 806,000 ຄົນ, ໜຶ່ງເດືອນຕໍ່ມາເປັນ 862,000 ຄົນ, ແລະອີກໜຶ່ງເດືອນຕໍ່ມາເປັນ 920,000 ຄົນ. ໃນມື້ເລືອກຕັ້ງມີສະມາຊິກປະມານໜຶ່ງລ້ານຄົນ, ແລະ ມີຜູ້ສະໜັບສະໜູນຫຼາຍລ້ານຄົນຢູ່ທີ່ໜ່ວຍເລືອກຕັ້ງ.

ຊາຍຄົນນັ້ນທີ່ເຄີຍເປັນຄົນງານທຸກຍາກ ແລະ ຕໍ່ມາເປັນທະຫານຢູ່ແນວໜ້າ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ສ້າງອົງການຈັດຕັ້ງທາງການເມືອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ເຢຍລະມັນເຄີຍເຫັນມາພາຍໃນສິບສາມປີ. ຊັບພະຍາກອນດຽວທີ່ຕໍ່ຕ້ານຊາຍຄົນນີ້ທີ່ຄູ່ແຂ່ງຂອງລາວສາມາດໃຊ້ແມ່ນການຕົວະ ແລະ ການໝິ່ນປະໝາດ. ແລະ ລາວໄດ້ຮັບໄຊຊະນະສະເໝີມາເຖິງວ່າຈະມີການຕົວະທັງໝົດ, ແລະ ເກືອບມີລາວໃກ້ຈະຖືກເລືອກເປັນປະທານາທິບໍດີຂອງ Reich.

ມີໃຜໃນປະຫວັດສາດທັງໝົດຂອງເຢຍລະມັນທີ່ເຄີຍບັນລຸຜົນສໍາເລັດທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້ພາຍໃນສິບສອງປີ, ໂດຍປະເຊີນກັບການຄັດຄ້ານຈາກພັກ, ການເງິນລະດັບສູງ, ທຶນ, ສື່ມວນຊົນ, ຄວາມຄິດເຫັນຂອງປະຊາຊົນ, ລະບົບລັດຖະການ, ການຕົວະ, ການກໍ່ການຮ້າຍ ແລະ ການຂົ່ມເຫັງບໍ?

ນີ້ບໍ່ແມ່ນເດັກທີ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ; ຕັ້ງແຕ່ຍັງນ້ອຍ, ລາວເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໃນຈຸດສູງສຸດ
ຄວາມໝາຍຂອງຄໍາສັບ, ໂດຍອີງໃສ່ກໍາລັງຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.

Machine Translated by Google

ຄຳນຳ

ທີ່ເມືອງ Weimar ໃນປີ 1926, ສະພາຂອງພັກໄດ້ຕັດສິນໃຈເຜີຍແຜ່ຊຸດປຶ້ມນ້ອຍໆ, ໂດຍກ່າວເຖິງຄຳຖາມພື້ນຖານທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ທຸກດ້ານຂອງຊີວິດການເມືອງໃນເຢຍລະມັນໃນຮູບແບບທີ່ກະທັດຮັດ. ຈຸດປະສົງຂອງພວກເຮົາແມ່ນ, ແລະແມ່ນ, ເພື່ອນຳສະເໜີຮູບພາບທີ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ຄົບຖ້ວນຂອງທັດສະນະຄະຕິຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕໍ່ໜ້າວຽກຕ່າງໆຂອງຊີວິດສາທາລະນະຂອງພວກເຮົາ, ແລະວິທີທີ່ມັນຫວັງວ່າຈະລົບລ້າງຄວາມຜິດພາດ ແລະ ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງມັນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາແມ່ນເພື່ອກວດສອບຢ່າງລະອຽດວ່າມັນຍືນຢູ່ແນວໃດ, ຈາກນັ້ນສອບຖາມທາງວິທະຍາສາດວ່າມັນມີຕົ້ນກຳເນີດມາຈາກໃສ, ແລະສຸດທ້າຍ, ດ້ວຍແຮງບັນດານໃຈທີ່ສ້າງສັນ, ເພື່ອຕອບຄຳຖາມທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ວ່າ ແລ້ວຈະເປັນແນວໃດ? ຈຸດປະສົງສູງສຸດຂອງປຶ້ມນ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເພື່ອຊີ້ບອກວິທີການໃໝ່ສຳລັບຊີວິດຂອງລັດ, ສຳລັບການເງິນ ແລະ ເສດຖະກິດ; ເພື່ອວາງ 'rocher de bronze' ໄວ້ສູງໃນຊ່ວງຄວາມວຸ້ນວາຍ, ເພື່ອສ້າງຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນໂດຍການສຶກສາຢ່າງໃກ້ຊິດ, ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຕັ້ງໃຈທາງການເມືອງທີ່ເປັນເອກະພາບເກີດຂື້ນຈາກມັນທັງໝົດ.

ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນວັນ ທີ 31 ສິງຫາ 1927, Adolf Hitler ໄດ້ປະກາດຢ່າງໜັກແໜ້ນວ່າ: "ບັນຫາຂອງໂຄງການບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສະພາບໍລິຫານ; ໂຄງການໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ປະເຊີນກັບການປ່ຽນແປງໃນຫຼັກການຂອງການເຄື່ອນໄຫວ, ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນໂຄງການຂອງມັນ." ດ້ວຍການປະກາດທີ່ເດັດຂາດນີ້ໃນສ່ວນຂອງ Führer ຂອງພວກເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອມໂຍງຕົວເອງຢ່າງສຸດໃຈ, ເພາະວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດອັນຕະລາຍຕໍ່ຊີວິດແລະກຳລັງໂຈມຕີຂອງການເຄື່ອນໄຫວເຊັ່ນພວກເຮົາ, ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ໂຄງການທີ່ກຳນົດໄວ້ຂອງມັນຄວນຈະຖືກວິພາກວິຈານໃນທາງລົບ.

ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດທີ່ຮູ້ສຶກວ່າລາວບໍ່ສາມາດໄປກັບພວກເຮົາໄດ້ທັງໝົດໃນບັນຫາຂອງຊາວຢິວ, ໃນການຕໍ່ສູ້ກັບການເງິນທີ່ສູງ, ສົນທິສັນຍາ Dawes ແລະນະໂຍບາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ທຸກຍາກ, ຫຼືໃນບັນຫາອື່ນໆທີ່ມີຢູ່ໃນໂຄງການຂອງພວກເຮົາ, ຫຼືມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະແລກປ່ຽນເສລີພາບຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນຜ່ານສັນນິບາດຊາດ, ສົນທິສັນຍາ Locarno, ໂດຍການປະນີປະນອມແລະຄວາມຂີ້ຢ້ານ, ຈຳເປັນຕ້ອງນຳໃຊ້ກັບພວກເຮົາ; ສະຖານທີ່ຂອງລາວຢູ່ນອກ NSDAP ພວກເຮົາປະຕິເສດຢ່າງສິ້ນເຊີງ 'ຄວາມຮູ້ສ່ວນຕົວທີ່ສູງກວ່າ' ເຊິ່ງລາວພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະອອກອາກາດໃນການປາຖະກະຖາເວທີແລະນັກຂ່າວ.

ຜູ້ຊາຍທີ່ເຫັນດີເປັນພື້ນຖານກັບຫຼັກການຂອງພວກເຮົາອາດຈະມີຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດເລັກໆນ້ອຍໆສອງສາມຢ່າງ, ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຄາດຫວັງວ່າຈະເຫັນດີເປັນເອກະພາບກັນຢ່າງແທ້ຈິງໃນທຸກບັນຫາ, ໂດຍສະເພາະໃນການເຄື່ອນໄຫວທາງການເມືອງທີ່ຮຸກຮານ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນເມື່ອສັດຕູທາງການເມືອງເຮັດໃຫ້ຈຸດໃດໜຶ່ງເສື່ອມເສຍໂດຍການໃຫ້ຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ໜ້າລັງກຽດ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂື້ນແທ້ໆ. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ຄຳເຫັນຢ່າງເປັນທາງການແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນ.

ພວກເຮົາປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ຽນແປງໂຄງການຂອງພວກເຮົາຍ້ອນເຫດຜົນຂອງຄວາມສະດວກສະບາຍ, ເຊັ່ນດຽວກັບບັນດາພາຄີອື່ນໆ, ເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂທີ່ເອີ້ນວ່າການປ່ຽນແປງ. ພວກເຮົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເງື່ອນໄຂເໝາະສົມກັບໂຄງການຂອງພວກເຮົາ, ໂດຍການເປັນເຈົ້າການໃນການປ່ຽນແປງເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກ Adolf Hitler ໃຫ້ອອກຊຸດປຶ້ມນ້ອຍໆນີ້, ເຊິ່ງ
ເພື່ອສ້າງວັນນະຄະດີທາງການຂອງພັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລວມເອົາຖະແຫຼງການຢ່າງເປັນທາງການຂອງພັກລົງວັນທີ 6 ມີນາ 1930; ພ້ອມທັງຄຳຕອບຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ສິບຄຳຖາມທີ່ຕັ້ງໂດຍ Deutsche Tageszeitung, ອົງການຈັດຕັ້ງຊັ້ນນຳຂອງ Reichslandbund.
ໜັງສືພິມສະບັບນັ້ນຍອມຮັບຄຳຕອບຂອງຂ້ອຍ.

ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດໃນການກຳຈັດຄວາມບໍ່ຈິງທັງໝົດກ່ຽວກັບທັດສະນະຄະຕິທີ່ບໍ່ດີຂອງພວກເຮົາຕໍ່ການເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ການສືບທອດຊັບສິນທີ່ດິນໃນປະເທດເຢຍລະມັນ.

Machine Translated by Google

1. ຖະແຫຼງການຢ່າງເປັນທາງການຂອງພັກກ່ຽວກັບທ່າທີຂອງ NSDAP ກ່ຽວກັບປະຊາກອນກະສິກໍາ ແລະ ກະສິກໍາ

ມິວນິກ, ວັນທີ 6 ມີນາ 1930

1. ຄວາມສໍາຄັນຂອງຊົນຊັ້ນກະສິກໍາ ແລະ ກະສິກໍາສໍາລັບເຢຍລະມັນ

ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນໄດ້ຮັບອາຫານສ່ວນໃຫຍ່ຈາກການນໍາເຂົ້າອາຫານຈາກຕ່າງປະເທດ. ກ່ອນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 2 ພວກເຮົາສາມາດຈ່າຍຄ່ານໍາເຂົ້າເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍການສົ່ງອອກອຸດສາຫະກໍາ, ການຄ້າ, ແລະເງິນຝາກທຶນຂອງພວກເຮົາໃນຕ່າງປະເທດ. ຜົນຂອງສົງຄາມໄດ້ສິ້ນສຸດລົງເຖິງຄວາມເປັນໄປໄດ້ນີ້.

ໃນທຸກມື້ນີ້ ພວກເຮົາຈ່າຍຄ່າອາຫານທີ່ນໍາເຂົ້າ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກເງິນກູ້ຈາກຕ່າງປະເທດ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນມີໜີ້ສິນຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ຕໍ່ກັບນັກການເງິນສາກົນທີ່ໃຫ້ສິນເຊື່ອ. ຖ້າສິ່ງຕ່າງໆດໍາເນີນຕໍ່ໄປ, ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຈະທຸກຍາກຂື້ນເລື້ອຍໆ.

ຄວາມເປັນໄປໄດ້ພຽງຢ່າງດຽວທີ່ຈະຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກການປົກຄອງແບບຜະເດັດການນີ້ແມ່ນຢູ່ທີ່ຄວາມສາມາດຂອງເຢຍລະມັນໃນການຜະລິດອາຫານທີ່ຈໍາເປັນຢູ່ເຮືອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຜະລິດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍກະສິກໍາຂອງເຢຍລະມັນຈຶ່ງເປັນບັນຫາຂອງຊີວິດແລະຄວາມຕາຍສໍາລັບປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ປະຊາກອນໃນປະເທດ, ມີເສດຖະກິດທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີຜົນຜະລິດສູງ, ແມ່ນສິ່ງຈໍາເປັນສໍາລັບອຸດສາຫະກໍາຂອງພວກເຮົາ, ເຊິ່ງໃນອະນາຄົດຈະມີຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆທີ່ຈະຕ້ອງຊອກຫາໂອກາດໃນຕະຫຼາດພາຍໃນປະເທດ.

ພວກເຮົາຍັງຖືວ່າປະຊາກອນທົ່ວປະເທດເປັນຜູ້ສືບທອດມໍລະດົກສຸຂະພາບ, ເປັນແຫຼ່ງກໍາເນີດຂອງຊາວໜຸ່ມຂອງຊາດ, ແລະ ເປັນກະດູກສັນຫຼັງຂອງກໍາລັງປະກອບອາວຸດຂອງປະເທດ.

ການຮັກສາຊົນຊັ້ນກະສິກໍາທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ເຊິ່ງເພີ່ມຂຶ້ນຕາມຈໍານວນປະຊາກອນທົ່ວໄປທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ແມ່ນຫຼັກການທີ່ສໍາຄັນໃນເວທີສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ເພາະວ່າການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກເຮົາຄໍານຶງເຖິງສະຫວັດດີການຂອງປະຊາຊົນທຸກຄົນໃນລຸ້ນຕໍ່ໆໄປ.

2. ການລະເລີຍຂອງລັດໃນປະຈຸບັນຕໍ່ຊົນຊັ້ນຊາວກະສິກອນ ແລະ ກະສິກໍາ

ການຜະລິດກະສິກໍາ, ເຊິ່ງສາມາດເພີ່ມຂຶ້ນໄດ້, ກໍາລັງຖືກກີດຂວາງ, ເພາະວ່າໜີ້ສິນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຊາວກະສິກອນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດຊື້ສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບການປູກຝັງ, ແລະ ເພາະວ່າຄວາມຈິງທີ່ວ່າການເຮັດກະສິກໍາບໍ່ໄດ້ຜົນຕອບແທນ, ເຮັດໃຫ້ແຮງຈູງໃຈໃນການເພີ່ມການຜະລິດຫຼຸດລົງ.

ຄວນຊອກຫາເຫດຜົນທີ່ວ່າການກະສິກໍາບໍ່ສາມາດໃຫ້ຜົນຕອບແທນທີ່ພຽງພໍສໍາລັບແຮງງານ:

1. ໃນນະໂຍບາຍການເງິນທີ່ມີຢູ່, ເຊິ່ງວາງພາລະທີ່ບໍ່ເໝາະສົມຕໍ່ກະສິກໍາ. ນີ້ແມ່ນຍ້ອນການພິຈາລະນາຂອງພັກ, ແລະຍ້ອນວ່າຕະຫຼາດເງິນໂລກຂອງຊາວຢິວ - ເຊິ່ງຄວບຄຸມປະຊາທິປະໄຕແບບລັດຖະສະພາໃນເຢຍລະມັນຢ່າງແທ້ຈິງ - ຕ້ອງການທໍາລາຍກະສິກໍາຂອງເຢຍລະມັນ, ເພາະວ່າສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ, ແລະໂດຍສະເພາະແມ່ນຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນ, ຕົກຢູ່ໃນຄວາມເມດຕາຂອງມັນ;

Machine Translated by Google

2. ໃນການແຂ່ງຂັນຂອງຊາວກະສິກອນຕ່າງປະເທດ, ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ເອື້ອອໍານວຍຫຼາຍກວ່າ, ແລະຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຄວບຄຸມ ໂດຍນະໂຍບາຍການປົກປ້ອງກະສິກໍາຂອງເຢຍລະມັນ;

3. ໃນກໍາໄລທີ່ຟຸມເຟືອຍທີ່ເຮັດໂດຍພໍ່ຄ້າຂາຍສົ່ງຂະໜາດໃຫຍ່, ຜູ້ທີ່ຢູ່ ຕົວເອງລະຫວ່າງຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກ.

4. ໃນອັດຕາທີ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຊາວກະສິກອນຕ້ອງຈ່າຍຄ່າພະລັງງານໄຟຟ້າ ແລະ ປຸ ຍຄອກທຽມເພື່ອ ຄວາມກັງວົນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນດໍາເນີນການໂດຍຊາວຢິວ.

ການເກັບພາສີສູງບໍ່ສາມາດຈ່າຍໄດ້ຈາກຜົນຕອບແທນທີ່ທຸກຍາກສໍາລັບແຮງງານໃນທີ່ດິນ. ຊາວກະສິກອນຖືກບັງຄັບໃຫ້ເປັນໜີ້ ແລະ ຈ່າຍດອກເບ້ຍທີ່ສູງເກີນໄປສໍາລັບເງິນກູ້. ລາວຈົມລົງເລິກລົງພາຍໃຕ້ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງນີ້, ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ສູນເສຍທຸກສິ່ງທີ່ລາວມີໃຫ້ກັບຊາວຢິວຜູ້ໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນ. ຊົນຊັ້ນຊາວກະສິກອນເຢຍລະມັນກໍາລັງຖືກຍຶດຄອງ.

3. ໃນ Reich, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຫວັງວ່າຈະເຫັນມັນ, ສິດທິຂອງທີ່ດິນຈະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ ແລະ ຈະມີນະໂຍບາຍກະສິກໍາສໍາລັບເຢຍລະມັນ

ຈະບໍ່ມີຄວາມຫວັງໃດໆກ່ຽວກັບການປັບປຸງສະພາບຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາກອນໃນປະເທດໃຫ້ດີຂື້ນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ຫຼື ການຟື້ນຟູກະສິກໍາ, ຕາບໃດທີ່ລັດຖະບານເຢຍລະມັນຍັງຖືກຄວບຄຸມໂດຍມະຫາເສດຖີເງິນຕາສາກົນ, ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກລະບົບການປົກຄອງແບບລັດຖະສະພາ-ປະຊາທິປະໄຕ; ເພາະຄວາມປາຖະໜາເຫຼົ່ານີ້ຈະທໍາລາຍຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງເຢຍລະມັນ, ເຊິ່ງອີງໃສ່ທີ່ດິນ.

ໃນລັດເຢຍລະມັນໃໝ່ ແລະ ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ, ເຊິ່ງພວກເຮົາປາຖະໜາຢາກໄດ້, ຊາວກະສິກອນ ແລະ ກະສິກໍາຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາເຊິ່ງເປັນຍ້ອນພວກເຂົາ ເພາະວ່າພວກເຂົາເປັນຜູ້ສະໜັບສະໜູນຫຼັກຂອງລັດເຢຍລະມັນທີ່ມີຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຈາກນີ້, ຄວາມຕ້ອງການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເກີດຂື້ນ:

1. ດິນແດນຂອງເຢຍລະມັນ, ທີ່ໄດ້ມາ ແລະ ປົກປ້ອງໂດຍປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ, ຕ້ອງເປັນການຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ, ເປັນບ້ານ ແລະ ເປັນວິທີການດໍາລົງຊີວິດ. ຜູ້ທີ່ຄອບຄອງດິນແດນຕ້ອງຄຸ້ມຄອງມັນໃນຄວາມໝາຍນີ້.

2. ມີພຽງແຕ່ສະມາຊິກຂອງປະເທດເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນໄດ້.

3. ທີ່ດິນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຈະຖືກຖືວ່າເປັນຊັບສິນທີ່ສືບທອດໄດ້. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິດໃນການຖືຄອງຊັບສິນແມ່ນມີພັນທະທີ່ຈະນໍາໃຊ້ມັນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ. ສານພິເສດຈະຖືກແຕ່ງຕັ້ງເພື່ອກວດກາພັນທະນີ້; ສານເຫຼົ່ານີ້ປະກອບດ້ວຍຕົວແທນຈາກທຸກພະແນກຂອງຊັ້ນຜູ້ຖືຄອງທີ່ດິນ ແລະ ຕົວແທນໜຶ່ງຄົນຂອງລັດ.

4. ທີ່ດິນຂອງເຢຍລະມັນອາດຈະບໍ່ກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການຄາດເດົາທາງດ້ານການເງິນ, ແລະ ມັນບໍ່ສາມາດສະໜອງລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຫາມາໃຫ້ເຈົ້າຂອງໄດ້. ມັນອາດຈະໄດ້ຮັບໂດຍຜູ້ທີ່ພ້ອມທີ່ຈະປູກຝັງດ້ວຍຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ລັດມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິດກ່ອນການຂາຍທີ່ດິນທຸກໆຄັ້ງ.
ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຜູ້ໃຫ້ກູ້ຢືມທີ່ດິນແກ່ຜູ້ໃຫ້ກູ້ຢືມເອກະຊົນ. ເງິນກູ້ທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບການປູກຝັງໃນເງື່ອນໄຂງ່າຍໆຈະຖືກມອບໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂດຍສະມາຄົມທີ່ລັດຮັບຮູ້ ຫຼື ໂດຍລັດເອງ.

5. ຄ່າທໍານຽມຕ່າງໆຈະຖືກຈ່າຍໃຫ້ລັດສໍາລັບການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນຕາມຂອບເຂດ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຊັບສິນ. ພາສີທີ່ດິນນີ້ຈະຊ່ວຍຍົກເວັ້ນການເກັບພາສີຊັບສິນທີ່ດິນຕື່ມອີກ.

6. ບໍ່ສາມາດວາງກົດລະບຽບທີ່ເຂັ້ມງວດກ່ຽວກັບປະລິມານການປູກຝັງໄດ້. ຈາກທັດສະນະຂອງນະໂຍບາຍປະຊາກອນຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຕ້ອງການຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຂອງຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງ.

Machine Translated by Google

ຟາມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການກະສິກໍາໃນຂອບເຂດໃຫຍ່ມີບົດບາດສໍາຄັນຫຼາຍ, ແລະ ຖ້າມັນຮັກສາສາຍພົວພັນທີ່ດີຕໍ່ທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ, ມັນກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ.

7. ຕ້ອງມີກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການສືບທອດມໍລະດົກເພື່ອປ້ອງກັນການແບ່ງປັນຊັບສິນ ແລະ ການສະສົມໜີ້ສິນໃສ່ມັນ.

8. ລັດມີສິດໃນການຈັດສັນທີ່ດິນ, ຄ່າຊົດເຊີຍທີ່ເໝາະສົມຕ້ອງໄດ້ຮັບ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ:

ກ. ເມື່ອບໍ່ໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງໂດຍສະມາຊິກຂອງປະເທດ;

ຂ. ເມື່ອ — ໂດຍຄໍາຕັດສິນຂອງສານທີ່ດິນ — ຖືກຖືວ່າເຈົ້າຂອງຂອງມັນ, ໂດຍການກະທໍາທີ່ບໍ່ດີ ການກະສິກໍາ, ບໍ່ໄດ້ກະທໍາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ;

ຄ. ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການຕັ້ງຖິ່ນຖານຊາວກະສິກອນເອກະລາດໃນນັ້ນ, ເມື່ອເຈົ້າຂອງບໍ່ໄດ້ປູກມັນດ້ວຍຕົນເອງ;

ງ. ເມື່ອມັນມີຄວາມຈໍາເປັນສໍາລັບຈຸດປະສົງພິເສດຂອງລັດໃນຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ (ເຊັ່ນ: ການສື່ສານ, ການປ້ອງກັນປະເທດ). ທີ່ດິນທີ່ໄດ້ມາຢ່າງຜິດກົດໝາຍ (ອີງຕາມກົດໝາຍເຢຍລະມັນ) ອາດຈະຖືກຍຶດໂດຍບໍ່ມີການຊົດເຊີຍ.

ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດທີ່ຈະຍຶດເອົາທີ່ດິນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ໂດຍໂຄງການ 9. ໂດຍອີງໃສ່ການພິຈາລະນາຢ່າງສູງຕໍ່ນະໂຍບາຍປະຊາກອນ. ທີ່ດິນດັ່ງກ່າວຈະຖືກຈັດສັນໃຫ້ຜູ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານເປັນກໍາມະສິດທາງມໍລະດົກພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການດໍາລົງຊີວິດເປັນໄປໄດ້. ຜູ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານຈະຖືກຄັດເລືອກໂດຍການກວດສອບຕາມຄວາມເໝາະສົມທາງພົນລະເມືອງ ແລະວິຊາຊີບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຜົນປະໂຫຍດພິເສດຈະຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງລູກຊາຍຂອງຊາວກະສິກອນທີ່ບໍ່ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບມໍລະດົກ.

ການຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ຊາຍແດນທາງທິດຕາເວັນອອກແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍ. ໃນກໍລະນີນີ້, ການສ້າງຕັ້ງຟາມຢ່າງດຽວຈະບໍ່ພຽງພໍ, ແຕ່ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງສ້າງຕັ້ງຕົວເມືອງຕະຫຼາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສາຂາອຸດສາຫະກໍາໃໝ່. ນີ້ແມ່ນວິທີດຽວທີ່ຈະສະໜອງໂອກາດໃນການເຮັດໃຫ້ຟາມຂະໜາດນ້ອຍເປັນຂໍ້ສະເໜີທີ່ດີ.

ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດຂອງເຢຍລະມັນໃນການສະໜອງພື້ນທີ່ກວ້າງຂວາງສໍາລັບການບໍາລຸງລ້ຽງ ແລະ ການຕັ້ງຖິ່ນຖານຂອງປະຊາກອນເຢຍລະມັນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ.

4. ຊົນຊັ້ນຊາວກະສິກອນຕ້ອງໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການສຶກສາ.

1. ຄວາມທຸກຍາກໃນປະຈຸບັນຂອງປະຊາກອນທີ່ດິນຕ້ອງໄດ້ຮັບການບັນເທົາທຸກໃນທັນທີໂດຍການຍົກເວັ້ນພາສີ ແລະ ມາດຕະການສຸກເສີນອື່ນໆ. ໜີ້ສິນເພີ່ມເຕີມຕ້ອງໄດ້ຖືກສະກັດກັ້ນໂດຍການຫຼຸດອັດຕາດອກເບ້ຍຂອງເງິນກູ້ໃຫ້ເທົ່າກັບອັດຕາກ່ອນສົງຄາມຕາມກົດໝາຍ, ແລະ ໂດຍການດໍາເນີນມາດຕະການໂດຍຫຍໍ້ຕໍ່ຕ້ານການຂູດຮີດ.

2. ຕ້ອງເປັນນະໂຍບາຍຂອງລັດທີ່ຈະຮັບປະກັນວ່າການກະສິກໍາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນ. ການກະສິກໍາຂອງເຢຍລະມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍພາສີອາກອນ, ລະບຽບການນໍາເຂົ້າຂອງລັດ, ແລະ ໂຄງການຝຶກອົບຮົມແຫ່ງຊາດ.

ການກໍານົດລາຄາຜະລິດຕະພັນກະສິກໍາຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກການເກັງກໍາໄລຂອງຕະຫຼາດ, ແລະ ຕ້ອງຢຸດຕິການຂູດຮີດຜົນປະໂຫຍດດ້ານກະສິກໍາໂດຍພໍ່ຄ້າຕົວກາງລາຍໃຫຍ່, ເຊິ່ງການໂອນທຸລະກິດຂອງເຂົາເຈົ້າໄປໃຫ້ສະມາຄົມກະສິກໍາຕ້ອງໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຈາກລັດ.

ມັນຄວນຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງວິຊາຊີບດັ່ງກ່າວເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການດໍາເນີນງານຂອງຊາວກະສິກອນ ແລະ ເພີ່ມການຜະລິດ. (ການສະໜອງອຸປະກອນ, ປຸ ຍຄອກ, ແກ່ນພັນ, ການປັບປຸງພັນ

Machine Translated by Google

(ສາງເກັບມ້ຽນໃນເຖືອນໄຂທີ່ເອື້ອອຳນວຍ, ການປັບປຸງ, ສົງຄາມຕ້ານສັດຕູພືດ, ຄຳແນະນຳຟຣີ, ການຄົ້ນຄວ້າທາງເຄມີ, ແລະອື່ນໆ.) ລັດຕ້ອງໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງເຕັມທີ່ແກ່ອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໂດຍສະເພາະລັດຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນໃນການນຳໃຊ້ປຸ   ຍຄອກສັດ ແລະ ພະລັງງານໄຟຟ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

3. ອົງການຈັດຕັ້ງຕ່າງໆຕ້ອງສ້າງຕັ້ງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນກະສິກຳໃຫ້ເປັນສະມາຊິກຂອງຊຸມຊົນກະສິກຳໂດຍສັນຍາທີ່ເປັນທຳໃນຄວາມໝາຍທາງສັງຄົມ. ການຊີ້ນຳ ແລະ ການຕັດສິນຊີ້ຂາດໃນເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດ. ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ກຳມະກອນທີ່ດີສາມາດຍົກລະດັບສະຖານະພາບຂອງເຈົ້າຂອງກະສິກຳໄດ້. ການປັບປຸງສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ ແລະ ຄ່າແຮງງານຂອງກຳມະກອນກະສິກຳທີ່ຕ້ອງການຫຼາຍຈະເກີດຂຶ້ນທັນທີທີ່ສະພາບການກະສິກຳທົ່ວໄປດີຂື້ນ. ເມື່ອສະພາບການເຫຼົ່ານີ້ດີຂື້ນ, ຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຈ້າງແຮງງານຕ່າງປະເທດຢູ່ໃນທີ່ດິນອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ຮີດຄອງປະເພນີນີ້ຈະຖືກຫ້າມໃນອະນາຄົດ.

4. ຄວາມສຳຄັນຂອງຊາດຂອງຊົນຊັ້ນຊາວກະສິກອນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດສົ່ງເສີມການສຶກສາດ້ານວິຊາການໃນຂະແໜງກະສິກຳ. (ສະຖາບັນການສຶກສາສຳລັບໄວໜຸ່ມ, ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍສຳລັບກະສິກຳ, ມີເງື່ອນໄຂທີ່ເອື້ອອຳນວຍຫຼາຍສຳລັບຊາວໜຸ່ມທີ່ມີພອນສະຫວັນແຕ່ບໍ່ມີລາຍໄດ້.)

5. ອົງການຈັດຕັ້ງວິຊາຊີບບໍ່ສາມາດໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອທັງໝົດທີ່ຕ້ອງການໂດຍຊົນຊັ້ນຊາວກະສິກອນ; ມີພຽງການເຄື່ອນໄຫວທາງການເມືອງຂອງ NSDAP ເພື່ອເສລີພາບຂອງເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້

ປະຊາກອນທົ່ວປະເທດທຸກຍາກເພາະວ່າປະເທດຊາດເຢຍລະມັນທັງໝົດທຸກຍາກ. ມັນເປັນຄວາມຜິດພາດທີ່ຈະຈິນຕະນາການວ່າຊົນຊັ້ນກຳມະກອນກຸ່ມດຽວສາມາດຫຼົບໜີຈາກການແບ່ງປັນໂຊກຊະຕາຂອງຊຸມຊົນເຢຍລະມັນໂດຍລວມ, - ແລະເປັນອາຊະຍາກຳທີ່ຈະສ້າງຄວາມອິດສາລະຫວ່າງຄົນໃນຕົວເມືອງແລະຄົນໃນຊົນນະບົດ, ຜູ້ທີ່ຜູກພັນກັນບໍ່ວ່າຈະດີຫຼືບໍ່ດີ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານເສດຖະກິດພາຍໃຕ້ລະບົບການເມືອງໃນປະຈຸບັນບໍ່ສາມາດສ້າງການປັບປຸງທີ່ຖາວອນໄດ້, ເພາະວ່າການເປັນຂ້າທາດທາງການເມືອງແມ່ນຮາກເຫງົ້າຂອງຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນພວກເຮົາ, ແລະວິທີການທາງການເມືອງຢ່າງດຽວສາມາດກຳຈັດສິ່ງນັ້ນໄດ້.

ພັກການເມືອງເກົ່າ, ເຊິ່ງເຄີຍເປັນ, ແລະ ເປັນ, ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການເປັນຂ້າທາດຂອງຊາດ, ບໍ່ສາມາດເປັນຜູ້ນຳໃນເສັ້ນທາງສູ່ອິດສະລະພາບ.

ມີວຽກງານທາງເສດຖະກິດທີ່ສຳຄັນລໍຖ້າອົງການຈັດຕັ້ງວິຊາຊີບຢູ່ໃນລັດໃນອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາ; ເຖິງແມ່ນວ່າໃນປັດຈຸບັນພວກເຂົາສາມາດເຮັດວຽກກະກຽມຫຼາຍຢ່າງໃນທິດທາງນັ້ນ; ແຕ່ສຳລັບການຕໍ່ສູ້ທາງດ້ານການເມືອງເພື່ອການປົດປອຍ, ເຊິ່ງແມ່ນເພື່ອວາງຮາກຖານຂອງລະບຽບເສດຖະກິດໃໝ່, ພວກເຂົາບໍ່ເໝາະສົມ; ເພາະວ່າການຕໍ່ສູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຕໍ່ສູ້ຈາກທັດສະນະບໍ່ແມ່ນຂອງອາຊີບດຽວ, ແຕ່ຈາກທັດສະນະຂອງປະເທດຊາດທັງໝົດ.

ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຈະດຳເນີນການຕໍ່ສູ້ທາງການເມືອງເພື່ອການປົດປອຍຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ແມ່ນ NSDAP

(ເຊັນ) ອາດອນ ຮິດເລີ

Machine Translated by Google

ນະໂຍບາຍຂອງ NSDAP ກ່ຽວກັບການເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສິນທີ່ດິນ

ຄໍາຕອບຈາກ Gottfried Feder

ໜັງສືພິມ Deutsche Tageszeitung (ສະບັບທີ 47) ຂອງວັນ ທີ 25 ມັງກອນ 1930 ໄດ້ເຜີຍແຜ່ຄໍາຖາມຈໍານວນໜຶ່ງທີ່ຜູ້ນໍາຂອງ Brandenburg Landbund ໄດ້ຖາມພວກເຮົາ. ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄໍານິຍາມຂອງທັດສະນະຄະຕິຂອງ NSDAP ຕໍ່ການເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນສ່ວນຕົວ, ການສືບທອດ, ການເພີ່ມສິນເຊື່ອ, ພາສີອາກອນ, ການຄວບຄຸມລາຄາ, ການແບ່ງປັນກໍາໄລ, ແລະ ຕໍ່ບັນຫາທີ່ມີຄວາມສົນໃຈທົ່ວໄປທາງສັງຄົມ-ການເມືອງ ແລະ ຍຸດທະວິທີການເລືອກຕັ້ງ.

ຂ້ອຍ.

ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບການຕີຄວາມໝາຍໃດໆໃນພາຍຫຼັງຂອງຈຸດທີ 17 ຂອງໂຄງການພັກ, ຄໍາຖາມທໍາອິດໄດ້ຖືກຖາມດ້ວຍຄໍາເວົ້າຕໍ່ໄປນີ້: "NSDAP ໄດ້ກຽມພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ການຮັບປະກັນວ່າມັນຈະບໍ່ຕັ້ງໜ້າຕໍ່ຕ້ານ

ການເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນ."

ຄໍາຕອບ: ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງເອກະຊົນເປັນຫຼັກການ, ແລະວາງມັນໄວ້ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງຂອງລັດ.

ມັນຈະພະຍາຍາມຮັກສາການປະສົມປະສານທີ່ມີສຸຂະພາບດີຂອງທຸລະກິດທັງໝົດ, ທັງຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ໃຫຍ່, ໃນຊີວິດເສດຖະກິດຂອງປະເທດຊາດ.

ຈິດໃຈຂອງໂຄງການທັງໝົດພິສູດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູ່ແຂ່ງທີ່ໜ້າເຊື່ອຖື ແລະ ສະເໝີຕົ້ນສະເໝີປາຍຂອງລັດທິມາກ, ໄດ້ປະຕິເສດຢ່າງສິ້ນເຊີງຕໍ່ຫຼັກການສູນກາງທີ່ທໍາລາຍຂອງການຍຶດຊັບສິນທົ່ວໄປ, ແລະ ຖືວ່າຊົນຊັ້ນກະສິກໍາແບບຖາວອນເປັນພື້ນຖານທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ແນ່ນອນທີ່ສຸດສໍາລັບລັດຊາດ.

ແຕ່ໃນຖານະທີ່ເປັນຄູ່ແຂ່ງທີ່ເດັດດ່ຽວຂອງນາຍທຶນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ທີ່ມີເປົ້າໝາຍເພື່ອລະດົມມູນຄ່າກະສິກໍາທັງໝົດໃຫ້ຕົນເອງ, ແລະ ເພື່ອຂັບໄລ່ຊາວກະສິກອນໂດຍການເກັບພາສີ ແລະ ດອກເບ້ຍຈາກເງິນກູ້, ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປົກປ້ອງຈາກລັດຕໍ່ຊາວກະສິກອນຈາກການຮຸກຮານໂດຍຜົນປະໂຫຍດທາງທຸລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່.

ພວກເຮົາຕ້ອງການຊົນຊັ້ນຊາວກະສິກອນທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ປາສະຈາກອໍານາດຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງການເກັບພາສີ.

II.

ຄໍາຖາມທີສອງແມ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຂ້ອຍເປັນສ່ວນຕົວ, ຍ້ອນວ່າໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍ Hitler "ຜູ້ຕັດສິນສຸດທ້າຍຂອງທຸກຄໍາຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂຄງການ".

"ທັດສະນະຄະຕິຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕໍ່ການສືບທອດຊັບສິນແມ່ນຫຍັງ, ແລະໜ້າທີ່ສືບທອດ?

ຄໍາຕອບ: ເນື່ອງຈາກມັນເປັນຫຼັກຂອງແນວຄວາມຄິດແຫ່ງຊາດ, ຄວາມຕໍ່ເນື່ອງຂອງການເປັນເຈົ້າຂອງ, ເຊັ່ນ: ການສືບທອດທີ່ດິນທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງມະນຸດໄດ້ທວງຄືນ ແລະ ປູກຝັງ, ເປັນຜົນສະທ້ອນທາງທໍາມະຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈຶ່ງຮັບຮູ້ຫຼັກການຂອງການສືບທອດ, ເຊັ່ນດຽວກັບການເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນ.

Machine Translated by Google

ຖ້າຊັບສິນຕົກເປັນຂອງຍາດພີ່ນ້ອງທີ່ຢູ່ໄກ, ລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະເກັບພາສີພິເສດ, ແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມສໍາພັນທີ່ໃກ້ຊິດກວ່າຈະຖືກປະເມີນຕາມອັດຕາທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນ.

III.

ຄໍາຖາມນີ້ຖືກຕັ້ງຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມກັງວົນ - ບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງ - ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນໄປໄດ້
ຜົນສະທ້ອນຂອງການຫ້າມກູ້ຢືມຈາກນັກລົງທຶນເອກະຊົນຕໍ່ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງທີ່ດິນ.

ຄໍາຕອບ: ລັດໃດໜຶ່ງ, ເຊິ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຊັບສິນກະສິກໍາຫຼຸດພົ້ນຈາກໜີ້ສິນ, ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຊາວກະສິກອນຈາກການຄວບຄຸມຂອງນັກການເງິນມືອາຊີບ - ຊາວກະສິກອນຫຼາຍຄົນທີ່ຖືກຊາວຢິວຂັບໄລ່ອອກຈາກບ້ານເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ - ລັດໃດໜຶ່ງ, ເຊິ່ງປາຖະໜາທີ່ຈະທໍາລາຍການຜູກຂາດເງິນຂອງລັດທິທຶນນິຍົມ ແລະ ຍົກເລີກອໍານາດການປົກຄອງດ້ານດອກເບ້ຍ, ຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ສິນເຊື່ອທີ່ຈໍາເປັນ ຫຼື ຄິດຄ່າດອກເບ້ຍທີ່ຮຸນແຮງ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຊ່ວຍເຫຼືອກະສິກໍາໃຫ້ສູງສຸດ.

IV.

"ທໍາລາຍອໍານາດຂອງຜົນປະໂຫຍດ." ການຍົກເລີກລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບ. "ແມ່ນຫຍັງ
ທັດສະນະຄະຕິຂອງພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕໍ່ທຶນທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້ ຫຼື ສືບທອດມາ?

ຄໍາຕອບ: ໃນທຸກມື້ນີ້ມີຊາວກະສິກອນຄົນໃດມີ 'ລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຫາມາ' ຈາກການຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍ, ຫຼື ເຈົ້າຂອງທີ່ດິນຄົນໃດສາມາດດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍເງິນທີ່ປະຢັດໄດ້ຈາກຄ່າເຊົ່າຂອງລາວ?

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າມີຄວາມກັງວົນໃນບັນດາເຈົ້າຂອງທີ່ດິນບາງຄົນທີ່ຍັງມີທຶນເຫຼືອຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຫຼື ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ ຫຼື ຄວາມບໍ່ຮູ້ໂດຍເຈດຕະນາກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງໂຄງການສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

ໝາຍເຫດ: ພວກເຮົາໝາຍເຖິງ "ການທໍາລາຍອໍານາດຂອງດອກເບ້ຍ". ບໍ່ມີໃຜຈະອະທິບາຍດອກເບ້ຍຈໍານວນໜ້ອຍຈາກເງິນຝາກປະຢັດ ຫຼື ເງິນກູ້ເຮືອນ ຫຼື ເງິນກູ້ຂອງລັດຖະບານວ່າເປັນອໍານາດຂອງດອກເບ້ຍ. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໝາຍເຖິງມັນແມ່ນເວລາທີ່ອັດຕາເງິນເຟີ້ໂດຍເຈດຕະນາໄດ້ປຸ້ນເອົາເງິນຝາກປະຢັດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ແລະຊາວກະສິກອນຕ້ອງຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກເງິນກູ້ເຮືອນໃໝ່ ແລະ ເງິນກູ້ໄລຍະສັ້ນໃນອັດຕາທີ່ທໍາລາຍລາວ.

ຜູ້ທີ່ສະໜັບສະໜູນການຍຶດໝັ້ນກັບລະບົບທຶນນິຍົມໃນປະຈຸບັນແມ່ນຕໍ່ຕ້ານຜົນປະໂຫຍດທີ່ແທ້ຈິງຂອງຊາວກະສິກອນ, ແລະສະໜັບສະໜູນການອະນຸຍາດໃຫ້ທະນາຄານ ແລະ ຕົວແທນຂອງພວກເຂົາເຂົ້າມາແຊກແຊງໃນຂະແໜງກະສິກໍາ. ສໍາລັບສ່ວນທີ່ເຫຼືອ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນໍາຜູ້ອ່ານໃຫ້ເບິ່ງປຶ້ມນ້ອຍໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ມີຊື່ວ່າ Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage, ແລະ Das Programm der NSDAP (ລັດເຢຍລະມັນກ່ຽວກັບມູນນິທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ແລະ ໂຄງການຂອງ NSDAP).

ວ.

ນະໂຍບາຍຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບລັດກ່ຽວກັບການເກັບພາສີຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ສະໝໍ່າສະເໝີຄື: ເພື່ອປົດປ່ອຍຜູ້ບໍລິໂພກຈາກພາລະຂອງການເກັບພາສີທາງອ້ອມ, ແລະຜູ້ຜະລິດຈາກພາສີທີ່ເຮັດໃຫ້ທຸລະກິດຂອງລາວແອອັດ.

"ພັກມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຍົກເລີກພາສີນໍາເຂົ້າບໍ?"

ຄໍາຕອບ: ສະພາທີ່ດິນຄວນຮູ້ວ່າການລົງຄະແນນສຽງຂອງພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໃນ Reichstag ໄດ້ສະໜັບສະໜູນຢ່າງເດັດຂາດຕໍ່ໜ້າທີ່ປົກປ້ອງຜະລິດຕະພັນກະສິກໍາ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຂອງມັນ - ການປົກປ້ອງວຽກງານຂອງປະເທດຊາດໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດ.

VI.

ບັນຫາກ່ຽວກັບການແບ່ງປັນກໍາໄລ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້ທີ່ຈະຈັດການກັບຫົວຂໍ້ທີ່ກວ້າງຂວາງ ແລະ ຫຍຸ້ງຍາກນີ້. ໃນວາລະສານປະຈໍາອາທິດຂອງຂ້ອຍ, Die Flamme, ຂ້ອຍໄດ້ອະທິບາຍທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຮົາຢ່າງລະອຽດໃນບົດຄວາມຈໍານວນໜຶ່ງ.

Machine Translated by Google

ບົດຄວາມໃນໜັງສືພິມ Deutsche Tageszeitung ເປັນການເຂົ້າໃຈຜິດ, ເພາະມັນໄດ້ລຶບປະໂຫຍກທີ່ມັນອ້າງອີງອອກຈາກສະພາບການ. ສ່ວນຕົວຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າການແບ່ງປັນຜົນກຳໄລໃນຄວາມໝາຍທົ່ວໄປຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງນາຍທຶນ ແລະ ມາກຊິດ ບໍ່ແມ່ນທາງອອກທີ່ຖືກຕ້ອງ. ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້, ໂຄງການຂອງພວກເຮົາໝາຍເຖິງກຳມະກອນໃນໂຮງງານ, ແລະ ມັນບໍ່ມີຈຸດປະສົງຫຍັງທີ່ຈະພະຍາຍາມແກ້ໄຂບັນຫາໃນປື້ມນ້ອຍໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບກະສິກຳ.

VII.

ການຂະຫຍາຍຜົນປະໂຫຍດປະກັນໄພຜູ້ສູງອາຍຸ.

"ມີການສະເໜີໃຫ້ລະດົມທຶນເພື່ອຈຸດປະສົງນີ້ແນວໃດ?"

ຄຳຕອບ: ປະຈຸບັນມີຂໍ້ກຳນົດສຳລັບການປະກັນໄພຜູ້ສູງອາຍຸ, ແຕ່ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີມັນບໍ່ພຽງພໍ, ແລະຖືກຖືວ່າເປັນການເຮັດໃຫ້ທຸກຍາກ. ເມື່ອພາລະຂອງການເກັບພາສີຖືກລົບລ້າງ, ແລະຜູ້ທີ່ຫວ່າງງານແຕ່ສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ກັບຄືນສູ່ເສດຖະກິດ, ຈະມີວິທີການທີ່ພຽງພໍສຳລັບການໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດຜູ້ສູງອາຍຸຢ່າງພຽງພໍສຳລັບຜູ້ທີ່ເຄີຍເຮັດວຽກມາກ່ອນ.

VII, IX, X.

ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ຄຳຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຍຸດທະວິທີຂອງພັກ, ແລະບໍ່ແມ່ນຫຼັກການໃດໆ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຄັດຄ້ານລັດຖະບານປະສົມທີ່ນຳເອົາຄວາມບໍ່ພໍໃຈມາສູ່ເຢຍລະມັນ, ບາງຄັ້ງຄາວພວກເຮົາມີໂອກາດທີ່ຈະລົງຄະແນນສຽງກັບພັກຄອມມູນິດ (ເຖິງແມ່ນວ່າທົ່ວໂລກຈະແບ່ງແຍກພວກເຮົາອອກຈາກພວກເຂົາ), ຄືກັນກັບພັກຊາດເຢຍລະມັນ ແລະ ຊາວກະສິກອນຊາດຄຣິສຕຽນ. ພວກເຮົາບໍ່ຍອມໃຫ້ໃຜມາບັງຄັບພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາຈະເອົາຜູ້ສະໜັບສະໜູນຂອງພວກເຮົາມາຈາກໃສ, ແຕ່ພວກເຮົາຫັນໄປຫາທຸກຄົນ - ກຳມະກອນ, ຊົນຊັ້ນກາງ ແລະ ຊາວກະສິກອນ - ຜູ້ທີ່ມີຫົວໃຈເຢຍລະມັນທີ່ດີຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ມີນ້ຳໃຈດີ, ແລະ ປາຖະໜາຢາກເຫັນການຢຸດຕິການປົກຄອງທີ່ບໍ່ດີຂອງລັດຖະສະພາ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈຂອງການປະຕິບັດຕາມສົນທິສັນຍາສັນຕິພາບ. ພວກເຮົາບໍ່ຖືວ່າ 'ການສື່ສານທາງສັງຄົມ' ກັບພັກອື່ນໆເປັນວິທີການທີ່ເໝາະສົມໃນການປົດປ່ອຍປະເທດຊາດເຢຍລະມັນຈາກລັດທິມາກ ແລະ ລັດທິລັດຖະສະພາ, - ເພາະວ່າມັນນຳໄປສູ່ການຕໍ່ລອງທາງການເມືອງ. ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກການກະທຳແບບຜະເດັດການ ແລະ ການໃຊ້ອຳນາດຢ່າງຕັ້ງໃຈສາມາດດຶງເຢຍລະມັນອອກຈາກຂີ້ຕົມໄດ້.

ປະເທດຊາດບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ດີ, ແຕ່ຕ້ອງການຄວາມເຂັ້ມງວດ; ບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ລອງ, ແຕ່ແມ່ນການເຮັດວຽກທີ່ໜັກແໜ້ນ ເພື່ອປະເທດຊາດທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງພວກເຮົາ.

ບັນຊີທີ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ຊັດເຈນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ແມ່ນໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນເລກທີ 19 ຂອງຊຸດສະສົມສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ — Unser täglich Brot: Basic Questions of German Agriculture; ໂດຍ Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, ກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍທັງໝົດຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບການກະສິກຳ. ມັນປະກອບດ້ວຍຂໍ້ສະເໜີທີ່ຄິດອອກມາຢ່າງດີສຳລັບການສ້າງຕັ້ງຊົນຊັ້ນຊາວກະສິກອນທີ່ທຸກທໍລະມານຂອງເຢຍລະມັນຄືນໃໝ່.

ສະບັບທີ 16, ໂດຍ ດຣ. ບຸຊເນີ, ມີບົດຂຽນທີ່ດີເລີດກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍ ແລະ ຈິດໃຈຂອງນະໂຍບາຍເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາ.

ເລກທີ 12, ໂດຍ ພັນເອກ Hierl, ໄດ້ອະທິບາຍນະໂຍບາຍປ້ອງກັນປະເທດຂອງພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາຈະສະຫຼຸບດ້ວຍຄຳເຫັນສອງສາມຂໍ້ກ່ຽວກັບຄຳຖາມບາງຢ່າງທີ່ສັດຕູທາງການເມືອງຂອງພວກເຮົາບິດເບືອນຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ຈິງດ້ວຍຄວາມຫວັງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເສຍຫາຍ.

ທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຊົນຊັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຖາວອນແມ່ນແນ່ນອນວ່າມີຄຸນຄ່າ. ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເປັນຜູ້ຊົມເຊີຍກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງປຣັສເຊຍຢ່າງສຸດໃຈ ຖ້າພວກເຮົາຕໍ່ຕ້ານຊົນຊັ້ນນີ້. ສິ່ງທີ່ກອງທັບຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ຊົນຊັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ບໍລິສຸດແລະບໍ່ເສື່ອມໂຊມແມ່ນສຳລັບລັດພາຍໃນປະເທດ. ກຽດສັກສີແລະໜ້າທີ່ຕ້ອງກາຍເປັນຄຸນລັກສະນະທີ່ສຳຄັນອີກຄັ້ງໃນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາ. ເຈົ້າໜ້າທີ່ປະເພດ, ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນການຮຽກຮ້ອງຂອງພວກແດງແລະຄົນຜິວດຳ, ຈະຫາຍໄປໃນລັດທີ່ຈະມາເຖິງ; ພວກດຶງສາຍຂອງພັກດັ່ງກ່າວບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງສຳລັບກຽດສັກສີແລະໜ້າທີ່.

Machine Translated by Google

ການແນະນຳທີ່ວ່າພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕໍ່ຕ້ານເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຫຼຸດເງິນເດືອນ ແລະ ຍົກເລີກເງິນບໍານານ ແມ່ນລັກສະນະຂອງການຕົວະທາງການເມືອງ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກເຜີຍແຜ່ໂດຍໜັງສືພິມຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຂອງພວກເຮົາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຮົາປາດຖະໜາທີ່ຈະມອບເງິນບໍານານທີ່ມີກຽດໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງປະເທດຊາດທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ເຢຍລະມັນຢ່າງຊື່ສັດຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ເຊິ່ງຈະຊ່ວຍບັນເທົາຄວາມທຸກໃຈໃນໄວຊະລາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ການຊ່ວຍເຫຼືອທາງສັງຄົມຈະຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມອັບອາຍຂອງ 'ຄວາມທຸກຍາກ'.

ພວກເຮົາຕ້ອງອ້າງອີງເຖິງການຂະຫຍາຍແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບເງິນບໍານານໄປສູ່ຊ່າງທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ຊ່າງຫັດຖະກໍາ. ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງກັງວົນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພວກເຮົາຈະລະດົມທຶນເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ. ເມື່ອພວກເຮົາຢຸດຈ່າຍເງິນຫຼາຍພັນລ້ານໂດລາຕ່າງປະເທດໃນແຕ່ລະປີ, ແລະຫຼາຍກວ່ານັ້ນໃຫ້ກັບທະນາຄານຂອງພວກເຮົາເອງ, ສ່ວນໜ້ອຍໜຶ່ງຂອງຈໍານວນເງິນເຫຼົ່ານັ້ນຈະພຽງພໍທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າເງິນບໍານານຜູ້ສູງອາຍຸ.

ການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການວ່າງງານ ແລະ ການປະກັນໄພ

ມັນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງລັດທີ່ຈະສະໜັບສະໜູນຜູ້ຊາຍທີ່ສາມາດເຮັດວຽກດ້ວຍເງິນທຶນຂອງລັດ. ທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຮົາຕໍ່ລະບົບການຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຫາລ້ຽງຊີບໄດ້ໃນປະຈຸບັນບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ; ພວກເຮົາໄດ້ກົດດັນຢູ່ໃນລັດຖະສະພາສະເໝີເພື່ອໃຫ້ມີເງື່ອນໄຂທີ່ດີກວ່າສໍາລັບຜູ້ທີ່ຫວ່າງງານ.
ພວກເຮົາເຮັດສິ່ງນີ້, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພວກເຮົາຄິດວ່າມັນເປັນສະພາບທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າລັດຖະບານຄືກັບລັດຖະບານໃນປະຈຸບັນ, ເຊິ່ງມີນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດ ແລະ ພາຍໃນປະເທດທີ່ໂງ່ຈ້າທີ່ໄດ້ນໍາເອົາແຮງງານ, ການຜະລິດອາຫານ ແລະ ການຄ້າທັງໝົດໄປສູ່ຂອບຂອງເຫວເລິກ, ມີໜ້າທີ່ທີ່ຈະຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ນະໂຍບາຍຂອງຕົນດໍາເນີນໄປໂດຍຄະນະກໍາມະການ.
ລັດທີ່ບໍ່ສາມາດຟື້ນຟູຜູ້ຊາຍຫຼາຍລ້ານຄົນທີ່ສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ໃນໂລກເສດຖະກິດ, ສົມຄວນທີ່ຈະຖືກກວາດລ້າງອອກໄປ; ສະນັ້ນ, ຖ້າມັນລົ້ມເຫຼວທາງດ້ານການເງິນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາການຊ່ວຍເຫຼືອການວ່າງງານ, ພວກເຮົາພຽງແຕ່ຍົກບ່າໄຫລ່ຂອງພວກເຮົາ.

ການໂຈມຕີຕ່າງໆຕໍ່ລະບົບເງິນອຸດໜູນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍເມື່ອກ່າວເຖິງກໍລະນີການລ່ວງລະເມີດການຊ່ວຍເຫຼືອທາງສັງຄົມນີ້, ແຕ່ກໍ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫັນໜີຈາກຫຼັກການທີ່ພວກເຮົາເຊື່ອໄດ້. ແນ່ນອນວ່າໃນບັນດາຜູ້ຫວ່າງງານເກືອບ 3,000,000 ຄົນອາດຈະມີຄົນຂີ້ຄ້ານ 2 ຫຼື 300,000 ຄົນທີ່ຈະກັບຄືນມາເຮັດວຽກຢ່າງຮີບດ່ວນຖ້າເງິນອຸດໜູນຖືກຍົກເລີກ - ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ລືມວ່າຍັງມີຜູ້ອອກແຮງງານ, ລູກຈ້າງ, ວິສະວະກອນ, ຊ່າງເຕັກນິກ, ຫົວໜ້າຄົນງານ, ພະນັກງານ, ແລະອື່ນໆ ຢ່າງໜ້ອຍ 2,5 ລ້ານຄົນທີ່ກໍາລັງຊອກຫາວຽກເຮັດງານທໍາຢ່າງຮີບດ່ວນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຊອກຫາໄດ້. ເນື່ອງຈາກຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງນະໂຍບາຍຂອງລັດທີ່ບໍ່ໝັ້ນຄົງຂອງພວກເຮົາ, ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະປ່ຽນແປງເງິນອຸດໜູນຜູ້ຫວ່າງງານທີ່ໜ້າສົງສານ.

ການໂຈມຕີສາສະໜາ ແລະ ນັກບວດ

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປະກາດເລື້ອຍໆເກີນໄປວ່າ NSDA.P. ບໍ່ໄດ້ຝັນຢາກໂຈມຕີສາສະໜາຄຣິດສະຕຽນ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ມີຄ່າຄວນ.

ມັນແມ່ນນະໂຍບາຍທີ່ສໍ້ລາດບັງຫຼວງຂອງສູນກາງ ແລະ ພັກປະຊາຊົນບາວາເຣຍ ທີ່ພວກເຮົາໂຈມຕີ; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ສູນເສຍໂອກາດທີ່ຈະຮ້ອງວ່າ "ໂບດຢູ່ໃນອັນຕະລາຍ" ຍົກເວັ້ນເວລາທີ່ພວກເຂົາກໍາລັງສ້າງສາເຫດຮ່ວມກັນກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ, ປະຊາທິປະໄຕສັງຄົມທີ່ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ.

ມັນເປັນຍ້ອນວ່າພວກເຮົາມີອຸດົມການອັນສູງສົ່ງ ແລະ ສັກສິດກ່ຽວກັບສາຍພົວພັນຂອງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າຂອງລາວ ພວກເຮົາຈຶ່ງກຽດຊັງທີ່ຈະເຫັນສາສະໜາຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຄວາມເປິເປື້ອນຂອງການຂັດແຍ້ງທາງການເມືອງ.

Machine Translated by Google

2. 25 ຄະແນນ

ພັກແຮງງານເຢຍລະມັນສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ປະກາດແຜນການຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໂລກໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນວັນທີ 25 ກຸມພາ 1920 ທີ່ Hofbräuhous-Festsaal ໃນເມືອງ Munich.

ໃນມາດຕາ 2 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນຂອງພັກພວກເຮົາ, ແຜນງານນີ້ຖືກປະກາດວ່າບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.

ໂຄງການ

ໂຄງການຂອງພັກແຮງງານເຢຍລະມັນມີຂີດຈຳກັດກ່ຽວກັບໄລຍະເວລາທີ່ຜູ້ນໍາບໍ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະສ້າງຕັ້ງເປົ້າໝາຍໃໝ່, ເມື່ອເປົ້າໝາຍທີ່ປະກາດໄວ້ໃນນັ້ນບັນລຸແລ້ວ, ພຽງແຕ່ເພື່ອເພີ່ມຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງມະຫາຊົນແບບປອມ, ແລະເພື່ອຮັບປະກັນການມີຢູ່ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງພັກ.

1. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສະຫະພັນຂອງຊາວເຢຍລະມັນທັງໝົດສ້າງຕັ້ງເຢຍລະມັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໂດຍອີງໃສ່ສິດທິ ຂອງການຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົນເອງທີ່ປະເທດຊາດຕ່າງໆໄດ້ຮັບ.

2. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີສິດທິສະເໝີພາບສໍາລັບປະຊາຊົນເຢຍລະມັນໃນການພົວພັນກັບປະເທດອື່ນໆ, ແລະ ການຍົກເລີກສົນທິສັນຍາສັນຕິພາບຂອງແວຣຊາຍ ແລະ ເຊນແຊກແມງ.

3. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງເອົາທີ່ດິນ ແລະ ເຂດແດນ (ອານານິຄົມ) ເພື່ອການລ້ຽງດູຂອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເພື່ອຕັ້ງຖິ່ນຖານປະຊາກອນທີ່ບໍ່ຈໍາເປັນຂອງພວກເຮົາ.

4. ນອກຈາກສະມາຊິກຂອງປະເທດຊາດແລ້ວ ຈະບໍ່ສາມາດເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດໄດ້. ນອກຈາກຜູ້ທີ່ມີເລືອດເຢຍລະມັນ, ບໍ່ວ່າເຂົາເຈົ້າຈະນັບຖືສາສະໜາໃດກໍຕາມ, ຈະບໍ່ສາມາດເປັນສະມາຊິກຂອງປະເທດຊາດໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຊາວຢິວຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເປັນສະມາຊິກຂອງປະເທດຊາດໄດ້.

5. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ແມ່ນພົນລະເມືອງຂອງລັດອາດຈະອາໄສຢູ່ໃນເຢຍລະມັນໃນຖານະແຂກເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຕ້ອງ ຖືວ່າເປັນການປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍຕ່າງປະເທດ.

6. ສິດໃນການລົງຄະແນນສຽງໃນລັດຖະບານ ແລະ ກົດໝາຍຂອງລັດແມ່ນສິດທິຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ການແຕ່ງຕັ້ງຢ່າງເປັນທາງການທັງໝົດ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນ Reich, ໃນປະເທດ, ຫຼື ໃນທ້ອງຖິ່ນຂະໜາດນ້ອຍກວ່າ, ຕ້ອງໄດ້ຮັບການມອບໃຫ້ພົນລະເມືອງຂອງລັດເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຄັດຄ້ານຮີດຄອງປະເພນີທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງລັດຖະສະພາໃນການແຕ່ງຕັ້ງພຽງແຕ່ເພື່ອພິຈາລະນາພັກ, ແລະ ໂດຍບໍ່ມີການອ້າງອີງເຖິງລັກສະນະ ຫຼື ຄວາມສາມາດ.

7. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ທໍາອິດຂອງຕົນໃນການສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດ. ຖ້າບໍ່ສາມາດລ້ຽງດູປະຊາກອນທັງໝົດຂອງລັດໄດ້, ຄົນຕ່າງປະເທດ (ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນພົນລະເມືອງຂອງລັດ) ຕ້ອງຖືກໄລ່ອອກຈາກລັດ.

8. ຕ້ອງໄດ້ປ້ອງກັນການເຂົ້າເມືອງທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນທັງໝົດ. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າມາໃນເຢຍລະມັນຫຼັງຈາກ ວັນທີ 2 ສິງຫາ 1914 ຕ້ອງອອກຈາກ Reich ທັນທີ.

9. ພົນລະເມືອງທຸກຄົນຂອງລັດລ້ວນແຕ່ມີຄວາມສະເໝີພາບກັນໃນດ້ານສິດ ແລະ ໜ້າທີ່.

10. ມັນຕ້ອງເປັນໜ້າທີ່ອັນດັບໜຶ່ງຂອງພົນລະເມືອງແຕ່ລະຄົນຂອງລັດທີ່ຈະເຮັດວຽກດ້ວຍຈິດໃຈ ຫຼື ດ້ວຍຮ່າງກາຍຂອງຕົນ. ກິດຈະກໍາຂອງບຸກຄົນອາດຈະບໍ່ຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງສ່ວນລວມ ແຕ່
ຕ້ອງດໍາເນີນໄປພາຍໃນກອບຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໂດຍລວມ.

Machine Translated by Google

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງ:

11. ການຍົກເລີກລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກການເຮັດວຽກ.

ການຍົກເລີກອຳນາດການປົກຄອງທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດ.

12. ເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງການເສຍສະຫຼະຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ປະເທດຊາດຮຽກຮ້ອງໃນທຸກໆສົງຄາມ, ການຮັ່ງມີສ່ວນຕົວຍ້ອນສົງຄາມຕ້ອງຖືວ່າເປັນອາຊະຍາກຳຕໍ່ປະເທດຊາດ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຍຶດເອົາຜົນປະໂຫຍດຈາກສົງຄາມທັງໝົດຢ່າງໂຫດຮ້າຍ.

13. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເອົາທຸລະກິດທັງໝົດທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນເປັນບໍລິສັດ (Trusts) ເຂົ້າມາເປັນຂອງຊາດ.

14. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ແບ່ງປັນກຳໄລຈາກການຄ້າສົ່ງ.

15. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການພັດທະນາຢ່າງກວ້າງຂວາງກ່ຽວກັບການສະໜອງການບໍລິການສຳລັບຜູ້ສູງອາຍຸ.

16. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສ້າງ ແລະ ຮັກສາຊົນຊັ້ນກາງທີ່ມີສຸຂະພາບດີ, ການສ້າງສະຖານທີ່ທຸລະກິດຂາຍສົ່ງແບບລວມສູນໃນທັນທີ, ແລະ ການໃຫ້ເຊົ່າຂອງພວກເຂົາໃນລາຄາຖືກສຳລັບພໍ່ຄ້າແມ່ຄ້າຂະໜາດນ້ອຍ, ແລະ ການພິຈາລະນາຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ຜູ້ສະໜອງສິນຄ້າຂະໜາດນ້ອຍທັງໝົດຕໍ່ລັດ, ອຳນາດການປົກຄອງເມືອງ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນຂະໜາດນ້ອຍ.

17. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປະຕິຮູບທີ່ດິນທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາດ, ການອອກກົດໝາຍເພື່ອຍຶດທີ່ດິນໂດຍບໍ່ມີການຊົດເຊີຍເພື່ອຈຸດປະສົງລວມໝູ່; ການຍົກເລີກດອກເບ້ຍຈາກການກູ້ຢືມທີ່ດິນ, ແລະ ການປ້ອງກັນການຄາດເດົາການລົງທຶນໃນທີ່ດິນທັງໝົດ .

18. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການດຳເນີນຄະດີຢ່າງໂຫດຮ້າຍຕໍ່ຜູ້ທີ່ມີກິດຈະກຳທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ. ອາດຊະຍາກອນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຕໍ່ປະເທດຊາດ, ຜູ້ເອົາລັດເອົາປຽບ, ຜູ້ຫາກຳໄລ, ແລະອື່ນໆ ຕ້ອງຖືກລົງໂທດປະຫານຊີວິດ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະນັບຖືສາສະໜາ ຫຼື ເຊື້ອຊາດໃດກໍ່ຕາມ.

19. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ກົດໝາຍໂລມັນ, ເຊິ່ງຮັບໃຊ້ລະບຽບໂລກວັດຖຸນິຍົມ, ຈະຖືກທົດແທນດ້ວຍລະບົບກົດໝາຍສຳລັບປະເທດເຢຍລະມັນທັງໝົດ.

20. ດ້ວຍຈຸດປະສົງເພື່ອເປີດໂອກາດໃຫ້ແກ່ຊາວເຢຍລະມັນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ມີຄວາມດຸໝັ່ນທຸກຄົນໃຫ້ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການສຶກສາຊັ້ນສູງ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄວາມກ້າວໜ້າ, ລັດຕ້ອງພິຈາລະນາການກໍ່ສ້າງລະບົບການສຶກສາແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາຄືນໃໝ່ຢ່າງລະອຽດ. ຫຼັກສູດຂອງສະຖາບັນການສຶກສາທັງໝົດຕ້ອງໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຊີວິດຕົວຈິງ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດຂອງລັດ (ສັງຄົມວິທະຍາຂອງລັດ) ຕ້ອງເປັນຈຸດປະສົງຂອງໂຮງຮຽນ, ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເລີ່ມຕົ້ນຂອງສະຕິປັນຍາຄັ້ງທຳອິດໃນນັກຮຽນ. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການພັດທະນາເດັກທີ່ມີພອນສະຫວັນຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ທຸກຍາກ, ບໍ່ວ່າເຂົາເຈົ້າຈະມີຊັ້ນວັນນະ ຫຼື ອາຊີບໃດກໍ່ຕາມ, ໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດ.

21. ລັດຕ້ອງເບິ່ງແຍງການຍົກລະດັບມາດຕະຖານສຸຂະພາບຂອງປະເທດຊາດໂດຍການປົກປ້ອງແມ່ ແລະ ເດັກອ່ອນ, ຫ້າມການໃຊ້ແຮງງານເດັກ, ເພີ່ມປະສິດທິພາບທາງຮ່າງກາຍໂດຍການອອກກຳລັງກາຍ ແລະ ກິລາທີ່ບັງຄັບຕາມທີ່ກົດໝາຍກຳນົດໄວ້, ແລະ ໂດຍການສະໜັບສະໜູນຢ່າງກວ້າງຂວາງຕໍ່ສະໂມສອນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການພັດທະນາຮ່າງກາຍຂອງເດັກນ້ອຍ.

22. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການລົບລ້າງກອງທັບທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ ແລະ ການສ້າງຕັ້ງກອງທັບແຫ່ງຊາດ.

23. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີສົງຄາມທາງກົດໝາຍຕໍ່ຕ້ານການຕົວະທາງການເມືອງທີ່ມີສະຕິ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ຂອງມັນໃນສື່ມວນຊົນ. ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການສ້າງສື່ມວນຊົນແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນ, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີ:

---

[1] ໃນ ວັນທີ 13 ເດືອນເມສາ ປີ 1928, Adolf Hitler ໄດ້ອອກຖະແຫຼງການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ມັນຈຳເປັນຕ້ອງຕອບສະໜອງຕໍ່ການຕີຄວາມທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງໃນສ່ວນຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຈຸດທີ 17 ຂອງໂຄງການ NSDAP

ເນື່ອງຈາກ NSDAP ຍອມຮັບຫຼັກການຂອງຊັບສິນສ່ວນຕົວ, ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນວ່າສຳນວນ 'ການຍຶດຊັບສິນໂດຍບໍ່ມີການຊົດເຊີຍ' ພຽງແຕ່ໝາຍເຖິງອຳນາດທາງກົດໝາຍທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນການຍຶດ, ຖ້າຈຳເປັນ, ທີ່ດິນທີ່ໄດ້ມາຢ່າງຜິດກົດໝາຍ, ຫຼືບໍ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງຕາມສະຫວັດດີການແຫ່ງຊາດ. ມັນຖືກມຸ້ງໄປສອດຄ່ອງກັບສະຫວັດດີການແຫ່ງຊາດ. ມັນຖືກມຸ້ງໄປໃນກໍລະນີທຳອິດຕໍ່ບໍລິສັດຊາວຢິວທີ່ລົງທຶນໃນທີ່ດິນ.

ມິວນິກ, ວັນທີ 13 ເມສາ 1928. (ເຊັນ) ອາດອນ ຮິດເລີ

Machine Translated by Google

ກ. ໃຫ້ບັນນາທິການໜັງສືພິມ ແລະ ຜູ້ຊ່ວຍຂອງເຂົາເຈົ້າທຸກຄົນ ໂດຍນໍາໃຊ້ພາສາເຢຍລະມັນ
ພາສາ, ຕ້ອງເປັນສະມາຊິກຂອງຊາດ;

ຂ. ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດພິເສດຈາກລັດກ່ອນທີ່ໜັງສືພິມທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງເຢຍລະມັນຈະປາກົດຂື້ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງພິມເປັນພາສາເຢຍລະມັນ;

ຄ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນຈະຖືກຫ້າມໂດຍກົດໝາຍບໍ່ໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມທາງດ້ານການເງິນ ຫຼື ມີອິດທິພົນຕໍ່ໜັງສືພິມເຢຍລະມັນ, ແລະ ການລົງໂທດສໍາລັບການລະເມີດກົດໝາຍຄືການສະກັດກັ້ນໜັງສືພິມດັ່ງກ່າວ, ແລະ ການເນລະເທດຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໜັງສືພິມດັ່ງກ່າວທັນທີ. ຕ້ອງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພິມເຜີຍແຜ່ເອກະສານທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ສະຫວັດດີການຂອງຊາດ. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການດໍາເນີນຄະດີຕາມກົດໝາຍຕໍ່ແນວໂນ້ມທັງໝົດໃນສິລະປະ ແລະ ວັນນະຄະດີທີ່ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະທໍາລາຍຊີວິດຂອງພວກເຮົາໃນຖານະເປັນປະເທດຊາດ, ແລະ ການສະກັດກັ້ນສະຖາບັນທີ່ຕໍ່ຕ້ານຂໍ້ກໍານົດທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ.

24. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງສິດເສລີພາບສໍາລັບສາສະໜາທຸກນິກາຍໃນລັດ, ຕາບໃດທີ່ພວກມັນບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ລັດ ແລະ ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຮູ້ສຶກທາງສິນທໍາຂອງເຊື້ອຊາດເຢຍລະມັນ.

ພັກດັ່ງກ່າວ, ໃນລັກສະນະດັ່ງກ່າວ, ຢືນຢັດຢູ່ໃນສາສະໜາຄຣິດສະຕຽນໃນທາງບວກ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຜູກມັດຕົນເອງໃນເລື່ອງຂອງຄວາມເຊື່ອກັບການສາລະພາບໃດໆໂດຍສະເພາະ. ມັນຕໍ່ສູ້ກັບຈິດວິນຍານຂອງຊາວຢິວທີ່ເຊື່ອໃນວັດຖຸນິຍົມພາຍໃນພວກເຮົາ ແລະ ໂດຍບໍ່ມີພວກເຮົາ, ແລະ ເຊື່ອໝັ້ນວ່າປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາສາມາດບັນລຸສຸຂະພາບທີ່ຖາວອນຈາກພາຍໃນໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການເທົ່ານັ້ນ:

ຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນກ່ອນຕົວເອງ.

25. ເພື່ອວ່າທຸກສິ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ຈະສາມາດບັນລຸໄດ້ ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສ້າງອໍານາດສູນກາງທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງລັດ. ສິດອໍານາດທີ່ບໍ່ມີການໂຕ້ຖຽງຂອງລັດຖະສະພາທີ່ມີສູນກາງທາງດ້ານການເມືອງຕໍ່ທົ່ວລັດ Reich ແລະອົງການຈັດຕັ້ງຂອງມັນ; ແລະ ການສ້າງຕັ້ງຫ້ອງສໍາລັບຊົນຊັ້ນ ແລະ ອາຊີບເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການປະຕິບັດກົດໝາຍທົ່ວໄປທີ່ປະກາດໃຊ້ໂດຍລັດ Reich ໃນລັດຕ່າງໆຂອງສະຫະພັນ.

ຜູ້ນໍາຂອງພັກສາບານວ່າຈະກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຢ່າງຊື່ໆ - ຖ້າຈໍາເປັນທີ່ຈະເສຍສະຫຼະຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຊີວິດ — ເພື່ອຮັບປະກັນການປະຕິບັດຕາມຈຸດທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ.

ມິວນິກ, ວັນທີ 24 ກຸມພາ, 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

ຫຼັງຈາກການສົນທະນາຢ່າງເຕັມທີ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງສະມາຊິກໃນວັນ ທີ 22 ພຶດສະພາ 1920, ໄດ້ມີມະຕິວ່າ "ໂຄງການນີ້ບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້". ນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທຸກໆຄໍາເວົ້າຕ້ອງຄົງຢູ່, ຫຼືສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ເຮັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ໂຄງການເລິກເຊິ່ງ ຫຼື ພັດທະນາແມ່ນຕ້ອງຖືກຫ້າມ, ແຕ່ມັນໝາຍຄວາມວ່າດ້ວຍການຕັດສິນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມຊັດເຈນທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວວ່າຫຼັກການ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຊັ້ນນໍາທີ່ມີຢູ່ໃນນັ້ນອາດຈະບໍ່ຖືກດັດແປງ.

ຈະບໍ່ມີການບິດເບືອນ ຫຼື ບິດເບືອນຈາກການພິຈາລະນາເຖິງຄວາມສະດວກສະບາຍ, ບໍ່ມີການແຊກແຊງທີ່ເຊື່ອງໄວ້ກັບຈຸດທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ - ແລະ ສໍາລັບການຈັດການໃນປະຈຸບັນໃນດ້ານການເມືອງ, ສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ, ທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈຫຼາຍ - ໃນໂຄງການ, ບໍ່ມີການບິດເບືອນຄວາມຮູ້ສຶກ.

ອາດອນ ຣິດເລີ ພິມສອງຈຸດຫຼັກຂອງມັນໃນຕົວອັກສອນທີ່ມີຄໍານໍາ: ຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນຕໍ່ໜ້າຕົນເອງ - ຈິດໃຈຂອງໂຄງການ. ການຍົກເລີກອໍານາດການປົກຄອງດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດ - ຫຼັກຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ. ເມື່ອສອງຈຸດນີ້ບັນລຸໄດ້ແລ້ວ, ມັນໝາຍເຖິງໄຊຊະນະຂອງການຈັດລະບຽບສັງຄົມແບບສາກົນນິຍົມທີ່ກໍາລັງເຂົ້າມາໃກ້ໃນ 'ລັດທີ່ແທ້ຈິງ' ເໜືອການແບ່ງແຍກລັດ, ຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດໃນປະຈຸບັນພາຍໃຕ້ອິດທິພົນທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງທິດສະດີສ່ວນບຸກຄົນຂອງສັງຄົມຄືໃນປະຈຸບັນ.

Machine Translated by Google

ສ້າງຂື້ນ. ລັດປອມໃນປະຈຸບັນ, ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ ແລະ ການປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດທີ່ຖືກລະເມີດລິຂະສິດຂອງນັກທະນາຄານ ແລະ ນັກຄາດເດົາຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ, ແມ່ນສະໜາມກິລາສໍາລັບການຮັ່ງມີສ່ວນຕົວທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ເພື່ອການຫາຜົນກຳໄລທາງການເມືອງທີ່ຕໍ່າທີ່ສຸດ; ມັນບໍ່ສົນໃຈປະຊາຊົນຂອງຕົນ, ແລະ ບໍ່ສະໜອງພັນທະບັດທາງສິນທໍາທີ່ສູງສົ່ງຂອງສະຫະພັນ. ອຳນາດຂອງເງິນ, ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດໃນບັນດາອຳນາດທັງໝົດ, ມີການຄວບຄຸມຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລະ ໃຊ້ອິດທິພົນທີ່ສໍ້ລາດບັງຫຼວງ, ທໍາລາຍລັດ, ປະເທດຊາດ, ສັງຄົມ, ສິນທໍາ, ລະຄອນ, ວັນນະຄະດີ, ແລະ ໃນທຸກເລື່ອງຂອງສິນທໍາ, ເຊິ່ງຍາກທີ່ຈະປະເມີນ.

ແນ່ນອນວ່າມັນຕ້ອງບໍ່ມີຄວາມລັງເລໃຈ, ບໍ່ມີການຖອຍຫລັງໃນການຕໍ່ສູ້ອັນໃຫຍ່ຫຼວງນີ້; ມັນມີທັງໄຊຊະນະ ຫຼື ຄວາມພ່າຍແພ້.

ທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຫຼັກການພື້ນຖານດຽວກັນ, ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໄວ້ໃນປື້ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage, (F. Eher Nachf.) ບໍ່ແມ່ນການປຽນແປງ, ແຕ່ເປັນຊຸດຂອງຈຸດທີ່ຢູ່ຮ່ວມກັນ, ເກັບກໍາ ແລະ ຈັດລຽງຕາມລັກສະນະທາງດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ, ການເງິນ, ວັດທະນະທໍາ ແລະ ຕ່າງໆຂອງຊີວິດ.

ຖ້າທັດສະນະເຫຼົ່ານັ້ນຂອງຂ້ອຍ (ເບິ່ງໜ້າ 22) ສາມາດຖືກເບິ່ງວ່າແຕກຕ່າງຈາກ ຫຼື ກົງກັນຂ້າມກັບ 25 ຈຸດ, ຮິດເລີຈະບໍ່ເຄີຍອະທິບາຍປື້ມຂອງຂ້ອຍໃນຄໍານໍາສັ້ນໆຂອງລາວວ່າເປັນ "ຄໍາສອນສາດສະໜາຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກເຮົາ". ທຸກຄົນມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເລືອກທັດສະນະໃດໜຶ່ງຕາມຄວາມມັກຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ຖ້າລາວປຽບທຽບພວກມັນເຂົ້າກັນ, ລາວຈະບໍ່ພົບວ່າພວກມັນຂັດແຍ້ງກັນ.

ເພື່ອຮັບປະກັນຂໍ້ຕົກລົງຢ່າງແທ້ຈິງໃນອະນາຄົດໃນຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນໂຄງການຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເພື່ອປ້ອງກັນການເຄື່ອນໄຫວຈາກຜົນກະທົບທີ່ອາດຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ການເຄື່ອນໄຫວໃດໆ, —
"ຄໍາແນະນໍາສໍາລັບການປັບປຸງ" ທີ່ສະເໜີໂດຍນັກວິຈານມືອາຊີບ ແລະ ນັກສະໝັກຫຼິ້ນ, ຜູ້ຈົ່ມ ແລະ ຜູ້ມີຄວາມຮູ້ທົ່ວໄປ, Adolf Hitler, ໃນກອງປະຊຸມຂອງຜູ້ຈັດຕັ້ງເມືອງທັງໝົດທີ່ຈັດຂື້ນທີ່ Bamberg ໃນວັນ ທີ 11 ເດືອນກຸມພາ ປີ 1926, ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ Gottfried Feder ຢ່າງເປັນທາງການໃຫ້ເປັນຜູ້ພິພາກສາສຸດທ້າຍຂອງທຸກຄໍາຖາມທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບໂຄງການ.

Machine Translated by Google

3. ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານ

ໃນປຶ້ມນ້ອຍນີ້, ພວກເຮົາມີຈຸດປະສົງເພື່ອເປີດເຜີຍຫຼັກການສໍາຄັນຂອງແນວຄິດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບລັດໂດຍຫຍໍ້ ແລະ ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ໃນພາຍຫຼັງ, ພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບດ້ານສັງຄົມວິທະຍາ, ທິດສະດີ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງແນວຄິດດັ່ງກ່າວ.

ພວກເຮົາຍັງຈະບໍ່ພະຍາຍາມອະທິບາຍເຖິງຄວາມມຸ່ງຫວັງທາງການເມືອງອື່ນໆ ຫຼື ຜູ້ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງພວກເຂົາໃນພັກ ແລະ ສະມາຄົມຕ່າງໆ - ນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຕົວມັນເອງ - ແຕ່ພວກເຮົາພຽງແຕ່ກໍານົດຈຸດສໍາຄັນຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາຢູ່ທີ່ນີ້.

ໂລກເກີດຂື້ນຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍອອກຈາກຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ, ການຈັດຕັ້ງອອກມາຈາກຄວາມສັບສົນຢ່າງປາເຖື່ອນ.

ໃນທຸກມື້ນີ້ ຄວາມວຸ້ນວາຍກໍາລັງແຜ່ລາມໄປທົ່ວໂລກ, — ຄວາມສັບສົນ, ການຕໍ່ສູ້, ຄວາມກຽດຊັງ, ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ການປຸ້ນຈີ້, ຄວາມໂຫດຮ້າຍ, ການເຫັນແກ່ຕົວ. ອ້າຍນ້ອງຫ່າງເຫີນຈາກອ້າຍນ້ອງ. ສະມາຊິກຂອງຊາດດຽວກັນໂຈມຕີກັນ, ແທງຜູ້ຊາຍຈົນຕາຍພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າລາວໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ Swastika. ພວກເຂົາທຸກຄົນທົນທຸກທໍລະມານພາຍໃຕ້ພາລະດຽວກັນ, ຄວາມທຸກຍາກຄືກັນ; ແຕ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບກໍາມະກອນມາກຊິດທີ່ໂຈມຕີ ຫຼື ຂ້ານາຍຈ້າງຂອງພວກເຂົາ, ຫຼື ຜູ້ນໍາພັກຂອງພວກເຂົາ, ຫຼື ນັກທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບທີ່ດູດເລືອດ, ຫຼື ຜູ້ທີ່ຫາກໍາໄລໄດ້ທັງໝົດ? ການເສຍສະລະພຽງຢ່າງດຽວຕໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍແມ່ນກໍາມະກອນທີ່ດີ ແລະ ລຽບງ່າຍ. ມາກຊິດໄດ້ສູນເສຍຫົວຂອງພວກເຂົາ ແລະ ກໍາລັງເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກປຸ້ນຈີ້ຂອງຊົນຊັ້ນຂອງຕົນເອງ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຫັນມາຕໍ່ຕ້ານຜູ້ທີ່ພ້ອມທີ່ຈະຊ່ວຍມັນຢ່າງໂຫດຮ້າຍ.

ພັກຊາດນິຍົມ ແລະ ພັກອື່ນໆຢູ່ໃນລັດຖະບານ ຫຼື ກໍາລັງຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ທໍາລາຍອຸດົມການແຫ່ງຊາດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ສູນເສຍທັງກຽດສັກສີ ແລະ ລັກສະນະ. ສະມາຄົມປ້ອງກັນປະເທດກໍາລັງພະຍາຍາມທີ່ຈະເຈາະເຂົ້າໄປໃນ 'ລັດ' - ລັດແຫ່ງ Severing ແລະ Grzesinsky, - ຜູ້ສະໜັບສະໜູນສັນຕິພາບ, ຜູ້ສະໜັບສະໜູນສາກົນ ແລະ ຊາວຢິວ, ເຊິ່ງເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າສາມາດບໍລິຫານລັດຖະບານໄດ້.

ພວກເຂົາເສຍສະຕິໄປແລ້ວ! ກຸ່ມທີ່ເອີ້ນວ່າ Rechtskreise ບໍ່ເຫັນວ່າມົກອິນຊີ ແລະ ງູ, ໝາປ່າ ແລະ ລູກແກະ, ມະນຸດ ແລະ ເຊື້ອອະຫິວາ, ບໍ່ສາມາດຮ່ວມມືກັນໄດ້. ພວກເຂົາກໍາລັງໃຊ້ກໍາລັງທັງໝົດເພື່ອສ້າງ 'ຄວາມເປັນລະບຽບ' ໃຫ້ແກ່ຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ, ຄວາມວຸ້ນວາຍທາງການເມືອງ, ແລະ ປະສິດທິພາບທາງການເມືອງ. ແຕ່ພວກເຂົາຕັ້ງໜ້າຕໍ່ຕ້ານພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, 'ພວກຫົວຮຸນແຮງ' ເຫຼົ່ານັ້ນ, ໂດຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງບ້າຄັ່ງວ່າພັກສັງຄົມນິຍົມອາດຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສູນເສຍສິດທິພິເສດ ແລະ ຕໍາແໜ່ງໃນອະດີດບາງຢ່າງຂອງພວກເຂົາ, — ໂດຍລືມວ່າພວກເຂົາສູນເສຍທຸກຄົນໄປຍ້ອນຜູ້ຄົນທີ່ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງ 'ສ່ວນແບ່ງໃນເຂົ້າຈີ່ ແລະ ປາທາງການເມືອງ'.

ບັນດາບໍລິສັດອຸດສາຫະກໍາ, ບໍ່ວ່າຈະໃຫຍ່ຫຼືນ້ອຍ, ມີແຕ່ຈຸດໝາຍດຽວເທົ່ານັ້ນຄື - ກໍາໄລ -, ຄວາມປາຖະໜາພຽງຢ່າງດຽວ - ສິນເຊື່ອ -, ການປະທ້ວງພຽງຢ່າງດຽວ - ຕໍ່ຕ້ານການເກັບພາສີ; ພວກເຂົາຢ້ານກົວແລະເຄົາລົບພຽງແຕ່ສິ່ງດຽວ - ທະນາຄານ; ພວກເຂົາຍົກບ່າໄຫລ່ຕໍ່ຕ້ານຄວາມຕ້ອງການຂອງສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໃນການທໍາລາຍອໍານາດຜົນປະໂຫຍດ.

ຄວາມປາຖະໜາອັນໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາຄືການ 'ສ້າງໜີ້ສິນ'. ເງິນບໍານານຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ສະກັດມາຈາກເງິນກູ້ໂດຍທະນາຄານ, ໂດຍບໍ່ມີບັນຫາ ຫຼື ແຮງງານ, ພວກເຂົາຖືວ່າມັນເປັນລະບຽບຢ່າງສົມບູນ. ພວກເຂົາໄດ້ພົບເຫັນພັກເສດຖະກິດ ແລະ ລົງຄະແນນສຽງໃຫ້ກົດໝາຍ Dawes, ເຊິ່ງເປັນສາເຫດຫຼັກຂອງການເກັບພາສີຢ່າງໜັກ.

ກຽດສັກສີໄດ້ອອກຈາກທຸລະກິດ, ເຊິ່ງທັງໝົດແມ່ນຢູ່ໃນກໍາມືຂອງບໍລິສັດທີ່ມີອໍານາດ. ຜູ້ຜະລິດໄດ້ຍອມຈໍານົນຕໍ່ການເງິນທີ່ສູງ, ສັດຕູທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ. ນາຍຈ້າງໃນໂຮງງານ ແລະ ຫ້ອງການ, ທີ່ມີໜີ້ສິນຫຼາຍ, ຕ້ອງພໍໃຈກັບເງິນໜ້ອຍດຽວ, ເພາະວ່າກໍາໄລທັງໝົດຂອງແຮງງານເຂົ້າໄປໃນຖົງຂອງອໍານາດເງິນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນໃນຮູບແບບຂອງດອກເບ້ຍ ແລະ ເງິນປັນຜົນ.

ຜູ້ຄົນທີ່ຄວບຄຸມບໍ່ສາມາດຢຸດຄວາມວຸ້ນວາຍໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຖືກກົດດັນຈາກທາງເທິງໂດຍການເສຍພາສີ ແລະ ດອກເບ້ຍ, ຖືກຂົ່ມຂູ່ຈາກທາງລຸ່ມໂດຍການຈົ່ມວ່າຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃຕ້ນໍ້າ.

Machine Translated by Google

ກຳມະກອນ, ພວກເຂົາໄດ້ຜູກມັດຕົນເອງຢ່າງຕາບອດຕໍ່ລັດທີ່ຄວບຄຸມໂດຍລະບົບທຶນນິຍົມ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຂູດຮີດຂອງຄວາມວຸ້ນວາຍໃນປະຈຸບັນປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນອຳນາດພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ຂັບທາດເໜືອມະຫາຊົນທີ່ອອກແຮງງານ. ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ມຸ້ງໄປສູ່ຄວາມບ້າຄັ່ງຂອງລັດທິມາກ, ແຕ່ມຸ່ງໄປສູ່ຜູ້ທີ່ໃສ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພວກເຂົາລືມວ່າພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາຜູ້ດຽວໄດ້ເຫັນໂສກນາດຕະກໍາຂອງເສດຖະກິດເຢຍລະມັນທີ່ກໍາລັງໃກ້ເຂົ້າມາ, ຮັບຮູ້ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ, ຖ້າໃຊ້ເວລາໃຫ້ທັນເວລາ, ເຢຍລະມັນດ້ວຍກໍາລັງຂອງຕົນເອງສາມາດຟື້ນຟູຄວາມສົມດຸນໄດ້.

ສະມາຄົມຕ່າງໆພາຍໃຕ້ຊື່ທຸກປະເພດ, ມີເຫດຜົນໃນແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງເຂົາເຈົ້າ - ໝົດຫວັງໃນຄວາມວຸ້ນວາຍໃນປະຈຸບັນຂອງຊີວິດສາທາລະນະ, ພວມຊອກຫາວິທີສ້າງຄວາມເປັນລະບຽບ. ທັງໝົດນີ້ແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບປະເທດຊາດໃນຖານະເປັນສັງຄົມທັງໝົດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ທຸກຄົນພຽງແຕ່ມີເຈດຕະນາທີ່ຈະຂູດຮີດຜົນປະໂຫຍດເລັກໆນ້ອຍໆສໍາລັບຊັ້ນວັນນະຂອງຕົນເອງ; ໂດຍບໍ່ມີຫຼັກການທາງດ້ານການເມືອງ ຫຼື ເສດຖະກິດໃດໆ, ເຂົາເຈົ້ານໍາໃຊ້ກັບແຕ່ລະພັກການເມືອງຕາມລໍາດັບ. ເຂົາເຈົ້າກົ້ມຫົວຕໍ່ລະບົບທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ແລະ ກົ້ມຫົວຕໍ່ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າອໍານາດສູງສຸດ.

ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເງິນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນໃນການຈ່າຍເງິນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຈັດຕັ້ງ, ຜູ້ອໍານວຍການ ແລະ ຜູ້ດຶງສາຍທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ, ແຕ່ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຂົາເຮັດໄດ້ດີໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ອັດຕາເງິນເຟີ້ - ມາດຕະການທາງອາຍາ - ໄດ້ປຸ້ນເອົາເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າຈາກທຸກຊັ້ນຄົນ, ຜູ້ປະຢັດ, ສະມາຊິກຂອງສະມາຄົມ, ຊ່າງຝີມື.
ພາສີໃໝ່ບາງຢ່າງ, ໂດຍກົງຈາກໂຕະສີຂຽວ, ທໍາລາຍຄວາມຫວັງທີ່ອີງໃສ່ການເຮັດວຽກຫຼາຍປີ. ຂໍ້ໄດ້ປຽບທີ່ໄດ້ຮັບຫຼັງຈາກກອງປະຊຸມ, ການສົນທະນາ, ການມອບໝາຍໜ້າທີ່ໃຫ້ລັດຖະບານຫຼາຍຄັ້ງ, ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວຈະຖືກຍົກເລີກໂດຍການເພີ່ມຂື້ນຂອງຄ່າຄອງຊີບ, ການເພີ່ມຂື້ນຂອງລາຄາ ຫຼື ການຫຼຸດລົງຂອງລາຄາ.

ຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ຄວາມບ້າ! ຊາວກະສິກອນຈະດໍາລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງດັ່ງກ່າວໄດ້ແນວໃດ? ຜູ້ອອກແຮງງານຈະຊື້ສິນຄ້າດ້ວຍລາຄາທີ່ເພີ່ມຂື້ນຕະຫຼອດເວລາໄດ້ແນວໃດ? ມັນມີປະໂຫຍດຫຍັງທີ່ຈະເພີ່ມເງິນເດືອນຂອງພະນັກງານ ແລະ ພະນັກງານ ໃນເມື່ອດັດຊະນີຄ່າຄອງຊີບຍັງສືບຕໍ່ເພີ່ມຂື້ນ. ພວກເຂົາຊອກຫາຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກລັດດ້ວຍຄວາມໂງ່ງັ່ນຂອງພວກເຂົາ, ລັດທີ່ເປັນສາເຫດຂອງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການປາບປາມທັງໝົດ, ເຊິ່ງບໍ່ແມ່ນ 'ພຣະບິດາຂອງປະເທດຊາດ', ແຕ່ເປັນຜູ້ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຜູ້ເກັບພາສີຂອງລະບອບຜະເດັດການເງິນ.

ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຫັນໄປຫາພັກເກົ່າໆຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ເວົ້າວ່າພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈການເມືອງ ແລະ ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງ
ບໍ່ໃຫ້ມີພັກໃດເຂົ້າຮ່ວມ, ແລະໃນເວລາດຽວກັນກໍປ່ອຍໃຫ້ການຜິດຖຽງກັນຂອງພັກທີ່ທຸກຍາກດໍາເນີນຕໍ່ໄປຄືເກົ່າ.

ໜ້າວຽກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ກໍານົດໄວ້ຕໍ່ໜ້າມັນແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຟື້ນຟູຮູບແບບ, ກໍາຈັດຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຕັ້ງໂລກ, ເຊິ່ງໄດ້ອອກຈາກຍຸກສະໄໝເກົ່າ, ໃຫ້ກັບຄືນສູ່ລະບຽບອີກຄັ້ງ, ແລະປົກປ້ອງຄວາມເປັນລະບຽບນັ້ນ - ໃນຄວາມໝາຍສູງສຸດຂອງ Platonic.

ຄວນກ່າວໄວ້ໃນທີ່ນີ້ວ່າ ພວກເຮົາຖືວ່າ 'ລະບຽບ' ບໍ່ແມ່ນລະບຽບທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຂອງລັດທີ່ຖືກຄວບຄຸມ, ຫຼື ການປຸ້ນຈີ້ການເງິນທີ່ສັກສິດຕາມຮີດຄອງປະເພນີ ແລະ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມກົດໝາຍ, ຫຼື ການສົມຮູ້ຮ່ວມຄິດຂອງກຸ່ມ, ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ, ແລະ ມາດຕະການອື່ນໆທີ່ຈັດຕັ້ງຂື້ນເພື່ອທໍລະຍົດຊາດ, ບໍ່ວ່າພວກມັນຈະ 'ເຮັດວຽກ' ໄດ້ດີປານໃດ. ແມ່ນແຕ່ກຸ່ມໂຈນກໍມີ 'ລະບຽບ', ຄຸກກໍມີ 'ລະບຽບ' ຂອງມັນ. ແຕ່ໃນປະເທດຊາດ, ເມື່ອພິຈາລະນາເປັນທັງໝົດ, ທຸກໆດ້ານຂອງຊີວິດສາທາລະນະຂອງພວກເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເຈັບປວດ, ການເປັນຂ້າທາດ, ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ຄວາມບໍ່ຈິງໃຈ, ແລະ ນໍາສະເໜີພາບທີ່ວຸ້ນວາຍຂອງການຕໍ່ສູ້ຂອງທຸກຄົນຕໍ່ຕ້ານທຸກຄົນ.

ລັດຖະບານຕໍ່ຕ້ານປະຊາຊົນ, ພັກຕໍ່ຕ້ານພັກ, ໃນເວລາດຽວກັນກໍສະຫຼຸບພັນທະມິດທີ່ຜິດທໍາມະຊາດທີ່ສຸດ, ນາຍຈ້າງຕໍ່ຕ້ານລູກຈ້າງ, ພໍ່ຄ້າຕໍ່ຕ້ານຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກ, ເຈົ້າຂອງເຮືອນຕໍ່ຕ້ານຜູ້ເຊົ່າ, ກໍາມະກອນຕໍ່ຕ້ານຊາວກະສິກອນ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍ່ຕ້ານປະຊາຊົນ, ຜູ້ອອກແຮງງານ
ຕໍ່ຕ້ານ
'ຊົນຊັ້ນກາງ', ສາສະໜາຈັກຕໍ່ຕ້ານລັດ, ແຕ່ລະຄົນໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໃສ່ສັດຕູຂອງຕົນເອງຢ່າງຕາບອດ ແລະ ຄິດເຖິງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ກະເປົາເງິນຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີໃຜຄິດວ່າອີກຝ່າຍໜຶ່ງມີສິດທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່, ຫຼື ວ່າການສະແຫວງຫາຈຸດປະສົງທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງຕົນເອງໝາຍຄວາມວ່າຄົນອື່ນຕ້ອງຈ່າຍຄ່າມັນ. ບໍ່ມີໃຜຄິດເຖິງສະຫວັດດີການຂອງເພື່ອນບ້ານ, ຫຼື ໜ້າທີ່ທີ່ສູງກວ່າຂອງລາວຕໍ່ຊຸມຊົນ. ການສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວທີ່ຫາຍາກທີ່ຈະຫາຍໃຈ. ສອກເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າເພື່ອຂື້ນໄປ, ຢຽບຢໍ່າຮ່າງກາຍຂອງລາວຖ້າເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງຈາກມັນ - ເປັນຫຍັງຕ້ອງສົນໃຈ? ນັ້ນແມ່ນທຸລະກິດທີ່ທັນສະໄໝ.

ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາຫຼອກລວງຕົນເອງ. ພວກເຮົາກໍາລັງຢູ່ໃນທ່າມກາງການປ່ຽນແປງຂອງໂລກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ມັນເປັນເລື່ອງທໍາມະຊາດທີ່ຈິດວິນຍານທີ່ລຽບງ່າຍ, ວິນຍານທີ່ຫຼົງທາງທີ່ບໍ່ດີ, ບໍ່ເຫັນທາງອອກຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຊອກຫາຄວາມບັນເທົາທຸກໃນ

Machine Translated by Google

ການຂ້າຕົວຕາຍ, ຫຼື ຄິດວ່າໂລກກຳລັງຈະເຖິງຈຸດຈົບ ແລະ ເຂົ້າຮ່ວມການແຂ່ງຂັນໄລ່ຕາມຮູບງົວຄຳ ແລະ ຟ້າວຟັ່ງເຂົ້າໄປໃນວັງມ້າ ຢ່າງຕາບອດ. "ມ່ວນຊື່ນໃນຂະນະທີ່ເຈົ້າຍັງເຮັດໄດ້ — ຕາມຫຼັງພວກເຮົາຈາກນ້ຳຖ້ວມ."

ຄວາມເສຍຫາຍທີ່ຮ້າຍແຮງຕໍ່ຂວັນກຳລັງໃຈຂອງປະເທດຊາດນັ້ນ ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ເມື່ອພື້ນຖານທາງປັນຍາທັງໝົດຂອງສັງຄົມຖືກສັ່ນສະເທືອນ ຫຼື ບໍ່ເປັນຈິງ, — ແລະ ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ລັດທິມາກ, ລັດທິທຶນນິຍົມ, ແລະ ຜູ້ນຳຂອງຊີວິດສາທາລະນະຂອງພວກເຮົາລ້ວນແຕ່ນະມັດສະການພະເຈົ້າອົງດຽວກັນ —

ຄວາມເປັນສ່ວນຕົວ. ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວແມ່ນແຮງຈູງໃຈພຽງຢ່າງດຽວ, — ການໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກຊົນຊັ້ນຄັບແຄບຂອງຕົນເອງໃນຊີວິດ.

ຕໍ່ມາ, ການປະກອບສ່ວນຕື່ມອີກຕໍ່ຊຸດນີ້ຈະປາກົດຂຶ້ນ, ອຸທິດໃຫ້ແກ່ການລະມັດລະວັງ
ການສຶກສາທາງສັງຄົມວິທະຍາກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງສັງຄົມ.

ໃນທີ່ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ພະຍາຍາມສະແດງພາບລວມຂອງຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມຜິດພາດທາງອິນຊີໃນລັດ ແລະ ເສດຖະກິດການເມືອງໃນປະຈຸບັນ ແລະ ສາລະສຳຄັນຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ. ຫຼັກການໃນປະຈຸບັນແມ່ນ: ສັງຄົມແມ່ນຜົນລວມຂອງບຸກຄົນ - ລັດທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນການລວມຕົວຂອງບຸກຄົນ ຫຼື ສະມາຄົມທີ່ສະດວກ.

ພວກເຮົາອາດຈະປຽບທຽບຫຼັກການນີ້ກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງສັງຄົມຄືກັບກອງກ້ອນຫີນ. ສິ່ງດຽວທີ່ແທ້ຈິງກ່ຽວກັບມັນແມ່ນຊື່ນສ່ວນຂອງກ້ອນຫີນແຕ່ລະກ້ອນ. ຮູບຮ່າງຂອງມັນເປັນເລື່ອງຂອງຄວາມບັງເອີນ; ບໍ່ວ່າກ້ອນຫີນຈະຢູ່ເທິງຫຼືຢູ່ລຸ່ມກໍ່ບໍ່ໜ້າສົນໃຈ. ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນບໍ່ຫຼາຍຫຼືໜ້ອຍກວ່າກອງກ້ອນຫີນ.
ກ້ອນຫີນ.

ໂດຍການປຽບທຽບດຽວກັນ, ລັດທີ່ຕອບສະໜອງຕໍ່ຫຼັກການສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບສັງຄົມ ແລະ ບັດຊະຍາຂອງລັດແມ່ນເຮືອນ. ເວົ້າໃນແງ່ກົນຈັກ, ເຮືອນຍັງປະກອບດ້ວຍດິນຈີ່ຫຼາຍກ້ອນ - ດິນຊາຍ, ຊີມັງ, ຄານ, ປ່ອງຢ້ຽມ, ປະຕູ, ພື້ນ, ແລະອື່ນໆ. ແຕ່ທຸກຄົນສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າເຮືອນ, ຫ້ອງ, ເປັນໜ່ວຍງານທີ່ສູງກວ່າ, ບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ໃໝ່, ແປກປະຫຼາດ ແລະ ສົມບູນໃນຕົວມັນເອງ, ຫຼາຍກວ່າພຽງແຕ່ດິນຈີ່ທັງໝົດທີ່ກອງເຂົ້າກັນ. ທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເຮືອນບໍ່ໄດ້ເກີດຂື້ນໂດຍການກອງສ່ວນຕ່າງໆຈຳນວນໜຶ່ງໃສ່ກອງ, ແຕ່ໂດຍການປະກອບສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ຕາມແຜນການທີ່ຕັ້ງໃຈໄວ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນກັບປະເທດຊາດ. ຈົນກວ່າຄວາມວຸ້ນວາຍຈະຖືກນຳມາເປັນລະບຽບ ແລະ ໃຫ້ພື້ນທີ່ໃນການປະກອບຕົວ, ຈົນກວ່າທັງໝົດທີ່ມີເຫດຜົນໄດ້ຖືກປະກອບອອກຈາກມວນສານຂອງສ່ວນຕ່າງໆ, ລັດທີ່ແທ້ຈິງຈຶ່ງສາມາດປາກົດຂື້ນໄດ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ສ່ວນປະກອບຕ່າງໆຈະມີຮູບຮ່າງທີ່ມີຈຸດປະສົງ. Othmar Spann, ອະດີດອະທິການບໍດີຂອງມະຫາວິທະຍາໄລວຽນນາ, ໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງໜ້າຊົມເຊີຍໃນປື້ມຂອງລາວ, Der wahre Staat, ແລະໃນ Gesellschaftslehre ຂອງລາວກ່ຽວກັບພື້ນຖານທາງສັງຄົມວິທະຍາຂອງລັດສ່ວນບຸກຄົນໃນປະຈຸບັນ ກົງກັນຂ້າມກັບອຸດົມການສູງສົ່ງຂອງລະບຽບທົ່ວໄປໃນລັດທີ່ສ້າງຕັ້ງຂື້ນບົນຫຼັກການວິທະຍາສາດ.

ພວກເຮົາສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ປະດິດປະໂຫຍກນີ້ຂື້ນມາ, ເຊິ່ງທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ:

ຊຸມຊົນກ່ອນບຸກຄົນ.

ມັນເປັນພຽງແຕ່ການຮັບໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດທົ່ວໄປໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດເທົ່ານັ້ນທີ່ບຸກຄົນຈະຕື່ນຕົວສູ່ຊີວິດທີ່ສູງຂື້ນ, ແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຂອງຕົນເອງ. ພຽງແຕ່ດັ່ງນັ້ນແຕ່ລະຄົນຈະບັນລຸເຖິງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມທີ່ແທ້ຈິງ, ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຊຸມຊົນ, ຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງ, ໄດ້ຮັບສະຕິຮູ້ເຖິງຄວາມປອດໄພ, ແລະຮັບຮູ້ວ່າມີພຽງແຕ່ພາຍໃຕ້ການຄອບງຳຂອງ - ແນວຄວາມຄິດນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນລັດຖະບານແຫ່ງຊາດອິນຊີທີ່ສ້າງຂື້ນຈາກລະບົບການປຸ້ນຈີ້ໃນປະຈຸບັນ, ແລະເປັນຜົນກຳໄລຕໍ່ຊຸມຊົນ, ແລະຕໍ່ສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນຂອງຊຸມຊົນ.

ໃນທຸກມື້ນີ້, ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍທີ່ໝົດຫວັງຂອງກຳລັງທີ່ຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງ; ສະມາຄົມຂອງລາວບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະຊ່ວຍລາວໄດ້. ຍັງບໍ່ທັນຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າສັດຕູທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນໃຜ - ຜູ້ຫາກຳໄລ ແລະ ຜູ້ຂູດຮີດທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ເຖິງວ່າຈະມີການຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ຕ້ານລະບົບທຶນນິຍົມຂອງມາກ, ຄຳປະກາດທີ່ເຄົາລົບນັບຖືຂອງສູນກາງ, ການຮ້ອງທຸກຂອງໂລກທຸລະກິດກ່ຽວກັບພາລະຂອງ

Machine Translated by Google

ບໍ່ວ່າຈະເປັນການເກັບພາສີ ແລະ ດອກເບ້ຍ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າສັດຕູຂອງໂລກແມ່ນໃຜ, ການເງິນທີ່ຄອບງຳໂລກ, ແລະ ຕົວແທນຂອງມັນ, ນັກທຸລະກິດຊາວຢິວ.

ທຸກຊົນຊັ້ນໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສົນໃຈ; ຜູ້ເກັບພາສີຮັບຜິດຊອບຢ່າງໜັກໜ່ວງຕໍ່ທຸກພາກສ່ວນຂອງປະຊາກອນ, - ແຕ່ໃຜກ້າຄັດຄ້ານອຳນາດຂອງທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ? ທຶນປະກາດລັກສະນະຂອງມັນໂດຍການເຕີບໂຕ, ກົງກັນຂ້າມກັບປະສົບການທັງໝົດຢູ່ບ່ອນອື່ນໃນໂລກ, ຍ້ອນວ່າມັນຢູ່ນອກຕົວມັນເອງໂດຍບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດ ຫຼື ແຮງງານ, ໂດຍວິທີການຂອງດອກເບ້ຍ ແລະ ເງິນປັນຜົນ, ແລະ ໂດຍການເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ມີອຳນາດຫຼາຍຂຶ້ນໃນແຕ່ລະນາທີ. ຫຼັກການທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງການຕົວະໄດ້ເອົາຊະນະຄວາມເໝາະສົມຂອງແຮງງານທີ່ສ້າງສັນ.

ທຳລາຍລົງ, ອຳນາດທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແມ່ນສຽງຮ້ອງສົງຄາມຂອງພວກເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄວາມຕ້ອງການນີ້, ເຊິ່ງເປັນພື້ນຖານຂອງທຸກໆຝ່າຍ, ຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນຄວາມໝາຍອັນກວ້າງຂວາງຂອງມັນເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ໃນກຸ່ມຂອງພວກເຮົາເອງ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ຜູ້ບັນຍາຍຂອງພວກເຮົາມີໜ້ອຍຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ກ້າໂຈມຕີຄຳຖາມພື້ນຖານນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າມັນສຳຄັນແນວໃດ; ເພາະວ່າຄຳຂວັນໜຶ່ງຂອງພັກຂອງພວກເຮົາແມ່ນ "ຕໍ່ສູ້ກັບທຶນ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ". ແຕ່ສິ່ງທີ່ 'ອຳນາດຜົນປະໂຫຍດ' ແມ່ນຫຍັງແທ້ໆ, ມັນມີຜົນກະທົບຕໍ່ຊີວິດຂອງປະເທດຊາດ ແລະ ບຸກຄົນແນວໃດ, 'ການເງິນ' ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະຊາກອນເປັນຂ້າທາດແນວໃດ, ແລະວິທີການທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໃຊ້ໄດ້ຈິງທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການນຳໃຊ້ເພື່ອທຳລາຍມັນແມ່ນຫຍັງ, ແລະຜົນໄດ້ຮັບຂອງການທຳລາຍມັນຈະເປັນແນວໃດສຳລັບປະຊາກອນທັງໝົດ - ແມ່ນຈະແຈ້ງພຽງພໍສຳລັບໜ້ອຍຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດອະທິບາຍມັນດ້ວຍຄຳເວົ້າຂອງຕົນເອງ.

ໃນຜົນງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງລາວ, Mein Kampf, (ເຫຼັ້ມທີ I, ໜ້າ 224—225) Adolf Hitler ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຄຳຖາມນີ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟັງການບັນຍາຍຄັ້ງທຳອິດຂອງ Gottfried Feder ກ່ຽວກັບການທຳລາຍອຳນາດທີ່ໜ້າສົນໃຈໃນເດືອນມິຖຸນາ 1919, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ທັນທີວ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຈິງທາງທິດສະດີທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ອະນາຄົດຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ. ການຕໍ່ສູ້ກັບທຶນ ແລະ ການເງິນສາກົນໄດ້ກາຍເປັນຈຸດສຳຄັນໃນໂຄງການສຳລັບການຕໍ່ສູ້ເພື່ອເອກະລາດ ແລະ ເສລີພາບຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ."

ພວກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທີ່ຈິງຈັງທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນນີ້ຄືກັນ, ເພາະວ່າການແກ້ໄຂຂອງຄຳຖາມນີ້ໝາຍເຖິງການແກ້ໄຂຂອງບັນຫາຊາວຢິວ, - ແລະຫຼາຍກວ່ານັ້ນ.

ການຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວແມ່ນພື້ນຖານຂອງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການເຄື່ອນໄຫວທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ. ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທຸກຄົນແມ່ນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວ, ແຕ່ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວທຸກຄົນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ. ການຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ; ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວຮັບຮູ້ຜູ້ເປັນພາຫະນະຂອງເຊື້ອພະຍາດລະບາດຂອງຊາດ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ນີ້ມັກຈະກາຍເປັນຄວາມກຽດຊັງຊາວຢິວແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຄວາມສຳເລັດຂອງຊາວຢິວໃນຊີວິດທຸລະກິດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ໃນກໍລະນີທີ່ດີທີ່ສຸດ, ການຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວຈະລຸກຂຶ້ນເພື່ອຊ່ວຍໃນການຂັບໄລ່ຊາວຢິວອອກຈາກລັດ ແລະ ຊີວິດທາງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາ. ຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວບໍ່ໄດ້ກັງວົນກ່ຽວກັບວ່າຈະເປັນແນວໃດ ແລະ ຈະເປັນແນວໃດຕໍ່ໄປ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຫຼັງຈາກຊາວຢິວຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປແລ້ວ, ຍັງຄົງມີຫຼັກການຄອບງຳຂອງຊາວຢິວໃນປະຈຸບັນ - ຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວກ່ອນຜົນປະໂຫຍດທົ່ວໄປ - ແລະລະບົບທະນາຄານ ແລະ ສິນເຊື່ອຂອງຊາວຢິວ, ກໍຍັງຈະມີຊາວຢິວທີ່ບໍ່ມີຄຸນນະທຳພຽງພໍ, ຫຼືແມ່ນແຕ່ 'ຊາວເຢຍລະມັນທຳມະດາ' ທີ່ມີເຊື້ອຊາດປະສົມທີ່ພ້ອມທີ່ຈະກ້າວເຂົ້າມາໃນເກີບຂອງຊາວຢິວ ແລະ ໂກດແຄ້ນຕໍ່ເຊື້ອຊາດຂອງຕົນເອງຄືກັບຊາວຢິວໃນປະຈຸບັນ, ແລະ ພວກເຮົາອາດຈະເຫັນ 'ຜູ້ຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວ' ຫຼາຍຄົນນັ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ຊາວຢິວເຄີຍນັ່ງຢູ່.

ປະຈຸບັນ ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການຫຼັກຂອງມັນ, ເຊິ່ງແມ່ນການທຳລາຍອຳນາດການປົກຄອງທີ່ໜ້າສົນໃຈ, ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວແມ່ນມີລັກສະນະສ້າງສັນ. ມັນເຈາະເລິກກວ່າ, ແລະຜົນສະທ້ອນແມ່ນກວມເອົາທຸກຢ່າງຫຼາຍກວ່າ.

ໃນບົດຂຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, Das Herzstück unseres Programms, (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງທ່າທີທີ່ແປກປະຫຼາດທີ່ຄວາມຕ້ອງການມອບໃຫ້ພວກເຮົາໃນບັນດາພັກ ແລະ ສະມາຄົມອື່ນໆທັງໝົດ. ໃນຄວາມຕ້ອງການອື່ນໆທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາພົບເຫັນຄວາມມຸ່ງຫວັງທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ແລະ ຂະໜານກັນໃນພັກຝ່າຍຂວາ ແລະ ຝ່າຍຊ້າຍ. ບໍ່ມີພັກອື່ນໃດນອກຈາກຂອງພວກເຮົາສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຕ້ອງການທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້.

Machine Translated by Google

ພວກເຮົາທຸກຄົນຮູ້ວ່າທັງຝ່າຍຊ້າຍ, ດ້ວຍການຮ້ອງຟ້ອງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງພວກເຂົາວ່າ "ລົ້ມລະລາຍລະບົບທຶນນິຍົມ", ຫຼືຝ່າຍຂວາດ້ວຍປະໂຫຍກຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບປະເທດຊາດ, ບໍ່ສາມາດເລີ່ມຕົ້ນຍຸກສະໄໝໂລກໃໝ່ໄດ້, ເພາະວ່າທັງພວກມາກຊິດ ແລະ ພວກປະຕິກິລິຍາບໍ່ສາມາດປຽນແປງຫຍັງໃນລັກສະນະຂອງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາໄດ້ ແຕ່ຈະທໍາລາຍຄືກັບທີ່ພວກຄອມມູນິດໃນຣັດເຊຍເຮັດ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດສ້າງສາໄດ້ -

ຄືກັບພວກຄອມມູນິດໃນຣັດເຊຍ.

ພວກເຮົາໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດໂດຍ Thralldom of Interest?

ສະພາບຂອງປະຊາຊົນພາຍໃຕ້ການຄອບງໍາຂອງເງິນຕາຂອງຊາວຢິວໂລກ.

ເຈົ້າຂອງທີ່ດິນແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດນີ້, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງໄດ້ກູ້ຢືມເງິນເພື່ອສະໜັບສະໜູນການດໍາເນີນງານກະສິກໍາຂອງລາວ, - ເງິນກູ້ທີ່ມີດອກເບ້ຍສູງຈົນເກືອບຈະກິນຜົນຂອງແຮງງານຂອງລາວ -, ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເປັນໜີ້ ແລະ ລາກເງິນກູ້ເຮືອນຕາມລາວຄືກັບນ້ໍາໜັກຂອງຕະກົ່ວ.

ຜູ້ອອກແຮງງານກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຜະລິດຢູ່ໃນຮ້ານຄ້າ ແລະ ໂຮງງານໂດຍໄດ້ຮັບເງິນເດືອນໜ້ອຍໜຶ່ງ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຖືຫຸ້ນໄດ້ຮັບເງິນປັນຜົນ ແລະ ໂບນັດທີ່ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ.

ຊັ້ນກາງທີ່ມີລາຍໄດ້ດີກໍ່ເປັນເຊັ່ນດຽວກັນ, ເຊິ່ງເກືອບທັງໝົດແມ່ນວຽກຂອງພວກເຂົາເພື່ອຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກເງິນເກີນບັນຊີທະນາຄານ.

ທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍການເຮັດວຽກທາງຈິດໃຈ ຫຼື ຮ່າງກາຍກໍ່ຄືກັນ, ໃນຂະນະທີ່ສັດສ່ວນທີ່ຂ້ອນຂ້າງນ້ອຍ, ໂດຍບໍ່ມີແຮງງານ ຫຼື ບັນຫາ, ໄດ້ຮັບຜົນກໍາໄລອັນໃຫຍ່ຫຼວງຈາກເງິນປັນຜົນ, ການຄາດເດົາ ແລະ ຮຸ້ນທະນາຄານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງຜູ້ອອມເງິນຢ່າງປະຢັດ ແລະ ນັກລົງທຶນຂະໜາດນ້ອຍ —

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາກໍ່ເປັນໜີ້ ຫຼື ເປັນໜີ້ເງິນລາງວັນຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບລະບົບທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ - ແຕ່ຕະຫຼອດຊີວິດຂອງພວກເຂົາຫຼາຍຄັ້ງດອກເບ້ຍເລັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາຖືກເອົາໄປຈາກພວກເຂົາໃນຮູບແບບຂອງພາສີ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະສາມາດຈ່າຍຄືນໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍໃນໄວຊະລາ ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງລາຍໄດ້ເຕັມທີ່ຂອງພວກເຂົາ, ເຊິ່ງຖືກເອົາໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ໃນພາຍຫຼັງ.

ຜູ້ປະກອບການກໍ່ຄືກັນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງທຸລະກິດຂອງຕົນຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ແລະ ປຽນມັນໃຫ້ກາຍເປັນບໍລິສັດໃນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ. ລາວບໍ່ແມ່ນຕົວແທນອິດສະຫຼະອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຕ້ອງຕອບສະໜອງຄວາມໂລບມາກຂອງຄະນະກໍາມະການ ແລະ ຜູ້ຖືຫຸ້ນຂອງລາວເຊັ່ນກັນ - ຖ້າລາວບໍ່ຢາກຖືກບີບບັງຄັບອອກ.

ບັນດາປະເທດທັງໝົດທີ່ຄຸ້ມຄອງການຂາດດຸນຂອງເຂົາເຈົ້າດ້ວຍເງິນກູ້ກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ.

ການຄອບງໍາຂອງຊຸມນາງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດໃດກໍ່ຕາມທີ່ມອບອໍານາດເງິນ, ທະນາຄານ, ສິດທິອະທິປະໄຕຂອງຕົນຢູ່ເຮືອນ, ການຄວບຄຸມການເງິນ, ທາງລົດໄຟ, ການເກັບພາສີ ແລະ ພາສີອາກອນ ຈະກາຍເປັນຄວາມພິນາດ ດັ່ງທີ່ເຢຍລະມັນໄດ້ເຮັດໂດຍການຍອມຮັບກົດໝາຍ Dawes.

ແຮງງານທີ່ສ້າງສັນແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມດຽວກັນ, ຖ້າມັນຄິດເຖິງເງິນກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ. ໃນປະຈຸບັນ
ເງິນ, 'ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທຸລະກິດ', ໄດ້ກາຍເປັນນາຍ, ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ຜູ້ປົກຄອງທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງແຮງງານ.

ອໍານາດທີ່ໜ້າສົນໃຈແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ແທ້ຈິງສໍາລັບການຕໍ່ຕ້ານ, ທຶນທຽບກັບແຮງງານ, ເລືອດທຽບກັບເງິນ, ວຽກງານສ້າງສັນທຽບກັບການຂູດຮີດ.

ຄວາມຈໍາເປັນທີ່ຈະຕ້ອງທໍາລາຍອໍານາດນີ້ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍຕໍ່ປະເທດຊາດ ແລະ ເຊື້ອຊາດຂອງພວກເຮົາ, ເຊິ່ງຄວາມຫວັງຂອງປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມອັບອາຍ ແລະ ການເປັນຂ້າທາດແມ່ນຂຶ້ນກັບມັນຢ່າງດຽວ; ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ຄວາມຫວັງໃນການຟື້ນຟູຄວາມສຸກ, ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ອາລະຍະທໍາທົ່ວໂລກ.

"ມັນເປັນຈຸດໝູນວຽນທີ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຫັນໄປ; ມັນເປັນຫຼາຍກວ່າຄວາມຈໍາເປັນຂອງນະໂຍບາຍການເງິນ. ໃນຂະນະທີ່ຫຼັກການ ແລະ ຜົນສະທ້ອນຂອງມັນເຈາະເລິກເຂົ້າໄປໃນຊີວິດການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດ, ມັນເປັນຄໍາຖາມຊັ້ນນໍາສໍາລັບການສຶກສາດ້ານເສດຖະກິດ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ທຸກໆຄົນ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຕັດສິນໃຈຈາກແຕ່ລະຄົນ: — ການຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດ ຫຼື ການເສີມສ້າງສ່ວນຕົວທີ່ບໍ່ຈໍາກັດ. ມັນໝາຍເຖິງທາງອອກຂອງບັນຫາສັງຄົມ."

'ຄໍາຖາມກ່ຽວກັບໂລກ' ທັງໝົດສາມາດອະທິບາຍໄດ້ດ້ວຍຄໍາດຽວ, ເຊິ່ງລຸກຂຶ້ນຄືກັບແປວໄຟທີ່ລຸກອອກມາຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍ; ໃນເວລາດຽວກັນສາດສະດາ ແລະ ປຶ້ມທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນບໍ່ສາມາດຕອບຄໍາຖາມທັງໝົດທີ່ເກີດຂື້ນຈາກຄໍານັ້ນໄດ້.

Machine Translated by Google

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກວ່າໃນປັດຈຸບັນກ່ຽວກັບຫຼັກການພື້ນຖານອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືມຄວາມສະຫວ່າງແລ້ວໃນທຸກດ້ານທີ່ສໍາຄັນຂອງບັນຫາໃນຫນັງສືພິມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Munich, 1926 (ປະຈຸບັນອອກຈາກການພິມ); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; ແລະ Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Munich, (ທັງຫມົດທີ່ໄດ້ມາໂດຍຜ່ານຫ້ອງສະຫມຸດຂອງພັກຂອງພວກເຮົາໃນ Munich, Thierschstr. 11).

ຕ້ອງມີການສຶກສາຢ່າງເລິກເຊິ່ງເພື່ອເຂົ້າໃຈລາຍລະອຽດຂອງບັນຫານີ້, ເພາະວ່າເສດຖະສາດຕົວຈິງໃນ 50 ປີທີ່ຜ່ານມາໄດ້ຕິດຕາມແນວຄວາມຄິດທຶນນິຍົມຢ່າງໃກ້ຊິດ, ຈົນທຸກຄົນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ມາກັບມັນຕ້ອງການການປ່ຽນແປງທິດທາງຢ່າງສົມບູນເພື່ອຫຼຸດພົ້ນຈາກມັນ.

ປຶ້ມນ້ອຍກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວຈະປາກົດຂຶ້ນໃນໄວໆນີ້, ເຊິ່ງຈະໃຫ້ຄໍາອະທິບາຍແກ່ສະມາຊິກຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ສໍາຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ຂອງລັດຊາດນິຍົມທີ່ຈະມາເຖິງ.

ນອກເໜືອໄປຈາກຫຼັກການພື້ນຖານສອງຢ່າງທີ່ຂ້ອນຂ້າງໃໝ່ຂອງໂຄງການຂອງພວກເຮົາທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ພວກເຮົາຕ້ອງກ່າວເຖິງບາງອັນອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບນະໂຍບາຍທົ່ວໄປຂອງລັດ.

ຫຼັກການທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງນະໂຍບາຍຂອງລັດຂອງພວກເຮົາມີດັ່ງນີ້: ອານາຈັກເຢຍລະມັນແມ່ນບ້ານເກີດຂອງຊາວເຢຍລະມັນ.

ມັນເປັນຫຼັກການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສໍາລັບນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ລວມທັງການປົດປ່ອຍທາງການເມືອງຂອງເຢຍລະມັນ, ຂໍ້ກໍານົດທັງໝົດຂອງນະໂຍບາຍເຊື້ອຊາດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງການເປັນສະມາຊິກຂອງລັດ.

ຫຼັກການເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາແມ່ນ: ໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດແມ່ນການສະໜອງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນ
ຂອງຊີວິດ ແລະ ບໍ່ເພື່ອຮັບປະກັນຜົນກໍາໄລສູງສຸດທີ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບທຶນ.

ຫຼັກການນະໂຍບາຍເສດຖະກິດນີ້ກວມເອົາທັດສະນະຄະຕິພື້ນຖານຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕໍ່ຊັບສິນສ່ວນຕົວ, ແລະກ່ຽວກັບຮູບແບບຕ່າງໆຂອງທຸລະກິດ, ຕັ້ງແຕ່ຂະໜາດນ້ອຍຈົນເຖິງຂະໜາດໃຫຍ່ - ສະມາຄົມ, ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ - ແລະຍັງລວມທັງບັນຫາດ້ານສິນທໍາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຊິ່ງຕ້ອງເປັນກໍາລັງທີ່ມີຊີວິດຊີວາໃນທຸລະກິດ, ຖ້າ 'ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ' ບໍ່ຈົມລົງສູ່ການຂູດຮີດປະເທດຊາດ ແລະ ໄປສູ່ການຖືກດໍາເນີນງານພຽງແຕ່ເພື່ອກໍາໄລ!

ຫຼັກການຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບການເງິນມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ການເງິນຕ້ອງມີຢູ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ; ນັກລົງທຶນທາງການເງິນຈະບໍ່ປະກອບເປັນ
ລັດພາຍໃນລັດ.

ຫຼັກການນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປ່ຽນແປງທີ່ຮຸນແຮງ. ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບມາດຕະການປະຕິບັດຕົວຈິງທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດເພື່ອທໍາລາຍອໍານາດການປົກຄອງດ້ານຜົນປະໂຫຍດ, — ການເອົາລັດເອົາປຽບດ້ານການເງິນເປັນຂອງລັດ, ການຄວບຄຸມລະບົບສິນເຊື່ອ, ແລະ ລະບົບທະນາຄານ.

ທຸກໆໜ້າວຽກເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ສຸດຈາກທັດສະນະຂອງໂຄງການຂອງພວກເຮົາ. ພວກມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບກົດໝາຍພາສີທັງໝົດ, ໂດຍມີຂໍ້ສຸດທ້າຍ - ແລະ
ເບິ່ງຄືວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ -
ເປົ້າໝາຍຂອງລັດທີ່ບໍ່ມີການເກັບພາສີ.

ຫຼັກການຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບວິຊາສັງຄົມມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ສະຫວັດດີການທົ່ວໄປແມ່ນກົດໝາຍສູງສຸດ.

ຫຼັກການຂອງພວກເຮົານີ້ຂັດກັບການປະຕິບັດໃນປະຈຸບັນ, ເຊິ່ງຕາມຫຼັກການນັ້ນທຸກຊົນຊັ້ນ, ທຸກອາຊີບ, ພະຍາຍາມຫາຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ກັບກຸ່ມຂອງຕົນເອງໃນນະໂຍບາຍສັງຄົມໂດຍບໍ່ຄໍານຶງເຖິງຜົນປະໂຫຍດໂດຍລວມ. ພວກເຮົາປາດຖະໜາຢາກໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດຊອກຫາທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດໄດ້, ແລະ ສ້າງລະບົບການດູແລຜູ້ສູງອາຍຸໂດຍທົ່ວໄປ.

ກ່ຽວກັບຄວາມກ້າວໜ້າທາງດ້ານການສຶກສາ ແລະ ສິນທໍາ, ມັນແມ່ນຫຼັກການທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພວກເຮົາ: ວ່າວຽກງານທັງໝົດໃນທິດທາງນັ້ນແມ່ນຕ້ອງເຮັດຈາກທັດສະນະຂອງສັນຊາດເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ສາມາດເປັນໄປຕາມຄໍາສັ່ງ ຫຼື ດ້ວຍການບັງຄັບທີ່ກໍາລັງທາງດ້ານສິນທໍາ ແລະ ປັນຍາຂອງປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາອາດຈະນໍາສະເໜີການຟື້ນຟູສິລະປະແບບໃໝ່, ຍຸກສະໄໝໃໝ່ແບບຄລາສສິກໃນສິລະປະ. ຈະຕ້ອງມີການຢຸດຕິການບາດເຈັບທີ່ໄດ້ຮັບ.

Machine Translated by Google

ໂດຍຊີວິດສິລະປະ ແລະ ປັນຍາຂອງເຢຍລະມັນຂອງພວກເຮົາທີ່ຢູ່ໃນກໍາມືຂອງລະບອບຜະເດັດການຊາວຢິວ, ໂດຍສະເພາະຜ່ານການເປັນພິດຂອງສື່ມວນຊົນ.

ນອກເໜືອໄປຈາກຂົງເຂດທີ່ສຳຄັນຂອງຊີວິດສາທາລະນະນີ້, ແນ່ນອນ, ຍັງມີການປັບປຸງອື່ນໆອີກຫຼາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາ.

ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າລະບົບກົດໝາຍຂອງພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການດັດແປງເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຫລາກຫລາຍຂອງສະຖາບັນໃໝ່ໆ; ວ່າເລື່ອງອະນາຈານຂອງການເລືອກຕັ້ງເຂົ້າສູ່ລັດຖະສະພາໂດຍການລົງຄະແນນສຽງແບບປະຊາທິປະໄຕຈະຕ້ອງຖືກກຳຈັດອອກ, ແລະ ຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາການຫັນປ່ຽນຂອງລະບອບຜະເດັດການ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບຮູບແບບທີ່ເຫັນໄດ້ພາຍນອກຂອງລັດ ແລະ ໜ້າທີ່ພາຍໃນຂອງລັດຖະບານກາງ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ໃນໂຄງຮ່າງສັ້ນໆນີ້ກ່ຽວກັບມິຕິອັນກວ້າງຂວາງຂອງຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ ເມື່ອປະເຊີນໜ້າກັບຫຼັກການພື້ນຖານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງໂຄງການຂອງພວກເຮົາ.

ມັນບໍ່ແມ່ນພື້ນຖານ - ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວມັນບໍ່ສົນໃຈພວກເຮົາບໍ່ວ່າຈະເປັນລະບອບລາຊາທິປະໄຕ ຫຼື ສາທາລະນະລັດ, ບໍ່ວ່າພວກເຮົາຈະມີສະຫະພັນ 5 ຫຼື 25 ລັດ, ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າລັດເຢຍລະມັນທັງໝົດຖືກລວມເຂົ້າກັນພາຍໃຕ້ລັດຖະບານກາງທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ເມື່ອປະເຊີນໜ້າກັບຄົນຕ່າງປະເທດ, ແລະ ໂດຍມີເງື່ອນໄຂວ່າພົນລະເມືອງຂອງລັດເຢຍລະມັນຢູ່ເຮືອນສາມາດດຳລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ ພໍໃຈ.

4. ລາຍລະອຽດຂອງຂໍ້ກໍານົດຂອງໂຄງການ

ດັ່ງທີ່ສ້າງໂດຍ Gottfried Feder ໃນ Der deutsche Staat.

ມັນຈະເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຊັດເຈນ, ເມື່ອລົງທະບຽນສະມາຊິກໃໝ່, ເພື່ອໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກໂຄງການໃນຮູບແບບຕໍ່ໄປນີ້. ຂໍ້ຄວາມຍ່ອຍແມ່ນຖືກຈັດລຽງຢູ່ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ທີ່ສໍາຄັນກວ່າ, ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນບົດກ່ອນໜ້ານີ້.

ໂຄງການທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງ NSDAP

ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາແມ່ນ — ການເກີດໃໝ່ຂອງເຢຍລະມັນສູ່ເສລີພາບຂອງເຢຍລະມັນໃນຈິດໃຈຂອງເຢຍລະມັນ.

ວິທີການເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້ແມ່ນ:

1. ຫຼັກການທາງການເມືອງ: ອານາຈັກເຢຍລະມັນແມ່ນບ້ານເກີດຂອງຊາວເຢຍລະມັນ.

ກ. ໃນນະໂຍບາຍຕ່າງປະເທດ:

- ການສ້າງຕັ້ງລັດແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນເອກະພາບ, ກວມເອົາເຊື້ອຊາດເຢຍລະມັນທັງໝົດ.
- ການເປັນຕົວແທນຢ່າງແຂງແຮງຂອງຜົນປະໂຫຍດຂອງເຢຍລະມັນຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ຂ. ໃນນະໂຍບາຍດ້ານເຊື້ອຊາດ:

- ການສ້າງຕັ້ງລັດແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນເອກະພາບ, ກວມເອົາເຊື້ອຊາດເຢຍລະມັນທັງໝົດ.
- ການເປັນຕົວແທນຢ່າງແຂງແຮງຂອງຜົນປະໂຫຍດຂອງເຢຍລະມັນຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ຄ. ໃນນະໂຍບາຍພາຍໃນ:

- ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກຊາວເຢຍລະມັນຜູ້ທີ່ປະກາດເປັນຊຸມຊົນທັງໝົດດ້ວຍຈິດວິນຍານ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງປະເທດເຢຍລະມັນ ທີ່ຈະສາມາດໃຊ້ສິດຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດໄດ້.
- ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນອາດຈະອາໄສຢູ່ໃນລັດເຢຍລະມັນໃນຖານະແຂກ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຕ່າງປະເທດເທົ່ານັ້ນ.
- ສິດທິຂອງຊາວເຢຍລະມັນຈະໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດກວ່າສິດທິຂອງພົນລະເມືອງຕ່າງປະເທດ.

2. ຫຼັກການເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາ: ໜ້າທີ່ຂອງລັດແມ່ນການສະໜອງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນຜົນກໍາໄລສູງສຸດທີ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບທຶນ.

ກ. ລັດທີສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮັບຮູ້ຊັບສິນສ່ວນຕົວເປັນຫຼັກການ ແລະ ປົກປ້ອງມັນໂດຍກົດໝາຍ.

ຂ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສະຫວັດດີການແຫ່ງຊາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການກໍານົດຂີດຈໍາກັດໃນການສະສົມຄວາມຮັ່ງມີໄວ້ໃນມືຂອງບຸກຄົນ.

ຄ. ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນສ້າງຕັ້ງຊຸມຊົນເພື່ອສົ່ງເສີມສະຫວັດດີການທົ່ວໄປ ແລະ ວັດທະນະທໍາ.

ງ. ພາຍໃນຂອບເຂດພັນທະຂອງຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນໃນການເຮັດວຽກ, ຄວາມສັກສິດຂອງຊັບສິນສ່ວນຕົວໄດ້ຮັບການເຄົາລົບ, ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນມີອິດສະລະພາບທີ່ຈະຫາເງິນ ແລະ ຈັດການຜົນຂອງແຮງງານຂອງຕົນ.

Machine Translated by Google

ອ. ການປະສົມປະສານທີ່ດີຂອງທຸລະກິດທຸກຮູບແບບ, ທັງຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່, ໃນທຸກຂົງເຂດຂອງຊີວິດທາງເສດຖະກິດ, ລວມທັງກະສິກໍາ, ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ.

ສ. ທຸລະກິດທັງໝົດທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນ ເຊິ່ງເຄີຍຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງບໍລິສັດ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເປັນຊາດ.

ຊ. ການເອົາດອກເບ້ຍ ແລະ ການຫາກໍາໄລ ແລະ ການຮັ່ງມີສ່ວນຕົວໂດຍມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍຂອງປະເທດຊາດ ຈະຖືກລົງໂທດປະຫານຊີວິດ.

ຊ. ການນໍາສະເໜີພັນທະໜ້າທີ່ໜຶ່ງປີໃນການເຮັດວຽກ (ເພື່ອລັດ), ເຊິ່ງມີໜ້າທີ່ໃນທຸກໆເຢຍລະມັນ.

3. ຫຼັກການທາງດ້ານການເງິນຂອງພວກເຮົາ: ການເງິນຕ້ອງມີຢູ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ; ນັກລົງທຶນທາງການເງິນຈະຕ້ອງບໍ່ປະກອບເປັນລັດພາຍໃນລັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງແມ່ນເພື່ອທໍາລາຍອໍານາດທາງຜົນປະໂຫຍດ.

ກ. ການບັນເທົາທຸກຂອງລັດ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນປະເທດຊາດ, ຈາກໜີ້ສິນຂອງລັດຕໍ່ສະຖາບັນການເງິນຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ໃຫ້ກູ້ຢືມດ້ວຍດອກເບ້ຍ.

ຂ. ການເອົາ Reichsbank ແລະ ບໍລິສັດອອກພັນທະບັດຂອງລັດໄປເປັນຂອງລັດ. ຄ. ການສະໜອງເງິນໃຫ້

ແກ່ວັດຖຸສາທາລະນະທີ່ສໍາຄັນທັງໝົດ (ໄຟຟ້ານໍ້າ, ທາງລົດໄຟ, ແລະອື່ນໆ), ບໍ່ແມ່ນໂດຍຜ່ານເງິນກູ້, ແຕ່ໂດຍການໃຫ້ພັນທະບັດຂອງລັດທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ ຫຼື ໂດຍບໍ່ໃຊ້ເງິນທີ່ຈ່າຍໄວ້ແລ້ວ.

ງ. ການນໍາສະເໜີມາດຕະຖານສະກຸນເງິນຄົງທີ່ໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການຄໍ້າປະກັນ.

ອ. ການສ້າງຕັ້ງທະນາຄານແຫ່ງຊາດເພື່ອພັດທະນາທຸລະກິດ (ການປະຕິຮູບສະກຸນເງິນ) ສໍາລັບການປ່ອຍເງິນກູ້ທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ.

ສ. ການປັບປຸງລະບົບການເກັບພາສີຄືນໃໝ່ໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ. ການບັນເທົາທຸກຜູ້ບໍລິໂພກຈາກພາລະຂອງການເກັບພາສີທາງອ້ອມ, ແລະ ຜູ້ຜະລິດຈາກການເກັບພາສີທີ່ຊຸດໂຊມລົງ (ການປະຕິຮູບງົບປະມານ ແລະ ການບັນເທົາທຸກຈາກການເກັບພາສີ).

4. ຫຼັກການທາງສັງຄົມ-ການເມືອງຂອງພວກເຮົາ: ສະຫວັດດີການທົ່ວໄປແມ່ນກົດໝາຍສູງສຸດ.

ກ. ການພັດທະນາໃນຂອບເຂດກວ້າງຂອງການປະກັນໄພຜູ້ສູງອາຍຸໂດຍການເຮັດໃຫ້ລະບົບເງິນປະກັນຊີວິດເປັນຂອງລັດ. ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງລັດເຢຍລະມັນຈະໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນພຽງພໍທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດເມື່ອມີອາຍຸຄົບກໍານົດ, ຫຼື ຖ້າພິການຖາວອນ, ກ່ອນອາຍຸດັ່ງກ່າວ.

ຂ. ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນວິສາຫະກິດທີ່ມີຜົນຜະລິດໃນຜົນກໍາໄລຕາມປະສິດທິພາບ ແລະ ອາຍຸ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຍັງຈະຖືກແບ່ງປັນໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຈາກທັດສະນະຂອງຊາດ.

ຄ. ການຍຶດເພື່ອຈຸດປະສົງທາງສັງຄົມຂອງຜົນກໍາໄລທັງໝົດທີ່ໄດ້ມາຈາກສົງຄາມ ແລະ ການປະຕິວັດ, ທີ່ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວຽກງານທີ່ຊື່ສັດ, ແລະ ຈາກໂຊກຊະຕາຂອງຜູ້ລັກຊັບ ແລະ ຜູ້ລັກເງິນ.

ງ. ບັນເທົາທຸກການຂາດແຄນທີ່ຢູ່ອາໄສໂດຍການກໍ່ສ້າງໃໝ່ຢ່າງກວ້າງຂວາງທົ່ວ Reich ໂດຍວິທີການທີ່ແນະນໍາໃນເລກທີ 20 (ທະນາຄານແຫ່ງຊາດແຫ່ງໃໝ່).

5. ເປົ້າໝາຍດ້ານວັດທະນະທໍາຂອງພວກເຮົາແມ່ນເພື່ອໃຫ້ວິທະຍາສາດ ແລະ ສິລະປະທັງໝົດຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງບົນພື້ນຖານຂອງລັດທີ່ມີເສລີພາບທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ມີສຸຂະພາບທາງເສດຖະກິດທີ່ດີ. ວິທີການໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້ຄື:

ກ. ການຝຶກອົບຮົມເດັກນ້ອຍໃຫ້ມີສຸຂະພາບຮ່າງກາຍທີ່ແຂງແຮງ ແລະ ມີອິດສະລະພາບທາງຈິດໃຈ ຫຼັງຈາກສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ປະເພນີຂອງວັດທະນະທໍາເຢຍລະມັນ.

ຂ. ເສລີພາບຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນການນັບຖືສາສະໜາ ແລະ ສະຕິສໍານຶກ.

ຄ. ການປົກປ້ອງພິເສດສໍາລັບນິກາຍຄຣິສຕຽນ.

ງ. ການກີດຂວາງຫຼັກຄໍາສອນ, ເຊິ່ງຂັດກັບສະຕິປັນຍາດ້ານສິນທໍາຂອງເຢຍລະມັນ ແລະ ບັນຈຸສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ລັດ ແລະ ປະເທດຊາດ.

Machine Translated by Google

ອ. ການກົດຂວາງອິດທິພົນຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດໃນສື່ມວນຊົນ, ໃນວັນນະຄະດີ, ເວທີ, ສິລະປະ ແລະ ໂຮງພາພະຍົນ.

ສ. ເສລີພາບໃນການສິດສອນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍຂອງເຢຍລະມັນ; ການສ້າງຄໍາຕັດສິນ ຊົນຊັ້ນຜູ້ຊາຍທີ່ມີຈິດໃຈສູງ

6. ວຽກງານການທະຫານ.

ກ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດມີປະສິດທິພາບໂດຍການອະນຸຍາດໃຫ້ຊາວເຢຍລະມັນທີ່ມີອິດສະລະພາບທຸກຄົນຮັບໃຊ້ ແລະ ດໍາລົງຊີວິດ ອາວຸດ.

ຂ. ການຍົກເລີກກອງທັບທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ.

ຄ. ການສ້າງກອງທັບແຫ່ງຊາດເພື່ອປ້ອງກັນປະເທດພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງກອງພົນທະຫານມືອາຊີບທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມສູງ.

7. ຄໍາແນະນໍາອື່ນໆ.

ກ. ການປະຕິຮູບສື່ມວນຊົນ. ການປາບປາມວາລະສານທັງໝົດທີ່ຕໍ່ຕ້ານຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດ. ຮັບຜິດຊອບຢ່າງເຂັ້ມງວດຕໍ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ປອມແປງໂດຍເຈດຕະນາ.

ຂ. ການດັດແກ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍສິດທິພິເສດເພື່ອຕັດວິທີການທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມທໍ້ຖອຍໃຈໃນການແຂ່ງຂັນເລືອກຕັ້ງ ແລະ ການປ້ອງກັນຕົນເອງຂອງ ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງ.

ຄ. ການສ້າງຕັ້ງຫ້ອງການພິເສດສໍາລັບການຄ້າ ແລະ ວິຊາຊີບຕ່າງໆ.

ງ. ການປະຕິຮູບຕຸລາການກ່ຽວກັບກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທີ່ດິນ - ການຮັບຮູ້ສິດທິຂອງຊັບສິນໃນທີ່ດິນເປັນຫຼັກການ; ບໍ່ມີສິດທີ່ຈະກູ້ຢືມຈາກແຫຼ່ງເອກະຊົນ ເພື່ອຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງທີ່ດິນ; ລັດມີສິດທີ່ຈະຍຶດເອົາຊັບສິນກ່ອນ, ໂດຍສະເພາະໃນກໍລະນີຂອງຄົນຕ່າງປະເທດ ແລະ ຊາວຢິວ; ລັດມີອໍານາດໃນ ການຄຸ້ມຄອງຊັບສິນໃນກໍລະນີທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງທີ່ບໍ່ດີໃນສ່ວນຂອງເຈົ້າຂອງ.

ກົດໝາຍແພ່ງ — ໄດ້ເພີ່ມການປົກປ້ອງກຽດສັກສີສ່ວນຕົວ, ສຸຂະພາບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ກົງກັນຂ້າມກັບການປົກປ້ອງສິດທິໃນຊັບສິນທາງກົດໝາຍ ພຽງຝ່າຍດຽວ, ເຊິ່ງມີອິດທິພົນຫຼາຍໃນປະຈຸບັນ.

ອ. ການປະຕິຮູບກົດໝາຍຂອງລັດ.

ຮູບແບບຂອງລັດທີ່ເໝາະສົມທີ່ສຸດກັບລັກສະນະຂອງເຢຍລະມັນແມ່ນການຄວບຄຸມອະທິປະໄຕທີ່ລວມເຂົ້າກັນໃນອໍານາດສ່ວນຕົວສູນກາງ. ປະເທດຊາດຕ້ອງຕັດສິນໃຈໃນພາຍຫຼັງວ່າອໍານາດສ່ວນຕົວສູນກາງນີ້ຈະຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍກະສັດທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງ ຫຼື ປະທານາທິບໍດີ.

ລັກສະນະລັດຖະບານກາງຂອງ Reich.

ລັດຖະທໍາມະນູນຂອງປະເທດເຢຍລະມັນອອກຈາກຫຼາຍປະເທດທີ່ຜູກມັດກັນຢ່າງໃກ້ຊິດໂດຍເຊື້ອຊາດແລະປະຫວັດສາດເຮັດໃຫ້ມັນມີຄວາມ ຈໍາເປັນທີ່ແຕ່ລະລັດຕ້ອງມີຄວາມເປັນເອກະລາດຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນກິດຈະການພາຍໃນ.

ມັນເປັນເລື່ອງຂອງ Reich ທີ່ຈະເປັນຕົວແທນຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ແລະເພື່ອໃຫ້ມີໜັງສືຜ່ານແດນ, ພາສີ, ລວມທັງ ກອງທັບແລະກອງທັບເຮືອ.

ມີອຸປະສັກຕົ້ນຕໍສາມຢ່າງໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານແຫ່ງຊາດນີ້ຄື:
ລັດທິສັງຄົມນິຍົມ: ລັດທິມາກ, ລະບົບລັດຖະສະພາ, ແລະ ພວກນາຍທຶນນິຍົມ.

1. ການໂຄສະນາຕໍ່ຕ້ານລັດທິມາກຂອງພວກເຮົາແມ່ນແນໃສ່ຕໍ່ຕ້ານຫຼັກຄໍາສອນທີ່ກົກວນຊາວຢິວ, ຄາລ ມາກສ໌ - ຫຼັກຄໍາສອນກ່ຽວກັບຊົນຊັ້ນທີ່ແບ່ງແຍກປະເທດຊາດ, ຫຼັກຄໍາສອນກ່ຽວກັບການລົບລ້າງຊັບສິນສ່ວນຕົວທີ່ເຮັດໃຫ້ທຸລະກິດເປັນໄປບໍ່ໄດ້ - ແລະ ຕໍ່ຕ້ານທັດສະນະທາງວັດຖຸນິຍົມທາງເສດຖະກິດທັງໝົດຂອງ ປະຫວັດສາດ.

Machine Translated by Google

2. ການໂຄສະນາຫາສຽງຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຕ້ານລັດຖະສະພາແມ່ນແນໃສ່ການຂາດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນ, ຜູ້ທີ່ - ໃນຖານະທີ່ເປັນພູມຕ້ານທານ - ບໍ່ສາມາດຖືກເອີ້ນມາຕອບໂຕ້ໃນການປະຕິບັດເພື່ອຜົນຂອງການຕັດສິນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ; ພ້ອມທັງຕໍ່ຕ້ານຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດທີ່ເກີດຂື້ນຈາກລະບົບ (ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງທາງສິນທໍາ, ການມີລູກນ້ອງ, ການກະທໍາທີ່ໂຫດຮ້າຍ), ທັງໝົດນີ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍສຸດທ້າຍ - ລັດຖະບານທີ່ຂື້ນກັບລັດຖະສະພາດັ່ງກ່າວ.

3. ການໂຄສະນາຫາສຽງຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຕ້ານເງິນມະຫາສານ, ເຊິ່ງຢູ່ໃນອັນດັບສູງກວ່າສອງບໍລິສັດອື່ນໆ, ແມ່ນແນໃສ່ຕໍ່ຕ້ານອໍານາດເງິນທີ່ຄອບງໍາທົ່ວໂລກ, ນັ້ນຄືການຂູດຮີດປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໂດຍບໍລິສັດໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນຂະໜາດໃຫຍ່.

ມັນຍັງເປັນການຕໍ່ສູ້ອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ກັບຈິດວິນຍານທີ່ຂ້າຈິດວິນຍານ, ຈິດວິນຍານວັດຖຸນິຍົມຂອງຄວາມໂລບ ແລະ ຄວາມຟຸມເຟືອຍ ພ້ອມກັບສິ່ງປະກອບທີ່ກີດກວນທັງໝົດຂອງມັນຕະຫຼອດຊີວິດສາທາລະນະ, ການຄ້າ ແລະ ວັດທະນະທໍາຂອງພວກເຮົາ.

ການຕໍ່ສູ້ຫຼັກແມ່ນການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງສອງທິດສະດີໂລກ, ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນໂດຍສອງໂຄງສ້າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍພື້ນຖານແລ້ວຄື ວິນຍານທີ່ໄດ້ສ້າງ ແລະ ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ວິນຍານທີ່ບໍ່ສະຫງົບ ແລະ ຫຼົງໄຫຼ. ວິນຍານທີ່ສ້າງສັນ, ເຊິ່ງມີຮາກຖານເລິກ, ແຕ່ເໜືອກວ່າສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງໂລກໃນປະສົບການທາງວິນຍານ, ແມ່ນໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ; ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໂດຍເຊື້ອຊາດອາຣີຢານ; — ວິນຍານທີ່ຫຼົງໄຫຼ, ໂດຍບໍ່ມີຮາກຖານຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງ, ແນໃສ່ພຽງແຕ່ສິ່ງຂອງທາງວັດຖຸ, ທາງການຄ້າ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເປັນຕົວແທນໂດຍຊາວຢິວ.

ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວ, ຖືວ່າຈິດໃຈວັດຖຸນິຍົມຂອງຊາວຢິວເປັນສາເຫດຫຼັກຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຮູ້ວ່າການຕໍ່ສູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດນີ້ຕ້ອງບໍ່ຢຸດຢູ່ພຽງແຕ່ການທໍາລາຍຈິດໃຈຂອງຊາວຢິວ; ຊຶ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ໂຄງການສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄປໄກກວ່າຄວາມປາຖະໜາຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວທີ່ຈະທໍາລາຍ, ເພາະມັນສະເໜີພາບລວມທີ່ສ້າງສັນໃນທາງບວກ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຂອງແຮງງານແລະຜົນສໍາເລັດຄວນຈະປະກົດຕົວແນວໃດເມື່ອສໍາເລັດ.

ເມື່ອເປົ້າໝາຍອັນສູງສົ່ງນີ້ບັນລຸໄດ້ແລ້ວ, ພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະຖືກຍຸບເລີກໂດຍອັດຕະໂນມັດ; ເພາະວ່າລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະເປັນຊີວິດຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນທັງໝົດ. NSDAP ບໍ່ແມ່ນພັກການເມືອງໃນຄວາມໝາຍທໍາມະດາຂອງຄໍາວ່າ, ແຕ່ແມ່ນພາກສ່ວນຂອງປະເທດຊາດ, ເຊິ່ງມີຄວາມໝັ້ນໃຈ, ແລະແນ່ນອນຕໍ່ອະນາຄົດ, ເຊິ່ງໄດ້ເຕົ້າໂຮມຜູ້ນໍາທີ່ເຂັ້ມແຂງແລະມີຄວາມຕັ້ງໃຈເພື່ອປົດປ່ອຍເຢຍລະມັນຈາກຄວາມອັບອາຍແລະຄວາມບໍ່ມີອໍານາດຢູ່ຕ່າງປະເທດແລະຈາກຄວາມທໍ້ຖອຍໃຈຢູ່ເຮືອນ, ແລະເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຢຍລະມັນເຂັ້ມແຂງແລະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບນັບຖືອີກຄັ້ງຢູ່ຕ່າງປະເທດ, ແລະສຸຂະພາບທາງດ້ານສິນທໍາແລະເສດຖະກິດຢູ່ເຮືອນ.

"ອານາຈັກເຢຍລະມັນແມ່ນບ້ານເກີດຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ."

ທຸກໆຄໍາເວົ້າຂອງຫຼັກການນະໂຍບາຍຂອງລັດນີ້ແມ່ນເປັນການວິພາກວິຈານຢ່າງໜັກ ເມື່ອເຮົາພິຈາລະນາເຖິງສະພາບທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈຂອງສິ່ງຕ່າງໆໃນປະຈຸບັນ.

'ລັດເຢຍລະມັນ' - ຢູ່ໃສໃນປະຈຸບັນນີ້? ເຢຍລະມັນສາມາດອ້າງວ່າຖືກເອີ້ນວ່າລັດເອກະລາດໄດ້ບໍ? ບໍ່ໄດ້! ແມ່ນແຕ່ນັກວິຈານທີ່ພໍໃຈທີ່ສຸດໃນກົດໝາຍຂອງລັດກໍບໍ່ສາມາດອະທິບາຍປະເທດ, ເຊັ່ນດຽວກັບເຢຍລະມັນໃນປະຈຸບັນ, ວ່າເປັນປະເທດທີ່ມີຄວາມສຸກກັບສິດອະທິປະໄຕທັງໝົດຂອງຕົນຢ່າງເຕັມທີ່.

ສິດທິທີ່ສໍາຄັນຫ້າຢ່າງຂອງລັດຄື: ອະທິປະໄຕເໜືອດິນແດນຂອງຕົນ, ກອງທັບຂອງຕົນ, ສິດອໍານາດຂອງລັດ
ການເງິນ, ການບໍລິຫານພາຍໃນ ແລະ ການສື່ສານ, ແລະ ສຸດທ້າຍແມ່ນຄວາມຍຸຕິທໍາ.

ທ່ານພຽງແຕ່ຕ້ອງເອົາເລື່ອງນີ້ມາເວົ້າໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປຟັງໂດຍບໍ່ມີຄໍາອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບສິດທິຂອງປະເທດຊາດພາຍໃຕ້ກົດໝາຍສາກົນ, ແລະປຽບທຽບມັນກັບທ່າທີຂອງເຢຍລະມັນໃນປະຈຸບັນ, ແລະມັນຈະແຈ້ງວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະຮັກສາໄວ້ວ່າ 'Reich ເຢຍລະມັນ' ທີ່ມີອະທິປະໄຕມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ.

ການຄວບຄຸມດິນແດນຂອງພວກເຮົາແມ່ນການເຍາະເຍີ້ຍ, ເພາະວ່າທຸກຄັ້ງທີ່ຝຣັ່ງເລືອກທີ່ຈະນາງສາມາດຍຶດເອົາດິນແດນຂອງເຢຍລະມັນໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຂໍອະນຸຍາດ ແລະ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານຈາກການຕໍ່ຕ້ານ. ຊາວເຊັກ, ໂປໂລຍ, ເດນມາກ

Machine Translated by Google

ສາມາດບຸກເຂົ້າໄປໃນດິນແດນເຢຍລະມັນໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຢ້ານກົວອຸປະສັກ. 'ລະບອບເກົ່າທີ່ຖືກສາບແຊ່ງ' ໄດ້ຕີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍກ່ຽວກັບການລະເມີດຊາຍແດນເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດ. ການບຸກເຂົ້າໄປໃນດິນແດນເຢຍລະມັນຫຼັງຈາກນັ້ນໝາຍເຖິງ 'ສະພາບສົງຄາມ'.

ເພື່ອປົກປ້ອງອະທິປະໄຕໃນດິນແດນຂອງຕົນ, ປະເທດຊາດຕ້ອງການກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ມີຄວາມສາມາດຕໍ່ຕ້ານການໂຈມຕີໃດໆຕໍ່ດິນແດນຂອງຕົນ, ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕໍ່ຊີວິດແລະຄວາມສຸກຂອງພົນລະເມືອງຂອງຕົນ. ລັດທີ່ມີອິດສະລະພາບບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ມະຫາອຳນາດຕ່າງປະເທດກວດສອບການກະທຳຂອງຕົນ, ຫຼືມີສິດທີ່ຈະຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບກຳລັງ, ອຸປະກອນ, ອາວຸດ, ກອງທັບຂອງກອງທັບຂອງຕົນ; ຖ້າຂ້ອຍເຮັດ, ມັນແນ່ນອນວ່າບໍ່ແມ່ນ 'ອະທິປະໄຕ'; ມັນບໍ່ສາມາດບັນຊາວິທີການໃຊ້ອຳນາດຂອງຕົນ; ມັນໄດ້ຍອມສະລະການຄວບຄຸມກຳລັງທະຫານຂອງຕົນ. ເຢຍລະມັນໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ໂດຍການຍອມຈຳນົນຕໍ່ຄະນະກຳມະການປົດອາວຸດແລະຄວບຄຸມຂອງສັດຕູ.

ເຢຍລະມັນໄດ້ປະສົບກັບຄວາມອັບອາຍນີ້ແລ້ວພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂການຢຸດຍິງ ແລະ ໄດ້ສູນເສຍສິດທີ່ສາກົນຂອງຕົນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ນາງອາດຈະຮັກສາການຄວບຄຸມພາຍໃນຂອງນາງໄວ້ໄດ້ບາງສ່ວນ; ແຕ່ທັນທີທີ່ການຄວບຄຸມທາງທະຫານຖືກທຳລາຍ, ພວກມະຫາເສດຖີທາງການເງິນກໍ່ຍຶດເອົາໂອກາດນີ້ເພື່ອຂູດຮີດແຮງງານເຢຍລະມັນຢ່າງບໍ່ຈຳກັດ.

ກ່ອນອື່ນໝົດ, ກະແສນ້ຳທີ່ຂຸ່ນຂອງການປະຕິວັດໄດ້ລະເບີດຂຶ້ນທົ່ວເຢຍລະມັນ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຜູ້ເອົາລັດເອົາປຽບ ແລະ ຜູ້ຫາກຳໄລ, ຜູ້ທໍລະຍົດສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ, ລູກຊາຍຂອງຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຜູ້ຫຼົບໜີ, ນັກຄຸກໄດ້ແບ່ງປັນອຳນາດກັບພັກເດໂມແຄຣັດ ແລະ ສູນກາງ, ແລະ ຜູ້ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງ ແລະ ເໜືອຜູ້ໃຫ້ທຶນທັງໝົດ, ຊາວຢິວ, ໄດ້ເຮັດທຸລະກິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບໍ່ດົນ, ພວກ Free Masons ຂອງພັກທີ່ເອີ້ນວ່າພັກແຫ່ງຊາດ, ໂດຍສະເພາະອ້າຍນ້ອງ Stresemann, ໄດ້ຖືກເອີ້ນເຂົ້າມາ. ການໂຈມຕີຄັ້ງສຸດທ້າຍກຳລັງຈະມາເຖິງໃນໄວໆນີ້. ຜູ້ຊ່ຽວຊານທີ່ມີກົດໝາຍ Dawes ຂອງພວກເຂົາໄດ້ປຸ້ນເອົາການຄວບຄຸມການເງິນຂອງເຢຍລະມັນ, ເຊິ່ງໄດ້ຖືກແລກປ່ຽນກັບຊາວຢິວຈຳນວນໜຶ່ງ, ນັກການເງິນເຢຍລະມັນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ. Reichstag ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ທາງລົດໄຟໄປ, ແລະ ພ້ອມກັບພວກເຂົາທັງໝົດຄວບຄຸມການສື່ສານ, ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຂອງການຄວບຄຸມການເກັບພາສີ ແລະ ພາສີ, ໂດຍການມອບໝາຍໃຫ້ຜູ້ກຳກັບການແກ້ໄຂ.

ການຄວບຄຸມຄວາມຍຸຕິທຳເກືອບບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ເຂດທີ່ຖືກຍຶດຄອງແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍທະຫານຕ່າງປະເທດ; ລະບຽບການພິເສດປົກຄອງສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງເຢຍລະມັນ, ເຊັ່ນວ່າລະບຽບການສຳລັບການປ້ອງກັນປະເທດຂອງສາທາລະນະລັດ; ຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງຂອງສິດທິ, ການປຸ້ນຈີ້ສາທາລະນະທີ່ມີການຈັດຕັ້ງຜ່ານສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ Aufwertungsgesetze, ບັງຄັບໃຫ້ສານປະກາດວ່າສິ່ງທີ່ຜິດແມ່ນຖືກຕ້ອງ.

ເຢຍລະມັນບໍ່ແມ່ນລັດທີ່ມີອະທິປະໄຕອີກຕໍ່ໄປ. ນາງເປັນອານານິຄົມຂອງທາດ. ຊາວເຢຍລະມັນຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ຖືກຄຸມຂັງ, ຖືກປະຕິເສດເສລີພາບໃນການປາກເວົ້າ - ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຍັງເປັນ 'ເຢຍລະມັນ' ແລະປາຖະໜາທີ່ຈະຢຸດຕິການເປັນທາດຂອງພວກເຂົາ.

ແມ່ນແລ້ວ, ພວກເຮົາຢາກໃຫ້ເຢຍລະມັນມີອິດສະລະພາບອີກຄັ້ງ, ແລະ ອານາຈັກເຢຍລະມັນທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງນີ້ຈະເປັນບ້ານຂອງຊາວເຢຍລະມັນ, - ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນເຄື່ອງຈັກໃນການຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ, ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນ 'ລັດ', 'ອຳນາດ', 'ລັດຖະບານ', ເປັນບ່ອນທີ່ປອດໄພສຳລັບເຮືອນປົກຄອງຈຳນວນໜຶ່ງ, ແຕ່ເປັນບ້ານ, ຄຳເວົ້າທີ່ມີສະເໜ່ນັ້ນ - ຄວາມຮັກຕໍ່ບ້ານ, ໜ້າຮັກ, ມີແດດ, ເປັນທີ່ຮັກ. ກິ່ນຂອງດິນບ້ານໄດ້ລອຍຂຶ້ນ, ຜູ້ເດີນທາງຕື່ນເຕັ້ນດ້ວຍຄວາມສຸກທີ່ໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງດິນບ້ານທີ່ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງລາວ; ລາວຖືກຜູກມັດກັບມັນດ້ວຍສາຍພົວພັນທາງເລືອດ.

ຄວາມຮູ້ສຶກຢູ່ເຮືອນແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ປອດໄພ, ແລະຈາກນັ້ນດອກໄມ້ອັນດີງາມແຫ່ງຄວາມຮັກຕໍ່ບ້ານເກີດເມືອງນອນກໍ່ເບັ່ງບານ. ລັດ ແລະ ປະເທດຊາດບໍ່ສາມາດມີຈຸດປະສົງທີ່ດີກວ່ານີ້.

ມັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່ານະໂຍບາຍສັງຄົມທີ່ລະມັດລະວັງ, ຫຼາຍກວ່າການປະກັນໄພວ່າງງານ, ຫຼາຍກວ່າໂຄງການທີ່ຢູ່ອາໄສ, ເຖິງແມ່ນວ່າການມີເຮືອນຂອງຕົນເອງແມ່ນໜຶ່ງໃນແຮງຈູງໃຈທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດສຳລັບຄວາມຮັກໃນເຮືອນ.

ບ້ານແມ່ນຫຼາຍກວ່າ 'ລັດຈັກກະພັດ', ເຊິ່ງຄົນເຮົາຮັບໃຊ້, ບໍ່ວ່າຈະມາຈາກຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ຫຼື
ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບ.

ມັນຫຼາຍກວ່າການບໍລິຫານ, ຫຼາຍກວ່າການປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ, ຫຼາຍກວ່າບ່ອນລ້ຽງງົວ, ຫຼື ການປົກປ້ອງບຸກຄົນ ແລະ ຊັບສິນ. ວັດຖຸສາທາລະນະທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຮັບໃຊ້ແນວຄວາມຄິດຂອງບ້ານ. ເຊັ່ນດຽວກັບແນວຄວາມຄິດຂອງບ້ານທີ່ມີສະເໜ່ພິເສດຂອງເດັກນ້ອຍໃນຄອບຄົວທີ່ຖືກຕ້ອງ.

Machine Translated by Google

ຄອບຄົວທີ່ມີການຈັດຕັ້ງ, ຄືກັບຫ້ອງຂອງຕົນເອງກະຕຸ້ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຫ້ອງໃນໂຮງແຮມ ຫຼື ຫ້ອງຂັງ; ບ້ານແມ່ນສິ່ງທີ່ອ່ອນໂຍນຢ່າງບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ ແຕ່ມີພະລັງ, ເໜືອກວ່າແນວຄວາມຄິດຂອງສະມາຄົມເພື່ອຈຸດປະສົງ, ເຊິ່ງແມ່ນແນວຄວາມຄິດຂອງປະຊາທິປະໄຕແບບເສລີ - ລັດຖະສະພາ - ກ່ຽວກັບລັດສັງຄົມ.

ນະໂຍບາຍຂອງລັດ

ຫຼັກການ: ສາທາລະນະລັດເຢຍລະມັນຈະເປັນບ້ານຂອງຊາວເຢຍລະມັນ - ບໍ່ແມ່ນສໍາລັບຊາວຢິວ, ຊາວຣັດເຊຍ (ຄອມມູນິດ), ພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີແຜ່ນດິນເກີດທີ່ເອີ້ນວ່າເຢຍລະມັນ (Crispien), ຫຼື ສໍາລັບຄົນຕ່າງປະເທດທັງໝົດທີ່ພັກເຊົາຢູ່ໃນດິນແດນເຢຍລະມັນເປັນເວລາດົນ ຫຼື ສັ້ນກວ່າ.

ພວກເຮົາຄັດຄ້ານຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ເປັນພື້ນຖານຕໍ່ລັດຖະທໍາມະນູນ Weimar, ເຊິ່ງກ່າວເຖິງພຽງແຕ່ 'ພົນລະເມືອງເຢຍລະມັນ', ແຕ່ບໍ່ສົນໃຈແນວຄວາມຄິດຂອງ 'ເຢຍລະມັນ' ໃນຄວາມໝາຍແຫ່ງຊາດ, ຫຼື ແທນທີ່ຈະເປັນເຊື້ອຊາດ.

(ກ) ນະໂຍບາຍຕ່າງປະເທດ.

1. ການສ້າງລັດຊາດທີ່ແຂງແກ່ນ, ກວມເອົາທຸກສາຂາຂອງເຊື້ອຊາດເຢຍລະມັນ.

ເລືອດທັງໝົດຂອງຊາວເຢຍລະມັນ, ບໍ່ວ່າຈະອາໄສຢູ່ພາຍໃຕ້ອະທິປະໄຕຂອງຝຣັ່ງ, ເດນມາກ, ໂປໂລຍ, ເຊັກ ຫຼື ອິຕາລີ, ຈະຕ້ອງເປັນເອກະພາບກັນໃນ Reich ຂອງເຢຍລະມັນ. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງບໍ່ໜ້ອຍກວ່າ ຫຼື ຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງສໍາລັບສັດຕູຂອງພວກເຮົາ - ສິດຂອງຊາວເຢຍລະມັນໃນການຕັດສິນໃຈເປັນຂອງແມ່ຂອງພວກເຂົາ, ລັດເຢຍລະມັນ.

ພວກເຮົາອ້າງເອົາຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນໃນ Sudeten ເຢຍລະມັນ, Alsace-Lorraine. ໂປແລນ, ອານານິຄົມຂອງສະຫະພັນອອສເຕຣຍ, ແລະລັດຕ່າງໆທີ່ສືບທອດຈາກອອສເຕຣຍເກົ່າ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຕ້ອງການນີ້ໄດ້ຍົກເວັ້ນແນວໂນ້ມໃດໆໄປສູ່ລັດທິຈັກກະພັດຢ່າງຈະແຈ້ງ; ມັນແມ່ນຄວາມຕ້ອງການທີ່ງ່າຍດາຍແລະເປັນທໍາມະຊາດ, ເຊິ່ງສັນຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງໃດໆກໍ່ວາງອອກເປັນຄວາມຕ້ອງການທໍາມະຊາດຂອງມັນ.

2. ການເປັນຕົວແທນທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງຜົນປະໂຫຍດຂອງເຢຍລະມັນຢູ່ຕ່າງປະເທດແມ່ນຜົນສືບເນື່ອງເພີ່ມເຕີມ ແລະ ຈໍາເປັນຂອງຈຸດ a.

ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວມັນແມ່ນຜູ້ທີ່ດີທີ່ສຸດ, ມີຄວາມດຸໝັ່ນ ແລະ ກ້າທີ່ຈະຜະຈົນໄພທີ່ສຸດ - ວິສະວະກອນ, ນັກສໍາຫຼວດ, ອາຈານ, ພໍ່ຄ້າ, ທ່ານໝໍ - ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປໃນດິນແດນຕ່າງປະເທດ, ນໍາເອົາວັດທະນະທໍາເຢຍລະມັນໄປນໍາ. ພວກເຂົາເປັນສະມາຊິກຂອງຄອບຄົວແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ເຊິ່ງພວກເຂົາຕ້ອງບໍ່ສູນເສຍໄປ. ພວກເຂົາມີສິດທີ່ຈະຄາດຫວັງການປົກປ້ອງຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນເມື່ອພວກເຂົາຢູ່ຕ່າງປະເທດ. ພວກເຂົາບໍ່ຄວນເປັນພຽງຜູ້ເຜີຍແຜ່ວັດທະນະທໍາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຄວນເປັນຜູ້ປົກປ້ອງແນວຄິດເຢຍລະມັນໃນໂລກຢ່າງມີສະຕິ; ບໍ່ແມ່ນ 'ອັກຄະສາວົກຂອງມະນຸດຊາດ', ແຕ່ເປັນຜູ້ຖືແນວຄວາມຄິດຂອງຊາວນໍດິກ.

ຜູ້ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງເຢຍລະມັນຢູ່ຕ່າງປະເທດບໍ່ຄວນມີແນວຄິດຕ່າງປະເທດ ແຕ່ຄວນຍຶດໝັ້ນກັບລັກສະນະເຢຍລະມັນທີ່ດີກວ່າຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫ້ອງການການຕ່າງປະເທດຂອງພວກເຮົາຕ້ອງຖືກກວາດລ້າງດ້ວຍໄມ້ຄ້ອນເຫຼັກ. ພວກເຮົາຕ້ອງຈົບລົງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຕໍ່ຄົນຕ່າງປະເທດຕາມແບບຢ່າງຂອງ Erzberger ແລະ Stresemann, ແລະ ຈະເຫັນວ່າການເປັນຕົວແທນທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງຜົນປະໂຫຍດຂອງເຢຍລະມັນຈະໄດ້ຮັບການເຄົາລົບນັບຖືຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຢຍລະມັນແທນທີ່ຈະດູຖູກຈະເປັນຜົນມາຈາກການເອົາໃຈໃສ່.

(ຂ) ນະໂຍບາຍດ້ານເຊື້ອຊາດ.

3. ການຍົກເວັ້ນຊາວຢິວ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນທັງໝົດຈາກຕໍາແໜ່ງທີ່ຮັບຜິດຊອບທັງໝົດໃນຊີວິດສາທາລະນະ.

ຄວາມຕ້ອງການນີ້ແມ່ນເປັນເລື່ອງທໍາມະຊາດສໍາລັບພວກເຮົາພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ຈົນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຄໍາອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມ; ແຕ່ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໃຫ້ການໂຕ້ຖຽງທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໂດຍຫຍໍ້ແກ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮັບເອົາຫຼັກການຂອງຄໍາສອນດ້ານເຊື້ອຊາດຂອງພວກເຮົາ.

Machine Translated by Google

ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເບິ່ງຊາວຢິວວ່າເປັນ 'ພົນລະເມືອງຂອງລັດຂອງສາສະໜາຢິວ' - ແລະບໍ່ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ມີລັກສະນະແຕກຕ່າງກັນ, ແບ່ງແຍກ, ເປັນແມ່ທ້ອງ, ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງຄວາມຕ້ອງການນີ້. ຖ້າຜູ້ຊາຍຄົນໃດຄົນໜຶ່ງເວົ້າ ຫຼື ຄິດວ່າຜັກກາດທີ່ປູກໂດຍບັງເອີນຢູ່ກາງຕົ້ນສະຕໍເບີຣີແມ່ນຕົ້ນສະຕໍເບີຣີ, ແລະວ່າສະຕໍເບີຣີທີ່ດີສາມາດໄດ້ຮັບຈາກມັນໄດ້, ລາວຈະຜິດຄືກັບວ່າລາວຄິດວ່າລູກສິງໂຕທີ່ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຝູງແກະຈຶ່ງກາຍເປັນແກະ. ຄົນເຢຍລະມັນຈະບໍ່ເກັ່ງໃນຖານະເຈົ້າໜ້າທີ່ລັດຖະບານໃນປະເທດຈີນ ຫຼື ອິນເດຍ, ແລະພວກເຮົາບໍ່ຄວນມີຄົນຈີນ ຫຼື ຄົນ Hottentot ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ກະຊວງການຄັງ ຫຼື ເຈົ້າຄອງນະຄອນຂອງເມືອງເຢຍລະມັນ.

ແລະເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນຈະດີກວ່າທີ່ຈະມີ Enver Pasha ຫຼື Chang Kai Chek ຄວບຄຸມຢູ່ໃນເຢຍລະມັນກ່ວາທີ່ຈະມີຊາວຢິວທີ່ຫຼີ້ນໄດ້ຢ່າງອິດສະຫຼະຍ້ອນລັກສະນະທາງເຊື້ອຊາດທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງລາວ.
ສິ່ງທີ່ແນ່ນອນແມ່ນວ່າການປະຕິວັດໄດ້ຜ່ອນຄາຍລະບຽບໃນລັດ, ແລະວ່ານັກທະນາຄານຊາວຢິວທີ່ມີມາດົນນານ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຊາວຢິວຈາກຕາເວັນອອກທີ່ຫາກໍ່ຍ້າຍເຂົ້າມາໃນເຢຍລະມັນ, ໄດ້ເພີ່ມພູນຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ກັບຕົນເອງໂດຍການເຮັດໃຫ້ເຢຍລະມັນທຸກຍາກ. ພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ເຫັນແລະມີປະສົບການກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້; ມັນເກີດຂື້ນຢູ່ສະເໝີ, ການແຕກແຍກຂອງສະຖາບັນ Nordic ນີ້. "ມີແຕ່ທາງດຽວທີ່ເປີດໄວ້ສໍາລັບຄົນທີ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມນີ້, - ມັນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະຫວັງໄດ້ຕາບໃດທີ່ລະບຽບຍັງຄົງຮັກສາໄວ້." (Goethe ທີ່ງານວາງສະແດງທີ່ Plundersweilen)

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງ:

4. ໃຫ້ຢຸດຕິການເຂົ້າເມືອງຂອງຊາວຢິວຕາເວັນອອກ ແລະ ຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ເປັນປາສິດອື່ນໆ, ແລະ ວ່າຄົນຕ່າງດ້າວ ແລະ ຊາວຢິວທີ່ບໍ່ຕ້ອງການຈະຖືກເນລະເທດ.

ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເງິນເຟີ້ສູງ, ຊາວຢິວຈາກ Galicia ແລະ Poland ໄດ້ຫຼັ່ງໄຫຼເຂົ້າໄປໃນຕົວເມືອງຕ່າງໆຂອງເຢຍລະມັນຄືກັບສັດຕູພືດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການຂາດແຄນເຮືອນຫຼາຍ, ແຕ່ບໍ່ດົນພວກເຂົາກໍ່ມີທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ດີຫຼາຍ, ໃນຂະນະທີ່ຊາວເຢຍລະມັນຕ້ອງລັກລອບເຂົ້າໄປໃນຮູ. ພວກເຂົາເລີ່ມຕົ້ນທຸລະກິດທີ່ສົກກະປົກຂອງພວກເຂົາ, ຊື້ທຸກຢ່າງ - ໄຂ່ມຸກ, ພົມເປີເຊຍ, ເພັດ, ຄໍາ, ເງິນ, ທອງຄໍາຂາວ, ເງິນກູ້ສົງຄາມ, ທະນະບັດພັນທະບັດ, ທອງແດງ, ຕະກົ່ວ, ວັນນະຄະດີ, ໂຮງລະຄອນ, ເມັດພືດ (ບໍລິສັດ Evaporator). ພວກເຂົາກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີຢ່າງໄວວາ, - ແລະ ໄດ້ຮັບການຈັດອັນດັບເປັນຄົນເຢຍລະມັນ - ໃນສາຍຕາຂອງ 'ຊາວເຢຍລະມັນທໍາມະດາ'.

ການປະນີປະນອມແມ່ນບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດໃນການແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ. ພວກເຮົາຕ້ອງມີຜູ້ບໍລິຫານທີ່ມີຄວາມເຊື່ອທາງເຊື້ອຊາດທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ບໍ່ຍອມປ່ຽນແປງ. ສຸຂະພາບຂອງເຊື້ອຊາດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູໂດຍການນໍາໃຊ້ການປະຕິບັດຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວໃນທາງປະຕິບັດ, ແລະ ປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາຕ້ອງຫັນໄປທາງທິດເໜືອໃນຄວາມໝາຍຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງຊາວນໍດິກ.

ຄໍາຖາມນີ້ອາດຈະບໍ່ແມ່ນຂອງ 'ໂຄງການຊົ່ວຄາວ' ຂອງ NSDAP ຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ແຕ່ພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ຫຼາຍກັບປະເທດຊາດເຢຍລະມັນຈົນກວ່າມັນຈະຖືກ 'ດູຖູກ'.

ແຕ່ພວກເຮົາສາມາດກ່າວໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ຕອນນີ້ວ່າ ຄວາມເສື່ອມໂຊມທາງເຊື້ອຊາດທີ່ຮ້າຍແຮງນັ້ນໄດ້ຖືກກີດຂວາງໄວ້ - ໃນທາງທິດສະດີແລ້ວ - ເນື່ອງຈາກຄວາມສົນໃຈທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ເກີດຂື້ນໂດຍທົ່ວໄປໂດຍບັນຫາກ່ຽວກັບເຊື້ອຊາດ ແລະ ການມີປື້ມຈໍານວນໜຶ່ງກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວ; ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກວຽກງານທີ່ໜັກແໜ້ນ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງທີ່ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຄືບໜ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

(ຄ) ກ່ຽວກັບສັນຊາດຂອງລັດ ພວກເຮົາຕ້ອງການ:

5. ບໍ່ມີໃຜນອກຈາກຊາວເຢຍລະມັນ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນວັດທະນະທໍາເຢຍລະມັນ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຮ່ວມກັນຂອງຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນ, ຈະມີສິດທິຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ກໍ່ຕ້ອງມີການກໍານົດຂໍ້ຈໍາກັດ. ຜູ້ຄົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະເກີດເປັນຄົນເຢຍລະມັນ, ແຕ່ກໍ່ປະຕິບັດຢ່າງມີສະຕິໃນທາງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ປະເທດຊາດ ແລະ ລັດ, ແລະ ໄດ້ຮັບ ແລະ ເຊື່ອຟັງຄໍາສັ່ງຈາກຕ່າງປະເທດ - ເຊັ່ນ ບໍ່ຍອມຮັບສ່ວນແບ່ງໃນຈຸດໝາຍປາຍທາງຮ່ວມກັນ, ອາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີສິດທິຂອງພົນລະເມືອງ; ມີຫຼາຍຄົນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງປະຕິເສດກຽດສັກສີອັນສູງສົ່ງຂອງການໄດ້ຮັບສິດທິເຫຼົ່ານີ້.

6. ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນອາດຈະອາໄສຢູ່ໃນລັດເຢຍລະມັນໃນຖານະແຂກເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຈະຖືກຖືວ່າເປັນຍ້ອນວ່າຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຕ່າງປະເທດ.

ນີ້ແມ່ນຫຼັກການທີ່ຈໍາເປັນ, ເຊິ່ງຄິດໄລ່ເພື່ອຢຸດຕິການດູຖູກຄົນຕ່າງປະເທດຢ່າງຖາວອນ. ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ຕ້ອນຮັບພົນລະເມືອງຂອງຕ່າງປະເທດຢ່າງອົບອຸ່ນ ແລະ ປະຕິບັດຕໍ່ເຂົາເຈົ້າຢ່າງດີຄືກັບແຂກ ຕາບໃດທີ່ເຂົາເຈົ້າປະພຶດຕົວຢ່າງຖືກຕ້ອງ; ແຕ່

7. ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາວເຢຍລະມັນຈະໄດ້ຮັບສິດທິພິເສດກວ່າສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງພົນລະເມືອງຕ່າງປະເທດ.

ຂໍ້ກໍານົດເພີ່ມເຕີມຂອງພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງລວມເຂົ້າໃນໂຄງການຂອງພວກເຮົາຢ່າງລະອຽດ. ຕົວຢ່າງ, ແບບຟອມທີ່ກົດໝາຍທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄົນຕ່າງປະເທດໄດ້ກໍານົດໄວ້ຈະຖືກນໍາມາພິຈາລະນາໃນພາຍຫຼັງ, ພ້ອມທັງວິທີການຍົກເວັ້ນຊາວຢິວ. ໂຄງການຫຼັກການບໍ່ສາມາດຄາດຫວັງວ່າຈະເປັນໂຄງການປະຕິບັດງານ, ໂດຍໃຫ້ລາຍລະອຽດທາງຍຸດທະວິທີກ່ຽວກັບວິທີການຮັບປະກັນອໍານາດສູງສຸດ, ແລະອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າຄັດຄ້ານຢ່າງສິ້ນເຊີງຕໍ່ການແກ້ໄຂໂຄງການຂອງພວກເຮົາຢ່າງເຂັ້ມງວດເກີນໄປ, ເພາະວ່າໃນການຕໍ່ສູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ກ່ອນອື່ນໝົດພວກເຮົາຕ້ອງກໍານົດຫຼັກການທີ່ພວກເຮົາຈະບໍ່ເສຍປຽບ, ແລະ ບໍ່ຮຽນແບບວິທີການຈັບຄະແນນສຽງຂອງພັກກາງ ແລະ ພັກສັງຄົມນິຍົມ.

ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດ

ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດຖະບານແຫ່ງຊາດທີ່ຈະສະໜອງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນໃນຊີວິດ ແລະ ບໍ່ແມ່ນຮັບປະກັນຜົນກໍາໄລສູງສຸດທີ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບທຶນ.

ມັນອາດຈະເກີດຂື້ນກັບຄົນທີ່ຄິດແບບທໍາມະດາວ່າການປະກາດຄວາມຈິງທີ່ຊັດເຈນນີ້ເປັນຫຼັກການນັ້ນບໍ່ຈໍາເປັນ. ມັນເປັນເລື່ອງທໍາມະດາສໍາລັບຜູ້ຜະລິດ, ຊາວກະສິກອນ, ຊ່າງຝີມື, ຜູ້ຜະລິດ, ວ່າສິ່ງທີ່ລາວຜະລິດອອກມານັ້ນຈະຖືກນໍາໃຊ້ ຫຼື ບໍລິໂພກ, - ດ້ວຍຕົວເອງ ຫຼື ເປັນສິນຄ້າເພື່ອການຄ້າ, ໂດຍຄົນອື່ນ.

ໃນ ຕາຂອງລາວ ທຸລະກິດທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຜະລິດ ຫຼື ການບໍລິໂພກ ແມ່ນໂງ່, ເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ຂັດກັບສະຕິສໍານຶກທົ່ວໄປ.

ສິ່ງນີ້ນໍາພວກເຮົາມາສູ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານສະຕິປັນຍາອັນໃຫຍ່ຫຼວງຢ່າງໜຶ່ງໃນວຽກງານການຮັບສະໝັກຂອງພວກເຮົາ. ເພື່ອນຮ່ວມຊາດຂອງພວກເຮົາຕ້ອງເວົ້າວ່າ: — ແນ່ນອນວ່າຄວາມຮູ້ສຶກທໍາມະຊາດຂອງທ່ານໃນການຄິດກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງແຮງງານ ແລະ ເສດຖະກິດແມ່ນຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ໂຊກບໍ່ດີທີ່ເສດຖະກິດການເມືອງຂອງພວກເຮົາໃນປະຈຸບັນບໍ່ໄດ້ຕອບຄໍາຖາມທໍາມະຊາດນີ້ເລີຍ. ຖ້າທ່ານພິຈາລະນາໃຫ້ລະອຽດກວ່ານີ້, ທ່ານຈະຄົ້ນພົບລັກສະນະທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບໜ້າທີ່ທີ່ຊັດເຈນຂອງເສດຖະກິດການເມືອງແຫ່ງຊາດທັງໝົດ.

ແລ້ວຜູ້ໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນ ແລະ ຜູ້ຫາກໍາໄລລະ? ພວກປຸ້ນຈີທົ່ວໄປເຫຼົ່ານີ້ຄິດທີ່ຈະສະໜອງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນໃນຊີວິດບໍ? ບໍ່! ພວກເຂົາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງຄຸນຄ່າ, ພວກເຂົາຜະລິດຫຍັງບໍ? ບໍ່! ພວກເຂົາເປັນໂຈນ ແລະ ຜູ້ທໍລະຍົດໃນແງ່ເສດຖະກິດ, ແລະພຽງແຕ່ສະສົມຄວາມຮັ່ງມີໄວ້ໃຫ້ຕົວເອງ.

ແລ້ວທະນາຄານລະ? ພວກເຂົາໝູນວຽນເງິນ ແລະ ໃຫ້ 'ເຄຣດິດ'. ແມ່ນແລ້ວ; ແຕ່ໄປສະນີເຮັດແບບນີ້, ແລະ ລາຄາຖືກກວ່າ, ໄວກວ່າ ແລະ ດີກວ່າ; ແລະ ທະນາຄານໃຫ້ເຄຣດິດກັບໃຜ? — ເຖິງ

Machine Translated by Google

ຄົນຂັດສົນ, ຝູງຊົນທີ່ອອກແຮງງານ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີເຮືອນເປັນຂອງຕົນເອງ, ຫຼື ສໍາລັບການກໍ່ສ້າງເຮືອນ, ສໍາລັບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຢູ່ອາໄສ? ບໍ່! ຫຼື ສໍາລັບຊາວກະສິກອນ, ຫຼື ສໍາລັບຜູ້ທີ່ດໍາເນີນທຸລະກິດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຜະລິດ ແລະ ແຈກຢາຍສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ? ບໍ່ແມ່ນໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ, ແລະ ພຽງແຕ່ຖ້າມີການສະເໜີຄວາມປອດໄພ, ເກີນກວ່າການມີສ່ວນຮ່ວມຕາມທໍາມະຊາດໃນການຈ່າຍຄືນ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຄິດດອກເບ້ຍ. ທະນາຄານສົນໃຈບໍ່ວ່າລູກຄ້າຂອງຜູ້ຜະລິດຈະໄດ້ຮັບການບໍລິການທີ່ດີ, ລາຄາຖືກ ແລະ ວ່ອງໄວ, ຫຼື ວ່າສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນທາງດ້ານເສດຖະກິດໄດ້ຮັບການສະໜອງຢ່າງວ່ອງໄວ, ລາຄາຖືກ ແລະ ດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ເໝາະສົມ? ບໍ່! ຄວາມຄິດດຽວຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອສ້າງລາຍໄດ້ຈາກດອກເບ້ຍ, ຄ່ານາຍໜ້າ, ຫຼື ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຂະບວນການທະນາຄານໃນການໃຊ້ເງິນເອີ້ນວ່າ. ທະນາຄານຜະລິດຫຍັງ? ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ! ພວກເຂົາຫາເງິນໄດ້ຫຍັງ? ເປັນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ.

ດັ່ງນັ້ນຜູ້ໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນ, ຜູ້ຫາກໍາໄລ, ທະນາຄານ, ນັກການເງິນ, ບໍ່ໄດ້ສະໜອງສິ່ງຈໍາເປັນ, ແຕ່ແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນກໍາໄລອັນໃຫຍ່ຫຼວງຈາກລະບົບທຶນນິຍົມທີ່ມີຢູ່, - ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວພວກເຂົາກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ ແລະ ຂູດຮີດລະບົບເສດຖະກິດຕ້ານສັງຄົມໃນປະຈຸບັນ. ໜ້າວຽກຫຼັກຂອງເສດຖະສາດແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນວ່າດອກເບ້ຍຈາກເງິນກູ້ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ, ເຊັ່ນວ່າກໍາມະກອນຖືກບັງຄັບໃຫ້ມອບລາຍໄດ້ສ່ວນໜຶ່ງຂອງພວກເຂົາໃຫ້ກັບ 'ເມືອງ'. ເຈົ້າຂອງໂຮງງານ, ຫຼື ຕາມທີ່ກໍາມະກອນເອີ້ນລາວວ່າ, 'ຜູ້ຂູດຮີດ' ແລະ 'ຜູ້ດູດເລືອດ' ເຮັດຫຍັງ? ໂດຍການຈ່າຍຄ່າແຮງງານຕໍ່າສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ໂດຍການໃຊ້ວັດສະດຸທີ່ມີຄຸນນະພາບຕໍ່າ, ໂດຍການຜະລິດເປັນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ການສະເລ່ຍ, ແລະ ລາຄາຂາຍຍ່ອຍສູງ, ລາວພະຍາຍາມສ້າງກໍາໄລໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບຕົນເອງ.

ລາວບໍ່ສົນໃຈວ່າສິນຄ້າຂອງລາວຕ້ອງຖືກຖິ້ມຢ່າງໄວວາຄືກັບຂີ້ເຫຍື້ອ, - ດີກວ່ານັ້ນ, ເພາະມັນໝາຍເຖິງວຽກຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ກໍາໄລຫຼາຍຂຶ້ນສໍາລັບລາວ. ຄົນໂງ່ຟ້າວແລ່ນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກເພື່ອຫາຂີ້ເຫຍື້ອລາຄາຖືກ, ຖ້າມັນຖືກວາງສະແດງຢ່າງໜ້າສົນໃຈ.

ຜົນຕອບແທນຈາກທຶນຂອງລາວມາກ່ອນ, ແຕ່ການສະໜອງສິ່ງຂອງທີ່ຈໍາເປັນໃນຊີວິດມາເປັນອັນດັບສອງທີ່ບໍ່ດີ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ລາວໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ລາວສະໜອງວຽກງານ.

ເຈົ້າຂອງໂຮງງານທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ, ຜູ້ທີ່ຮູ້ຕົວເຖິງໜ້າທີ່ອັນສູງສົ່ງຂອງຕົນໃນຖານະຜູ້ນໍາດ້ານເສດຖະກິດ. ລາວຕ້ອງມີຄຸນຄ່າທາງສິນທໍາສູງ - ຢ່າງໜ້ອຍໃນແງ່ທາງເສດຖະກິດ.

ໜ້າທີ່ຂອງລາວແມ່ນເພື່ອຄົ້ນພົບຄວາມຕ້ອງການທາງເສດຖະກິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງປະຊາຊົນ - ຖ້າລາວເປັນນັກປະດິດ, ລາວກໍ່ເຮັດວຽກບຸກເບີກນີ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ລາວຕ້ອງຮັກສາຕົ້ນທຶນຂອງລາວໃຫ້ຕໍ່າທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ແລະ ວາງແຜນພວກມັນໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດສູງສຸດ, ຮັກສາລາຄາໃຫ້ຕໍ່າທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ເພື່ອໃຫ້ສິນຄ້າຂອງລາວອອກສູ່ຕະຫຼາດ; ຮັກສາທັງຄຸນນະພາບ ແລະ ປະລິມານຂອງການຜະລິດ, ຈ່າຍເງິນໃຫ້ພະນັກງານຂອງລາວໃຫ້ດີ, ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະສາມາດຊື້ສິນຄ້າໄດ້ຢ່າງເສລີ, ຕ້ອງຄິດເຖິງການປັບປຸງ ແລະ ການປັບປຸງໂຮງງານ ແລະ ວິທີການຄ້າຢູ່ສະເໝີ. ຖ້າລາວເອົາທັງໝົດນີ້ໄວ້ກ່ອນໃນທຸລະກິດຂອງລາວ, ລາວກໍາລັງ 'ສະໜອງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນໃນຊີວິດ' ໃນຄວາມໝາຍທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ສູງສຸດ," ແລະ ກໍາໄລຈະມາຈາກຕົວມັນເອງໂດຍບໍ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພວກມັນເປັນເປົ້າໝາຍທໍາອິດຂອງລາວ. 'ຕົວຢ່າງທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນທົ່ວໄປທີ່ສຸດຂອງຜູ້ຜະລິດປະເພດນີ້ແມ່ນ Henry Ford. ຍັງມີຊື່ອື່ນໆໃນອຸດສາຫະກໍາໜັກຂອງພວກເຮົາເອງທີ່ຢືນຢູ່ສູງເທົ່າທຽມກັນ, -

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens, ແລະອື່ນໆຈໍານວນຫຼາຍ.

ລັກສະນະຂອງທຸລະກິດດັ່ງກ່າວແມ່ນແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເມື່ອພວກມັນບໍ່ໄດ້ຖືກຄວບຄຸມໂດຍຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄຸນນະພາບດ້ານສິນທໍາສູງ ຜູ້ທີ່ເບິ່ງແຍງຜົນປະໂຫຍດຂອງພະນັກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ ແຕ່ຖືກມອບໃຫ້ບໍລິສັດຈໍາກັດທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ.

ຕາບໃດທີ່ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງທຸລະກິດຍັງເປັນຜູ້ຖືຫຸ້ນຫຼັກ ແລະ ສາມາດຮັກສາມາດຕະຖານຄວາມເປັນເລີດຂອງຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນໄດ້, ທຸກຢ່າງອາດຈະດີ; ແຕ່ທັນທີທີ່ການປຽນໃຈເຫລື້ອມໃສເກີດຂຶ້ນ, ມັນຈະຖືກຄອບງໍາໂດຍຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຖືຫຸ້ນທຶນນິຍົມ. ເຈົ້າຂອງເດີມ, ຜູ້ຈັດການ, ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນຂຶ້ນກັບຄະນະກໍາມະການ, ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ຖືຫຸ້ນ, ສໍາລັບການປັບປຸງວິທີການທາງທຸລະກິດ ແລະ ສະພາບການເຮັດວຽກ, - ແລະຜູ້ຖືຫຸ້ນບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈ (ນອກເໜືອໄປຈາກຜູ້ຂັບທາດ) ໃນສະຫວັດດີການຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ຄວາມເປັນເລີດຂອງວຽກງານ, ຕາບໃດທີ່

Machine Translated by Google

ເງິນປັນຜົນທີ່ອອກມາຈາກມັນແມ່ນເງິນທີ່ດີຫຼາຍ. ການນໍາສະເໜີຮຸ້ນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງໄດ້ມີອິດທິພົນທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ເພາະວ່າມີໂອກາດໃດກໍ່ຕາມທີ່ນັກຄາດເດົາສາມາດເຂົ້າຄວບຄຸມຮຸ້ນ ແລະ ກາຍເປັນເຈົ້າຂອງໂຮງງານອຸດສາຫະກໍາຂະໜາດໃຫຍ່ໂດຍບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບພວກມັນ. ສໍາລັບຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ, ຮຸ້ນ ແລະ ຮຸ້ນແມ່ນເຈ້ຍຫຼາຍອັນສໍາລັບພວກເຂົາທີ່ຈະຫຼີ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈເງື່ອນໄຂການຜະລິດ ແລະ ແຮງງານ, ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຂົາບໍ່ສາມາດບອກໄດ້ວ່າຜະລິດຕະພັນ ຫຼື ເງື່ອນໄຂຂອງການຕະຫຼາດ, ແຮງງານ, ຄ່າແຮງງານ ແລະ ການບໍາລຸງຮັກສາແມ່ນຫຍັງໃນທຸລະກິດທີ່ພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງຕາມກົດໝາຍ. (!) ແລະ ຕົວຈິງແລ້ວພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງ, ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຄວບຄຸມຮຸ້ນຂອງໂຮງງານແຫ່ງນີ້ ຫຼື ໂຮງງານນັ້ນໃນຕະຫຼາດ.

ບັດນີ້, ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາສະພາບການນີ້ໂດຍພິຈາລະນາຜົນກະທົບຂອງມັນຕໍ່ເສດຖະກິດການເມືອງ, ເພື່ອຮັບຮູ້ເຖິງລັກສະນະທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງລະບົບທຶນນິຍົມ.

ໃນທຸກມື້ນີ້ ທຸລະກິດພຽງແຕ່ຊອກຫາຜົນຕອບແທນຈາກທຶນເທົ່ານັ້ນ.

ຮ້ານຄ້າປີກຂະໜາດໃຫຍ່ໃຊ້ວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພວກເຂົາປູກຝັງ 'ຄວາມດຶງດູດ', 'ການຫຼອກລວງ', 'ການໃຫ້ສະເລ່ຍ', 'ສິ່ງຂອງຟຸ່ມເຟືອຍ', ແລະກະຕຸ້ນຄວາມປາຖະໜາຕໍ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ຈໍາເປັນ, ດັ່ງທີ 1 ສະແດງໃຫ້ເຫັນຂ້າງເທິງ.

ພະລາຊະວັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ສ້າງດ້ວຍສິລະປະທີ່ປານິດທັງໝົດ, ເຊີນຊວນໃຫ້ຊື້ສິນຄ້າທີ່ເບິ່ງຄືວ່າລາຄາຖືກ, ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ແລະໂດຍການສະເໜີເງື່ອນໄຂການຈ່າຍເງິນທີ່ງ່າຍ, ພວກເຂົາດຶງດູດລູກຄ້າຂອງພວກເຂົາໃຫ້ໃຊ້ຈ່າຍທຸກປະເພດໃນຄວາມຫລູຫລາຢ່າງແທ້ຈິງ. ຫ້ອງນ້ຳຖືກສະໜອງໃຫ້ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຄົນໃຊ້ເວລາດົນໃນຮ້ານຄ້າ, ເຊິ່ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງກາຍເປັນພຽງບ່ອນພັກຜ່ອນສໍາລັບຄວາມຟຸ່ມເຟືອຍ, ເພາະຢ່າໃຫ້ໃຜຄິດວ່າລາວໄດ້ຮັບຫຍັງເປັນຂອງຂວັນ. ຄົນທີ່ມີຖານະດີແທ້ໆບໍ່ຊື້ສິນຄ້າໃນຮ້ານຄ້າໃຫຍ່; ພວກເຂົາຮູ້ສຶກທີ່ຄົນທຸກຍາກບໍ່ຮູ້ - ຜູ້ທີ່ຊື້ສິນຄ້າລາຄາຖືກຊື້ສິນຄ້າທີ່ມີລາຄາແພງ. ຝູງຊົນທີ່ຊື້ສິນຄ້າໃນພະລາຊະວັງເຫຼົ່ານັ້ນຄິດວ່າພວກມັນຖືກສ້າງຂື້ນໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເງິນທີ່ເກັບໄວ້ບໍ? ພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາຈະຈ່າຍຄ່າບັນໄດເລື່ອນ, ລິຟ, ຫ້ອງນ້ຳ, ໄຟສ່ອງສະຫວ່າງຄືກັບນາງຟ້າບໍ?

ຈົ່ງຮັບຮູ້ວ່າຮ້ານຄ້າຂະໜາດໃຫຍ່ສ້າງຄວາມພິນາດໃຫ້ກັບເຈົ້າຂອງຮ້ານຄ້າຂະໜາດນ້ອຍ, ວ່າພວກເຂົາຂູດຮີດແຮງງານໃນບ້ານ ແລະ ພະນັກງານຂອງພວກເຂົາຢ່າງໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ, ສິ່ງທີ່ຜະລິດອອກມາສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຂີ້ເຫຍື້ອ. ສິນຄ້າທີ່ດີກວ່າມັກຈະມີລາຄາແພງກວ່າຮ້ານຄ້າພິເສດທີ່ມີຊື່ສຽງ, ເຊິ່ງເປັນຄວາມຈິງທີ່ໃຫ້ການຕໍ່ສູ້ກັບຮ້ານຄ້າຂະໜາດໃຫຍ່. ພວກເຮົາຖືວ່າພວກມັນເປັນຮູບແບບພິເສດຂອງແນວຄວາມຄິດທຶນນິຍົມໃນການດໍາເນີນງານຕົວຈິງ, ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ສະໜອງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນໃນຊີວິດ, ແຕ່ມັນມີຢູ່ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການສ້າງກໍາໄລອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃຫ້ກັບຜູ້ຖືຫຸ້ນ.

ເນື່ອງຈາກແນວຄວາມຄິດຊັ້ນນໍານີ້ກ່ຽວກັບການສະໜອງສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນໃນຊີວິດ (ເຊິ່ງພວກເຮົາຄວນສັງເກດວ່າບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບແຜນການເສດຖະກິດຂອງຄອມມູນິດ), ຄໍາຖາມດັ່ງກ່າວມີຄວາມສໍາຄັນອັນດັບໜຶ່ງໃນທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຊັບສິນສ່ວນຕົວ.

8. ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮັບຮູ້ກໍາມະສິດສ່ວນຕົວຂອງຊັບສິນເປັນຫຼັກການ ແລະ ປົກປ້ອງມັນໂດຍກົດໝາຍ — ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຖືກຊື້ ແລະ ນໍາໃຊ້ຢ່າງມີກຽດ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດສົນທະນາມັນຢູ່ທີ່ນີ້, ແຕ່ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຂົ້າໃຈຄໍາວ່າ 'ຜົນງານ' ຢ່າງຖືກຕ້ອງຈະເຫັນໄດ້ໄວວ່າຜະລິດຕະພັນຂອງ 'ຜົນງານ' ຕ້ອງເປັນຊັບສິນຂອງຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກ. ຜູ້ຜະລິດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງຜົນງານຂອງລາວ, ຫຼື ມູນຄ່າຂອງມັນ, ຄວນເປັນຊັບສິນຂອງ 'ຊຸມຊົນ' ທີ່ບໍ່ຈະແຈ້ງ, ແລະ ລາວຈະບໍ່ຍອມຮັບຢ່າງງ່າຍດາຍວ່າຜົນຂອງແຮງງານຂອງລາວຄວນຈະໄປຫາບຸກຄົນ, ນາຍທຶນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງ 'ຜົນງານ' ຈຶ່ງນໍາໄປສູ່ການຮັບຮູ້ກໍາມະສິດສ່ວນຕົວຢ່າງເປັນທໍາມະຊາດ.

ໃນທີ່ສຸດກໍ່ມີຫົວຂໍ້ອີກອັນໜຶ່ງຄື ແນວຄວາມຄິດຂອງບ້ານ. ບ້ານບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນຈິງ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າມັນເປັນຊັບສິນຂອງຜູ້ຊາຍແທ້ໆ, ແລະບ້ານຂອງຕົນເອງເປັນທີ່ພັກອາໄສຂອງຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ. ໝາກໄມ້ ແລະ ຜັກຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ນອກສວນຂອງຕົນເອງມີລົດຊາດດີກ່ວາອາຫານທີ່ກິນຢູ່ໃນຮ້ານອາຫານທີ່ແອອັດ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມປາຖະໜາຢາກໄດ້ຊັບສິນ ຫຼື ຄວາມສຸກຂອງການເປັນເຈົ້າຂອງ, ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການຮັບຮູ້ຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງສ່ວນຕົວ. ຜູ້ຊາຍແບບນີ້ບໍ່ມີຮາກຖານຢູ່ບ່ອນໃດ, ມັນເປັນເລື່ອງແປກທີ່...

Machine Translated by Google

ຜູ້ຊາຍປະເພດທີ່ມັກລ່າສັດມັກຈະອິດສາ, ສະເໜີຊອກຫາສິ່ງໃໝ່ໆເພື່ອເປັນເຈົ້າຂອງ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຊາຍ Nordic, ຜູ້ຊາຍທີ່ແຂງແກ່ນຂອງດິນ, ມີຄວາມຄິດທີ່ຖ່ອມຕົວຢ່າງແທ້ຈິງ. ລາວບໍ່ຕ້ອງການຫຼາຍກວ່າທີ່ລາວສາມາດໄດ້ຮັບຈາກການເຮັດວຽກຂອງລາວ. ກຳມະກອນບໍ່ຕ້ອງການມີເຮືອນຫຼັງນ້ອຍທີ່ສວຍງາມທີ່ລາວບໍ່ສາມາດຫາໄດ້; ລາວຕ້ອງການເຮືອນຫຼັງນ້ອຍໆທີ່ສວຍງາມເປັນຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ແມ່ນເຮືອນເຊົ່າທີ່ລາວຈະຕ້ອງຈ່າຍສາມຫຼືສີ່ເທົ່າຂອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການກໍ່ສ້າງເຮືອນໃນຊີວິດຂອງລາວ. ແຕ່ຊາວຢິວ, ນາຍທຶນ, - ລາວບໍ່ຕ້ອງການຖືກຜູກມັດກັບທີ່ດິນໃດໆ; ອຸດົມການຂອງລາວແມ່ນຕູ້ເຊັບໃຫຍ່ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍໜັງສື, ໃບຢັ້ງຢືນການຈຳນອງ ແລະ ພັນທະບັດສັນຍາ. ຄວາມຮັ່ງມີ, ບໍ່ແມ່ນໃນຊັບສິນແຕ່ໃນຊັບສິນທີ່ຈຳນອງຂອງຄົນອື່ນ, ແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງລາວ. ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກ, ແຕ່ລາວຈະບໍ່ພັກຜ່ອນຈົນກວ່າລາວຈະສະສົມມັດພັນທະບັດໂດຍໃຫ້ລາວມອບພັນທະໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ລາວໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນ. ຄວາມຕ້ອງການຕໍ່ໄປຂອງໂຄງການຂອງພວກເຮົາແມ່ນເພື່ອຢຸດສິ່ງນີ້.

9. ສະຫວັດດີການຂອງປະເທດຊາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການກຳນົດຂໍ້ຈຳກັດໃນການສະສົມຄວາມຮັ່ງມີຢູ່ໃນມືຂອງບຸກຄົນ.

ຄວາມຮັ່ງມີບໍ່ໄດ້ເປັນອັນຕະລາຍໃນຕົວຂອງມັນເອງ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຊັບສິນທີ່ຖືກຄຸ້ມຄອງຢ່າງດີຈະເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຂົາ. ແຕ່ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ມັນແມ່ນລະບົບທຶນນິຍົມຂອງການກູ້ຢືມທີ່ໄດ້ປ່ຽນຄວາມຮັ່ງມີຈາກພອນໃຫ້ກາຍເປັນຄຳສາບແຊ່ງ; ມັນແມ່ນການປຸ້ນຈີ້. ກຸ່ມຄົນງານທີ່ບໍ່ມີຊັບສິນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ 40 ແລະຊົນຊັ້ນກາງທີ່ເປັນໜີ້ສິນກຳລັງແຍກອອກຈາກຄົນຮັ່ງມີຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ; ເຈົ້າຂອງຂະໜາດນ້ອຍມັບບໍ່ຖ້ວນຖືກຈຳກັດຍ້ອນໜີ້ສິນ, ແລະອຳນາດຂອງນັກການເງິນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ບໍ່ມີບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ໃນປາສາດໂຈມປຸ້ນທີ່ທັນສະໄໝຂອງພວກເຂົາ, ທະນາຄານ. ເພື່ອຕອບສະໜອງສິ່ງນີ້, ລັດແຫ່ງຊາດຈະຮັບປະກັນວ່າ:

10. ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນຕ້ອງຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນເປັນຊຸມຊົນແຮງງານເພື່ອສົ່ງເສີມສະຫວັດດີການ ແລະ ວັດທະນະທຳຮ່ວມກັນ.

ແນວຄວາມຄິດຂອງຊຸມຊົນແຫ່ງວຽກງານນີ້ໝາຍເຖິງການໂຄ່ນລົ້ມແນວຄິດທົ່ວໄປຂອງສັງຄົມທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ວຽກງານ ແລະ ການຜະລິດທັງໝົດຕ້ອງລວມຢູ່ໃນແນວຄວາມຄິດທີ່ສູງກວ່າຂອງການບໍລິການຊຸມຊົນ. ມັນບໍ່ໄດ້ຂັດກັບຄວາມພະຍາຍາມສ່ວນຕົວ ແລະ ອຸດສາຫະກຳໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ, ແຕ່ມັນໝາຍຄວາມວ່າຄວາມກ້າວໜ້າຂອງບຸກຄົນຈະບໍ່ເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງເພື່ອນມະນຸດ. ຈຸດຕໍ່ໄປນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຕ້ອງການນີ້.

11. ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງໜ້າທີ່ທົ່ວໄປຂອງວຽກງານທີ່ຕິດພັນກັບຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນ, ແລະ ດ້ວຍການຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງສ່ວນຕົວເປັນຫຼັກການ, ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນຈະມີອິດສະລະພາບທີ່ຈະຫາເງິນໄດ້ໃນທຸກວິທີທາງທີ່ຕົນເລືອກ, ແລະ ມີອິດສະລະພາບທີ່ຈະກຳຈັດຜົນຂອງແຮງງານຂອງຕົນ.

ສິ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ປະຕິເສດຢ່າງຈະແຈ້ງຕໍ່ແຜນການສັງຄົມນິຍົມຂອງລັດທິມາກ ແລະ ການເງິນທີ່ສູງສົ່ງ. ລັດຕ້ອງລວມເອົາຈຳນວນຊີວິດທີ່ມີອິດສະລະພາບຫຼາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເຊິ່ງເຊື່ອມໂຍງດ້ວຍແນວຄວາມຄິດທາງສັງຄົມກ່ຽວກັບການບໍລິການ. — ແນ່ນອນວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະດຳເນີນງານບໍ່ແຮ່, ເຕົາເຜົາເຫຼັກ, ໂຮງກຶ້ງ, ອູ່ຕໍ່ເຮືອໃນຂະໜາດນ້ອຍ, ແຕ່ຊ່າງເຮັດເກີບທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະຫຼາຍແສນຄົນ ແມ່ນດີກ່ວາໂຮງງານຜະລິດເກີບຂະໜາດໃຫຍ່ຫ້າແຫ່ງ.

ທີ່ດິນຂະໜາດໃຫຍ່ໃນພາກເໜືອ ແລະ ພາກຕາເວັນອອກຂອງເຢຍລະມັນມີຜົນຜະລິດຫຼາຍກວ່າຍ້ອນການດຳເນີນງານໃນຂອບເຂດໃຫຍ່ກ່ວາການຄຸ້ມຄອງໂດຍຊາວກະສິກອນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີທີ່ດິນເປັນຂອງຕົນເອງ. ທີ່ດິນເປັນຂອງຕົນເອງຂະໜາດນ້ອຍຈະດີທີ່ສຸດຖ້າຢູ່ໃກ້ກັບຕົວເມືອງ ແລະ ບ້ານຕ່າງໆ. ຈຸດຕໍ່ໄປຂອງພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້:

12. ການປະສົມປະສານທີ່ດີຂອງທຸລະກິດທຸກປະເພດ, ທັງຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ, ລວມທັງກະສິກຳ, ຈະຖືກຮັກສາໄວ້.

13. ທຸລະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ (ກຸ່ມບໍລິສັດ, ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ) ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຂອງຊາດ. ຄວາມຕ້ອງການນີ້ສອດຄ່ອງກັບການຕໍ່ສູ້ທົ່ວໄປຂອງພວກເຮົາຕໍ່ກັບແນວຄວາມຄິດທຶນນິຍົມ. — ຈຸດປະສົງທຳອິດຂອງກຸ່ມບໍລິສັດ ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນສາຂາການຜະລິດໃດໜຶ່ງແມ່ນເພື່ອລວມຕົວກັບທຸລະກິດທີ່ຄ້າຍຄືກັນອື່ນໆ.

Machine Translated by Google

ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການກໍານົດລາຄາ. ພວກເຂົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະແຈກຢາຍສິນຄ້າທີ່ດີໃນລາຄາຖືກ. 'ວົງແຫວນ' ດັ່ງກ່າວແມ່ນຖືກດຶງດູດເປັນພິເສດໂດຍທຸລະກິດໃໝ່ທີ່ດໍາເນີນທຸລະກິດໄດ້ດີ. ບໍລິສັດໃໝ່ໃນສາຍທຸລະກິດດຽວກັນຖືກຊື້ ແລະ ຖືກເອົາອອກໄປ, ມັກຈະມີລາຄາສູງຫຼາຍໂດຍການຊົດເຊີຍ. ການສະໜອງຖືກຄວບຄຸມໂດຍການລວມຕົວ, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາສາມາດຄວບຄຸມລາຄາໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບ 'ການສະໜອງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການ' ທີ່ແທ້ຈິງ. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຖືຫຸ້ນກັງວົນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນລາຄາຖືກຮັກສາໄວ້ຕໍ່າໂດຍການແຂ່ງຂັນ. ແນວຄວາມຄິດ ແລະ ສິ່ງປະດິດສ້າງໃໝ່ຖືກເບິ່ງດ້ວຍສາຍຕາທີ່ເປັນສັດຕູ, ແລະ ດີກວ່າທີ່ຈະສະກັດກັ້ນຖ້າການຮັບຮອງເອົາຂອງພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍຂອງໂຮງງານເກົ່າເປັນອັນຕະລາຍ. ທຸລະກິດດັ່ງກ່າວ, ດໍາເນີນການເປັນກອງທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ຈາກຫ້ອງການໃຫຍ່, ແມ່ນ 'ສຸກແລ້ວສໍາລັບການເຂົ້າສັງຄົມ' ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາໄດ້ຢຸດຕິການບໍລິການໃດໆຕໍ່ຊຸມຊົນທີ່ການແຂ່ງຂັນສ່ວນບຸກຄົນປະຕິບັດ. ພວກເຂົາເປັນອໍານະພາດຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ຄວາມໂລບຂອງລະບົບທຶນນິຍົມເທົ່ານັ້ນ.

14. ຜູ້ເອົາລັດເອົາປຽບ ແລະ ຜູ້ຫວັງຜົນກໍາໄລ, ແລະ ການຮັ່ງມີດ້ວຍຕົນເອງຢ່າງໂຫດຮ້າຍເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງປະເທດຊາດ, ຈະຖືກລົງໂທດປະຫານຊີວິດ.

ກົດໝາຍດັ່ງທີ່ເປັນຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້ ໃຫ້ການປົກປ້ອງເປັນພິເສດຕໍ່ຊັບສິນສ່ວນບຸກຄົນ. ການລັກຂະໂມຍຂະໜາດນ້ອຍຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງໂຫດຮ້າຍ, ໃນຂະນະທີ່ກົດໝາຍບໍ່ໄດ້ສະໜອງວິທີການຈັບຕົວຄົນຫຼອກລວງຂະໜາດໃຫຍ່ ຜູ້ທີ່ປຸ້ນຊາດທັງໝົດໂດຍ 'ວິທີການທຶນນິຍົມ'. ພວກເຮົາໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ສົ່ງເສີມ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນກໍາໄລຈາກອັດຕາເງິນເຟີ້ໂດຍສະເພາະ. ມັນເປັນຄັ້ງທໍາອິດໃນປະຫວັດສາດທີ່ປະເທດຊາດທີ່ມີຄວາມດຸໝັ່ນທັງໝົດຖືກປຸ້ນເອົາເງິນຝາກປະຢັດທັງໝົດຂອງຕົນໂດຍອາຊະຍາກໍາອັດຕາເງິນເຟີ້ໃນຂອບເຂດອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ ດັ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນປະເທດເຢຍລະມັນ.

ຄວາມໂລບຂອງທະນາຄານຫຼັງຈາກສະຖຽນລະພາບແມ່ນຮ້າຍແຮງກວ່າການປຸ້ນຈີ້ທາງຫຼວງ. ຊາວເຢຍລະມັນຫຼາຍຄົນຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການປະຕິບັດຂອງ 'ບໍລິສັດສົງຄາມ' ຫຼາຍກວ່າກຸ່ມໂຈນທີ່ມີການຈັດຕັ້ງ.

ເມື່ອເຖິງເວລາແລ້ວ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຈັດການກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ລະອຽດກວ່ານີ້ ແລະ ຈະຕ້ອງຊອກຫາສູດທາງກົດໝາຍສໍາລັບພວກມັນ. ແຕ່ທຸກຄົນຈະເຫັນດີວ່າ 'ການສໍ້ໂກງທີ່ມີການຈັດຕັ້ງຕໍ່ປະເທດຊາດ' ຕ້ອງຖືກລົງໂທດຢ່າງຮ້າຍແຮງກວ່າການລັກເງິນ ຫຼື ການສໍ້ໂກງຂະໜາດນ້ອຍ.

15. ການນໍາສະເໜີປີແຫ່ງພັນທະຂອງແຮງງານ ຫຼື ການບໍລິການສໍາລັບຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນ.

ພັນທະທີ່ຕ້ອງຮັບໃຊ້ໂດຍການເຮັດວຽກຈະເປັນການສະແດງອອກທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຕໍ່ສາທາລະນະຊົນກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ໃນການຮັບໃຊ້. ມັນມີຈຸດປະສົງເພື່ອການສຶກສາ, ແລະ ເພື່ອວາງຕົວຢ່າງຂອງຊຸມຊົນທັງໝົດທີ່ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເປັນໜຶ່ງດຽວຕໍ່ໜ້າຊາວເຢຍລະມັນແຕ່ລະຄົນ. ມັນຈະສະແດງໃຫ້ຊາວເຢຍລະມັນແຕ່ລະຄົນເຫັນເຖິງພອນຂອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢ່າງເຂັ້ມງວດໃນການເຮັດວຽກເພື່ອຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດ.

ນະໂຍບາຍການເງິນ

ທໍາລາຍອິດທິພົນຂອງຄວາມສົນໃຈ.

ຫຼັກການຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້ໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນບົດທີສອງ, ເຊິ່ງພວກເຮົາຈະອະທິບາຍພຽງແຕ່ມາດຕະການທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບການບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງພວກເຮົາໃນການປະຕິບັດຕົວຈິງຢູ່ທີ່ນີ້.

16. ການປົດປ່ອຍລັດ, ແລະ ປະເທດຊາດ, ຈາກໜີ້ສິນ ແລະ ຈາກພັນທະທີ່ຕ້ອງຈ່າຍດອກເບ້ຍໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນການເງິນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

ລັດອາດຈະບໍ່ມີໜີ້ສິນ - ເພາະມັນບໍ່ມີຄວາມຈໍາເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດແນວນັ້ນ. ບໍ່ມີການປຽບທຽບລະຫວ່າງລັດ ແລະ ບຸກຄົນທົ່ວໄປທີ່ຕ້ອງການກູ້ຢືມເງິນເປັນບາງຄັ້ງຄາວ ແລະ ຖືກບັງຄັບໃຫ້ມີໜີ້ສິນ. ລັດຄວບຄຸມໂຮງກຶງເງິນ; ດັ່ງນັ້ນມັນສາມາດຫາເງິນໄດ້, ເຊິ່ງບຸກຄົນທົ່ວໄປບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້! ມັນເຮັດສິ່ງນີ້ໃນແບບທີ່ບ້າໆ: ແບບ.

Machine Translated by Google

ໃນລະຫວ່າງອັດຕາເງິນເຟີ້. ມັນໄດ້ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບ Rentenmark, ແລະເຊັ່ນດຽວກັນ - ຫຼັງຈາກໄດ້ຍົກເລີກການຄວບຄຸມຂອງຕົນໃຫ້ກັບສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ Reichsbank - ກັບສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າ Reichsmark.

ລັດສາມາດໃຊ້ສິດນີ້ໃນການຫາເງິນໄດ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ໂດຍບໍ່ມີອັນຕະລາຍຈາກອັດຕາເງິນເຟີ້ເຂົ້າມາກ່ຽວຂ້ອງ. — ແຕ່ຖ້າກ່ອນອື່ນໝົດ:

17. ທະນາຄານ Reichsbank ແລະ ທະນາຄານຜູ້ອອກບັດທັງໝົດແມ່ນຖືກໂອນເຂົ້າເປັນຂອງລັດ, ແລະ
18. ຖ້າມີການສະຫນອງເງິນສໍາລັບຈຸດປະສົງສາທາລະນະທີ່ສໍາຄັນທັງໝົດ (ພະລັງງານນ້ຳ, ທາງລົດໄຟ, ແລະອື່ນໆ) ບໍ່ແມ່ນໂດຍຜ່ານການກູ້ຢືມ, ແຕ່ໂດຍການໃຫ້ພັນທະບັດຂອງລັດທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ, ຫຼືໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເງິນທີ່ຈ່າຍໄວ້ແລ້ວ.

ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ: — ການພິມທະນະບັດຢ່າງບໍ່ເປັນລະບຽບໂດຍບໍ່ສ້າງມູນຄ່າໃໝ່ໝາຍເຖິງອັດຕາເງິນເຟີ້. ພວກເຮົາທຸກຄົນເຄີຍຜ່ານຜ່ານັ້ນມາແລ້ວ. ແຕ່ຂໍ້ສະຫຼຸບທີ່ຖືກຕ້ອງແມ່ນວ່າການອອກພັນທະບັດທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໂດຍລັດບໍ່ສາມາດຜະລິດອັດຕາເງິນເຟີ້ໄດ້ຖ້າມູນຄ່າໃໝ່ຖືກສ້າງຂື້ນໃນເວລາດຽວກັນ.

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າວິສາຫະກິດເສດຖະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນປະຈຸບັນບໍ່ສາມາດເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ໂດຍບໍ່ມີການກູ້ຢືມເງິນແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າ. ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ການນໍາໃຊ້ສິດທິຂອງລັດໃນການຜະລິດເງິນຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນເຊິ່ງອາດຈະສ້າງຜົນໄດ້ຮັບທີ່ເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດ.

ຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງຕໍ່ທຸກຄົນວ່າ, ຕົວຢ່າງ, ໂຮງງານໄຟຟ້າຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ໃຊ້ພະລັງງານນ້ຳອາດຈະຖືກສ້າງຂື້ນໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ລັດຖະບານໄດ້ນໍາສະເໜີຮ່າງກົດໝາຍໃນສະພານິຕິບັນຍັດ ເພື່ອນໍາໃຊ້ພະລັງງານນ້ຳຂອງ Bavaria, Saxony, ແລະອື່ນໆ ໂດຍການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທາງເສດຖະກິດທັງໝົດ. ສະພານິຕິບັນຍັດທ້ອງຖິ່ນ ຫຼື ອົງການອື່ນໆ ຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງ, ໃຫ້ອໍານາດແກ່ລັດຖະມົນຕີກະຊວງການເງິນ ຫຼື ທະນາຄານແຫ່ງລັດໃນການອອກທະນະບັດຊຸດໜຶ່ງ ເຊິ່ງມີເຄື່ອງໝາຍພິເສດເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກມັນຖືກຄຸ້ມຄອງຢ່າງເຕັມທີ່ໂດຍວຽກງານໃໝ່ທີ່ກໍາລັງພິຈາລະນາ. ທະນະບັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກສິນເຊື່ອລວມຂອງລັດ ຫຼື Reich. ບໍ່ມີໃຜສາມາດສະແດງການຄັດຄ້ານໃດໆກ່ຽວກັບອັດຕາເງິນເຟີ້. ການກໍ່ສ້າງເກີດຂື້ນຈາກສິນເຊື່ອເພີ່ມເຕີມທີ່ສະພາເປັນຕົວແທນຂອງປະເທດຊາດອອກໃຫ້, ແລະ ທະນະບັດຈະກາຍເປັນເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຄືກັບທະນະບັດອື່ນໆ.

ເມື່ອວຽກງານສໍາເລັດແລ້ວ, ໄມເຕຣດ ຫຼື ໄຟຟ້າຈະຖືກສະໜອງໃຫ້ລູກຄ້າໂດຍຄິດໄລ່ຈາກເງິນນີ້, ແລະ ພາຍໃນສອງສາມປີບັນຫາດັ່ງກ່າວສາມາດຖືກຮຽກຄືນ ແລະ ທໍາລາຍໄດ້. ຜົນໄດ້ຮັບ: ລັດ, ປະເທດຊາດໄດ້ສ້າງຕັ້ງວຽກງານໃໝ່, ເຊິ່ງຮັບປະກັນແຫຼ່ງລາຍຮັບໃໝ່ອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃຫ້ພວກເຂົາ, ແລະ ປະເທດຊາດກໍ່ຮັ່ງມີຂື້ນດ້ວຍມັນ.

ເພື່ອພິສູດຄວາມໂງ່ຂອງລະບົບປະຈຸບັນ, ໃຫ້ພວກເຮົາປຽບທຽບສິ່ງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂື້ນ
ໃນຕອນນີ້.

ມີການກູ້ຢືມເງິນ. ນາຍທຶນຈໍານວນໜຶ່ງເຮັດໃນສິ່ງທີ່ທົ່ວປະເທດ, ເຖິງແມ່ນວ່າລັດຖະສະພາອາດຈະລົງຄະແນນສຽງເຫັນດີນໍາ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້; ພວກເຂົາອະນຸຍາດໃຫ້ລັດກູ້ຢືມເງິນຈາກພວກເຂົາ. ແທນທີ່ຈະໃຊ້ອໍານາດໂດຍກົງຂອງຕົນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງປະເທດຊາດ, ລັດໄດ້ໃຊ້ສິດອໍານາດໃນການຈ່າຍດອກເບ້ຍຖາວອນສໍາລັບຈໍານວນເງິນທີ່ຕ້ອງການເພື່ອເຮັດວຽກບາງຢ່າງໃຫ້ສໍາເລັດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງແຂວນຫີນໂມ້ໄວ້ຮອບຄໍຂອງມັນ. ແລະສິ່ງທີ່ມີລາຄາແພງທີ່ສຸດ, ມັນອອກພັນທະບັດດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສ້າງ 'ຄວາມສາມາດໃນການຊື້ໃໝ່'. ໃນໃບດຸນດ່ຽງມັນບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງວ່າວຽກງານໃໝ່ຈະຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເງິນເຈ້ຍໃໝ່ ຫຼື ພັນທະບັດໃໝ່.

ແຕ່ຊຸມຊົນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຍ້ອນວ່າພັນທະບັດໝາຍຄວາມວ່າວຽກງານໃໝ່ຖືກຈໍານອງກັບທຶນ, ເຊິ່ງຕາມທໍາມະຊາດແລ້ວເຮັດໃຫ້ຕົນເອງມີຄວາມໝັ້ນຄົງ, ກໍານົດລາຄາ, ແລະ ເອົາກໍາໄລ. ດັ່ງນັ້ນ, ຕົວຈິງແລ້ວແມ່ນນັກການເງິນທີ່ຮັ່ງມີກວ່າໂດຍການພັດທະນາພະລັງງານນ້ຳຂອງປະເທດຊາດ; ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈກ່ຽວກັບການຊໍາລະຄືນ; ພວກເຂົາມັກມີການຜູກຂາດເຊັ່ນ: ງົວນົມແບບຖາວອນ. ປະຊາກອນຖືກບັງຄັບ

Machine Translated by Google

ຈ່າຍເງິນຫຼາຍສໍາລັບກະແສໄຟຟ້າ ຫຼື ໄມເຕຣດ, ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊັບສິນແຫ່ງຊາດຖືກປຽນເປັນຜົນປະໂຫຍດຂອງນັກລົງທຶນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງແນະນໍາຜູ້ອ່ານໃຫ້ເບິ່ງບົດຂຽນກ່ອນໜ້ານີ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ Der deutsche Staat, ເຊິ່ງກ່າວເຖິງຄໍາຖາມເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງລະອຽດກວ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນປຶ້ມນ້ອຍນີ້. ນອກຈາກນັ້ນ, ຕົວເລກຫຼາຍຕົວໃນຊຸດນີ້ຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບລັກສະນະພິເສດຕ່າງໆຂອງວິທີການສ້າງລາຍໄດ້ແບບໃໝ່ຂອງລັດທີ່ຈະມາເຖິງ.

19. ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການນໍາສະເໜີມາດຕະຖານການຈໍາລອງຫຼຽນທີ່ຄົງທີ່. ທີ່ພວກເຮົາຍອມຮັບວ່າໄດ້ເຮັດແລ້ວໃນປະຈຸບັນ, ແຕ່ການປຸ້ນຈີ້ຍັງຄົງຄືເກົ່າ. ພວກເຮົາພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດມີທຸກຢ່າງພ້ອມແລ້ວ, ເມື່ອພວກເຮົາຢູ່ໃນອໍານາດ, ເພື່ອຢຸດຕິການສໍ້ໂກງເງິນເຟີ້ໃນທັນທີ, ແລະ ເພື່ອນໍາສະເໜີມາດຕະຖານການຈໍາລອງຫຼຽນທີ່ຮັບປະກັນໃໝ່.

20. ການສ້າງຕັ້ງທະນາຄານແຫ່ງຊາດແຫ່ງໃໝ່ເພື່ອການພັດທະນາ ແລະ ເສດຖະກິດ.

ຄວາມຕ້ອງການນີ້ໄດ້ຖືກອະທິບາຍຢ່າງຄົບຖ້ວນໃນຫນັງສືເຫຼັ້ມທີ 8 ຂອງທໍາສະຫມຸດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. ເປັນທີ່ໜ້າສັງເກດວ່າຄວາມຕ້ອງການນະໂຍບາຍການເງິນຂອງພວກເຮົານີ້ ໄດ້ເຈາະເລິກເຂົ້າໄປໃນວົງການການເມືອງອື່ນໆ ນອກຈາກພວກເຮົາເອງ.

ໃນປີ 1921 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນຄໍາຮ້ອງຂໍນີ້ຕໍ່ລັດຖະບານບາວາເຣຍໃນຮູບແບບຂອງຮ່າງກົດໝາຍທີ່ແກ້ໄຂແລ້ວຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ໃນຕອນທໍາອິດມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຫຼາຍກັບແນວຄວາມຄິດນີ້: ແຕ່ເມື່ອ 'ຜູ້ຊ່ຽວຊານ' - ສະມາຄົມທະນາຄານ - ໄດ້ຖືກດຶງດູດເຂົ້າມາປຶກສາຫາລື, ລັດຖະບານໄດ້ປະຕິເສດ 'Utopia ຂອງລັດຖະບານກາງ'.

ຫຼັງຈາກການເລືອກຕັ້ງທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນ Thuringia ໃນເດືອນກຸມພາ ປີ 1921, ພັກຂອງພວກເຮົາໃນ Landtag ຢູ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງໜັກເພື່ອສ້າງຕັ້ງທະນາຄານດັ່ງກ່າວ ແລະ ໄດ້ພົບເຫັນ von Kluchtzner, ລັດຖະມົນຕີກະຊວງການເງິນ, ກຽມພ້ອມທີ່ຈະຮ່ວມມື; ສ່ວນຊົນຊັ້ນກາງກໍ່ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈເຊັ່ນກັນ. ດ້ວຍການລົງຄະແນນສຽງສ່ວນໃຫຍ່ໃນ Landtag, ລັດຖະບານໄດ້ຮັບອໍານາດໃນການສ້າງຕັ້ງທະນາຄານສັງຄົມເພື່ອການພັດທະນາ ແລະ ເສດຖະກິດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ລັດຖະບານຂອງ Reich, ພາຍໃຕ້ຄວາມກົດດັນຈາກ Reichsbank, ໄດ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງປະຊາຊົນ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດນໍາສະເໜີຮ່າງກົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງໃນລັດຖະສະພາ Reichstag, ໂດຍສະເໜີໃຫ້ທະນາຄານທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນລັດຕ່າງໆ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ໃນກອງປະຊຸມສັ້ນໆຂອງປີ Dawes (1924), ມັນໄດ້ຖືກເລື່ອນອອກໄປຢ່າງລະມັດລະວັງໂດຍພັກລັດຖະບານຈົນກວ່າຈະມີການຍຸບເລີກໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼົ່ນຂອງປີນັ້ນ.

ຮ່າງກົດໝາຍສໍາລັບທະນາຄານໄດ້ຖືກສົ່ງໄປຕໍ່ໜ້າ Landtag ຂອງ Mechlenburg. ມະຕິດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຜົນຍ້ອນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຂອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງການເງິນຊາດນິຍົມເຢຍລະມັນ, ເຊິ່ງຍັງຍ້ອນອຸປະສັກທີ່ Reichsbank ຄາດວ່າຈະວາງໄວ້ໃນທາງ.

ແນວຄວາມຄິດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງທະນາຄານເພື່ອການພັດທະນາແມ່ນບໍ່ງ່າຍດາຍໜ້ອຍກວ່າແຜນການທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຂ້າງເທິງສໍາລັບການສ້າງເງິນເພື່ອຈຸດປະສົງສາທາລະນະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.

ບໍລິສັດເສດຖະກິດລວມຕົວ ເຊັ່ນ ທະນາຄານເພື່ອການພັດທະນາເສດຖະກິດ ຄວນໄດ້ຮັບສິດໃນການອອກເງິນເພື່ອການພັດທະນາ (Baumark-Scheinen) ເຊິ່ງກວມເອົາມູນຄ່າຂອງເຮືອນທີ່ສ້າງຂື້ນໃໝ່. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສາມາດສ້າງຂື້ນໄດ້ໂດຍບໍ່ມີພາລະດອກເບ້ຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ເຊິ່ງໃນປະຈຸບັນນີ້ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະກໍ່ສ້າງໃນປະລິມານທີ່ພຽງພໍ.

ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນມີເຮືອນເປັນຂອງຕົນເອງ. ປະຊາຊົນທີ່ມີອິດສະລະພາບໃນດິນແດນທີ່ບໍ່ມີການກົດຂວາງ.

Machine Translated by Google

21. ການປັບປຸງລະບົບການເກັບພາສີຄືນໃໝ່ຢ່າງຄົບຖ້ວນຕາມຫຼັກການເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ-ການເມືອງ. ການປົດປອຍຜູ້ບໍລິໂພກຈາກພາລະຂອງການເກັບພາສີທາງອ້ອມ, ແລະ ຜູ້ຜະລິດຈາກພາສີທີ່ເຮັດໃຫ້ກິດຈະກຳຂອງລາວມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

ນະໂຍບາຍສັງຄົມ

ນະໂຍບາຍສັງຄົມແມ່ນຄຳຂວັນທີ່ນິຍົມທີ່ສຸດຂອງວິທີແກ້ໄຂທາງການເມືອງໃນປະຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ. ມັນຟັງແລ້ວດີຫຼາຍ, ເຮັດໃຫ້ພວກມັນໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມ, ແລະດຶງດູດຄະແນນສຽງໃຫ້ພັກທີ່ສັນຍາວ່າຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ເມື່ອທຸກໆພັກສັນຍາກັບເຈົ້າໜ້າທີ່, ຕົວຢ່າງ, ວ່າຈະເພີ່ມເງິນເດືອນ, ພວກເຂົາເອີ້ນສິ່ງນັ້ນວ່ານະໂຍບາຍສັງຄົມ.

ມັນກໍ່ຄືກັນກັບເວລາທີ່ພວກເຂົາສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງພະນັກງານ ແລະ ກຳມະກອນ; ຫຼື ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດບາງຢ່າງເພື່ອບັນເທົາທຸກຜູ້ທີ່ມີລາຍໄດ້ໜ້ອຍ, ຫຼື ຜູ້ທີ່ປະສົບກັບສົງຄາມ, ຫຼື ຄູສອນໜຸ່ມ, ຫຼື ຊາວເຢຍລະມັນຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ແລະຜູ້ຄົນທັງໝົດແລ່ນໄລ່ຕາມນັກຈັບໜູທາງການເມືອງເຫຼົ່ານີ້ ເມື່ອພວກເຂົາຫຼີ້ນຂຸ່ຍ 'ສັງຄົມ' ຂອງພວກເຂົາ .

ກ່ອນອື່ນໝົດຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນວ່ານະໂຍບາຍສັງຄົມໝາຍເຖິງສະຫວັດດີການສາທາລະນະເປັນກົດໝາຍສູງສຸດ, ແລະດັ່ງທີ່ເຂົ້າໃຈໃນປະຈຸບັນ, ນະໂຍບາຍສັງຄົມແມ່ນນະໂຍບາຍທີ່ມຸ່ງຫວັງຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງສະຫວັດດີການທົ່ວໄປ. ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ບໍ່ລະມັດລະວັງທຸກປະເພດແມ່ນຖືກເຮັດຂື້ນ, ແລະຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາເຫຼົ່ານັ້ນຕ້ອງຮູ້ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ.

ໃນປັດຈຸບັນທີ່ເຢຍລະມັນບໍ່ມີອຳນາດທາງດ້ານການເມືອງ, ເສດຖະກິດ ແລະ ການເງິນ, ເຊິ່ງສະແດງອອກເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນກົດໝາຍ Dawes ແລະດຽວນີ້ໃນກົດໝາຍ Young Law, ແລະ ໃນນະໂຍບາຍທີ່ເອີ້ນວ່າການບັນລຸເປົ້າໝາຍ ເຊິ່ງໄດ້ວາງພາລະໜັກໃຫ້ປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ, ເຮັດໃຫ້ຊີວິດເກືອບເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ມັນທັງບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ເປັນຕາຫົວຂວັນທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບ 'ນະໂຍບາຍສັງຄົມ'. ໃນປັດຈຸບັນທີ່ຊີວິດຂອງເຢຍລະມັນຄັບແຄບຫຼາຍ, ເມື່ອແຕ່ລະຄົນກຳລັງຢຽບຢ່ຳເພື່ອນບ້ານຂອງຕົນ ແລະ ພະຍາຍາມກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ ຍູ້ລາວອອກໄປ, ເມື່ອຊົນຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງປະຊາກອນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ, ສັນຍາວ່າຈະເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ກຸ່ມໜຶ່ງໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງອີກກຸ່ມໜຶ່ງບໍ່ແມ່ນ 'ນະໂຍບາຍສັງຄົມເພື່ອຜົນປະໂຫຍດທົ່ວໄປ', ແຕ່ເປັນການກະຕຸ້ນຊົນຊັ້ນໜຶ່ງໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານອີກກຸ່ມໜຶ່ງ. ພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າ 'ການປັບປຸງ' ຊົ່ວຄາວຖືກຍົກເລີກໂດຍຄ່າຄອງຊີບທີ່ສູງຂື້ນ ແລະ ການເກັບພາສີທີ່ສູງຂື້ນ.

ນະໂຍບາຍສັງຄົມໝາຍເຖິງບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ - ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະແກ້ໄຂບັນຫາສັງຄົມ.

ຊົນຊັ້ນກຳມະກອນທີ່ໂຊກຮ້າຍ ແລະ ຖືກຂູດຮີດເຊື່ອວ່າຄ່າແຮງງານທີ່ຍຸດຕິທຳ ແລະ ເໝາະສົມຂອງເຂົາເຈົ້າ
ຕຳແໜ່ງໃນລະບຽບສັງຄົມຖືກກີດກັນຈາກພວກເຂົາ - ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນສົງຄາມທີ່ຮ້າຍແຮງ.

ມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງຕໍ່ທຸກຄົນວ່າຊີວິດທາງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາກຳລັງປະສົບກັບການບາດເຈັບທີ່ເລິກເຊິ່ງ; ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳທີ່ຂົມຂື່ນ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບົດສະຫຼຸບທີ່ມາກໄດ້ວາງອອກດ້ວຍ 'ສົງຄາມຊົນຊັ້ນ' ແລະ 'ຄວາມຕ້ອງການທາງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ' ຂອງມັນກ່ຽວກັບການ 'ຍຶດເອົາຜູ້ຍຶດເອົາ' ແລະ 'ການສັງຄົມນິຍົມ' ແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເພາະວ່າມັນກະທົບກະເທືອນຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງທັງໝົດຂອງນະໂຍບາຍສັງຄົມທີ່ແທ້ຈິງ, ເຊິ່ງກົດໝາຍສູງສຸດຂອງມັນແມ່ນສະຫວັດດີການທົ່ວໄປ.

ຫຼັກການຊັ້ນນຳຂອງສົງຄາມຊົນຊັ້ນ - ໃນຖານະເປັນຫຼັກການຂອງນະໂຍບາຍ - ແມ່ນຄວາມກຽດຊັງ. 'ການຍຶດເອົາຜູ້ຍຶດເອົາ' ເຮັດໃຫ້ຄວາມອິດສາເປັນຫຼັກການຂອງເສດຖະສາດ, ແລະ 'ການສັງຄົມນິຍົມ' ໝາຍເຖິງການທຳລາຍບຸກຄະລິກກະພາບໃນການນຳພາ, ແລະ ການສ້າງຕັ້ງວັດຖຸນິຍົມ, ມະຫາຊົນ, ແທນທີ່ສະຕິປັນຍາ ແລະ ປະສິດທິພາບ.

---

2 ການອ້າງອີງເຖິງນັກເປົ່າປີ່ຂອງ Hameln.

Machine Translated by Google

ບໍ່ມີຫຍັງອີກທີ່ຕ້ອງການເພື່ອພິສູດການແຕກແຍກຢ່າງສິ້ນເຊີງຂອງຫຼັກຄຳສອນມາກ, ໂດຍເຫັນການລົ້ມລະລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງຂອງລະບົບເສດຖະກິດຄອມມູນິດ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈຂອງການປະຕິວັດເຢຍລະມັນໃນປີ 1918.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮຽກຮ້ອງຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດຈາກຜູ້ອ່ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ລັດທິສັງຄົມນິຍົມປອມນີ້, ເຊິ່ງເກີດມາຈາກລັດທິມາກ, ບໍ່ໄດ້ມີພື້ນຖານມາຈາກສະຕິປັນຍາທົ່ວໄປ ຫຼື ແນວຄວາມຄິດ 'ສັງຄົມ' ໃດໆ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງສ້າງສັນ, ແຕ່ຍັງຄົງຈົມຢູ່ໃນຄວາມເລິກທີ່ສຸດຂອງຄວາມຄິດທາງການເມືອງ, ວ່າມັນອີງໃສ່ຫຼັກການທົ່ວໄປດຽວກັນກັບລັດທິສ່ວນບຸກຄົນທີ່ຫຍາບຄາຍ ແລະ ວຸ້ນວາຍດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້ມາຕະຫຼອດ. ມັນເປັນທີ່ເຊື່ອກັນໂດຍບຸກຄົນຈຳນວນໜຶ່ງ, ຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກກຽດຊັງ ແລະ ອິດສາ - ບໍ່ແມ່ນໂດຍຈຸດປະສົງສ້າງສັນໃດໆ - ຕໍ່ກັບອີກເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງປະເທດຊາດ. ພວກເຮົາຈະແປກໃຈບໍ່ທີ່ບັນຫາທາງສັງຄົມບໍ່ແມ່ນ, ແລະ ບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ດ້ວຍວິທີນີ້, ແລະ ວິທີແກ້ໄຂດຽວຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມກຽດຊັງ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະປຸ້ນຈີ້; ວ່າລັດທີ່ມີຊີວິດຊີວາບໍ່ສາມາດເກີດຂື້ນຈາກການກະບົດຂອງຕະຫຼາດຫຼັກຊັບມາກ, ແຕ່ເປັນພຽງກອງຊາກຫັກພັງເທົ່ານັ້ນ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດພົບຄຳສັບທີ່ຖືກຕ້ອງ: ການກະບົດຂອງຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ. ລັດທິມາກແມ່ນການສະແດງອອກຂອງການທໍລະຍົດຂອງນາຍທຶນ. ລັດທິນາຍທຶນ, ເພາະວ່າເມື່ອສັງຄົມທີ່ສ້າງຕັ້ງຂື້ນບົນພື້ນຖານລັດທິສ່ວນບຸກຄົນໄດ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມວຸ້ນວາຍ, ມັນຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງມະຫາເສດຖີທາງດ້ານການເງິນ.

ທິດສະດີສັງຄົມ-ການເມືອງ, ເຊິ່ງອ້າງວ່າເປັນ 'ຕ້ານທຶນນິຍົມ' (ລັດທິມາກ, ສົງຄາມລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນ) - ນະໂຍບາຍສັງຄົມຕາມທີ່ເຂົ້າໃຈໃນປະຈຸບັນ - ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນທຶນນິຍົມ, ເພາະວ່າພວກມັນມີຫຼັກການທາງປັນຍາດຽວກັນ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະສ້າງສະມາຊິກໂດຍສະມາຊິກ, ເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ກັນດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງລະຫວ່າງຊົນຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ເຮັດວຽກພາຍໃຕ້ແນວຄວາມຄິດອັນສູງສົ່ງຂອງຄວາມສາມັກຄີແຫ່ງຊາດ, ແຕ່ຄວາມມຸ່ງຫວັງຂອງພວກເຂົາແມ່ນເຫັນແກ່ຕົວຢ່າງດຽວ, ຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຂົາແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຕຳແໜ່ງຂອງຕົນເອງດີຂື້ນໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຄົນອື່ນ.

ລັດທິທຶນນິຍົມ ແລະ ລັດທິມາກ ແມ່ນອັນດຽວກັນ! ພວກມັນເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ໃນຕົ້ນກຳເນີດທາງປັນຍາອັນດຽວກັນ. ມັນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງພວກເຂົາກັບພວກເຮົາ, ຄູ່ແຂ່ງທີ່ຂົມຂື່ນທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ. ແນວຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບການກໍ່ສ້າງສັງຄົມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຈາກຂອງພວກເຂົາ. ມັນບໍ່ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ທາງຊົນຊັ້ນ ຫຼື ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວທາງຊົນຊັ້ນ, ແຕ່ — ກົດໝາຍຫຼັກຂອງພວກເຮົາແມ່ນສະຫວັດດີການທົ່ວໄປ.

22. ການພັດທະນາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການປະກັນໄພຜູ້ສູງອາຍຸໂດຍການເອົາເງິນປະກັນຊີວິດເຂົ້າເປັນຂອງລັດ. ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງປະເທດເຢຍລະມັນຈະໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນພຽງພໍທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດເມື່ອມີອາຍຸຄົບກຳນົດ, ແລະ ກ່ອນອາຍຸນັ້ນຖ້າຫາກພິການຖາວອນ.

ນັ້ນແມ່ນທາງອອກຂອງບັນຫາສັງຄົມ.

ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມບໍ່ພໍໃຈໂດຍກົງກັບຄ່າແຮງງານ, ເງິນເດືອນ ແລະ ລາຍໄດ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຄັ່ງຕຶງທາງສັງຄົມ, ແຕ່ເປັນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ, ຄວາມກັງວົນຂອງຜູ້ຊາຍກ່ຽວກັບປີຕໍ່ມາຂອງລາວ, ຢ້ານວ່າລາວອາດຈະຖືກໂຍນລົງຕາມຖະໜົນຫົນທາງ. ມັນແມ່ນຄວາມກັງວົນທີ່ຮຸນແຮງນີ້ທີ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ອາຊີບຕ່າງໆເຂົ້າຮ່ວມກັນໃນອົງການຈັດຕັ້ງສັງຄົມປອມຂອງປະເພດມາກຊິດ ແລະ ທຶນນິຍົມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເປັນສັດຕູລະຫວ່າງນາຍຈ້າງ ແລະ ລູກຈ້າງ. ມັນປອຍສະຕິປັນຍາທີ່ຕ່ຳທີ່ສຸດຂອງທັງສອງຝ່າຍ, ແລະ ຄວາມເປັນສັດຕູເຊິ່ງກັນແລະກັນແມ່ນຜົນໄດ້ຮັບ. ເປົ້າໝາຍທີ່ເໝາະສົມ 4-fi ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໃນຊີວິດຈະຈາງຫາຍໄປໃນການຕໍ່ສູ້ເພື່ອການເພີ່ມຄ່າແຮງງານຊົ່ວຄາວ, ແລະ ລາວບໍ່ເຄີຍຮູ້ວ່າເປົ້າໝາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງນະໂຍບາຍສັງຄົມຄວນແມ່ນຫຍັງ? ຂໍ້ກຳນົດທີ່ເໝາະສົມສຳລັບຄົນເຖົ້າ

ອາຍຸ.

ພວກເຮົາສັງເກດເຫັນອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າລັດໄດ້ຄົ້ນພົບວິທີແກ້ໄຂທີ່ດີ ແລະ ໜ້າຊົມເຊີຍໃນກໍລະນີຂອງຊົນຊັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ ໂດຍການສະໜອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຫຼັງຈາກກິນເບ້ຍບຳນານ. ມັນແມ່ນວິທີແກ້ໄຂທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ມີຄວາມສຸກຂອງອຸດົມການຂອງນາຍທຶນກ່ຽວກັບລາຍໄດ້ ຄືການປຽນມັນໃຫ້ເປັນອຸດົມການທີ່ແທ້ຈິງຂອງລັດກ່ຽວກັບການສະໜອງ ໂດຍອີງໃສ່ແຮງງານສ່ວນຕົວ ແລະ ປະສິດທິພາບ.

Machine Translated by Google

ມັນຈະເປັນເປົ້າໝາຍສູງສຸດ ແລະ ສູງສົ່ງທີ່ສຸດຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເພື່ອຮັບຮູ້ມາດຕະຖານສະຫວັດດີການທົ່ວໄປນີ້.

23. ການແບ່ງປັນຜົນກໍາໄລສໍາລັບທຸກຄົນ.

NSDAP ກໍານົດຕົນເອງດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການນີ້. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວມັນແມ່ນຄວາມຕ້ອງການແບບສັງຄົມນິຍົມຢ່າງດຽວໃນຄວາມໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄໍາວ່າ; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນມາຫາພວກເຮົາໃນຖານະເປັນປະຈຸບັນທີ່ໜ້າສົນໃຈແຕ່ເສື່ອມໂຊມຈາກລະບົບທຶນນິຍົມ.

ການແບ່ງປັນຜົນກໍາໄລທີ່ເກີດຂື້ນຈາກວຽກງານຂອງຄົນອື່ນແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ຂອງລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຫາມາເຊິ່ງຖືກໂຈມຕີຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ສຸດໂດຍລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ. ການແບ່ງປັນຜົນກໍາໄລຈາກວຽກງານຂອງຕົນເອງແມ່ນຄວາມຕ້ອງການທີ່ເປັນທໍາມະຊາດ ແລະ ຍຸຕິທໍາທາງສັງຄົມ ຈົນບໍ່ມີຫຍັງສາມາດກ້າວໄປຕໍ່ຕ້ານມັນໄດ້ໃນຖານະເປັນຫຼັກການ.

ມັນແມ່ນຢູ່ໃນການປະຕິບັດມັນທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເກີດຂື້ນ, ນັ້ນຄື, ໃນການຈໍາກັດຈໍານວນສ່ວນແບ່ງຍ້ອນການຜະລິດ, ທັກສະ ແລະ ອຸດສາຫະກໍາຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ, ແລະ ຍ້ອນການເຮັດວຽກຂອງສະໝອງຂອງນັກປະດິດ, ນັກບັນຊີ, ພໍ່ຄ້າ, ຜູ້ບໍລິຫານ, ແລະ ສະຖານະການອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທຸລະກິດ.

ແນ່ນອນວ່າມັນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍທີ່ພາກສ່ວນທີ່ເພີ່ມມູນຄ່າຂອງຜະລິດຕະພັນບໍ່ຄວນຖືກລະເລີຍຈາກການພິຈາລະນາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພາຍໃຕ້ລະບົບປະຈຸບັນ, ສ່ວນໜຶ່ງຂອງເງິນທີ່ທຶນຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບຈາກທຸລະກິດສາມາດໄດ້ຮັບຄືນສໍາລັບຜູ້ອອກແຮງງານ.

ພວກເຮົາຈະບໍ່ສົນທະນາຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ຽວກັບຄໍາຖາມທີ່ວ່າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະແກ້ໄຂບັນຫານີ້ໄດ້ແນວໃດໃນພາຍຫຼັງ.

ຂ້າພະເຈົ້າເອງຄິດວ່າການຫຼຸດລາຄາໂດຍທົ່ວໄປ, ໃນຂະນະດຽວກັນກໍ່ຮັກສາຄ່າແຮງງານໃຫ້ຢູ່ໃນລະດັບປະຈຸບັນ, ຈະເປັນວິທີທີ່ດີກວ່າ ແລະ ໃຊ້ໄດ້ຈິງກວ່າໃນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃນການແບ່ງປັນຜົນກໍາໄລຂອງການຜະລິດທັງໝົດຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນເປັນໄປໄດ້ວ່າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະແກ້ໄຂບັນຫາໃນລັກສະນະທີ່ຄົບຖ້ວນກວ່າທີ່ສະໜອງທີ່ມີແນວໂນ້ມມາກຊິດ ແລະ ທຶນນິຍົມຄິດຄົ້ນຂື້ນໃນທຸກມື້ນີ້. ຄວາມຕ້ອງການໃນປະຈຸບັນສໍາລັບການແບ່ງປັນຜົນກໍາໄລແມ່ນມາຈາກຄວາມປາຖະໜາສໍາລັບຜົນກໍາໄລ (ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວແມ່ນທຶນນິຍົມ) ຫຼື ຈາກຄວາມອິດສາ (ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວແມ່ນມາກຊິດ).

ໃນລັດທີ່ເໝາະສົມພຽງຢ່າງດຽວ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຄິດໄວ້, ມັນມີເຫດຜົນບໍ, ເພາະວ່າ, ເມື່ອພວກເຮົາມາແກ້ໄຂມັນ, ພວກເຮົາຕ້ອງຫຼີກລ່ຽງວິທີການທຶນນິຍົມໃນການໃຫ້ຮຸ້ນຈໍານວນໜ້ອຍໃນທຸລະກິດ, ເຊິ່ງຈຸດປະສົງດຽວແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນສິດທິຂອງພວກເຂົາໃນການໄດ້ຮັບເງິນປັນຜົນຂອງພວກເຂົາສໍາລັບຜູ້ຖືຫຸ້ນລາຍໃຫຍ່, ແລະແນວຄວາມຄິດອິດສາຂອງມາກຊິດ, ເພາະວ່າສິ່ງນັ້ນເຮັດໃຫ້ປັດໃຈສ່ວນຕົວຫຼຸດລົງ ແລະ ທໍາລາຍສາທາລະນະຊົນທົ່ວໄປ.

ພວກເຮົາຍົກຕົວຢ່າງສອງສາມຢ່າງເພື່ອຄວາມຊັດເຈນ.

ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ກໍາມະກອນ 'ແບ່ງປັນກໍາໄລ' ໃນໂຮງງານເກີບທີ່ຈະໄດ້ຮຸ້ນສອງສາມຮຸ້ນໃນທຸລະກິດ ຫຼື ໂບນັດເລັກນ້ອຍ ຫຼື ເກີບຄູ່ໜຶ່ງໃນລາຄາຕົ້ນທຶນ, ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງຈ່າຍແພງເທົ່າກັບເສື້ອ, ຊຸດ, ຖົງຕີນ, ອາຫານ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າຊ່າງຕັດຫຍິບ, ຊ່າງອົບ ແລະ ຜູ້ຜະລິດເບຍປົກປິດຄວາມໂລບຂອງຊ່າງຕັດຫຍິບ, ໂຮງງານເຂົ້າຈີ່ ແລະ ໂຮງງານຜະລິດເບຍດ້ວຍ 'ການແບ່ງປັນກໍາໄລ' ຂອງພວກເຂົາເອງ.

ການຫຼຸດລາຄາສິນຄ້າແມ່ນສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ຕ້ອງໃຫ້ສະມາຊິກທຸກຄົນໃນປະເທດຊາດໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງກໍາໄລຈາກການຜະລິດແຫ່ງຊາດ.

Machine Translated by Google

ມັນຈະບໍ່ຕອບສະໜອງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມຍຸຕິທຳທາງສັງຄົມຂອງພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທີ່ແທ້ຈິງ ຖ້າຄົນກວາດຖະໜົນ, ກຳມະກອນປະຈຳວັນ, ພະນັກງານລົດໄຟ, ພະນັກງານໄປສະນີ, ກຳມະກອນຂົນສົ່ງ, ກຳມະກອນໂຮງໝໍ - ພຽງແຕ່ຍົກຕົວຢ່າງຈຳນວນໜຶ່ງ - ກຳມະກອນກະສິກຳ, ຄົນງານຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່, ຊ່າງກໍ່ສ້າງ, ກຳມະກອນ, ຈະຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການແບ່ງປັນກຳໄລ, ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າຊົນຊັ້ນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ປະກອບສ່ວນເຂົ້າໃນການເພີ່ມມູນຄ່າ. ນອກຈາກນີ້, ສຳລັບກະສິກຳ, (ເຊິ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ລາຍລະອຽດຂອງການກະສິກຳເທົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງພິຈາລະນາ, ແຕ່ຍັງລວມທັງຫຼາຍລ້ານຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນທຸລະກິດອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນ) ຕ້ອງເວົ້າວ່າມັນ 'ຈ່າຍ' ໃນປີທີ່ຜົນຜະລິດດີ; ໃນອຸດສາຫະກຳໜັກເຊັ່ນກັນ, ບໍ່ແຮ່ໃຫ້ກຳໄລພຽງແຕ່ເປົ່າໆຍ້ອນຄວາມກົດດັນຂອງການແຂ່ງຂັນທົ່ວໂລກ.

ພວກເຮົາສາມາດຢືນຢັນໄດ້ບໍ່ວ່າ ກຳມະກອນ ແລະ ລູກຈ້າງຫຼາຍລ້ານຄົນເຫຼົ່ານີ້, ຜູ້ທີ່ມັກເຮັດວຽກຢູ່ໃນຂະແໜງການທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງອຸດສາຫະກຳ, ແຕ່ຍ້ອນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຫວັງຜົນປະໂຫຍດໂດຍກົງຈາກສ່ວນແບ່ງກຳໄລ, ຈະໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາໜ້ອຍກວ່າຊົນຊັ້ນຈຳນວນຫຼາຍ, ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກເປັນພະນັກງານລ້າງຈານ ຫຼື ພະນັກງານຍົກຂອງໃນໄນຄລັບ ຫຼື ຫ້ອງອາບນ້ຳແບບຕຸລະກີ, ຫຼື ໃນໂຮງງານຜະລິດແວ່ນຕາ ຫຼື ສານເຄມີທີ່ມີການຜູກຂາດ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ທົ່ວໂລກ? ສຸດທ້າຍແລ້ວ, ພວກເຂົາແບ່ງປັນກຳໄລ ແລະ ເງິນປັນຜົນຈາກການຜະລິດສິນຄ້າຟຸ່ມເຟືອຍ, ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆສຳລັບຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຂອງປະເທດທີ່ຈະບັນລຸຜົນປະໂຫຍດເຫຼົ່ານີ້ບໍ?

ພວກເຮົາມັກພິຈາລະນາເຖິງເງິນປັນຜົນ, ໂບນັດ, ຂອງຂວັນວັນຄຣິດສະມາດທີ່ຖອກເທລົງມາໃສ່ພະນັກງານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່, ຜູ້ທີ່ມີຜົນງານທີ່ດີເລີດສຳລັບທຸລະກິດເປັນເວລາຫຼາຍປີ. ຄວາມມຸ່ງຫວັງດັ່ງກ່າວທີ່ມີລັກສະນະທາງສັງຄົມ-ການເມືອງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສົນທະນາ ແລະ ໂຕ້ຖຽງກັນໃນສົນທິສັນຍາກ່ຽວກັບຫຼັກການທົ່ວໄປນີ້. ຄວາມຕ້ອງການ, ດັ່ງທີ່ສິ່ງຕ່າງໆກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນ, ແມ່ນຄວາມຕ້ອງການທີ່ສຳຄັນ, ແລະ ຄວນດຶງດູດຜູ້ທີ່ສະໜັບສະໜູນ. 'ກຳໄລ' ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຂື້ນກັບສະຖານະການທຸລະກິດທົ່ວໄປ ແລະ ທັກສະດ້ານວິຊາການ ແລະ ການຂາຍຂອງຜູ້ບໍລິຫານ; ຄວາມລົ້ມເຫຼວອາດຈະເກີດຂຶ້ນຈາກການກໍ່ສ້າງທີ່ຜິດພາດ ຫຼື ຄວາມຜິດພາດໃນການຄິດໄລ່. ບໍ່ວ່າພະນັກງານຈະມີທັກສະຫຼາຍປານໃດ, ດຸໝັ່ນປານໃດ, ພວກເຂົາສາມາດມີອິດທິພົນໜ້ອຍ ຫຼື ບໍ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຜົນຂອງວຽກງານປະຈຳປີ, ຫຼື ຕໍ່ກຳໄລ ຫຼື ການສູນເສຍ.

ປະສິດທິພາບຂອງເຂົາເຈົ້າມີເຫດຜົນພຽງພໍທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງຄ່າແຮງງານທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ພຽງພໍ, ແຕ່ບໍ່ມີເຫດຜົນທາງດ້ານສິນທຳ ຫຼື ເສດຖະກິດໃດໆສຳລັບການຮຽກຮ້ອງສ່ວນແບ່ງໃນກຳໄລ. ເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ານທານຢ່າງຖືກຕ້ອງກັບຄຳແນະນຳທີ່ວ່າພວກເຂົາຄວນຄຸ້ມຄອງການສູນເສຍໃດໆຂອງປີທຸລະກິດຈາກເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າ; ເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ານທານຢ່າງຖືກຕ້ອງທີ່ຈະຊົດເຊີຍໂດຍການຫຼຸດຄ່າແຮງງານ ສຳລັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ບໍ່ດີ ຫຼື ການດຳລົງຊີວິດທີ່ຟຸ່ມເຟືອຍໃນສ່ວນຂອງຜູ້ອຳນວຍການ. ແຕ່ 'ການແບ່ງປັນກຳໄລ' ຈະມີເຫດຜົນພຽງແຕ່ຖ້າມີຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມພ້ອມທີ່ຈະແບ່ງປັນຄວາມສ່ຽງ ແລະ ການສູນເສຍ, ຫຼື ຖ້າປະສິດທິພາບພິເສດສົມຄວນກັບມັນ.

ນີ້ແມ່ນລັກສະນະໜຶ່ງຂອງການແບ່ງປັນຜົນກຳໄລໂດຍທົ່ວໄປ.

ຕົວຢ່າງ, ເປັນຫຍັງໂຮງງານຍ້ອມສີທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຢຍລະມັນ, ດ້ວຍຕຳແໜ່ງທີ່ໂດດເດັ່ນໃນການຜູກຂາດ, ສືບຕໍ່ເປັນພຽງງົວນົມແບບທຶນນິຍົມສຳລັບຜູ້ຖືຫຸ້ນຂອງ IG Farbenindustrie, ແລະຢ່າງດີທີ່ສຸດ, ໂດຍການຂຶ້ນລາຄາ, ໃຫ້ສ່ວນແບ່ງກຳໄລແກ່ພະນັກງານ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາ?

ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທີ່ຈະຮັບປະກັນວ່າຜົນກຳໄລອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຜູ້ຜູກຂາດຈະຖືກນຳມາສູ່ການກຳຈັດໂດຍທົ່ວໄປໂດຍການຫຼຸດລາຄາລົງຢ່າງໃຈກວ້າງ.

ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າບັນຫາບໍ່ແມ່ນບັນຫາກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍສັງຄົມ ແຕ່ມັນກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບລະບຽບສັງຄົມທຶນນິຍົມໃນປະຈຸບັນ (ການຮຽກຮ້ອງຂອງຜູ້ຖືຫຸ້ນ).

Machine Translated by Google

ພວກເຮົາຕ້ອງການນຳໃຊ້ຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ສັ້ນໆ; ແລະ ໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳຈາກຫຼັກການເຫຼົ່ານັ້ນໃນເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາໃນການບັນລຸການແບ່ງປັນຜົນກຳໄລໃຫ້ກວ້າງຂວາງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ໃນທຸກໆທຸລະກິດທີ່ຜົນກຳໄລເຂົ້າໄປໃນຖົງຂອງນັກການເງິນມືອາຊີບເທົ່ານັ້ນ.

24. ການຍຶດເອົາກຳໄລທັງໝົດທີ່ບໍ່ໄດ້ມາຈາກການເຮັດວຽກທີ່ຊື່ສັດ, ແຕ່ຜ່ານສົງຄາມ, ການປະຕິວັດ - ແລະຕໍ່ໄປ - ການຮັກສາສະຖຽນລະພາບ ແລະ ການປະເມີນມູນຄ່າຄືນໃໝ່ຂອງເຄື່ອງໝາຍການຄ້າ; ພ້ອມທັງຊັບສິນຂອງຜູ້ໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນ ແລະ ຜູ້ລັກລອບ.

ນີ້ແມ່ນມາດຕະການຂອງການລົງໂທດ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ, ເຊິ່ງບໍ່ຕ້ອງການຄຳອະທິບາຍພາຍໃຕ້ຫຼັກການໃດໆ.

25. ການກຳຈັດການຂາດແຄນທີ່ຢູ່ອາໄສໂດຍການກໍ່ສ້າງຢ່າງກວ້າງຂວາງທົ່ວ Reich ດ້ວຍວິທີການທີ່ສະໜອງໃຫ້ພາຍໃຕ້ເລກທີ 20 (ທະນາຄານເພື່ອການພັດທະນາ). ນີ້ເປັນການປິດບັນຊີລາຍຊື່ຄວາມຕ້ອງການທາງສັງຄົມ-ການເມືອງ. ກ່ຽວກັບບັນຫາທາງດ້ານການເງິນດ້ານວິຊາການ, ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຫຼາຍໃນປຶ້ມນ້ອຍນີ້, ເພາະມັນເປັນຫົວຂໍ້ພິເສດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງຫຼາຍ, ແລະເປັນສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່ານີ້ແຕ່ຈິດໃຈທາງດ້ານການເງິນເທົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈ, ແລະເຊິ່ງຕົວຈິງແລ້ວຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໂດຍພວກເຂົາ. ປຶ້ມນ້ອຍເລກທີ 8 ຂອງທໍາສະໝຸດ NS ກ່າວເຖິງຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວຢ່າງເຕັມທີ່.

ສາສະໜາ ແລະ ສິລະປະ

ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະກ່າວກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້ຫຼາຍກວ່າຫຼັກການນໍາໜ້າຈໍານວນໜຶ່ງໃນພື້ນທີ່ຂອງໂຄງການ. ສິ່ງນັ້ນໄດ້ເຮັດແລ້ວ. ສໍາລັບສ່ວນທີ່ເຫຼືອ, ມັນຕ້ອງເປັນຫຼັກການຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະບໍ່ລາກບັນຫາກ່ຽວກັບສາສະໜາເຂົ້າໄປໃນຖະແຫຼງການກ່ຽວກັບການເມືອງທົ່ວໄປ; ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາອາດຈະຖືວ່າອິດທິພົນທີ່ເສື່ອມໂຊມຂອງຄໍາສອນລັບຂອງສາສະໜາຍິວເປັນວັດຖຸສໍາລັບຖະແຫຼງການ ແລະ ການໂຈມຕີຕໍ່ສາທາລະນະ.

ສິ່ງດຽວກັນນີ້ໃຊ້ໄດ້ກັບການໂຈມຕີທີ່ໂງ່ຈ້າທັງໝົດຕໍ່ສາສະໜາຄຣິດ. ສໍານວນຕ່າງໆເຊັ່ນ "ສາສະໜາຄຣິດໄດ້ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍ" ພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ຊາຍທີ່ເວົ້າພວກມັນບໍ່ມີທັງສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດ ຫຼື ສະຕິປັນຍາທາງການເມືອງ.

ຄົນເຮົາອາດຈະຕໍາໜິສາດສະໜາຈັກທີ່ແຊກແຊງການເມືອງ, ແລະຊາວຄຣິດສະຕຽນທີ່ດີທຸກຄົນຈະບໍ່ເຫັນດີກັບຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ປະຕິບັດໃນນາມຂອງໄມ້ກາງແຂນໂດຍ Inquisition ແລະການທົດລອງສໍາລັບການໃຊ້ແມ່ມົດ, ແຕ່ມັນຜິດທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງໂດຍທົ່ວໄປຕໍ່ປະກົດການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດສໍາລັບຄວາມຜິດພາດແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງບຸກຄົນ. ສາສະໜາຄຣິດສະຕຽນໄດ້ລ້ຽງດູແລະເສີມສ້າງຫຼາຍລ້ານຄົນແລະນໍາພວກເຂົາມາຫາພຣະເຈົ້າໂດຍວິທີການແຫ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ.

ວັດທະນະທໍາຂອງຍຸກກາງໄດ້ຢືນຢູ່ໃນເຄື່ອງໝາຍຂອງໄມ້ກາງແຂນ; ຜົນສໍາເລັດ, ການເສຍສະຫຼະ, ສັດທາທີ່ກ້າຫານມີຮາກຖານມາຈາກສາສະໜາຄຣິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຕ້ອງລະມັດລະວັງໃນການຈໍາແນກແກ່ນທາງວິນຍານພາຍໃນຂອງສາສະໜາຄຣິດຈາກຮູບແບບຕ່າງໆຂອງການສະແດງອອກທີ່ປາກົດຢູ່ໃນມັນໃນປະຫວັດສາດ.

ພັກຂອງພວກເຮົາຢືນຢູ່ບົນພື້ນຖານຂອງສາສະໜາຄຣິດສະຕຽນໃນທາງບວກ.

ນີ້ບໍ່ແມ່ນສະຖານທີ່ທີ່ຈະສົນທະນາກ່ຽວກັບບັນຫາ, ຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທັງໝົດກ່ຽວກັບວ່າປະເທດຊາດເຢຍລະມັນອາດຈະຄົ້ນພົບຮູບແບບໃໝ່ບາງຢ່າງສໍາລັບຄວາມເຊື່ອ ແລະ ປະສົບການທາງສາສະໜາຂອງຕົນໃນບາງເວລາຫຼືບໍ່; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຢູ່ນອກເໜືອຂອບເຂດຂອງໂຄງການ ເຊັ່ນ: ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນອັນຮີບດ່ວນທີ່ຈະຕ້ອງປະເຊີນກັບອິດທິພົນທີ່ກີດກວນທັງໝົດທີ່ກໍາລັງສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາໃນຂົງເຂດສິລະປະ, ວັນນະຄະດີ, ວິທະຍາສາດ, ເວທີ, ຮູບເງົາ, ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດຕະຫຼອດວົງການສື່ມວນຊົນ. ໂຄງການຫຼັກການຂອງພວກເຮົາ — 25 ຈຸດປະສົງ —

ລະອຽດພຽງພໍຈົນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເວົ້າຫຍັງເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

Machine Translated by Google

ການປະຕິຮູບທາງທະຫານ ແລະ ການປະຕິຮູບອື່ນໆ

ກອງທັບແຫ່ງຊາດ, ຫ້ອງການການຄ້າ ແລະ ວິຊາຊີບ, ການປະຕິຮູບສິດທິພິເສດ ແລະ ກົດໝາຍ, ແມ່ນຄໍາຖາມທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ສາທາລະນະຊົນ: ຊີວິດ, ຈົນບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ພາຍໃນສອງສາມປະໂຫຍກ. ແນວຄວາມຄິດຊັ້ນນໍາໄດ້ຖືກກໍານົດໄວ້ໃນໂຄງການເອງ, ແຕ່ໜ້າທີ່ຂອງການຄິດ ແລະ ການເຮັດວຽກເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ການເຊື່ອມໂຍງພວກມັນເຂົ້າກັບອະດີດປະຫວັດສາດຈະເປັນບັນຫາໃຫຍ່ຂອງຊຸມປີຕໍ່ໜ້າ, ເມື່ອພວກເຮົາຫວັງວ່າອໍານາດທາງການເມືອງຈະເປັນຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ເມື່ອພວກເຮົາຈະມີກໍາລັງ ແລະ ຄວາມຮູ້ທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບການເຂົ້າຄວບຄຸມທຸລະກິດຂອງລັດ.

ຢູ່ທີ່ນີ້ພວກເຮົາມີຂົງເຂດການຄົ້ນຄວ້າທີ່ອຸດົມສົມບູນພາຍໃຕ້ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

ຄວາມສໍາຄັນຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຂອບເຂດຂອງຊີວິດຊາດຖືກແຕະຕ້ອງ; ເພາະມັນສະໜອງພື້ນຖານໃໝ່ທັງໝົດທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງສ້າງຊີວິດນັ້ນ.

Machine Translated by Google

5. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາ

ເພື່ອເສີມສ້າງດ້ານດີຂອງໂຄງການຂອງພວກເຮົາ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ຈະກ່າວໃນໄວໆນີ້.
ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາ.

ພວກເຮົາບໍ່ປາຖະໜາໃຫ້ລໍ້ຂອງປະຫວັດສາດຫມຸນຖອຍຫຼັງ ຫຼື ຟື້ນຟູລາຊະວົງທີ່ຈາງຫາຍໄປ, ເກືອບບໍ່ເຫຼືອຮ່ອງຮອຍຂອງຕົນເອງ - ຍ້ອນຄວາມຜິດຂອງຕົນເອງ. ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ປາຖະໜາທີ່ຈະຕັ້ງຊົນຊັ້ນທີ່ຖືກປົດອອກຈາກຕໍາແໜ່ງຄືນໃໝ່ໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ມີສິດທິພິເສດໃນອະດີດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຊົນຊັ້ນນາຍທະຫານ ແລະ ພະນັກງານລັດຖະກອນ ຕົວຈິງແລ້ວບໍ່ໄດ້ສູງກວ່າ ຫຼື ດີກ່ວາຊົນຊັ້ນວິຊາຊີບອື່ນໆເລີຍ ຕາບໃດທີ່ພວກເຂົາເຮັດວຽກຢ່າງແທ້ຈິງກັບແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາໃນການຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດກ່ອນອື່ນໝົດ.

ມັນບໍ່ແມ່ນຊຸດເຄື່ອງແບບ ຫຼື ຜ້າລູກໄມ້ສີທອງ, ແຕ່ເປັນການສະແດງ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ເປັນຜູ້ຊາຍ.

ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການຄວາມມັກດ້ານດຽວ ຫຼື ການຍົກສູງແບບທຽມສໍາລັບຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນ, ຫຼື ລະບອບຜະເດັດການແບບຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນໃດໆ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດເວົ້າໃຫ້ຕົນເອງເຊື່ອວ່າຊົນຊັ້ນໃດກໍ່ຕາມ, ພຽງແຕ່ຖືກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງໃນອະດີດ, ອ້າງວ່າໄດ້ຮັບອໍານາດ. ຄວາມມຸ່ງຫວັງດັ່ງກ່າວ, ເມື່ອແປເປັນຄວາມຈິງ, ຈະນໍາໄປສູ່ຜົນສະທ້ອນທີ່ຮ້າຍແຮງ, ເຊັ່ນ: ເຫດການທີ່ເກີດຂື້ນພ້ອມກັບການກະບົດຕະຫຼາດຫຼັກຊັບໃນເດືອນພະຈິກ 1918. ມາຮອດປະຈຸບັນ, ມັນບໍ່ແມ່ນກຸ່ມ 'ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ' ຂອງປະຊາກອນທີ່ຢູ່ເທິງສຸດ, ແຕ່ເປັນກຸ່ມຄົນຫຼອກລວງທາງການເມືອງ, ນັກຜະຈົນໄພທີ່ໂລບມາກ, ຄົນຫາກໍາໄລ, ຄົນເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຄົນໂງ່, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຄອບຄອງເຄື່ອງຈັກທາງການເມືອງ ແລະ ການບໍລິຫານ. ລະບອບຜະເດັດການທີ່ສັນຍາໄວ້ຂອງຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນໄດ້ກາຍເປັນ

ການຜະເດັດການຂອງ 'Profitariat'.

ເຖິງແມ່ນວ່າການຈັດລະບຽບໃໝ່ຂອງລັດພາຍໃຕ້ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດກໍ່ບໍ່ສາມາດມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະປະສົບຜົນສໍາເລັດໄດ້ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າມັນມີພະນັກງານທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຢ່າງລະອຽດ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍທີ່ເດັດດ່ຽວ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຫຼັກການຂອງໂຄງການຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຊາຍທີ່ມີພະລັງ ແລະ ປະສົບການຢ່າງຈິງຈັງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ກັບພວກເຮົາກໍ່ຕາມ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຄິດຢາກເປັນຜູ້ນໍາທີ່ບໍລິສຸດຫຼາຍຄົນກໍ່ຈະເຂົ້າມາ ແລະ ເກັບກ່ຽວຜົນປະໂຫຍດພາຍໃຕ້ລະບຽບໃໝ່.

ມັນງ່າຍກວ່າຫຼາຍທີ່ຈະວິພາກວິຈານຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງລະບຽບສັງຄົມທີ່ກໍາລັງລົ້ມສະຫລາຍກ່ວາການເຮັດວຽກທີ່ສ້າງສັນຕໍ່ມັນ.

ພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ອງການພັກໃໝ່, ຄ່ອຍໆໄດ້ຮັບຖານທີ່ໝັ້ນໃນລັດຖະສະພາ ແລະ ການບໍລິຫານ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນບາງທີອາດຈະຍອມຮັບຕໍາແໜ່ງໜຶ່ງ ຫຼື ສອງຕໍາແໜ່ງໃນກະຊວງປະສົມ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດກໍ່ຖືກທໍາລາຍໃນທີ່ສຸດ, - ເພາະວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນບົດບາດຂອງພວກເຮົາໃນປະຫວັດສາດຈະຖືກສະແດງອອກ, ຄືກັນກັບປະຊາທິປະໄຕສັງຄົມໃນປະຈຸບັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນຖານະເປັນກໍາລັງທາງການເມືອງ ແລະ ບັນຍາຊົນໃນເຢຍລະມັນ. ສິ່ງດຽວກັນນີ້ໃຊ້ໄດ້ກັບພວກຊາດນິຍົມເຢຍລະມັນ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບຄືນໄປຫາຫຼັກການຫຼັກຂອງພວກເຂົາແລ້ວເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບບ່ອນນັ່ງໃນລັດຖະບານ.

ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການລັດຖະມົນຕີທີ່ເຂົ້າຮັບຕໍາແໜ່ງພຽງແຕ່ເພື່ອຕໍາແໜ່ງ ຫຼື ອໍານາດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຕໍາແໜ່ງດັ່ງກ່າວເປັນເວທີໜຶ່ງທີ່ກ້າວໄປສູ່ຈຸດປະສົງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ. ລະຫວ່າງພວກເຮົາ ແລະ ຄົນອື່ນໆ ຈະມີດາບທີ່ລຸກເປັນໄຟຂອງທິດສະດີໂລກຂອງພວກເຮົາສະເໝີ.

ໃນດ້ານໜຶ່ງແມ່ນລັດ; ຫຼື ແທນທີ່ຈະເປັນລັດປອມ, ຂອງສະແຕມເສລີ-ປະຊາທິປະໄຕ-ລັດຖະສະພາ, ຖືກບັງຄັບດ້ວຍຄວາມຈໍາເປັນໃຫ້ປິດບັງການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງນັກການເງິນ, ແລະ ຢູ່ຕີນຂອງມັນແມ່ນຝູງຊົນຊາວຢິວທີ່ກໍາລັງຕໍ່ສູ້ເພື່ອຫາລ້ຽງຊີບຈາກລະບົບ.

ຢູ່ຂ້າງພວກເຮົາ, ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອການປົດປ່ອຍ ແລະ ການຊໍາລະລ້າງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ, ຈົນກວ່າພວກເຮົາຈະບັນລຸສະພາບທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມຍຸຕິທໍາທາງສັງຄົມ ແລະ ເສລີພາບຂອງຊາດ.

Machine Translated by Google

6. ສະຫຼຸບ

ໜ້າທີ່ຂອງປື້ມນ້ອຍໆເຫຼັ້ມທຳອິດຂອງຫໍສະໝຸດ NS ແມ່ນເພື່ອສອນລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ລາວຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບໂຄງການພັກ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຫຼັກການຫຼັກອັນດຽວທີ່ຖືກດຶງອອກມາຈາກການໂຕ້ຖຽງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາຄືກັບເສັ້ນດ້າຍສີແດງ: ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດແມ່ນທິດສະດີຂອງໂລກ, ຢືນຢູ່ກົງກັນຂ້າມຢ່າງຈະແຈ້ງກັບໂລກໃນປະຈຸບັນຂອງລັດທິທຶນນິຍົມ ແລະ ດາວທຽມມາກຊິດ ແລະ ຊົນຊັ້ນກາງຂອງມັນ.

ຊີວິດຂອງພວກເຮົາແມ່ນການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ແນວຄວາມຄິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້, ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອເຢຍລະມັນໃໝ່.

ພວກເຮົາພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໂບກທຸງພະຍຸຕໍ່ໜ້າໂລກ. ໜຸ່ມນ້ອຍສະເໝີ, ສ່ອງແສງ
ແລະ ເຫຼື້ອມເປັນເງົາໃນແສງແດດ, ໄມ້ກາງແຂນຮູບ Hooked Cross ລຸກຂື້ນ, ສັນຍາລັກຂອງຊີວິດທີ່ຕື່ນຂື້ນໃໝ່.

Machine Translated by Google

ຖະແຫຼງການກ່ຽວກັບການຍົກເລີກ
ອຳນາດແຫ່ງຄວາມສົນໃຈ

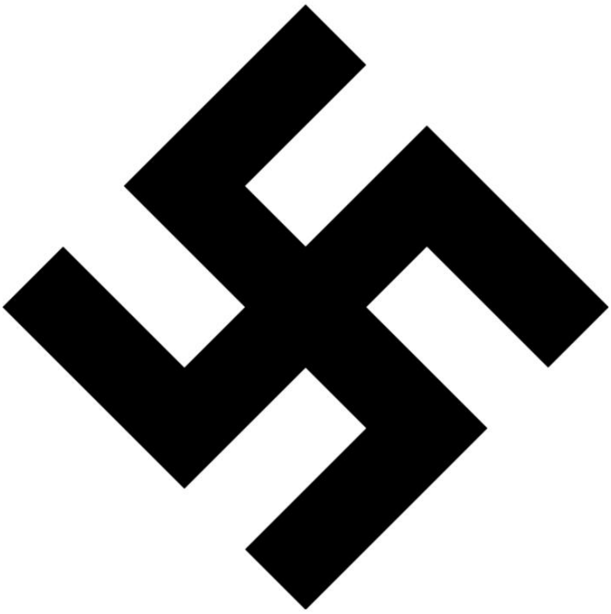

ລັດທິເຈົ້າຂອງວັດຖຸ (Mammonism) ແມ່ນພະຍາດທີ່ໜັກໜ່ວງ, ຄອບງຳທຸກຢ່າງ ແລະ ຄອບງຳ ເຊິ່ງວົງການວັດທະນະທຳສະໄໝໃໝ່ຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ມະນຸດທຸກຄົນ, ກຳລັງທົນທຸກທໍລະມານ. ມັນຄືກັບພະຍາດທີ່ຮ້າຍແຮງ, ຄືກັບຢາພິດທີ່ທຳລາຍຜູ້ຄົນໃນໂລກ.

ໂດຍລັດທິແມມໂມນິສຄວນເຂົ້າໃຈ:

ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ອຳນາດເງິນສາກົນທີ່ລົ້ນເຫຼືອ, ອຳນາດທາງການເງິນທີ່ເໜືອກວ່າລັດຖະບານທີ່ປົກຄອງດ້ວຍສິດໃນການຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົນເອງຂອງປະຊາຊົນ, ທຶນໃຫຍ່ສາກົນ, ສາກົນຄຳຢາງດຽວ;

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ແນວຄິດທີ່ໄດ້ຄອບງຳວົງມົນຂອງປະຊາຊົນທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດ; ຄວາມປາຖະໜາທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ, ແນວຄວາມຄິດຂອງຊີວິດທີ່ມຸ່ງໄປສູ່ໂລກຢ່າງດຽວທີ່ໄດ້ນຳໄປສູ່ການຫຼຸດລົງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຂອງແນວຄວາມຄິດດ້ານສິນທຳທັງໝົດ ແລະ ສາມາດນຳໄປສູ່ສິ່ງເພີ່ມເຕີມເທົ່ານັ້ນ.

ແນວຄິດນີ້ໄດ້ຖືກສະແດງອອກ ແລະ ບັນລຸຈຸດສຸດຍອດໃນລະບອບການປົກຄອງແບບຣັ່ງມີສາກົນ.

ແຫຼ່ງພະລັງຫຼັກສຳລັບລັດທິມະຫາເສດຖີແມ່ນລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດທີ່ຜະລິດຜ່ານດອກເບ້ຍ.

ຈາກແນວຄວາມຄິດທີ່ຜິດສິນລະທຳຢ່າງສິ້ນເຊີງກ່ຽວກັບດອກເບ້ຍເງິນກູ້, Gold International ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.
ໂຄງສ້າງທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ສິນທຳທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂື້ນຈາກຄວາມຢາກໄດ້ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ການຫາກຳໄລທຸກປະເພດ ໄດ້ນຳໄປສູ່ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຂອງສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊົນຊັ້ນກາງ.

ແນວຄວາມຄິດຂອງດອກເບ້ຍເງິນກູ້ແມ່ນການປະດິດສ້າງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງທຶນກູ້ຢືມຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ; ມັນພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເສດຖີສ່ວນໜ້ອຍທີ່ຂີ້ຄ້ານເປັນໄປໄດ້ໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງປະຊາຊົນທີ່ມີຜົນຜະລິດແລະທ່າແຮງໃນການເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາ; ມັນໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງເລິກເຊິ່ງແລະບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້, ຈົນເຖິງຄວາມກຽດຊັງທາງຊັ້ນວັນນະ, ເຊິ່ງເປັນສາເຫດທີ່ສົງຄາມລະຫວ່າງພົນລະເມືອງແລະອ້າຍນ້ອງໄດ້ເກີດຂື້ນ.

ວິທີດຽວທີ່ຈະປິ່ນປົວມະນຸດທີ່ທຸກທໍລະມານຄື

ການລົບລ້າງອຳນາດທີ່ໜ້າສົນໃຈ.

ການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເງິນໝາຍເຖິງສິ່ງດຽວທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ
ການປົດປ່ອຍຢ່າງເດັດຂາດຂອງແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດຈາກອຳນາດເງິນທີ່ຖືກບັງຄັບທີ່ເຊື່ອງໄວ້.

ການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍໝາຍເຖິງການຟື້ນຟູບຸກຄະລິກກະພາບ 7 ຢ່າງທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ, ການໄຖ່ມະນຸດຈາກການເປັນຂ້າທາດ, ຈາກຄຳສາບແຊ່ງທີ່ລັດທິແມມໂມນີໄດ້ຜູກມັດຈິດວິນຍານຂອງລາວ.
ຜູ້ໃດທີ່ຢາກຕໍ່ສູ້ກັບລະບົບທຶນນິຍົມ ຕ້ອງຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍ.

ການຍົກເລີກການເປັນທາດຍ້ອນດອກເບ້ຍຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກບ່ອນໃດ? ດ້ວຍທຶນກູ້ຢືມ!

ເປັນຫຍັງ?

ເນື່ອງຈາກວ່າທຶນກູ້ຢືມ, ເມື່ອທຽບກັບທຶນອຸດສາຫະກຳຂະໜາດໃຫຍ່ທັງໝົດ, ມີອຳນາດຫຼາຍເກີນໄປ ຈົນມະຫາອຳນາດເງິນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສາມາດຕໍ່ສູ້ໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບໂດຍຜ່ານການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ. ອັດຕາສ່ວນຂອງທຶນກູ້ຢືມຕໍ່ທຶນອຸດສາຫະກຳຂະໜາດໃຫຍ່ແມ່ນ 20:1. ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຕ້ອງລະດົມທຶນດອກເບ້ຍຫຼາຍກວ່າ 12 ຕື້ໂດລາຕໍ່ປີໃນຮູບແບບຂອງພາສີໂດຍກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ, ຄ່າເຊົ່າ, ແລະ ຄ່າຄອງຊີບທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ແມ່ນແຕ່ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວຂອງສົງຄາມ, ຜົນລວມຂອງເງິນປັນຜົນທັງໝົດທີ່ແຈກຢາຍໂດຍບໍລິສັດຫຸ້ນສ່ວນຂອງເຢຍລະມັນມີພຽງແຕ່ 1 ຕື້ໂດລາເທົ່ານັ້ນ.

ການ ເຕີບໂຕ ຂອງທຶນກູ້ຢືມທີ່ຄ້າຍຄືກັບທີ່ມະຖະຫຼົ້ມເກີນຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດທັງໝົດໃນການຄິດໄລ່,
ຜ່ານລາຍໄດ້ທີ່ເປັນນິລັນດອນ, ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ, ແລະ ບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຈາກດອກເບ້ຍ, ແລະ ຈາກດອກເບ້ຍຕໍ່ດອກເບ້ຍ.

ການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍນຳມາເຊິ່ງພອນຫຍັງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທີ່ອອກແຮງງານ?
ຂອງເຢຍລະມັນ, ສຳລັບຊົນຊັ້ນກຳມະກອນຂອງທຸກປະເທດໃນໂລກ?

ການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການດຳເນີນການ ຍົກເລີກພາສີທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມທັງໝົດ. ຟັງນີ້, ພວກເຈົ້າຜູ້ທີ່ສ້າງມູນຄ່າຈາກທຸກດິນແດນ, ທຸກລັດ ແລະ ທະວີບ: ລາຍຮັບຂອງລັດທັງໝົດທີ່ໄຫຼມາຈາກແຫຼ່ງໂດຍກົງ ແລະ ທາງອ້ອມໄຫຼເຂົ້າມາໃນຖົງຂອງທຶນກູ້ຢືມຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

Machine Translated by Google

ກຳໄລຂອງທຸລະກິດຂອງລັດ, ລວມທັງການບໍລິການໄປສະນີ, ໂທລະເລກ, ໂທລະສັບ, ທາງລົດໄຟ, ບໍ່ແຮ່, ປ່າໄມ້, ແລະອື່ນໆ, ພຽງພໍສຳລັບການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ສຳຄັນທັງໝົດຂອງລັດສຳລັບໂຮງຮຽນ, ມະຫາວິທະຍາໄລ, ສານ, ອົງການບໍລິຫານ, ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ.

ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ມີລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມທີ່ແທ້ຈິງຈະນໍາເອົາພອນໃດໆມາສູ່ມະນຸດຊາດຕາບໃດທີ່ຜົນກໍາໄລຈາກ
ວິສາຫະກິດຂອງລັດຍັງຄົງເປັນສາຂາຂອງທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີກົດໝາຍພື້ນຖານຂອງລັດ, ກ່ອນອື່ນໝົດສຳລັບປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ, ຈາກນັ້ນເປັນກົດໝາຍພື້ນຖານສຳລັບປະຊາຊົນທຸກຄົນທີ່ຕ້ອງການເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກເຮົາໃນຊຸມຊົນວັດທະນະທຳຂອງສັນນິບາດຊາດຕ່າງໆ, ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ພັນທະບັດສົງຄາມ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງມືໜີ້ສິນອື່ນໆທັງໝົດຂອງ Reich ເຢຍລະມັນ, ພ້ອມກັບເຄື່ອງມືໜີ້ສິນອື່ນໆທັງໝົດຂອງລັດຖະບານກາງເຢຍລະມັນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນພັນທະບັດທາງລົດໄຟ, ພ້ອມທັງພັນທະບັດຫຸ້ນກູ້ຂອງລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນທັງໝົດ, ຖືກປະກາດ, ພາຍໃຕ້ການຍົກເລີກພັນທະດອກເບ້ຍ, ໃຫ້ເປັນເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍສໍາລັບມູນຄ່າທີ່ຕາໜ້າ [ຫຼື ແທນທີ່ຈະເປັນເງິນກູ້ທະນາຄານ].

2. ດ້ວຍເອກະສານດອກເບ້ຍຄົງທີ່ອື່ນໆທັງໝົດ, ພັນທະບັດທີ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງ, ພັນທະບັດອຸດສາຫະກຳ, ເງິນກູ້ເຮືອນ, ແລະອື່ນໆ, ພັນທະບັດສຳລັບດອກເບ້ຍຈະຖືກທົດແທນດ້ວຍພັນທະໃນການຈ່າຍຄືນເງິນຕົ້ນທຶນ; ດັ່ງນັ້ນຫຼັງຈາກ 20 ຫຼື 25 ປີ, ຂຶ້ນກັບອັດຕາດອກເບ້ຍ, ທຶນທີ່ໃຫ້ກູ້ຢືມຈະຖືກຈ່າຍຄືນ, ແລະໜີ້ສິນຈະຖືກຍົກເລີກ.

3. ໜີ້ສິນອະສັງຫາລິມະຊັບ, ເງິນກູ້ເຮືອນ, ແລະອື່ນໆ ທັງໝົດຕ້ອງຈ່າຍຄືນເປັນງວດໃນຈຳນວນດຽວກັນກັບການຈ່າຍເງິນທີ່ຕ້ອງຈ່າຍກ່ອນໜ້ານີ້, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄ່າທຳນຽມທີ່ບັນທຶກໄວ້ໃນທະບຽນທີ່ດິນ. ຊັບສິນໃນເຮືອນ ແລະ ທີ່ດິນທີ່ໄດ້ຮັບການຫຼຸດພົ້ນຈາກໜີ້ສິນດ້ວຍວິທີນີ້ຈະກາຍເປັນຊັບສິນຂອງລັດ ຫຼື ຂອງລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນບາງສ່ວນ. [ດ້ວຍວິທີນີ້, ລັດຈະມີຖານະທີ່ດີຂຶ້ນໃນການຄວບຄຸມ ແລະ ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າເຊົ່າ.]

4. ລະບົບເງິນຕາທັງໝົດຄວນຢູ່ພາຍໃຕ້ທະນາຄານກາງຂອງລັດ. ທະນາຄານເອກະຊົນທັງໝົດກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ; ທະນາຄານເຊັກໄປສະນີ, ທະນາຄານອອມຊັບ, ແລະ ສະຫະກອນສິນເຊື່ອ, ລ້ວນແຕ່ກາຍເປັນສາຂາຂອງສາຂາ.

5. ສິນເຊື່ອທັງໝົດສໍາລັບອະສັງຫາລິມະຊັບແມ່ນມອບໃຫ້ຜ່ານທະນາຄານຂອງລັດເທົ່ານັ້ນ. ສິນເຊື່ອສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ສິນເຊື່ອທາງການຄ້າແມ່ນໄດ້ຮັບການມອບໝາຍໃຫ້ທະນາຄານເອກະຊົນພາຍໃຕ້ການຍົກເວັ້ນຈາກລັດ.
ການໃຫ້ສຳປະທານນີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບການອະນຸມັດໂດຍອີງໃສ່ການພິຈາລະນາຄວາມຕ້ອງການ, ໂດຍມີການຫ້າມການສ້າງຕັ້ງສາຂາສໍາລັບບາງເມືອງ. ຂະໜາດຂອງຄ່າບໍລິການແມ່ນກຳນົດໂດຍລັດ.

6. ຫຼັກຊັບ-ຫຸ້ນຈະຖືກຈ່າຍຄືນໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບເອກະສານດອກເບ້ຍຄົງທີ່ໃນອັດຕາປະຈໍາປີ 5%. ກໍາໄລສ່ວນເກີນຈະຖືກຈ່າຍໃຫ້ຜູ້ຖືຫຸ້ນບາງສ່ວນເປັນການຊົດເຊີຍສໍາລັບທຶນທີ່ "ມີຄວາມສ່ຽງ" (ກົງກັນຂ້າມກັບດອກເບ້ຍຄົງທີ່ ແລະ ເອກະສານທີ່ມີຫຼຽນຄ້ຳປະກັນ), ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນເກີນທີ່ຍັງເຫຼືອ, ໂດຍສິດທິອະທິປະໄຕຂອງແຮງງານ, ແມ່ນຖືກແຈກຢາຍທາງສັງຄົມ ຫຼື ນໍາໃຊ້ເພື່ອຫຼຸດລາຄາຜະລິດຕະພັນ.

7. ສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ຍ້ອນເຫດຜົນທາງດ້ານຮ່າງກາຍ (ອາຍຸສູງ, ເຈັບປ່ວຍ, ຄວາມພິການທາງຮ່າງກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈ, ໄວໜຸ່ມທີ່ສຸດ) ບໍ່ສາມາດຫາລ້ຽງຊີບໄດ້, ດອກເບ້ຍ-ລາຍໄດ້ຈາກຊັບສິນທຶນໃນປະຈຸບັນຍັງສືບຕໍ່ຈ່າຍເປັນເງິນບໍານານໃນລະດັບດຽວກັນ, ແລະໃນທີ່ສຸດກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ເພື່ອແລກປ່ຽນກັບການຈັດສົ່ງຫຼັກຊັບ.

8. ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນການຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາເງິນເຟີ້ໃນປະຈຸບັນຂອງເງິນເຈ້ຍ, ພາສີທົ່ວໄປທີ່ມີລະດັບຄວາມຮຸນແຮງສູງສໍາລັບໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມ ແລະ ເຄື່ອງມືໜີ້ສິນອື່ນໆຂອງ Reich ແລະ ຂອງລັດຕ່າງໆໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຊ້. ເອກະສານເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຖືກນໍາໄປເຮັດເປັນເຈ້ຍ.

9. ໂດຍຜ່ານການໃຫ້ຄວາມຮູ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງແກ່ປະຊາຊົນ, ມັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າເງິນແມ່ນແລະບໍ່ຄວນເປັນສິ່ງອື່ນນອກຈາກໃບຢັ້ງຢືນສໍາລັບແຮງງານທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ; ໃນຂະນະທີ່ເສດຖະກິດທີ່ມີການພັດທະນາສູງທຸກໆປະເພດລ້ວນແຕ່ຕ້ອງການເງິນເປັນສື່ກາງໃນການ

Machine Translated by Google

ການແລກປ່ຽນ, ໜ້າທີ່ຂອງເງິນກໍ່ສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍສິ່ງນັ້ນ, ແລະ ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ບໍ່ຄວນໃຫ້ເງິນກູ້ຢືມເປັນອຳນາດທີ່ເໜືອກວ່າເພື່ອເຕີບໂຕດ້ວຍຕົວມັນເອງໂດຍຜ່ານດອກເບ້ຍ, ໂດຍເສຍເວລາແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດ.

ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຮັດທັງໝົດນີ້, ເຊິ່ງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຫຼາຍ, ເຊິ່ງຕ້ອງໄດ້ພິຈາລະນາ.
ເປັນໄຂ່ຂອງໂຄລໍາບັດສໍາລັບຄໍາຖາມທາງສັງຄົມບໍ?

ເນື່ອງຈາກວ່າໃນຄວາມຕາບອດທາງດ້ານມະຫາເສດຖີຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີການເຫັນຢາງ ຈະແຈ້ງວ່າຫຼັກຄໍາສອນກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດຂອງຜົນປະໂຫຍດແມ່ນການຫຼອກລວງຕົນເອງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ, ວ່າພຣະກິດຕິຄຸນຂອງດອກເບ້ຍກູ້ຢືມທີ່ເຮັດໃຫ້ຄົນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບພອນໄດ້ເຊື່ອມໂຍງຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນເຄືອຂ່າຍທອງຄໍາຂອງລະບອບມະຫາເສດຖີສາກົນ. ເພາະວ່າພວກເຮົາລືມແລະຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນໂດຍອໍານາດເງິນທີ່ມີອໍານາດທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າ - ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີຂອງຄົນລວຍຈໍານວນໜຶ່ງ -

ຄວາມສົນໃຈທີ່ເບິ່ງຄືວ່າໜ້າຮັກຫຼາຍ, ແລະ ເປັນທີ່ຮັກຂອງຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດ, ແມ່ນຖືກຊົດເຊີຍດ້ວຍພາສີຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພາສີທັງໝົດຂອງພວກເຮົາແມ່ນ ແລະ ຍັງຄົງຢູ່, ຕາບໃດທີ່ພວກເຮົາບໍ່ມີການປົດປ່ອຍຈາກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍ, ມີພຽງພັນທະທີ່ຕ້ອງເສຍສະລະໃຫ້ແກ່ທຶນໃຫຍ່, ແລະ ບໍ່ແມ່ນດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຈິນຕະນາການໄວ້, ການເສຍສະລະໂດຍສະໝັກໃຈເພື່ອຜົນສໍາເລັດຂອງການເຮັດວຽກເພື່ອຊຸມຊົນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ການປົດປ່ອຍຈາກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເງິນແມ່ນຄໍາຂວັນທີ່ຊັດເຈນສໍາລັບການປະຕິວັດໂລກ, ເພື່ອການປົດປ່ອຍແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດຈາກຕ່ອງໂສ້ຂອງອໍານາດເງິນຂອງລັດຖະບານ.

ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ເຫດຜົນ

ພວກເຮົາຢືນຢູ່ທ່າມກາງວິກິດການທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຄັ້ງໜຶ່ງ ທີ່ປະຊາຊົນທີ່ທຸກຍາກຂອງພວກເຮົາໄດ້ປະສົບມາໃນປະຫວັດສາດອັນເຈັບປວດ.
ປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາເຈັບປ່ວຍໜັກ; ທົ່ວໂລກກໍ່ເຈັບປ່ວຍໜັກຄືກັນ.
ປະຊາຊາດຕ່າງໆເວົ້າຕິດຂັດຢ່າງບໍ່ມີທາງອອກ; ຄວາມປາຖະໜາຢ່າງແຮງກ້າ, ສຽງຮ້ອງຂໍການໄຖ່ໄດ້ຜ່ານຝູງຊົນທີ່ມືດມົວ. ດ້ວຍສຽງຫົວເລາະແລະການເຕັ້ນ, ດ້ວຍໂຮງໜັງແລະການສະແດງທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ, ປະຊາຊົນພະຍາຍາມທີ່ຈະລືມຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈຂອງຕົນເອງ - ເພື່ອລືມຄວາມຫວັງທີ່ຜິດຫວັງ, ກ່ຽວກັບຄວາມເຈັບປວດພາຍໃນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ,
ກ່ຽວກັບຄວາມຜິດຫວັງທີ່ຮ້າຍແຮງຕໍ່ສິ່ງທີ່ຄົນເຮົາເອີ້ນວ່າ "ຜົນປະໂຫຍດຂອງການປະຕິວັດ".
ແຕ່ພວກເຮົາຈິນຕະນາການມັນແຕກຕ່າງກັນແນວໃດ? ຄໍາສັນຍາທີ່ດີທັງໝົດດໍາເນີນໄປແຕກຕ່າງກັນແນວໃດ? ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບໃນຄວາມມືດຂອງກາງຄືນ, ໃນຄວາມມືດຂອງການລົ້ມສະຫຼາຍທາງທະຫານຂອງພວກເຮົາ, ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄໍາທີ່ເຫຼື້ອມເປັນເງົາ, ແຕ່ດຽວນີ້, ເມື່ອມື້ທີ່ມືດມົວສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນການຄົ້ນພົບ, ມັນທັງໝົດແມ່ນຊິ້ນສ່ວນໄມ້ທີ່ເນົ່າເປື່ອຍ.
ບັດນີ້ພວກເຮົາຢືນຢູ່ທີ່ນີ້ດ້ວຍຄວາມສູນເສຍ. ເພື່ອເຫັນແກ່ທ່ອນໄມ້ທີ່ເນົ່າເປື່ອຍເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສ່ອງແສງຢ່າງສວຍງາມໃນຕອນກາງຄືນ, ພວກເຮົາໄດ້ຖິ້ມທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຄີຍມີຄ່າແລະມີຄ່າສໍາລັບພວກເຮົາ ແລະ ໄດ້ເອົາຊັບສົມບັດທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈນີ້ໃສ່ຖົງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ. ບໍ່ແປກໃຈເລີຍທີ່ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຄວາມສິ້ນຫວັງໄດ້ຄອບງໍາຄົນທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນບັນດາຄົນທຸກຍາກ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໂກດແຄ້ນດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນຕໍ່ພີ່ນ້ອງຂອງຕົນເອງ, ແລະ ໃນຄວາມປາຖະໜາຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງພວກເຂົາສໍາລັບການໄຖ່, ພວກເຂົາພະຍາຍາມທໍາລາຍທຸກສິ່ງທີ່ຂັດຂວາງທາງ.

ສະພາບການນີ້ຕ້ອງນໍາໄປສູ່ຄວາມບ້າຄັ່ງຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຖ້າຫາກຄວາມບໍ່ມີສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບ ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າຍັງກະຕຸ້ນປະຊາຊົນຕື່ມອີກ.

ແລະບ່ອນທີ່ຄວາມບ້າຄັ່ງນີ້ນໍາໄປສູ່, ພວກເຮົາເຫັນໃນ Bolshevik ຣັດເຊຍ. ຊາດນິຍົມ, ດັ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າສັງຄົມນິຍົມໃນຣັດເຊຍ, ໄດ້ພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນຄວາມລົ້ມເຫຼວ, Lenin ທີ່ບໍ່ມີຄວາມກັງວົນປະກາດ. ເສດຖະກິດຖືກທໍາລາຍ, ອໍານາດການຊື້ຂອງເງິນຫຼຸດລົງເຫຼືອພຽງແຕ່ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ, ປັນຍາຊົນຖືກຂ້າ, ກໍາມະກອນບໍ່ມີເຂົ້າຈີ່. ຄວາມສິ້ນຫວັງໃນປະຊາຊົນທັງໝົດ; ມີພຽງຄວາມຢ້ານກົວທີ່ນອງເລືອດໂດຍອີງໃສ່ທະຫານຮັບຈ້າງຈີນ ແລະ ລັດເວຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປົກປ້ອງຜູ້ກໍາອໍານາດແດງຈາກການແກ້ແຄ້ນຂອງປະຊາຊົນທີ່ຖືກທໍລະຍົດ. ໃນບັນດາພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ, ການພັດທະນາຈະຕາມມາຕາມເສັ້ນທາງນີ້, ຖ້ານັກຄາດເດົາສາກົນ, ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫຼົງໄຫຼໃນພັກ, ຕົວແທນຂອງຊົນຊັ້ນກາງທີ່ມີພາລະໜັກທີ່ສຸດ, ແລະສະມາຊິກຂອງເຊື້ອຊາດທີ່ແປກປະຫຼາດທີ່ສຸດຕໍ່ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ, ສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ຢູ່ໃນລັດຖະບານ.

Machine Translated by Google

ຄຳເວົ້າທີ່ໜ້າຮັກເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄົນເຮົາເວົ້າຄ່ອຍໆໃສ່ຫູຂອງພວກເຮົານັ້ນແມ່ນຫຍັງແທ້? ສັນຕິພາບ, ສັນນິບາດຊາດ, ລັດທິລັດຖະສະພາ, ອະທິປະໄຕຂອງປະຊາຊົນ, ປະຊາທິປະໄຕ, ລະບອບຜະເດັດການຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະກອນ, ລັດທິສັງຄົມນິຍົມ, ການທຳລາຍລະບົບທຶນນິຍົມ, ການປົດປ່ອຍຈາກລັດທິທະຫານ, ແລະ ຄຳວັນທີ່ສວຍງາມອື່ນໆ. ປະຊາຊົນທີ່ມີອິດສະລະພາບໃໝ່ຄວນຈະເກີດຂື້ນ, ເຊິ່ງຄວນກຳນົດຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງຕົນເອງ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ກາຍເປັນຈິງ, ສາມາດກາຍເປັນຈິງໄດ້, ຫຼື ບໍ່ເຄີຍສາມາດກາຍເປັນຈິງໄດ້, ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ສືບສວນການປະກົດຕົວທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້, ຄຳຂວັນທັງໝົດນີ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຈັງທາງສິນທຳສູງສຸດ - ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ທົດສອບອາການຂອງພະຍາດຢ່າງມີສະຕິຄືກັບແພດທີ່ສະຫຼາດ, ເປັນຫ່ວງ, ແລະ ວິນິດໄສສະພາບປັດຈຸບັນຂອງຄົນເຈັບຢ່າງລະອຽດ, ໂດຍບໍ່ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃດໆເພື່ອກວດສອບວ່າພະຍາດຮ້າຍແຮງນີ້ເກີດຂື້ນມາຈາກໃສ.

卐卐卐卐卐

ພະຍາດໃນຍຸກສະໄໝຂອງພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ ລັດທິແມມໂມນິສ.

ລັດທິແມມໂມນິ ແມ່ນຫຍັງ?

ລັດທິມະຫາເສດຖີແມ່ນການປົກຄອງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ, ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະລຶກລັບຂອງອຳນາດເງິນສາກົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລັດທິມະຫາເສດຖີຍັງເປັນແນວຄິດໜຶ່ງ; ມັນແມ່ນການນະມັດສະການອຳນາດເງິນເຫຼົ່ານີ້ໃນສ່ວນຂອງທຸກຄົນທີ່ຕິດເຊື້ອພິດລັດທິມະຫາເສດຖີ. ລັດທິມະຫາເສດຖີແມ່ນການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງ - ໃນຕົວຂອງມັນເອງ - ຂັບເຄື່ອນຂອງມະນຸດທີ່ມີສຸຂະພາບດີເພື່ອການໄດ້ມາ. ລັດທິມະຫາເສດຖີແມ່ນຄວາມຢາກໄດ້ເງິນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂື້ນເປັນຄວາມບ້າ, ເຊິ່ງບໍ່ຮູ້ເປົ້າໝາຍທີ່ສູງກວ່າການກອງເງິນໄວ້ເທິງເງິນ, ເຊິ່ງສະແຫວງຫາດ້ວຍຄວາມໂຫດຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີໃຜທຽບເທົ່າເພື່ອບັງຄັບກຳລັງທັງໝົດຂອງໂລກໃຫ້ຮັບໃຊ້, ແລະຕ້ອງນຳໄປສູ່ການເປັນທາດທາງເສດຖະກິດ, ໄປສູ່ການຂູດຮີດທ່າແຮງໃນການເຮັດວຽກຂອງທຸກຄົນໃນໂລກ. ລັດທິມະຫາເສດຖີແມ່ນແນວຄິດທີ່ນຳໄປສູ່ການຫຼຸດລົງຂອງແນວຄວາມຄິດດ້ານສິນທຳທັງໝົດ. ລັດທິມະຫາເສດຖີທີ່ຖືວ່າເປັນປະກົດການທົ່ວໂລກແມ່ນເທົ່າກັບຄວາມເຫັນແກ່ຕົວທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ໂຫດຮ້າຍໃນມະນຸດ. ລັດທິມະຫາເສດຖີແມ່ນຈິດໃຈຂອງຄວາມໂລບ, ຄວາມປາຖະໜາທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດທີ່ຈະປົກຄອງ, ຂອງແນວຄິດທີ່ສຸມໃສ່ການຍຶດເອົາສິນຄ້າແລະຊັບສົມບັດຂອງໂລກ; ມັນເປັນຫຼັກຂອງມັນແມ່ນສາສະໜາຂອງມະນຸດທີ່ມີທັດສະນະທາງໂລກຢ່າງດຽວ.

ລັດທິແມມໂມນິແມ່ນກົງກັນຂ້າມໂດຍກົງກັບລັດທິສັງຄົມນິຍົມ. ລັດທິສັງຄົມນິຍົມ, ຖືກຖືວ່າເປັນແນວຄວາມຄິດດ້ານສິນທຳທີ່ສູງສຸດ, ເປັນແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າມະນຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນໂລກນີ້ພຽງແຕ່ເພື່ອຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ, ວ່າທຸກໆຄົນມີໜ້າທີ່ຕໍ່ຊຸມຊົນ, ຕໍ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດ, ແລະວ່າລາວບໍ່ພຽງແຕ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສະຫວັດດີພາບຊົ່ວຄາວຂອງຄອບຄົວຂອງລາວ, ຂອງສະມາຊິກໃນຊົນເຜົ່າຂອງລາວ, ຂອງຊົນເຜົ່າຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ລາວຍັງມີພັນທະທາງສິນທຳທີ່ບໍ່ສັ່ນຄອນຕໍ່ອະນາຄົດຂອງລູກຫຼານແລະຊົນເຜົ່າຂອງລາວ.

ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ພວກເຮົາຕ້ອງເຫັນວ່າລັດທິມະຫາເສດຖີເປັນການຮ່ວມມືຢ່າງມີສະຕິຂອງນາຍທຶນໃຫຍ່ທີ່ທົ່ວໂຫຍອຳນາດຂອງທຸກໆປະຊາຊົນ. ສິ່ງທີ່ໜ້າສັງເກດໃນເລື່ອງນີ້ແມ່ນການມາເຖິງທີ່ເຊື່ອງໄວ້ຂອງລັດທິມະຫາເສດຖີສະເໝີ.

ບັນດາເສດຖີໃຫຍ່ໆ ລ້ວນແຕ່ເປັນແຮງຂັບເຄື່ອນສຸດທ້າຍທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໂລກທີ່ກວມເອົາລັດທີຈັກກະພັດອັງກິດ-ອາເມລິກາ; ບໍ່ມີຫຍັງອີກ. ມະຫາອຳນາດເງິນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ການຄາດຕະກຳໝູ່ທີ່ໜ້າຢ້ານກົວໃນສົງຄາມໂລກ. ມະຫາອຳນາດເງິນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ທໍ່ໂລກໃຫ້ເປັນເຄືອຂ່າຍແຫ່ງຄວາມຕົວະຢ່າງແທ້ຈິງ. ດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ, ພວກເຂົາໄດ້ກະຕຸ້ນຄວາມມັກທີ່ຕ່ຳຕ້ອຍທັງໝົດ, ໄດ້ສົ່ງເສີມການເຕີບໂຕຂອງແນວໂນ້ມໃນປະຈຸບັນຢ່າງພາກພຽນ, ແລະ ຜ່ານການໂຄສະນາຊວນເຊື່ອທີ່ສະຫຼາດໄດ້ເຮັດໃຫ້ການປະຕິວັດຂອງຝຣັ່ງເດືອດຮ້ອນ. ພວກເຂົາໄດ້ບຳລຸງລ້ຽງແນວຄວາມຄິດ Pan-Slavic, ຄວາມຄິດຂອງຊາວເຊີເບຍທີ່ເປັນມະຫາອຳນາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງລັດເຫຼົ່ານີ້ສຳລັບເງິນ, ຈົນເຖິງຈຸດທີ່ໄຟໄໝ້ໂລກຕ້ອງລຸກໄໝ້.

ແມ່ນແຕ່ໃນບັນດາພວກເຮົາໃນເຢຍລະມັນ, ຈິດໃຈຂອງລັດທິມະຫາເສດຖີທີ່ຢາກຮູ້ພຽງແຕ່ຕົວເລກການສົ່ງອອກ, ຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດ, ການຂະຫຍາຍຕົວ, ໂຄງການທະນາຄານໃຫຍ່, ແລະ ຂໍ້ຕົກລົງການເງິນສາກົນ,

Machine Translated by Google

ໄດ້ນໍາໄປສູ່ການລົ້ມສະຫຼາຍຂອງສິນລະທໍາສາທາລະນະ, ການຫຼຸດລົງຂອງວົງການປົກຄອງຂອງພວກເຮົາໄປສູ່ວັດຖຸນິຍົມ ແລະ ຄວາມເພີດເພີນ, ໄປສູ່ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວໃນຊີວິດຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາ, ປັດໃຈທັງໝົດທີ່ເປັນສາເຫດຂອງການລົ້ມສະຫຼາຍທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ.

卐 卐 卐 卐 卐

ດ້ວຍຄວາມປະຫຼາດໃຈ, ພວກເຮົາຕ້ອງຖາມຕົວເອງວ່າລັດທິມະຫາເສດຖີມາຈາກໃສ, ທຶນໃຫຍ່ສາກົນໄດ້ຮັບອໍານາດທີ່ຕ້ານທານບໍ່ໄດ້ຂອງມັນມາຈາກໃສ.

ບໍ່ຄວນມອງຂ້າມວ່າການຮ່ວມມືລະຫວ່າງປະເທດຂອງມະຫາອໍານາດເງິນຕາເປັນປະກົດການໃໝ່ທັງໝົດ. ພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນໃນປະຫວັດສາດສໍາລັບສິ່ງນີ້. ພັນທະສາກົນທີ່ມີລັກສະນະເປັນເງິນຕາແມ່ນບໍ່ຮູ້ຈັກ. ພຽງແຕ່ດ້ວຍເສດຖະກິດໂລກທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ພ້ອມກັບການຄ້າທົ່ວໂລກທົ່ວໄປ, ແນວຄວາມຄິດຂອງເສດຖະກິດຜົນປະໂຫຍດສາກົນຈຶ່ງໄດ້ສ້າງຕັ້ງຕົວມັນເອງ, ແລະໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາແຕະຕ້ອງຮາກຖານທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ, ໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາໄດ້ບັນລຸແຫຼ່ງຄວາມເຂັ້ມແຂງພາຍໃນທີ່ສຸດທີ່ Golden International ດຶງດູດອໍານາດທີ່ຕ້ານທານບໍ່ໄດ້ຂອງມັນ.

ດອກເບ້ຍ, ການຫຼັ່ງໄຫຼເຂົ້າຂອງສິນຄ້າຢ່າງບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດໂດຍອີງໃສ່ການເປັນເຈົ້າຂອງເງິນໂດຍບໍ່ມີການເພີ່ມແຮງງານໃດໆ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອໍານາດເງິນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ດອກເບ້ຍເງິນກູ້ແມ່ນຫຼັກການຊົ່ວຮ້າຍທີ່ Gold International ໄດ້ເກີດຂື້ນ. ທຶນເງິນກູ້ໄດ້ຕິດຢູ່ຢ່າງແໜ້ນໜາຄືກັບຮ່ອງເລືອດຂອງມັນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ. ຄືກັບແຂນຂອງດອກໄມ້ຊະນິດໜຶ່ງ, ທຶນເງິນກູ້ອັນໃຫຍ່ຫຼວງໄດ້ດັກຈັບທຸກລັດ, ທຸກປະຊາຊົນໃນໂລກ.

ເງິນກູ້ຂອງລັດຖະບານ, ພັນທະບັດລັດຖະບານ, ພັນທະບັດທາງລົດໄຟ, ພັນທະບັດສົງຄາມ, ເງິນກູ້ຈໍານອງ, ພັນທະບັດທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງ - ສະຫຼຸບແລ້ວ, ເຄື່ອງມືການກູ້ຢືມທຸກປະເພດໄດ້ຕິດພັນກັບຊີວິດເສດຖະກິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນທຸກຄົນໃນໂລກຕ້ອງຫຼົບໜີຢູ່ໃນເຄືອຂ່າຍທອງຄໍາຢ່າງບໍ່ມີທາງອອກ. ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຫຼັກການດອກເບ້ຍ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທາງການເມືອງທີ່ບ້າຄັ່ງວ່າການຄອບຄອງທຸກປະເພດມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບລາຍໄດ້, ພວກເຮົາໄດ້ຍອມຈໍານົນຕໍ່ການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍຂອງເງິນ. ບໍ່ມີເຫດຜົນທາງສິນທໍາທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຖືກຕ້ອງສາມາດໃຫ້ໄດ້ວ່າເປັນຫຍັງການມີເງິນພຽງແຕ່ຄວນຈະນໍາມາເຊິ່ງສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍຕະຫຼອດໄປ.

ການຄັດຄ້ານພາຍໃນຕໍ່ດອກເບ້ຍ ແລະ ລາຍໄດ້ທຸກປະເພດໂດຍບໍ່ມີການອອກແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດນີ້ ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວຊີວິດຈິດວິນຍານຂອງທຸກປະຊາຊົນ ແລະ ທຸກຍຸກສະໄໝ. ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີການຕໍ່ຕ້ານພາຍໃນຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ອໍານາດຂອງເງິນທີ່ກາຍເປັນສະຕິສໍາລັບປະເທດຊາດຄືກັບໃນສະໄໝຂອງພວກເຮົາ.

ບໍ່ເຄີຍມີລັດທິມະຫາເສດຖີຖືກກະກຽມໃນລັກສະນະທີ່ກວມເອົາໂລກເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນການຄອບຄອງໂລກ. ມັນບໍ່ເຄີຍມີໃຜເອົາຄວາມຊົ່ວຊ້າ, ຄວາມຢາກມີອໍານາດ, ຄວາມຢາກແກ້ແຄ້ນ, ຄວາມໂລບ, ຄວາມອິດສາ, ແລະຄວາມບໍ່ຈິງມາຮັບໃຊ້ມັນໃນລັກສະນະທີ່ຖືກປິດບັງຢ່າງສະຫຼາດແຕ່ກໍໂຫດຮ້າຍຄືກັບໃນປະຈຸບັນ. ສົງຄາມໂລກແມ່ນແກ່ນແທ້ຂອງມັນໜຶ່ງໃນການຕັດສິນໃຈທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນຂະບວນການວິວັດທະນາການຂອງມະນຸດໃນການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຕັດສິນໃຈວ່າໃນອະນາຄົດທັດສະນະໂລກແບບມະຫາເສດຖີ-ວັດຖຸນິຍົມ ຫຼື ທັດສະນະໂລກແບບສັງຄົມນິຍົມ-ຊຸມນາງຄວນກໍານົດຊະຕາກໍາຂອງ

ໂລກ.

卐 卐 卐 卐 卐

ເມື່ອເບິ່ງຜິວເຜີນແລ້ວ, ກຸ່ມພັນທະມິດອັງກິດ-ອາເມລິກາທີ່ຍຶດຖືລັດທິມະຫາເສດຖີໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໃນເບື້ອງຕົ້ນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ. ເພື່ອເປັນການຕອບໂຕ້ຕໍ່ຕ້ານມັນ, ລັດທິໂບລເຊວິສໄດ້ເກີດຂື້ນໃນພາກຕາເວັນອອກ, ແລະຖ້າຄົນເຮົາຢາກເຫັນແນວຄວາມຄິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນລັດທິໂບລເຊວິສ, ມັນແນ່ນອນວ່າມັນເປັນທ່າທີທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບທັດສະນະໂລກຂອງລັດທິມະຫາເສດຖີຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ວິທີການທີ່ລັດທິໂບລເຊວິສພະຍາຍາມນໍາໃຊ້ສໍາລັບສິ່ງນີ້ແມ່ນການປິ່ນປົວທີ່ລົ້ມເຫຼວຂອງທ່ານດຣ. ໄອເຊັນບາຣ໌ທ. ພວກມັນແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຊ່ວຍຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍຈາກການເປັນພິດພາຍໃນດ້ວຍມີດຜ່າຕັດ, ໂດຍການຕັດຫົວ, ແຂນ, ແລະຂາຂອງລາວ.

Machine Translated by Google

ຕໍ່ຕ້ານການກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງລັດທິໂບລເຊວິສ, ຕໍ່ຕ້ານການລົ້ມສະຫຼາຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍນີ້, ພວກເຮົາຕ້ອງນໍາສະເໜີແນວຄວາມຄິດໃໝ່ທີ່ໃຊ້ໄດ້ຜົນ ເຊິ່ງດ້ວຍກໍາລັງທີ່ເປັນເອກະພາບຈະເຮັດໃຫ້ຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນທຸກຊັ້ນຄົນເປັນເອກະພາບກັນ ເພື່ອຂັບໄລ່ສາມພິດທີ່ເຮັດໃຫ້ໂລກເຈັບປວຍອອກໄປ.

ຂ້ອຍເຫັນຄວາມໝາຍນີ້ໃນການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເງິນ.

ມີສາມປັດໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ດອກເບ້ຍຈາກທຶນກູ້ຢືມເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າເປັນສາເຫດທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມທຸກຍາກທາງດ້ານການເງິນຂອງພວກເຮົາ.

ທໍາອິດ, ຄວາມບໍ່ສົມສ່ວນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງທຶນກູ້ຢືມດອກເບ້ຍຄົງທີ່, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຂອງທຶນທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍຕົວມັນເອງໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ແຮງງານສ້າງສັນ, ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຕະຫຼອດໄປ.
ໃນບັນດາພວກເຮົາໃນເຢຍລະມັນ, ທຶນກູ້ຢືມນີ້ໄດ້ບັນລຸລະດັບທີ່ພວກເຮົາບໍ່ຖືວ່າສູງເກີນໄປທີ່ 250 ຕື້. ກົງກັນຂ້າມກັບຈໍານວນເງິນມະຫາສານນີ້, ທຶນໝູນວຽນອຸດສາຫະກໍາຂອງອຸດສາຫະກໍາເຢຍລະມັນທັງໝົດຂອງພວກເຮົາມີພຽງແຕ່ 11.8 ຕື້ເທົ່ານັ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີທຶນ 3.5 ຕື້ຂອງບໍລິສັດຈໍາກັດອຸດສາຫະກໍາ 16,000 ແຫ່ງ [GmbH], ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງມີທຶນອຸດສາຫະກໍາທັງໝົດພຽງແຕ່ປະມານ 15 ຕື້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະຄິດໄລ່. 20:1 ແມ່ນການຄົ້ນພົບພື້ນຖານທໍາອິດ[3] .

ການປະເມີນນີ້ໝາຍຄວາມວ່າໃນບັນຫາທາງດ້ານການເງິນທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ມາດຕະການທັງໝົດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທຶນກູ້ຢືມຕ້ອງພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່າມີປະສິດທິພາບຫຼາຍກວ່າມາດຕະການທີ່ແນໃສ່ທຶນອຸດສາຫະກໍາຂະໜາດໃຫຍ່ເຖິງ 20 ເທົ່າ.

ອັນທີສອງ: ດອກເບ້ຍທີ່ຈ່າຍໃນທຶນກູ້ຢືມຂ້າງເທິງ, ຄາດຄະເນໄວ້ທີ່ 250 ຕື້, ເຊິ່ງພິຈາລະນາໃນຈໍານວນທັງໝົດຂອງມັນສໍາລັບທຸກເວລາ, ມີມູນຄ່າປະມານ 12.5 ຕື້ຕໍ່ປີ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຜົນລວມຂອງເງິນປັນຜົນອຸດສາຫະກໍາທັງໝົດທີ່ແຈກຢາຍໃນປີ 1916 ແມ່ນປະມານໜຶ່ງພັນລ້ານມາກໃນປີ 1915. ໃນທົດສະວັດກ່ອນໜ້ານີ້, ຕົວເລກນີ້ແມ່ນໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວປະມານ 600 ລ້ານ. ໃນສອງປີສຸດທ້າຍຂອງສົງຄາມ [1914-1918] ມັນອາດຈະເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ຈະບັນທຶກການຕົກຕໍ່າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າສໍາລັບປີປະຈຸບັນ [1919].

ກໍາໄລສະເລ່ຍຂອງບໍລິສັດຫຸ້ນເຢຍລະມັນທັງໝົດ [AG] ແມ່ນ 8.21%; ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງສູງກວ່າຜົນຕອບແທນສະເລ່ຍຈາກມູນຄ່າເງິນກູ້ດອກເບ້ຍຄົງທີ່ພຽງແຕ່ປະມານ 3½%.

ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະຫຼຸບຄືນວ່າ, ໃນອະນາຄົດປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຈະຕ້ອງຈ່າຍປະມານ 12.5 ຕື້ [ຕໍ່ປີ] ສໍາລັບດອກເບ້ຍຕະຫຼອດການຕ່າງໆຂອງທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່, ໃນຂະນະທີ່ຜົນຕອບແທນຈາກທຶນອຸດສາຫະກໍາໃນປີທີ່ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ສຸດແມ່ນ 1 ຕື້, ແລະໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ບໍ່ມີການລົບກວນພຽງແຕ່ 0.6 ຕື້ເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາເຫັນສັດສ່ວນອີກຄັ້ງຢູ່ທີ່ນີ້ຕາມລໍາດັບຂອງຂະໜາດ 20:1 ຫາ 12:1.

ປັດໃຈທີສາມ ແລະ ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດແມ່ນການເຕີບໂຕອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບເງິນກູ້-ທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ຜ່ານດອກເບ້ຍ ແລະ ຜ່ານດອກເບ້ຍຕໍ່ດອກເບ້ຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ອອກນອກເລື່ອງຕື່ມອີກ ແລະ ຫວັງວ່າຈະອະທິບາຍບັນຫາຜ່ານການສໍາຫຼວດຄະນິດສາດຊັ້ນສູງເພື່ອອະທິບາຍບັນຫາ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຕົວຢ່າງບາງອັນ.

ເລື່ອງລາວທີ່ມີສະເໜ່ຂອງການປະດິດເກມໝາກຮຸກເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີ. ກະສັດ Shihram ຜູ້ຮັ່ງມີຂອງອິນເດຍໄດ້ມອບຄວາມປາດຖະໜາໃຫ້ແກ່ນັກປະດິດ, ເພື່ອເປັນການຂອບໃຈສໍາລັບການປະດິດເກມຂອງກະສັດ. ຄວາມປາດຖະໜາຂອງນັກປາດແມ່ນວ່າກະສັດຄວນໃຫ້ເມັດເຂົ້າສາລີແກ່ລາວໜຶ່ງເມັດໃນຕາລາງທໍາອິດຂອງເກມໝາກຮຸກ, ສອງເມັດໃນຕາລາງທີສອງ, ສີ່ເມັດໃນຕາລາງທີສາມ, ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ຫຼາຍກວ່າສອງເທົ່າຂອງຕາລາງກ່ອນໜ້ານີ້ສະເໝີ. ກະສັດຍິ້ມໃຫ້ກັບຄວາມປາດຖະໜາທີ່ເບິ່ງຄືວ່າຖ່ອມຕົວຂອງນັກປາດ ແລະສັ່ງໃຫ້ນໍາເອົາກະສອບເຂົ້າສາລີມາເພື່ອໃຫ້ເມັດເຂົ້າສາລີແຕ່ລະເມັດສາມາດແບ່ງອອກໄດ້. ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້, ຄວາມປາດຖະໜານີ້ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເຖິງແມ່ນວ່າສໍາລັບເຈົ້າຊາຍທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດໃນໂລກ. ຜົນຜະລິດທັງໝົດຂອງໂລກໃນພັນປີຈະບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຕື່ມກະດານໝາກຮຸກ 64 ຕາລາງ.

[3] ແນ່ນອນວ່າ 17:1 ແມ່ນຖືກຕ້ອງກວ່າ, ແຕ່ບາງທີ Feder ອາດຈະອະນຸຍາດໃຫ້ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ສັດສ່ວນຈະເພີ່ມຂຶ້ນ.

Machine Translated by Google

ຕົວຢ່າງອີກອັນໜຶ່ງ: ຫຼາຍຄົນຍັງຈື່ໄດ້ຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຮຽນກ່ຽວກັບການທໍລະມານການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍທົບ; ວິທີທີ່ເງິນທີ່ລົງທຶນໃນເວລາທີ່ພຣະຄຣິດປະສູດຄູນດ້ວຍດອກເບ້ຍທົບ ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເພີ່ມຂຶ້ນສອງເທົ່າທຸກໆ 15 ປີ. ໃນປີທີ 15 ຫຼັງຈາກການປະສູດຂອງພຣະຄຣິດ ຫຼຽນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 2 ຫຼຽນ, ໃນປີ 30 ຄ.ສ. ເປັນ 4 ຫຼຽນ, ໃນປີ 45 ຄ.ສ. ເປັນ 8 ຫຼຽນ ແລະອື່ນໆ. ມີຄົນໜ້ອຍຄົນທີ່ຈະຈື່ໄດ້ວ່າຫຼຽນນີ້ຈະເປັນຕົວແທນຂອງມູນຄ່າແນວໃດໃນປະຈຸບັນ: ປະລິມານຄໍາເທົ່າກັບປະລິມານຂອງໂລກ, ດວງອາທິດ, ແລະດາວເຄາະທັງໝົດລວມກັນຈະບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເປັນຕົວແທນຂອງມູນຄ່າຂອງຫຼຽນນີ້ທີ່ລົງທຶນດ້ວຍດອກເບ້ຍທົບ.

ຕົວຢ່າງທີສາມ: ຊັບສິນຂອງຄອບຄົວ Rothschild, ເຊິ່ງເປັນລະບອບການປົກຄອງແບບຄົນຮັ່ງມີສາກົນທີ່ເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດ, ມີມູນຄ່າປະມານ 40 ຕື້ໂດລາໃນປະຈຸບັນ. ເປັນທີ່ຮູ້ກັນດີວ່າໃນ Frankfurt ປະມານປີ 1800, Mayer Amschel Rothschild ຜູ້ເຖົ້າ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ຈະກ່າວເຖິງ, ໄດ້ວາງພື້ນຖານສໍາລັບຊັບສິນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງເຮືອນຂອງລາວໂດຍຜ່ານການໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນຫຼາຍລ້ານໂດລາທີ່ Count Wilhelm I ຂອງ Hesse ໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ລາວຮັກສາຄວາມປອດໄພ.

ຖ້າການເພີ່ມເງິນຜ່ານດອກເບ້ຍ ແລະ ດອກເບ້ຍຕໍ່ດອກເບ້ຍກັບ Rothschild ປະສົບຜົນສໍາເລັດພຽງແຕ່ໃນອັດຕາທີ່ພໍດີຂອງເງິນເປນີ, ເສັ້ນໂຄ້ງຈະບໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາເທົ່າທີ່ມັນເປັນ. ແຕ່ສົມມຸດວ່າຄວາມຮັ່ງມີລວມຂອງ Rothschilds ເພີ່ມຂຶ້ນພຽງແຕ່ໃນອັດຕາຂອງເງິນເປນີ, ໂຊກຊະຕາຂອງ Rothschilds ໃນປີ 1935 ຈະເປັນ 80 ຕື້, ໃນປີ 1950 160 ຕື້, ໃນປີ 1965 320 ຕື້, ແລະດ້ວຍສິ່ງນັ້ນມັນຈະເກີນຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດຂອງຊາດເຢຍລະມັນໄປແລ້ວ.

ຈາກຕົວຢ່າງທັງສາມນີ້, ສາມາດໄດ້ຮັບກົດໝາຍທາງຄະນິດສາດ. ເສັ້ນໂຄ້ງທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງໂຊກຊະຕາຂອງ Rothschild, ເສັ້ນໂຄ້ງທີ່ສາມາດໄດ້ມາຈາກຈໍານວນເມັດເຂົ້າສາລີສໍາລັບກະດານໝາກຮຸກ, ແລະ ຈໍານວນທີ່ຄູນເງິນເປນີ.

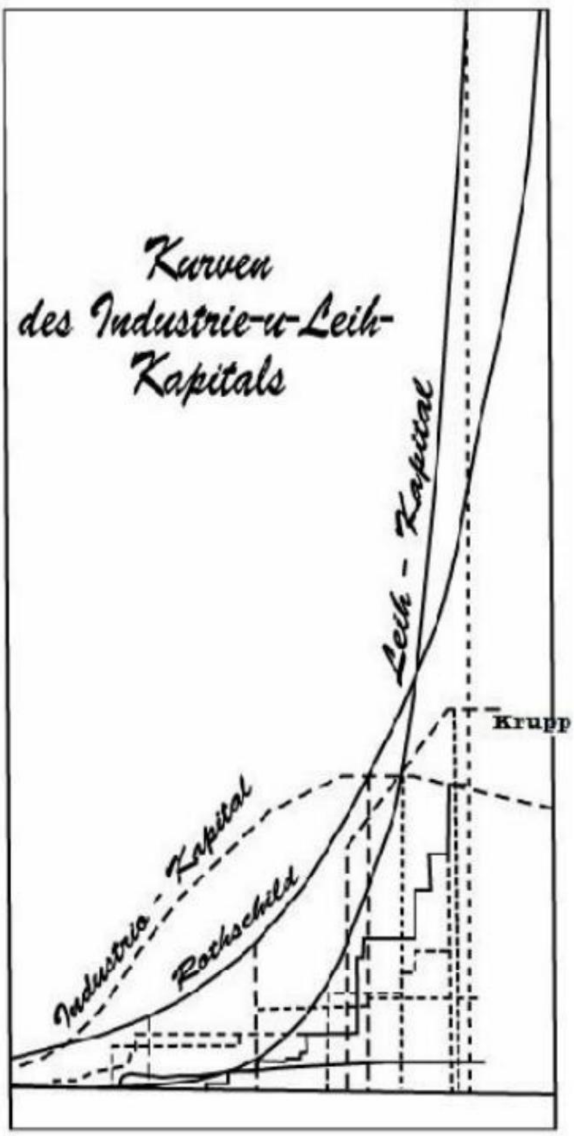

ຜະລິດດ້ວຍດອກເບ້ຍປະສົມ, ແມ່ນເສັ້ນໂຄ້ງຄະນິດສາດງ່າຍໆ. ເສັ້ນໂຄ້ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ມີລັກສະນະດຽວກັນ. ຫຼັງຈາກການເພີ່ມຂຶ້ນເລັກນ້ອຍໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ຄ່ອຍໆເພີ່ມຂຶ້ນ, ເສັ້ນໂຄ້ງຈະກາຍເປັນຊັນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ໃນໄວໆນີ້ກໍ່ເກືອບຈະເກືອບຈະສໍາຜັດກັບຄວາມບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເສັ້ນໂຄ້ງການເຕີບໂຕຂອງທຶນອຸດສາຫະກໍາດໍາເນີນໄປໃນທາງທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍສິ້ນເຊີງ.
ເຊັ່ນດຽວກັນ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເກີດຂື້ນຈາກການເລີ່ມຕົ້ນນ້ອຍໆ, ໃນໄວໆນີ້ເສັ້ນໂຄ້ງທີ່ເພີ່ມຂື້ນຢ່າງແຂງແຮງຈະປາກົດຂຶ້ນ, ຈົນກວ່າຈະຮອດລະດັບຄວາມອີ່ມຕົວຂອງທຶນໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເສັ້ນໂຄ້ງຈະຮາບລົງ, ແລະໃນບາງອຸດສາຫະກໍາອາດຈະຫຼຸດລົງເລັກນ້ອຍ, ຖ້າສິ່ງປະດິດສ້າງໃໝ່ໄດ້ນໍາໄປສູ່ການຫຼຸດລົງຂອງມູນຄ່າຂອງໂຮງງານ, ເຄື່ອງຈັກ, ແລະອື່ນໆທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເລືອກຕົວຢ່າງດຽວຢູ່ທີ່ນີ້, ການພັດທະນາໂຮງງານ Krupp. ໃນປີ 1826, ຊາຍເຖົ້າ Krupp ໄດ້ເສຍຊີວິດເກືອບບໍ່ມີຊັບສິນ. ໃນປີ 1855, Alfred Krupp ໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງຊື້ຄັ້ງທໍາອິດຂອງລາວສໍາລັບປືນໃຫຍ່ 36 ກະບອກໃນນາມຂອງລັດຖະບານອີຢິບ.

ໃນປີ 1873, ບໍລິສັດ Krupp ໄດ້ຈ້າງແຮງງານແລ້ວ 12,000 ຄົນ. ໃນປີ 1903, ບໍລິສັດ Frau Berta Krupp ໄດ້ຂາຍໂຮງງານ ແລະ ຊັບສິນທັງໝົດໃຫ້ກັບ Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

ບໍລິສັດຫຸ້ນສ່ວນໃນລາຄາ 160 ລ້ານ. ປະຈຸບັນມູນຄ່າທັງໝົດຂອງທຶນຮຸ້ນແມ່ນ 250 ລ້ານ. ຊື Krupp ມີຄວາມໝາຍແນວໃດສໍາລັບພວກເຮົາຊາວເຢຍລະມັນ? ຈຸດສຸດຍອດຂອງການພັດທະນາອຸດສາຫະກໍາຂອງພວກເຮົາ. ຜູ້ຜະລິດປືນໃຫຍ່ [ເຫຼັກ] ແຫ່ງທໍາອິດຂອງໂລກ. ຜົນຜະລິດທີ່ໜັກແໜ້ນ, ມີຈຸດປະສົງ, ແລະ ເຂັ້ມຂຸ້ນທີ່ສຸດ. ສໍາລັບສະຫາຍຮ່ວມຊາດຫຼາຍຮ້ອຍພັນຄົນຂອງພວກເຮົາ, ຄວາມພະຍາຍາມຂອງ Krupp ໝາຍເຖິງເຂົ້າຈີ່ແລະວຽກເຮັດງານທໍາ. ສໍາລັບປະເທດຊາດ, ອາວຸດ ແລະ ການປ້ອງກັນປະເທດຂອງພວກເຮົາ - ແຕ່ມັນຍັງນ້ອຍກວ່າເມື່ອທຽບກັບຫຼາຍພັນລ້ານຂອງ Rothschild. ການເຕີບໂຕຂອງໂຊກຊະຕາຂອງ Krupp ໃນລະຫວ່າງສະຕະວັດມີຄວາມໝາຍແນວໃດເມື່ອທຽບກັບການເຕີບໂຕຂອງໂຊກຊະຕາຂອງ Rothschild ຜ່ານການເພີ່ມດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ?

ເສັ້ນໂຄ້ງສອງເສັ້ນທີ່ແຕ້ມເປັນເສັ້ນໜາສະແດງເຖິງດອກເບ້ຍເງິນກູ້ ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວເສັ້ນໂຄ້ງເທິງສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການພັດທະນາຂອງໂຊກຊະຕາຂອງ Rothschild ແລະເສັ້ນໂຄ້ງລຸ່ມ, ໃນຕອນທໍາອິດແມ່ນຮາບພຽງ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍທົ່ວໄປກ່ຽວກັບການພັດທະນາລັກສະນະຂອງເສັ້ນໂຄ້ງທັງໝົດດັ່ງກ່າວ, ເຊິ່ງການກ້າວໄປຂ້າງໜ້າເລັກນ້ອຍໃນແກນນອນສາມາດສ້າງມູນຄ່າສອງເທົ່າໃນແກນຕັ້ງ. ເສັ້ນໂຄ້ງສະແດງໃຫ້ເຫັນເສັ້ນໂຄ້ງການພັດທະນາຂອງອຸດສາຫະກໍາທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໃນໄລຍະ 40-50 ປີທີ່ຜ່ານມາ. ເສັ້ນໂຄ້ງທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາຂອງວິສາຫະກິດອຸດສາຫະກໍາຂະໜາດໃຫຍ່ຫຼາຍແຫ່ງທີ່ຖືກຄັດເລືອກແບບສຸ່ມ ເຊິ່ງລັກສະນະທົ່ວໄປຂອງເສັ້ນໂຄ້ງທີ່ມີຂອງທຶນອຸດສາຫະກໍາໄດ້ມາຈາກ.

ຕ້ອງມີການສັງເກດຢ່າງຊັດເຈນວ່າເສັ້ນໂຄ້ງຂອງທຶນກູ້ຢືມຖືກສະແດງອອກຢ່າງແຮງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຕົວຢ່າງ, ເສັ້ນໂຄ້ງຂອງໂຊກຊະຕາ Rothschild ຕ້ອງຖືກຕັ້ງໃຫ້ສູງ 80 ເທົ່າຂອງເສັ້ນໂຄ້ງ Krupp. ຈຸດປະສົງຂອງການສະແດງເສັ້ນໂຄ້ງແມ່ນອນວ່າແມ່ນພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍພື້ນຖານຂອງທຶນສອງປະເພດ. ເສັ້ນໂຄ້ງຂອງທຶນກູ້ຢືມສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຕອນທໍາອິດວ່າມີການພັດທະນາທີ່ຄ່ອຍໆເພີ່ມຂຶ້ນ; ຫຼັງຈາກນັ້ນການພັດທະນາຈະໄວຂຶ້ນຈົນກວ່າ, ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ລາກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄປກັບມັນ, ມັນຍົກຕົວເອງຂຶ້ນໄກກວ່າແນວຄວາມຄິດຂອງມະນຸດ ແລະ ພະຍາຍາມໄປສູ່ຄວາມບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເສັ້ນໂຄ້ງຂອງທຶນອຸດສາຫະກໍາຍັງຄົງຢູ່ໃນຂອບເຂດຈໍາກັດ! ບໍ່ວ່າຄວາມແຕກຕ່າງຈະແຂງແຮງປານໃດທີ່ຮ່ອງຮອຍອາດຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງລະອຽດ, ໂດຍລວມແລ້ວລັກສະນະພື້ນຖານຂອງການພັດທະນາອຸດສາຫະກໍາຈະເປັນແບບນັ້ນສະເໝີວ່າຫຼັງຈາກການພັດທະນາໃນເບື້ອງຕົ້ນທີ່ເຂັ້ມແຂງແລ້ວ, ຈະມີໄລຍະເວລາທີ່ແນ່ນອນຂອງການເຕີບໂຕເຕັມທີ່, ການອີ່ມຕົວ, ຕາມມາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ຊ້າກໍ່ໄວ, ການຫຼຸດລົງຈະເກີດຂຶ້ນ.

卐 卐 卐 卐 卐

ບໍ່ມີຫຍັງສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງກວ່າຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສໍາຄັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງລະຫວ່າງທຶນກູ້ຢືມ ແລະ ທຶນອຸດສາຫະກໍາ. ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງຊັດເຈນກວ່າສໍາລັບພວກເຮົາລະຫວ່າງຜົນກະທົບທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງທຶນກູ້ຢືມ ແລະ ກໍາໄລທາງທຸລະກິດ (ເງິນປັນຜົນ) ຂອງທຶນທຸລະກິດທີ່ວາງໄວ້ ແລະ ມີຄວາມສ່ຽງໃນວິສາຫະກິດອຸດສາຫະກໍາຂະໜາດໃຫຍ່ ກ່ວາການປຽບທຽບນີ້.

ບໍ່ສາມາດເນັ້ນໜັກໄດ້ພຽງພໍວ່າການຮັບຮູ້ກົດໝາຍທາງຄະນິດສາດທີ່ທຶນກູ້ຢືມ ແລະ ທຶນອຸດສາຫະກໍາປະຕິບັດຕາມນັ້ນສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນເສັ້ນທາງທີ່ຊັດເຈນບ່ອນທີ່ຈະນໍາໃຊ້ຄັນເລັ່ງເພື່ອແກ້ໄຂເສດຖະກິດການເງິນທີ່ຊຸດໂຊມຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າບໍ່ແມ່ນລະບຽບເສດຖະກິດທຶນນິຍົມ, ບໍ່ແມ່ນທຶນໃນຕົວມັນເອງ ແລະ ດັ່ງນັ້ນ, ແມ່ນໄພພິບັດຂອງມະນຸດຊາດ. ຄວາມຕ້ອງການດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຂອງທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍແມ່ນຄໍາສາບແຊ່ງຂອງມະນຸດຊາດທີ່ອອກແຮງງານທັງໝົດ!

ທຶນຕ້ອງມີ! ແຮງງານຕ້ອງມີ! ແຮງງານພຽງຢ່າງດຽວກໍ່ເຮັດໄດ້ໜ້ອຍ. ທຶນພຽງຢ່າງດຽວກໍ່ບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້!

ທຶນທີ່ບໍ່ມີແຮງງານສາມາດເປັນຫມັນໄດ້! ເພາະສະນັ້ນ, ຄວາມຕ້ອງການທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ໜ້າວຽກອັນສູງສົ່ງທີ່ສຸດຂອງການປະຕິວັດ, ຄວາມໝາຍທີ່ສົມເຫດສົມຜົນທີ່ສຸດຂອງການປະຕິວັດໂລກ, ແມ່ນການລົບລ້າງການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເງິນ.

ປະຈຸບັນ, ຄອບຄົວຂອງ Rothschild ມີມູນຄ່າ 40 ຕື້ໂດລາ. ບັນດາເສດຖີພັນລ້ານຂອງການເງິນຊັ້ນສູງຂອງອາເມລິກາຄື ທ່ານ Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt, ແລະ Astor ມີມູນຄ່າຮ່ວມກັນ.

Machine Translated by Google

ຢ່າງໜ້ອຍ 60-70 ຕື້. ໃນອັດຕາດອກເບ້ຍພຽງແຕ່ 5% ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າລາຍໄດ້ສໍາລັບຄອບຄົວທັງແປດຄອບຄົວນີ້ທີ່ມີປະຊາກອນ 5-6 ຕື້ຄົນ, ເຊິ່ງອີງຕາມການຄົ້ນຄວ້າຂອງ Karl Helfferich, ແມ່ນປະມານ 75% ຂອງລາຍໄດ້ປະຈໍາປີທີ່ຜູ້ເສຍພາສີທັງໝົດໃນ Prussia ມີໃນປີ 1912. (ໃນເວລານັ້ນມີຜູ້ເສຍພາສີປະມານ 21,000,000 ຄົນ, 75% ຂອງນັ້ນຈະເປັນປະມານ 15,000,000 ຄົນ. ສໍາລັບຜູ້ເສຍພາສີແຕ່ລະຄົນມີຍາດພີ່ນ້ອງໂດຍສະເລ່ຍ 1.56 ຄົນ; ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີຍາດພີ່ນ້ອງ 23 ລ້ານຄົນ.)

ດັ່ງນັ້ນ, ຊາວເຢຍລະມັນປະມານ 38,000,000 ຄົນຈຶ່ງຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍລາຍໄດ້ປະຈໍາປີຂອງເສດຖີພັນລ້ານທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ. ແນ່ນອນວ່າເສດຖີພັນລ້ານອາເມລິກາບໍ່ແມ່ນນັກລົງທຶນທີ່ໃຫ້ກູ້ຢືມຢ່າງແທ້ຈິງໃນຄວາມໝາຍດຽວກັນກັບຄອບຄົວ Rothschild ແລະອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈທີ່ຈະໂຕ້ຖຽງວ່າເສດຖີພັນລ້ານອາເມລິກາແມ່ນ "ເສດຖີພັນລ້ານ 100 ລ້ານໂດລາ" ຫຼື "ເສດຖີພັນລ້ານ 1000 ລ້ານໂດລາ" ແທ້ໆ.

“ເສດຖີລ້ານເຄື່ອງໝາຍ”; ໃນກໍລະນີກ່ອນໜ້ານີ້, ຄົນເຮົາພຽງແຕ່ຕ້ອງຄິດໄລ່ໃນ Croesuses ໜຶ່ງ ຫຼື ສອງສິບຄົນເພີ່ມເຕີມ. ຫຼືໃຫ້ພວກເຮົາຍອມຮັບພຽງແຕ່ “300” ຂອງ Rathenau; ຫຼັງຈາກນັ້ນສິນຄ້າຄົງຄັງຂອງພວກເຮົາຈະຢູ່ໃນລໍາດັບຢ່າງແນ່ນອນ. ໃນທີ່ນີ້ມັນບໍ່ສໍາຄັນທີ່ຈະໃຫ້ຕົວເລກທີ່ແນ່ນອນ, ແຕ່ອັດຕາສ່ວນທີ່ຮັບຮູ້ຂອງ 300 ຫາ 38,000,000 ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງກ່ຽວກັບການປົກຄອງທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງທຶນກູ້ຢືມສາກົນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາປະຖິ້ມໂສ້ທີ່ໜ້າຢ້ານກົວເຫຼົ່ານີ້ທີ່ສາມາດບີບຄໍແຮງງານທີ່ມີພະລັງທັງໝົດໄດ້; ໃຫ້ພວກເຮົາດຶງອໍານາດໃນການຮັບຜິດຊອບດອກເບ້ຍອອກຈາກເງິນ, ແລະ ອີກຄັ້ງເພື່ອຮັບຜິດຊອບດອກເບ້ຍຈົນກວ່າມະນຸດທຸກຄົນຈະມີພັນທະຢ່າງສິ້ນເຊີງຕໍ່ດອກເບ້ຍຕໍ່ທຶນກູ້ຢືມສາກົນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນແມ່ນສາມຈຸດນີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງເປັນຄັ້ງທໍາອິດບ່ອນທີ່ lever ເທົ່ານັ້ນອາດຈະຖືກນໍາໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານການເງິນພາຍໃນຂອງພວກເຮົາ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າການໂຈມຕີຂອງໂລກສັງຄົມນິຍົມທັງໝົດຂອງແນວຄວາມຄິດຕໍ່ຕ້ານທຶນອຸດສາຫະກໍາແມ່ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ເພາະວ່າເຖິງແມ່ນວ່າລະບຽບການທີ່ສົມບູນຫຼືສັງຄົມນິຍົມຂອງກໍາໄລຂອງຜູ້ປະກອບການທັງຫມົດ - ສົມມຸດວ່າເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ອ່ອນແອ -

ຈະໃຫ້ຜົນຕອບແທນທີ່ໜ້ອຍຫຼາຍ, ເມື່ອທຽບກັບພາລະທາງດ້ານການເງິນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງງົບປະມານຂອງ Reich ແລະລັດຂອງພວກເຮົາ.

ຜ່ານການລົບລ້າງການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເງິນ, ຄວາມທຸກທໍລະມານທາງດ້ານການເງິນທັງໝົດສາມາດຖືກກໍາຈັດອອກໄດ້ດ້ວຍການໂຈມຕີພຽງຄັ້ງດຽວ. ທັນໃດນັ້ນພວກເຮົາຮູ້ສຶກເຖິງພື້ນດິນທີ່ແຂງແກ່ນພາຍໃຕ້ຕີນຂອງພວກເຮົາອີກຄັ້ງ; ທັນໃດນັ້ນມັນຕ້ອງແລະຈະກາຍເປັນທີ່ຊັດເຈນຕໍ່ພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາໄດ້ຫຼອກລວງຕົວເອງໃນລັກສະນະທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດດ້ວຍເສດຖະກິດພັນທະບັດທີ່ໜ້າສົງສານນີ້.

ມີຫຍັງອີກທີ່ໝາຍເຖິງທຶນກູ້ຢືມ, ນອກຈາກໜີ້ສິນ? ທຶນກູ້ຢືມແມ່ນໜີ້ສິນ! ບໍ່ສາມາດເວົ້າຊໍ້າໄດ້ເລື້ອຍໆ. ມັນເປັນຮູບແບບຄວາມບ້າແບບໃດເມື່ອປະຊາຊົນເຢຍລະມັນທັງໝົດໄດ້ກູ້ຢືມເງິນ 150 ຕື້ໂດລາສໍາລັບສົງຄາມ? ເມື່ອມັນໄດ້ສັນຍາກັບຕົນເອງສໍາລັບສິ່ງນີ້ດ້ວຍດອກເບ້ຍຈໍານວນ 7.5 ຕື້ໂດລາ ແລະ ດຽວນີ້ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຖືກປຽນໄປສູ່ສະຖານະການທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ, ເຊິ່ງຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ, ຂອງການພະຍາຍາມເກັບເງິນ 7.5 ຕື້ໂດລານີ້ຈາກຕົນເອງໃນຮູບແບບຂອງພາສີທີ່ແປກປະຫຼາດທັງໝົດ?

卐 卐 卐 卐 卐

ໃນຂະນະດຽວກັນ, ສິ່ງທີ່ໂສກເສົ້າກ່ຽວກັບການຫຼອກລວງຕົນເອງນີ້ແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງເສດຖະກິດພັນທະບັດສົງຄາມທັງໝົດນີ້, ເຊິ່ງພວກເຮົາໄດ້ນໍາໃຊ້ມັນດີກ່ວາສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງໂລກສະເໝີມາ, ແຕ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າມີພຽງນາຍທຶນໃຫຍ່ຈໍານວນໜ້ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງຈາກມັນ, ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນຜູ້ອອກແຮງງານທັງໝົດ, ລວມທັງນາຍທຶນຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທຸລະກິດ, ການຄ້າ, ແລະ ອຸດສາຫະກໍາ, ຕ້ອງຈ່າຍດອກເບ້ຍ. ແລະໃນທີ່ນີ້, ດ້ານການເມືອງຂອງແນວຄວາມຄິດທັງໝົດໄດ້ປາກົດຂື້ນ. ໃນທີ່ນີ້ພວກເຂົາສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ມີພຽງແຕ່ທຶນນີ້ [ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ແມ່ນທຶນອຸດສາຫະກໍາ] ເປັນຄໍາສາບແຊ່ງຂອງມະນຸດຊາດທີ່ອອກແຮງງານທັງໝົດ. ຄົນເຮົາອາດຈະບິດເບືອນ ແລະ ປ່ຽນແປງສິ່ງຕ່າງໆຕາມທີ່ຄົນເຮົາປາດຖະໜາ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດມະຫາຊົນຂອງຄົນທີ່ເຮັດວຽກໜັກທັງໝົດຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຈ່າຍດອກເບ້ຍຂອງທຶນກູ້ຢືມ. ນາຍທຶນຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນສໍາລັບການຈ່າຍດອກເບ້ຍທີ່ໜ້າຮັກຂອງພວກເຂົາ; ບໍ່ສາມາດບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນ, ເພາະວ່າຈໍານວນເງິນຂອງ

Machine Translated by Google

ດອກເບ້ຍຕ້ອງຖືກເກັບພາສີທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃນຮູບແບບຂອງພາສີໂດຍກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມໃນທາງອ້ອມເຊັ່ນພາສີທາງອ້ອມ, ສະແຕມ, ພາສີອາກອນ, ຫຼື ພາລະອື່ນໆຕໍ່ການຄ້າຂາຍ, ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໜັກແມ່ນ ຜູ້ດູດ ແລະ ເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກ ທຶນໃຫຍ່ . ປະຈຸບັນມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າປະຫລາດໃຈຫຼາຍທີ່ຈະເຫັນວ່າໂລກແນວຄິດສັງຄົມນິຍົມຂອງມາກ ແລະ ເອນເກລ...

ປະຈຸບັນມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ຈະເຫັນວ່າໂລກແນວຄິດສັງຄົມນິຍົມຂອງມາກ ແລະ ເອນເກລສ໌, ຕັ້ງແຕ່ຖະແຫຼງການຂອງຄອມມູນິດຈົນເຖິງໂຄງການເອີເຟີດ (ໂດຍສະເພາະ ເຄົາສະກີ), ແລະແມ່ນແຕ່ຜູ້ນຳສັງຄົມນິຍົມໃນປະຈຸບັນ, ໄດ້ຍົກເວັ້ນຜົນປະໂຫຍດຂອງທຶນກູ້ຢືມຄືກັບວ່າໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງ. ຄວາມສັກສິດຂອງຜົນປະໂຫຍດແມ່ນຕ້ອງຫ້າມ; ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນສິ່ງສັກສິດທີ່ສຸດ; ຍັງບໍ່ມີໃຜກ້າທີ່ຈະຕັ້ງຄຳຖາມນີ້. ໃນຂະນະທີ່ຊັບສິນ, ຄວາມສູງສົ່ງ, ຄວາມປອດໄພຂອງບຸກຄົນ ແລະ ຊັບສິນ, ກົດໝາຍຂອງລາຊະວົງ, ສິດທິພິເສດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອທາງສາສະໜາ, ກຽດສັກສີຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່, ພູມປະເທດ, ແລະ ເສລີພາບແມ່ນຜິດກົດໝາຍຫຼາຍຫຼືໜ້ອຍ, ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນສິ່ງສັກສິດ ແລະ ບໍ່ສາມາດໂຈມຕີໄດ້. ການຍຶດເອົາຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ການເຂົ້າສັງຄົມນິຍົມ, ດັ່ງນັ້ນການລະເມີດກົດໝາຍຢ່າງເປີດເຜີຍທີ່ມີພຽງແຕ່ບາງສ່ວນທີ່ຖືກເຄືອບນ້ຳຕານ, ຕາບໃດທີ່ພວກມັນຖືກກະທຳຢ່າງເປີດເຜີຍໃນນາມຂອງບຸກຄົນທັງໝົດ, ແມ່ນລະບຽບຂອງມື້: ທັງໝົດນັ້ນແມ່ນອະນຸຍາດ, ແຕ່ຜົນປະໂຫຍດ, ຜົນປະໂຫຍດແມ່ນ noli me tangere, "touch-me-not."

ການຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກໜີ້ສິນຂອງ Reich ແມ່ນອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາຂອງງົບປະມານຂອງລັດ. ນ້ຳໜັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມັນລາກເຮືອຂອງລັດລົງສູ່ເຫວເລິກ ແລະເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ... ມັນທັງໝົດແມ່ນການຫຼອກລວງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ... ການຫຼອກລວງຕົນເອງທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ສົ່ງເສີມ ກ ພຽງແຕ່ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງມະຫາອຳນາດເງິນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ.

ໃນທີ່ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວເຖິງການຄັດຄ້ານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຮັບເງິນບຳນານຂະໜາດນ້ອຍໂດຍຫຍໍ້ ເຊິ່ງຈະໄດ້ປຶກສາຫາລືໃນພາຍຫຼັງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄິດເຖິງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ໃນການພິຈາລະນາຄຳຖາມໃຫຍ່ໆ ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກພິຈາລະນາ, ແຕ່ມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າເງິນຊົດເຊີຍເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກສະໜອງໃຫ້ຜ່ານການຂະຫຍາຍການບໍລິການສະຫວັດດີການສັງຄົມຢ່າງກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດ.

ຂ້ອຍເວົ້າແລ້ວວ່າ ຫຼອກລວງ ! ດອກ ເບ້ຍ-ຫຼອກລວງ! ຄຳສັບທີ່ເຂັ້ມແຂງ. ແຕ່ຖ້າຄຳສັບນີ້ມີເຫດຜົນ, ເຊິ່ງໃນຊ່ວງສົງຄາມອາດຈະເປັນຄຳທີ່ໃຊ້ຫຼາຍທີ່ສຸດໃນສະໜາມຮົບ ແລະ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດ, ມັນມີເຫດຜົນຫຼາຍທີ່ສຸດກ່ຽວກັບການຫຼອກລວງດອກເບ້ຍ.

ແຕ່ພັນທະບັດສົງຄາມລ ? ດ້ວຍ 5 ຕື້ທຳອິດ, ສາທາລະນະລັດໄດ້ເອົາເງິນຝາກປະຢັດຂອງປະຊາຊົນອອກຈາກກະເປົ າທີ່ມີຢູ່ຈິງ. ເງິນໄດ້ໄຫຼກັບຄືນມາອີກ. ຈາກນັ້ນກໍ່ມີເງິນກູ້ໃໝ່ມາດູດເງິນອີກຄັ້ງ, ແລະດ້ວຍເງິນປະຢັດທີ່ເຫຼືອສຸດທ້າຍ. ແລະອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ມີເງິນປ້ຳແລະດູດເງິນຫຼາຍພັນລ້ານ, ແລະພວກມັນກໍ່ຫຼຸດລົງອີກຄັ້ງ, ຈົນກວ່າຢ່າງມ່ວນຊື່ນ, ຫຼັງຈາກເກມທີ່ມີສະເໜ່ນີ້ຖືກເຮັດຊ້ຳອີກເກົ້າຄັ້ງ, ສາທາລະນະລັດໄດ້ເກີດໜີ້ສິນ 100 ຕື້.

ໃນທາງກັບກັນ, ປະຊາຊົນໄດ້ຖືເງິນ 100 ຕື້ໂດລາຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເຈ້ຍທີ່ພິມອອກມາຢ່າງລະອຽດ - ໃນຕອນທຳອິດ, ພວກເຮົາຄິດວ່າພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີຂຶ້ນຫຼາຍ - ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນລັດກໍ່ມາແລະເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍກຳລັງປະເຊີນກັບການລົ້ມລະລາຍ."

ແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ເປັນຫຍັງ? - ຕົວຂ້ອຍເອງແນ່ນອນວ່າບໍ່ສາມາດລົ້ມລະລາຍໄດ້ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄັ້ງຂ້ອຍຈະເອົາທະນະບັດຮ້ອຍເຄື່ອງໝາຍຈາກຖົງຂວາເທິງແລະເອົາມັນໃສ່ໃນຖົງຊ້າຍ. ແນ່ນອນ, ມັນຈະເປັນຄວາມໂງ່ຈ້າທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຖ້າພວກເຮົາສືບຕໍ່ຄວາມໂງ່ຈ້າຂອງເສດຖະກິດພັນທະບັດສົງຄາມຂອງພວກເຮົາໂດຍການປະກາດລົ້ມລະລາຍ .

ໃຫ້ພວກເຮົາຢຸດຕິການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເງິນ! ໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດວ່າໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມເປັນເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍໂດຍມີດອກເບ້ຍຖືກຍົກເລີກ, ແລະຝັນຮ້າຍຂອງການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດຈະລະລາຍໄປຈາກພວກເຮົາຄືກັບຫິມະເດືອນມີນາພາຍໃຕ້ດວງອາທິດ.

---

4 Feder ຢູ່ທີ່ນີ້ຖືວ່າປະເທດຊາດເຢຍລະມັນເປັນໜ່ວຍງານທີ່ເປັນເອກະພາບແທນທີ່ຈະເປັນການລວມຕົວຂອງບຸກຄົນ: ເງິນທີ່ຖືກໂອນຈາກຊາວເຢຍລະມັນບາງຄົນໄປຫາຊາວເຢຍລະມັນຄົນອື່ນໆຍັງຄົງຢູ່ໃນປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າມັນຢູ່ໃນອຳນາດຂອງລັດຖະບານເຢຍລະມັນທີ່ຈະປັບການແຈກຢາຍ, ບາງທີອາດຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນເສຍປຽບໃນທັນທີຂອງບຸກຄົນບາງຄົນ ແຕ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງປະເທດຊາດໂດຍລວມ.

ຜູ້ຄົນເວົ້າກັບຂ້ອຍວ່າການຍົກເລີກການຈ່າຍດອກເບ້ຍແມ່ນການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດທີ່ປອມແປງ.
ບໍ່, ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ! - ຄວາມຢ້ານກົວຂອງການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດແມ່ນພຽງແຕ່ເທບນິຍາຍ ແລະ ຜີປີສາດທີ່ປະດິດຂື້ນໂດຍກຳລັງຂອງເຈົ້າຂອງລັດເທົ່ານັ້ນ.

ປຶ້ມທີ່ຂຽນໂດຍ Franz Röhr ທີ່ມີຊື່ວ່າ Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [ສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຄວນຮູ້ກ່ຽວກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດ] ແມ່ນຕິດຢູ່ກັບວິທີຄິດແບບມະຫາເສດຖີຢ່າງສິ້ນເຊີງ.
ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຂຽນໂດຍທົ່ວໄປຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບບັນຫາເສດຖະກິດທີ່ເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ທີ່ພວກເຮົາຜ່ານການເຂົ້າສັງຄົມ, ແລະເຖິງແມ່ນວ່າລາວໄດ້ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາຢ່າງໜັກແໜ້ນແລະຖືກຕ້ອງວ່າໃນທີ່ສຸດມີພຽງແຕ່ການກໍ່ສ້າງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາຄືນໃໝ່ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໄດ້ - ລາວບໍ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ໂຊກລາງໃນຄວາມສັກສິດຂອງຜົນປະໂຫຍດ, ແລະດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງພັນລະນາການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດຢ່າງສົມບູນສອດຄ່ອງກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດທີ່ແມມໂມນີ, ເປັນໄພພິບັດທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈທີ່ຈະສັງເກດເຫັນວ່າ Röhr, ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມຮູ້ທາງປະຫວັດສາດທີ່ດີກວ່າ, ບໍ່ສາມາດຫຼຸດພົ້ນຈາກທັດສະນະຂອງມະຫາເສດຖີໄດ້, ແລະ ໄດ້ສັງເກດເຫັນໃນຄໍາເວົ້າສຸດທ້າຍຂອງລາວວ່າ: "ຖ້າໄພພິບັດທາງເສດຖະກິດທີ່ຮ້າຍແຮງບໍ່ໄດ້ຮັບການຫຼີກລ່ຽງ, ບໍ່ມີໃຜຈະລອດຊີວິດຈາກມັນ," ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນໜ້າ 81 ລາວຍອມຮັບວ່າຜົນສະທ້ອນຂອງການຄຸ້ມຄອງການເງິນສາທາລະນະທີ່ບໍ່ດີໄດ້ຖືກປຽນແປງບາງສ່ວນຢ່າງໄວວາ, ແລະ ໃນໜ້າ 68 ລາວກ່າວວ່າໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ບໍ່ຄວນມີຄວາມສົງໃສວ່າຣັດເຊຍ (ໃນສະຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ) ໄດ້ເອົາຊະນະວິກິດການເງິນຕາເຫຼົ່ານີ້ໂດຍບໍ່ມີບັນຫາທີ່ຍືນຍົງ. ໃນໜ້າ 76 ລາວເວົ້າວ່າ, ໃນຂະນະທີ່ກວດສອບຜົນກະທົບຂອງການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດ, ວ່າເຖິງແມ່ນວ່າບັນຫາເສດຖະກິດທີ່ເລິກເຊິ່ງແລະອື່ນໆໄດ້ເກີດຂື້ນ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວທັງການທໍາລາຍຂອງລັດ ຫຼື ຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງເສດຖະກິດຂອງມັນບໍ່ໄດ້ເກີດຂື້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການຟື້ນຟູຢ່າງໄວວາຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ແລະ ການຟື້ນຕົວຂອງການເງິນສາທາລະນະໄດ້ຖືກສັງເກດເຫັນເລື້ອຍໆພຽງພໍ. ເມື່ອຜູ້ຂຽນສືບຕໍ່ອີກສາມບັນທັດໂດຍກ່າວວ່າການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດໝາຍເຖິງໄພພິບັດທາງເສດຖະກິດຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ; ຂ້າພະເຈົ້າເສຍໃຈທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມເຫດຜົນນີ້.

ແຕ່ກັບຄືນໄປຫາກໍລະນີສະເພາະຂອງພວກເຮົາ! ອັນໃດຈະຊື່ສັດກວ່າ? ການເວົ້າແບບຟາຣີຊາຍກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ສາມາດໂຈມຕີໄດ້ຂອງພັນທະບັດສົງຄາມ ໃນຂະນະທີ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງປະຊາຊົນດ້ວຍພາລະພາສີທີ່ໜັກໜ່ວງ?
ຫຼື, ຖ້າລັດຖະມົນຕີກະຊວງການເງິນມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະເຂົ້າຫາປະຊາຊົນຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ປະກາດວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈ່າຍດອກເບ້ຍໃນພັນທະບັດສົງຄາມໄດ້, ຫຼື ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ພຽງແຕ່ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າເກັບພາສີຈາກທ່ານໃນຈໍານວນເທົ່າກັນ.” “...ແຕ່ໃນຕອນນັ້ນໃນຊ່ວງສົງຄາມຂ້ອຍຕ້ອງການເງິນຢ່າງແທ້ຈິງ; ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ສະຫຼາດກວ່າ (ເບິ່ງປະເທດອັງກິດ) ເກີດຂື້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຫຼອກລວງດ້ວຍພັນທະບັດສົງຄາມດອກເບ້ຍສູງ. ທ່ານຕ້ອງໃຫ້ອະໄພຂ້າພະເຈົ້າ, ປະຊາຊົນທີ່ຮັກແພງ; ສຸດທ້າຍແລ້ວມັນແມ່ນສໍາລັບທ່ານ, ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການຫຼີ້ນຊ່ອນຫາອີກຕໍ່ໄປ... ຂ້າພະເຈົ້າ, ລັດ, ຈະບໍ່ຈ່າຍດອກເບ້ຍອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ທ່ານ, ຜູ້ເສຍພາສີ, ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຈ່າຍພາສີເພື່ອຈ່າຍຄ່າດອກເບ້ຍເຫຼົ່ານີ້... ມັນເຮັດໃຫ້ການເຮັດທຸລະກໍາຂອງພວກເຮົາງ່າຍຂື້ນ; ພວກເຮົາຫຼີກລ່ຽງລະບົບລັດຖະການພາສີອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ລະບົບລັດຖະການທີ່ຈ່າຍດອກເບ້ຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງປະຫຍັດເງິນ ແລະ ທ່າແຮງໃນການເຮັດວຽກໄດ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.”

ຂ້ອຍໄດ້ລໍຖ້າດົນແລ້ວໃນການເປີດເຜີຍການຫຼອກລວງນີ້, ແຕ່ຂ້ອຍຖືວ່າມັນເປັນພື້ນຖານຢ່າງແທ້ຈິງ
ຢູ່ທີ່ນີ້ບໍ່ມີຈຸດໃດທີ່ຈະລືມພາບລວມ.

卐卐卐卐卐

ອີງຕາມການຍື່ນພາສີຂອງຊາວບາວາເຣຍ, ກຸ່ມຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ - ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າວ່າ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍຫຼາຍກວ່າ 30,000 ມາກຈາກເອກະສານຍື່ນພາສີ - ແມ່ນ 822 ຄົນ, ເຊິ່ງມີພຽງແຕ່ 0.4% ຂອງຜູ້ທີ່ມີພັນທະທີ່ຕ້ອງເສຍພາສີ (Bayr. St-Z. 1913) ທົ່ວປະເທດເຢຍລະມັນ, ດັ່ງນັ້ນ, ປະມານ 10,000 ຄົນ. (10,000 ຄົນສູງສຸດ!)

ດຽວນີ້, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຊີ້ແຈງໃຫ້ຕົວເອງໂດຍຫຍໍ້ເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ກ່ຽວກັບລັກສະນະທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງຄວາມຕ້ອງການປະຕິວັດນີ້, ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາຄໍາຖາມຕ່າງໆຈາກທັດສະນະຂອງຊາດກ່ອນ.

Machine Translated by Google

ສໍາລັບສິ່ງນີ້, ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຈໍາເປັນຕ້ອງມີການພິຈາລະນາຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບສະຖານະການໃນປະຈຸບັນຂອງພວກເຮົາ. ລັດຖະມົນຕີກະຊວງການຕ່າງປະເທດ Eugen Schiffer, ໃນຄໍາປາໄສໃຫຍ່ຂອງລາວໃນຫ້ອງການການຄ້າເບີລິນ, ໄດ້ປະກາດວ່າມັນ "ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະບໍ່ສົນໃຈ". ມັນຖືກຕ້ອງພຽງແຕ່ບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບໍ່ສົນໃຈແມ່ນໜີ້ສິນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາ, ແລະການຫຼຸດລົງຂອງຄ່າເງິນຕາຂອງພວກເຮົາທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ -

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນທຸກຍາກພາຍໃນຂ້າມຄືນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພາລະໜັກທີ່ຖືກວາງໄວ້ຕໍ່ພວກເຮົາຜ່ານສົນທິສັນຍາສັນຕິພາບບໍ່ສາມາດລະເລີຍໄດ້. ໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ, ມີມູນຄ່າປະມານ 250 ຕື້. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ໃຫ້ພວກເຮົາສົມມຸດວ່າ Entente ກໍານົດຄ່າຊົດເຊີຍສົງຄາມເພີ່ມເຕີມອີກ 50 ຕື້ໂດລາໃນຮູບແບບໃດໜຶ່ງ: ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ໜີ້ສິນທັງໝົດປະມານ 300 ຕື້.

ເຖິງວ່າມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ຂອບເຂດຈໍາກັດຂອງສົນທິສັນຍານີ້ເຄັ່ງຕຶງຫຼາຍປານໃດກໍ່ຕາມ, ແຕ່ກໍ່ຕ້ອງມີບາງຄໍາເວົ້າກ່ຽວກັບຂະໜາດຂອງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດເຢຍລະມັນ. ການສືບສວນຂອງ Helferrich ແລະ Steinmann-Bucher ປະເມີນຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດເຢຍລະມັນຢູ່ທີ່ປະມານ 350 ຕື້. ຄົນເຮົາສາມາດຖືວ່າມູນຄ່າທີ່ຈໍາກັດຫຼາຍຕໍ່ການຄົ້ນພົບດັ່ງກ່າວ, ບໍ່ວ່າພວກມັນອາດຈະໄດ້ຮັບມາຢ່າງລະມັດລະວັງແນວໃດກໍ່ຕາມ. ພວກມັນຖືກຕ້ອງສະເພາະເວລາທີ່ກິດຈະກໍາທາງເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ຖືກລົບກວນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພວກມັນຍັງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈຜິດຫຼາຍເນື່ອງຈາກຊັບສິນຂອງລັດ ແລະ ເທດສະບານຖືກລວມເຂົ້າ, ດັ່ງນັ້ນຕົວຢ່າງເຊັ່ນການສ້ອມແປງຖະໜົນຫົນທາງ, ການດັດແປງທາງນ້ຳ, ແລະອື່ນໆ. ເປັນທີ່ຊັດເຈນວ່າເຖິງແມ່ນວ່າການຜະລິດວຽກງານດັ່ງກ່າວອາດຈະມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍມະຫາສານ, ແຕ່ພວກມັນບໍ່ມີມູນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງ. ມາດຖານທີ່ດີກວ່າສໍາລັບຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດແມ່ນສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຕ້ອງເສຍພາສີຍ້ອນວ່າມັນເກີດຂື້ນຈາກການຍື່ນພາສີສໍາລັບການປະກອບສ່ວນປ້ອງກັນປະເທດ ຫຼື ພາສີຄວາມຮັ່ງມີໃນສະໄໝສົງຄາມ. ສໍາລັບສິ່ງນີ້, ຜົນໄດ້ຮັບທັງໝົດ 192 ຕື້, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໜ້ອຍກວ່າຕົວເລກຂອງ Helfferich ຫຼາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ປະມານ 10% ອາດຈະຖືກເພີ່ມເຂົ້າໃນຈໍານວນນີ້, ອີງຕາມປະສົບການ, ສໍາລັບຊັບສິນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ບໍ່ເສຍພາສີຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ແລະປະມານຈໍານວນທີ່ເທົ່າທຽມກັນສໍາລັບ "ເງິນສໍາຮອງທີ່ງຽບສະຫງົບ. "5

ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ມັນເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມຫວັງຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະເວົ້າເຖິງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດຫຼາຍກວ່າ 250 ຕື້. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າຕົວເລກນີ້ມີຄວາມສໍາຄັນຈໍາກັດຫຼາຍ. ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດຄືການແຍກອອກຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ດ້ວຍຕົວເລກ, ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຮັບຮູ້ວ່າຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດສະແດງອອກພຽງແຕ່ໃນທ່າແຮງທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍຂອງປະເທດຊາດທັງໝົດ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຂອງລໍາດັບຂະໜາດທີ່ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບແນວຄວາມຄິດທີ່ແຄບກວ່າຂອງທຶນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງເຫັນແຫຼ່ງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດຕື່ມອີກໃນການມີຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດ, ຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງປ່າໄມ້, ແລະ ດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ, ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ດ້ວຍຕົວເລກ, ເນື່ອງຈາກມູນຄ່າຂອງມັນມີການປ່ຽນແປງລະຫວ່າງສູນ ແລະ ອະນັນ, ຂຶ້ນກັບວ່າຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດບໍ່ໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້, ຫຼື ອີງຕາມບົດລາຍງານທາງທໍລະນີວິທະຍາ, ສາມາດຄິດໄລ່ໄດ້ວ່າຖ່ານຫີນຫຼາຍພັນລ້ານໂຕນ ແລະ

ແລະອື່ນໆ.

ຢ່າລືມວ່າເຢຍລະມັນເປັນປະເທດທີ່ທຸກຍາກແທ້ໆ. ໃນ ປະເທດຜູກຂາດເກືອບບໍ່ມີເລີຍ. ໃນດ້ານຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດ, ມັນຢືນຢູ່ໄກກວ່າປະເທດເພື່ອນບ້ານສ່ວນໃຫຍ່, ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດທີ່ບໍ່ມີໃຜທຽບເທົ່າຂອງຈັກກະພັດຈີນ, ອິນເດຍ, ແລະອາເມລິກາ. ໃນດ້ານຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງດິນ, ມັນຂາດແຄນຫຼາຍເມື່ອທຽບກັບທົ່ງນາທີ່ໄດ້ຮັບພອນຂອງດິນດໍາຂອງຣັດເຊຍ ແລະ ເມື່ອທຽບກັບພື້ນທີ່ທີ່ມີຜົນຜະລິດທີ່ງ່າຍດາຍຂອງເຂດຮ້ອນ ແລະ ເຂດຮ້ອນຊຸ່ມ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາມີພຽງແຕ່ທ່າແຮງ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະເຮັດວຽກ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການມີວຽກເຮັດງານທໍາທີ່ພຽງພໍ, ແລະ ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າໃນສະພາບການນີ້ບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງໜີ້ສິນທີ່ມີຫຼັກຊັບຄໍ້າປະກັນ, ຫຼັກຊັບຄໍ້າປະກັນສໍາລັບເຄື່ອງມືໜີ້ສິນຂອງພວກເຮົາ...

---

5 "ສະຫງວນໄວ້ງຽບໆ" ແມ່ນຜົນມາຈາກການປະເມີນຄ່າບວກຕໍ່າເກີນໄປ ແລະ ການປະເມີນຄ່າລົບສູງເກີນໄປໃນການບັນຊີ, ສະນັ້ນເພື່ອສ້າງຮູບລັກສະນະຂອງມູນຄ່າສຸດທີ່ຕໍ່າສຸດທີ່ເປັນໄປໄດ້.

Machine Translated by Google

ບໍ່ວ່າຈະເປັນພັນທະບັດສົງຄາມທີ່ມີດອກເບ້ຍ ຫຼື ທະນະບັດ Reich ທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ, ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພວກມັນແມ່ນມີພຽງແຕ່ທ່າແຮງດ້ານພາສີຂອງປະຊາຊົນທັງໝົດເທົ່ານັ້ນ - ແລະ ທ່າແຮງດ້ານພາສີແມ່ນຫຍັງນອກເໜືອຈາກໜ້າທີ່ຂອງອຳນາດແຮງງານຂອງປະຊາກອນທີ່ເຮັດວຽກທັງໝົດ?

卐 卐 卐 卐 卐

ບັດນີ້ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເຂົ້າໃຈບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອີກອັນໜຶ່ງ, ແລະແນ່ນອນວ່າລາຍການຕົ້ນຕໍຂອງແຫຼ່ງລາຍຮັບ ແລະ ລາຍຈ່າຍຂອງລັດຂອງພວກເຮົາ. ມັນມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຢ່າງໜ້າສັງເກດລະຫວ່າງພື້ນທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບການຫາເງິນມີຢູ່ໃນຊີວິດສ່ວນຕົວຂອງພວກເຮົາ, ແລະຄວາມສົນໃຈທີ່ພວກເຮົາໃຫ້ກັບບັນຫາໃຫຍ່ໆກ່ຽວກັບການຄຸ້ມຄອງການເງິນຂອງລັດ, ແລະເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ລະຫວ່າງເສດຖະກິດສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສຳຄັນໃດໆເລີຍ.

ລາຍຮັບຫຼັກຂອງລັດມີດັ່ງນີ້: ໜຶ່ງ, ກຳໄລສຸດທິຂອງຫ້ອງການໄປສະນີ ແລະ ທາງລົດໄຟ; ສອງ, ກຳໄລສຸດທິຂອງບໍລິສັດບໍ່ແຮ່, ອົງການປ່າໄມ້ ແລະ ວິສາຫະກິດຂອງລັດອື່ນໆ; ສາມ, ຄ່າທາງ ແລະ ພາສີທາງອ້ອມ; ທີສີ່, ພາສີໂດຍກົງ.

ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສົ່ງເສີມການສົນທະນາທາງທິດສະດີຢ່າງດຽວໃນຄຳຖາມທີ່ເປັນປະໂຫຍດດັ່ງກ່າວ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກອະທິບາຍລາຍການແຕ່ລະລາຍການຈາກງົບປະມານຂອງລັດບາວາເຣຍໃນປີ 1911 ຕາມລຳດັບຂະໜາດຂອງພວກມັນ. ໄປສະນີ, ໂທລະເລກ, ແລະ ທາງລົດໄຟໄດ້ນຳເອົາເງິນມາ 120 ລ້ານ; ປ່າໄມ້, ບໍ່ແຮ່, ແລະອື່ນໆ, ປະມານ 40 ລ້ານ; ພາສີທາງອ້ອມ, 53 ລ້ານ; ພາສີໂດຍກົງ, 60 ລ້ານ. ອີກ 67 ລ້ານໄດ້ມາຈາກພາສີສະແຕມ, ຄ່າທຳນຽມ, ພາສີມໍລະດົກ, ພາສີທີ່ດິນ, ການໂອນລາຍຮັບຈາກ Reich, ແລະອື່ນໆ.

ແລ້ວລາຍຈ່າຍລະ? ກ່ອນອື່ນໝົດ, ພວກເຮົາພົບເຫັນຢູ່ທີ່ນີ້ຄື ການຈ່າຍເງິນດອກເບ້ຍຈາກໜີ້ສິນຂອງລັດ ລວມທັງໜີ້ສິນທາງລົດໄຟ 85 ລ້ານ. ສຳລັບລາຊະວົງ 5 ລ້ານ; ການບໍລິຫານຄວາມຍຸຕິທຳ 27 ລ້ານ; ການບໍລິຫານພາຍໃນ 40 ລ້ານ; ໂບດ ແລະ ໂຮງຮຽນ 51 ລ້ານ; ການບໍລິຫານດ້ານການເງິນ 13 ລ້ານ; ລາຍຈ່າຍເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ Reich 50 ລ້ານ; ເງິນບຳນານ 36 ລ້ານ. ລາຍຈ່າຍອື່ນໆ 5 ລ້ານ. ໃນຕອນນັ້ນ, ໃນປີທີ່ໂຊກດີຂອງການເງິນຂອງ Bavarian, ງົບປະມານປະຈຳປີມີລາຍຮັບເກີນ 27 ລ້ານ.

ແຕ່ໃນຂອບເຂດຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ, ມີພຽງລາຍຈ່າຍເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຍົກເວັ້ນໄດ້ໂດຍຜ່ານການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ. ໃນທີ່ນີ້, ດອກເບ້ຍທີ່ຈ່າຍໃນໜີ້ສິນຂອງລັດແມ່ນຢູ່ໃນອັນດັບທຳອິດທີ່ 85 ລ້ານເຄື່ອງໝາຍ; ນອກຈາກນັ້ນ, ສ່ວນທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງການຈ່າຍເງິນຂອງພວກເຮົາສຳລັບການບໍລິຫານທາງດ້ານການເງິນປະມານ 10 ລ້ານເຄື່ອງໝາຍ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການຈ່າຍເງິນສຳລັບຈຸດປະສົງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ Reich, ເຊິ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເພີ່ມເຄິ່ງໜຶ່ງ, 25 ລ້ານ, ແລະສຸດທ້າຍ 5 ລ້ານໃນການຈ່າຍເງິນສຳລັບລາຊະວົງໄດ້ໝົດໄປແລ້ວ: ລວມທັງໝົດ 125 ລ້ານ.

ການຫາຍໄປຂອງລາຍການເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການຍົກເລີກການເກັບ ພາສີທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມທັງໝົດ, ເຊິ່ງດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ, ໄດ້ນຳເອົາເງິນມາ 53 ລ້ານ ແລະ 60 ລ້ານມາກ, ລວມທັງໝົດ 113 ລ້ານມາກ!

ປະຈຸບັນພວກເຮົາບໍ່ມີຄວາມຄິດເຫັນເລີຍວ່າຄວນຍົກເລີກພາສີໂດຍກົງ ແລະ ທາງອ້ອມຢ່າງສິ້ນເຊີງ; ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ, ພາຍໃນຂອບເຂດທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ພວກມັນເຮັດໜ້າທີ່ໃນດ້ານໜຶ່ງເພື່ອສຶກສາອົບຮົມ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເພື່ອຄວບຄຸມ. ແນ່ນອນວ່າມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຍຸດຕິທຳຫຼາຍກວ່າທີ່ກຳໄລຈາກຊັບສິນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ ແລະ ໂປ່ງໃສຍັງຄົງຕ້ອງເສຍພາສີໃນລະດັບປານກາງ, ເພາະວ່າລັດຕ້ອງຮັກສາຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ປອດໄພກັບອົງການຕຳຫຼວດຂອງຕົນ. ມັນເບິ່ງຄືວ່າເປັນການສົມຄວນທີ່ການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳຕ້ອງປະກອບສ່ວນພາສີທີ່ສອດຄ້ອງກັບກຳໄລຈາກການເຮັດວຽກຂອງພວກເຂົາ, ເພາະວ່າລັດຍັງຕ້ອງເບິ່ງແຍງການຮັກສາ ແລະ ພັດທະນາເສັ້ນທາງການຄ້າສາທາລະນະສຳລັບພວກເຂົາ. ພາສີຄະແນນສຽງຂັ້ນຕ່ຳທີ່ສອດຄ້ອງກັນສຳລັບພົນລະເມືອງທຸກຄົນທີ່ມີສິດເລືອກຕັ້ງກໍ່ເປັນ...

Machine Translated by Google

ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄວາມຍຸຕິທຳ, ເພາະວ່າການດູແລຄວາມປອດໄພຂອງບຸກຄົນ ແລະ ຊັບສິນຂອງລາວກໍເປັນສິ່ງຈຳເປັນຈາກລັດເຊັ່ນກັນ.

ໃນດ້ານພາສີທາງອ້ອມ, ການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງພາສີຟຸ່ມເຟືອຍທັງໝົດມີຜົນກະທົບດ້ານກົດລະບຽບໃນແງ່ທີ່ດີທີ່ສຸດ, ໃນຂະນະທີ່ອາຫານການກິນ ແລະ ສິ່ງຈຳເປັນທັງໝົດຂອງປະຊາຊົນຄວນຈະຖືກຮັກສາໃຫ້ປອດຈາກພາສີ!

ຜົນຂອງນະໂຍບາຍພາສີດັ່ງກ່າວຈະພົບເຫັນໜ້ອຍລົງໃນລາຍຮັບສູງ - ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງໄດ້, ເພາະວ່າສໍາລັບປະຊາກອນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ການເກັບພາສີບໍ່ຄວນເປັນພາລະທີ່ແທ້ຈິງແຕ່ເປັນພຽງການເຕືອນວ່າບຸກຄົນດັ່ງກ່າວບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຕົວຂອງບຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດ, ແລະນອກເໜືອໄປຈາກສິດທິພົນລະເຮືອນ, ລາວຍັງມີໜ້າທີ່ພົນລະເຮືອນອີກດ້ວຍ.

ລາຍຮັບຈາກພາສີຄວນຈະມີຄວາມຈໍາເປັນໜ້ອຍລົງສໍາລັບການຈ່າຍໜີ້ສິນຂອງທຸລະກິດຂອງລັດ, ເຊິ່ງກໍາໄລສຸດທິຂອງເຂົາເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ, ພຽງພໍທີ່ຈະຄອບຄຸມລາຍຈ່າຍປົກກະຕິຂອງລັດສໍາລັບໂຮງຮຽນ, ມະຫາວິທະຍາໄລ, ການບໍລິຫານຍຸຕິທໍາ, ການບໍລິຫານພາຍໃນ, ແລະອື່ນໆ. ລາຍຮັບຈາກພາສີຄວນຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອສົ່ງເສີມວຽກງານວັດທະນະທໍາພິເສດຂອງລັດທີ່ບໍ່ເຄີຍມີຊັບພະຍາກອນພຽງພໍໃນຂອບເຂດຂອງງົບປະມານປົກກະຕິຂອງລັດ. ໃນທີ່ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຕົ້ນຕໍກ່ຽວກັບສະຖານລ້ຽງເດັກກໍາພ້າ, ສະຖາບັນສໍາລັບຄົນຕາບອດແລະຄົນພິການ, ສູນລ້ຽງເດັກ, ການດູແລແມ່ຍິງຖືພາ, ການຕໍ່ສູ້ກັບວັນນະໂລກ, ເຫຼົ້າ, ແລະພະຍາດຕິດຕໍ່ທາງເພດສໍາພັນ, ແລະການກໍ່ສ້າງເມືອງສວນແລະບ້ານ, ໂດຍສະເພາະສໍາລັບທີ່ພັກອາໄສແລະການດູແລມະນຸດສະທໍາຂອງເດັກພິການທີ່ເກີດໃນສົງຄາມຂອງພວກເຮົາ.

卐卐卐卐卐

ທັດສະນະຂອງພວກເຮົາກວ້າງຂວາງຂຶ້ນ. ພວກເຮົາເຫັນທີ່ດິນບໍລິສຸດ. ການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍສາມາດໝາຍເຖິງການຍົກເລີກພາສີທັງໝົດໄດ້ບໍ? ມັນຈະໝາຍຄວາມວ່າ, ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກການຕໍ່ສູ້ອັນໃຫຍ່ຫຼວງນີ້ໃນຖານະປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ. ດັ່ງທີ່ສິ່ງຕ່າງໆເປັນຢູ່, ໃຫ້ພວກເຮົາຢ່າສະຫຼອງໄວເກີນໄປ; ພາລະໜັກທີ່ຖືກວາງໄວ້ໂດຍສັດຕູຂອງພວກເຮົາຈະຮັບປະກັນວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດ. ແຕ່ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຮົາເຫັນທີ່ດິນບໍລິສຸດໂດຍອີງໃສ່ຕົວຢ່າງທີ່ງ່າຍດາຍແທ້ໆຂອງງົບປະມານຂອງລັດ Bavarian ຂອງພວກເຮົາທີ່ພວກເຮົາຫາກໍ່ໃຊ້...

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ພວກເຮົາພົບເຫັນຄວາມສຳພັນທີ່ຄ້າຍຄືກັນຫຼາຍໃນລັດອື່ນໆຂອງລັດຖະບານກາງເຢຍລະມັນ, ແລະ ມັນບໍ່ຫຼາຍເກີນໄປທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ຈາກເງິນເຫຼືອເກີນຂອງທຸລະກິດຂອງລັດ, ທາງລົດໄຟ, ໄປສະນີ, ໂທລະເລກ, ປ່າໄມ້, ບໍ່ແຮ່, ແລະອື່ນໆ, ລາຍຈ່າຍທັງໝົດຂອງລັດ ສໍາລັບການບໍລິຫານຍຸຕິທໍາທັງໝົດ, ສໍາລັບການບໍລິຫານພາຍໃນທັງໝົດ, ລວມທັງໂຄງການກໍ່ສ້າງຂອງລັດ, ລາຍຈ່າຍທັງໝົດສໍາລັບໂຮງຮຽນ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈຸດປະສົງດ້ານວັດທະນະທໍາ, ສາມາດຄຸ້ມຄອງໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ດັ່ງນັ້ນ, ເງື່ອນໄຂທີ່ສົມບູນແບບ.

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນ? ດອກເບ້ຍໄດ້ຄ່ອຍໆເຂົ້າມາ. ເນື່ອງຈາກການຈ່າຍດອກເບ້ຍ, ອາຫານການກິນຂອງປະຊາຊົນຈຶ່ງມີລາຄາແພງ; ເນື່ອງຈາກດອກເບ້ຍ ນໍ້າຕານ ແລະ ເກືອ, ເບຍ ແລະ ເຫຼົ້າແວງ, ໄມ້ຂີດໄຟ ແລະ ຢາສູບ ແລະ ສິ່ງຂອງຈໍາເປັນອື່ນໆທີ່ຈໍາເປັນປະຈໍາວັນນັບບໍ່ຖ້ວນ ຈຶ່ງມີພາສີທາງອ້ອມ.

ເນື່ອງຈາກດອກເບ້ຍ, ຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນພາສີໂດຍກົງ, ເຊິ່ງແບ່ງອອກເປັນພາສີທີ່ດິນທີ່ຖືກສົ່ງຕໍ່ໃນຮູບແບບຂອງລາຄາເມັດພືດທີ່ສູງຂຶ້ນ, ພາສີເຮືອນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄ່າເຊົ່າສູງຂຶ້ນ, ພາສີທຸລະກິດທີ່...

ພາລະແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດ, ພາສີລາຍໄດ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ມາດຕະຖານການດໍາລົງຊີວິດຂອງພະນັກງານລັດຖະກອນ ແລະ ປະຊາຊົນທີ່ມີເງິນເດືອນຄົງທີ່ຫຼຸດລົງຢ່າງຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້, ແລະ ສຸດທ້າຍ, ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົວໃນການໃຫ້ແຕ່ບໍ່ພຽງພໍໃນການຮັບ, ທຶນກູ້ຢືມຈ່າຍພາສີຈາກເງິນປັນຜົນທຶນ. ອີງຕາມການຍື່ນພາສີຂອງປີ 1911, ໃນຈໍານວນເງິນປັນຜົນທຶນ 253 ລ້ານທີ່ໄດ້ຮັບໃນ Bavaria, ທັງໝົດ 8.1 ລ້ານໄດ້ຖືກຈ່າຍເປັນພາສີຂອງລັດ.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າເງິນປັນຜົນທຶນທັງໝົດ, ດອກເບ້ຍທັງໝົດຈາກທຶນ, ໃນທີ່ສຸດຕ້ອງໄດ້ລະດົມທຶນຜ່ານການອອກແຮງງານຂອງປະຊາຊົນທັງໝົດ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າການຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກໜີ້ສິນສາທາລະນະ

Machine Translated by Google

ປະກອບເປັນລາຍຮັບທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນງົບປະມານຂອງລັດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ມີພັນທະທີ່ຕ້ອງຈ່າຍພາສີຈາກການຈ່າຍດອກເບ້ຍນັ້ນປະກອບສ່ວນພຽງແຕ່ຈຳກັດຫຼາຍຕໍ່ລາຍຮັບຂອງລັດ.

ໃນດ້ານຂະໜາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ນາຍທຶນໄດ້ຈ່າຍພາສີໂດຍກົງ 8 ລ້ານຈາກທັງໝົດ 60 ລ້ານ, ເຊິ່ງເປັນພຽງແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນແປດຫາໜຶ່ງສ່ວນຫົກຂອງພາສີໂດຍກົງຂອງລັດທີ່ຈ່າຍໃນ Bavaria ໃນປີ 1911. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພາສີໂດຍກົງແມ່ນພຽງແຕ່ປະມານໜຶ່ງສ່ວນຫ້າຂອງລາຍຮັບທັງໝົດຂອງລັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ທຶນກູ້ຢືມຈຶ່ງປະກອບສ່ວນພຽງແຕ່ປະມານໜຶ່ງສ່ວນສາມສິບຫາສີ່ສິບແປດຂອງຄວາມຕ້ອງການທັງໝົດຂອງລັດ.

ບໍ່ຄວນປະຕິເສດວ່າກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພາສີໃນຊ່ວງສົງຄາມ, ໂດຍສະເພາະໃນຊຸມປີສຸດທ້າຍ, ໄດ້ໃຊ້ພາສີທີ່ເຂັ້ມແຂງກວ່າກ່ຽວກັບເງິນປັນຜົນທຶນ, ແຕ່ການເກັບພາສີທາງອ້ອມທີ່ເຂັ້ມແຂງກວ່ານັ້ນໄດ້ຮັກສາຈັງຫວະຂອງມັນໄວ້ໄດ້ຫຼາຍຫຼືໜ້ອຍ, ດັ່ງນັ້ນຂະໜາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຈຶ່ງບໍ່ມີການປ່ຽນແປງຫຼາຍ.

ຮູບພາບຈະກາຍເປັນເລື່ອງຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເມື່ອພວກເຮົາພິຈາລະນາງົບປະມານຂອງ Reich. ໃນທີ່ນີ້ສັດສ່ວນໃນຕົວຂອງມັນເອງແມ່ນບໍ່ເອື້ອອຳນວຍຫຼາຍແລ້ວ. Reich ບໍ່ມີແຫຼ່ງພາສີຄືກັນກັບລັດລັດຖະບານກາງແຕ່ລະລັດ. ພາສີໂດຍກົງແມ່ນສະຫງວນໄວ້ໃຫ້ລັດລັດຖະບານກາງ; ວິສາຫະກິດຂອງ Reich ແມ່ນຈຳກັດຢູ່ທີ່ຫ້ອງການໄປສະນີ ແລະ ທາງລົດໄຟຂອງ Reich (ໃຫ້ສັງເກດວ່າອັນນີ້ບໍ່ລວມເຖິງທາງລົດໄຟຂອງລັດ Prussian), ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີພຽງແຕ່ຄ່າທຳນຽມ ແລະ ພາສີທາງອ້ອມເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງເຫຼືອ.

ລຳດັບຄວາມສຳຄັນຂອງແຫຼ່ງລາຍຮັບຂອງ Reich (ເບິ່ງ Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich ສຳລັບປີ 1917 ແລະ 1918) ໃນປີ 1915, 1 ຕື້ເປັນພາສີທາງອ້ອມ, 0.8 ຕື້ເປັນລາຍຮັບພິເສດ (ການປະກອບສ່ວນສົງຄາມ, ຄ່າທຳນຽມສະມາຊິກ), ແລະອື່ນໆ. ໃນທີ່ນີ້ກໍເປັນຮູບພາບດຽວກັນອີກ. ຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງສ່ວນສາມ, 1.3 ຕື້ເພື່ອໃຫ້ຊັດເຈນ, ໄດ້ຖືກກິນໄປແລ້ວໃນປີ 1915 ໂດຍການຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກໜີ້ສິນຂອງ Reich. ໃນທີ່ນີ້ກໍມີທຶນກູ້ຢືມເຂົ້າມາອີກ. ໃນທີ່ນີ້ກໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີພາສີໂດຍກົງທັງໝົດເພື່ອຕອບສະໜອງມັນ. ນ້ຳຕານຈ່າຍ 163 ລ້ານ, ເກືອ 61 ລ້ານ, ເບຍ 128 ລ້ານ, ຢາສູບ, ເຫຼົ້າ schnapps, ເຫຼົ້າແວງອັດລົມ, ນ້ຳມັນໂຄມໄຟ, ໄມ້ຂີດໄຟ, ໄພ້ຫຼິ້ນ, ແລະສິນຄ້າອື່ນໆອີກນັບບໍ່ຖ້ວນຕ້ອງໄດ້ເກັບພາສີເພື່ອເກັບເງິນໜຶ່ງພັນລ້ານມາກທີ່ຫຼັງຈາກນັ້ນຈະໄຫຼເຂົ້າໄປໃນຖົງຂອງນາຍທຶນຢ່າງສົມບູນ.

ໃນທຸກມື້ນີ້, ວິທີການຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກໜີ້ສິນຂອງ Reich ແມ່ນເປັນປິດສະໜາ. ການຈ່າຍດອກເບ້ຍພຽງຢ່າງດຽວກໍກິນເງິນ 8 ຕື້ [ຕໍ່ປີ], ໂດຍອີງໃສ່ພັນທະບັດສົງຄາມ 100 ຕື້ບວກກັບສິນເຊື່ອສົງຄາມອື່ນໆ. ລາຍຮັບຈາກໄປສະນີ ແລະ ທາງລົດໄຟບໍ່ສາມາດເພີ່ມຂຶ້ນໄດ້ຕື່ມອີກ. ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄ່າທຳນຽມເພີ່ມເຕີມຈະບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ, ອາດຈະມີພຽງແຕ່ການເພີ່ມຂຶ້ນຫ້າຫຼືສິບເທົ່າຂອງພາສີທາງອ້ອມເທົ່ານັ້ນ - ເປັນໄປບໍ່ໄດ້! - ຫຼືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນວ່າມີພຽງແຕ່ການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍເງິນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳຄວາມລອດມາໃຫ້ພວກເຮົາ. ການຫຼອກລວງຕົນເອງອັນໃຫຍ່ຫຼວງແມ່ນສິ່ງທີ່ເສດຖະກິດພັນທະບັດສົງຄາມທັງໝົດເປັນ. ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນໄດ້ກູ້ຢືມເງິນ 100 ຕື້ຈາກຕົນເອງສຳລັບສົງຄາມຂອງຕົນ. ສຳລັບສິ່ງນັ້ນມັນໄດ້ສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ດອກເບ້ຍ 5 ຕື້ຕໍ່ຕົນເອງ; ດັ່ງນັ້ນມັນຕ້ອງຈ່າຍພາສີ 5 ຕື້. ຜົນປະໂຫຍດທັງໝົດໄປຫານາຍທຶນໃຫຍ່, ຜູ້ທີ່ດຶງດູດເງິນປັນຜົນທຶນຫຼາຍຈົນລາວບໍ່ສາມາດໃຊ້ມັນໄດ້, ແລະຍັງມີພຽງແຕ່ອັດຕາສ່ວນທີ່ຂ້ອນຂ້າງພໍສົມຄວນເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກເອົາໄປຜ່ານພາສີເງິນປັນຜົນທຶນ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ.

卐 卐 卐 卐 卐

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຜ່ານການນຳສະເໜີຫຼັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ລົບລ້າງຄວາມຢ້ານກົວທີ່ມະນຸດເຂົ້າໃຈໄດ້ທີ່ຜູ້ອ່ານຫຼາຍຄົນອາດຈະມີຕໍ່ການສູນເສຍລາຍໄດ້ດອກເບ້ຍຈາກໃບຢັ້ງຢືນທີ່ສວຍງາມຂອງເຂົາເຈົ້າໃນທີ່ສຸດ. ຂໍໃຫ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຫຍໍ້ດ້ວຍຕົວຢ່າງໜຶ່ງວ່າເສດຖະກິດດອກເບ້ຍທັງໝົດແມ່ນການຫຼອກລວງຕົນເອງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ, ແລະພ້ອມກັບນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຢາກເບິ່ງລະດັບລາຍໄດ້ຊັ້ນກາງທີ່ໝັ້ນຄົງໃນລະດັບສູງກວ່າ.

ສົມມຸດວ່າຫົວໜ້າຄອບຄົວມີລາຍໄດ້ຈາກແຮງງານ 10,000 ມາກ, ແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນອີກ 5000 ມາກຈາກເງິນປັນຜົນທຶນ. ກ່ອນອື່ນໝົດປະມານ 1500 ມາກຂອງຈຳນວນນີ້ຈະຖືກຈ່າຍເປັນພາສີໂດຍກົງ; ຫຼັງຈາກນັ້ນຢ່າງໜ້ອຍ 1000-1200 ມາກໃນຮູບແບບຂອງຄ່າເຊົ່າທີ່ສູງຈະຖືກຈ່າຍ.

Machine Translated by Google

ຖືກຕັດອອກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕະຫຼອດໄປ. ອີກ 1000 ຄະແນນອາດຈະຖືກເກັບອອກໃນຮູບແບບຂອງພາສີທາງອ້ອມສໍາລັບຄອບຄົວທີ່ມີສະມາຊິກຫ້າຫຼືຫົກຄົນ, ແລະດຽວນີ້ຄົນເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າບໍ່ມີຫຍັງເຫຼືອຫຼາຍຈາກເງິນປັນຜົນທຶນທີ່ໜ້າຮັກທີ່ນາຍທຶນຂະໜາດນ້ອຍແລະຂະໜາດກາງໄດ້ຮັບພາຍໃຕ້ອັດຕາພາສີທີ່ມີຄວາມສຸກໃນປີກ່ອນໆ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນມື້ນີ້ບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງ "ສ່ວນເກີນ" ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຖ້າຄົນເຮົາກວດສອບດ້ວຍຕົນເອງໃນມື້ນີ້ກ່ຽວກັບຂໍ້ສະເໜີພາສີທີ່ດີເລີດໃນປະຈຸບັນ, ລາຍໄດ້ຈາກແຮງງານຫຼາຍຂື້ນອາດຈະຖືກເກັບພາສີ.

ຕາມທໍາມະຊາດແລ້ວສະຖານະການເບິ່ງຄືວ່າແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍສໍາລັບນາຍທຶນໃຫຍ່, ຜູ້ທີ່, ຍົກຕົວຢ່າງ, ເກັບເງິນປັນຜົນທຶນພຽງແຕ່ 1 ລ້ານເທົ່ານັ້ນ. (ຄົນດັ່ງກ່າວມີຢູ່ຫຼາຍພໍສົມຄວນໃນເຢຍລະມັນໃນປະຈຸບັນ.) ໃນຈໍານວນພາສີເງິນປັນຜົນທຶນ, ຜູ້ຊາຍທີ່ໂຊກດີຄົນນີ້ຈ່າຍສູງສຸດ 50-60 ພັນມາກ. ໃນຈໍານວນພາສີທາງອ້ອມ, ລາວຍັງບໍ່ໄດ້ຈ່າຍຫຼາຍກວ່າພໍ່ຂອງຄອບຄົວໃນຕົວຢ່າງກ່ອນໜ້ານີ້. ຫຼັງຈາກທີ່ທັງໝົດ, ລາວຍັງສາມາດດໍາລົງຊີວິດຢ່າງສະບາຍດ້ວຍ 40-50 ພັນມາກ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຍຸກສະໄໝທີ່ມີລາຄາແພງໃນປະຈຸບັນ. ຖ້າມີເງິນສົດປະມານ 900,000 ມາກເຫຼືອຢູ່, ສໍາລັບເງິນກູ້ທີ່ມີດອກເບ້ຍ 5%, ລາວຈະໄດ້ຮັບອີກ 45,000 ມາກໃນປີຕໍ່ໄປ ແລະ ຕາມກົດໝາຍ, ໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງປະຊາກອນທີ່ເຮັດວຽກ.

ຜູ້ຮັບເບ້ຍບໍານານຜູ້ມີຖານະຕໍ່າຕ້ອຍຜູ້ທີ່ດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ. ຖ້າລາວສາມາດເຮັດວຽກໄດ້, ແນ່ນອນວ່າລາວຕ້ອງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຫາລາຍໄດ້ຈາກແຮງງານ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງວາງຕົວເອງໃຫ້ດີກ່ວາສະຫາຍຮ່ວມຊາດຫຼາຍລ້ານຄົນຂອງລາວທີ່ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກທ່າແຮງດ້ານການເຮັດວຽກທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ຫຼື ຈິດໃຈ. ຖ້າລາວບໍ່ຕ້ອງການສິ່ງນັ້ນ, ລາວຕ້ອງກິນຊັບສິນຂອງລາວ. ໃນທີ່ສຸດ, ລາວມີເວລາ 20 ປີທີ່ຈະກິນມັນຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ຖ້າລາວຍັງສືບຕໍ່ກິນເງິນປະຈໍາປີທີ່ລາວໄດ້ຮັບໃນອັດຕາດອກເບ້ຍ 5%. ສໍາລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດວຽກໄດ້, ຫຼື ອ່ອນແອລົງຍ້ອນຄວາມເຈັບປວຍ ຫຼື ອາຍຸ, ແນ່ນອນວ່າການດໍາລົງຊີວິດທີ່ເໝາະສົມຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງໂດຍຜ່ານການພັດທະນາສະຫວັດດີການສັງຄົມສໍາລັບທຸກຊັ້ນຄົນຂອງປະຊາກອນ.

ຂ້ອຍເຫັນພາບລວມຂອງສະຫວັດດີການສັງຄົມດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ໃຫ້ພວກເຮົາສົມມຸດວ່າແມ່ຍິງສູງອາຍຸ, ແມ່ໝ້າຍ, ຜູ້ທີ່ເຄີຍຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍດອກເບ້ຍຈາກການລົງທຶນທຶນ 60,000 ມາກ, ໂດຍຜ່ານການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍທີ່ຖືກປະກາດຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ໄດ້ຖືກຕັດຂາດຈາກແຫຼ່ງລາຍຮັບຂອງນາງ. ໃນທີ່ນີ້, ຜ່ານການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງລະບົບເງິນບໍານານ, ບຸກຄົນທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງຈະໄດ້ຮັບໂອກາດໃນການໄດ້ຮັບເງິນບໍານານທີ່ສອດຄ້ອງກັບທຶນຂອງນາງ, ເຊິ່ງເງິນບໍານານປະຈໍາປີສາມາດເພີ່ມຂື້ນເມື່ອທຽບກັບຜົນຕອບແທນດອກເບ້ຍກ່ອນໜ້ານີ້, ເພື່ອໃຫ້ຄ່າຊົດເຊີຍທີ່ແນ່ນອນສໍາລັບມູນຄ່າເງິນທີ່ຫຼຸດລົງແມ່ນແຕ່ຕໍ່ກຸ່ມຄົນນີ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຕົວຢ່າງ, ໃນການແລກປ່ຽນກັບການຍອມຈໍານົນ 60,000 ມາກໃນເຄື່ອງມືໜີ້ສິນຂອງ Reich, ຂອງລັດ, ຫຼືໃນພັນທະບັດທີ່ມີການຄຸ້ມຄອງ, ເງິນບໍານານຕະຫຼອດຊີວິດປະຈໍາປີ 4000 ມາກສາມາດໃຫ້ໄດ້. ຖ້າແມ່ໝ້າຍມີລູກ ແລະ ນາງຕ້ອງການມອບສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ພວກເຂົາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ນາງປ່ຽນເປັນເງິນບໍານານໄດ້ພຽງແຕ່ 40,000 ມາກ, ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ 20,000 ມາກຈະຖືກເກັບໄວ້ໃຫ້ລູກ. ໃນຈໍານວນ 40,000 ຄະແນນ, ຂື້ນກັບອາຍຸຂອງຜູ້ສະໝັກຂໍເງິນບໍານານ, ສາມາດມອບໃຫ້ໄດ້ເຖິງ 1/12 ຂອງທຶນທີ່ໄດ້ຮັບໃນແຕ່ລະປີ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ສັງເກດຢູ່ທີ່ນີ້ວ່າ, ດ້ວຍການຢຸດເຊົາການເກັບພາສີທີ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ, ຄ່າຄອງຊີບຂອງແມ່ໝ້າຍຈະຫຼຸດລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ມັນຈະເກີນຂອບເຂດຂອງບົດຂຽນນີ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍທີ່ຈະກວດສອບລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງແຕ່ລະຊັ້ນຄົນ. ຄວາມຕ້ອງການທີ່ປະຕິວັດດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວໄດ້; ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເມື່ອແນວຄວາມຄິດມີຜົນບັງຄັບໃຊ້, ຄົນເຮົາຈະພົບວ່າຜົນສະທ້ອນດ້ານສຸຂະພາບສ່ວນຕົວຈະເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ທຸກໆຄົນໃນທີ່ສຸດ.

ໂດຍສະເພາະບັນຫາທີ່ແຍກອອກມາຂ້າງເທິງ, ກ່ຽວກັບວິທີການບັນລຸການປ່ອຍຕົວຈາກດອກເບ້ຍໃນພັນທະບັດສົງຄາມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ມັນຊັດເຈນແລ້ວວ່ານາຍທຶນຂະໜາດນ້ອຍ - ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງຫຼາຍຮ້ອຍພັນຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນຜ່ານການໂຄສະນາແບບອາເມລິກາທີ່ຮຸນແຮງ -

Machine Translated by Google

ການໂຄສະນາຫາສຽງເພື່ອອຸທິດເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າສໍາລັບການສະໝັກໃຊ້ພັນທະບັດສົງຄາມ - ບໍ່ພຽງແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກດອກເບ້ຍເທົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າແນ່ນອນວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຈ່າຍເອງດ້ວຍພາສີ, ແຕ່ດ້ວຍກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພາສີທີ່ຖືກອອກແບບມາເພື່ອການປົກປ້ອງທຶນໃຫຍ່, ຕ້ອງສະໜັບສະໜູນການຈ່າຍດອກເບ້ຍສໍາລັບການສະໝັກສະມາຊິກມູນຄ່າຫຼາຍລ້ານເຄື່ອງໝາຍ.

ສໍາລັບຂ້ອຍແລ້ວ, ນອກຈາກການພິຈາລະນາໃນທັນທີເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ການອຸທອນຕໍ່ທຸກຄົນເພື່ອສະຫວັດດີພາບຂອງລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າເອງຕ້ອງຊັກຊວນໃຫ້ຜູ້ຖືພັນທະບັດທີ່ກັງວົນຍອມຮັບວ່າເປັນທໍາມະຊາດຢ່າງສົມບູນກັບການຍົກເລີກດອກເບ້ຍຕະຫຼອດໄປຈາກໜີ້ສິນຂອງ Reich. ໃນກໍລະນີນີ້, ຜູ້ຮັກຊາດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຫ້ 10,000 ຄະແນນແກ່ບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງລາວໃນຄວາມຕ້ອງການອັນຮີບດ່ວນ, ຈະສູນເສຍຫຍັງແທ້ໆ, ນອກຈາກການຮຽກຮ້ອງທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນໃນການດຶງເອົາ 50,000 ຄະແນນໃນດອກເບ້ຍພາຍໃນຮ້ອຍປີ, ໂດຍບໍ່ຫຼຸດຜ່ອນຕົ້ນທຶນ? ລູກໆ ແລະ ຫລານໆຂອງລາວຕ້ອງເຮັດວຽກຕະຫຼອດໄປ, ພຽງແຕ່ເພື່ອຈ່າຍດອກເບ້ຍທັງໝົດ.

卐卐卐卐卐

ບັນຫາການຊໍາລະຄືນເງິນທີ່ກູ້ຢືມສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ຫຼາຍວິທີ. ໃນແນວຄວາມຄິດຫຼັກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບບັນຫາທີ່ມີຢູ່, ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນຕໍ່ລັດຖະບານຂອງລັດປະຊາຊົນ Bavaria [ພາຍໃຕ້ Kurt Eisner] ໃນວັນທີ 20 ພະຈິກຂອງປີກາຍນີ້ [1918], ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະເໜີໃຫ້ມີການຊໍາລະຄືນແທນການຈ່າຍດອກເບ້ຍໃນອັດຕາ 5% ຕໍ່ປີເປັນເວລາ 20 ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າໃນສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າສາມາດສະເໜີຄໍາແນະນໍາທີ່ດີກວ່າ, ເຊິ່ງຍ້ອນຄວາມລຽບງ່າຍຂອງມັນແນ່ນອນວ່າສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມ: "ໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມເມື່ອຍົກເລີກດອກເບ້ຍຈະຖືກປະກາດວ່າເປັນສະກຸນເງິນ." ນັ້ນແມ່ນໄຂ່ຂອງ Columbus. ຂໍ້ໄດ້ປຽບຂອງມາດຕະການນີ້ແມ່ນໃນຕອນທໍາອິດທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ສຶກຫຍັງຈາກມັນແທ້ໆ. ໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມຍັງສືບຕໍ່ວາງໄວ້ໃນສາງ; ແຕ່ບໍ່ມີໄວໜຸ່ມຄົນໃດໄດ້ຮັບພວກມັນ, ຫຼາຍກວ່າປື້ມ, ຫຼືຕູ້, ຫຼືວັດຖຸທີ່ເປັນປະໂຫຍດອື່ນໆທີ່ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະໃຫ້ເພື່ອນຂອງລາວຢືມ.

ຖ້າຜູ້ໃດຕ້ອງການເງິນ, ຜູ້ນັ້ນກໍ່ພຽງແຕ່ເອົາພັນທະບັດສົງຄາມອອກມາແລະຈ່າຍດ້ວຍເງິນນັ້ນ.
ຫຼັງຈາກທີ່ທັງໝົດ, ທະນະບັດພັນທະບັດສົງຄາມມີຄວາມງາມ ແລະ ມູນຄ່າເຈ້ຍເທົ່າກັບທະນະບັດ 10, 20, 100, ແລະ 1000 ມາກອື່ນໆຂອງພວກເຮົາ. ແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີການເວົ້າກ່ຽວກັບຕະຫຼາດທີ່ຈະຖືກຖ້ວມດ້ວຍສະກຸນເງິນໃນການຫັນປ່ຽນທີ່ບໍ່ມີການກະທົບກະເທືອນດັ່ງກ່າວຈາກເສດຖະກິດດອກເບ້ຍໄປສູ່ລະບົບແຫ່ງຊາດທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ.
ເສດຖະກິດ. ໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມທັງໝົດແມ່ນໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງເປັນຢ່າງດີແລ້ວ ແລະ ເກັບໄວ້ໃນຫ້ອງໂຖງທະນາຄານ, ຫຼື ສະຖານທີ່ປິດບັງອື່ນໆທີ່ຖືວ່າປອດໄພໂດຍປະຊາຊົນ, ເຊັ່ນ: ຖົງຕີນຂົນແກະ ຫຼື ກອງປຸ ຍສັດ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ວ່າເງິນເຈ້ຍທີ່ອອກໃຫ້ພວກເຮົາ, ປະມານ 40 ຕື້, ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນການໄຫຼວຽນ, ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຖືກກັກຕຸນໄວ້ໃນລັກສະນະທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຂ້າງເທິງ. ຄວາມຕ້ອງການເງິນຕາຂອງພວກເຮົາໃນຍຸກເສດຖະກິດທີ່ຂະຫຍາຍຕົວກ່ອນສົງຄາມກໍ່ມີພຽງແຕ່ປະມານ 4-6 ຕື້ເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ວ່າພວກເຮົາຈະຕ້ອງການຫຼາຍກວ່າສອງເທົ່າຂອງນັ້ນໃນທຸກມື້ນີ້ໃນເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ມີເງິນສົດທີ່ເປັນທໍາມະດາຫຼາຍຂື້ນ6 .

卐卐卐卐卐

ການຍົກເລີກດອກເບ້ຍແມ່ນຕ້ອງເຮັດໃນລັກສະນະດຽວກັນສໍາລັບຊັບສິນທີ່ມີດອກເບ້ຍຄົງທີ່ທັງໝົດ. ສໍາລັບຊັບສິນເຫຼົ່ານີ້, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຊັບສິນທີ່ໃຫ້ຜົນຕອບແທນຈາກເງິນປັນຜົນ, ແນະນໍາໃຫ້ "ການຈ່າຍຄືນ" ທີ່ສະເໜີໄວ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນໃນເງິນບໍານານປະຈໍາປີ 20 ຫຼື 25 ປີ, ໂດຍສະເພາະສໍາລັບເງິນກູ້ຊື້ເຮືອນ.

ການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍສໍາລັບການຈໍານອງໝາຍເຖິງການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຢູ່ອາໄສ, ການປົດປ່ອຍຈາກຄ່າເຊົ່າທີ່ແພງເກີນໄປໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ. ມັນບໍ່ຊັດເຈນເລີຍວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ຖື

6 ໃນພາກຕໍ່ມາ ທ່ານ Feder ກ່າວວ່າ ລາວໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າການອະນຸຍາດໃຫ້ໃຊ້ໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມເປັນສະກຸນເງິນບໍ່ແມ່ນຄວາມຄິດທີ່ດີທີ່ສຸດ. ລາວສະເໜີວ່າພວກມັນຄວນຈະຖືກປ່ຽນເປັນສິນເຊື່ອທະນາຄານແທນ.

Machine Translated by Google

ການຈຳນອງຄວນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຕະຫຼອດໄປຈາກດອກເບ້ຍທີ່ໃຫ້ກູ້ຢືມຄັ້ງດຽວ, ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຄວນມີການຫຼັ່ງໄຫຼເຂົ້າຂອງສິນຄ້າຢ່າງບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ, ເປັນຫຍັງປະຊາຊົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ພຽງແຕ່ຍ້ອນຫຼັກການດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ດີນີ້, ຄວນຈ່າຍຄ່າເຊົ່າສູງປີຕໍ່ປີ. ຂໍໃຫ້ເວົ້າສັ້ນໆວ່າ ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງການຍົກເລີກຄ່າເຊົ່າໄດ້ຢ່າງສົມບູນ, ເພາະວ່າການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ການບຳລຸງຮັກສາເຮືອນຕ້ອງການແຮງງານ ແລະ ເງິນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຫຼຸດຄ່າເຊົ່າຈຶ່ງສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ພຽງແຕ່ເປັນຜົນມາຈາກຄວາມເຫັນດີເຫັນພ້ອມຂອງມັນເອງຜ່ານການຊຳລະຄືນເງິນຈຳນອງທີ່ສຳເລັດ.

ສິ່ງດຽວທີ່ຄວນເນັ້ນໜັກຢ່າງຈະແຈ້ງຄື ການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບແຮງງານທີ່ສ້າງມູນຄ່າທັງໝົດຂອງພວກເຮົາເລີຍ, ຕາບໃດທີ່ບໍ່ມີອຸປະສັກໃດໆຕໍ່ຈິດໃຈຜູ້ປະກອບການ, ຕໍ່ແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດ, ຕໍ່ການຜະລິດສິນຄ້າ, ຕໍ່ຄວາມຮັ່ງມີ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ, ກຳມະກອນທັງໝົດໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກພາລະໜັກທີ່ອຶດອັດ, ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ແລະ ໜັກໜ່ວງ; ຊີວິດຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບການກຳຈັດສານພິດທີ່ເຮັດໃຫ້ເມົາ.

ພວກເຮົາສາມາດບອກໄດ້ວ່າໝາກຜົນຂອງບັນຫາດອກເບ້ຍໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງຖືກຕ້ອງແນວໃດໃນປະຫວັດສາດ, ໂດຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າຈິດໃຈໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ ແລະ ທຸກປະຊາຊົນໄດ້ຫຍຸ້ງຢູ່ກັບມັນ...

ໃນຂໍ້ຄວາມຕ່າງໆຂອງພຣະສັນຍາເດີມ, ເຊັ່ນ ເລວີຕິໂອ ບົດທີ 25 ແລະ ພຣະບັນຍັດສອງ ບົດທີ 15, ພວກເຮົາພົບລະບຽບການກ່ຽວກັບການຢຸດຕິດອກເບ້ຍໃນຮູບແບບທີ່ວ່າປີທີເຈັດຄວນເປັນການຍອມຮັບ ຫຼື ປີແຫ່ງຄວາມປິຕິຍິນດີສະເໝີ, ເຊິ່ງໜີ້ສິນທັງໝົດຂອງສະຫາຍຮ່ວມຊາດຄວນຈະຖືກຫຼຸດຜ່ອນລົງ.

ໃນປີ 594 ກ່ອນຄ.ສ. ກະສັດ Solon ໄດ້ຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍໜີ້ສິນສ່ວນບຸກຄົນໂດຍຜ່ານກົດໝາຍ. ກົດໝາຍສະບັບນີ້ຖືກເອີ້ນວ່າ Seisachtheia (ການສັ່ນພາລະອັນຍິ່ງໃຫຍ່).

ໃນນະຄອນໂລມບູຮານ, Lex Gemicia ໃນປີ 332 ກ່ອນຄຣິດສະຕະການ ໄດ້ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ພົນລະເມືອງໂລມັນຄິດດອກເບ້ຍຢ່າງກະທັນຫັນ.

ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງ Justinian ມີການຫ້າມດອກເບ້ຍທຸ່ມເທ, ໂດຍມີລະບຽບການວ່າບໍ່ຄວນຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍອີກຕໍ່ໄປເມື່ອດອກເບ້ຍທີ່ຄ້າງຊຳລະໄດ້ສະສົມເຖິງລະດັບຂອງຈຳນວນເງິນທີ່ໃຫ້ກູ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນ.

ພະສັນຕະປາປາ ເລໂອ ທີ 1 (ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່) ໄດ້ອອກຄຳສັ່ງໃນປີ 443 ຫ້າມການຄິດດອກເບ້ຍທົ່ວໄປ; ຈົນຮອດຕອນນັ້ນ ມີພຽງນັກບວດເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຮຽກເອົາດອກເບ້ຍຈາກເງິນກູ້. ການຫ້າມດອກເບ້ຍໃນປັດຈຸບັນແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງກົດໝາຍຂອງສາສະໜາຄຣິດ ແລະ ຍັງເປັນລະບຽບການທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບຄົນທົ່ວໄປ. ກົດໝາຍທາງໂລກຍັງຄ່ອຍໆຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ສອດຄ່ອງກັບທັດສະນະຂອງສາສະໜາຄຣິດ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຂົ່ມຂູ່ທີ່ຈະລົງໂທດສຳລັບການຄິດດອກເບ້ຍ. ພວກເຮົາພົບເຫັນສິ່ງນີ້ຢູ່ໃນກົດລະບຽບຂອງຕຳຫຼວດຂອງຈັກກະພັດໂລມັນສັກສິດສຳລັບປີ 1500, 1530, ແລະ 1577.

ແນ່ນອນ, ກົດໝາຍດັ່ງກ່າວໃນປັດຈຸບັນໄດ້ຖືກຄັດຄ້ານ ແລະ ຫຼີກລ່ຽງເລື້ອຍໆ, ແລະ ໃນການທວນຄືນປະຫວັດສາດທີ່ຂ້ອນຂ້າງສັ້ນນີ້ ມັນອາດຈະຖືກກ່າວເຖິງວ່າເປັນຄວາມຈິງທາງປະຫວັດສາດທີ່ໜ້າປະຫລາດໃຈວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຂອງສະຕະວັດທີ 11 ຫາ 17 ການຄິດດອກເບ້ຍຖືກຫ້າມສຳລັບຊາວຄຣິດສະຕຽນ, ແຕ່ມັນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດສຳລັບຊາວຢິວ.

ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍທີ່ຈະສືບສວນໃນແຕ່ລະກໍລະນີວ່າເນື່ອງອກທາງເສດຖະກິດອັນໃດທີ່ນຳໄປສູ່ການຫຼຸດພາລະອັນໃຫຍ່ຫຼວງເຫຼົ່ານີ້. ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ມີຄຸນຄ່າຫຼາຍໂດຍສະເພາະທີ່ຈະເຫັນວ່າມີອຳນາດ ແລະ ກຳລັງໃດທີ່ໄດ້ລະເມີດຂໍ້ຫ້າມກ່ຽວກັບດອກເບ້ຍຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ.

ໃນຍຸກກາງແນ່ນອນວ່າວຽກງານສັ້ນໆມັກຈະຖືກເຮັດໂດຍຜູ້ທີ່ເອົາລັດເອົາປຽບ; ຊາວກະສິກອນ ຫຼື ພົນລະເມືອງທີ່ຖືກຂ້າຕາຍໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນ ແລະ ທຸບຕີຜູ້ທີ່ເອົາລັດເອົາປຽບຈົນຕາຍ. ໃນມື້ນີ້ພວກເຮົາມີ

Machine Translated by Google

ໄດ້ເຂົ້າສູ່ໄລຍະທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງຂອງບັນຫາດອກເບ້ຍ. ການສັງຫານໝູ່ດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງອາການຂອງພະຍາດທີ່ຖືກຈຳກັດຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ສາມາດຕ້ານໄດ້ໂດຍການຜ່າຕັດເອົາຖົງໜອງອອກ; ສິ່ງທີ່ເກີດຂື້ນແມ່ນຄວາມເຈັບປວຍຢ່າງຮ້າຍແຮງຂອງມະນຸດຊາດທັງໝົດ.

卐卐卐卐卐

ຄວນເນັ້ນໜັກຢ່າງຍິ່ງວ່າ ວັດທະນະທຳຮ່ວມສະໄໝຂອງພວກເຮົາ, ຄວາມເປັນສາກົນຂອງການພົວພັນທາງເສດຖະກິດ, ເຮັດໃຫ້ຫຼັກການຜົນປະໂຫຍດເປັນການຄາດຕະກຳຢ່າງຮ້າຍແຮງ.
ການທວນຄືນປະຫວັດສາດທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນັ້ນບໍ່ຄວນຖືວ່າເປັນການປຽບທຽບສຳລັບສະພາບການໃນປະຈຸບັນ. ເມື່ອຊາວບາບີໂລນເອົາຊະນະຊາວອັດຊີຣຽນ, ຊາວໂລມັນຊາວຄາທາຈິນ, ຊາວເຢຍລະມັນຊາວໂລມັນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີການສືບຕໍ່ການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍ; ບໍ່ມີມະຫາອຳນາດໂລກສາກົນ. ສົງຄາມຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບທຶນຈາກການກູ້ຢືມແຕ່ດ້ວຍຊັບສົມບັດທີ່ສະສົມໄວ້ໃນລະຫວ່າງສັນຕິພາບ. ເດວິດ ຮູມ ໄດ້ໃຫ້ພາບລວມທີ່ດີຫຼາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ໃນບົດຂຽນຂອງລາວກ່ຽວກັບສິນເຊື່ອສາທາລະນະ. ມີແຕ່ຍຸກສະໄໝໃໝ່ທີ່ມີຄວາມຕື່ນເມືອງຂອງການເປັນເຈົ້າຂອງ ແລະ ກົດໝາຍສາກົນຂອງມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ທຶນກູ້ຢືມເພີ່ມຂື້ນສູ່ຄວາມບໍ່ມີຂອບເຂດ. ເງິນເປນີທີ່ຖືກລົງທຶນດ້ວຍດອກເບ້ຍໃນເວລາທີ່ພຣະຄຣິດປະສູດບໍ່ມີຢູ່ອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາສິດທິໃນການເປັນເຈົ້າຂອງທັງໝົດຕ້ອງໄດ້ຍອມໃຫ້ຄວາມຮຸນແຮງຫຼາຍຄັ້ງ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເງິນເປນີທີ່ຣອດໄຊລ໌ຜູ້ເຖົ້າແກ່ໄດ້ລົງທຶນດ້ວຍດອກເບ້ຍຍັງຄົງມີຢູ່, ແລະຈະມີຢູ່, ຖ້າມີກົດໝາຍສາກົນ, ຕະຫຼອດໄປ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ຄວນພິຈາລະນາວ່າພື້ນທີ່ກວ້າງຂວາງຂອງໂລກໄດ້ປ່ຽນຈາກເສດຖະກິດທຳມະຊາດໄປສູ່ເສດຖະກິດເງິນຕາໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ເທົ່ານັ້ນ. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນໂດຍສະເພາະໃນເລື່ອງນີ້ທີ່ພຽງແຕ່ໃນກາງສະຕະວັດທີ 19 ເທົ່ານັ້ນທີ່ຂໍ້ຈຳກັດທັງໝົດກ່ຽວກັບການຄິດດອກເບ້ຍ, ແລະຂໍ້ຫ້າມທັງໝົດກ່ຽວກັບດອກເບ້ຍ, ໄດ້ຖືກຍົກເລີກ: ດັ່ງນັ້ນ, ອັງກິດໃນປີ 1854, ເດນມາກ 1856, ແບນຊິກ 1865, ອອສເຕຣຍ 1868.

ດັ່ງນັ້ນ, ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບດອກເບ້ຍໃນປະຈຸບັນທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການມີເງິນໄດ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງສະຕະວັດ. ແຕ່ແນວຄວາມຄິດດອກເບ້ຍນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເງິນກາຍເປັນອຳນາດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງການບັງຄັບທົ່ວໄປທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ຈັກເປັນຄັ້ງທຳອິດ.

ໜີ້ສິນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນເພີ່ມຂື້ນຢ່າງຕື່ນເມືອງຂອງລັດຕໍ່ນາຍທຶນກໍ່ມີມາຕັ້ງແຕ່ກາງ ສະຕະວັດ ທີ 19 ເທົ່າ ນັ້ນ. ນັບຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາພວກເຮົາຈຶ່ງເຫັນລັດຖືກຫຼຸດລະດັບຈາກການເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຂອງຊຸມຊົນປະຊາຊົນ ມາເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຜົນປະໂຫຍດຂອງນາຍທຶນ. ການພັດທະນານີ້ໄດ້ບັນລຸຈຸດສູງສຸດໃນພັນທະບັດສົງຄາມ ເຊິ່ງພວກເຮົາພົບໃນທຸກດິນແດນ ເຊິ່ງສະເພາະແຕ່ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຮັບຮູ້ແລ້ວວ່າ ຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງມະຫາເສດຖີເທົ່ານັ້ນ ເຊິ່ງຄວນໄດ້ຮັບການປະດັບປະດາດ້ວຍສິນເຊື່ອອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງເງິນກູ້ໂລກ.

卐卐卐卐卐

ການທວນຄືນສັ້ນໆເຫຼົ່ານີ້ຄວນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາງ່າຍຂື້ນໃນທີ່ສຸດທີ່ຈະຫລຸດພົ້ນຈາກການສົມມຸດຕິຖານທີ່ວ່າຕ້ອງໃຫ້ທຶນກູ້ຢືມເພື່ອໃຫ້ອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເຕີບໃຫຍ່ຂື້ນຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ. ມີພອນສະຫວັນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວໃນການດູດແຫ້ງ. ພວກເຮົາຕ້ອງຫລຸດພົ້ນຈາກແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າທຶນກູ້ຢືມ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການກະທຳ ແລະ ການກະທຳທີ່ບໍ່ດີຂອງໂລກ, ຄວນຈະສາມາດນັ່ງຢູ່ເທິງກ້ອນເມກ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກກຳລັງແຫ່ງການທຳລາຍ, ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການຍິງຂອງປືນໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ. ເພາະວ່າ, ຖ້າແມ່ນແຕ່ເຮືອນ ແລະ ກະຕູບ, ທາງລົດໄຟ ແລະ ຂົວທີ່ຖືກທຳລາຍໂດຍລູກປືນຈົນລົງເປັນຂີ້ຝຸ່ນ ແລະ ຂີ້ເທົ່າ, ເງິນກູ້ຈຳນອງກໍ່ຈະຍັງຄົງຢູ່;

Machine Translated by Google

ພັນທະບັດທາງລົດໄຟ ແລະ ໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນສາທາລະນະຈະບໍ່ຖືກລຶບລ້າງ. ຖ້າບ້ານ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆ, ແຂວງທັງໝົດຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງການທໍາລາຍຢ່າງບ້າຄັ່ງຂອງສົງຄາມ, ຜົນໄດ້ຮັບຈະເປັນແນວໃດ? ໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນໃໝ່ຄືສິ່ງທີ່ມັນໝາຍເຖິງ. ດ້ວຍສາຍຕາທີ່ສະທ້ອນເຖິງຄວາມໂລບ, ສາກົນຄໍາທີ່ປະທັບຢູ່ເທິງກ້ອນເມກໄດ້ເຝົ້າເບິ່ງຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງມະນຸດຊາດ. ແລະ ບໍ່ດົນກໍ່ເຖິງເວລາທີ່ມະນຸດຊາດທັງໝົດໃນທີ່ສຸດຈະຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ເປັນທາດດອກເບ້ຍຂອງລັດທີ່ມະຫາເສດຖີ.

ແນວຄວາມຄິດນີ້ແມ່ນສາກົນ; ມັນຕ້ອງປົດປອຍທົ່ວໂລກ. ຂໍສະແດງຄວາມຍິນດີກັບປະເທດຊາດທີ່ເປັນຜູ້ທໍາອິດກ້າທີ່ຈະກ້າວໄປສູ່ບາດກ້າວທີ່ກ້າຫານ. ອີກບໍ່ດົນຄົນອື່ນໆຈະຕາມມາ.

ຄໍາຖາມທີ່ມັກຖາມຂ້ອຍເລື້ອຍໆວ່າ ແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ໃນລະດັບຊາດຫຼືບໍ່, ຂ້ອຍຕອບວ່າແມ່ນ. ພວກເຮົາມີໜີ້ສິນພາຍໃນ.

ຕໍ່ກັບການຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍຈາກຕ່າງປະເທດ, ພວກເຮົາບໍ່ມີອໍານາດຕາມທໍາມະຊາດໃນເວລານີ້; ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈ່າຍ. ການໄຫຼອອກຂອງທຶນຫຼາຍເກີນໄປຕ້ອງຖືກສະກັດກັ້ນເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້, ແຕ່, ພຽງແຕ່ຜູ້ອອກກົດໝາຍບໍ່ປະຕິບັດກົດໝາຍຕໍ່ຕ້ານການຄາດຕະກໍາ, ການຄາດຕະກໍາໂດຍປະໝາດ, ການສໍ້ໂກງ, ແລະອື່ນໆ, ເພາະວ່າຍັງມີຄົນບໍ່ດີຢູ່ສະເໝີ, ຄືກັນກັບທີ່ປະຊາຊົນທັງໝົດຄວນຍັບຍັ້ງຕົນເອງຈາກການກ້າວໄປສູ່ຂັ້ນຕອນທີ່ຮັບຮູ້ວ່າຈໍາເປັນສໍາລັບການປິ່ນປົວການເງິນສາທາລະນະຂອງຕົນ, ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າບໍ່ແມ່ນອົງປະກອບທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງປະຊາຊົນທີ່ພະຍາຍາມເອົາຊັບສິນຂອງພວກເຂົາໄປໄວ້ໃນຄວາມປອດໄພນອກປະເທດ. ຖ້າພວກເຮົາສົມມຸດວ່າໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມຫຼາຍຮ້ອຍລ້ານ, ແມ່ນແຕ່ຫຼາຍພັນລ້ານຈະຖືກໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ຕ່າງປະເທດ; ແມ່ນແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍ່ຍັງບໍ່ສາມາດເປັນແຮງກະຕຸ້ນທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບການລົ້ມເຫຼວໃນການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍ; ເພາະວ່າໃນສັດສ່ວນ, ໃນຊັບສິນການລົງທຶນພາຍໃນປະເທດທີ່ມີດອກເບ້ຍຄົງທີ່ຫຼາຍກວ່າ 250 ຕື້ມາກ, ສ່ວນໃຫຍ່ຍັງຕ້ອງຢູ່ໃນປະເທດ.

ໃຫ້ພວກເຮົາສະຫຼຸບໂດຍຫຍໍ້ອີກຄັ້ງ. - ການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍແມ່ນວິທີການທີ່ຮາກຖານສໍາລັບການປິ່ນປົວທາງດ້ານການເງິນສາທາລະນະຂອງພວກເຮົາຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ຖາວອນ. - ການຍົກເລີກຊຸມຊົນດອກເບ້ຍໝາຍເຖິງຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການຍົກເລີກພາສີທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມທີ່ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ, ເພາະວ່າທຸລະກິດຂອງລັດ, ໂດຍສະເພາະຫຼັງຈາກການສັງຄົມນິຍົມຂອງຂະແໜງການທີ່ເໝາະສົມຕື່ມອີກ (ການເດີນເຮືອພາຍໃນປະເທດ, ໄຟຟ້າ, ການຈະລາຈອນທາງອາກາດ, ແລະອື່ນໆ), ຈະໃຫ້ເງິນເກີນພຽງພໍແກ່ງົບປະມານສາທາລະນະເພື່ອສະໜັບສະໜູນວຽກງານທາງສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນະທໍາທັງໝົດຂອງລັດ.

ນອກເໜືອໄປຈາກການພິຈາລະນາທາງດ້ານການເງິນນີ້, ການຍົກເລີກຊຸມຊົນຜົນປະໂຫຍດຈະມອບສິດໃຫ້ແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດໃນທຸກຂົງເຂດຄວາມພະຍາຍາມໄດ້ຮັບຄວາມສໍາຄັນທີ່ມັນສົມຄວນໄດ້ຮັບ. ເງິນຈະຖືກສົ່ງຄືນອີກຄັ້ງໃນບົດບາດທີ່ເໝາະສົມກັບມັນ, ເພື່ອເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນກໍາລັງຂັບເຄື່ອນທີ່ມີພະລັງຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາ. ມັນຈະກາຍເປັນອີກຄັ້ງຕາມທີ່ມັນເປັນ, ເປັນບັດປະຈໍາຕົວສໍາລັບແຮງງານທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ, ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນເສັ້ນທາງຈະຖືກເປີດອອກສໍາລັບເປົ້າໝາຍທີ່ສູງກວ່າ, ສໍາລັບການລະເວັ້ນຈາກຄວາມຢາກໄດ້ເງິນທີ່ຮຸນແຮງຂອງຍຸກສະໄໝຂອງພວກເຮົາ.

ແນວຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການສ້າງຕັ້ງແນວໂຮມສາມັກຄີຂອງກຸ່ມຄົນງານທັງໝົດ: ຕັ້ງແຕ່ກໍາມະກອນທີ່ບໍ່ມີຊັບສິນ ເຊິ່ງດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມານັ້ນ ມີພາລະໜັກໜ່ວງຫຼາຍກັບພາສີທາງອ້ອມເພື່ອຄວາມພໍໃຈຂອງທຶນກູ້ຢືມ, ຈົນເຖິງຊົນຊັ້ນກາງທັງໝົດຂອງພະນັກງານລັດຖະກອນ ແລະ ພະນັກງານ, ຂອງຊົນຊັ້ນກາງກະສິກໍາ ແລະ ການຄ້າຂະໜາດນ້ອຍ, ເຊິ່ງໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງເງິນໃນຮູບແບບຂອງທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ທຸກຍາກ, ຄ່າເຊົ່າທີ່ດິນກະສິກໍາ, ດອກເບ້ຍທະນາຄານ, ແລະອື່ນໆ, ຈົນເຖິງຫົວໜ້າ, ນັກປະດິດ ແລະ ຜູ້ອໍານວຍການຊັ້ນນໍາຂອງອຸດສາຫະກໍາໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຕິດຢູ່ນໍາກັນໃນກໍາມືຂອງທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່, ສໍາລັບພວກເຂົາໜ້າທີ່ທໍາອິດຂອງຊີວິດແມ່ນການເຮັດວຽກເພື່ອເງິນບໍານານ, ເງິນປັນຜົນ, ແລະດອກເບ້ຍສໍາລັບອໍານາດເງິນທີ່ຫຼີ້ນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງ. ວົງການປັນຍາຊົນທັງໝົດ - ນັກສິລະປິນ, ນັກຂຽນ, ນັກສະແດງ, ນັກວິຊາການ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ຊ່ຽວຊານເອກະລາດອື່ນໆ - ກໍ່ຢູ່ໃນກຸ່ມນີ້ເຊັ່ນກັນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່, ໃນຖານະກຸ່ມບຸກຄົນທໍາມະດາ ຫຼື ເປັນຕົວແທນຂອງຫຼັກການດອກເບ້ຍ, ສະແຫວງຫາຢ່າງມີສະຕິ ຫຼື ໂດຍສັນຊາດຕະຍານເພື່ອປິດບັງຄວາມຈິງຂອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດໃນການຄວບຄຸມ, ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າປະເພນີທາງກົດໝາຍທັງໝົດຂອງພວກເຮົາທີ່ອີງໃສ່ກົດໝາຍໂລມັນ, ດັ່ງນັ້ນກົດໝາຍທີ່ຮັບໃຊ້ເພື່ອການປົກປ້ອງລະບອບຜະເດັດການ, ໄດ້ເນັ້ນໜັກຢ່າງໜັກແໜ້ນຕໍ່ການປົກປ້ອງຊັບສິນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງແຜ່ລາມໄປໃນຄວາມຮູ້ສຶກຍຸຕິທໍາຂອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ, ການລົບລ້າງອໍານາດຜົນປະໂຫຍດຂອງ...

Machine Translated by Google

ເງິນຕ້ອງມາ, ເປັນທາງດຽວທີ່ຈະອອກຈາກການເປັນຂ້າທາດທາງເສດຖະກິດທີ່ເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ຕໍ່ທົ່ວໂລກໂດຍ Gold International, ເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະຂັບໄລ່ສາມພິດຂອງລັດທິມະຫາເສດຖີດ້ວຍການສໍ້ລາດບັງຫຼວງແລະການປົນເປື້ອນຂອງຈິດໃຈໃນຍຸກສະໄໝຂອງພວກເຮົາ.

ການປ່ຽນພັນທະບັດສົງຄາມໄປເປັນສິນເຊື່ອທະນາຄານ

ຄວາມຕ້ອງການໃນ §1, ສໍາລັບການປ່ຽນໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມ ແລະອື່ນໆໃຫ້ເປັນເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງຫຼາຍຄັ້ງດ້ວຍການຄັດຄ້ານທີ່ວ່າມັນຈະໝາຍເຖິງການຫຼັ່ງໄຫຼຕະຫຼາດດ້ວຍສະກຸນເງິນຫຼາຍເກີນໄປ. ການຄັດຄ້ານນີ້ເອງແມ່ນຜິດພາດຫຼາຍ. ອັດຕາເງິນເຟີ້ເກີດຂື້ນໂດຍຜ່ານການມີຢູ່ຂອງພັນທະບັດສົງຄາມ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ, ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມຜິດພາດ, ແຕ່ຄວາມກັງວົນກ່ຽວກັບການມີຢູ່ທາງກາຍະພາບຂອງເອກະສານເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຖືກປະກາດວ່າເປັນສະກຸນເງິນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຫາຍໄປ, ແລະດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະບໍ່ເປັນຈິງ, ຄວາມກັງວົນນີ້ອາດຈະສ້າງຜົນຂ້າງຄຽງທີ່ບໍ່ດີ, ຄືກັບວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວອັດຕາເງິນເຟີ້ໃໝ່ໄດ້ເກີດຂື້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ການດັດແກ້ § 1, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້, ຫຼັງຈາກການຍົກເລີກພັນທະໃນການຈ່າຍດອກເບ້ຍທາງກົດໝາຍ, ການປ່ຽນໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມ, ພ້ອມກັບພັນທະບັດຫຸ້ນກູ້ສາທາລະນະອື່ນໆ, [ບໍ່ແມ່ນສະກຸນເງິນແຕ່] ໄປເປັນສິນເຊື່ອທະນາຄານ.

ສູດນີ້ມີປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ການມີຢູ່ທາງກາຍະພາບຂອງພັນທະບັດສົງຄາມໃນຮູບແບບເຈ້ຍຈະຢຸດລົງ; ໃບຢັ້ງຢືນພັນທະບັດສົງຄາມຈະຖືກສົ່ງໄປທີ່ Reichsbank ໂດຍທະນາຄານ, ນັກທະນາຄານ, ສະຖາບັນການເງິນທີ່ປະຫຍັດ, ແລະອື່ນໆ, ແລະຈະຖືກທໍາລາຍຫຼັງຈາກອອກໃບເຄຣດິດສໍາລັບມູນຄ່າໜ້າໃບຕາດິນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ເກືອບທຸກຄົນໃນເຢຍລະມັນຈະໄດ້ຮັບເຄຣດິດທະນາຄານ, ບັນຊີທະນາຄານເປີດທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຊ້ໄດ້.

ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວຍັງຈະມີປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ການຮັກສາການລົງທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ໃນການຄອບຄອງສ່ວນຕົວຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ເພາະວ່າຫຼັງຈາກໝົດອາຍຸຕາມກໍານົດເວລາທີ່ກໍານົດໄວ້, ໃບຢັ້ງຢືນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ສົ່ງມອບຈະຖືກປະກາດເປັນໂມຄະ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຢ່າງໜ້ອຍມັນກໍ່ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຄວບຄຸມຈໍານວນພັນທະບັດສົງຄາມທີ່ໃຊ້ຈ່າຍຢູ່ນອກປະເທດ [ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ດຸນການຄ້າຂອງເຢຍລະມັນ]. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈຸດສຸດທ້າຍຕ້ອງບໍ່ກີດຂວາງການບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ. ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າອ່ອນແອເກີນໄປເມື່ອທຽບກັບຕ່າງປະເທດ, ພວກເຮົາຕ້ອງຕອບສະໜອງ (ພຽງແຕ່) ຄວາມຕ້ອງການດອກເບ້ຍທີ່ພວກເຮົາປະເຊີນຈາກຕ່າງປະເທດ. ສ່ວນຕົວ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຄິດເຫັນຢ່າງເຕັມທີ່ວ່າພວກເຮົາຄວນສະໜັບສະໜູນການຍົກເລີກດອກເບ້ຍເຖິງແມ່ນວ່າສໍາລັບຜູ້ຖືພັນທະບັດຕ່າງປະເທດ. ພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຢ້ານວ່າການຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍຕ່າງປະເທດຈະຖືກບັງຄັບໃຊ້ໂດຍກໍາລັງອາວຸດ, ເນື່ອງຈາກວ່າມີຄວາມຄືບໜ້າຫຼາຍໃນການກັບຄືນ [ຈາກຄວາມບ້າຄັ່ງສົງຄາມ] ໄປສູ່ສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັບການຮັບຮູ້ຕົນເອງ, ແລະບໍ່ເຄີຍມີໃນປະຫວັດສາດທີ່ມີການກະທໍາທີ່ຄ້າຍຄືສົງຄາມຕໍ່ລັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຍ້ອນມາດຕະການທາງດ້ານການເງິນທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ບຸກຄົນທົ່ວໄປ.

ມັນຍັງບໍ່ຄວນຈິນຕະນາການວ່າແມ່ນແຕ່ປະຊາຊົນຝຣັ່ງກໍ່ຈະອອກຄໍາຂາດຕໍ່ເຢຍລະມັນຍ້ອນການຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍຂອງທ່ານນາງ Mayer, Schulze, ແລະ Cohn ຈາກເຢຍລະມັນ, ໂດຍອີງໃສ່ພັນທະບັດສົງຄາມເຢຍລະມັນຂອງພວກເຂົາທີ່ຖືຂ້າມຊາຍແດນ.

ນອກເໜືອໄປຈາກນີ້, ມັນຈະເປັນໄປໄດ້, ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງການປະກົດຕົວຕໍ່ໂລກທີ່ເຫຼືອຂອງການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດ, ເພື່ອດໍາເນີນການຫວຍພັນທະບັດສົງຄາມ, ເຊິ່ງແນ່ນອນວ່າສາມາດຖືກຫຼອກລວງໄດ້ງ່າຍໂດຍອີງໃສ່ສະຖິຕິທີ່ໄດ້ຮັບຜ່ານການຈັດສົ່ງໃບຢັ້ງຢືນທີ່ຕ້ອງການ, ດັ່ງນັ້ນໃນຕອນທໍາອິດພຽງແຕ່ຕົວເລກທີ່ສົມມຸດວ່າເປັນຂອງຄົນຕ່າງປະເທດຈະຖືກດຶງ ແລະ ຈ່າຍອອກເປັນທະນະບັດ Reich.

ແຕ່ສິ່ງທີ່ສາມຄືການກວດສອບທີ່ໜ້າຍິນດີກ່ຽວກັບການແຈກຢາຍພັນທະບັດສົງຄາມ, ແລະໂອກາດທີ່ຍັງມີຢູ່ສໍາລັບການເກັບພາສີຄວາມຮັ່ງມີທີ່ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ, ໃນຂະນະທີ່ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອແນ່ນອນວ່າຈະຕ້ອງສັ່ງໃຫ້ຫ້ອງການ Reichsbank ຄິດຄ່າທໍານຽມບັນຊີຂອງທ່ານ NN ດ້ວຍເຄື່ອງໝາຍພາສີຈໍານວນຫຼາຍ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ພາສີ-

Machine Translated by Google

ການຈ່າຍເງິນຈະບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍກວ່າເກົ່າ - ເຖິງແມ່ນວ່າແນ່ນອນວ່າສິດໃນການອຸທອນຂອງຜູ້ເສຍພາສີຈະສືບຕໍ່ມີຢູ່ໃນຂອບເຂດເຕັມທີ່.

ດ້ວຍການຫັນປ່ຽນ (ການປ່ຽນ) ພັນທະບັດສົງຄາມໄປເປັນສິນເຊື່ອທະນາຄານດັ່ງກ່າວ, ລະດັບສັງຄົມທີ່ແນ່ນອນກໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້, ຕາບໃດທີ່ການລົງທຶນຂະໜາດນ້ອຍກວ່າໃນພັນທະບັດສົງຄາມ, ດັ່ງນັ້ນການສະໝັກໃຊ້ຂະໜາດນ້ອຍທັງໝົດຂອງທຸກຄົນທີ່ການສະໝັກໃຊ້ພັນທະບັດສົງຄາມຖືກຖືວ່າເປັນການກະທຳຮັກຊາດ; ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າວ່າສູງເຖິງ 5 ຫຼື 10 ພັນເຄື່ອງໝາຍ, ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ດີເທົ່າກັນ, ໃນຂະນະທີ່ການສະໝັກໃຊ້ຂະໜາດໃຫຍ່ທັງໝົດສາມາດຖືກເຄຣດິດໃນອັດຕາທີ່ຈະຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ. ເຄຣດິດສໍາລັບເອກະສານຂອງລັດຖະບານອື່ນໆທັງໝົດຈະຖືກຈັດການຄືກັນ.

ຄໍາເຫັນພິເສດກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການກົດໝາຍໃນ ຖະແຫຼງການ

ໃນມາດຕາ

1 ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງທີ່ການຊໍາລະໜີ້ສິນຂອງລັດ ແລະ ເທດສະບານທັງໝົດຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໃນລັກສະນະດຽວກັນ, ເພາະວ່າມີພຽງແຕ່ລະບຽບການລວມສູນຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວຂອງລະບົບເງິນຕາທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ຄຽງຄູ່ກັບການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍ, ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້.

ກ່ຽວກັບ § 2

ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນແລ້ວວ່າການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍຕ້ອງໄດ້ນໍາໃຊ້ພ້ອມໆກັນກັບເອກະສານດອກເບ້ຍຄົງທີ່ອື່ນໆທັງໝົດ, ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເກີດການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນໃນເອກະສານເຫຼົ່ານີ້, ເຊິ່ງແນ່ນອນວ່າຈະເກີດຂື້ນຖ້າເອກະສານສາທາລະນະຖືກປະກາດວ່າບໍ່ມີດອກເບ້ຍ. ການຫຼຸດຜ່ອນໜີ້ສິນດັ່ງກ່າວຈະບັນລຸໄດ້ໂດຍຜ່ານການຊໍາລະຄືນປະຈໍາປີ, ເຊິ່ງຈະບັນລຸໄດ້ການຍົກເລີກໜີ້ສິນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ສະໝໍ່າສະເໝີຂອງວັດຖຸທີ່ມີໜີ້ສິນທັງໝົດ.

ກ່ຽວກັບ § 3

ວັກນີ້ກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບວັກກ່ອນໜ້ານີ້, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະໂອນເງິນກູ້ຢືມເຮືອນໃຫ້ເປັນຂອງຊາດໃນມາດຕາ 5. ຊາວກະສິກອນ ຫຼື ເຈົ້າຂອງເຮືອນທີ່ມີພາລະໜີ້ສິນກູ້ຢືມເຮືອນຍັງສືບຕໍ່ຈ່າຍຈໍານວນເງິນທີ່ລາວຕ້ອງຈ່າຍໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຂອງລາວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດອກເບ້ຍຕະຫຼອດໄປ, ແຕ່ເປັນການຈ່າຍຄືນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຫຼັງຈາກ 20, 25, ຫຼື 30 ປີ, ຂຶ້ນກັບອັດຕາດອກເບ້ຍທີ່ມີຢູ່ກ່ອນ, ການເປັນເຈົ້າຂອງທີ່ດິນ ແລະ ເຮືອນຈະຖືກຫຼຸດພົ້ນຈາກໜີ້ສິນ. (ທະນາຄານກູ້ຢືມເຮືອນສາມາດສືບຕໍ່ຈ່າຍດອກເບ້ຍໃນພັນທະບັດທີ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖືພັນທະບັດທີ່ໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງໄດ້ຕາມທໍາມະຊາດໃນຊ່ວງເວລານີ້ເທົ່ານັ້ນ.) ຄຽງຄູ່ກັບການຫຼຸດພົ້ນຈາກໜີ້ສິນນີ້, ສິດໃນການເປັນເຈົ້າຂອງຂອງຊຸມຊົນໃນອະສັງຫາລິມະສັບທີ່ໄດ້ຮັບການຫຼຸດພົ້ນຈາກເງິນກູ້ຢືມເຮືອນ.

ການຈົດທະບຽນທີ່ຢູ່ອາໄສທົ່ວໄປ, ຫຼື ດີກວ່ານັ້ນຄື ທະບຽນທີ່ດິນອະສັງຫາລິມະສັບ, ຈະຕ້ອງມາກ່ອນ; ເພາະວ່າກໍາມະສິດອະສັງຫາລິມະສັບທີ່ບໍ່ມີໜີ້ສິນຕາມທໍາມະຊາດກໍ່ມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບເງິນຄືນທຶນທີ່ລົງທຶນ, ແລະ ຍັງມີການຮຽກຮ້ອງຖາວອນໃນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄ່າເຊົ່າ, ເພື່ອຈ່າຍຄ່າທໍານຽມ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ແລະອື່ນໆທັງໝົດທີ່ມາພ້ອມກັບກໍາມະສິດອະສັງຫາລິມະສັບ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄ່າຊົດເຊີຍທີ່ເໝາະສົມສໍາລັບວຽກງານທີ່ເຈົ້າຂອງເອງເຮັດ7 .

ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງດ້ວຍຕົວຢ່າງຂອງອາພາດເມັນໃນຕົວເມືອງ.
ເຮືອນມີມູນຄ່າ 100,000 ມາກ. ເມື່ອທຽບກັບນັ້ນ, ໄດ້ມີການບັນທຶກການລົງທຶນຂອງທະນາຄານຈໍານອງຈໍານວນ 50,000 ມາກ ໃນອັດຕາດອກເບ້ຍ 4% ໃນຕໍາແໜ່ງທີ 1, ການລົງທຶນທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງບໍລິສັດຈໍານວນ 20,000 ມາກ ໃນອັດຕາດອກເບ້ຍ 5% ໃນ.

7 ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງການຈົດທະບຽນທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ສິດທິຂອງເຈົ້າຂອງທີ່ບໍ່ມີໜີ້ສິນແມ່ນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າງຶດງໍ້, ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າແນວຄວາມຄິດແມ່ນເພື່ອຄຸ້ມຄອງການເຕີບໂຕຂອງຊັບສິນໃຫ້ເຊົ່າເພື່ອຮັກສາກໍາໄລທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ.

Machine Translated by Google

ຕຳແໜ່ງທີ 2, ແລະ 30,000 ຄະແນນແມ່ນຈຳນວນເງິນທີ່ເຈົ້າຂອງເຮືອນໄດ້ຈ່າຍເອງ. ລາຍຮັບຈາກຄ່າເຊົ່າແມ່ນ 7000 ຄະແນນ. ຈາກນີ້ຕ້ອງຈ່າຍ 2000 ຄະແນນສໍາລັບການຈໍານອງຄັ້ງທໍາອິດ, 1000 ຄະແນນສໍາລັບການຈໍານອງຄັ້ງທີສອງ, ແລະ 1000 ຄະແນນສໍາລັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ລາຍຈ່າຍ, ແລະອື່ນໆ: ໃນທຸກໆ 4000 ຄະແນນ. ດັ່ງນັ້ນ 3000 ຄະແນນຈຶ່ງຍັງຄົງເປັນຂອງເຈົ້າຂອງເຮືອນເປັນການຈ່າຍດອກເບ້ຍ [ເວົ້າແບບນັ້ນ] ສໍາລັບທຶນທີ່ລົງທຶນຂອງຕົນເອງຈໍານວນ 30,000 ຄະແນນ.

ຫຼັງຈາກການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການຍົກເລີກດອກເບ້ຍເງິນຕາມກົດໝາຍ, ສະຖານະການຫຼັງຈາກສິບປີຈະເປັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເງິນກູ້ເຮືອນຄັ້ງທີ 1 30,000 ມາກ, ເງິນກູ້ເຮືອນຄັ້ງທີ 2 10,000 ມາກ. ເຈົ້າຂອງເຮືອນໄດ້ຮັບເງິນລົງທຶນຄືນຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມມີສິດທີ່ໃນການເປັນເຈົ້າຂອງສາທາລະນະໃໝ່ໃນຈໍານວນ 50,000 ມາກ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ສິດຂອງລັດທີ່ຈະມີສິດໃນການຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບລາຍຮັບເພີ່ມເຕີມຈາກຄ່າເຊົ່າ ແລະ ກໍານົດຈໍານວນເງິນຄ່າເຊົ່າຈະເລີ່ມຕົ້ນ8 .

ມັນຈະບໍ່ຍຸດຕິທໍາໃນຕອນນີ້, ໃນເລື່ອງການຊໍາລະຄືນ, ທີ່ຈະເອົາເຈົ້າຂອງເຮືອນຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນກັບເງິນກູ້ຊື້ເຮືອນ. ເພາະວ່າທຶນຂອງລາວບໍ່ແມ່ນທຶນກູ້ຢືມທີ່ບໍລິສຸດໃນຄວາມໝາຍແຄບກວ່າທີ່ຄວນຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍ; ໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາກໍາລັງເວົ້າກ່ຽວກັບທຶນ "ຄວາມສ່ຽງ", ໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບເງິນທີ່ປ່ຽນເປັນສິນຄ້າທີ່ມີຄ່າ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຮືອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຂື້ນກັບເຈົ້າຂອງເຮືອນວ່າຈະໃຫ້ໄລຍະເວລາການຈ່າຍເງິນທີ່ຍາວນານກວ່າ, ຫຼືອັດຕາສ່ວນທີ່ສອດຄ້ອງກັນລວມຢູ່ໃນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການດໍາເນີນງານຂອງເຮືອນຢ່າງຖາວອນ.

ມັນບໍ່ສາມາດເປັນຈຸດປະສົງຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອສະເໜີຂໍ້ສະເໜີທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃດໆ; ໃນທີ່ນີ້ມີພຽງຄໍາແນະນໍາເທົ່ານັ້ນທີ່ກໍາລັງເຮັດກ່ຽວກັບວິທີການຫັນປ່ຽນທີ່ບໍ່ມີການຂັດຂ້ອງຂອງເສດຖະກິດດອກເບ້ຍໄປສູ່ເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍສາມາດເກີດຂື້ນໄດ້ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຂົງເຂດອະສັງຫາລິມະຊັບກໍຕາມ.

ເພື່ອໃຫ້ຕົວຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ໃຫ້ສົມມຸດສະຖານະພາບຫຼັງຈາກ 25 ປີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ໃນເວລານັ້ນເງິນກູ້ຊື້ເຮືອນທັງໝົດຈະຖືກຈ່າຍໝົດແລ້ວ; ມີພຽງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຖາວອນເທົ່ານັ້ນທີ່ຄືກັນ ຫຼື ເນື່ອງຈາກອາຍຸຂອງເຮືອນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ, ຈຶ່ງເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 1000 ມາກເປັນປະມານ 1500 ມາກ. ໃຫ້ຜົນຕອບແທນທີ່ຈ່າຍໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຮືອນຈາກຈໍານວນນີ້ຍັງປະມານ 1000 ຫາ 1500 ມາກ; ດັ່ງນັ້ນ, ເບິ່ງຄືວ່າລາຍຮັບຈາກຄ່າເຊົ່າປະມານ 3000 ມາກຈະຖືກນໍາໃຊ້ເພື່ອຈ່າຍຄ່າທໍານຽມທີ່ບໍ່ສາມາດຕໍ່ລອງໄດ້, ໃນຂະນະທີ່ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ 4000 ຈາກລາຍຮັບຈາກຄ່າເຊົ່າເດີມ 7000 ຈະຖືກໃຊ້ຈ່າຍຢ່າງເສລີ. ດັ່ງນັ້ນ, ລັດຈຶ່ງມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຫຼຸດຄ່າເຊົ່າລົງຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງ; ມັນຈະເຮັດສິ່ງນີ້ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ໃນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ, ຫຼື ລັດອາດຈະຫຼຸດຄ່າເຊົ່າລົງພຽງແຕ່ 20, 30, ຫຼື 40%, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບຈາກຄວາມແຕກຕ່າງເປັນແຫຼ່ງລາຍຮັບອັນໃຫຍ່ຫຼວງສໍາລັບຄວາມຈໍາເປັນສາທາລະນະອື່ນໆ, ສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນການກໍ່ສ້າງເຮືອນທີ່ດໍາເນີນການໂດຍສາທາລະນະ. ສໍາລັບເຮືອນພັກຄ່າເຊົ່າບໍ່ໄດ້ຖືກຫຼຸດລົງ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ຫຼຸດລົງຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີວິທີການເພີ່ມເຕີມທີ່ດີຫຼາຍສໍາລັບການກໍ່ສ້າງເຮືອນທີ່ດີກວ່າ ຫຼື ເພື່ອຈຸດປະສົງທາງສັງຄົມພິເສດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສະພາບການໃນອະນາຄົດນີ້ເປີດເຜີຍ - ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າສິ່ງນີ້ເປັນໂອກາດທີ່ດີຫຼາຍ - ເຫດຜົນພາຍໃນສໍາລັບຊຸມຊົນ (ລັດ) ເຖິງແມ່ນວ່າໃນປັດຈຸບັນທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກໍານົດຈໍານວນຄ່າເຊົ່າໃນລັກສະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາດພາບໄວ້ຂ້າງເທິງ, ດ້ວຍການຫຼຸດຄ່າເຊົ່າສໍາລັບທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ.

ໃນສິດທີ່ທີ່ເພີ່ມຂື້ນຂອງລັດໃນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເປັນເຈົ້າຂອງອະສັງຫາລິມະສັບກໍ່ເປັນຂອງພື້ນຖານສໍາລັບທະນາຄານທີ່ອອກຫຼັກຊັບທີ່ດີ, ແລະ ການອອກສິນເຊື່ອໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜີ້ຈໍານອງ.

ກ່ຽວກັບ § 4 ແລະ 5

ວັກເຫຼົ່ານີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການສັງຄົມນິຍົມຂອງລະບົບເງິນຕາທັງໝົດ. ເງິນແມ່ນພຽງແຕ່ບັດປະຈໍາຕົວສໍາລັບແຮງງານທີ່ສໍາເລັດແລ້ວທີ່ອອກໂດຍຊຸມຊົນທີ່ມີຊຸມຊົນຂອງຕົນເອງ

8 ທ່ານ Feder ບໍ່ໄດ້ລະບຸວ່າລາວໄດ້ຮັບຕົວເລກ 50,000 marks ແນວໃດ: ມັນເປັນເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງມູນຄ່າຂອງອາພາດເມັນ, ແຕ່ຍັງເທົ່າກັບຈໍານວນເງິນກູ້ຢືມຂອງບໍລິສັດ. ຄວາມຈິງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນວ່າມັນບໍ່ເກີນຈໍານວນເງິນທີ່ເປັນໜີ້ໃນການກູ້ຢືມ, ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມເຈັບປວດຕໍ່ເຈົ້າຂອງເຮືອນ. ສົມມຸດວ່າ, ໂດຍເນັ້ນໜັກວ່າ Feder ເນັ້ນໜັກໃສ່ການຫັນປ່ຽນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດ, ຖ້າຈໍານວນເງິນທີ່ເປັນໜີ້ໃນເຮືອນມີຄ່າໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງມູນຄ່າ, ລັດຕາມແຜນການຂອງ Feder ຈະຍັງບໍ່ຮຽກຮ້ອງສ່ວນແບ່ງຂອງກໍາມະສິດຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ເປັນໜີ້ໃນການກູ້ຢືມ.

ລັດ. ການອອກຫຼຽນເງິນແມ່ນໜຶ່ງໃນສິດທິພື້ນຖານອັນສູງສົ່ງຂອງລັດ. ການປອມແປງຫຼຽນເງິນຂອງລັດແມ່ນຂື້ນກັບການລົງໂທດທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນຄວາມຕ້ອງການທາງສັງຄົມທີ່ຮຸນແຮງຫຼາຍທີ່ລະບົບເງິນຕາຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງລວມໝູ່. ອຳນາດການເຮັດວຽກຂອງລວມໝູ່ແມ່ນພື້ນຖານດຽວຂອງຫຼຽນເງິນ, ແລະມີພຽງແຕ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງພື້ນຖານນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດສາທາລະນະຂອງພວກເຮົາຊຸດໂຊມລົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລະບົບເງິນຕາມີຄວາມວຸ້ນວາຍຢ່າງສົມບູນ.

ດ້ວຍການຍອມຈຳນົນຕໍ່ສິນເຊື່ອສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ການຄ້າໂດຍນັກທະນາຄານເອກະຊົນ, ທີ່ໄດ້ສະເໜີໃນ § 5, ລະບົບສິນເຊື່ອທັງໝົດຈຶ່ງໄດ້ມີການຕັດເລີກລົງ. ສໍາລັບລະບົບສິນເຊື່ອຂອງລັດ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສິນເຊື່ອຂອງເທດສະບານ ແລະ ແມ່ນແຕ່ສິນເຊື່ອອະສັງຫາລິມະສັບ, ຄົນເຮົາຕ້ອງຍຶດໝັ້ນກັບການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມງວດ ແລະ ພະລັງທີ່ສຸດ, ເພາະວ່າມັນເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ສໍາລັບລັດສັງຄົມໂດຍທົ່ວໄປ.

ສະຖານະການແມ່ນແຕກຕ່າງກັນກັບສິນເຊື່ອສ່ວນບຸກຄົນ. ພວກເຮົາຍັງຮຽກຮ້ອງ, ໃນແລະສໍາລັບຕົວມັນເອງ, ການປ່ອຍສິນເຊື່ອສ່ວນບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ; ແຕ່ຄວາມຕ້ອງການນີ້ບໍ່ມີຄວາມສໍາຄັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງແລະສໍາຄັນຄືກັນ. ພວກເຮົາຈື່ຈໍາທຶນກູ້ຢືມດອກເບ້ຍຄົງທີ່ 250 ຕື້ໂດລາເມື່ອທຽບກັບ
ຮຸ້ນທີ່ຈ່າຍເງິນປັນຜົນພຽງແຕ່ 12 ຕື້ໂດລາເທົ່ານັ້ນ.

ສິນເຊື່ອ, ຫຸ້ນ, ໃບຢັ້ງຢືນການເຂົ້າຮ່ວມ, ຮຸ້ນຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່, ການຖືຫຸ້ນ, ແລະອື່ນໆທັງໝົດແມ່ນທຶນຄວາມສ່ຽງ. ຜົນຕອບແທນຂອງທຶນນີ້ແມ່ນຂື້ນກັບອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ປະສິດທິພາບຂອງບຸກຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເງິນ. ໃນທີ່ນີ້ອົງປະກອບຂອງຄວາມສ່ຽງ ແລະ ອັນຕະລາຍຂອງການສູນເສຍຈຶ່ງມີບົດບາດ, ພ້ອມກັບຄໍາຖາມກ່ຽວກັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈສ່ວນບຸກຄົນ. ສໍາລັບສິ່ງນັ້ນ, ຄ່າຕອບແທນພິເສດບາງຢ່າງຍັງເບິ່ງຄືວ່າຂາດບໍ່ໄດ້. ເຈົ້າຂອງຫຸ້ນແລະອື່ນໆຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຊົດເຊີຍ ຫຼື ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງຖ້າວິສາຫະກິດທີ່ລາວມອບໝາຍເງິນໃຫ້ບໍ່ໄດ້ຫຍັງເລີຍ. ລາວສູນເສຍເງິນຂອງລາວທັງໝົດຖ້າວິສາຫະກິດລົ້ມລະລາຍ.

ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ມັນແມ່ນເຈົ້າຂອງພັນທະບັດຫຸ້ນກູ້ຂອງ Reicheisenbahn.
ທາງລົດໄຟຂອງ Reich [ໃນ Elsaß-Lothringen] ໄດ້ສູນເສຍໄປຢ່າງສິ້ນເຊີງກັບການສູນເສຍ Elsaß-Lothringen. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜູ້ຖືພັນທະບັດທາງລົດໄຟຍັງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍຂອງລາວ. ຈາກໃຜ? ຈາກພາສີຂອງລວມໝູ່. ທາງລົດໄຟອາດຈະເຮັດວຽກດ້ວຍຍອດເງິນຂາດດຸນຂອງຂະໜາດໃດກໍ່ຕາມເຊັ່ນດຽວກັບໃນ Prussia ແລະ Bavaria ໃນປີທີ່ຜ່ານມາ; ແຕ່ຜູ້ຖືພັນທະບັດໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍຄືກັນ. ຈາກໃຜ? ຈາກອາກອນທີ່ຈ່າຍອອກຈາກທ່າແຮງການເຮັດວຽກແລະການບໍລິໂພກຂອງປະຊາກອນທີ່ເຮັດວຽກ.

ຄົນເຮົາພຽງແຕ່ຢາກເຮັດໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງພື້ນຖານນີ້ຊັດເຈນຢ່າງສົມບູນ, ເພື່ອສຸດທ້າຍ
ເພື່ອຮັບຮູ້ວ່າມັນຢູ່ໃສທີ່ແວມພາຍດູດເອົາທ່າແຮງໃນການເຮັດວຽກຂອງຜູ້ຄົນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ສິນເຊື່ອສ່ວນບຸກຄົນຄວນຍັງຄົງຢູ່, ຫຼື ແທນທີ່ຈະເປັນການຈັດສັນອີກຄັ້ງ, ໃຫ້ກັບການຈັດການສ່ວນບຸກຄົນຜ່ານທະນາຄານເອກະຊົນ. ປະສິດທິພາບສ່ວນບຸກຄົນຂອງຜູ້ຊອກຫາສິນເຊື່ອ, ເຊິ່ງນັກທະນາຄານຄຸ້ນເຄີຍເປັນສ່ວນຕົວ, ຄວນກາຍເປັນປັດໄຈກໍານົດສໍາລັບສິນເຊື່ອສ່ວນບຸກຄົນອີກຄັ້ງ. ຄ່າທໍານຽມທີ່ກໍານົດໂດຍລັດຈະຄວບຄຸມດ້ວຍຕົນເອງ, ສອດຄ່ອງກັບການໄຫຼວຽນຂອງເງິນທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍ.

ກ່ຽວກັບ § 6

ຈຸດຫຼັກຂອງມາດຕາ 5 ຍັງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສໍາລັບຊັບສິນປັນຜົນໂດຍສະເພາະ. ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດ-ຊຸມຊົນສັງຄົມ, ຕ້ອງມີການຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຊໍາລະຄືນທຶນທີ່ເຄີຍໃຫ້ກູ້ຢືມແລ້ວສໍາລັບວິສາຫະກິດອຸດສາຫະກໍາຂະໜາດໃຫຍ່ - ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຫຼຸດຜ່ອນໜີ້ສິນຂອງໂຮງງານອຸດສາຫະກໍາສ່ວນບຸກຄົນຕໍ່ຜູ້ທີ່ເປັນພຽງນັກລົງທຶນຢູ່ທີ່ນີ້.

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດສັງເກດເຫັນໄດ້ໃນສາຍພົວພັນລະຫວ່າງເງິນກູ້ ແລະ ທຶນຕໍ່ປະຊາຊົນທັງໝົດນັ້ນ ເກີດຂື້ນຊໍ້າອີກໃນລະດັບທີ່ນ້ອຍກວ່າ. ໃນທີ່ນີ້ ນາຍທຶນກໍ່ຂູດຮີດຜູ້ອອກແຮງງານ,

Machine Translated by Google

ຫົວໜ້າຄົນງານ, ວິສະວະກອນ, ຜູ້ປະກອບການ, ທັງໝົດເທົ່າທຽມກັນ, ເພາະວ່າການບັງຄັບໃຫ້ມີລາຍໄດ້ຈາກເງິນປັນຜົນແມ່ນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດ .

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຖ້າພວກເຮົາບັນລຸການປົດປ່ອຍອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ທຸລະກິດຈາກຜູ້ດູດຜົນປະໂຫຍດຕະຫຼອດໄປ, ແລ້ວເສັ້ນທາງກໍ່ຈະຊັດເຈນສໍາລັບການຫຼຸດລາຄາຜະລິດຕະພັນ, ແລະ ສໍາລັບການຈັດສົ່ງ ແລະ ການແຈກຢາຍມູນຄ່າສ່ວນເກີນ, ສ່ວນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນ, ສ່ວນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ອອກແຮງງານ, ຜູ້ບໍລິຫານລະດັບກາງ, ແລະ ຄະນະກໍາມະການຂອງວິສາຫະກິດສະເພາະ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ສ້າງການຜະລິດ ແລະ ມູນຄ່າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ກ່ຽວກັບ § 7

ໃນວັນນີ້, ແນ່ນອນວ່າຂົງເຂດການປະກັນໄພທັງໝົດກໍ່ມີບົດບາດເຊັ່ນກັນ, ເຊິ່ງສາມາດສ້າງຂື້ນບົນພື້ນຖານການບໍ່ມີດອກເບ້ຍທີ່ຄ້າຍຄືກັນ. ເບ້ຍປະກັນໄພທີ່ຈ່າຍບໍ່ສາມາດເພີ່ມຂື້ນໄດ້ໂດຍຜ່ານການເພີ່ມດອກເບ້ຍ; ແທນທີ່ຈະ, ບໍລິສັດປະກັນໄພຈະກາຍເປັນສະຖາບັນການເງິນປະຢັດ; ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ຄວາມສ່ຽງ ແລະ ຂໍ້ໄດ້ປຽບຂອງການປະກັນໄພຍັງຄົງຢູ່. ສໍາລັບສິ່ງນີ້, ຊຸມຊົນການເມືອງຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ.

ກ່ຽວກັບ § 8

ກ່ຽວກັບການຫຼຸດລົງຂອງມູນຄ່າເງິນຂອງພວກເຮົາ, ເຊິ່ງເກີດຂື້ນຜ່ານໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີພາສີຄວາມຮັ່ງມີທີ່ຄ່ອຍໆເພີ່ມຂື້ນ. ພວກເຮົາເນັ້ນໜັກໃສ່ "ການຄ່ອຍໆເພີ່ມຂື້ນຢ່າງແຂງແຮງ".

ພາສີຄວາມຮັ່ງມີ [ຮາບພຽງ] [ເພື່ອຈຸດປະສົງໃນການຫຼຸດຜ່ອນຈໍານວນທະນະບັດ ແລະອື່ນໆ ຈະບໍ່ແມ່ນຫຍັງນອກຈາກການຫຼອກລວງຕົນເອງໂດຍທີ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງໂຍນດິນຊາຍໃສ່ສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນ. ເພາະວ່າຖ້າຂ້ອຍຍຶດເອົາຄວາມຮັ່ງມີເຄິ່ງໜຶ່ງຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັບເງິນຄືນເປັນພັນທະບັດ ແລະ ແຍກເຈ້ຍເຫຼົ່ານີ້ອອກ, ສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ແທ້ໆແມ່ນການຫຼຸດລົງຂອງປະລິມານເຈ້ຍ, ໃນຂະນະທີ່ໃນທາງກັບກັນ ປັດໄຈການປ່ຽນແປງຈະເພີ່ມມູນຄ່າສົມມຸດຂອງເຈ້ຍທັງໝົດທີ່ໝູນວຽນຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັນກັບແຕ່ກ່ອນ. ມູນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຂື້ນກັບສິນຄ້າສໍາລັບການບໍລິໂພກ ແລະ ສິນຄ້າສໍາລັບການນໍາໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ເຄີຍເປັນຂອງບັດເງິນເຈ້ຍສໍາລັບແຮງງານທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ.

ຄໍາຖາມອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນວ່າອັດຕາແລກປ່ຽນເງິນຕາຕ່າງປະເທດຂອງສະກຸນເງິນຂອງພວກເຮົາສາມາດປັບປຸງໄດ້ຫຼືບໍ່. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າການປັບປຸງອັດຕາແລກປ່ຽນນີ້ແມ່ນຂື້ນກັບທ່າແຮງດ້ານວຽກງານ ແລະ ການຜະລິດອີກຄັ້ງໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍ, ຫຼືອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນຄວາມເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບການຜະລິດຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ.

ການຄັດຄ້ານ ແລະ ການປະຕິເສດຂອງເຂົາເຈົ້າ

ຍັງບໍ່ທັນມີແນວຄວາມຄິດໃດສາມາດສ້າງຕັ້ງຕົວເອງໄດ້ໂດຍບໍ່ມີການຄັດຄ້ານ, ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຮຸນແຮງຈາກສົມມຸດຕິຖານທີ່ມີມາດົນແລ້ວກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດລະເມີດໄດ້ຂອງຜົນປະໂຫຍດ. ດ້ວຍການຄັດຄ້ານທີ່ໄດ້ຍົກຂື້ນມາແລ້ວ ແລະ ສິ່ງທີ່ຄາດຫວັງໄວ້ນັ້ນ ມີການສັງເກດສອງຢ່າງສະເໝີ: ຕ້ອງຖາມວ່າ, ທໍາອິດ, ສ່ວນໃດຂອງການຄັດຄ້ານທີ່ກໍາລັງເຮັດນັ້ນແມ່ນອີງໃສ່ການບິດເບືອນແນວຄວາມຄິດຂອງການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດຂອງຜົນປະໂຫຍດ, ແລະ ອັນທີສອງ, ຄວນເວົ້າຫຍັງເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມສົງໄສທັງໝົດທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ອີງໃສ່ຂໍ້ເທັດຈິງ?

ການຄັດຄ້ານທີ່ພົບເລື້ອຍທີ່ສຸດແມ່ນການຢືນຢັນວ່າ: ຖ້າບໍ່ມີການຄິດດອກເບ້ຍຈະບໍ່ມີໃຜໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນໄດ້.

---

9 ນີ້ແມ່ນບັນຫາຂອງບໍລິສັດຮ່ວມຫຸ້ນ. ບໍລິສັດທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງໂດຍຄອບຄົວຢ່າງເສລີ ແລະ ຊັດເຈນ, ດັ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງທໍາມະດາໃນເຢຍລະມັນ, ບໍ່ມີລັກສະນະນີ້.

Machine Translated by Google

ຕົວຈິງແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ໃຜຢືມເງິນຂອງລາວອີກຕໍ່ໄປ. ເຄຣດິດແມ່ນເຄັດລັບ, ແມ່ນບໍ?

ກັບດັກ, ເຊິ່ງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາ, ແລະ ປະຈຸບັນມັນຕົກຢູ່ໃນກັບດັກຢ່າງບໍ່ມີທາງຊ່ວຍຫຍັງໄດ້.

ຖ້າປະຊາຊົນຕ້ອງການທຶນຫຼາຍຂື້ນຢ່າງຮີບດ່ວນ, ມັນຈະໄດ້ຮັບເງິນທີ່ຕ້ອງການໂດຍບໍ່ມີດອກເບ້ຍຢູ່ທີ່ຄັງເງິນກາງຂອງລັດ, ໂດຍພຽງແຕ່ຕ້ອງການການຈ່າຍຄືນເທົ່ານັ້ນ. ໃນທີ່ສຸດມັນຈະອອກທະນະບັດໃໝ່. ເປັນຫຍັງມັນຄວນອອກໃບຢັ້ງຢືນທີ່ມີດອກເບ້ຍ?! ບໍ່ວ່າເຈ້ຍຈະມີດອກເບ້ຍຫຼືບໍ່ກໍ່ບໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງ! ການສະໜັບສະໜູນພຽງຢ່າງດຽວຂອງມັນແມ່ນທ່າແຮງດ້ານວຽກງານ ແລະ ທ່າແຮງດ້ານພາສີຂອງປະຊາຊົນ. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງແບກຫາບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດທຸກຢ່າງຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍນ້ຳໜັກຫຼັກຂອງດອກເບ້ຍນິລັນດອນ?

ແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ລັດຄວນປະຕິບັດວຽກງານວັດທະນະທຳຂອງຕົນເພື່ອຊຸມຊົນແນວໃດ? ມັນຍັງຕ້ອງການ

ເງິນ ແລະ ສາມາດຍຸດຕິທຳໃນໜ້າວຽກນີ້ໄດ້ພຽງແຕ່ຜ່ານວິທີການກູ້ຢືມທີ່ຄິດດອກເບ້ຍເທົ່ານັ້ນ.

ການຢືນຢັນນີ້ແມ່ນອີງໃສ່ວິທີຄິດແບບມະຫາເສດຖີທັງໝົດ. ມັນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຄິດໄລ່ຢ່າງຕັ້ງໃຈສຳລັບການນຳທາງທີ່ຜິດພາດຫຼັງຈາກອ່ານຖະແຫຼງການນີ້ຢ່າງລະອຽດ; ເພາະວ່າໃນຕອນທຳອິດພວກເຮົາໄດ້ພິສູດແລ້ວວ່າຫຼັງຈາກການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ, ວຽກງານວັດທະນະທຳ ແລະ ສັງຄົມທັງໝົດຂອງລັດສາມາດຖືກຄຸ້ມຄອງອອກຈາກທຸລະກິດຂອງລັດ, ອອກຈາກລາຍຮັບຂອງການບໍລິການໄປສະນີ, ທາງລົດໄຟ, ບໍ່ແຮ່, ປ່າໄມ້, ແລະອື່ນໆ, ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເພີ່ມເຕີມ. ອັນທີສອງ, ລັດປະຊາຊົນທີ່ມີອະທິປະໄຕ [Volksstaat] ມີອຳນາດ, ໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມ, ໃນການດູແລວຽກງານວັດທະນະທຳພິເສດໂດຍຜ່ານການອອກໂທເຄັນມູນຄ່າທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍແທນໃບຢັ້ງຢືນທີ່ມີດອກເບ້ຍທີ່ປະກາດວ່າເປັນກົດລະບຽບໃນລັດມະຫາເສດຖີ. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຈະເຫັນວ່າເປັນຫຍັງລັດຄວນເຮັດໃຫ້ວຽກງານວັດທະນະທຳພິເສດ, ເຊັ່ນ: ທາງລົດໄຟ, ຄອງ, ແລະ ການກໍ່ສ້າງໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ, ມີລາຄາແພງກວ່າສຳລັບຕົນເອງດ້ວຍຄຳສັນຍາທີ່ເປັນນິລັນດອນຂອງດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຖ້າມັນບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການກໍ່ສ້າງຈາກລາຍຮັບຂອງທຸລະກິດຂອງລັດໃນປະຈຸບັນ, ແລ້ວກໍ່ບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະເຫັນວ່າເປັນຫຍັງລັດບໍ່ຄວນສ້າງເງິນ; ປະຊາຊົນຜູ້ມີອຳນາດສູງສຸດຕ້ອງຈ່າຍຄ່າມັນແທ້ໆ, ໃນຂະນະທີ່ມັນຮັບຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າເງິນນີ້ເປັນວິທີການຊຳລະ. ແຕ່ເປັນຫຍັງປະຊາຊົນ, ດ້ວຍທ່າແຮງດ້ານວຽກງານ ແລະ ພາສີທັງໝົດຂອງຕົນ, ຈຶ່ງຕ້ອງຢືນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງເຈ້ຍອີກແຜ່ນໜຶ່ງ (ເງິນກູ້ທີ່ມີດອກເບ້ຍ), ເຊິ່ງກຳນົດພຽງແຕ່ພັນທະດອກເບ້ຍຕະຫຼອດໄປຕໍ່ປະຊາຊົນໂດຍລວມເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງນາຍທຶນ!? ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງອອກໄປຈາກຄວາມຫຼົງໄຫຼຂອງລັດທີ່ຮັ່ງມີນີ້!

ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ນັກລົງທຶນຈະພຽງແຕ່ເອົາເງິນທີ່ອອກໃຫ້ ແລະ ເກັບກຳເງິນເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້.

ເງິນ.

ສິ່ງນີ້ຖືກຫັກລ້າງໃນສອງວິທີ. ຫນຶ່ງ, ຄວາມຕ້ອງການທີ່ວ່າການມີເງິນພຽງແຕ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດກໍ່ຈະຖືກປະຕິບັດແລ້ວ, ແນ່ນອນວ່າຈະໄດ້ຮັບການປະຕິບັດແລ້ວ, ແລະການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍທີ່ປະຕິບັດໂດຍນາຍທຶນເອງ, ເນື່ອງຈາກນາຍທຶນຈະປະຖິ້ມດອກເບ້ຍດ້ວຍຕົນເອງຖ້າລາວກອງເງິນເຈ້ຍຂອງລາວໄວ້ຢູ່ເຮືອນ. ສອງ, ຄວາມຢ້ານກົວຂອງນາຍທຶນຕໍ່ເງິນຂອງລາວເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້; ຄົນເຮົາພຽງແຕ່ຕ້ອງຈິນຕະນາການເຖິງຄືນທີ່ນອນບໍ່ຫຼັບຂອງຜູ້ສະສົມເງິນຕາຜູ້ທີ່ເກັບເງິນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໄວ້ຢູ່ເຮືອນ ແລະຕ້ອງເຫັນການຄອບຄອງຂອງລາວຖືກຄຸກຄາມຈາກໂຈນ, ໂຈນ, ຄົນຂີ້ລັກ, ການຄົ້ນຫາເຮືອນ, ໄຟໄໝ້, ແລະນ້ຳຖ້ວມຢູ່ສະເໝີ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໝັ້ນວ່າພົນລະເມືອງທີ່ຊື່ສັດຈະເບື່ອໜ່າຍກັບຄວາມກັງວົນເຫຼົ່ານີ້ໃນເວລາສັ້ນໆ ແລະໃນໄວໆນີ້ຈະພົບເສັ້ນທາງໄປຫາທະນາຄານຂອງລັດ. ທະນາຄານຂອງລັດອອກໃບຮັບເງິນ ແລະປະຈຸບັນຮັບຜິດຊອບຕາມກົດໝາຍສຳລັບບັນຊີ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນສຳລັບການຈ່າຍດອກເບ້ຍໃດໆ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ແນ່ນອນວ່າຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ສາມຍັງຄົງເປີດໃຫ້ທຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນການເຮັດວຽກດ້ວຍເງິນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເພື່ອສ້າງມູນຄ່າ ແລະ ຜະລິດສິນຄ້າ, ເຂົ້າຮ່ວມໃນກິດຈະການອຸດສາຫະກຳ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຮັ່ງມີ ແລະດີຂື້ນກວ່າເກົ່າ, ເພື່ອສະໜັບສະໜູນສິລະປະ ແລະ ການສຶກສາ, ສະຫຼຸບແລ້ວແມ່ນເພື່ອນຳໃຊ້ເງິນຂອງລາວໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດ ໃນຂະນະທີ່ປະຕິເສດລັດທີ່ເງິນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນຍັງອາດເກີດຂື້ນໄດ້ວ່າຄວາມຕ້ອງການທຶນສ່ວນຕົວສຳລັບເປົ້າໝາຍບາງຢ່າງແມ່ນມີຄວາມຮີບດ່ວນ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ການທົດສອບສິ່ງປະດິດສ້າງ, ການສ້າງຕັ້ງທຸລະກິດໂດຍຊ່າງຝີມືໜຸ່ມທີ່ມີຄວາມສາມາດ ຫຼື ນັກທຸລະກິດ, ແລະອື່ນໆ.

Machine Translated by Google

ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍເລີຍ! ເພາະວ່າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຕ້ອງສົມມຸດຕິຖານຢ່າງມີເຫດຜົນວ່ານາຍທຶນ, ຜູ້ທີ່ຫຼັງຈາກການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍແນ່ນອນວ່າບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະລົງທຶນເງິນຂອງລາວໃນລັກສະນະທີ່ປ້ອງກັນລະເບີດ ແລະ ຄາດຫວັງວ່າຈະມີການບໍລິໂພກດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ, ຈະມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະສ່ຽງເງິນຂອງລາວຄືກັບໃນຍຸກກ່ອນ, ດັ່ງນັ້ນການຂາດແຄນ ຫຼື ຄວາມຕ້ອງການໃນທິດທາງນີ້ຈະເກີດຂື້ນໜ້ອຍກວ່າແຕ່ກ່ອນ. ຫຼືວ່າບໍ່ມີໃຜເຄີຍໄດ້ຍິນໃນທາງກົງກັນຂ້າມຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກຈາກນັກທຸລະກິດທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ຈາກນັກປະດິດທີ່ສະຫຼາດທີ່ສຸດ, ການຮ້ອງທຸກວ່າມັນຍາກປານໃດທີ່ຈະໄດ້ຮັບເງິນໃນລັດມະຫາເສດຖີເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າ "ເງິນປັນຜົນ" ສາມາດຮັບປະກັນໄດ້? ອັນທີສອງ, ມັນຕ້ອງເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດທີ່ຈະມາເຖິງເພື່ອສົ່ງເສີມກໍາລັງທີ່ມີຄວາມສາມາດທຸກຄົນໂດຍຜ່ານການສະໜັບສະໜູນຢ່າງໃຈກວ້າງ. ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນແຕ່ກ່ອນໜ້ານີ້ກໍ່ມີການເລີ່ມຕົ້ນຕໍ່ສິ່ງນີ້ຢູ່ໃນລັດລະບົບລັດຖະການເກົ່າ, ແຕ່ມີໃຈນ້ອຍຫຼາຍຈົນແທນທີ່ຈະເປັນການກະຕຸ້ນ, ການຍັບຍັ້ງ ແລະ ຄວາມລັງເລໃຈເກີດຂື້ນ, ເນື່ອງຈາກລະບຽບການລົບກວນທີ່ມາພ້ອມກັບການໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຈາກສາທາລະນະ. ໃນອັນດັບທີສາມ, ຂໍໃຫ້ສັງເກດວ່າດ້ວຍການຈັດສັນຫຼາຍລ້ານເຄື່ອງໝາຍ, ສາມາດບັນລຸໄດ້ຫຼາຍຢ່າງ. ຄວາມສຸກຂອງການອອກແຮງງານ, ຄວາມດຸໝັ່ນ ແລະ ຄວາມພຽນພະຍາຍາມຂອງນັກປະດິດ, ວິສະວະກອນ, ຊ່າງຝີມື, ແລະອື່ນໆ ຊາວເຢຍລະມັນແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍ ຈົນວ່າຜ່ານສິດຂອງລັດໃນການມີສ່ວນຮ່ວມໃນຜົນຂອງການປະດິດສ້າງທີ່ໂຊກດີ, ລາຍຈ່າຍສ່ວນຫຼາຍອາດຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ (ປະເທດອັງກິດເປັນຕົວຢ່າງ).

ການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍນໍາໄປສູ່ການໝົດຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງຈໍາເປັນ.

ໂອ້ຍ! ໃຜຈະອ້າງເລື່ອງນັ້ນ? ແຕ່ແນ່ນອນ! ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ປັບຕົວເຂົ້າກັບການໃຊ້ຈ່າຍດອກເບ້ຍຂອງທຶນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຕັ້ງໃຈເຮັດວຽກໄດ້, ກັບລາວມັນກໍ່ເປັນຄວາມຈິງຢ່າງແນ່ນອນ: ການກິນດອກເບ້ຍ 5% ຕໍ່ປີ ລາວຈະໃຊ້ຄວາມຮັ່ງມີຂອງລາວໝົດພາຍໃນ 20 ປີ. ແນ່ນອນ, ແຕ່ນັ້ນແມ່ນເລື່ອງທີ່ເໝາະສົມແທ້ໆ! ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການແມ່ນການຍົກເລີກການເປັນທາດດອກເບ້ຍ; ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ດ້ວຍເງິນບໍານານຢຸດຕິການເປັນອຸດົມການສູງສຸດຂອງພົນລະເມືອງ. ພວກເຮົາຕ້ອງການຢຸດຕິຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງມະຫາເສດຖີນີ້; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະຍອມຮັບສິ່ງນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ, ວ່າຫຼາຍຄົນ, ສາມາດດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະດວກສະບາຍຢ່າງຖາວອນພຽງແຕ່ຈາກການຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກເງິນກູ້ - ຫຼືອີກຢ່າງໜຶ່ງໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງຄົນອື່ນ!

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າຊໍ້າອີກວ່າ: ມັນຍັງບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງເລີຍວ່າການຍົກເລີກອໍານາດການປົກຄອງທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດຈະນໍາໄປສູ່ການລົບລ້າງ ແລະ ການໝົດໄປຂອງຄວາມຮັ່ງມີ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການຍົກເລີກການເປັນທາດດອກເບ້ຍຈະສົ່ງເສີມການສ້າງຄວາມຮັ່ງມີໂດຍອີງໃສ່ແຮງງານທີ່ຜະລິດສິນຄ້າ ແລະ ສ້າງມູນຄ່າ, ໂດຍບໍ່ມີພາລະ ແລະ ປົດປອຍຈາກການໃຊ້ຈ່າຍດອກເບ້ຍຕະຫຼອດໄປ. ການຍົກເລີກການເປັນທາດດອກເບ້ຍນໍາໄປສູ່ການຫຼຸດຜ່ອນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຢ່າງຮອບດ້ານໃນຊີວິດທັງໝົດ; ມັນຊ່ວຍຫຼຸດພາລະພວກເຮົາຈາກພາລະທີ່ຫຼາຍເກີນໄປຂອງການເກັບພາສີ ດັ່ງນັ້ນສໍາລັບຄົນງານທຸກຄົນ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການສະສົມເງິນຝາກປະຢັດຕ້ອງຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າໃນອະນາຄົດກ່ວາແຕ່ກ່ອນ. ອີກຢ່າງໜຶ່ງ! ສິນຄ້າ ແລະ ແຮງງານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ຜະລິດມູນຄ່າຂອງອຸດສາຫະກໍາ, ການຄ້າ, ແລະ ການຄ້າບໍ່ໄດ້ຖືກກີດຂວາງໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ, ແຕ່ໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຢ່າງສູງສຸດໂດຍຜ່ານການຍົກເລີກການເປັນທາດດອກເບ້ຍ.

ຜູ້ອອກແຮງງານຈະໄດ້ຮັບຫຍັງ ຖ້ານາຍທຶນບໍ່ໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍອີກຕໍ່ໄປ?

ຄໍາຖາມນີ້ບໍ່ຄວນເກີດຂື້ນອີກຕໍ່ໄປ! ກ່ອນອື່ນໝົດ, ແນ່ນອນວ່າມັນແມ່ນສຽງຮ້ອງຕໍ່ສູ້ຂອງແຮງງານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງທີ່ນາຍທຶນຈະຂູດຮີດຜູ້ອອກແຮງງານ; ອັນທີສອງ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນແລະຊັດເຈນວ່າມັນແມ່ນຜູ້ອອກແຮງງານຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນທີ່ຕ້ອງຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກເງິນກູ້. [ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ສິ່ງທີ່ຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ຮັບແມ່ນພາສີທີ່ຕໍ່າກວ່າແລະຄ່າຄອງຊີບທີ່ຕໍ່າກວ່າ.]

ສາຍພົວພັນຂອງຄອບຄົວຈະອ່ອນແອລົງ ແລະ ເສຍຫາຍ ຖ້າຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດປະໄວ້ຄວາມຮັ່ງມີໄວ້ເບື້ອງຫຼັງໄດ້
ເດັກນ້ອຍ.

ແມ່ນແລ້ວ, ຄວາມເປັນຈິງຢູ່ນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຂ້ອຍຄິດວ່າເງິນມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄອບຄົວໜ້ອຍຫຼາຍ ຫຼື ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ຫຼື ເຄີຍໄດ້ຍິນບໍ່ວ່າລູກຂອງພໍ່ແມ່ທີ່ຮັ່ງມີກວ່າຈະຍຶດໝັ້ນກັບ

Machine Translated by Google

ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຫຼາຍກວ່າພໍ່ແມ່ທີ່ທຸກຍາກ? ຫຼື ພໍ່ແມ່ທີ່ຮັ່ງມີຮັກລູກຂອງເຂົາເຈົ້າຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ມີຊັບສິນໜ້ອຍບໍ? ມີຫຍັງທີ່ສຳຄັນກວ່າສຳລັບລູກໆ, ທີ່ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຈັດແຈງການລ້ຽງດູທີ່ດີທີ່ສຸດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮຽນຮູ້ລະບຽບວິໄນບາງຢ່າງ, ລ້ຽງດູເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເປັນຄົນຂະຫຍັນພຽນ, ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ ແລະ ກ້າຫານ, ຫຼື ວ່າເຂົາເຈົ້າປະໄວ້ຖົງເງິນທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ?

ໃນກໍລະນີສະເພາະ, ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຍຸດຕິທຳເພື່ອຮັບປະກັນອະນາຄົດທາງດ້ານການເງິນຂອງເດັກນ້ອຍຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງແນ່ນອນ. ຄວາມພະຍາຍາມນີ້, ແລະດັ່ງນັ້ນຄວາມປະຢັດຂອງພໍ່ແມ່ເພື່ອລູກຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທາງລົບຈາກການຍົກເລີກການເປັນທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍໃນທາງກົງກັນຂ້າມ. ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການອອມເງິນຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຂຶ້ນ, ເມື່ອເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມກົດດັນທີ່ກວ້າງຂວາງຂອງການເປັນທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຈາກຕົວຢ່າງຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມີລາຍໄດ້ 10,000 ມາກ ແລະ ລາຍໄດ້ບໍານານ 5000 ມາກ ວ່າຊັບສິນຂະໜາດກາງ ແລະຂະໜາດນ້ອຍທັງໝົດຕົວຈິງແລ້ວຖືກລັກຜົນປະໂຫຍດໃດໆໂດຍເສັ້ນທາງອ້ອມຂອງພາສີທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມຂອງຄ່າເຊົ່າທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າຊໍ້າໄດ້ເລື້ອຍໆພຽງພໍ: ດອກເບ້ຍໃນພັນທະບັດສໍາລັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັ່ງມີຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງແມ່ນການຫຼອກລວງ, ການຫຼອກລວງຕົນເອງ, ການແລ່ນວົນເປັນວົງ, ແຕ່ທຶນໃຫຍ່ຜ່ານໜັງສືພິມທີ່ອຸທິດຕົນຂອງມັນໄດ້ເຜີຍແຜ່ ແລະ ປະກາດຢ່າງຊົ່ວຮ້າຍໃນທົ່ວໂລກເຖິງສັດທາໃນຄວາມສັກສິດ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດລະເມີດໄດ້ຂອງດອກເບ້ຍ. ມັນອະນຸຍາດໃຫ້ທຸກຄົນເບິ່ງຄືວ່າມີສ່ວນຮ່ວມໃນການບໍລິໂພກດອກເບ້ຍທີ່ໜ້າຮັກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຮູ້ສຶກສະຫຼົບ, ເພື່ອລະງັບສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບທີ່ບໍ່ດີທີ່ຕ້ອງມາພ້ອມກັບການບໍລິໂພກດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ເພື່ອຮັບເອົາສະຫາຍເພື່ອຕໍ່ສູ້, ເພື່ອປ້ອງກັນຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດຂອງລັດທິມະຫາເສດຖີນີ້.

ພະນັກງານລັດຖະກອນ, ລັດຖະບຸລຸດ, ຈະເວົ້າວ່າ: ລັດບໍ່ສາມາດຍົກເລີກພັນທະທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ເຈົ້າໜີ້ຂອງຕົນໄດ້.

"ພັນທະ" ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນເປັນສິນທໍາໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງບໍທີ່ຈະເຂົ້າສູ່ພັນທະທີ່ລັດຕ້ອງຮູ້ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນວ່າມັນສາມາດປະຕິບັດພັນທະເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ພຽງແຕ່ຖ້າມັນເອົາດອກເບ້ຍອອກຈາກເຈົ້າໜີ້ຜ່ານພາສີໂດຍກົງ ແລະ ທາງອ້ອມໃນຈໍານວນດຽວກັນ? ສິນທຳຢູ່ໃສໃນນັ້ນ? ຫຼືມັນອາດຈະບໍ່ແມ່ນຄວາມຊື່ສັດຫຼາຍກວ່າທີ່ຈະຍອມຮັບວ່າ: "ຂ້ອຍສາມາດຈ່າຍດອກເບ້ຍໄດ້ພຽງແຕ່ຖ້າຂ້ອຍເກັບພາສີໄດ້ເທົ່າກັນ - ແຕ່ໃນຊ່ວງສົງຄາມຂ້ອຍຕ້ອງມີເງິນຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລະສໍາລັບສິ່ງນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ຫຼອກລວງດ້ວຍພັນທະສົງຄາມ; ທ່ານຕ້ອງໃຫ້ອະໄພຂ້ອຍ, ປະຊາຊົນທີ່ຮັກແພງ; ສຸດທ້າຍມັນແມ່ນສໍາລັບເຈົ້າ, ແລະດຽວນີ້ພວກເຮົາບໍ່ຢາກຫຼີ້ນຊ່ອນຫາອີກຕໍ່ໄປ; ຂ້ອຍລັດບໍ່ຈ່າຍດອກເບ້ຍ ແລະ ເຈົ້າ, ຜູ້ເສຍພາສີ, ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຈ່າຍພາສີສໍາລັບດອກເບ້ຍ; ນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ການເຮັດທຸລະກໍາຂອງພວກເຮົາງ່າຍຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະເຮັດໄດ້ໂດຍບໍ່ມີລະບົບລັດຖະການພາສີອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ລະບົບລັດຖະການທີ່ຮັບໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດພິເສດ. ແມ່ນບໍ? ພວກເຮົາມີຂໍ້ຕົກລົງບໍ?" ແລະທ່ານ, ທ່ານ Scheidemann, ຢາລົງຊື່ຂອງທ່ານໃສ່ທຸກໆເສົາໂຄສະນາໃນຖານະເປັນເລຂາທິການລັດຂອງລັດຖະບານເກົ່າທີ່ຖືກປະນີປະນອມທ່ານກາງການປະກາດທີ່ໂງ່ຈ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມປອດໄພແລະການລະເມີດບໍ່ໄດ້ຂອງພັນທະບັດສົງຄາມ. ທ່ານພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງອັບອາຍ: ຜົນປະໂຫຍດຂອງການຫຼອກລວງທັງໝົດໄດ້ໄປຫາທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ການເງິນ ແລະ ຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານທະນາຄານກໍາລັງປະກາດວ່າການຍົກເລີກການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍໃນພັນທະບັດສົງຄາມ ແລະໜີ້ສິນສາທາລະນະແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ເພາະມັນມີຄວາມໝາຍຄືກັນກັບການລົ້ມລະລາຍສາທາລະນະ.

ເຈົ້າຈະໃຫ້ອະໄພຂ້ອຍ: ອີງຕາມຄໍາປາໄສຂອງເຈົ້າ, ພວກເຮົາລົ້ມລະລາຍຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ສາທາລະນະ ຫຼື ພວກເຮົາຕ້ອງກາຍເປັນແນວນັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການປະກາດລົ້ມລະລາຍຢ່າງເປີດເຜີຍຈະເປັນຄວາມໂງ່ທີ່ສຸດທີ່ພວກເຮົາສາມາດກະທໍາໄດ້: ຕໍ່ຄວາມບໍ່ສາມາດຕົວຈິງຂອງຜູ້ມີອໍານາດໃນປະຈຸບັນ, ມັນຈະເພີ່ມການຢືນຢັນທາງປະຫວັດສາດຂອງຄວາມບໍ່ສາມາດນີ້ກ່ອນໄວອັນຄວນ.

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງປະກາດລົ້ມລະລາຍ? ຖ້າຂ້ອຍໄດ້ເອົາເຄື່ອງໝາຍ 3 ອັນຈາກຖົງກາງເກງຂວາລົງໃສ່ເບື້ອງຊ້າຍ, ຂ້ອຍຍັງຕ້ອງບໍ່ປະກາດລົ້ມລະລາຍຂອງກະເປົ ກາງເກງຂວາດ້ວຍເຫດຜົນນັ້ນ!

Machine Translated by Google

ມັນບໍ່ແຕກຕ່າງຈາກເງິນກູ້ສົງຄາມແທ້ໆ! ລາຊະອານາຈັກໄດ້ເອົາເງິນຫຼາຍພັນລ້ານອອກຈາກຖົງຂອງປະຊາຊົນ, ຈາກນັ້ນເງິນກໍໄຫຼກັບມາອີກ; ຈາກນັ້ນເງິນກູ້ໃໝ່ກໍໄຫຼກັບມາອີກ; ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ປັ ມກໍດູດເງິນຫຼາຍພັນລ້ານ ແລະ ພວກມັນກໍຫຼຸດລົງອີກ, ຈົນກວ່າຫຼັງຈາກເກມໄດ້ຖືກເຮັດຊ້ຳອີກເກົ້າຄັ້ງ, ລັດໄດ້ສ້າງໜີ້ສິນ 100 ຕື້ຢ່າງມ່ວນຊື່ນ. ສໍາລັບສິ່ງນັ້ນ, ປະຊາຊົນມີເຈ້ຍພິມທີ່ພິມອອກມາຢ່າງລະອຽດ 100 ຕື້ຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ. ໃນຕອນທໍາອິດ, ປະຊາຊົນຄິດວ່າມັນໄດ້ກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີຂື້ນຫຼາຍ; ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ລັດກໍ່ມາແລະເວົ້າວ່າ: "ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ; ຂ້ອຍມີໜີ້ສິນ 100 ຕື້ ແລະ ປະເຊີນກັບການລົ້ມລະລາຍ." - ແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ເປັນຫຍັງ? ນັ້ນແມ່ນພຽງແຕ່ການຫຼອກລວງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ! ຕົວຂ້ອຍເອງກໍ່ບໍ່ສາມາດລົ້ມລະລາຍໄດ້ຖ້າຂ້ອຍເອົາເງິນຂອງຂ້ອຍຈາກຖົງໜຶ່ງໄປວາງໄວ້ໃນຖົງອື່ນເປັນບາງຄັ້ງຄາວ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາສາມາດສະບາຍໃຈໄດ້ກ່ຽວກັບການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດກ່ຽວກັບໜີ້ສິນພັນທະບັດສົງຄາມພາຍໃນຂອງພວກເຮົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງປະກາດລົ້ມລະລາຍສາທາລະນະ ແລະ ພວກເຮົາສາມາດປະຫຍັດແຮງງານຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍດ້ວຍການຈ່າຍດອກເບ້ຍທີ່ໂງ່ຈ້າ ແລະ ພາສີທີ່ໃຫຍ່ໂຕມະໂຫລານ ແຕ່ຍິ່ງໂງ່ກວ່ານັ້ນ.

ໃນທີ່ສຸດ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາປົດປ່ອຍຕົວເອງຈາກການປະມູນເງິນກູ້ຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ! ມີແຕ່ເງິນກູ້ຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກການສໍ້ໂກງພາສີດອກເບ້ຍເງິນກູ້ນີ້, ເພາະວ່າມີເງິນເຫຼືອຢູ່ກ້ອນໜຶ່ງ ແລະ ກໍາມະກອນທີ່ອອກແຮງງານຈ່າຍຄ່າສ່ວນເກີນນີ້ໃນຮູບແບບຂອງພາສີທາງອ້ອມ; ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ, ນາຍທຶນຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຂະໜາດກາງພຽງແຕ່ໄລ່ລ່າຫາງຂອງຕົນເອງ.

ເຈົ້າໜ້າທີ່ເສດຖະກິດໂລກກ່າວວ່າ: ການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສໍາລັບພວກເຮົາທີ່ຈະບັນລຸໄດ້ໃນເຢຍລະມັນພຽງຜູ້ດຽວ; ມັນຕ້ອງເຮັດໃນລະດັບສາກົນ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະສູນເສຍສິນເຊື່ອທັງໝົດ, ທຶນຈະໄຫຼອອກໄປ, ແລະພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງປະຕິບັດພັນທະດອກເບ້ຍຂອງພວກເຮົາຕໍ່ສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສາລະພາບວ່າຕົວຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍຍັງບໍ່ຮູ້ເລື່ອງຄໍາຖາມນີ້ເປັນເວລາດົນນານ. ມັນເປັນຄໍາຖາມທີ່ຍາກທີ່ສຸດເພາະມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບສາຍພົວພັນຂອງພວກເຮົາກັບສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງໂລກ; ໃນຂະນະດຽວກັນເລື່ອງນີ້ມີສອງດ້ານ. ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ແນວຄວາມຄິດຂອງການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍແມ່ນສຽງຮ້ອງເຊຍຂອງປະຊາຊົນທີ່ມີຜົນຜະລິດທັງໝົດ, ຕໍ່ຕ້ານການເປັນຂ້າທາດສາກົນດ້ວຍດອກເບ້ຍເງິນ; ໃນອີກດ້ານໜຶ່ງ, ມັນແມ່ນວິທີການປິ່ນປົວທີ່ຮຸນແຮງສໍາລັບບັນຫາທາງດ້ານການເງິນພາຍໃນຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຈະລະເວັ້ນຈາກການໃຊ້ວິທີການປິ່ນປົວ, ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າເພື່ອນບ້ານທີ່ເຈັບປ່ວຍເທົ່າທຽມກັນບໍ່ໄດ້ໃຊ້ມັນໃນເວລາດຽວກັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຈະເປັນຄວາມໂງ່ຈ້າເພີ່ມເຕີມຖ້າພວກເຮົາໃນເຢຍລະມັນສືບຕໍ່ແລ່ນຢູ່ໃນວົງມົນທີ່ບ້າໆ ແລະຈ່າຍພາສີ ແລະດອກເບ້ຍເມື່ອພວກເຮົາຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າກິດຈະກໍາທີ່ໂງ່ຈ້ານີ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພຽງແຕ່ນາຍທຶນໃຫຍ່ ແລະບໍ່ມີໃຜອື່ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົານໍາພາທາງໂດຍຕົວຢ່າງການປົດປ່ອຍຂອງພວກເຮົາ; ໃຫ້ພວກເຮົາປົດປ່ອຍຕົວເອງຈາກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍເງິນ, ແລະພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າພະລັງຂອງແນວຄວາມຄິດການປົດປ່ອຍທີ່ມີໄຊຊະນະນີ້ຈະກະຕຸ້ນປະຊາຊົນຂອງໂລກໃຫ້ຕິດຕາມພວກເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ການລິເລີ່ມຂອງພວກເຮົາ - ຖ້າການລິເລີ່ມນີ້ບໍ່ຖືກສະກັດກັ້ນໂດຍຜູ້ທີ່ຮັກສັດລ້ຽງລູກດ້ວຍນົມຂອງເຢຍລະມັນ - ຈະກວາດລ້າງປະຊາຊົນອື່ນໆພ້ອມກັບຄວາມຈໍາເປັນທີ່ບໍ່ສາມາດຕ້ານທານໄດ້.

ນັກສະປາຕາຊິສກ່າວວ່າ: ແນວຄວາມຄິດທັງໝົດແມ່ນພຽງແຕ່ການປົກປ້ອງທຶນເທົ່ານັ້ນ; ມັນຍັງຍັງຄົງຄືເກົ່າໃນຕອນນັ້ນ: ຄົນທຸກຍາກບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ ແລະ ຄົນຮັ່ງມີຍັງຄົງຢູ່.

ແມ່ນແລ້ວ, ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ; ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວມັນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະສົນທະນາກັບເຈົ້າ - ຖ້າເຈົ້າຢູ່ໃນຄວາມເລິກຂອງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າແທ້ໆ, ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈະຢືນຢັນວ່າ "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນຂອງມະນຸດທຸກຄົນ"10 , ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານຄຸ້ນເຄີຍກັບແນວຄວາມຄິດຕົວຈິງຂອງຜູ້ນໍາ Bolshevik ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຣັດເຊຍ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ Lenin, ແລະ ຖືວ່າພວກເຂົາຖືກຕ້ອງ, ແລະ ຕາມນັ້ນ, ຖືວ່າໜ້າວຽກຕໍ່ໄປຂອງສາທາລະນະລັດໂຊວຽດທີ່ Lenin ກໍານົດໄວ້, "ການບັນຊີທົ່ວໄປ ແລະ ການຄວບຄຸມການຜະລິດ ແລະ ການແຈກຢາຍທັງໝົດ" ເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງມະນຸດ.

---

10 ປີເຕີ ໂຄຣໂພດກິນ, ການຍຶດຄອງເຂົ້າຈີ່

Machine Translated by Google

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າທ່ານເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າໜ້າວຽກນີ້ເປັນໄປໄດ້ແທ້ໆ, ຖ້າຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ແລະທ່ານຍັງຄົງຢູ່ໃນສ່ວນລຸ່ມຂອງຫົວໃຈຂອງທ່ານວ່າເປັນຄອມມູນິດ ຫຼື Spartacist ທີ່ເຊື່ອໝັ້ນ ແລະອື່ນໆ, ແລ້ວຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາໂຕ້ຖຽງກັນຕື່ມອີກ; ພວກເຮົາພຽງແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ ແລະ ເວົ້າພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແລະອະນາຄົດຈະຕັດສິນໃຈ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນລັດທີ່ແຄບທີ່ສາມາດເກີດຂື້ນຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງລັດທິ Bolshevism, ຫຼືລັດໃໝ່ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ, ດ້ວຍເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກການເປັນຂ້າທາດ.

ແຕ່ຖ້າຫາກຢູ່ໃນໃຈຄອມມູນິດຂອງເຈົ້າ - ຖ້າເຈົ້າຊື່ສັດ - ເຈົ້າພົບວ່າເຈົ້າຍັງຄິດເຖິງ, ຢາກມີພັນລະຍາແລະລູກ, ສໍາລັບຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດທີ່ຢູ່ໃກ້ເຈົ້າຫຼາຍກວ່າຊາວເອສກີໂມ ຫຼື ຊາວຊູລູຄາເຟີ, ຖ້າໃນລະຫວ່າງການອອກແຮງງານໃນໂຮງງານທີ່ບັນຊາໂດຍຜູ້ອໍານວຍການໂຊວຽດ ເຈົ້າຄິດວ່າມັນຍັງດີທີ່ຈະມີເຮືອນນ້ອຍຂອງເຈົ້າເອງ, ສວນນ້ອຍໆ, ຖ້າໃນຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າມັນບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພໍໃຈແທ້ໆວ່າເຈົ້າຄວນມີສິດຄືກັບໝາຢູ່ຕາມຖະໜົນທີ່ຈະໃຊ້ຜູ້ຍິງທຸກຄົນທີ່ຜ່ານເສັ້ນທາງຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າຢາກເອີ້ນໃຜຜູ້ໜຶ່ງວ່າເມຍຂອງເຈົ້າ, ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ຄິດທີ່ຈະປະຢັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງຈາກຄ່າຈ້າງຂອງເຈົ້າ, ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນຄວນຈະເປັນຂອງເຈົ້າຄົນດຽວ, ເຈົ້າກໍ່ບໍ່ແມ່ນຄອມມູນິດອີກຕໍ່ໄປ; ຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າໄດ້ແຕກສະຫຼາຍຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຈົ້າແລ້ວຈາກຄໍາເວົ້າທີ່ດັງຂອງເຈົ້າທີ່ວ່າ "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນຂອງມະນຸດທຸກຄົນ"; ຫຼັງຈາກນັ້ນສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການແມ່ນວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຄວນເປັນຂອງມະນຸດທຸກຄົນ; ເຈົ້າຕ້ອງການສິ່ງນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນຕາມທີ່ເຈົ້າປາດຖະໜາສໍາລັບຕົວເອງ - ພັນລະຍາ, ລູກ, ເຮືອນ, ກະສິກໍາ, ເງິນຝາກປະຢັດ - ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະມີມັນແລ້ວຫຼືພຽງແຕ່ຫວັງວ່າຈະໄດ້ມັນ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລານັ້ນມັນຄວນຈະເປັນຂອງເຈົ້າຄົນດຽວ.

ແລະ ເຈົ້າເຫັນບໍ, ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ, ຖ້າເຈົ້າພຽງແຕ່ສົງໃສໃນໃຈຂອງເຈົ້າວ່າມັນອາດຈະສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງໃຫ້ກັບເຈົ້າ, ຖ້າບຸກຄົນໃດໜຶ່ງມາ ແລະເອົາເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຈົ້າໄປຈາກເຈົ້າໃນນາມຂອງ "ທຸກຄົນ," ແລະ ຖ້າລາວເອົາລູກອີກຄົນໜຶ່ງມາໃຫ້ເຈົ້າແລະເອົາລູກຂອງເຈົ້າໄປນໍາ ເພາະວ່າລູກທຸກຄົນເປັນຂອງ "ທຸກຄົນ," ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ, ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາສືບຕໍ່ເວົ້າເກີນຈິງຕໍ່ກັນ.

ບາງທີຂ້ອຍອາດຈະຂໍໃຫ້ເຈົ້າຄິດໄຕ່ຕອງວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວຂໍ້ຄວາມຂອງຄອມມູນິດທີ່ວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຄວນເປັນຂອງມະນຸດທຸກຄົນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ຈຸດຈົບຂອງທຸກວັດທະນະທໍາ, ເພາະວ່າການຂາດແນວຄວາມຄິດໃດໆກ່ຽວກັບຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງຕ້ອງມີເຫດຜົນທີ່ໜ້າສົນໃຈບັງຄັບມະນຸດລົງໄປເຖິງລະດັບຂອງສັດຮ້າຍ.

ຖ້າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນຂອງມະນຸດທຸກຄົນ, ຖ້າການປະມູນບັນຊີ ແລະ ການຄວບຄຸມການຜະລິດ ແລະ ການແຈກຢາຍທັງໝົດເທິງພື້ນດິນໃນຄວາມໝາຍຂອງເລນິນສາມາດຖືກບັງຄັບໄດ້, ຫຼັງຈາກນັ້ນໃນສະຖານະການທີ່ດີທີ່ສຸດກໍຈະເກີດການລ່າເມືອງຂື້ນ. ແຕ່ໃນກໍລະນີນັ້ນ, ພວກເຮົາກໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍບໍ່ມີພາສາ, ຈິດວິນຍານ, ແລະ ຄວາມຄິດ; ໂດຍງຽບໆ ແລະ ໂດຍສັນຊາດຕະຍານພວກເຮົາສາມາດປະຕິບັດແຮງງານທີ່ຖືກບັງຄັບຂອງພວກເຮົາໄດ້. ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດແມ່ນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.11

ແຕ່ພຽງພໍແລ້ວ, ເພື່ອນ Spartacus. ປ່ອຍໃຫ້ການພິຈາລະນາພື້ນຖານນີ້ຊຶມເຂົ້າໄປໃນຫົວແລະຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຄໍາຕອບທີ່ແນ່ນອນກວ່າຕໍ່ຄໍາຖາມຂອງເຈົ້າຈະເກີດຂື້ນໃນລະຫວ່າງການສົນທະນາກັບຝ່າຍອື່ນໆ.

ແລະ ບັດນີ້, ສະຫາຍທັງສອງຝ່າຍທີ່ມີທິດທາງສັງຄົມນິຍົມ, ປານກາງ ແລະ ເອກະລາດ!12

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈິນຕະນາການໄດ້ວ່າການຂັດແຍ້ງ ຫຼື ການຄັດຄ້ານຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍຈະມາຈາກຝ່າຍທ່ານ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຈັດການກັບທ່ານຢ່າງເດັດຂາດ, ພ້ອມກັບໂລກສັງຄົມນິຍົມທັງໝົດຂອງແນວຄວາມຄິດ, ຕັ້ງແຕ່ Marx ຈົນເຖິງຜູ້ນໍາໃນປະຈຸບັນ Ebert, Scheidemann, Kautsky, ແລະອື່ນໆ.

1. ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງສັງຄົມນິຍົມ: ການຍົກລະດັບຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນ ແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂໂດຍບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ; ມາຮອດປະຈຸບັນ, ພວກເຮົາເຫັນດີນໍາກັນ.

---

11 "ຈຸດຈົບຂອງມະນຸດ" ແມ່ນມາຈາກເອເຊກຽນ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນມັນໝາຍເຖິງຈຸດປະສົງຂອງມະນຸດ ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ມັນອາດຈະມີຄວາມໝາຍສອງຢ່າງ. ຈຸດປະສົງຂອງມະນຸດພາຍໃຕ້ລັດທິຄອມມູນິດກາຍເປັນການເປັນທາດທີ່ບໍ່ມີສະຕິ, ເຊິ່ງກໍ່ຄືການທໍາລາຍມະນຸດ.

12 ໃນທີ່ນີ້ Feder ໝາຍເຖິງພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ ແລະ ພັກສາຂາສັນຕິພາບຂອງມັນ ຄືພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕເອກະລາດ.

Machine Translated by Google

2. ເສັ້ນທາງທີ່ກ້າວໄປເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ແມ່ນເກືອບຈະຜິດພາດທັງໝົດ, ເພາະວ່າພວກເຂົາ

3. ແມ່ນອີງໃສ່ສົມມຸດຕິຖານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

4. ແນວຄວາມຄິດຂອງລັດແບບສັງຄົມນິຍົມ [ມາກຊິດ] ນໍາໄປສູ່ລັດທິຄອມມູນິດຢ່າງຈໍາເປັນ, ດັ່ງນັ້ນ ຫຼຸດລົງ.

5. ເຖິງແມ່ນວ່າລະບອບສັງຄົມນິຍົມມີເປົ້າໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ການຍົກລະດັບຂອງຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນ, ໃນບັນດາຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນທັງໝົດໂດຍທົ່ວໄປ, ມັນປະເຊີນກັບຄວາມຂັດແຍ້ງພາຍໃນທີ່ຮ້າຍແຮງ, ເພາະວ່າຜົນສະທ້ອນທາງເຫດຜົນຂອງລັດທິມາກນໍາໄປສູ່ຄວາມກົງກັນຂ້າມໂດຍກົງກັບເປົ້າໝາຍຕົວຈິງຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງກໍາມະກອນ.

6. ຈາກການແບ່ງແຍກພາຍໃນນີ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ແນ່ນອນຢ່າງຈະແຈ້ງໃນທິດທາງຂອງ ລັດຖະບານ.

7. ເພື່ອເປົ້າໝາຍປະຕິບັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ (ການຍົກລະດັບຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນ) ຕ້ອງມີການຂີດເສັ້ນທີ່ຄົມຊັດກວ່າຕໍ່ຕ້ານລັດທິສະປາຕາຄຸສ ແລະ ລັດທິຄອມມູນິດໂບລເຊວິສ, ແລະ ວິທີການຂອງພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກໍາລັງທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ປະຊາທິປະໄຕສັງຄົມ, ເຊິ່ງຈັດຕັ້ງຜ່ານສະຫະພັນກໍາມະກອນ, ຮູ້ສຶກອ່ອນແອໃນນີ້ນີ້ຕໍ່ໜ້າກຸ່ມຫົວຮຸນແຮງເຫຼົ່ານີ້, ເພາະວ່າມັນໄດ້ຮັບເອົາແນວຄິດມາກຊິດເປັນຫຼັກການພື້ນຖານຂອງການສຶກສາ, ແລະ ເພາະວ່າວິທີການຄິດມາກຊິດທັງໝົດຢ່າງມີເຫດຜົນນໍາໄປສູ່ລັດທິຄອມມູນິດ.

ບັດນີ້ຫຼັກຖານ: ຈຸດທີ 2 ກ່າວວ່າເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຢຽບຍໍ່າໂດຍລະບອບສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕແມ່ນເກືອບຈະຜິດທັງໝົດ.

ການປະທ້ວງທັງໝົດທີ່ດໍາເນີນໄປທົ່ວປະເທດໄດ້ນໍາໄປສູ່ຄວາມແບ່ງແຍກຢ່າງເລິກເຊິ່ງພາຍໃນປະຊາກອນຂອງປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ. ການກ່າວໂທດນາຍຈ້າງທຸກປະເພດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນນາຍທຶນທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ຂູດຮີດ ແລະ ຜູ້ດູດເລືອດຂອງກໍາມະກອນທີ່ເຮັດວຽກໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ, ໄດ້ນໍາໄປສູ່ຄວາມຂົມຂື່ນທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທໍາ ແລະ ຄວາມຈອງຫອງຂອງແຮງງານ, ເຊິ່ງໃນປະຈຸບັນຈໍາເປັນຕ້ອງພົບເຫັນການສະແດງອອກຂອງມັນໃນຄວາມຕ້ອງການສໍາລັບ "ລະບອບຜະເດັດການຂອງຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນ" (ຖະແຫຼງການຄອມມູນິດ). ຄວາມຕ້ອງການທີ່ສໍາຄັນຂອງໂຄງການ Erfurt - ການໂອນວິທີການຜະລິດຈາກກໍາມະສິດເອກະຊົນໄປສູ່ກໍາມະສິດ ແລະ ການດໍາເນີນງານຂອງຊຸມຊົນ - ໃນປະຈຸບັນໄດ້ຖືກບີບອັດເຂົ້າໃນສຽງຮ້ອງສໍາລັບ "ສັງຄົມນິຍົມ".

ມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງຢ່າງສົມບູນສໍາລັບນັກການເມືອງທີ່ຈິງຈັງທຸກຄົນວ່າການເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາພິນາດໄປຢ່າງຄົບຖ້ວນຈະໝາຍເຖິງການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແຕ່ຄົນເຮົາບໍ່ກ້າສາລະພາບເລື່ອງນີ້ຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ຢ່າງເສລີຕໍ່ປະຊາຊົນ.

ບໍ່ແມ່ນການສັງຄົມນິຍົມແຕ່ການບໍ່ສັງຄົມນິຍົມຕ້ອງເປັນຄໍາຂວັນໃນປັດຈຸບັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນເຮົາຈຶ່ງພະຍາຍາມຊົດເຊີຍຄວາມຜິດພາດທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຂອງການສັງຄົມນິຍົມທຸກຢ່າງຜ່ານໂຄງການເກັບພາສີທີ່ຫຼອກລວງ ແລະ ໂດຍເສັ້ນທາງນີ້ເພື່ອ "ຍຶດເອົາຜູ້ຍຶດເອົາ" ເປັນຄັ້ງທີສອງ. ທັງໝົດນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກການປະຖິ້ມເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດເພື່ອທໍາລາຍຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແທນທີ່ຈະເປັນການເຕີບໂຕ (ການຜະລິດສອງເທົ່າ, ດັ່ງທີ່ວັນນະຄະດີສັງຄົມນິຍົມທັງໝົດສໍາລັບໄລຍະເວລາຫຼັງຈາກການປະຕິວັດໄດ້ສັນຍາໄວ້, ເປັນໄປບໍ່ໄດ້) ສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມໄດ້ເກີດຂື້ນຢ່າງແນ່ນອນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດຄືຖ້າລັດຖະບານສັງຄົມນິຍົມໃນປະຈຸບັນຄິດທີ່ຈະຮັບເອົາເງິນກູ້ຈາກຕ່າງປະເທດຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ. ດ້ວຍສິ່ງນັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ການຫຼຸດລົງທາງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາຈະຖືກປິດລ້ອມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາຍັງຈະມອບຕົວເອງໃຫ້ກາຍເປັນທາດດອກເບ້ຍໃຫ້ກັບ Entente ຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເຊິ່ງຈະບໍ່ມີທາງກັບຄືນໄດ້.

ຄວາມລົ້ມເຫຼວພື້ນຖານ, ຄວາມຜິດພາດພື້ນຖານ, ເຊິ່ງລະບົບຕ່ອງໂສ້ທີ່ຜິດພາດທັງໝົດຂອງສົນທິສັນຍາ, ຄວາມຕ້ອງການ, ແລະ ຄໍາໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ປະຊາຊົນໄດ້ຖືກສ້າງຂື້ນ, ແມ່ນທັດສະນະຄະຕິທີ່ຜິດພາດຢ່າງສິ້ນເຊີງຕໍ່ທຶນອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ທຶນກູ້ຢືມ. ຖະແຫຼງການຂອງພັກຄອມມູນິດ, ໂຄງການເອີເຟີດ, ມາກ,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky, ບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງຢ່າງຮຸນແຮງລະຫວ່າງທຶນອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ທຶນກູ້ຢືມ.

ໃນຈຸດນີ້, ລະບອບສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕທັງໝົດຕ້ອງຮຽນຮູ້ຄືນໃໝ່; ຄວາມຜິດພາດພື້ນຖານນີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຍອມຮັບຢ່າງກົງໄປກົງມາໂດຍບໍ່ມີການຍົກເວັ້ນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄົນເຮົາຕ້ອງດຶງເອົາບົດສະຫຼຸບທີ່ເປັນໄປໄດ້ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງການປະຖິ້ມຢ່າງຮຸນແຮງຂອງສິ່ງທີ່ບໍ່ມີຈຸດປະສົງ, ເພາະວ່າເຂົ້າໃຈຜິດຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ຄວາມໂກດແຄ້ນຕໍ່ອຸດສາຫະກໍາ, ຕໍ່ນາຍຈ້າງ. ຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ແຮງງານແມ່ນຢູ່ຮ່ວມກັນ; ພວກເຂົາມີເປົ້າໝາຍດຽວກັນ - ວຽກງານ, ການຜະລິດ; ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີການຜະລິດ, ຖ້າບໍ່ມີວຽກງານ, ກໍ່ຈະບໍ່ມີຊີວິດ, ບໍ່ມີວັດທະນະທໍາ, ບໍ່ມີການກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ, ແລະ ບໍ່ມີການກ້າວຂຶ້ນ. ການຄັດຄ້ານທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້ທີ່ມີຢູ່ໃນບັນດາມະນຸດ, ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາເປັນມະນຸດ, ມີຄວາມສໍາຄັນໜ້ອຍກວ່າຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງນາຍຈ້າງ ແລະ ລູກຈ້າງ. ການຄັດຄ້ານເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ ແລະ ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ໂດຍຜ່ານສັນຍາຄ່າແຮງງານ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງການຄ້າເພື່ອຄວາມພໍໃຈຮ່ວມກັນຂອງທັງສອງຝ່າຍ.

ແຕ່ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາສືບຕໍ່ຄໍາຖາມເຫຼົ່ານີ້ທີ່ບໍ່ສໍາຄັນໃນຂອບເຂດຂອງສົນທິສັນຍາຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບແນວທາງການເມືອງທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາພຽງແຕ່ເນັ້ນໜັກວ່າຜົນປະໂຫຍດຂອງແຮງງານໂດຍລວມແມ່ນສອດຄ່ອງກັບອຸດສາຫະກໍາແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາຢ່າງສົມບູນ, ກັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ.

ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສອນແຕກຕ່າງ ແລະ ສະເໜີຄວາມຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງນາຍຈ້າງ ແລະ ລູກຈ້າງວ່າສໍາຄັນກວ່າ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບຜູ້ອອກແຮງງານ; ເພາະວ່າດ້ວຍວິທີນີ້ລາວຈຶ່ງວາງຂວານໃສ່ຮາກຂອງຕົ້ນໄມ້ທີ່ບໍາລຸງລ້ຽງ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຜູ້ອອກແຮງງານ.

ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ລະບອບສັງຄົມນິຍົມ-ປະຊາທິປະໄຕໄດ້ເຮັດແບບນັ້ນ, ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນມັນໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຕະຫຼອດໄປຕໍ່ໜ້າແຮງງານເຢຍລະມັນ; ດ້ວຍເຫດນັ້ນມັນໄດ້ນໍາເອົາຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ມາສູ່ປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ, ເພາະວ່າມັນ ບໍ່ສາມາດຮັກສາຄໍາໝັ້ນສັນຍາທັງໝົດຂອງມັນ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ສາມາດນໍາເອົາຄວາມສະຫງົບສຸກຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈເຊິ່ງກັນແລະກັນມາສູ່ພວກເຮົາ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ສາມາດສ້າງວຽກເຮັດງານທໍາໃຫ້ພວກເຮົາ, ເພາະວ່າມັນຕ້ອງຕັ້ງກໍາລັງປະກອບອາວຸດຕໍ່ຕ້ານພວກເຮົາ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ສາມາດຢູ່ໄດ້ໂດຍບໍ່ມີພະນັກງານລັດຖະກອນ, ເພາະວ່າມັນຕ້ອງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີພັນທະໃນການເຮັດວຽກ, ເພາະວ່າສິດທີ່ໃນການເລືອກຕັ້ງທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ໂດຍກົງທົ່ວໄປສໍາລັບຜູ້ຊາຍ ແລະ ຜູ້ຍິງທີ່ມີອາຍຸເກີນ 20 ປີຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ໃຜຫາລ້ຽງຊີບໄດ້, ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີການຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພຂອງບຸກຄົນ ແລະ ຊັບສິນຂອງລັດ, ສະຖານະການທີ່ວຸ້ນວາຍຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ, ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີການລວມຕົວ ແລະ ການຢູ່ໃຕ້ບັງຄັບບັນຊາຂອງບຸກຄົນເຂົ້າໃນສັງຄົມ, ລັດຈະບໍ່ມີຄວາມແຂງແຮງໃດໆ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຄື້ນຟອງແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງທີ່ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສິ້ນຫວັງຈຶ່ງຜ່ານໄປທົ່ວປະຊາຊົນທັງໝົດ. ຖ້າບຸກຄົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ, ລັດຖະມົນຕີ, ສະມາຊິກລັດຖະສະພາ ແລະ ຜູ້ແທນຂອງປະຊາຊົນຍັງສືບຕໍ່ຕົວະກັນຢ່າງມີຄວາມສຸກວ່າ "ຜົນປະໂຫຍດຂອງການປະຕິວັດ" ຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກ "ປະຕິກິລິຍາ": ຄໍາວ່າສອງຄໍານີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ, ຖ້າມີຫຍັງ, ບໍ່ມີລັດຖະບຸລຸດທີ່ຈິງໃຈຄົນໃດຈະສາມາດບອກປະຊາຊົນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນ.

ການກະທໍາທາງລົບຂອງການປະຕິວັດ, ການໂຄ່ນລົ້ມລາຊະວົງເກົ່າແກ່ຫຼາຍລາຊະວົງ, ການປົດເຈົ້າໜ້າທີ່, ການລົບລ້າງພວກຄົນຊັ້ນສູງ, ການຍຸບເລີກກອງທັບ, ສັ້ນໆແລ້ວ, "ການທໍາລາຍຄັ້ງໃຫຍ່" ບໍ່ແມ່ນ "ຜົນປະໂຫຍດ" ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ແລະ ປະຕິກິລິຍາ?! ຫຼັກຄໍາສອນທີ່ເນົ່າເປື່ອຍ ແລະ ເສື່ອມໂຊມຂອງສິດທິອັນສູງສົ່ງ ທີ່ບໍ່ມີບ່ອນໃດໃນປະຊາຊົນທັງໝົດສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານສິນທໍາພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການກະທໍາທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້; ຊົນຊັ້ນກາງ, ກ່ຽວກັບຊົນຊັ້ນກາງທີ່ແທ້ຈິງ, ແມ່ນຂີ້ຂາດເກີນໄປ, ເສື່ອມໂຊມທາງດ້ານສິນທໍາຫຼາຍເກີນໄປ, ທີ່ຈະເຕົ້າໂຮມກັນຕໍ່ຕ້ານແຮງງານທີ່ມີສະຕິຕື່ຊົນຊັ້ນ: ດັ່ງນັ້ນ, ມັນບໍ່ຈໍາເປັນທີ່ຊົນຊັ້ນຜູ້ປົກຄອງຂອງກໍາມະກອນທີ່ຈະກັງວົນກ່ຽວກັບປະຕິກິລິຍາຂອງລາຊະວົງ ຫຼື ຊົນຊັ້ນກາງ.

ແຕ່ຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງເລິກເຊິ່ງຂອງປະຊາຊົນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຜົນປະໂຫຍດຂອງການປະຕິວັດ, ຫຼືອີກຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບການບໍ່ມີການປັບປຸງສະຖານະການຂອງປະຊາຊົນຢ່າງແທ້ຈິງ, ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ຄວາມຜິດຫວັງນີ້ນໍາໄປສູ່ການຫຼັ່ງໄຫຼຂອງມະຫາຊົນໃຫຍ່ໄປທາງຊ້າຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ບ່ອນທີ່ຄໍາໝັ້ນສັນຍາທີ່ໃຫ້ໄວ້ແລ້ວນັ້ນຖືກປະຕິເສດຢ່າງຍິ່ງ.

Machine Translated by Google

ໃນທີ່ສຸດຄົນເຮົາກໍບໍ່ສາມາດໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາເຊັ່ນ "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ." ນັ້ນແມ່ນຄວາມບ້າຄັ່ງຢ່າງແທ້ຈິງ, ແຕ່ທຸກໆແນວຄວາມຄິດ, ທຸກໆປະກົດການ, ທຸກໆກິດຈະກໍາທີ່ຍືດຍາວ ແລະ ເວົ້າເກີນຈິງໄປຈົນເຖິງທີ່ສຸດກໍກາຍເປັນຄວາມບ້າຄັ່ງໃນທີ່ສຸດ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນກໍປ່ຽນໄປເປັນຄວາມບ້າຄັ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນກໍຄືກັນກັບແນວຄວາມຄິດຂອງຄອມມູນິດທີ່ວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຄວນເປັນຂອງທຸກຄົນ, ເພາະວ່າໃນທີ່ສຸດສິ່ງນີ້ຈະມາເຖິງຈຸດຈົບ ແລະ ແກ້ໄຂໄປສູ່ທຸກຄົນ ... ໂດຍບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ. ຄວາມອຶດຫິວ, ຄວາມສິ້ນຫວັງ, ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ຄວາມເຈັບປວຍ, ແລະ ຄວາມຕ້ອງການໄດ້ມາຮອດຮັດເຊຍ; ຜູ້ຄົນໄດ້ສູນເສຍສິ່ງທີ່ເຫຼືອຢູ່ສຸດທ້າຍຂອງຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຄວາມສຸກໃນການດໍາລົງຊີວິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າຊ້ຳອີກວ່າ: ຄວາມຜິດພາດພື້ນຖານອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນໂລກແນວຄິດສັງຄົມນິຍົມໃນທີ່ສຸດແມ່ນຍ້ອນຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສໍາຄັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງລະຫວ່າງທຶນອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ທຶນກູ້ຢືມ. ທຶນກູ້ຢືມທີ່ກິນດອກເບ້ຍແມ່ນໄພພິບັດຂອງມະນຸດຊາດ. ມັນແມ່ນການເຕີບໂຕທີ່ບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມຕະຫຼອດໄປ ແລະ ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຂອງທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່, ບໍ່ແມ່ນທຶນຜະລິດສິນຄ້າທີ່ມີປະສິດທິພາບ, ທຶນໝູນວຽນອຸດສາຫະກໍາ, ທີ່ນໍາໄປສູ່ການຂູດຮີດປະຊາຊົນ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດປະຖິ້ມການກວດສອບຄໍາຖາມທີ່ວ່າເປັນຫຍັງຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສໍາຄັນນີ້ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢູ່ທີ່ນີ້; ບໍ່ວ່າມັນບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ແທ້ໆ, ຫຼືວ່າມັນອາດຈະຖືກປິດບັງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ; ບໍ່ວ່າຜູ້ນໍາ ແລະ ຫົວໜ້າໃນການຕໍ່ສູ້ຕ້ານລັດທິທຶນນິຍົມ, ບໍ່ວ່າຜູ້ຂຽນຖະແຫຼງການຄອມມູນິດ, ຂອງໂຄງການ Erfurt, ແລະ ຜູ້ນໍາໃນປະຈຸບັນໄດ້ດໍາເນີນໄປດ້ວຍສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບທີ່ຈໍາເປັນສະເໝີມາ.

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດເມື່ອຄົນເຮົາສະແດງຄວາມສົງໄສຕໍ່ຄວາມຈິງໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນທີ່ໜັກແໜ້ນຂອງຄົນອື່ນ; ມັນເບິ່ງຄືວ່າຍິ່ງຮ້າຍແຮງເທົ່າໃດ, ຄົນເຮົາຍິ່ງຊອກຫາສາເຫດ ແລະ ຄວາມສໍາພັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຫດການຕ່າງໆໃນຊີວິດຢ່າງລະມັດລະວັງຫຼາຍຂື້ນເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄໍາຕອບໃດໆຕໍ່ຄໍາຖາມນີ້ເລີຍ, ແຕ່ພຽງແຕ່ອ້າງອີງເຖິງການເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ບໍ່ຊັດເຈນໂດຍການອ້າງເຖິງຄໍາເວົ້າຂອງ Disraeli, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີອັງກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, Lord Beaconsfield. ລາວຂຽນສິ່ງນີ້ໃນນະວະນິຍາຍຂອງລາວທີ່ມີຊື່ວ່າ Endymion:

"ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດຈະປະຕິບັດຕໍ່ຫຼັກການຂອງເຊື້ອຊາດດ້ວຍຄວາມບໍ່ສົນໃຈ. ມັນເປັນກຸນແຈຂອງປະຫວັດສາດ, ແລະເປັນຫຍັງປະຫວັດສາດມັກຈະສັບສົນຫຼາຍແມ່ນຍ້ອນວ່າມັນໄດ້ຖືກຂຽນໂດຍຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຫຼັກການນີ້ແລະຄວາມຮູ້ທັງໝົດທີ່ມັນກ່ຽວຂ້ອງ." [Baron Sergius ເຖິງ Endymion]

ຊົນຊັ້ນກາງ.

ຊົນຊັ້ນກາງ, ຜູ້ທີ່ເບິ່ງຄືວ່າການພັກຜ່ອນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຊົນຊັ້ນກາງ, ແນ່ນອນວ່າຖືກລົບກວນໂດຍຄວາມຕ້ອງການປະຕິວັດໃໝ່ທຸກຢ່າງ, ເຊັ່ນດຽວກັບທຸກໆແນວຄວາມຄິດໃໝ່. ມັນໝາຍເຖິງຄວາມບໍ່ສະຫງົບສໍາລັບລາວ; ເພາະບາງທີລາວອາດຈະຕ້ອງຄິດບາງຢ່າງກ່ຽວກັບມັນ. ການປ່ຽນແປງທັງໝົດແມ່ນເປັນທີ່ໜ້າລັງກຽດສໍາລັບລາວ; ລາວຢາກມີການພັກຜ່ອນ, ແລະວິບັດແກ່ຜູ້ທີ່ຢາກໄດ້ກະເປົາເງິນຂອງລາວ. ບັດນີ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເຮົາຕ້ອງການຈາກລາວດອກເບ້ຍທີ່ຈ່າຍ, ລາຍໄດ້ຈາກຄ່າເຊົ່າເຮືອນ, ດອກເບ້ຍທີ່ຈ່າຍຈາກພັນທະບັດທີ່ລາວຄຸ້ມຄອງ, ດອກເບ້ຍທີ່ລາວເກັບຈາກເງິນກູ້ເຮືອນ; ສະຫຼຸບແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ປະກອບເປັນການພັກຜ່ອນ, ຄວາມພໍໃຈຂອງລາວ, ແລະໂຊກດີຂອງລາວ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາຕ້ອງສອບຖາມວ່າສະມາຊິກຂອງຊົນຊັ້ນທີ່ເປັນເຈົ້າຂອງທຶນກູ້ຢືມຈະເວົ້າຫຍັງ. ພວກເຂົາປະກອບເປັນ, ນອກຈາກຊົນຊັ້ນກາງທີ່ແທ້ຈິງ... ຊົນຊັ້ນກາງແມ່ນປະເພດມະນຸດ, ເຊິ່ງບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະລິເລີ່ມອີກຕໍ່ໄປ; ຊົນຊັ້ນກາງແມ່ນກິ່ງງ່າຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້ຂອງມະນຸດທີ່ຄວນຈະຖືກຕັດອອກ, ຍິ່ງໄວເທົ່າໃດກໍຍິ່ງດີ. ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ Babbitts ທີ່ອວດດີ, ພໍໃຈໃນຕົວເອງດ້ວຍຂອບເຂດທີ່ຄັບແຄບຢ່າງໜ້າເສົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ. ພວກເຂົາໃຊ້ເວລານີ້ຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມເບື່ອໜ່າຍນິລັນດອນກັບກາເຟ, ໜັງສືພິມຕອນເຊົ້າ, ເຄື່ອງດື່ມຕອນເຊົ້າ, ໜັງສືພິມຕອນທ່ຽງ, ອາຫານທ່ຽງ, ການງີບຫຼັບຕອນບ່າຍ, ການຕັດຄູປອງ, ເຄື່ອງດື່ມຕອນບ່າຍ, ໝູ່ເພື່ອນຢູ່ຮ້ານເບຍ, ແລະບາງຄັ້ງກໍໂຮງໜັງ. ຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍໂລກ, ທັງໝົດທີ່ຊາວໜຸ່ມປາຖະໜາ, ທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນ, ລັດ, ແລະສັງຄົມທຸກທໍລະມານ, ບໍ່ສົນໃຈກັບສົງຄາມແລະໄຊຊະນະ, ພວກເຂົາປູກຝັງແລະເສື່ອມໂຊມ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຈອງຫອງແລະເຄົາລົບນັບຖື - ແຕ່ຊົນຊັ້ນກາງແມ່ນຊົນຊັ້ນທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ມັນບໍ່ສາມາດລະເລີຍໄດ້.

Machine Translated by Google

ດັ່ງນັ້ນ, ຜ່ານການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ, ການປະຢັດມັດທະຍັດຈຶ່ງຖືກທໍາລາຍ; ຜູ້ຄົນຈຶ່ງໄປຢູ່ໃນຄອບຄົວທຸກຍາກ.

ການຍົກເລີກການເປັນທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍໂດຍທົ່ວໄປອາດຈະມີອິດທິພົນຕໍ່ການປະຢັດມັດທະຍັດຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິເສດຢ່າງເດັດຂາດ. ການປະຢັດມັດທະຍັດມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງໜ້ອຍກັບທັດສະນະທາງເສດຖະກິດທີ່ມີຢູ່ທົ່ວໄປ ເຊັ່ນ ການສືບເນື່ອງ. ການປະຢັດມັດທະຍັດ ແລະ ການສືບເນື່ອງແມ່ນຄຸນລັກສະນະຂອງມະນຸດທີ່ມີຢູ່ ຫຼືບໍ່, ບໍ່ສົນໃຈວ່າອາຍຸຈະເຫັນດີ ຫຼື ບໍ່ເຫັນດີກັບແນວຄວາມຄິດຂອງດອກເບ້ຍ.

ໃນຊ່ວງເວລາຂອງການຫັນປ່ຽນ, ບາງທີການເພີ່ມ ຫຼື ການຫຼຸດລົງຂອງການປະຢັດອາດຈະໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນກໍລະນີທີ່ກ່າວມານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກມີທັດສະນະວ່າຄົນທີ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ມີຄວາມຄິດທາງດ້ານເສດຖະກິດຈະເວົ້າກັບຕົນເອງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: "ໃນອະນາຄົດຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດອີງໃສ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຂ້າພະເຈົ້າພຽງຢ່າງດຽວໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກມີຊີວິດຢູ່ໃນຊ່ວງອາຍຸຕໍ່ມາ ແລະ ຍັງປະໄວ້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງໄວ້ໃຫ້ລູກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ; ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງປະຢັດຫຼາຍຂຶ້ນ." ການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ, ໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຕ້ອງມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄົນສ່ວນໃຫຍ່. ສໍາລັບຜູ້ສູງອາຍຸ, ແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາຈະຖືກສົ່ງໄປຫາການສະໜັບສະໜູນຈາກສາທາລະນະ.

ໃນທີ່ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເນັ້ນໜັກອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ, ເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງພາລະພາສີໂດຍກົງຕໍ່ຊັບສິນໃນປະຈຸບັນ ແລະ ພາລະພາສີທາງອ້ອມຕໍ່ວິຖີຊີວິດທຸກຢ່າງ, ຈະບໍ່ມີດອກເບ້ຍທີ່ໜ້າຮັກເຫຼືອຢູ່ເລີຍ, ຍົກເວັ້ນໃນກໍລະນີຂອງບຸກຄົນນັ້ນ - ແລະ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຍຸດຕິທໍາ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຕໍ່ສູ້ - ລາຍໄດ້ທັງໝົດໄຫຼມາຈາກດອກເບ້ຍທີ່ເປັນນິລັນດອນເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຫຼຸດລົງຂອງການປະຢັດອາດຈະບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ.

ທຶນໃຫຍ່ (ທີ່ໜ້າລັງກຽດ) ນັ້ນບໍ່ເກີດຜົນແທ້ໆບໍ? ມັນຍັງບໍ່ໄດ້ສ້າງວິທີການເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າໃນຂອບເຂດໃຫຍ່ທີ່ເກີດຜົນໃຫ້ແກ່ມະນຸດຊາດຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ດອກເບ້ຍຈາກທຶນກູ້ຢືມທໍາລາຍບໍ?

ບໍ່! ການຖາມຄໍາຖາມພຽງແຕ່ພິສູດວ່າການໃຊ້ສໍານວນທີ່ມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັບມະຫາສະໝຸດໄດ້ເຮັດໃຫ້ວິໄສທັດທີ່ຊັດເຈນຂອງພວກເຮົາມົວໝອງ.

ທຶນໃຫຍ່ບໍ່ໄດ້ສ້າງວິທີການເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າໃນຂອບເຂດໃຫຍ່; ແຕ່ທຶນໃຫຍ່ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາຈາກແຮງງານ! ທຶນທັງໝົດແມ່ນແຮງງານທີ່ສະສົມໄວ້. ທຶນໃຫຍ່ໃນຕົວມັນເອງບໍ່ມີຜົນຜະລິດ, ເພາະວ່າເງິນທໍາມະດາດ້ວຍຕົວມັນເອງແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈາກຈິດໃຈ, ແຮງງານ, ແລະວັດຖຸດິບ ຫຼື ຊັບພະຍາກອນແຮ່ທາດທີ່ມີຢູ່ ຫຼື ພັດທະນາແລ້ວ, ມູນຄ່າຕ່າງໆແມ່ນຜະລິດ, ແລະ ສິນຄ້າແມ່ນຜະລິດ - ຜ່ານແຮງງານ ແລະ ຜ່ານແຮງງານເທົ່ານັ້ນ.

ເພາະວ່າຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງລົງທຶນເງິນຫຼາຍໃສ່ທີ່ດິນກະສິກໍາທີ່ອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດ, ໃນພື້ນທີ່ບໍ່ຖ່ານຫີນທີ່ອຸດົມສົມບູນທີ່ສຸດ, ທີ່ດິນກະສິກໍາກໍ່ຈະບໍ່ໃຫ້ເມັດພືດ, ແລະ ບໍ່ຖ່ານຫີນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖົ່ມຖ່ານອອກມາເອງ! ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຢືນຢັນເລື່ອງນີ້ຢ່າງເດັດຂາດ.

ຖ້າຜູ້ຄົນໄດ້ປະດິດເງິນຂຶ້ນມາ, ມັນກໍ່ເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນຫຼາຍ; ເພາະວ່າໃນທຸກໆດ້ານເສດຖະກິດທີ່ສັບສົນ ຄົນເຮົາຕ້ອງການ "ໃບຢັ້ງຢືນສໍາລັບການເຮັດວຽກທີ່ສໍາເລັດ" ນີ້ (ທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບທົ່ວໄປ). ແຕ່ວ່າທ່າແຮງຄວນຈະມີຢູ່ໃນ "ອານາຈັກເງິນ" ເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອເຕີບໂຕຕະຫຼອດໄປຈາກຕົວມັນເອງໄປສູ່ຄວາມໃຫຍ່ຫຼວງ - ແລະເງິນເຮັດແບບນັ້ນ, ຖ້າມັນສາມາດມີດອກເບ້ຍ - ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ແກ່ນແທ້ຂອງການເປັນຢູ່ຂອງພວກເຮົາກະບົດ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ຍົກຍ້ອງເງິນຫຼາຍກວ່າການສະແດງອອກທາງໂລກອື່ນໆທັງໝົດ; ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເງິນກາຍເປັນຮູບເຄົາລົບ. ແລະທັງໝົດນັ້ນແມ່ນພຽງແຕ່ການຫຼອກລວງຕົນເອງທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ!

ບໍ່ມີຫຍັງ, ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ, ສາມາດມາຈາກເງິນພຽງຢ່າງດຽວ. ໂຕະ, ຕູ້, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ເຮືອນ, ເຄື່ອງມື, ສະຫຼຸບແລ້ວທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວເຮົາລ້ວນແຕ່ມີຄຸນຄ່າ; ໃນທີ່ສຸດ, ຄົນເຮົາຍັງສາມາດໃຊ້ເຟີນີເຈີທີ່ແຕກຫັກເປັນຟືນເພື່ອໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນຕົນເອງໄດ້, ແຕ່ດ້ວຍສຽງຊາວສຽງ, ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້.
ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດທີ່ເນີຍແຂງໃສ່ມັນໄດ້ເລີຍ. ພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກປະຊາຊົນໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນກ່ຽວກັບການອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການແລກປ່ຽນສິນຄ້າເພື່ອການບໍລິໂພກ, ເພື່ອຂຽນໃບຮັບເງິນສໍາລັບແຮງງານທີ່ສໍາເລັດແລ້ວ, ພຽງແຕ່ດ້ວຍສິ່ງນັ້ນເທົ່ານັ້ນທີ່ໃບເຈ້ຍຈະມີຄວາມໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງ, ແລະ ມັນເປັນເຫດຜົນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຫຼາຍທີ່ຊາວກະສິກອນສໍາລັບເມັດພືດຂອງລາວໄດ້ຮັບຈາກບໍລິສັດຂຸດຄົ້ນຖ່ານຫີນບໍ່ແມ່ນຖ່ານຫີນແຕ່ເປັນເງິນ; ດັ່ງນັ້ນ

Machine Translated by Google

ບັດຮັບເງິນສໍາລັບແຮງງານອື່ນໆທີ່ເຮັດສໍາເລັດແລ້ວ, ເຊັ່ນ: ສ້ອມຄ້ອນ, ເຄື່ອງປັ້ນດິນເຜົາ, ໄຖ, ແລະ ມີດຕັດ. ແຕ່ດ້ວຍສິ່ງນັ້ນ ອໍານາດຂອງເງິນຄວນຈະສິ້ນສຸດລົງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມກ້າວໜ້າອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງມະນຸດຊາດບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍເງິນແຕ່ດ້ວຍຕົວມະນຸດເອງ, ຈິດໃຈທີ່ກ້າຫານຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຄວາມກ້າຫານທີ່ພາກພູມໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຈິດໃຈທີ່ສະຫຼາດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງມືຂອງເຂົາເຈົ້າ, ການອອກແຮງງານຮ່ວມກັນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນສັງຄົມ, ແລະ ມີຄວາມດຸໝັ່ນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຮົາຕ້ອງເຫັນຢ່າງພາກພູມໃຈ ແລະ ຊັດເຈນ. ຜູ້ຊາຍແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂື້ນ, ແນ່ນອນວ່າບໍ່ແມ່ນເຈ້ຍທີ່ໜ້າສົງສານທີ່ມະນຸດປະດິດຂື້ນເພື່ອຄວາມສະດວກໃນການຄ້າ.

ໂຄງການເພີ່ມເຕີມ

ເຖິງແມ່ນວ່າການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຂອງລັດທີ່ໃໝ່; ແຕ່ມັນແມ່ນການກະທໍາທີ່ແຫຼມຄົມທີ່ສຸດ, ການກະທໍາດຽວທີ່ສາມາດເຕົ້າໂຮມປະຊາຊົນທັງໝົດເຂົ້າກັນເປັນສັນນິບາດແຫ່ງຊາດທີ່ແທ້ຈິງ, ຕໍ່ຕ້ານການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຂອງລັດທີ່ມະຫາເສດຖີທີ່ກວມເອົາປະຊາຊົນທັງໝົດ. ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນຈຸດຈົບ.
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍຕ້ອງນໍາໄປສູ່ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນ, ມັນຍຶດເອົາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທົ່ວໂລກຈາກຮາກເຫງົ້າ, ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວໂດຍຮາກເຫງົ້າຫຼັກ.

ພຽງແຕ່ເມື່ອຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານໃນການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍໄດ້ຮັບການບັນລຸຜົນສໍາເລັດ, ເສັ້ນທາງຈຶ່ງຈະຖືກເປີດອອກເປັນຄັ້ງທໍາອິດສໍາລັບລັດສັງຄົມ. ສິ່ງນີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແລະມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການບັນລຸຜົນເຖິງວ່າມີອໍານາດທາງດ້ານມະຫາເສດຖີທັງໝົດ. ສຽງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີສັງຄົມນິຍົມ [ໃນຂະນະທີ່ການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍຍັງຄົງຢູ່] ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະສ້າງຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງທຸກອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ສ້າງກຸ່ມບໍລິສັດຍັກໃຫຍ່ຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ, ເຊິ່ງທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່, ເຖິງວ່າຈະມີພາສີຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດ, ກໍ່ຈະມີບົດບາດຕັດສິນອີກຄັ້ງໃນອະນາຄົດ. ລັດສັງຄົມນິຍົມທີ່ຢູ່ເທິງພື້ນຖານຂອງມະຫາເສດຖີແມ່ນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ນໍາໄປສູ່ການປະນີປະນອມລະຫວ່າງປະຊາທິປະໄຕສັງຄົມນິຍົມ, ເຊິ່ງປົນເປື້ອນດ້ວຍມະຫາເສດຖີຢ່າງແຂງແຮງແລ້ວ, ແລະ ທຶນຂະໜາດໃຫຍ່.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປະຕິເສດຢ່າງຮຸນແຮງຕໍ່ລັດທີ່ມະຫາເສດຖີ ແລະ ການກໍ່ສ້າງລັດຄືນໃໝ່ຕາມຈິດໃຈທີ່ແທ້ຈິງຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມ, ເຊິ່ງແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານທີ່ປົກຄອງແມ່ນພັນທະທີ່ຈະບໍາລຸງລ້ຽງ - ເຊິ່ງຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານເກົ່າຂອງລັດທີ່ຄອມມູນິດສາມາດຊອກຫາຄວາມພໍໃຈທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດ - ໃນຮູບແບບທີ່ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງປະຊາຊົນຈະໄດ້ຮັບສິດທິທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍຕໍ່ດິນແດນຂອງບ້ານເກີດເມືອງນອນຜ່ານການຈັດສັນສະບຽງອາຫານທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງລັດ.

ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງຕື່ມອີກ, ໃນຖານະເປັນໂຄງຮ່າງຂອງລັດໃໝ່, ໃຫ້ມີຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນຜ່ານສະພາຜູ້ແທນປະຊາຊົນ, ເຊິ່ງຈະຖືກເລືອກຕັ້ງຢ່າງກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດ, ແລະຕໍ່ໄປອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນສະພາແຮງງານຖາວອນ, ສະພາສູນກາງທີ່ຜູ້ອອກແຮງງານຂອງປະເທດມີສຽງຕາມສັດສ່ວນກັບການແຈກຢາຍຂອງເຂົາເຈົ້າຕາມອາຊີບ ແລະຊັ້ນທາງເສດຖະກິດ.

ສຸດທ້າຍ, ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງສຸດສໍາລັບຜູ້ອໍານວຍການຂອງລັດ. ການກໍ່ສ້າງລັດແບບໃໝ່ນີ້ບົນພື້ນຖານສັງຄົມນິຍົມ-ຊົນຊັ້ນສູງຈະຖືກພິຈາລະນາໃນວຽກງານເພີ່ມເຕີມ
ນັ້ນຈະປາກົດໃນໄວໆນີ້ຈາກຜູ້ຈັດພິມດຽວກັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສໍາລັບການກໍ່ສ້າງທັງໝົດນີ້ຍັງຄົງເປັນການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍ.

ຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ສັ່ນຄອນຂອງຂ້ອຍ, ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ຄວາມຮູ້ຂອງຂ້ອຍເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າການຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດບັງຄັບໃຊ້ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຈະ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການນໍາໄປໃຊ້ທຸກບ່ອນດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້. ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ: ກົງກັນຂ້າມກັບແນວຄວາມຄິດ, ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມອື່ນໆທັງໝົດ, ບໍ່ວ່າຈະມີເຈດຕະນາດີປານໃດກໍຕາມ, ທີ່ແນໃສ່ການປັບປຸງມະນຸດຊາດ, ຂໍ້ສະເໜີຂອງຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການພະຍາຍາມປັບປຸງທໍາມະຊາດຂອງມະນຸດ; ແທນທີ່ຈະໃຊ້ຕົວມັນເອງຕໍ່ຕ້ານສານພິດ, ຕໍ່ຕ້ານປະກົດການທີ່ຖືກປະດິດຂື້ນຢ່າງມີສິລະປະ - ບໍ່, ຊົ່ວຮ້າຍ - ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດຂອງມະນຸດ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະນຸດເຈັບປ່ວຍ, ເພື່ອດັກຈັບມະນຸດໃນວັດຖຸນິຍົມ, ເພື່ອປຸ້ນເອົາສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ມັນມີ, ຈິດວິນຍານ. ຈັບມືກັນຢູ່ຂ້າງໆມັນ.

Machine Translated by Google

ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ໂຫດຮ້າຍຂອງຜູ້ມີອຳນາດເງິນ ໄດ້ຫາຍໄປ, ເຊິ່ງປະຊາຊົນເປັນພຽງທາດດອກເບ້ຍ, ມີຢູ່ເພື່ອເຮັດວຽກເພື່ອເງິນປັນຜົນ, ເພື່ອດອກເບ້ຍເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວິຕົກກັງວົນຢ່າງເລິກເຊິ່ງເຖິງຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຂອງສຸພາສິດໃນຄຳພີໄບເບິນເກົ່າແກ່, ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຂອງຊາວຢິວ Yahweh ສັນຍາກັບປະຊາຊົນທີ່ພຣະອົງເລືອກໄວ້ວ່າ: "ເຮົາຢາກໃຫ້ເຈົ້າເປັນເຈົ້າຂອງຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງໂລກ; ຜູ້ຄົນທັງປວງໃນໂລກຈະນອນຢູ່ຕີນຂອງເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າຈະປົກຄອງພວກເຂົາ."

ຄຳຖາມທົ່ວໂລກນີ້ໄດ້ຖືກວາງອອກຕໍ່ໜ້າທ່ານທຸກຄົນແລ້ວ. ຄຳຖາມທົ່ວໂລກນີ້ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂດ້ວຍການໂບກມື, ແຕ່ແນວຄວາມຄິດແມ່ນຈະແຈ້ງຄືມື້. ແລະ ການກະທຳຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່ຢ່າງພາກພຽນ; ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າພວກເຮົາປະເຊີນກັບສັດຕູທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດ, ອຳນາດເງິນທີ່ຄອບງຳໂລກ. ກຳລັງທັງໝົດຢູ່ອີກຟາກໜຶ່ງ, ຢູ່ຂ້າງພວກເຮົາມີຄວາມຍຸຕິທຳເທົ່ານັ້ນ, ຄວາມຍຸຕິທຳນີ້ລັນດອນຂອງການອອກແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດ.

ຍື່ນມືອອກໄປຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ຄົນຜູ້ອອກແຮງງານຈາກທຸກປະເທດ, ຈົ່ງສາມັກຄີກັນ!

Machine Translated by Google

ລັດເຢຍລະມັນໃນຊາດ

ມູນນິທິສັງຄົມນິຍົມ

Machine Translated by Google

ຄຳນຳ

ໂດຍ

ອາດອນ ຮິດເລີ

ທຸກໆແນວຄວາມຄິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຕ້ອງການສອງຢ່າງຄື ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະມີອຳນາດ ແລະ ເປົ້າໝາຍທີ່ຊັດເຈນ. ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະມີອຳນາດ, ຕື່ການປົດປອຍ, ແມ່ນສ່ອງແສງ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ, Gottfried Feder ໄດ້ນຳສະເໜີເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາຢ່າງຈະແຈ້ງ, ງ່າຍດາຍ ແລະ ໃນແບບທີ່ທຸກຄົນເຂົ້າໃຈໄດ້. ໃນນັ້ນ, ຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງຫຼາຍລ້ານຄົນໄດ້ພົບເຫັນຮູບແບບ ແລະ ການສະແດງອອກທີ່ມີພະລັງ. ວັນນະຄະດີຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄຳສອນຂອງມັນຢູ່ໃນນັ້ນ.

ມິວນິກ, ວັນທີ 8 ພະຈິກ 1923

ອາດອນ ຮິດເລີ

Machine Translated by Google

ຄຳນຳ

ສະບັບທີຫ້າ

ໃນທີນີ້, ຜົນງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ລັດເຢຍລະມັນໃນພື້ນຖານແຫ່ງຊາດ ແລະ ສັງຄົມນິຍົມ, ປາກົດຢູ່ໃນຊຸດຂອງ "ຫໍສະໝຸດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ". ບົດເລື່ອງຍັງຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງໂດຍພື້ນຖານແຕ່ຂໍ້ຄວາມທີ່ອ້າງອີງເຖິງສະພາບການຂອງເວລາທີ່ຜົນງານນີ້ປາກົດ (1923) ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ຢືມມາຈາກບ່ອນນັ້ນຖືກລຶບອອກ ແລະ ຄໍາອະທິບາຍຂອງຄໍາຖາມຂອງຊາວຢິວໄດ້ຖືກຫຍໍ້ລົງເນື່ອງຈາກຜົນງານພິເສດຈະຖືກອຸທິດໃຫ້ແກ່ຜົນງານສຸດທ້າຍ.

ສະບັບໃໝ່ຄວນໃຫ້ຫຼັກຖານໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າບໍ່ມີຫຍັງປ່ຽນແປງເລີຍໃນໂປຣແກຣມພື້ນຖານ.

Murnau, ເດືອນຕຸລາ 1931 ກອດຟຣາຍດ ເຟເດີ

Machine Translated by Google

"ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຈໍາເປັນຢ່າງຍິ່ງຈະເປັນສຸກ"

ກໍານົດແນວຄິດທາງການເມືອງທີ່ສູງສົ່ງເຊິ່ງ

ເປັນຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ງ່າຍດາຍ,

ບັງຄັບໃຫ້ແນວຄວາມຄິດອື່ນໆກ່ຽວກັບຍຸກສະໄໝນັ້ນເຂົ້າມາຮັບໃຊ້ມັນ.

ເຮນຣິກ ວອນ ທຣອຍສ໌ເກ

Machine Translated by Google

ບົດນໍາ

ຈົນເຖິງສະບັບທໍາອິດ

ພວກເຮົາມອງໄປໃນອະນາຄົດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາອັນແຮງກ້າ. ເຢຍລະມັນຈະມີຊີວິດຢູ່, ເຢຍລະມັນບໍ່ສາມາດລົ້ມລົງໄດ້. ເຢຍລະມັນສັ່ນສະເທືອນຄືກັບວ່າຖືກທໍລະມານຈາກການເກີດລູກທີ່ຮຸນແຮງຂອງຍຸກໃໝ່. ໂສ້ທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຂອງຄວາມຮູ້ສຶກຜິດໃນຕົວເອງ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜູ້ທໍລະມານຕ່າງປະເທດ, ຈະລົ້ມລົງ ແລະ ຈະຖືກສັ່ນສະເທືອນດ້ວຍການຍົກບ່າໄຫລ່ທີ່ມີພະລັງ, ແລະ ເຢຍລະມັນຈະເດີນທັບໄປສູ່ຫົວຂອງປະຊາຊາດຕ່າງໆ.

ຖ້າຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມທຸກໃຈຫຼາຍຢ່າງບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການລົ້ມສະຫຼາຍ ແລະ ຄວາມພິນາດ, ພວກເຮົາກໍ່ຈະສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມີຄວາມສຸກໃນຍຸກສະໄໝແຫ່ງການສ້າງຍຸກໃໝ່. ຖ້າພວກເຮົາຫຼຽວເບິ່ງຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງມື້ນັ້ນ, ເບິ່ງຄວາມສັບສົນຂອງປະຈຸບັນ, ພວກເຮົາຈະເຫັນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງມີຄວາມຕັ້ງໃຈອັນມີພະລັງ, ວຽກງານທີ່ຈິງຈັງ, ແລະ ສະຕິປັນຍາທີ່ໄດ້ຮັບແຮງບັນດານໃຈ. ຈິດວິນຍານຂອງເຢຍລະມັນເຄື່ອນຍ້າຍປີກຂອງມັນໄປສູ່ການບິນທີ່ສູງໃໝ່.

ໜ້າທີ່ຕ່າງໆໃນມື້ນີ້ມີພະລັງ, ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ ແລະ ຍາກກວ່າທີ່ເຄີຍມີມາໃນປະຫວັດສາດທີ່ເຈັບປວດຂອງຊາວເຢຍລະມັນ.

ສະນັ້ນ, ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງແກ້ໄຂໜ້າວຽກສອງຢ່າງ - ບໍ່ພຽງແຕ່ "ສ້າງ" ລັດ ແລະ ເສດຖະກິດຄືນໃໝ່ - ແຕ່ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາມີຮູບແບບໃໝ່. ແລະຮູບແບບໃໝ່ດ້ວຍວິທີນີ້ຍັງເພື່ອຊີວິດທາງດ້ານວັດທະນະທໍາ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມປາຖະໜາຂອງຊາວເຢຍລະມັນເກົ່າສໍາລັບເຢຍລະມັນທີ່ເປັນເອກະພາບໃນທີ່ສຸດຕ້ອງກາຍເປັນຄວາມຈິງ, ກົດໝາຍເສດຖະກິດໃໝ່ຈະເກີດຂື້ນ ແລະ ກວາດລ້າງຮູບແບບທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຂອງເສດຖະສາດທຶນນິຍົມ.

ວຽກງານທີ່ລໍຖ້າພວກເຮົາຢູ່ນັ້ນມີຄວາມຄົບຖ້ວນ ແລະ ໜັກໜ່ວງຫຼາຍ. ຈິດວິນຍານຂອງອະດີດທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ເປັນຕາຕັກເຕືອນຢູ່ເບື້ອງຫຼັງພວກເຮົາ; ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕາຕື່ນໃຈຕໍ່ໜ້າສິ່ງທີ່ເກີດຂື້ນໃນປະຫວັດສາດ, ບົນພື້ນຖານທີ່ແຂງແກ່ນຂອງປະເພນີເຢຍລະມັນທີ່ດີທີ່ສຸດ, ໂດຍອີງໃສ່ປັນຍາຂອງຊາວອາຣີອັນເກົ່າແກ່ທີ່ສຸດ, ປະຊາຊົນ ແລະ ລັດ, ເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທໍາຕ້ອງໄດ້ຮັບການສ້າງຂື້ນໃໝ່.

ໃນທີ່ນີ້, ຜູ້ອອກແຮງງານຕ້ອງຮູ້ເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວພວກເຂົາຖືກແບກຫາບໂດຍຄວາມຫວັງຂອງປະເທດຊາດທັງໝົດ - ສູ່ອິດສະລະພາບ!

ແຕ່ແນວຄວາມຄິດຂອງສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການກັບຄືນ ຫຼື ເປັນການຫຼົບໜີໄປສູ່ຮີດຄອງປະເພນີເກົ່າແກ່ຂອງບັນພະບຸລຸດເທົ່ານັ້ນ, ມັນຍັງທໍາລາຍລະບົບຕ່ອງໂສ້ຂອງລັດທິມາກ ແລະ ຮູບແບບເສດຖະກິດ, ໃນຖານະທີ່ເປັນແນວຄວາມຄິດທໍາອິດ ແລະ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ສຸດ, ມັນຕໍ່ສູ້ກັບການສູ້ຮົບທີ່ຍາກທີ່ສຸດຢ່າງມີສະຕິຕໍ່ກັບອໍານາດຂອງລັດທິມະຫາເສດຖີ, ຕໍ່ກັບອໍານາດທີ່ຄອບຄຸມໂລກຂອງລັດທິຈັກກະພັດຍິວທັງໝົດ, ຕໍ່ກັບຈິດໃຈຂອງຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ຄວາມບໍ່ສົນໃຈ.

ການເຄື່ອນໄຫວເພື່ອເສລີພາບຂອງເຢຍລະມັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເປັນສາກົນມີພົບເຫັນນັກໂຄສະນາທີ່ມີພະລັງ, ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີເປົ້າໝາຍຫຼາຍທີ່ສຸດໃນພັກແຮງງານສັງຄົມນິຍົມເຢຍລະມັນແຫ່ງຊາດ. ພັກດັ່ງກ່າວໄດ້ກໍານົດເປົ້າໝາຍຂອງຕົນໃນລາຍການສັ້ນໆທີ່ສະຫຼຸບຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານຂອງການເຄື່ອນໄຫວໃນ 25 ຂໍ້ຢ່າງລະອຽດ. Alfred Rosenberg, ບັນນາທິການໃຫຍ່ຂອງ Nationalist Observer13, ອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ໂຕ້ຖຽງຂອງການເຄື່ອນໄຫວສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຂອງເຢຍລະມັນໃຫຍ່, ໄດ້ອະທິບາຍຈຸດຕ່າງໆຂອງລາຍການເປັນສ່ວນບຸກຄົນໃນຜົນງານສັ້ນໆ14 .

---

13 Volkischer Beobachter ໄດ້ຖືກຊື້ໂດຍ NSDAP ໃນປີ 1920 ເປັນອໍແກນຂອງພັກ ແລະ ແກ້ໄຂໂດຍ Dietrich Eckart ຈົນກ່ວາລາວເສຍຊີວິດໃນປີ 1923, ເມື່ອມັນຖືກນໍາພາໂດຍ Alfred Rosenberg.

14 Rosenberg ພິມເຜີຍແຜ່ Wesen ຂອງລາວຄັ້ງທໍາອິດ, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. ດາສໂຄງການ der Bewegung ໃນປີ 1923.

Machine Translated by Google

ໂດຍອີງໃສ່ວຽກງານນີ້ ຢ່າງໜ້ອຍກໍເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະບອກກັບເພື່ອນມິດ ແລະ ສັດຕູວ່າພັກແຮງງານເຢຍລະມັນສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕ້ອງການຫຍັງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຂາດຜົນງານທີ່ສົມບູນແບບໃນວັນນະຄະດີຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທີ່ຈະໃຫ້ບັນຊີກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດທີ່ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດດໍາເນີນໄປ, ເສັ້ນທາງທີ່ມັນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສ້າງກ່ຽວກັບການເມືອງແຫ່ງຊາດເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຂອງມັນ, ນັ້ນຄືລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນ, ສະພາບຂອງວຽກງານ ແລະ ປະສິດທິພາບ. ວຽກງານໃນປະຈຸບັນປາດຖະໜາທີ່ຈະເຮັດສໍາເລັດໜ້າທີ່ນີ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຊີ້ແຈງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ເສັ້ນທາງ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ພວກເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນຈະແຕກຕ່າງຈາກລັດທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ຂົງເຂດໃດທີ່ຈະຍັງຄົງບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ, ຂົງເຂດໃດທີ່ຈະມີການປະຕິຮູບທີ່ສໍາຄັນ, ແລະ ເສັ້ນທາງໃໝ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າສູ່ບ່ອນໃດ.

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຊອກຫາ ແລະ ເປີດເຜີຍວິທີການໃໝ່ໆສໍາລັບຊີວິດສາທາລະນະ, ໂດຍສະເພາະສໍາລັບນະໂຍບາຍການເງິນແຫ່ງຊາດ, ສໍາລັບການແກ້ໄຂບັນຫາເຊື້ອຊາດ ແລະ ບັນຫາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນ. ພວກເຮົາຍັງຈະຕ້ອງຈັດການກັບການຄັດຄ້ານ, ການບິດເບືອນ ແລະ ການຕົວະທີ່ເປັນປີລະປັກທີ່ໄດ້ກາຍເປັນສຽງດັງແລ້ວ.

ໜ້າວຽກທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃຫ້ຕົວເອງແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນພຽງສ່ວນນ້ອຍໆຂອງຂອບເຂດທັງໝົດຂອງການຟື້ນຟູຄືນໃໝ່ຂອງເຢຍລະມັນ.

ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຈະບໍ່ມີປະໂຍດ ຖ້າຫາກຄວາມຕັ້ງໃຈຕໍ່ຄວາມຕາຍ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ບໍ່ມີການຈໍາກັດຂອງ
ຜູ້ນໍາບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອປະສິດທິພາບຂອງແນວຄວາມຄິດຕ່າງໆ.

ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດຈະຖືກສູນເສຍໄປຢ່າງບໍ່ມີປະໂຫຍດ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ມີພາບທີ່ຊັດເຈນຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາວ່າລັດເຢຍລະມັນນີ້ - ເຢຍລະມັນ, ດິນແດນຂອງບັນພະບຸລຸດແລະລູກຫຼານຂອງພວກເຮົາ - ຄວນຈະເປັນ ແນວໃດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຮົາ - ຫຼັງຈາກໄຊຊະນະຂອງພວກເຮົາ!

Machine Translated by Google

1. ພື້ນຖານ

ພື້ນຖານດ້ານສິນລະທຳ

ພື້ນຖານຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງສົມບູນຕໍ່ປະຊາຊົນ ແລະ ຕໍ່ຕົນເອງ.

"ຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ" ແມ່ນກົດໝາຍສະບັບທຳອິດຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

ມັນອາດຈະເບິ່ງຄືວ່າແປກທີ່ຫຼັກການດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂື້ນໂດຍທົ່ວໄປສຳລັບລັດໃດໜຶ່ງ, ເພາະວ່າພວກເຮົາຮັບຮູ້ຈາກໄລຍະເວລາປະຫວັດສາດທີ່ສະຫວັດດີການຂອງທຸກຄົນແມ່ນຢູ່ໃນໃຈຂອງຜູ້ປົກຄອງເປັນພື້ນຖານຂອງການນຳພາລັດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຖ້າມັນຈຳເປັນໃນມື້ນີ້ທີ່ຈະຕັ້ງຫຼັກການນີ້ໄວ້ກ່ອນການພິຈາລະນາອື່ນໆທັງໝົດ, ນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ການສະແດງອອກຂອງຄວາມຈິງທີ່ວ່າສະພາບການສາທາລະນະໃນປະຈຸບັນແມ່ນຫຍັງນອກຈາກການສະແດງອອກຂອງຄວາມຮູ້ສຶກທາງການເມືອງທີ່ຖືກຕ້ອງອັນດຽວນີ້. ພວກເຮົາເຫັນຢ່າງເທົ່າທຽມກັນໃນຫຼັກການທຳອິດນີ້ວ່າສິນລະທຳແລະເສດຖະກິດມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງໃກ້ຊິດກັນແນວໃດ.

ຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວແມ່ນຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານສິນທຳກ່ອນ. ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນມັນສະແດງອອກດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນທາງດ້ານພາສາທີ່ດີເລີດກ່ຽວກັບການຈັດລຽງລຳດັບຊັ້ນລະຫວ່າງສະຫວັດດີການຂອງສ່ວນລວມ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຊອບທຳຂອງບຸກຄົນເພື່ອການໄດ້ມາສ່ວນຕົວ ແລະ ຊັບສິນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຫຼັກການສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດນີ້ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຍົກເວັ້ນຊັບສິນສ່ວນຕົວໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ: ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮັບຮູ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ຄົບຖ້ວນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຊັບສິນ. ມັນຮູ້ວ່າຊັບສິນສ່ວນຕົວ ແລະ ສິດທີ່ຈະກຳຈັດການຊື້ມາຢ່າງເສລີແມ່ນພື້ນຖານຂອງທຸກໆເສດຖະກິດ ແລະ ນອກເໜືອໄປຈາກນັ້ນ, ຂອງທຸກໆວັດທະນະທຳຊັ້ນສູງ; ແຕ່ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ຮັບຮູ້ຢ່າງເທົ່າທຽມກັນວ່າ ສຳລັບການຮັບຮູ້ຊັບສິນສ່ວນຕົວ ມັນຈຳເປັນຕ້ອງມີການກຳນົດຂອບເຂດທີ່ແນ່ນອນ, ນັ້ນຄື, ບ່ອນທີ່ຊັບສິນກາຍເປັນພຽງເຄື່ອງມືຂອງອຳນາດ ແລະ ຖືກນຳໃຊ້ໃນທາງທີ່ຂູດຮີດຕໍ່ກັບສະຫວັດດີການຂອງສ່ວນລວມ.

ບາງທີອາດຈະມີຄົນທີ່ມີຄວາມຄິດຢ່າງຈິງຈັງໜ້ອຍຄົນໜຶ່ງທີ່ຢາກຈະຂັດກັບຫຼັກການທຳອິດນີ້ໃນຮູບແບບທົ່ວໄປນີ້. ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຈະຢູ່ທີ່ການປະເມີນຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະທີ່ຖືກຕ້ອງທຽບກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງບຸກຄົນທົ່ວໄປ. ເຖິງວ່າຈະມີສິ່ງທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໃສເລີຍວ່າ...

ຂໍ້ຕົກລົງທີ່ວ່າ ການພິຈາລະນາຜົນປະໂຫຍດຂອງສາທາລະນະຕ້ອງມາກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ, ເປັນທີ່ໜ້າສັງເກດວ່າ, ອີງຕາມແນວຄວາມຄິດທາງກົດໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງໃນບັນດາພວກເຮົາ, ໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບຮູບແບບຂອງການນຳໃຊ້ຊັບສິນ, ບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດທາງສິນທຳທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ນອກເໜືອຈາກການກະທຳຜິດທາງອາຍາ. ແນ່ນອນ, ມັນຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ກະທຳດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ເພື່ອນມະນຸດ (ການຂົ່ມຂູ່ - ການຄາດຕະກຳ -

ການຂ້າຄົນໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ - ການທໍລະຍົດ ແລະ ການລວຍເກີນກົດໝາຍ, ແລະອື່ນໆ), ແຕ່ມັນບໍ່ເຄີຍ ແລະ ບໍ່ມີບ່ອນໃດທີ່ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ສະສົມຄວາມຮັ່ງມີທີ່ບໍ່ສາມາດວັດແທກໄດ້ ແລະ ການນຳໃຊ້ວິທີການທາງວິຊາການຂອງທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບທີ່ມັກຈະໜ້າສົງໄສຢູ່ໃນນັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ກົດໝາຍຍັງໃຫ້ສິດເຈົ້າໜີ້ທຸກຄົນທີ່ຈະຍຶດເຮືອນ ແລະ ຊັບສິນຂອງລາວຈາກລູກໜີ້ທີ່ຜິດກົດໝາຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ເມື່ອມີເງື່ອນໄຂທີ່ບໍ່ດີ -

ຄວາມເຈັບປວຍ, ຄວາມຕາຍ, ຄວາມຜິດປົກກະຕິ, ການເກັບກ່ຽວທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ຄວາມອຶດຢາກ - ເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດພັນທະທີ່ເກີດຂຶ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ຜູ້ພິພາກສາທີ່ມີປະສົບການທຸກຄົນສາມາດອະທິບາຍກໍລະນີນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ກົດໝາຍທີ່ເຂັ້ມງວດຂອງພວກເຮົາໄດ້ທຳລາຍຄວາມເປັນຢູ່ທາງເສດຖະກິດໃນກໍລະນີທີ່ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຍຸດຕິທຳທຸກຢ່າງໄດ້ກະບົດຕໍ່ຕ້ານການສົ່ງມອບຜູ້ຊາຍທີ່ເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ພາກພຽນຜູ້ທີ່, ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖືກຕິດຕາມໂດຍໂຊກບໍ່ດີຊົ່ວຄາວຕໍ່ຄວາມກົດດັນ ແລະ ການຈັບຜິດທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງເຈົ້າໜີ້.

ການຮັບຮູ້ຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດກ່ຽວກັບສິດທິສ່ວນບຸກຄົນໃນການຮຽກຮ້ອງຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ທາງກົດໝາຍໂດຍລວມ ຕ້ອງນຳໄປສູ່ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະຜ່ານການຂູດຮີດຢ່າງເຫັນແກ່ຕົວຂອງແນວຄວາມຄິດທາງກົດໝາຍຕ້ານສັງຄົມທີ່ປື້ນກັບກັນນີ້ ໂດຍກົງກັນຂ້າມກັບຫຼັກການຂອງລັດຂອງພວກເຮົາ "ຜົນປະໂຫຍດຂອງສາທາລະນະກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ".

Machine Translated by Google

ກົງກັນຂ້າມກັບສູດພື້ນຖານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ປົກຄອງໃນບັນດາພວກເຮົາ, ລະບອບທຶນນິຍົມ, ແມ່ນອີກອັນໜຶ່ງທີ່ສຸດ, ແນວຄວາມຄິດຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງລັດທີ່ມາກ. ແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງຮູບແບບເສດຖະກິດນີ້ແມ່ນການປະຕິເສດຊັບສິນສ່ວນຕົວ. ຫຼັກຄໍາສອນຂອງມາກໄປໄກເຖິງຂະໜາດທີ່ອະທິບາຍຊັບສິນໂດຍກົງວ່າ "ການລັກຂະໂມຍ" (Proudhon)15. ມັນຮຽກຮ້ອງ, ໃນສໍານວນຕ່າງປະເທດທີ່ບໍ່ຊັດເຈນໂດຍສະເພາະສໍາລັບຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນເຢຍລະມັນ, "ການຍຶດຊັບສິນຂອງຜູ້ຍຶດຊັບສິນ"16 - ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ການຍຶດຊັບສິນ! ຫຼັກຄໍາສອນທີ່ທໍາລາຍລັດ, ປະຊາຊົນ, ວັດທະນະທໍາ ແລະ ເສດຖະກິດນີ້ໄດ້ພົບເຫັນຄວາມຮັບຮູ້ທີ່ຮຸນແຮງແຕ່ມີເຫດຜົນໃນລັດທິໂບລເຊວິສຂອງລັດເຊຍ. ໃນດ້ານເສດຖະກິດຂອງມັນ, ສຸດຂີດນີ້ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ໃນປະໂຫຍກ:

"ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນຂອງທຸກຄົນ".

ພວກເຮົາມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການຫຼຸດຄວາມເປັນສ່ວນຕົວຂອງຊັບສິນ, ດ້ວຍການໂອນຊັບສິນທັງໝົດໄປສູ່ຊັບສິນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຂອງທັງໝົດ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄວາມຮຸນແຮງທີ່ຍັງຄອບງໍາພວກເຮົາກ່ຽວກັບສິດທິທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດໃນຊັບສິນ, ໄດ້ນໍາພາພວກເຮົາໄປສູ່ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍຕໍ່ໜ້າວິຫານຂອງພະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີ, ເຊິ່ງປະຕູຂອງພະອົງມີຕົວອັກສອນສີທອງ: "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນຂອງອົງດຽວ". ແມ່ນແຕ່ຮູບແບບເສດຖະກິດທີ່ໜ້າຢ້ານກົວນີ້ກໍຕ້ອງນໍາໄປສູ່ການຫຼຸດຄຸນຄ່າສ່ວນຕົວຂອງຊັບສິນເຊັ່ນກັນ - ແຕ່ໃນທາງອື່ນ - ໃນທີ່ສຸດ, ມະນຸດທຸກຄົນທີ່ເຮັດວຽກກໍ່ຖືກກົດດັນໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນການເປັນຂ້າທາດໜີ້ສິນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຕໍ່ອໍານາດທາງການເງິນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ.

ກົງກັນຂ້າມຢ່າງຈະແຈ້ງກັບຄວາມສຸດຂີດທາງດ້ານເສດຖະກິດທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຍຸດຕິທໍາຄື ລັດທິສັງຄົມນິຍົມມາກຊິດ ແລະ ລັດທິທຶນນິຍົມຊັ້ນສູງຂອງພັກເດໂມແຄຣັດຕາເວັນຕົກ, ອຸດົມການທາງເສດຖະກິດຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຮັບຮູ້ຫຼັກການທີ່ວ່າ "ໃຫ້ແກ່ແຕ່ລະຄົນຂອງຕົນເອງ".

ໃນຫຼັກການນີ້ແມ່ນສິນລະທໍາ ແລະ ເສດຖະກິດທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນຢ່າງໃກ້ຊິດອີກຄັ້ງ. ການກໍາຈັດຫຼັກການສິນລະທໍາອອກຈາກຊີວິດການຄ້າແມ່ນລັກສະນະຂອງເສດຖະກິດໃນປະຈຸບັນ ເຊິ່ງພຽງແຕ່ອໍານາດທີ່ເໜືອກວ່າຂອງການຄອບຄອງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ຄວາມສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມກວ່າ, ສິລະປະການຫຼີກລ່ຽງອໍານາດຂອງລັດເຖິງແມ່ນວ່າໃນການກະທໍາທີ່ອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ, ກໍ່ເປັນຕົວຊີ້ບອກເຖິງຄວາມສົມດຸນ. ການເບິ່ງໂລກຫຼາຍພັນແຫ່ງທີ່ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມືດມົວທີ່ກະທໍາຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາໃນທຸກເມືອງໃຫຍ່, ຜູ້ທີ່ກໍາຈັດເງິນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ການເບິ່ງຄະດີຫຼາຍຄະດີທີ່ນໍາມາພິຈາລະນາຄະດີເຖິງວ່າຈະມີການຕໍ່ຕ້ານທັງໝົດຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ, ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າສິນລະທໍາການຄ້າໃນປະຈຸບັນນັ້ນເສື່ອມໂຊມລົງຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວແນວໃດ. ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາ, ກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງນັ້ນ, ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ໜ້າຢ້ານກົວໃນວົງມົນຂອງຊົນຊັ້ນກາງ ແລະ ຂອງຄົນງານທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່ານົມ ແລະ ເຂົ້າຈີ່ສໍາລັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ລູກທີ່ກໍາລັງເຕີບໃຫຍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ, ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວໃນຫຼາຍໆກໍລະນີ ດ້ວຍວຽກງານທີ່ມີກຽດ ບໍ່ສາມາດຫາສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນພື້ນຖານສໍາລັບຊີວິດໄດ້, ໂດຍສະເພາະ

ເມື່ອມີເດັກນ້ອຍທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງ ແລະ ລ້ຽງດູ. ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງອາຊີບທີ່ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ອິດສະຫຼະພາບເກີນກວ່າມາດຕະການທັງໝົດ; ນັກສິລະປິນອັນດັບໜຶ່ງ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອທິດທາງຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບທິດທາງຂອງລົດຊາດຂອງຊາວຢິວທີ່ປົກຄອງໃນປະຈຸບັນ, ຖືກສົ່ງໄປຫາຄວາມອຶດຫິວຢ່າງຮາບພຽງ; ບົດກະວີເຢຍລະມັນທີ່ແທ້ຈິງບໍ່ສາມາດບັນລຸຜົນງານສາທາລະນະໄດ້. ແຕ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ແມ່ນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຜູ້ທີ່, ຜ່ານການຄຸ້ມຄອງທີ່ບໍ່ດີຂອງລັດກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍການເງິນ, ຖືກຫຼອກລວງເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຜູ້ຮັບເງິນບໍານານ ແລະ ຜູ້ອອກກິນເບ້ຍບໍານານຂະໜາດນ້ອຍ, ຄົນພິການສົງຄາມ, ຜູ້ທີ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຊ່ວຍເຫຼືອການກຸສົນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທຸກຄົນທີ່ໄດ້ອີງໃສ່ຄວາມແນ່ນອນຂອງພັນທະບັດສາທາລະນະ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງສະກຸນເງິນແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຄໍາຂອງເຄື່ອງໝາຍ. ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວແມ່ນການເສື່ອມໂຊມຂອງເສດຖະກິດ - ຄວາມວຸ້ນວາຍ. ຄວາມດຸໝັ່ນໄດ້ຮັບການຕອບແທນດ້ວຍຄ່າຕອບແທນທີ່ບໍ່ພຽງພໍ, ຄວາມຂີ້ຄ້ານໄດ້ຮັບລາງວັນ, ການຄ້າທີ່ມີກຽດໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານ, ການຄ້າທີ່ບໍ່ດີ, ການຄ້າຕົວກາງ, ການຫາກໍາໄລຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງດີທີ່ສຸດ. ການຜະລິດທີ່ດີກວ່າໃນດ້ານວັດທະນະທໍາຫຼາຍເທົ່າໃດ, ຄ່າຕອບແທນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບກໍຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມໄວ້ວາງໃຈໄດ້ຮັບການຕອບແທນດ້ວຍ

---

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) ປະກາດໃນວຽກງານ 1840 ລາວ Qu'est-ce que la proriete? ວ່າ "la proprite c'est le ເວີລ".

16 ສໍານວນນີ້, ທີ່ຢືມມາຈາກພາສາຝຣັ່ງວ່າ 'Texpropriation des expropriates', ຖືກໃຊ້ໂດຍ Marx ໃນ Das Kapital, I, ບົດທີ 24: "ຊົ່ວໂມງສຸດທ້າຍຂອງການປະທ້ວງຊັບສິນສ່ວນຕົວ ຜູ້ຖືກຍຶດຊັບສິນຖືກຍຶດ".

Machine Translated by Google

ການທໍລະຍົດ, ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວໂດຍລັດ, ເຊິ່ງຄວນເປັນຜູ້ປົກປ້ອງກົດໝາຍ ແລະ ຄວາມຍຸຕິທຳ, ທະນາຍຄວາມດ້ານສິນລະທຳສາທາລະນະ.

ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການສໍ້ລາດບັງຫຼວງໃນຊີວິດສາທາລະນະ, ການເຮັດໃຫ້ສາສະໜາຍືວ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກຂອງສື່ມວນຊົນ ແລະ ການນຳພາທີ່ບໍ່ມີອຳນາດ ແລະ ບໍ່ສົມຄວນຂອງນະໂຍບາຍການຕ່າງປະເທດຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ເພື່ອຊີ້ບອກເຖິງຄວາມເສື່ອມໂຊມຢ່າງຮຸນແຮງຂອງຊີວິດສາທາລະນະ ແລະ ສິນລະທຳທາງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາ.

ຕໍ່ກັບຄວາມທຸກຍາກທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ການປັ່ນເປື້ອນຂອງຊີວິດສາທາລະນະ, ແນວຄວາມຄິດຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ກຳນົດຫຼັກການທີ່ໄດ້ຮັບການທົດສອບມາດົນແລ້ວຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດ: "ເພື່ອຕົນເອງຂອງແຕ່ລະຄົນ ", ແຕ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນ "ຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ". ດ້ວຍການຍົກຫຼັກການນີ້ຂຶ້ນມາເປັນຫຼັກການຊີ້ນຳຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ລັດທີສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ຜູກມັດຕົວເອງກັບໄລຍະເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ຮຸ່ງເຮືອງທີ່ສຸດຂອງປະຫວັດສາດເຢຍລະມັນ.

"Suum cuique"17 ແມ່ນຫຼັກການທາງເສດຖະກິດຂອງຍຸກກາງຕົ້ນຂອງເຢຍລະມັນທີ່ມີສຸຂະພາບດີແລ້ວ, ແຕ່ໂດຍສະເພາະໃນໄລຍະຍາວມັນໄດ້ຮັບປະກັນຜ່ານການຈັດລະບຽບຂອງສະມາຄົມວ່າແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບການຈັດສັນຂອງຕົນເອງ. ການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນລະຫວ່າງນາຍແລະຜູ້ຝຶກຫັດຢ່າງໜ້ອຍເຄິ່ງໜຶ່ງຫຼືໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງເງິນຮັບປະກັນລາຍໄດ້, ວຽກງານແລະຜົນງານທີ່ດີຂຶ້ນຂອງຜູ້ອອກແຮງງານໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ແລະລາງວັນຂອງພວກເຂົາ, ແລະໃນກໍລະນີທີ່ມີຜົນງານທີ່ໂດດເດັ່ນ, ຊື່ສຽງແລະລາຍໄດ້ທີ່ຮັ່ງມີ.

"Suum cuique" ຍັງປະດັບປະດາເຄື່ອງໝາຍ Prussian ທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ເຄື່ອງໝາຍຂອງນົກອິນຊີດຳ, ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ໃນຄວາມໝາຍພິເສດທີ່ວ່າຄວາມດີພິເສດແມ່ນສົມຄວນໄດ້ຮັບມົງກຸດຂອງມັນ. ການຕີຄວາມໝາຍນີ້ສອດຄ່ອງກັບລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໂດຍສະເພາະ - ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າມັນເປັນບັນຫາຂອງການຕົກແຕ່ງຢ່າງສຸພາບ ຫຼື ການໃຫ້ກຽດແກ່ການຮັບໃຊ້ທາງທະຫານແຕ່ຝ່າຍດຽວ ແຕ່ຍ້ອນວ່າເນື້ອໃນທາງສິນທຳຂອງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບລາງວັນກ່ຽວກັບລັດ ແລະ ປະຊາຊົນພົບເຫັນການສະແດງອອກຂອງມັນຢູ່ໃນນັ້ນ, ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ເຮັດໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວໂດຍບໍ່ມີການວາງແຜນ ແລະ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຄ່າແຮງງານກ່ອນໜ້ານີ້, ດ້ວຍການຫຼຸດຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວລົງສູ່ພື້ນຫຼັງ, ເກີດຈາກຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືພາຍໃນຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນ.

ພວກເຮົາພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຂະຫຍາຍຫຼັກການນີ້ໄປໃນທິດທາງອື່ນ, ພວກເຮົາເພີ່ມເຂົ້າໃນ "ແຕ່ລະຄົນຂອງຕົນເອງ" ຂອງຍຸກກາງເຢຍລະມັນ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງ "ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມົງກຸດຂອງຕົນ" ຂອງລັດ Friedrich, ໂດຍເນັ້ນໜັກທີ່ສຸດວ່າ: "ການລົງໂທດຂອງຜູ້ກະທຳຜິດ!". ຕໍ່ແຕ່ລະຄົນຂອງຕົນເອງ, ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມົງກຸດຂອງຕົນ, ຕໍ່ທຸກໆວຽກງານທີ່ເປັນລະບຽບ ແລະ ມີກຽດ, ຕໍ່ທຸກໆຜົນງານພິເສດທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງທີ່ສູງຂຶ້ນ, ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ທຸກຍາກ ແລະ ທຸກໆຄົນທີ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກຍາກຢ່າງບໍລິສຸດໃຈ ໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອພຽງພໍຈາກກອງທຶນສາທາລະນະ, ແຕ່ເທົ່າທຽມກັນກັບທຸກຄົນທີ່ກະທຳຜິດຕໍ່ສິນລະທຳສາທາລະນະ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທາງເສດຖະກິດ - ການລົງໂທດທີ່ສົມຄວນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຮົາເນັ້ນໜັກວ່າມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດໜ້າທີ່ຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດແຕ່ຢ່າງໃດໃນການຊີ້ນຳພົນລະເມືອງຂອງລັດແຕ່ລະຄົນໃນເລື່ອງເສດຖະກິດ, ເພື່ອໃຫ້ເສດຖະກິດຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໄດ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າຈາກການຊີ້ນຳຂອງລັດຖະກອນ. ພວກເຮົາຍັງຮູ້ອີກວ່າການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງໃນກໍລະນີຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດແຕ່ລະຄົນຜ່ານລັດ - ແທນທີ່ຈະຢູ່ໃນຄວາມໝາຍຂອງ "ຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມສ່ຽງ" ຂອງ Naumann, ນັ້ນຄື, ຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ລັດຄວນສະໜອງການດຳລົງຊີວິດພື້ນຖານ - ຈະບັນລຸສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງທີ່ Naumann ຄາດຫວັງຈາກມັນ.18 ໜ້າທີ່ຂອງລັດຕ້ອງຖືກຈຳກັດຕໍ່ການສ້າງເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສຳລັບເສດຖະກິດທີ່ຮັກສາຕົວຂອງມັນເອງ.

---

17 ສຳລັບແຕ່ລະຄົນຂອງຕົນເອງ

18 ທ່ານ Friedrich Naumann (1860-1919) ເປັນນັກທິດສະດີນິກາຍໂປແຕສະແຕນ ແລະ ນັກການເມືອງເສລີນິຍົມ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກໍ່ຕັ້ງສະມາຄົມໃນປີ 1896 ແລະ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ຮູບແບບໜຶ່ງຂອງລັດທິເສລີນິຍົມທາງສັງຄົມຜ່ານວາລະສານ Die Hilfe ຂອງລາວ. ຫຼັງຈາກສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 1, Naumann ໄດ້ກາຍເປັນປະທານຄົນທຳອິດຂອງ Deutsche Demokratische Partei. (DDP)

ໃຫ້ມັນເປັນອິດສະຫຼະທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ຈາກປະກົດການທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ຟຸມເຟືອຍ ທີ່ພວກເຮົາຮູ້ຈັກໃນລັດທຶນນິຍົມທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດໃນປະຈຸບັນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ສະຫວັດດີການຂອງລັດຕ້ອງກາຍເປັນກົດໝາຍສູງສຸດອີກຄັ້ງ, ປະສິດທິພາບຂອງລັດຕ້ອງກໍານົດຫຼັກການ "ຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ" ກ່ອນການພິຈາລະນາອື່ນໆທັງໝົດ.

ແນວໃດກໍຕາມ, ໃນປັດຈຸບັນຫຼັກການນີ້ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຈໍາເປັນໃນບັນດາລັດຖະບຸລຸດ, ພະນັກງານຂອງລັດ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ໂດດເດັ່ນໃນຊີວິດສາທາລະນະ, ເຊິ່ງເປັນລັກສະນະທີ່ເກືອບຈະຫາຍໄປຈາກຊີວິດຂອງລັດຖະບານ ແລະ ສາທາລະນະໃນປະຈຸບັນ - ຄວາມຮັບຜິດຊອບ.

ຊີວິດສາທາລະນະທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໃນທຸກມື້ນີ້ຢືນຢູ່ພາຍໃຕ້ສັນຍາລັກຂອງຄວາມບໍ່ຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງ. ຜູ້ແທນບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ - ຄົນໜຶ່ງເວົ້າວ່າ "ມີພູມຕ້ານທານ" - ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດ ແລະ ເວົ້າໃນລັດຖະສະພາ.
ເປັນຄໍາສັບທີ່ໝົດຫວັງເມື່ອຄົນເຮົາຈື່ໄດ້ວ່າສໍານວນນີ້ຖືກນໍາມາຈາກຢາປົວພະຍາດ ເຊິ່ງກ່າວວ່າຮ່າງກາຍມີສານພິດຢູ່ແລ້ວ ເຊິ່ງສານພິດທີ່ໃສ່ໃໝ່ຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຮ່າງກາຍໜ້ອຍລົງ ຫຼື ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍເລີຍ ໃນຂະນະທີ່ຮ່າງກາຍທີ່ມີສຸຂະພາບດີຈະຕາຍຍ້ອນສານພິດເຫຼົ່ານັ້ນ. ສ່ວນໜ້ອຍບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຕັດສິນໃຈຂອງຄົນສ່ວນໃຫຍ່, ລັດຖະມົນຕີບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນພຽງເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງພັກທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງຕັ້ງລັດຖະບານ. ຖ້າມີບາງຢ່າງຜິດພາດເກີດຂື້ນ, ປະຊາຊົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ແຕ່ລັດຖະມົນຕີທີ່ເອີ້ນວ່າມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຈະຖືກທົດແທນໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ພັກຄົນອື່ນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເທົ່າທຽມກັນ. ກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ແທ້ຈິງບໍ່ມີການກ່າວເຖິງ.

ການອ້ອນວອນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຍຸກສະໄໝຂອງສິດທິອັນສູງສົ່ງຂອງກະສັດແມ່ນໂຊກບໍ່ດີທີ່ມັກຈະເປັນຮູບແບບພິເສດຂອງຄວາມບໍ່ຮັບຜິດຊອບຂອງບັນດາເຈົ້ານາຍຜູ້ປົກຄອງ - (ຂໍ້ຍົກເວັ້ນທີ່ຫາຍາກທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄືກັນກັບຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາ). ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ພະເຈົ້າທີ່ຮັກອົງນີ້ສະເໝີ, ໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍ, ມີພຽງແຕ່ເຄື່ອງປ້ອງກັນທີ່ສະດວກສະບາຍຢູ່ເບື້ອງຫຼັງທີ່ສາມາດຊ່ອນຢູ່, ຢູ່ເທິງຂັ້ນໄດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜູ້ບັງຄັບບັນຊາເທົ່ານັ້ນ, ຂອງລັດຖະມົນຕີທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກະສັດຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຂອງຜູ້ປົກຄອງທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພະເຈົ້າຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ, ຄວາມບໍ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ໜ້າອັດສະຈັນທີ່ສຸດຂອງຊົນຊັ້ນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ຕົວແທນຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການດ້ານຊີວິດຕົວຈິງຂອງປະຊາຊົນ.

ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະຕ້ອງກໍາຈັດຄວາມບໍ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຖືກລົງໂທດຂອງລັດນີ້ອອກຢ່າງຮາກຖານ.

'ຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງສຸດ' ຈະຢືນຢູ່ໃນຕົວອັກສອນເຫຼັກຢູ່ເທິງປະຕູທາງເຂົ້າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ. ຜູ້ທີ່ມີກຽດສັກສີທີ່ຈະຢືນຢູ່ໃນຕໍາແໜ່ງຜູ້ນໍາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງປະຊາຊົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່ສາມາດຖືກເຕືອນຢ່າງແຂງແຮງກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນໄດ້ພຽງພໍ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີແຕ່ລາວເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນຜູ້ນໍາທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດໃນອົກຂອງລາວ. ສໍາລັບພະນັກງານຂອງລັດທຸກຄົນ ແລະ ສໍາລັບຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ໃນຊີວິດສາທາລະນະ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້ຕ້ອງໄດ້ຮັບການກໍານົດໄວ້ເປັນພິເສດ ແລະ ປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມງວດຢ່າງໂຫດຮ້າຍ. ພຽງແຕ່ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກະຕຸ້ນການຟື້ນຟູໄດ້ແທ້ໆ, ເວົ້າໄດ້.

ພຽງແຕ່ໃນວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນ ສິ່ງທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດຈຶ່ງສາມາດຖືກຟື້ນຟູ ແລະ ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ເຊິ່ງອາດຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ນໍາ ແລະ ປະຊາຊົນກາຍເປັນຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດ ແລະ ປະຫວັດສາດທີ່ແທ້ຈິງອີກຄັ້ງ - ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ. ແລະ ຈາກຄວາມໄວ້ວາງໃຈນັ້ນ ສັດທາສາມາດເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວອີກຄັ້ງ ເຊິ່ງດ້ວຍຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ນໍາ ຈະນໍາເອົາການຟື້ນຟູ ແລະ ການປຽນແປງໃໝ່ຂອງເຢຍລະມັນ, ການຕື່ນຕົວຂອງຈິດວິນຍານເຢຍລະມັນຄືນໃໝ່ ໃນສະພາບຊາດນິຍົມຂອງວຽກງານ ແລະ ການປະຕິບັດ ເຊິ່ງແຕ່ລະຄົນຈະພົບເຫັນຂອງຕົນເອງ.

Machine Translated by Google

ພື້ນຖານເສດຖະກິດ

ໃນໂລກເສດຖະກິດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ, ສິນລະທຳ ແລະ ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເສດຖະກິດຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ທີ່ມີກຽດທີ່ສຸດຂອງທຸກໆເສດຖະກິດ - ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ. ຖ້າບໍ່ມີສັດທາໃນການຄ້າ, ຖ້າບໍ່ມີຄວາມດຸໝັ່ນ, ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຈົງຮັກພັກດີຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານ, ວຽກງານໃດໆກໍ່ບໍ່ສາມາດຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງໄດ້.
ປະສິດທິພາບ, ຄວາມຍຸຕິທຳ, ຈິດໃຈຜູ້ປະກອບການ, ພະລັງງານ, ຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈເຊິ່ງກັນແລະກັນລະຫວ່າງທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນວຽກງານເສດຖະກິດ ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ສຳລັບຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງທຸກເສດຖະກິດ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າເທົ່ານັ້ນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໃນຄວາມໝາຍທີ່ໂດດເດັ່ນຂອງມັນ.
ທຸກໆຄົນທີ່ເຄີຍມີການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານເສດຖະກິດໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອະດີດທີ່ຜ່ານມາຮູ້ດີວ່າສິ່ງດີໆເຫຼົ່ານີ້ຂາດຫາຍໄປໃນລະດັບໃດໃນປະຈຸບັນ. ແລະໃນທີ່ສຸດໃຜຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຫຼັກຄຳສອນແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຂອງລັດທິມາກ ແລະ ວິທີການດຳເນີນງານຂອງມັນ, ການປະທ້ວງ, ການທຳລາຍ ແລະ ການເຮັດວຽກທີ່ບໍ່ລະມັດລະວັງ ແລະ ບໍ່ເປັນລະບຽບ? - ແຕ່ໃນທີ່ສຸດມີພຽງປະຊາຊົນເອງເທົ່ານັ້ນທີ່, ຜ່ານຫຼັກຄຳສອນທີ່ທຳລາຍລັດ ແລະ ປະຊາຊົນດັ່ງກ່າວ, ໄດ້ສູນເສຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຊຸມຊົນທັງໝົດ ແລະ ເຫັນວຽກງານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການຕໍ່ສູ້ແບບຊົນຊັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນໄຕມາດນີ້, ຕ້ອງສົ່ງຄຳຮ້ອງທຸກທີ່ດັງກ້ອງອອກມາໂດຍສະເພາະຈາກກຸ່ມຊາດນິຍົມວ່າພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນປະຊາຊົນອີກຕໍ່ໄປ, ວ່າພວກເຮົາຄວນກາຍເປັນປະຊາຊົນອີກຄັ້ງກ່ອນຖ້າພວກເຮົາຕ້ອງການເອົາຕຳແໜ່ງອຳນາດ ແລະ ຖານະສາກົນທີ່ສູນເສຍໄປຄືນມາ.

ການຮ້ອງຮຽນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີເຫດຜົນ, ແຕ່ດ້ວຍການຮ້ອງຮຽນຄົນເຮົາບໍ່ໄດ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ. ລັດທິມາກບໍ່ໄດ້ລັງເລທີ່ຈະຮັບຮູ້ອຸດົມການທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງຂອງຕົນເມື່ອມັນມີອຳນາດທີ່ຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ມັນບໍ່ໄດ້ຫຼີກລ່ຽງການປາບປາມຢ່າງໂຫດຮ້າຍຕໍ່ຜູ້ຄັດຄ້ານ: ໃນປະເທດຣັດເຊຍມັນໄດ້ປິດປາກສັດຕູຂອງຕົນຕະຫຼອດໄປໂດຍການຂ້າຊົນຊັ້ນກາງປັນຍາຊົນທັງໝົດ, ໃນບັນດາພວກເຮົາໂດຍຜ່ານກົດໝາຍເພື່ອປົກປ້ອງສາທາລະນະລັດ.19 ການໄດ້ມາຂອງອຳນາດທາງການເມືອງແມ່ນເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນຂອງການປະຕິຮູບທາງເສດຖະກິດ ຫຼື ການເມືອງລະດັບຊາດທຸກຢ່າງ. ສິ່ງນັ້ນພວກເຮົາຮູ້ດີຄືກັນກັບພວກຄອມມິວນິດ ແລະ ພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງການອຳນາດທາງການເມືອງບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຂູດຮີດຕຳແໜ່ງອຳນາດທີ່ໄດ້ມາຕໍ່ຕ້ານຊົນຊັ້ນໃດໜຶ່ງ ແຕ່ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສຳລັບສັນຕິພາບທາງເສດຖະກິດໃນບັນດາສະຫາຍແຫ່ງຊາດທີ່ຜູກພັນກັນເປັນຊຸມຊົນແຮງງານ. ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ20 ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ - ບໍ່ແມ່ນກຳໄລ, ເຊິ່ງໃນປະຈຸບັນເກືອບຈະເປັນການຕັດສິນໃຈພຽງແຕ່ໃນການຜະລິດສິນຄ້າ. ດ້ວຍທັດສະນະຄະຕິພື້ນຖານນີ້ຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ພວກເຮົາເຂົ້າສູ່ການຄັດຄ້ານຢ່າງແນ່ນອນຕໍ່ແນວຄວາມຄິດທາງເສດຖະກິດພື້ນຖານຂອງລັດທິນິຍົມ. ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນທີ່ຜະລິດໃນຕອນທຳອິດ ແຕ່ສິ່ງທີ່ມີກຳໄລ. ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ຜົນຕອບແທນ ແລະ ເງິນປັນຜົນທີ່ພຽງພໍແມ່ນບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບເອົາຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ. ຕົວຢ່າງທີ່ຊັດເຈນໂດຍສະເພາະຂອງຄວາມບ້າຄັ້ງຂອງກຳໄລຂອງເສດຖະກິດທຶນນິຍົມໃນປະຈຸບັນອາດຈະຮັບໃຊ້ຄວາມຈິງທີ່ວ່າການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ, ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມຕ້ອງການທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ - ດັ່ງນັ້ນເຖິງວ່າຈະມີຄວາມຕ້ອງການອັນຮີບດ່ວນທີ່ສຸດ - ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກປະຕິບັດເພາະວ່າມັນບໍ່ມີກຳໄລ! ການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ພິຈາລະນາໃນທາງການເມືອງແຫ່ງຊາດໃນຄວາມໝາຍທີ່ສູງກວ່ານັ້ນຈະມີກຳໄລແທ້ໆບໍ່ຕ້ອງການຄຳອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມໃນສະຖານທີ່ນີ້ ແຕ່ມັນຊັດເຈນຈາກສິ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບວຽກງານທາງສັງຄົມຂອງລັດ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖ້າປະຊາຊົນອຶດຫິວ ແລະ ໜາວສັ່ນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນເສດຖະກິດທຶນນິຍົມທີ່ມຸ່ງໄປສູ່ກຳໄລຈະບໍ່ເຫັນໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນການຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການນີ້ໂດຍຜ່ານການຜະລິດເກີບ, ເສື້ອຜ້າ ແລະ ຊຸດຊັ້ນໃນລາຄາຖືກ ແລະ ດີ, ແລະອື່ນໆ, ເພາະວ່າດ້ວຍຄວາມສາມາດໃນການຊື້ຂອງປະຊາກອນທີ່ຫຼຸດລົງ, ສິ່ງນີ້ບໍ່ "ມີກຳໄລ". ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ອຸດສາຫະກຳຟຸ່ມເຟືອຍໃນທຸກຂົງເຂດແມ່ນຫຍຸ້ງຢູ່ສະເໝີ, ເພາະວ່າບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັ່ງມີໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍດັ່ງນັ້ນ

---

[19] ເປຍລະມັນຫຼັງສົງຄາມມີກົດໝາຍທີ່ຄ້າຍຄືກັນຄື ກົດໝາຍລັດຖະບານກາງເພື່ອການປົກປ້ອງລັດຖະທຳມະນູນ (Bundesverfassungsschutzgesetz), ເຊິ່ງໄດ້ຜ່ານໃນປີ 1950.

[20] ໂດຍການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ໝາຍຄວາມວ່າຕ້ອງເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມພໍໃຈ, ໂດຍຜ່ານລາຄາທີ່ເໝາະສົມ, ຕໍ່ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃນຊີວິດຂອງການລວມຕົວຂອງທຸກຄົນທີ່ຜູກມັດເຂົ້າກັນເປັນຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດ.

Machine Translated by Google

ກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະອ້ອມຮອບຕົວເອງດ້ວຍຄວາມຫຼູຫຼາຢ່າງສິ້ນເຊີງຄືກັບທຸກມື້ນີ້. ແຕ່ແນວຄວາມຄິດຂອງທຶນນິຍົມກ່ຽວກັບກຳໄລຕົວຈິງແລ້ວກາຍເປັນເລື່ອງໄຮ້ສາລະທາງເສດຖະກິດໃນສາຂາຂອງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາທີ່ປົກຄອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນປະຈຸບັນ, ໃນລະບົບທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ. ຄວາມຈິງຂອງຕຳແໜ່ງການປົກຄອງຂອງທະນາຄານພິສູດໃຫ້ເຫັນຢ່າງໜ້າປະທັບໃຈທີ່ສຸດເຖິງຄວາມບໍ່ມີເຫດຜົນທາງເສດຖະກິດຂອງແນວຄວາມຄິດທຶນນິຍົມ. ດ້ວຍ "ຜົນຜະລິດ" ຂອງທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບບໍ່ເຄີຍມີເດັກໄດ້ຮັບອາຫານ, ບໍ່ເຄີຍມີຄົນທີ່ໜາວເຢັນໄດ້ຮັບເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຕ້ອງການເລັກນ້ອຍທີ່ສຸດທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຊີວິດໄດ້ຮັບການສະໜອງ. ຄຳຖະແຫຼງນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ຫຼອກລວງ, ມັນບໍ່ໄດ້ລວມເອົາຄວາມຈຳເປັນຂອງສະຖາບັນການເຮັດທຸລະກຳທາງການເງິນ, ມັນພຽງແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງອັນໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຊັ່ນຄວາມປາດຖະໜາຂອງສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ແລະ ເສດຖະກິດທີ່ອີງໃສ່ກຳໄລທີ່ມຸ່ງເນັ້ນໃສ່ທຶນນິຍົມເອກະຊົນຢ່າງສົມບູນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດກໍ່ຈະມີທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆ, ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ແມ່ນຜູ້ປົກຄອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຂົາ, ເງິນຈະບໍ່ເປັນເຈົ້າຂອງລັດ ແລະ ປະຊາຊົນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ຈະເປັນພຽງການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການແລກປ່ຽນສິນຄ້າເທົ່ານັ້ນ.
ພວກເຮົາຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າການສູ້ຮົບຕໍ່ຕ້ານທຶນຂອງທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບນີ້ຈະໝາຍເຖິງການສູ້ຮົບທີ່ຍາກທີ່ສຸດສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ເພາະວ່າໃນປະຈຸບັນນີ້ ອຳນາດອັນມະຫາສານທີ່ສຸດທີ່ໂລກເຄີຍມີມາແມ່ນສຸມໃສ່ທຶນຂອງທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ.

ນີ້ແມ່ນບັນຫາຂອງການຕໍ່ສູ້ເພື່ອອຳນາດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດແລະຄວາມຕາຍ, ເຊິ່ງຄູ່ແຂ່ງຮູ້ດີກວ່າໝູ່ເພື່ອນແລະຜູ້ຕິດຕາມສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ. ການສູ້ຮົບນີ້ຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຂຶ້ນເພາະວ່າປະຊາກອນທັງໝົດຍັງຕົກຢູ່ໃນຄວາມບ້າຄັ່ງຂອງການສ້າງກຳໄລ.

ຄຳຖາມພື້ນຖານທີ່ຄວນຕອບອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນສະຖານທີ່ນີ້ດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນທັງໝົດແມ່ນຄຳຖາມວ່າລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດມີຖານະແນວໃດໃນສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊັບສິນ. ຈາກການສັງເກດພື້ນຖານຂອງບົດທຳອິດ ແລະ ໂດຍສະເພາະຈາກການຄັດຄ້ານພື້ນຖານທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນຕໍ່ກັບລັດທິສັງຄົມນິຍົມມາກຊິດ, ມີຜົນມາຈາກຜົນສະທ້ອນທາງທຳມະຊາດສຳລັບລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ຄື ການຮັບຮູ້ຊັບສິນພື້ນຖານ. ການຮັບຮູ້ຊັບສິນສ່ວນຕົວນີ້ແມ່ນຝັງເລິກເກີນໄປໃນຊີວິດຂອງຊາວອາຣີ. ຈິດໃຈທີ່ສ້າງສັນທີ່ຮັບຮູ້ສິ່ງແວດລ້ອມ, ເຊິ່ງພິຈາລະນາສິ່ງແວດລ້ອມເພື່ອສ້າງ ແລະ ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຈາກມັນຈາກໂລກຂອງມັນ, ຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນທີ່ເກັບເອົາໝາກຜົນຂອງມັນຈາກໂລກຜ່ານການເຮັດວຽກໜັກ, ຜູ້ທີ່ຕັ້ງຖິ່ນຖານ, ສ້າງເຮືອນ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆໃຫ້ຕົນເອງ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານ ແລະ ຝັງຮາກຖານຢູ່ໃນວົງມົນຂອງຍາດພີ່ນ້ອງຂອງລາວ, ສະຫາຍເຊື້ອຊາດຂອງລາວ, ຜູ້ຊາຍທີ່ຫຼັງຈາກນັ້ນດຳເນີນການເທິງພື້ນຖານໂຄງລ່າງດັ່ງກ່າວທີ່ຝັງຮາກຖານຢູ່ໃນດິນໄປສູ່ວັດທະນະທຳທີ່ສູງຂຶ້ນ ແລະ ສ້າງໂລກຂອງລາວ - ທີ່ - ໃນຄວາມໝາຍທາງປັນຍາທີ່ສູງຂຶ້ນ, ໃນຂົງເຂດປັດຊະຍາ, ບົດກະວີ, ດົນຕີ, ສິລະປະ ແລະ ຮູບປັ້ນ - ຜູ້ຊາຍຄົນນີ້ແນ່ນອນບໍ່ສາມາດຄິດເຖິງມັນແຕກຕ່າງຈາກຜົນງານຂອງມືຂອງລາວ, ເຊິ່ງເກີດມາຈາກຕົວລາວເອງ, ກໍ່ເປັນຊັບສິນຂອງລາວເຊັ່ນກັນ. ຈາກຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບມະນຸດທີ່ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນນີ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍກົງ, ການເຄົາລົບຊັບສິນຂອງຄົນອື່ນ, ແລະກົດໝາຍກໍ່ເກີດຂຶ້ນ.

ໃນການຕໍ່ຕ້ານພື້ນຖານ ແລະ ບໍ່ສາມາດປອງດອງກັນໄດ້ຕໍ່ຈິດໃຈທີ່ສ້າງສັນ, ຈິດໃຈທີ່ໂລບມາກ ແລະ ລັກຂະໂມຍຂອງມະນຸດຄົນອື່ນທີ່ມີນິໄສແຕກຕ່າງກັນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກລົມຫາຍໃຈຂອງການສ້າງ, ຜູ້ທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍຈາກບ່ອນໜຶ່ງໄປຫາບ່ອນໜຶ່ງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດວາງຮາກຖານໄວ້ບ່ອນໃດກໍ່ໄດ້, ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຢ່າງກວ້າງຂວາງ, ແລະ ຈາກດິນ, ໃນການພັດທະນາທີ່ຍາວນານໄປສູ່ວັດທະນະທຳທີ່ສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແຕ່ດ້ວຍຈິດໃຈທີ່ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ດ້ວຍເງິນຂອງພວກເຂົາ, ໄດ້ຍ້າຍຈາກປະເທດໜຶ່ງໄປຫາປະເທດອື່ນ, ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ "ລ້ຽງສັດ" ໃນເມືອງ ຫຼື ເນື້ອທີ່ດິນແຕ່ລະແຫ່ງ. ແມ່ນແຕ່ໃນທົ່ງນາຂອງປະເທດທີ່ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ຊາວຢິວຍັງຍືນຢູ່ໄກຈາກການຜະລິດຕົວຈິງ, ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກຊາວຢິວໃນຖານະຊາວກະສິກອນ, ບໍ່ແມ່ນຊ່າງ, ບໍ່ແມ່ນວິສະວະກອນ ຫຼື ຊ່າງກໍ່ສ້າງ, ບໍ່ແມ່ນໂຮງງານ ແລະ ກຳມະກອນທີ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ, ແລະ ອັດສະລິຍະສ້າງສັນທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນແປກປະຫຼາດສຳລັບລາວເຖິງແມ່ນວ່າໃນສິລະປະ ແລະ ວິທະຍາສາດ. ຈິດໃຈທີ່ເຄື່ອນໄຫວເລີ່ມຕົ້ນກິດຈະກຳລັກສະນະຂອງມັນພຽງແຕ່ບ່ອນທີ່ຜົນງານໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍມືທີ່ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ວັດຖຸໄດ້ຖືກຜະລິດ, ຢູ່ທີ່ນັ້ນຈິດໃຈທີ່ໂລບມາກຮູ້ວ່າຈະຈັດຊື້ສິນຄ້າເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອ.

Machine Translated by Google

ຕົວມັນເອງ ແລະ ເພື່ອເຄື່ອນຍ້າຍພວກເຂົາໄປສູ່ຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານການເງິນ. ບໍ່ແມ່ນເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທາງເສດຖະກິດຂອງຊາດ ແຕ່ເພື່ອສ້າງກຳໄລໃຫ້ສູງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຕົວມັນເອງຈາກການຈະລາຈອນຂອງການຜະລິດໄປສູ່ການບໍລິໂພກນີ້ ເຊິ່ງມັນໄດ້ຕັ້ງຕົວເອງລະຫວ່າງຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກ - ພໍ່ຄ້າໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ໃນມືນີ້ ພໍ່ຄ້າ ແລະ ຜູ້ແລກປ່ຽນເງິນຕາ ໄດ້ກາຍເປັນຄະນະກຳມະການ ແລະ ເຈົ້າຂອງທະນາຄານ. ເສດຖະກິດຂອງທົ່ວໂລກໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ມີຄວາມໝາຍທີ່ສຸດ. ຈິດໃຈທີ່ສະຫຼາດ, ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ກ້າຫານ, ສ້າງສັນ ແລະ ມີປະສິດທິພາບບໍ່ໄດ້ປົກຄອງອີກຕໍ່ໄປ; ຈິດໃຈທີ່ບິດເບືອນ, ບໍ່ສາມາດສ້າງສິ່ງໃດຂອງຕົນເອງ, ຂູດຮີດ ແລະ ໂລບມາກ, ເປັນກົດລະບຽບ. ເງິນປົກຄອງວຽກງານ ແລະ ເລືອດ.

ຈິດໃຈທີ່ເຄື່ອນໄຫວຂອງຊາວຢິວສາມາດເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຄື່ອນທີ່ໄປມາໄດ້, ແມ່ນແຕ່ທີ່ດິນຜ່ານການຈຳນອງ, ອຸດສາຫະກຳທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ມີມາດົນນານຜ່ານການປິດບັນຊີ ແລະ ຜ່ານບໍລິສັດຫຸ້ນ, ແລະ ຜ່ານເສດຖະກິດພັນທະບັດຂອງລັດ, ທຶນສາກົນຍັງໄດ້ແຍກລັດຖະບານອອກຈາກປະຊາຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນປະຈຸບັນ, ລັດຖະບານທັງໝົດແມ່ນຂຶ້ນກັບທຶນກູ້ຢືມຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ໃນສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປະຊາຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າເປັນພຽງຜູ້ເກັບດອກເບ້ຍສຳລັບເຈົ້ານາຍທີ່ບໍ່ເປີດເຜີຍຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນ Wall Street, ນະຄອນລອນດອນ ແລະ ປາຣີ.

ການສັງເກດສັ້ນໆເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມລັບທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດຂອງການຕໍ່ຕ້ານທີ່ບໍ່ສາມາດປອງດອງກັນໄດ້ລະຫວ່າງຄົນທີ່ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ຊາວຢິວທີ່ມີຄວາມໂລບມາກ. "ຊາວອາຣີອານສ້າງ, ຊາວຢິວຍຶດເອົາໂລກໄວ້ເພື່ອຕົນເອງ.

ໃນທີ່ນີ້ອາດຈະເພີ່ມຕື່ມອີກໂດຍຫຍໍ້ວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ລະອຽດຫຼາຍລະຫວ່າງຊັບສິນ ແລະ ການຄອບຄອງ. ການຄອບຄອງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນຊັບສິນ, ການຄອບຄອງບໍ່ສາມາດສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍຕົນເອງໄດ້. ໃນກໍລະນີຂອງການຄອບຄອງ, ຕົ້ນກຳເນີດຂອງການຄອບຄອງບໍ່ໄດ້ຖືກຕັ້ງຄຳຖາມ. ຊາວຢິວໄດ້ຍຶດເອົາການຄອບຄອງຊັບສິນຂອງປະຊາຊົນ Aryan ແລະປະຈຸບັນປົກຄອງຜູ້ສ້າງຜ່ານອຳນາດທາງດ້ານການເງິນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຮູບແບບທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຂອງຊັບສິນໃນຮູບແບບຂອງການຮຽກຮ້ອງທາງກົດໝາຍ, ພັນທະບັດ, ການຈຳນອງ, ແລະອື່ນໆ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທົ່ວໂລກໃນປະຈຸບັນ ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ທຶນໂດຍຜ່ານດອກເບ້ຍ. ຮູບແບບເສດຖະກິດທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບໍ່ຮູ້ຂອບເຂດຂອງການຄອບຄອງ, ມັນເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດທັງໝົດດ້ວຍວຽກງານທັງໝົດຂອງພວກເຂົາຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ດອກເບ້ຍຂອງບັນດານັກທຸລະກິດທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບຈຳນວນໜຶ່ງ.

ຕໍ່ກັບສິ່ງນີ້, ເສດຖະກິດໂຈນທຶນນິຍົມທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດທີ່ບໍ່ໜ້າຢ້ານກົວເລັກນ້ອຍ, ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໄດ້ກຳນົດ ຂໍ້ຈຳກັດສິດທີ່ໃນຊັບສິນ. ຫຼັກການສຳລັບຂໍ້ຈຳກັດນີ້ຢູ່ໃນປະໂຫຍກທີ່ວ່າ: "ຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ". ການທີ່ຂໍ້ຈຳກັດນີ້ສຳລັບຊັບສິນສາມາດຍົກສູງຂຶ້ນຫຼາຍມັນເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະບໍ່ປະຕິເສດແມ່ນແຕ່ວຽກງານອຸດສາຫະກຳທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ຕາບໃດທີ່ພວກມັນຍັງຢູ່ໃນການຄອບຄອງສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ສ້າງ (ພວກເຮົາຄິດເຖິງ Krupp, Mannesmann, Thyssen, ແລະອື່ນໆ), ເຊິ່ງຂັດກັບຜົນປະໂຫຍດຂອງທັງໝົດ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອເຈົ້າຂອງວຽກງານຂະໜາດໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ເຂົ້າໃຈບັນຫາທາງສັງຄົມ ແລະ ສາມາດຊອກຫາຂໍ້ຈຳກັດທີ່ຖືກຕ້ອງລະຫວ່າງຜົນປະໂຫຍດຕົນເອງທີ່ເໝາະສົມຈາກການຜະລິດ, ລາຄາທີ່ເໝາະສົມສຳລັບການຂາຍ ແລະ ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ, ແລະ ຮູບແບບການມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ສອດຄ່ອງ ແລະ ມີຄຸນຄ່າຂອງກຳລັງແຮງງານໃນລາຍຮັບຂອງວຽກງານ.

ໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາມາສູ່ການສັງເກດພື້ນຖານໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບຮູບແບບການຜະລິດພາຍນອກ. ເສດຖະກິດເຢຍລະມັນທີ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງມີພະລັງກ່ອນສົງຄາມໄດ້ຖືກແຍກແຍະອອກໂດຍການປະສົມປະສານທີ່ໂຊກດີຫຼາຍຂອງທຸລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່, ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ໃນແນວໂນ້ມທີ່ຈະເປັນທຸລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່, ມັນມີອັນຕະລາຍຕໍ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຕາບໃດທີ່ຂັ້ນຕອນຕໍ່ໄປຢູ່ເໜືອທຸລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່, ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຄວາມຕ້ອງການອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດຂອງທຶນນິຍົມທີ່ສູງຂອງການຄອບງຳຕະຫຼາດ ແລະ ການກົດຂີ່ຂອງລາຄາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນເປັນທີ່ຍອມຮັບຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າອຸດສາຫະກຳບາງຢ່າງສາມາດເຮັດວຽກໄດ້ພຽງແຕ່ເປັນທຸລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ໃຊ້ກັບສາຂາອຸດສາຫະກຳເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຮົາໂດຍທົ່ວໄປກຳນົດວ່າເປັນອຸດສາຫະກຳໜັກ. ໂດຍບໍ່ຕ້ອງການເຂົ້າໄປໃນລາຍລະອຽດໃນຈຸດນີ້, ມັນອາດຈະຖືກກ່າວໂດຍພື້ນຖານວ່າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະພະຍາຍາມປ່ຽນແປງພື້ນຖານໃນຮູບແບບພາຍນອກເຫຼົ່ານີ້ຂອງເສດຖະກິດ. ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດປະຕິເສດທຸກປະເພດຂອງ "ສັງຄົມນິຍົມ ຫຼື ຄວາມເປັນຊາດ" ໃນຄວາມໝາຍຂອງມາກ. ອຸດົມການທາງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຂະໜາດໃຫຍ່

Machine Translated by Google

ຈຳນວນການດຳລົງຊີວິດທີ່ມີອິດສະລະພາບທາງດ້ານເສດຖະກິດຢ່າງແນ່ນອນໃນທຸລະກິດຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າມີພຽງຜູ້ຊາຍທີ່ມີອິດສະລະພາບ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຈັດການວຽກງານ ແລະ ລາຍໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງເສລີ ຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຢ່າງຈິງຈັງກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າ, ວ່າມີພຽງແຕ່ຢູ່ໃນດິນນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ບຸກຄົນທີ່ມີອຳນາດເກີດຂື້ນ ແລະ ພຽງແຕ່ຢູ່ໃນດິນແຫ່ງ ອິດສະລະພາບ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຊຸມຊົນຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ເຊິ່ງເຊື່ອມໂຍງຜູ້ທີ່ຜູກພັນຜ່ານວຽກງານຮ່ວມກັນເຂົ້າກັບຊຸມຊົນແຫ່ງຊີວິດ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນປະເທດທີ່ມີອິດສະລະພາບ ແລະ ມີສະຕິ.

ພຽງແຕ່ຢູ່ໃນດິນດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນ ສະຫວັດດີການຂອງບຸກຄົນຈະສາມາດລວມເຂົ້າກັບສະຫວັດດີການຂອງທຸກຄົນໄດ້.

ກ່ຽວກັບຂອບເຂດຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດ

ລັດ ທີ່ແມນເຊສເຕີ21 ແລະ ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມຂອງລັດ ແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັນຫຼາຍເມື່ອເວົ້າເຖິງການກຳນົດຂໍ້ຈຳກັດທີ່ລັດຕ້ອງປະຕິບັດຕາມໃນການແຊກແຊງຂອງຕົນໃນເສດຖະກິດ. ຫຼັກການທຳອິດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີອິດສະລະພາບຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້ຈາກຜູ້ປົກຄອງຂອງລັດທຸກຄົນ, ມັນຢາກເຫັນລັດຖືກຫຼຸດບົດບາດໃຫ້ເປັນຜູ້ເຝົ້າຍາມກາງຄືນ. ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມຂອງລັດເຊື່ອວ່າທຸລະກິດສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນດຳເນີນການ ແລະ ບໍລິຫານໂດຍລັດເອງໄດ້ດີທີ່ສຸດ. ຮູບແບບທີ່ຮຸນແຮງທີ່ສຸດຂອງສັງຄົມນິຍົມ ຫຼື ການເປັນຂອງຊາດ, ເຊິ່ງເປັນຄຳສັບພາສາລັດເຊຍສຳລັບການດຳເນີນທຸລະກິດໂດຍທຸກຄົນ, ໄດ້ສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ສັງເກດເບິ່ງການທົດລອງຂອງສັງຄົມນິຍົມຢ່າງບໍ່ລຳອຽງ, ດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນຢ່າງຈະແຈ້ງ, ວ່າຮູບແບບການຜະລິດແບບຄອມມູນິດດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ໃນໄລຍະຍາວ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄຳອະທິບາຍຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບພື້ນຖານຂອງເສດຖະກິດຈະສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກ່ຽວກັບເຫດຜົນພາຍໃນຂອງປະກົດການນີ້. ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ການສະກັດກັ້ນການລິເລີ່ມຂອງຜູ້ປະກອບການ, ການຂາດແຮງຈູງໃຈເພື່ອກຳໄລ, ການກຳຈັດການແຂ່ງຂັນ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກທີ່ຖືກໃຊ້ດ້ວຍກຳລັງທີ່ໂຫດຮ້າຍໂດຍໂຊວຽດຕ້ອງຫຼຸດຜ່ອນຄວາມໄດ້ປຽບຂອງການຜະລິດໃຫ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

ຮູບແບບ "ການຄວບຄຸມຂອງລັດ" ທີ່ຄ່ອຍໆເປັນໄປ ແລະ ອ່ອນໂຍນກວ່າຂອງທຸລະກິດຕ່າງໆ ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້ຈາກຊີວິດເສດຖະກິດເຢຍລະມັນຂອງພວກເຮົາແມ່ນສາມາດນຳໃຊ້ໃຫ້ປະສົບຜົນສຳເລັດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດໃນຂະແໜງການຕ່າງໆຂອງເສດຖະກິດສາທາລະນະເທົ່ານັ້ນ. ໃນຂົງເຂດທີ່ດຳເນີນການແຂ່ງຂັນກັບເສດຖະກິດເສລີ, ໂດຍສະເພາະໃນຂະແໜງການຜະລິດອຸດສາຫະກຳຂະໜາດໃຫຍ່ (ຖ່ານຫີນ), ຄວາມສຳເລັດທາງການຄ້າແມ່ນມີຂໍ້ຈຳກັດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເມື່ອທຽບກັບເສດຖະກິດເສລີ, ເຊິ່ງຢູ່ໃນຖານະທີ່ຈະຕັດສິນໃຈທີ່ສຳຄັນທັງໝົດໄດ້ໄວ ແລະ ເປັນອິດສະຫຼະຫຼາຍກວ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນກໍລະນີຂອງວິສາຫະກິດຂອງລັດ. ເພື່ອໃຫ້ມີການຕັດສິນທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບທຸລະກິດໃດໂດຍທົ່ວໄປທີ່ເໝາະສົມກັບການຄວບຄຸມຂອງລັດ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າລັດຮັບຜິດຊອບການດຳເນີນງານທັງໝົດຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໃນຕຳແໜ່ງໃດ.

ພວກເຮົາໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເຫັນໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະສາດໃນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ. ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກ, ຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ໃຊ້, ແມ່ນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼັກສອງຄົນໃນທຸກໆເສດຖະກິດ. ດຽວນີ້ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າການນຳໃຊ້, ໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍ, ແມ່ນບຸກຄົນສະເພາະ, ຫຼືສະແດງອອກຢ່າງຈະແຈ້ງ: ເຂົ້າຈີ່ທຸກຊີ້ນສາມາດບໍລິໂພກໄດ້ໂດຍຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຍັງມີຈຸດປະສົງເພື່ອການນຳໃຊ້ສ່ວນຕົວເທົ່ານັ້ນ, ເງິນຄ່າໃຫ້ໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມເປັນຫຼັງຄາໃຫ້ກັບວົງມົນນ້ອຍໆທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັນ, ສະຖານທີ່ເຮັດວຽກໃຫ້ຕຳແໜ່ງໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມໃຫ້ກັບເພື່ອນຮ່ວມງານທີ່ອາດຈະມີຈຳນວນຫຼາຍກວ່າແຕ່ຍັງມີຈຳກັດ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງການບໍລິໂພກ ຫຼື ການນຳໃຊ້ຜະລິດຕະພັນທົ່ວໄປໄດ້ເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າການບໍລິໂພກ, ໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍ, ແມ່ນບຸກຄົນ, ສິ່ງດຽວກັນນີ້ກໍ່ເປັນຄວາມຈິງຂອງການຜະລິດ, ຂອງການຜະລິດສິນຄ້າ. ຜະລິດຕະພັນຂອງວຽກງານທີ່ມີຜົນຜະລິດມີຄຸນຄ່າຫຼາຍເທົ່າໃດ, ມັນກໍ່ຈະເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າສິ່ງນີ້ເກີດຂື້ນຈາກກຳລັງສ້າງສັນສ່ວນຕົວສູງເທົ່ານັ້ນ.

ສຳລັບຜົນງານຂອງຈິດໃຈໃນຂົງເຂດວິທະຍາສາດ ແລະ ສິລະປະ, ໃນຂົງເຂດການປະດິດສ້າງ ແລະ ການຄົ້ນພົບທາງດ້ານເຕັກນິກ ນີ້ແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໃນທັນທີ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າໃນກໍລະນີຂອງວຽກງານທີ່ປະກອບເຂົ້າກັນໃນ

21 ລັດທິແມນເຊສເຕີ (Manchesterism) ແມ່ນໂຮງຮຽນແຫ່ງຄວາມຄິດທາງເສດຖະກິດທີ່ເກີດຂື້ນໃນ ສະຕະວັດ ທີ 19 ທີ່ເມືອງແມນເຊສເຕີ ເປັນປະຕິກິລິຍາຕໍ່ຕ້ານກົດໝາຍ Cora Laws ທີ່ມີນະໂຍບາຍປົກປ້ອງຂອງປີ 1815 ແລະ 1846. ມັນໄດ້ສະໜັບສະໜູນການຄ້າເສລີ ແລະ ສະໜັບສະໜູນນັກອຸດສາຫະກຳຕໍ່ຕ້ານຜົນປະໂຫຍດດ້ານກະສິກຳຂອງພວກຄົນຊັ້ນສູງ. ຜູ້ສະໜັບສະໜູນຫຼັກຂອງການເຄື່ອນໄຫວນີ້ແມ່ນ Richard Cobden (1804-1865) ແລະ John Bright (1811-1889)

Machine Translated by Google

ວິສາຫະກິດທີ່ຄ້າຍຄືກັບໂຮງງານ, ເຊິ່ງການໃຊ້ເຄື່ອງຈັກຜ່ານເຄື່ອງຈັກສະກັດກັ້ນວຽກງານສ່ວນບຸກຄົນຂອງມະນຸດເກືອບທັງໝົດ, ໃນທີ່ສຸດມັນກໍຍັງຖືກຕ້ອງຢູ່ວ່າເກີບຄູ່ໜຶ່ງທີ່ຜູ້ອອກແຮງງານຄົນນີ້ຜະລິດຢ່າງແມ່ນຍໍາສາມາດຜະລິດໄດ້ໂດຍຄົນນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນໂດຍຄົນອື່ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄຸນນະພາບຂອງຜະລິດຕະພັນຫຼຸດລົງຕາມການໃຊ້ເຄື່ອງຈັກທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ໃນທຸລະກິດກະສິກໍາແລ້ວ, ກົດລະບຽບເກົ່າແມ່ນຖືກຕ້ອງ: "ສາຍຕາຂອງເຈົ້າຂອງງົວເຮັດໃຫ້ງົວອ້ວນ", ນັ້ນຄື, ມີພຽງການດູແລສ່ວນຕົວຂອງຜູ້ປັບປຸງພັນເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນສູງສຸດ.

ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງເສດຖະກິດຄອມມູນິດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງທຸກໆຄັ້ງດ້ວຍຄວາມລົ້ມເຫຼວຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດໂດຍພື້ນຖານວ່າທັງການບໍລິໂພກ ແລະ ການຜະລິດລ້ວນແຕ່ຂັດກັບສັງຄົມນິຍົມ. ໃນປັດຈຸບັນ, ທັນທີທີ່ມະນຸດປະຖິ້ມຮູບແບບເສດຖະກິດດັ້ງເດີມຂອງເສດຖະກິດສ່ວນບຸກຄົນໃນຄອບຄົວ ແລະ ກ້າວໄປສູ່ຮູບແບບເສດຖະກິດທີ່ສັບສົນຫຼາຍຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການແບ່ງງານ ແລະ ໄດ້ສ້າງຊຸມຊົນຂອງລັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ມັນກໍມີການແຊກແຊງລະຫວ່າງການຜະລິດ ແລະ ການບໍລິໂພກບາງສິ່ງບາງຢ່າງໃໝ່ - ການຄ້າ ແລະ ລະບົບການເງິນ.

ການສັງເກດການທາງດ້ານປັດຊະຍາເສດຖະກິດທີ່ລຽບງ່າຍນີ້ໃຫ້ຫຼັກຖານທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດແກ່ພວກເຮົາກ່ຽວກັບຂົງເຂດທີ່ລັດຕ້ອງຈໍາກັດກິດຈະກໍາທາງເສດຖະກິດຂອງຕົນ. ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນທັນທີວ່ານີ້ແມ່ນບັນຫາຂອງບັນຫາທີ່ບຸກຄົນທຸກຄົນມີຄວາມສົນໃຈເທົ່າທຽມກັນ. ແລະມັນເປັນເຫດຜົນທີ່ວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ລັດຈະພົບເຫັນຂອບເຂດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເປັນຕົວຢ່າງຂອງຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ.

ຖ້າປັດຊະຍາເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາຖືກຕ້ອງ, ລັດຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ເປັນແບບຢ່າງໃນຂົງເຂດເຫຼົ່ານີ້ ໃນກໍລະນີທີ່ມັນໄດ້ລອງໃຊ້ມືຂອງຕົນແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ມັນຍັງໄດ້ປະຕິບັດໃນ ຂົງເຂດການຂົນສົ່ງ. ການປະຕິບັດຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ທາງລົດໄຟເຢຍລະມັນກ່ອນສົງຄາມແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນແບບຢ່າງ, ແລະພວກມັນແມ່ນເຖິງແມ່ນວ່າໃນທຸກມື້ນີ້ໃນຂອບເຂດທີ່ຄວາມຊື່ສັດແບບເກົ່າຕໍ່ໜ້າທີ່ ແລະ ສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບຍັງຄົງປົກຄອງ. ຄົນເຮົາຍັງມັກໃຫ້ກຽດລະບົບທາງລົດໄຟທີ່ບໍ່ແມ່ນຂອງລັດໃນອາເມລິກາທີ່ມີຄວາມສົມບູນແບບພິເສດ; ນີ້ຍັງຖືກຕ້ອງໃນສະພາບການສະເພາະໃດໜຶ່ງຕາບໃດທີ່ການຈະລາຈອນເກີດຂຶ້ນຢ່າງເສລີຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະຄວາມຫຍຸ້ງຍາກນ້ອຍໆຫຼາຍຢ່າງທີ່ຜູກມັດກັບລະບົບລັດຖະການກໍ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກລ່ຽງໄດ້. ແມ່ນແຕ່ການກໍ່ສ້າງຫົວລົດໄຟທີ່ມີຂະໜາດໃຫຍ່ໃນອາເມລິກາກໍ່ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມປະຫຼາດໃຈໃນບັນດາພວກເຮົາກ່ອນໜ້ານີ້, ແຕ່ເຫດຜົນຫຼັກສໍາລັບສິ່ງນີ້ແມ່ນວ່າຂອບເຂດທີ່ກວ້າງຂວາງຂອງເຄືອຂ່າຍທາງລົດໄຟຂອງອາເມລິກາເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນໄປໄດ້ງ່າຍຂຶ້ນທາງດ້ານເຕັກນິກ. ແຕ່ນີ້ບໍ່ແມ່ນລັກສະນະຂອງການຂົນສົ່ງແຕ່ເປັນຄວາມຈິງທາງດ້ານເຕັກນິກທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງການສັງເກດການຂອງພວກເຮົາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນກວ່ານັ້ນສໍາລັບຄໍາຖາມຂອງພວກເຮົາແມ່ນ - ຄວາມປອດໄພຂອງການຂົນສົ່ງທາງລົດໄຟ. ໃນຂົງເຂດນີ້, ທາງລົດໄຟເຢຍລະມັນໄດ້ຮັບຮູ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ສູງສຸດຂອງການຂົນສົ່ງຂອງລັດ ແລະ ຍັງສາມາດອ້າງເອົາຊື່ສຽງຂອງຕົນເອງວ່າໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ເປັນໄປໄດ້, ທັງທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ການຈັດຕັ້ງ. ດ້ວຍຄວາມບໍ່ລະມັດລະວັງທີ່ບໍ່ຮັບຜິດຊອບ, ຊີວິດຂອງຜູ້ໂດຍສານໄດ້ຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍໃນຂົງເຂດນີ້, ໂດຍສະເພາະໃນເສັ້ນທາງລົດໄຟຂອງອາເມລິກາ ແລະ ຝຣັ່ງ, ເຊິ່ງເກີດຂຶ້ນຈາກປະຫວັດສາດຂອງອຸບັດຕິເຫດທາງລົດໄຟໃນເສັ້ນທາງລົດໄຟຂອງອາເມລິກາ ແລະ ທາງລົດໄຟຂອງຝຣັ່ງກ່ອນການເປັນຂອງລັດ, ຕາບໃດທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຮັບໃຊ້ການສະແຫວງຫາກໍາໄລຢ່າງບໍ່ລະມັດລະວັງຂອງຄອບຄົວ Rothschilds ໃນປາຣີ. - ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້, ພວກເຮົາຍັງເຫັນການຄັດຄ້ານພື້ນຖານລະຫວ່າງແນວຄວາມຄິດຂອງທຶນນິຍົມກ່ຽວກັບກໍາໄລ ແລະ ແນວຄວາມຄິດຂອງໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະກິດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອີກຄັ້ງ.

ໜ້າວຽກຂອງການຄ້າ, ກ່ອນອື່ນໝົດ, ແມ່ນເພື່ອຮັບໃຊ້ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໂດຍຜ່ານການໂອນສິນຄ້າ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ປອດໄພ, ວ່ອງໄວ ແລະ ລາຄາຖືກໄປຍັງສະຖານທີ່ ຫຼື ບ່ອນເຮັດວຽກ. ຄໍາຖາມກ່ຽວກັບກໍາໄລມາເປັນອັນດັບສອງໃນລັດວິສາຫະກິດ, ຫຼື ມັນເປັນພຽງຄໍາຖາມກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍພາສີເທົ່ານັ້ນ. ການຄ້າກໍ່ເປັນຂອງລະບົບໄປສະນີ ແລະ ໂທລະເລກຕາມທໍາມະຊາດເຊັ່ນກັນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້, ມັນຕ້ອງການພຽງແຕ່ຄວາມຊົງຈໍາທີ່ມີກຽດກ່ຽວກັບການປະຕິບັດງານຂອງລັດຖະບານໄປສະນີ ແລະ ໂທລະເລກຂອງເຢຍລະມັນເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໜ້າທີ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ສໍາຄັນນີ້ໄດ້ບັນລຸຜົນສໍາເລັດຢ່າງປອດໄພ, ວ່ອງໄວ ແລະ ໜ້າເຊື່ອຖືໂດຍລັດ.

Machine Translated by Google

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການຄ້າໄດ້ຖືກພິຈາລະນາວ່າເປັນໜ້າທີ່ສະເພາະຂອງການລິເລີ່ມຜູ້ປະກອບການເອກະຊົນສະເໝີມາ. ໃນປັດຈຸບັນ, ການຄ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງຄືກັບລະບົບການຂົນສົ່ງ. ສໍາລັບລະບຽບການຂອງລັດ, ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ, ມີພຽງແຕ່ສິນຄ້າປະເພດໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນສິນຄ້າບໍລິໂພກຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈໜ້ອຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຄົນເຮົາຄາດຫວັງກ່ອນສົງຄາມຂອງລະບຽບການຂອງລັດກ່ຽວກັບການຄ້າຜະລິດຕະພັນອາຫານທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ - ເນື່ອງຈາກຫຼັກການການຄ້າເສລີໄດ້ປົກຄອງວິທີຄິດທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາ - ແຕ່ໃນປະຈຸບັນ, ຄົນເຮົາສາມາດຄາດຫວັງໜ້ອຍຫຼາຍ, ເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງການເກັບດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມອັບອາຍໃນຜະລິດຕະພັນອາຫານທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນຊ່ວງເວລາຫຼັງສົງຄາມທີ່ຍັງບໍ່ທັນຖືກລືມ, ແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດທີ່ຈະສະໜອງການກະກຽມ, ການໂອນ ແລະການແຈກຢາຍຜະລິດຕະພັນອາຫານທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຈະຕົກຢູ່ໃນດິນທີ່ອຸດົມສົມບູນ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກເຮົາພົບວ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນບັນດາຄູ່ແຂ່ງຂອງພວກເຮົາໃນຂົງເຂດເສດຖະກິດ, ພວກ Bolshevists, ພະຍາຍາມແກ້ໄຂບັນຫານີ້, ນັ້ນຄື, ຜ່ານການຄວບຄຸມການຜະລິດ ແລະ ການແຈກຢາຍຂອງລັດ. ສິ່ງທີ່ຜິດພາດຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນແລ້ວ, ແມ່ນຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະດໍາເນີນການຜະລິດ ຫຼື ເຂົ້າໃຈມັນສະເໝີໃນລັກສະນະທີ່ຄວບຄຸມໂດຍລັດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການແຈກຢາຍຜົນຜະລິດທີ່ຖືກຕ້ອງແມ່ນໜ້າວຽກຂອງລັດທີ່ສໍາຄັນໂດຍສະເພາະຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ. ເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າສັງເກດວ່າໃນຣັດເຊຍ, ອົງການຈັດຕັ້ງຊົນຊັ້ນກາງເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງຄົງຮັກສາໄວ້ແມ່ນສະຫະກອນການຜະລິດກະສິກໍາ ແລະ ຜູ້ບໍລິໂພກ, ດັ່ງນັ້ນ, ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ອົງການຈັດຕັ້ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ກໍານົດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງໃນການເກັບຮັກສາ ແລະ ເກັບກໍາຜະລິດຕະພັນອາຫານທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ ແລະ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການສະໜອງຜູ້ບໍລິໂພກເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ. ການສໍາຫຼວດພາສາເຢຍລະມັນຂອງພວກເຮົາ

ຊີວິດເສດຖະກິດສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນບັນດາພວກເຮົາ, ແນວຄວາມຄິດນີ້ບໍ່ແມ່ນສິ່ງໃໝ່ທັງໝົດ, ແຕ່ແນວຄວາມຄິດການຮ່ວມມືໄດ້ມີອິດທິພົນເພີ່ມຂຶ້ນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດມີໄວ້ໃນໃຈສໍາລັບການຄວບຄຸມບັນຫາທີ່ສໍາຄັນພິເສດນີ້. ການນໍາໃຊ້ຜະລິດຕະພັນກະສິກໍາແບບຮ່ວມມືຮັບປະກັນ, ໃນດ້ານໜຶ່ງ, ໃຫ້ຊາວກະສິກອນສາມາດກໍາຈັດຜະລິດຕະພັນຂອງລາວໃນລາຄາທີ່ເໝາະສົມ, ມັນຮັບປະກັນການຊື້ປຸ ຍ, ອຸປະກອນກະສິກໍາ, ແລະອື່ນໆແບບຮ່ວມມື, ແລະ ໂດຍສະເພາະມັນພະຍາຍາມຮັບປະກັນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໂດຍຜ່ານການສ້າງຕັ້ງສາງສິນຄ້າກະສິກໍາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສະຫະພັນຜູ້ບໍລິໂພກໄດ້ດໍາເນີນຂັ້ນຕອນທີ່ເປັນປະໂຫຍດຢ່າງສົມບູນເພື່ອສະໜອງຜະລິດຕະພັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ບໍລິໂພກໂດຍກົງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດດ້ວຍການສະກັດກັ້ນການຄ້າຕົວກາງ. ການລວມຕົວຂອງສະຫະກອນການຜະລິດ ແລະ ສະຫະກອນຜູ້ບໍລິໂພກພາຍໃຕ້ການຊີ້ນໍາຂອງລັດແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫານີ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້, ຫຼັກຂອງຄໍາຖາມແມ່ນອີກເທື່ອໜຶ່ງ: ບໍ່ແມ່ນກໍາໄລ, ແຕ່ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການແມ່ນໜ້າທີ່ທໍາອິດຂອງເສດຖະກິດ.

ສໍາລັບການຄ້າຍັງມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ພຽງພໍທີ່ຈະຄອບຄອງມັນໂດຍສະເພາະໃນທຸກຂົງເຂດທີ່ປັດໃຈສ່ວນຕົວຂອງຄວາມສ່ຽງເຂົ້າມາກ່ຽວຂ້ອງ. ສໍາລັບຜະລິດຕະພັນອາຫານທີ່ປອດໄພສະເໝີ, ແລະໃນທຸກສະຖານະການຂອງການຂາຍ, ປັດໃຈຕ່າງໆທີ່ສະແດງລັກສະນະຂອງນັກທຸລະກິດແມ່ນຖືກກໍາຈັດອອກຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ.

ລະບົບການເງິນແມ່ນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດອັນດັບສາມທີ່ຕ້ອງນໍາມາຢູ່ພາຍໃຕ້ລະບຽບການຂອງລັດ. ນັກທິດສະດີການເງິນຫຼາຍຄົນໄດ້ອະທິບາຍວ່າເງິນເປັນວິທີການແລກປ່ຽນເພື່ອແລກປ່ຽນຜະລິດຕະພັນ; ຄໍາອະທິບາຍນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ຄົບຖ້ວນ ແລະ ບໍ່ຊັດເຈນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄໍານິຍາມນີ້ສະແດງເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຖືກຕ້ອງວ່າເງິນເປັນຕົວຊ່ວຍໃນການຈະລາຈອນສິນຄ້າ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດອ້າງສິດພິເສດໃນການໃຊ້ຫຼຽນເພື່ອຕົນເອງໄດ້ພິສູດແລ້ວວ່າລັດຖືວ່າເງິນເປັນຂົງເຂດທີ່ສໍາຄັນໂດຍສະເພາະຂອງຊີວິດສາທາລະນະ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດໄດ້ສ້າງຊຸດມາດຕາທັງໝົດໃນປະມວນກົດໝາຍອາຍາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປອມແປງພິສູດຄ້າຍຄືກັນວ່າມັນເປັນເລື່ອງຂອງເລື່ອງສາທາລະນະທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນອັນດັບໜຶ່ງ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ລັດຍັງໄດ້ກໍານົດມາດົນແລ້ວຜ່ານອໍານາດຂອງຕົນເອງວ່າສິ່ງໃດຈະຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍວ່າເປັນເງິນໃນສາທາລະນະ.

Machine Translated by Google

ການຄ້າ. ທິດທາງພິເສດຂອງນັກທິດສະດີທາງດ້ານການເງິນ - ນັກ Chartalists22 - ເປັນຕົວແທນຂອງທິດສະດີຂອງລັດກ່ຽວກັບເງິນ ເຊິ່ງປະກາດໂດຍຫຍໍ້ວ່າ: "ເງິນແມ່ນສິ່ງທີ່ລັດປະກາດວ່າເປັນເງິນ". ດ້ວຍເຫດນີ້, ເງິນຈຶ່ງຖືກແຍກອອກຈາກເນື້ອໃນຂອງເງິນຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ແລະ ປະທັບຕາຂອງອະທິປະໄຕຂອງລັດແມ່ນພຽງພໍທີ່ຈະສ້າງ "ເງິນ" ຈາກເຫຼັກ, ອາລູມິນຽມ, ເຄື່ອງປັ້ນດິນເຜົາ ແລະ ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ເຈ້ຍ. ປະຈຸບັນສອນພວກເຮົາວ່າທິດສະດີນີ້ໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງແລ້ວ. ຜູ້ທີ່ຄັດຄ້ານນັກທິດສະດີທາງດ້ານການເງິນເຫຼົ່ານີ້ - ນັກໂລຫະ23 - ຍຶດໝັ້ນກັບແນວຄວາມຄິດເກົ່າທີ່ວ່າເງິນຕ້ອງມີຄຸນຄ່າພາຍໃນ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງມາຈາກໂລຫະທີ່ມີຄ່າ (ຄຳ ແລະ ເງິນ). ສາຍພົວພັນໃນປະຈຸບັນບໍ່ໄດ້ສະແດງທິດທາງນີ້ອອກມາ ເພາະວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ລັດຍັງສ້າງເງິນຈາກເຈ້ຍ, ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວເງິນທີ່ຄົນເຮົາສາມາດຊື້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງໄດ້ແທ້ໆ, ເຖິງແມ່ນວ່າທະນະບັດຈະເຮັດດ້ວຍເຈ້ຍທີ່ບໍ່ມີຄ່າ. ແຕ່ຄຳຖາມກ່ຽວກັບອຳນາດການຊື້ຂອງເງິນນີ້ແມ່ນເລື່ອງອື່ນ. ໃນທີ່ນີ້ ອຳນາດການຊື້ທີ່ຫຼຸດລົງຂອງເງິນທີ່ຍືນຢູ່ໃນສັດສ່ວນກົງກັນຂ້າມກັບປະລິມານເງິນເຈ້ຍທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເບິ່ງຄືວ່າຈະພິສູດໃຫ້ເຫັນວ່ານັກໂລຫະນິຍົມຖືກຕ້ອງ, ເພາະວ່າຕົວຈິງແລ້ວຫຼຽນຄຳ ແລະ ເງິນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອຳນາດການຊື້ຂອງເງິນເຈ້ຍຫຼຸດລົງ. ແຕ່ນີ້ແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນອື່ນ, ຄືລັກສະນະຂອງສິນຄ້າຂອງເງິນຄຳ. ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າເງິນຄຳເປັນຄຳແທ້ ມັນຮັກສາອຳນາດການຊື້ຂອງມັນໄວ້ ແຕ່ຍ້ອນວ່າເງິນຄຳຍັງເປັນສິນຄ້າ. ຫຼຽນຊາວມາກໃນປະຈຸບັນນີ້ ອຳນາດການຊື້ຂອງມັນບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຄື່ອງໝາຍສະກຸນເງິນຂອງລັດທີ່ປະທັບຕາ '20 ມາກ' ແຕ່ມາຈາກເນື້ອໃນຂອງສິນຄ້າຂອງຄຳທີ່ຫລອມແລ້ວ. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຢູ່ຕໍ່ໄປອີກແລ້ວກ່ຽວກັບຄຳຖາມທີ່ມີການໂຕ້ຖຽງທາງທິດສະດີທາງດ້ານການເງິນເຫຼົ່ານີ້, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເວົ້າໃຫ້ຍາວກວ່ານີ້ກ່ຽວກັບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ໃນການເປັນຕົວແທນຂອງລະບົບການເງິນຂອງລັດຕາມເຫດຜົນຂອງການປະຕິຮູບສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ. ໃນທີ່ນີ້, ມັນເປັນເລື່ອງຂອງການຮັບຮູ້ວ່າລະບົບການເງິນ, ໃນກໍລະນີຂອງບັນຫາທີ່ພວກເຮົາກຳລັງໃຊ້ຢູ່ໃນປະຈຸບັນກ່ຽວກັບຂອບເຂດຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດ, ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ເປັນຂອງຂົງເຂດທີ່, ໃນຖານະເປັນເລື່ອງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງຊີວິດເສດຖະກິດທັງໝົດ, ຄືກັນກັບການຄ້າ ແລະ ການຄ້າໃນຜະລິດຕະພັນອາຫານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຄວບຄຸມຄວາມໄວ້ວາງໃຈຢ່າງລະມັດລະວັງທີ່ສຸດໃນສ່ວນຂອງລັດ.

ຄວາມສຳຄັນຂອງບັນຫາທາງດ້ານການເງິນໃນຕົວມັນເອງໃນປະຈຸບັນນີ້ບໍ່ຕ້ອງການຄຳອະທິບາຍພິເສດໃດໆ. ອຳນາດຂອງມະຫາອຳນາດທາງດ້ານການເງິນທີ່ປົກຄອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນປະກົດຂື້ນຢ່າງຈະແຈ້ງຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຢາກເຫັນມັນ. ຄົນທີ່ມີຄວາມເຂົ້າໃຈໄດ້ຮັບຮູ້ມາດົນແລ້ວວ່າລັກສະນະທີ່ບໍ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ລັດໄດ້ວາງຕົວເອງກ່ຽວກັບລະບົບການເງິນແມ່ນເຫດຜົນພື້ນຖານສຳລັບສະພາບໄພພິບັດໃນປະຈຸບັນໃນການເງິນຂອງລັດ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າທະນາຄານກາງຂອງລັດສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ແມ່ນສະຖາບັນຂອງລັດຢ່າງດຽວແຕ່ເປັນບໍລິສັດຫຸ້ນທີ່ລັດຖະບານໄດ້ຮັກສາໄວ້ໃຫ້ຕົນເອງພຽງແຕ່ສິດໃນການຄວບຄຸມບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນທີ່ໃຫ້ຄວາມຄິດກ່ຽວກັບສະພາບການທີ່ສັບສົນໃນຂົງເຂດລະບົບການເງິນສາທາລະນະ.

ພື້ນຖານການເມືອງແຫ່ງຊາດ

ບໍ່ມີລັດໃດທີ່ບໍ່ມີອຳນາດ ແລະ ຖ້າບໍ່ມີອຳນາດ ກໍບໍ່ມີລັດຖະບານ. ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຊັດເຈນກວ່າຕົວເອງ ແລະ ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນກວ່າຕໍ່ສະຕິສຳນຶກທົ່ວໄປ. ຄົນເຮົາຕ້ອງຖືວ່າມັນເປັນຍ້ອນການລະເລີຍຄວາມຄິດສາທາລະນະຂອງພວກເຮົາທັງໝົດ ຖ້າໃນບັນດາພວກເຮົາໃນວົງການລັດຖະບານ ຍັງເຊື່ອວ່າໃນມື້ນີ້ ຄົນເຮົາສາມາດປົກຄອງໄດ້ໂດຍບໍ່ມີອຳນາດທາງທະຫານ ແລະ ທາງການເມືອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ອຳນາດທີ່ບໍ່ມີເຄື່ອງມືອຳນາດແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້; ອຳນາດທາງການເມືອງ ແລະ ວິທີການອຳນາດທາງທະຫານມີເງື່ອນໄຂເຊິ່ງກັນແລະກັນຢ່າງສະໜິດສະໜົມ ເຊັ່ນດຽວກັບເສດຖະກິດ ແລະ ສິນລະທຳທີ່ບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກກັນໄດ້. ເພື່ອທີ່ຈະໄດ້ຮັບອຳນາດທີ່ສູນເສຍໄປຄືນມາ ມີພຽງວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສ້າງເຄື່ອງມືອຳນາດທາງທະຫານ.

---

22 ນັກ Chartalist ສະໜັບສະໜູນການໃຊ້ເງິນຕາ ຫຼື ໂທເຄັນທີ່ອອກໂດຍລັດຖະບານ (ພາສາລາແຕັງ: charta) ເປັນສະກຸນເງິນແຫ່ງຊາດ.
23 ນັກໂລຫະນິຍົມຖືວ່າເງິນໄດ້ມາຈາກໂລຫະທີ່ມີຄ່າ ແລະ ຄັດຄ້ານເງິນຕາທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າພາຍໃນ.

Machine Translated by Google

ປະເທດຊາດທີ່ທຸກຍາກຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກລົງໂທດຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວ ເພາະວ່າມັນໄດ້ປະຖິ້ມແນວຄວາມຄິດຂອງອຳນາດ ແລະ ມອບຕົວເອງໃຫ້ກັບການສະເຫຼີມສະຫຼອງສັນຕິພາບທີ່ພວກເຮົາປະສົບຢູ່ໃນປະຈຸບັນທຸກໆມື້ ແລະ ທຸກໆຊົ່ວໂມງ. "ເພື່ອປ້ອງກັນສະຖານະການທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າ" ພວກເຮົາໄດ້ຍອມຈຳນົນ ແລະ ທຳລາຍອາວຸດຂອງພວກເຮົາ, "ເພື່ອປ້ອງກັນສະຖານະການທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າ" ພວກເຮົາໄດ້ລົງນາມໃນຄຳສັ່ງ Versailles, "ເພື່ອປ້ອງກັນສະຖານະການທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າ" ລັດຖະບານເບີລິນໄດ້ກ່າວວ່າແມ່ນ ແລະ ອາແມນຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຮົາ, "ເພື່ອປ້ອງກັນສະຖານະການທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າ" ພວກເຮົາໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ທຸກໆຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ທຸກໆຄວາມອັບອາຍ, ທຸກໆການຂູດຮີດທີ່ຖືກກະທຳຕໍ່ພວກເຮົາ. ດ້ວຍຄຳເວົ້າທີ່ບໍ່ມີຄວາມອັບອາຍຂອງຄວາມຂີ້ຂາດ ແລະ ຄວາມໜ້າລັງກຽດນີ້, ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນໄດ້ຖືກນຳພາໄປສູ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ເລິກເຊິ່ງກວ່າເກົ່າ. ພວກເຮົາໄດ້ບັນລຸສິ່ງທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຮົາ, ແລະ

ລັດຖະມົນຕີຜູ້ທີ່ຢາກເປັນຄົນເຢຍລະມັນ, ດຣ. Rathenau[24], ໄດ້ກ້າປະກາດຕໍ່ສາທາລະນະຊົນວ່າ: ບໍ່ມີຄວາມບໍ່ສາມາດທີ່ຈະເຮັດສຳເລັດໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ, ມັນເປັນພຽງແຕ່ເລື່ອງຂອງວ່າປະຊາຊົນຄົນໜຶ່ງອາດຈະຖືກປ່ອຍໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກທໍລະມານຫຼາຍປານໃດ! ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າໃນຄຳເວົ້າອື່ນ - ເຖິງແມ່ນວ່າຄຳເວົ້າຂອງ Rathenau ຈະຊັດເຈນພຽງພໍແລ້ວ: ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນບໍ່ມີທາງປ້ອງກັນຕົວໄດ້ຢ່າງສົມບູນ, ມັນບໍ່ມີອຳນາດທາງດ້ານການເມືອງຢ່າງສົມບູນ, ທາງດ້ານສະຕິປັນຍາມັນເກືອບຈະໝົດສະຕິ, ມັນສາມາດສືບຕໍ່ເຮັດວຽກໄດ້. ມັນໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງຖືກແບກຫາບດ້ວຍພາລະອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ ຈົນສະມາຊິກຂອງປະຊາຊົນທີ່ຖືກເລືອກສາມາດດຳລົງຊີວິດທີ່ບໍ່ມີການເຮັດວຽກທີ່ໜ້າປະທັບໃຈໄດ້ຕະຫຼອດໄປໃນທຸກປະເທດຂອງໂລກ ດ້ວຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງວຽກງານຂອງເຢຍລະມັນ. ແຕ່ດຽວນີ້ມີອັນຕະລາຍທີ່ເຖິງແມ່ນວ່າກຳລັງແຮງງານຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຂອງຊາວເຢຍລະມັນອາດຈະແຕກຫັກພາຍໃຕ້ພາລະອັນມະຫັດສະຈັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຊາວເຢຍລະມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັກສາຊີວິດຢູ່ສະເໝີໂດຍຜ່ານສານກະຕຸ້ນ ແລະ ໃນວິທີນີ້ຄວນຈະຮັກສາໄວ້ໃນຂອບເຂດຂອງຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດທາງດ້ານຮ່າງກາຍຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາອາດຈະເຮັດວຽກໂດຍຮຽກຮ້ອງຄວາມເຂັ້ມແຂງທັງໝົດສະເໝີດ້ວຍຄວາມຫວັງທີ່ຫຼອກລວງວ່າມື້ໜຶ່ງພວກເຂົາອາດຈະຫຼຸດພົ້ນຈາກພາລະຂອງພວກເຂົາ. "ມັນເປັນພຽງແຕ່ເລື່ອງຂອງວ່າປະຊາຊົນຄົນໜຶ່ງຈະຖືກປ່ອຍໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມທຸກທໍລະມານເລິກປານໃດ!" ນີ້ແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກທາງການເມືອງຂອງລັດຖະມົນຕີ Rathenau ທີ່ພັກຣີພັບບລີກັນທຸກຄົນສະເຫຼີມສະຫຼອງ.

ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ລະນຶກເຖິງແບບຢ່າງຂອງລັດທີ່ເຢຍລະມັນສະໄໝໃໝ່ນີ້, ມັນພຽງແຕ່ຢືນຢັນຕົວຢ່າງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວນີ້ທີ່ຢູ່ໃກ້ພວກເຮົາຫຼາຍກ່ຽວກັບປະເທດຊາດທີ່ບໍ່ມີທາງປ້ອງກັນ ແລະ ບໍ່ມີອາວຸດທີ່ຕ້ອງອົດທົນກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ແມ່ນແຕ່ທຸກໆການເຍາະເຍີ້ຍ. ຕໍ່ກັບສິ່ງນີ້, ຄວາມເຊື່ອໃນລັດທີ່ມີອຳນາດພາຍນອກສາມາດຮັບປະກັນສັນຕິພາບ ແລະ ເສລີພາບໄດ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງສຳລັບພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຍົກເລີກເຫດຜົນທາງປະຫວັດສາດ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຖະແຫຼງການແຕ່ເປັນເລື່ອງຂອງນັກປະຫວັດສາດ.

ສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບແນວຄວາມຄິດຂອງການເມືອງອຳນາດທີ່ຊີ້ນຳຈາກພາຍນອກແມ່ນລັດລັດຖະທຳມະນູນທີ່ເຂັ້ມງວດທີ່ຊີ້ນຳຈາກພາຍໃນ. ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າໃກ້ເງື່ອນໄຂທີ່ເໝາະສົມນີ້ໃນລັດອຳນາດ Bismarckian ແຕ່ໃນຂົງເຂດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບລະບົບການເງິນ ແລະ ການຮັບຮູ້ຢ່າງບໍ່ຈຳກັດຂອງຊັບສິນສ່ວນຕົວ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການທີ່ໄດ້ມາຈາກມັນ ແນວຄວາມຄິດທາງກົດໝາຍຂອງພວກເຮົາຢືນຢູ່ພາຍໃຕ້ແນວຄວາມຄິດທຶນນິຍົມຢ່າງເຕັມທີ່.

ມັນບໍ່ຕ້ອງການການເນັ້ນໜັກເປັນພິເສດວ່າ ໃນແງ່ຂອງການເມືອງພາຍໃນ, ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຢືນຢູ່ຢ່າງບໍ່ມີເງື່ອນໄຂໃນຈຸດຢືນຂອງກົດໝາຍ ຕາບໃດທີ່ທຸກຄົນຄວນມີຄວາມສະເໝີພາບຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍ ແລະ ບໍ່ຄວນມີຄວາມແຕກຕ່າງໃນລະບຽບທາງສັງຄົມ. ແຕ່ການຫັນປຽນທີ່ສຳຄັນຕ້ອງ

ຮັບຮູ້ໄດ້ກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານຂອງກົດໝາຍທີ່ໝາຍເຖິງຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນຂອງຊາວເຢຍລະມັນ, ການຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດໂດຍສະໝັກໃຈຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດທີ່ສູງກວ່າຂອງທັງໝົດ, ໃນຂະນະທີ່ຂໍ້ກຳນົດຂອງກົດໝາຍທີ່ຖືກຕ້ອງໃນບັນດາພວກເຮົາໃນປະຈຸບັນປະກົດວ່າເປັນພຽງຄຳສັ່ງຂອງອຳນາດ ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວເປັນຄຳສັ່ງຂອງອຳນາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຢືນຢູ່ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງທັງໝົດ ແຕ່, ໂດຍສະເພາະໃນເລື່ອງຂອງຊັບສິນ, ໄດ້ວາງການປົກປ້ອງຊັບສິນໄວ້ກ່ອນການປົກປ້ອງ.

24 Walther Rathenau (1867-1922) ເປັນນັກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ນັກການເມືອງຊາວຢິວ ຜູ້ທີ່ເຄີຍດຳລົງຕຳແໜ່ງເປັນລັດຖະມົນຕີກະຊວງການກໍ່ສ້າງຄືນໃໝ່ໃນປີ 1922 ແລະ ເປັນລັດຖະມົນຕີກະຊວງການຕ່າງປະເທດໃນປີ 1922. ການຮຽກຮ້ອງຂອງລາວທີ່ວ່າເຢຍລະມັນຄວນປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນພາຍໃຕ້ສົນທິສັນຍາ Versailles ໄດ້ກະຕຸ້ນຄວາມເປັນສັດຕູຂອງພວກຊາດນິຍົມເຢຍລະມັນ ແລະ ລາວໄດ້ຖືກລອບສັງຫານໃນເດືອນມິຖຸນາ 1922. ປະຕິກິລິຍາຂອງລັດຖະບານ Weimar ຕໍ່ການລອບສັງຫານນີ້ແມ່ນການປະກາດໃຊ້ໃນເດືອນກໍລະກົດ 1922 ຂອງ Republikschutzgesetz (ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງສາທາລະນະລັດ) ເຊິ່ງ Feder ນັກອ້າງອີງເຖິງ.

Machine Translated by Google

ຂອງບຸກຄົນ. ບັນຫາກ່ຽວກັບລະບຽບໃໝ່ຂອງກົດໝາຍສາທາລະນະຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການປຶກສາຫາລືຕື່ມອີກໃນລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມໃນພາກອື່ນ.

ບັດນີ້ພວກເຮົາຫັນມາເວົ້າເຖິງຄໍາຖາມກ່ຽວກັບຮູບແບບລັດພາຍນອກໂດຍຫຍໍ້. ການຕັດສິນໃຈສຸດທ້າຍກ່ຽວກັບຄໍາຖາມນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຮີບດ່ວນເລີຍ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວມັນສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ຫຼັງຈາກກໍາຈັດສະພາບການທາງການເມືອງພາຍໃນຂອງພວກເຮົາຢ່າງພື້ນຖານແລ້ວ. ວິທີດຽວທີ່ເປັນໄປໄດ້ໃນການກໍາຈັດສະພາບການທາງການເມືອງພາຍໃນນີ້ເບິ່ງຄືວ່າຈະເປັນຜ່ານລະບອບຜະເດັດການທີ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເຊິ່ງຕັດ ແລະ ເຜົາຜານແຫຼ່ງກໍາເນີດຂອງການເນົ່າເປື່ອຍ ແລະ ພະຍາດໃນຮ່າງກາຍຂອງຊາດຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມຕ້ອງການທີ່ພວກເຮົາວາງໄວ້ໃຫ້ຜູ້ນໍາດັ່ງກ່າວແມ່ນສູງຫຼາຍ; ຄວາມຮັກທີ່ແຮງກ້າຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງລາວ, ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ບໍ່ຍອມແພ້, ຄວາມແນ່ນອນທີ່ຄ້າຍຄືກັບການນອນຫຼັບໃນການຕັດສິນໃຈທັງໝົດຂອງລາວຕ້ອງເຮັດໃຫ້ລາວໂດດເດັ່ນ. ຄວາມສາມາດທາງດ້ານສະຕິປັນຍາຂອງລາວຕ້ອງສູງກວ່າລະດັບສະເລ່ຍແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນຂົງເຂດຕ່າງໆບໍ່ແມ່ນປັດໄຈຕັດສິນ. ຄວາມຮູ້ ແລະ ການຮຽນຮູ້ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ໂດຍຄົນອື່ນ - ມີຜູ້ຊາຍຈັກຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້ສູງ, ມີຄວາມຄິດທີ່ຊັດເຈນ, ມີສະຕິປັນຍາທີ່ດີເລີດ, ມີພອນສະຫວັນດ້ານສິລະປະທີ່ດີທີ່ສຸດ - ແຕ່ຖ້າສິ່ງສຸດທ້າຍໃນພວກເຂົາຂາດໄປ, ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ແຮງກ້າ, ແຮງກະຕຸ້ນທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ, ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຈິງຈັງທາງສິນທໍາທີ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າເປັນຫົວໜ້າປະເທດຊາດ, ໃນຖານະຜູ້ບຸກເບີກ ແລະ ຜູ້ນໍາ, ໄປສູ່ລະດັບໃໝ່. ພວກເຮົາຄິດເຖິງອັດສະລິຍະທາງສາສະໜາເຊັ່ນ: ພຣະຄຣິດ ແລະ ລູເທີ, ຊາໂວນາໂຣລາ ແລະ ໂມຮໍາມັດ, ລັດຖະບຸລຸດເຊັ່ນ: ບິສມາກ ແລະ ຄຣອມເວວ, ນາຍພົນເຊັ່ນ: ຟຣີດຣິກ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຢອກ, ແລະອື່ນໆ. ຜູ້ກົດຂີ່ຕ້ອງເປັນອິດສະຫຼະຈາກຂໍ້ຈໍາກັດ ແລະ ຄວາມລັງເລທີ່ບໍ່ຈໍາເປັນທັງໝົດ, ສໍາລັບລາວແລ້ວຈະບໍ່ມີສິ່ງທີ່ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ໄດ້, ເພາະວ່າລາວຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ສ້າງປະຫວັດສາດ ແລະ ລາວຍຶດເອົາດ້ວຍມືທີ່ກ້າຫານ ແລະ ຕັ້ງໃຈເມື່ອເວລາຂອງລາວມາຮອດ, ລາວເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມປາຖະໜາຂອງປະເທດຊາດ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍຜິດພາດ ແລະ ຖືກແບກຫາບໂດຍຄວາມຮັກອັນແຮງກ້າຂອງຜູ້ທີ່ການກະທໍາຂອງລາວນໍາມາເຊິ່ງການປົດປ່ອຍ. ລາວຕ້ອງສາມາດກຽດຊັງໄດ້, ຢ່າງແຂງແຮງ ແລະ ໂຫດຮ້າຍຄືກັບທີ່ລາວຮັກປະຊາຊົນ ແລະ ໜ້າທີ່ອັນສັກສິດຂອງລາວ. ໃນສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜູ້ຊ່ວຍ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງລາວ, ລາວຢືນຢູ່ເປັນຄົນທໍາອິດ ໃນບັນດາຄົນທີ່ມີອິດສະລະພາບ ແລະ ເທົ່າທຽມກັນ.

ແນວຄວາມຄິດເກົ່າຂອງເຢຍລະມັນນີ້ເປັນພື້ນຖານຂອງການເຊື່ອມຕໍ່ເຫຼັກລະຫວ່າງຜູ້ນໍາ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງລາວເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວ.

ລາວເປັນຜູ້ນໍາເພາະວ່າລາວໄດ້ພິສູດຕົວເອງແລ້ວ, ແລະຕາບໃດທີ່ລາວພິສູດຕົວເອງ.

ພະລັງທຸກຢ່າງເບິ່ງຄືວ່າມັນໄດ້ຮັບການເພີ່ມຂື້ນຂອງສອງເທົ່າໂດຍການປະທັບຢູ່ຂອງພຣະອົງ
ລາວດຶງເອົາພະລັງງານທີ່ແຝງຢູ່ທຸກຢ່າງອອກມາ,
ສະແດງໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເຫັນຄວາມສາມາດພິເສດຂອງຕົນເອງ,
ແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ທຸກຢ່າງເປັນສິ່ງທີ່ທໍາມະຊາດສ້າງພວກມັນຂື້ນມາ,
ແລະເບິ່ງພຽງແຕ່ວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຫຍັງອີກ
ໃນສະຖານທີ່ ແລະ ເວລາທີ່ເໝາະສົມ.

(ຊິລເລີ, ວໍເລນສະໄຕນ໌)27

ລາວເຂັ້ມງວດ ແລະ ເຂັ້ມງວດກັບຕົວເອງ, ລາວວາງທິດທາງຕົນເອງຕາມກົດໝາຍຂອງຕົນເອງ. ລາວມີເວລາ ແລະ ຮັບຟັງທຸກຄົນ, ແຕ່ລາວສາມາດແຍກແຍະລະຫວ່າງສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ສໍາຄັນໄດ້. ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງລາວ, ລາວອາດຈະບໍ່ຢ້ານກົວ.

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) ເປັນນັກບວດຊາວໂດມິນິກັນຜູ້ທີ່ເທດສະໜາຕໍ່ຕ້ານການສໍ້ລາດບັງຫຼວງຂອງລັດ ແລະ ນັກບວດ ແລະ ໄດ້ທໍານາຍວ່າ Florence ຈະກາຍເປັນເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ທີ່ມີອໍານາດ ຖ້າຫາກມັນແກ້ໄຂຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທາງສິນທໍາຂອງມັນ. ການປະຕິເສດເພີ່ມເຕີມຂອງລາວຕໍ່ການສະໜັບສະໜູນສັນນິບາດສັກສິດຂອງພະສັນຕະປາປາ ອາເລັກຊານເດີ ທີ VI ຕໍ່ຕ້ານຝຣັ່ງ ໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ພະອົງຖືກໄລ່ອອກຈາກສາສະໜາໃນປີ 1497 ແລະ ຖືກປະຫານຊີວິດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ປີ.

26 ທ່ານ Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) ເປັນຈອມພົນ Prussian ຜູ້ທີ່ຄັດຄ້ານການຮ່ວມມືຂອງນາຍພົນ Prussian Julius von Grawert ກັບຝຣັ່ງໃນລະຫວ່າງການບຸກໂຈມຕີຣັດເຊຍຂອງ Napoleon ໃນປີ 1812 ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການສ້າງຕັ້ງພັນທະມິດຄັ້ງທີ VI ຕໍ່ຕ້ານ Napoleon ເຊິ່ງສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການຖືກເນລະເທດຂອງ Napoleon ໄປ Elba ໃນປີ 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, ລະຄອນເລື່ອງທໍາອິດໃນສາມພາກ Wallenstein ຂອງລາວ (1799). ການແປພາສາແມ່ນຂອງ Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

ເລືອດ ແລະ ສົງຄາມ, ລາວອາດຈະບໍ່ໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ຜ່ອນຄາຍຈົນກວ່າເປົ້າໝາຍຂອງລາວຈະບັນລຸ, ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວຈະຮັບປະກັນການສ້າງຂອງລາວຕື່ມອີກເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງມະນຸດ, ແຕ່ລາວສາມາດຖອນຕົວອອກໄດ້, ຄືກັບຜູ້ກົດຂີ່ Sulla, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຮັບປະກັນວຽກງານຂອງລາວໃນລັກສະນະສອງຢ່າງຄືລາວປະຕິບັດງານຈາກໄລຍະໄກ ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ທຸກຢ່າງຜ່ານບຸກຄະລິກທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງລາວຖືກວັດແທກດ້ວຍມາດຕະຖານທີ່ພິເສດ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຜູ້ຕິດຕາມທີ່ມີອິດສະລະພາບ ແລະ ເປັນເອກະລາດຫຼາຍຂື້ນຈະສາມາດພັດທະນາໄດ້ ຖ້າ Titan ບໍ່ໄດ້ກໍານົດຊີວິດປະຈໍາວັນທາງການເມືອງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແຕ່ຍັງຄົງເປັນຜູ້ນໍາໃນຄວາມໝາຍທາງວິນຍານ. ຄວາມສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມຂອງການກະທໍາດັ່ງກ່າວ ແລະ ຈະແຍກແຍະຜູ້ກົດຂີ່ຜູ້ທີ່ຈະນໍາພາເຢຍລະມັນໄປສູ່ຄວາມສູງອີກຄັ້ງ. ຖ້າຫຼັງຈາກນັ້ນ, ທາງອອກຈາກຂີ້ຕົມຖືກພົບເຫັນຜ່ານຜົນສໍາເລັດຂອງຜູ້ນໍາທີ່ພິເສດ, ເງື່ອນໄຂພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກສໍາລັບຊີວິດແຫ່ງຊາດທີ່ເປັນເອກະລາດຈະໄດ້ຮັບຄືນມາ, ຫຼັງຈາກນັ້ນປະເທດຊາດອາດຈະຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບຮູບແບບພາຍນອກຂອງລັດອີກຄັ້ງ.

ທັດສະນະຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບຮູບແບບລັດໃນອະນາຄົດຈະໄດ້ຮັບອິດທິພົນໂດຍພື້ນຖານແລ້ວຈາກວິທີການທີ່ຮູບແບບສະເພາະຂອງຊີວິດສາທາລະນະ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນສິດທິໃນການເລືອກຕັ້ງ ແລະ ການເປັນຕົວແທນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມຈາກປະຊາຊົນ, ຈະຖືກສ້າງຕັ້ງຂື້ນ. ພວກເຮົາແນ່ນອນສາມາດຄິດເຖິງຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງຮູບແບບລັດສາທາລະນະລັດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ, ຄືກັນກັບໃນໂລມບູຮານ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມຊົງຈໍາທາງປະຫວັດສາດເກືອບທັງໝົດໃນເຢຍລະມັນຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຮູບແບບລັດທີ່ມີລະບອບລາຊາທິປະໄຕ. ໃນປັດຈຸບັນ, ດ້ວຍຮູບແບບລັດທີ່ມີລະບອບລາຊາທິປະໄຕບໍ່ໄດ້ຜູກມັດແນວຄວາມຄິດດ້ານລາຊະວົງຢ່າງແຍກບໍ່ອອກ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເບິ່ງຄືວ່າຜົນປະໂຫຍດດ້ານລາຊະວົງມັກຈະພັດທະນາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ຄວາມເສຍຫາຍຂອງປະເທດຊາດ. ປັດໃຈອີກອັນໜຶ່ງເຕືອນພວກເຮົາໃຫ້ລະມັດລະວັງຢ່າງຍິ່ງໃນຄໍາຖາມກ່ຽວກັບການນໍາສະເໜີຮູບແບບລັດທີ່ມີລະບອບລາຊາທິປະໄຕຄືນໃໝ່ທີ່ເປັນໄປໄດ້ - ຜົນສະທ້ອນຂອງການສືບທອດໃນບັນດາລາຊະວົງຕ່າງໆ. ໃນປະຫວັດສາດທີ່ເຈັບປວດຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ, ຄົນເຮົາອາດຈະພົບຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກວ່າລຸ້ນທີສາມຫຼັງຈາກຜູ້ປົກຄອງທີ່ສໍາຄັນໄດ້ທໍາລາຍມໍລະດົກຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນ, ທໍາລາຍກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມມີຄ່າຂອງປະເທດຊາດ, ສູນເສຍຕໍາແໜ່ງອໍານາດຂອງຈັກກະພັດ, ແລະ ທໍາລາຍຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ສະຫວັດດີການຂອງພົນລະເມືອງ. ສິ່ງທີ່ຊາວເຢຍລະມັນຈິນຕະນາການເມື່ອລາວເວົ້າເຖິງຂໍ້ໄດ້ປຽບຂອງລະບອບລາຊາທິປະໄຕໂດຍສະເພາະພາຍໃຕ້ສະພາຜູ້ປົກຄອງທີ່ສືບທອດມານັ້ນ ແມ່ນຄວາມຄິດຂອງຜູ້ທີ່ປະຫວັດສາດໄດ້ໃຫ້ຄໍານາມວ່າ "ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່". ດ້ວຍເຫດນີ້, ພວກເຮົາຄິດເຖິງ Charles the Great, Otto the Great28, Frederick the Great29 ແລະ ຈໍານວນໜ້ອຍທີ່ຖືກຈັດອັນດັບໃຫ້ທຽບເທົ່າກັບຜູ້ປົກຄອງທີ່ແທ້ຈິງເຫຼົ່ານີ້; ແຕ່ເປັນພຽງຄວາມຊົງຈໍາທີ່ສັ້ນໆກ່ຽວກັບຮູບພາບຂອງຄວາມບໍ່ສາມາດ, ຄວາມຂີ້ຄ້ານ, ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ, ຄວາມຫຼົງໄຫຼ, ຈິນຕະນາການ, ໄລຍະຫ່າງຈາກປະຊາຊົນ, ແລະ ລັກສະນະອັນຕະລາຍອື່ນໆທີ່ຖືກຜູກມັດດ້ວຍຊື່ຂອງ Louis the Pious30, Otto III31, Wenceslaus32, Charles VI33

,

---

[28] ຊາລເລມານ (ປະມານ 742-814) ໄດ້ກາຍເປັນກະສັດຂອງຊາວແຟຣງຄ໌ໃນປີ 768 ແລະໄດ້ຂະຫຍາຍການປົກຄອງຂອງພະອົງອອກໄປນອກເໜືອຈາກຟຣານຊ໌ ໄປສູ່ການເປັນກະສັດກາໂຣລິນຈຽນ. ອານາຈັກທີ່ກວມເອົາສ່ວນໃຫຍ່ຂອງເອີຣົບຕາເວັນຕົກ.

29 ອອດໂຕ ມະຫາລາດ (912-973) ເປັນດຸກແຫ່ງແຊັກໂຊນີ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກາຍເປັນກະສັດຂອງຊາວເຢຍລະມັນໃນປີ 936, ໄດ້ເອົາຊະນະຊາວມັກຢາໃນປີ 955 ແລະ ເອົາຊະນະອານາຈັກອິຕາລີໃນປີ 961. ໃນປີ 962 ພຣະອົງໄດ້ຮັບການສະຖາປະນາເປັນຈັກກະພັດໂດຍພະສັນຕະປາປາຈອນທີ 12 ແລະ ປົກຄອງຈາກນະຄອນໂລມໃນຖານະເປັນຈັກກະພັດໂລມັນສັກສິດ.

30 Louis le Pieux (778-840) ເປັນລູກຊາຍຂອງ Charlemagne, ຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ປົກຄອງເປັນຈັກກະພັດຮ່ວມຕັ້ງແຕ່ປີ 813. ໃນປີ 817 ລາວໄດ້ແບ່ງອານາຈັກຂອງລາວໃຫ້ກັບລູກຊາຍສາມຄົນຂອງລາວ ແລະຫລານຊາຍຂອງລາວ Bernard, ຜູ້ທີ່ປົກຄອງເປັນກະສັດຂອງອີຕາລີ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, Bernard ໄດ້ກະບົດຕໍ່ລຸງຂອງລາວ ແລະຖືກລົງໂທດດ້ວຍການລົງໂທດໃຫ້ຕາບອດ, ຫຼັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນລາວໄດ້ເສຍຊີວິດ. Louis ໄດ້ຊົດໃຊ້ຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງລາວຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງສູນເສຍກຽດສັກສີຂອງລາວໃນຖານະຜູ້ປົກຄອງ. ອານາຈັກ Frankish ໄດ້ຖືກໝາຍໂດຍສົງຄາມກາງເມືອງໃນຊ່ວງທີ່ເຫຼືອຂອງການປົກຄອງຂອງລາວ.

[31] Otto III (980-1002) ເປັນອານາຈັກໂລມັນອັນສັກສິດຕັ້ງແຕ່ປີ 996 ແລະ ໄດ້ປະເຊີນກັບການຕໍ່ຕ້ານຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນລະຫວ່າງການປົກຄອງຂອງພະອົງຈາກປະຊາຊົນຊາວສະລາວິກ ດັ່ງນັ້ນພະອົງຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຖິ້ມດິນແດນຂອງຈັກກະພັດທາງທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນໍ້າ Elbe, ເຖິງແມ່ນວ່າພະອົງຍັງປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການລວມອິດທິພົນຂອງສາສະໜາຄຣິດໃນໂປແລນ ແລະຮັງກາຣີ.

[32] ກະສັດ Vaclav ທີ 1 (ປະມານ 907-935) ຂອງລາຊະວົງ Přemyslid ແມ່ນດຸກແຫ່ງໂບຮີເມຍຕັ້ງແຕ່ປີ 921. ໃນປີ 929, ໂບຮີເມຍໄດ້ຖືກໂຈມຕີໂດຍກະສັດ Frankish ຕາເວັນອອກ, Henry the Fowler ແລະຖືກບັງຄັບໃຫ້ສືບຕໍ່ຈ່າຍຄ່າບັນນາການໃຫ້ແກ່ກະສັດ Frankish. Vaclav ຖືກລອບສັງຫານໂດຍກຸ່ມຂຸນນາງທີ່ມີຄວາມສໍາພັນກັບອ້າຍຂອງລາວ Boleslav, ຜູ້ທີ່ກາຍເປັນດຸກແຫ່ງໂບຮີເມຍຄົນຕໍ່ໄປ.

33 ກະສັດ Charles ທີ VI (1368-1422) ຖືກເອີ້ນວ່າ 'le bien-aime' (ຜູ້ທີ່ຮັກ) ແລະ 'le fou' (ຄົນບ້າ). ພະອົງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຈາກຄວາມບ້າຄັ້ງ ແລະ ການປົກຄອງຂອງພະອົງໄດ້ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍການຂັດແຍ້ງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງສົງຄາມຮ້ອຍປີ. ຄວາມຂັດແຍ້ງທີ່ຍັງຄົງຢູ່ຂອງ Charles ກັບ Burgundy ໄດ້ຖືກເອົາປຽບໂດຍ Henry ທີ 5 ຂອງອັງກິດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເອົາຊະນະຝຣັ່ງໃນສະໜາມຮົບ Agincourt ໃນປີ 1415.

ໂດຍສົນທິສັນຍາ Troyes ທີ່ລົງນາມໃນປີ 1420, Henry ໄດ້ຮັບລູກສາວຂອງ Charles VI ຄື Catherine ໃນການແຕ່ງງານພ້ອມທັງສືບທອດບັນລັງຂອງຝຣັ່ງ.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 ພຽງພໍທີ່ຈະຮັບຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າຮູບແບບລັດຂອງລາຊະວົງບໍ່ໄດ້ລວມເອົາການຮັບປະກັນສະຫວັດດີການຂອງປະເທດຊາດແຕ່ຢ່າງໃດ.

ສິ່ງທີ່ສະແດງເຖິງຄວາມໂນ້ມອຽງຂອງຊາວເຢຍລະມັນຕໍ່ລະບອບລາຊາທິປະໄຕແມ່ນຄວາມຕ້ອງການຂອງຊາວເຢຍລະມັນສໍາລັບຜູ້ນໍາ, ແລະຄວາມພ້ອມທີ່ຈະຍອມຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງຜູ້ນໍາ. ລັກສະນະສຸດທ້າຍນີ້ອາດຈະເປັນລັກສະນະທົ່ວໄປໂດຍສະເພາະຂອງຊາວເຢຍລະມັນ, ພວກເຮົາຮູ້ດີກ່ຽວກັບລັກສະນະນີ້ຂອງລັກສະນະເຢຍລະມັນໃນດ້ານດີ ແລະ ບໍ່ດີ. ຄວາມຈົງຮັກພັກດີຈົນເຖິງຄວາມຕາຍຊ່ວຍໃຫ້ລາວຕໍ່ສູ້ ແລະ ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະທີ່ມີພະລັງທີ່ສຸດ, ມັນຊ່ວຍໃຫ້ລາວສາມາດຕິດຕາມທຸງຊາດຕ່າງປະເທດໄດ້; ແຕ່ມັນຍັງລວມເຖິງການຂາດຄວາມເປັນເອກະລາດໃນບັນດາຄົນທີ່ອ່ອນແອກວ່າຈົນເຖິງຈຸດທີ່ບໍ່ມີຄ່າ ແລະ ເປັນທາດ, ຄວາມຮັກໃນສິ່ງຂອງຕ່າງປະເທດ ແລະ ການຂາດການຕັດສິນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຄໍາຖາມກ່ຽວກັບການສືບທອດມໍລະດົກໃນປະເທດເຢຍລະມັນເອງຈຶ່ງບໍ່ຍາກທີ່ຈະແກ້ໄຂ.
ຄໍາຖາມທີ່ຍາກກວ່ານັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນບັນຫາຂອງຜູ້ນໍາ.

ການຄັດເລືອກຜູ້ນໍາຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຖືກປະໄວ້ໃຫ້ຂຶ້ນກັບໂອກາດເທົ່ານັ້ນ.
ຕຽງແຕ່ງງານຂອງເຈົ້າຊາຍແທ້ໆແລ້ວບໍ່ໄດ້ຮັບປະກັນຄວາມສາມາດທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ ແລະ ລັກສະນະນິໄສທີ່ຈໍາເປັນທີ່ກະສັດຕ້ອງການຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ແລະ ຖ້າພວກເຮົາຈື່ເສດຖະກິດເຢຍລະມັນສະໄໝໃໝ່, ບ່ອນທີ່ພຽງແຕ່ສະມາຊິກໃນພັກຕັດສິນໃຈກ່ຽວກັບຄຸນສົມບັດສໍາລັບຕໍາແໜ່ງທາງການສູງສຸດ, ພວກເຮົາຕ້ອງໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດຕໍ່ຄໍາຖາມນີ້.

ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກແມ່ນຢູ່ໃນການປົກປ້ອງຄຸນລັກສະນະທາງດ້ານສິນທໍາ ແລະ ລັກສະນະນິໄສຂອງຜູ້ທີ່ຄວນວາງຊະຕາກໍາຂອງປະຊາຊົນໄວ້ໃນມື. ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ກົດຂີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມເປັນຜູ້ນໍາຈາກຕົວເອງ, ໃນຖານະຜູ້ຖືຄວາມປາຖະໜາຂອງຊາດ, ຜູ້ນໍາໃນອະນາຄົດຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ມີສະຕິຂອງຊາດໃນຖານະທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ເໝາະສົມທີ່ສຸດ.

ດ້ວຍເຫດນີ້, ມັນອາດຈະຍັງຄົງເປີດກວ້າງຢູ່ຢ່າງສິ້ນເຊີງວ່າຄຸນຄ່າສູງສຸດຄວນຈະລວມຢູ່ໃນບຸກຄົນດຽວ ຫຼື ວ່າຜູ້ນໍາລັດຄວນຈະປະກອບດ້ວຍສອງຄົນ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຍັງຄົງຢູ່ສໍາລັບພວກເຮົາຄື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ນໍາພາວຽກງານຂອງລັດສູງສຸດ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນຫົວໜ້າ ຫຼື ຫົວໜ້າກົງສຸນສາມທ່ານ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງສຸດ, ໃນກໍລະນີທີ່ດີທີ່ສຸດ, ຈະຖືກຍຶດໝັ້ນຢູ່ໃນລັດຖະທໍາມະນູນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງສຸດຈະເປັນພື້ນຖານການເມືອງແຫ່ງຊາດທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະແຍກລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດອອກຈາກຮູບແບບການປົກຄອງກ່ອນໜ້ານີ້.

ລັກສະນະພິເສດຂອງພື້ນຖານການເມືອງແຫ່ງຊາດຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດແມ່ນຄວາມຕ້ອງການສໍາລັບລັດຊາດນິຍົມທີ່ສະມາຊິກຂອງບັນດາປະເທດແລະເຊື້ອຊາດຕ່າງປະເທດຖືກຍົກເວັ້ນຈາກການນໍາພາວຽກງານຂອງລັດເຊັ່ນດຽວກັນກັບການຮັບຕໍາແໜ່ງຂອງລັດ.

ບົດຮຽນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງປະຫວັດສາດເຢຍລະມັນທັງໝົດສາມາດສະຫຼຸບໄດ້ໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າເຢຍລະມັນແມ່ນທຸກຍາກ, ອ່ອນແອ ແລະທຸກຍາກສະເໝີເມື່ອຜູ້ປົກຄອງຂອງຕົນສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດຈາກຕ່າງປະເທດ ແລະ ເມື່ອຄວາມກັງວົນນ້ອຍໆຂອງແຂວງ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆຖືກວາງໄວ້ເໜືອເລື່ອງຮ່ວມຂອງ Reich; ແລະເຊັ່ນດຽວກັນເຢຍລະມັນກໍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີອໍານາດສະເໝີເມື່ອມັນເປັນເອກະພາບ ແລະ ຜູ້ປົກຄອງຂອງຕົນຄິດ ແລະ ຮູ້ສຶກໃນແບບຂອງເຢຍລະມັນ ແລະ ແຂວງ ແລະ ເມືອງຕ່າງໆຮູ້ສຶກເປັນສະມາຊິກຂອງແຜ່ນດິນໃຫຍ່ຮ່ວມກັນ. ການປິດປະເທດຊາດພາຍນອກດ້ວຍເສລີພາບ ແລະ ຄວາມຫຼາກຫຼາຍທັງໝົດພາຍໃນ. ນີ້ແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງລັດເຢຍລະມັນ. Bismarck Reich ແລ້ວ

34 ຟຣີດຣິກ ວິລເຮັມ ທີ 3 (1770-1840) ເປັນກະສັດແຫ່ງປຣັສເຊຍ ແຕ່ປີ 1797. ເຖິງແມ່ນວ່າລາວໄດ້ພະຍາຍາມດໍາເນີນນະໂຍບາຍຄວາມເປັນກາງໃນສົງຄາມນາໂປລີອົງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມພັນທະມິດທີສາມ, ແຕ່ລາວໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ໂດຍພັກທີ່ສະໜັບສະໜູນສົງຄາມ ເຊິ່ງລາຊິນີລຸຍສ໌ຂອງລາວໄດ້ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມພັນທະມິດທີສີ່ໃນປີ 1806 ເຊິ່ງນໍາໄປສູ່ການສູ້ຮົບເຢນາ ເຊິ່ງປຣັສເຊຍໄດ້ຖືກນາໂປລີອົງພ່າຍແພ້.

35 ວິລເຮັມທີ 2 (1859-1941) ເປັນຈັກກະພັດເຢຍລະມັນອົງສຸດທ້າຍ ແລະ ປົກຄອງຕັ້ງແຕ່ປີ 1888 ຫາເດືອນພະຈິກ 1918. ວິລເຮັມບໍ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນກົດໝາຍຕ້ານສັງຄົມນິຍົມທີ່ເຂັ້ມງວດຂອງ ບິສມາກ ແລະ ໄດ້ປົດຕໍາແໜ່ງນາຍົກລັດຖະມົນຕີໃນປີ 1890. ເມື່ອອອສເຕຣຍຖືກບັງຄັບໃຫ້ໂຈມຕີເຊີເບຍຫຼັງຈາກການລອບສັງຫານ Archduke Franz Ferdinand ໃນ Sarajevo, ລາວໄດ້ຕັດສິນໃຈສະໜັບສະໜູນອອສເຕຣຍ-ຮັງກາຣີ ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຮູ້ເຖິງອັນຕະລາຍຂອງສົງຄາມທີ່ອາດຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບຣັດເຊຍ, ຝຣັ່ງ ແລະ ອັງກິດ.

Machine Translated by Google

ໄດ້ໃຫ້ຄຽງກັບອຸດົມການນີ້ຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງລັດເຢຍລະມັນ, ພຽງແຕ່ວ່າອ້າຍນ້ອງເຊື້ອຊາດຂອງພວກເຮົາໃນເຢຍລະມັນອອສເຕຣຍ36 ຍັງຄົງຢູ່ນອກ Reich.

ດັ່ງນັ້ນ, ການລວມຕົວຂອງຊົນເຜົ່າເຢຍລະມັນທັງໝົດໃນລັດແຫ່ງຊາດທີ່ປິດແມ່ນເປົ້າໝາຍທາງການເມືອງແຫ່ງຊາດທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາ. ພາຍໃນທາງດ້ານການເມືອງ, ລັກສະນະສະຫະພັນ ແລະ ລັດຖະບານກາງຂອງແຂວງໃຫຍ່ໆ ຕາມທີ່ມັນຖືກສ້າງຂື້ນໃນປະຫວັດສາດແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັກສາ ຫຼື ສ້າງຂື້ນໃໝ່. ພື້ນຖານທາງການເມືອງແຫ່ງຊາດໃນດ້ານນີ້ແມ່ນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ໜ້າທີ່ທັງໝົດຂອງ Reich ທີ່ມັນເປັນຄໍາຖາມກ່ຽວກັບອໍານາດ ຕໍາແໜ່ງທາງການເມືອງຂອງ Reich ເຢຍລະມັນກ່ຽວກັບຕ່າງປະເທດແມ່ນເລື່ອງຂອງ Reich. ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກະຊວງການຕ່າງປະເທດ, ສະຖານທູດ ແລະ ສະຖານກົງສຸນ, ລະບົບໜັງສືຜ່ານແດນ, ການຄວບຄຸມການຄ້າຕ່າງປະເທດ, ລະບົບພາສີ ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ກອງທັບ ແລະ ກອງທັບເຮືອ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ທາງດ້ານການເມືອງພາຍໃນ, ແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບຄວາມເປັນເອກະລາດທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດຂອງແຕ່ລະແຂວງ ຫຼື ລັດລັດຖະບານກາງແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ. ຄວາມເປັນເອກະລາດທາງດ້ານການເງິນແມ່ນເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສໍາລັບການມີຢູ່ຢ່າງເປັນເອກະລາດຂອງປະເທດຊາດ, ດັ່ງນັ້ນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພາສີຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການມອບໝາຍໃຫ້ແຂວງຕ່າງໆເປັນສ່ວນໃຫຍ່.

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍກົດໝາຍແພ່ງ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການຄ້າ ແລະ ກົດໝາຍອາຍາ ຈະຖືກຄວບຄຸມໂດຍກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ
ໄດ ແຕ່ໃນທາງປະຕິບັດແລ້ວມັນຂື້ນກັບອໍານາດການປົກຄອງຂອງແຂວງ ແລະ ຕໍາຫຼວດ.

ໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ສະຖາບັນການຂົນສົ່ງແນ່ນອນຈະຖືກຄວບຄຸມຕາມທິດທາງຂອງກົດໝາຍຂອງ Reich, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຈະຍັງຄົງຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງແຂວງ, ທັງດ້ານການເງິນ ແລະ ການບໍລິຫານ ແລະ ການດໍາເນີນງານ.

ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີການກ່າວເຖິງເປັນພິເສດວ່າເສລີພາບໃນການນັບຖືສາສະໜາຄວນໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຢ່າງເຕັມທີ່ໂດຍລັດຖະທໍາມະນູນ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສາສະໜາທີ່ບົດຂຽນຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຂຽນເປັນພາສາເຢຍລະມັນຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ໂດຍທຸກຄົນ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງພວກມັນມີຄໍາສອນທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ລັດ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງນີ້.

ຮູບແບບລັດຖະທໍາມະນູນຂອງລັກສະນະສັງຄົມນິຍົມພື້ນຖານຂອງ Reich ແມ່ນຖືກເນັ້ນໜັກໂດຍສະເພາະໃນຂົງເຂດກົດໝາຍແຮງງານ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໃນຂົງເຂດການປະກັນໄພຄວາມເຈັບປວຍ, ອຸບັດຕິເຫດ, ການຊະລາ ແລະ ຄວາມພິການ ແລະ ຈະຖືກຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ດີກ່ວາທີ່ເກີດຂື້ນໃນປະຈຸບັນ.

ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການຕັ້ງເປົ້າໝາຍ

ຖ້າການແກ້ໄຂຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເວລາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄໍາຕອບຕໍ່ຄໍາຖາມສາມຂໍ້ຄື: ມັນເປັນແນວໃດໃນປັດຈຸບັນ? ມັນເກີດຂື້ນໄດ້ແນວໃດ? ແລະ ແມ່ນຫຍັງໃນປັດຈຸບັນ? - ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີການສືບສວນພື້ນຖານນີ້, ວຽກງານທີ່ສົມບູນ ແລະ ມີສະຕິລະວັງຕົວຈະບໍ່ຖືກຄາດຫວັງ - ນີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງໃນຄວາມໝາຍທີ່ສູງກວ່າເມື່ອມັນເປັນເລື່ອງຂອງການສ້າງສະພາບໃໝ່. ຄໍາອະທິບາຍກ່ຽວກັບສະຖານະການໃນປະຈຸບັນພາຍໃນຂອບເຂດຂອງວຽກງານນີ້ຕາມທໍາມະຊາດມີບ່ອນຢູ່ພຽງແຕ່ຕາບໃດທີ່ມັນເປັນຄໍາຖາມຂອງການສະກັດເອົາລັກສະນະທີ່ສໍາຄັນຂອງສະພາບທີ່ສໍາຄັນໃນປະຈຸບັນຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດ. ໃນວຽກງານດັ່ງກ່າວ, ຄົນເຮົາຕ້ອງຫຼີກລ່ຽງອາການໃດໆເປັນສາເຫດໂດຍສະເພາະ. ນີ້ແມ່ນສິລະປະຂອງການວິນິດໄສທຸກຢ່າງທີ່ບໍ່ຖືກຫຼອກລວງໂດຍສິ່ງພາຍນອກ ຫຼື ການສະແດງອອກ ແຕ່ເບິ່ງເລິກເຊິ່ງກວ່າໃນເຫດຜົນຂອງສິ່ງຕ່າງໆ. ສິ່ງນີ້ກາຍເປັນທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດໃນຕົວຢ່າງທາງການແພດ ຫຼື ໃນກໍລະນີຂອງມະນຸດທີ່ມີຊີວິດຢູ່. ຖ້າມີອາການໃຄ່ບວມປາກົດຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງໃນຮ່າງກາຍ, ສາເຫດແມ່ນຕ້ອງຊອກຫາກ່ອນໃນຄວາມເຈັບປວຍຂອງສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງຮ່າງກາຍ; ຄວາມຈິງທີ່ວ່າສ່ວນນີ້ຂອງຮ່າງກາຍເປັນພະຍາດມີສາເຫດຂອງມັນຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ດີຂອງເລືອດ; ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມຮູ້ນີ້ກໍ່ບໍ່ຄວນຖືວ່າເປັນສາເຫດສຸດທ້າຍ ແຕ່ສະພາບທີ່ບໍ່ດີຂອງເລືອດຈະເປັນຜົນມາຈາກການບໍາລຸງລ້ຽງທີ່ບໍ່ດີ ຫຼື ບໍ່ພຽງພໍ. ດຽວນີ້, ການປິ່ນປົວຈະບໍ່ສາມາດປະສົບຜົນສໍາເລັດໄດ້ ຖ້າທ່ານໜີຕໍ່ສູ້

36 ສາທາລະນະລັດເຢຍລະມັນ ອອສເຕຣຍ ແມ່ນຊື່ທີ່ຕັ້ງໃຫ້ແກ່ລັດທີ່ສ້າງຕັ້ງຂື້ນໃນປີ 1918 ຫຼັງຈາກສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 1 ຈາກດິນແດນທີ່ເວົ້າພາສາເຢຍລະມັນຂອງອານາຈັກອອສໂຕຣ-ຮັງກາຣີ. ມັນລວມມີ, ນອກເໜືອໄປຈາກດິນແດນອອສເຕຣຍໃນປະຈຸບັນ, ໃຕ້ທີໂຣນ ແລະ ທາວີຊີໂອ (ປະຈຸບັນຢູ່ໃນອິຕາລີ), ພາກໃຕ້ຂອງຄາຣິນເທຍ ແລະ ພາກໃຕ້ຂອງສະຕີເຣຍ (ປະຈຸບັນຢູ່ໃນສະໂລເວເນຍ) ແລະ ຊູເດເຕນແລນ ແລະ ໂບຮີເມຍເຢຍລະມັນ (ປະຈຸບັນຢູ່ໃນສາທາລະນະລັດເຊັກ).

Machine Translated by Google

ພຽງແຕ່ປະກົດການພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ; ດັ່ງນັ້ນການບັນເທົາຊົ່ວຄາວໃນກໍລະນີທີ່ດີທີ່ສຸດຈະເປັນໄປໄດ້, ການບັນເທົາອາການເຈັບປວດ, ແຕ່ຄວາມເຈັບປວຍຈະສືບຕໍ່. ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມພະຍາຍາມໃນການປິ່ນປົວໂດຍຜ່ານການປິ່ນປົວທີ່ເຮັດໃຫ້ເລືອດບໍລິສຸດກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດນໍາມາເຊິ່ງການປິ່ນປົວທີ່ຍືນຍົງໄດ້ຖ້າສາເຫດພື້ນຖານ, ຄືການຂາດສານອາຫານ ຫຼື ການຂາດສານອາຫານ ຫຼື ສະຖານະການທີ່ເປັນອັນຕະລາຍອື່ນໆ, ບໍ່ໄດ້ຖືກກໍາຈັດອອກ. ມີພຽງການປິ່ນປົວດັ່ງກ່າວຈາກພາຍໃນພາຍນອກເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນໍາມາເຊິ່ງການປິ່ນປົວທີ່ແທ້ຈິງ. ນີ້ແມ່ນຈະແຈ້ງສໍາລັບທຸກຄົນ. ການສືບສວນຕ້ອງໄດ້ຮັບການດໍາເນີນຖ້າພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດກັບຮ່າງກາຍຂອງຊາດທີ່ເຈັບປວຍ. ແມ່ນແຕ່ຢູ່ທີ່ນີ້ມັນກໍ່ມີປະໂຫຍດໜ້ອຍຫຼາຍຖ້າອາການພາຍນອກຂອງພະຍາດຖືກຕໍ່ສູ້. ຄົນເຮົາຮູ້ສຶກດີເທົ່າກັບຄວາມຈິງທີ່ໂສກເສົ້າຂອງຄໍາເວົ້າທີ່ຮູ້ຈັກກັນດີ: "ຄົນບໍ່ດີຂະໜາດນ້ອຍຖືກແຂວນຄໍ; ຄົນໃຫຍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ". ຄວາມຖີ່ຂອງການລະເມີດຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນແມ່ນພຽງແຕ່ສັນຍານພາຍນອກຂອງຄວາມຈິງທີ່ວ່າຢູ່ເບື້ອງຫຼັງສິ່ງຕ່າງໆຖືກສະແດງອອກທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສະຫວັດດີການຮ່ວມກັນໃນລະດັບໃຫຍ່. ເພາະວ່າ, ພຽງແຕ່ຖ້າມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເນົ່າເປື່ອຍຢູ່ໃນລັດ, ຄວາມເສຍຫາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງດັ່ງກ່າວສາມາດຍັງຄົງຢູ່ ແລະ ກາຍເປັນອັນຕະລາຍທີ່ຍືນຍົງຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງລັດເອງ. ຖ້າລັດເອງເຈັບປວຍ, ມັນຄວນຈະຖືກສົມມຸດຕິຖານດ້ວຍຄວາມເປັນໄປໄດ້ສູງສຸດວ່າສາເຫດຂອງມັນແມ່ນທັດສະນະຄະຕິທາງປັນຍາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຄວາມກັງວົນຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ ແລະ ສິດອໍານາດຕົວຈິງຂອງລັດເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍ, ສາມາດຄາດຫວັງການປິ່ນປົວໄດ້ຈາກແນວຄວາມຄິດທີ່ມີສຸຂະພາບດີໃໝ່ຂອງລັດ, ຜ່ານການສ້າງຜູ້ນໍາລັດທີ່ມີສຸຂະພາບດີທີ່ມີອໍານາດທີ່ເປັນເອກະລາດຢ່າງເຕັມສ່ວນ ແລະ ບໍ່ມີພາລະກັບບາບໃນອະດີດ. ທຸກໆວິທີແກ້ໄຂທີ່ອອກຈາກການປະນີປະນອມກັບອໍານາດທີ່ມີຢູ່ ຫຼື ທີ່ຊອກຫາວິທີຜູກມັດຕົນເອງອີກຄັ້ງກັບຮູບແບບທີ່ລົ້ມລະລາຍຂອງລັດກ່ອນໜ້ານີ້ ມີເມັດພັນຂອງການເນົ່າເປື່ອຍຂອງມັນເອງ. ໃນເລື່ອງນີ້, ຄົນເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຕືອນກ່ຽວກັບການຜູກມັດຕົນເອງກັບຮູບແບບລັດປະຫວັດສາດທີ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີໃນຕົວຂອງມັນເອງ ແຕ່ຍັງຍອມຈໍານົນຕໍ່ການລົ້ມລະລາຍຢ່າງໄວວາ.

ລັກສະນະທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດຂອງວິກິດການໃນປະຈຸບັນແມ່ນຫຍັງ?

ພາຍນອກ ແລະ ຜິວເຜີນ - ເຊັ່ນໃນກໍລະນີຂອງໄຂ້ - ອຸນຫະພູມສູງ ຫຼື ແປເປັນຄໍາສັບທາງເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງ: ຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຄວາມເຄັ່ງຕຶງໃນທຸກໆໂອກາດ, ຄວາມບໍ່ສະຫງົບ ແລະ ຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ. ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນຫຼາຍທີ່ທຸກຄົນທີ່ຮູ້ສຶກອຶດອັດ ແລະ ຂີ້ຄ້ານ, ແຕ່ລວມທັງກອງທັບທັງໝົດຂອງຜູ້ເປັນໜີ້ຕົວຈິງ, ໄດ້ຍ້ອງຍໍດ້ວຍສຽງດັງທີ່ສຸດວ່າ "ການພັກຜ່ອນ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບ" ເປັນຢາແກ້ທຸກຢ່າງ. ການພັກຜ່ອນ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍທາງການເມືອງໂດຍທົ່ວໄປ ແຕ່ເປັນພຽງເງື່ອນໄຂທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າສະພາບທີ່ມີສຸຂະພາບດີປົກຄອງພາຍໃນຊາດ. ແຕ່ຖ້າປະເທດຊາດເຈັບປວຍ, ມັນເປັນເລື່ອງທໍາມະຊາດ ແລະ ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າສິ່ງນີ້ສະແດງອອກໃນຄວາມບໍ່ສະຫງົບ ແລະ ຄວາມບໍ່ເປັນລະບຽບ. ທັດສະນະຄະຕິທາງການເມືອງທີ່ສັ້ນສອນ ແລະ ຊອກຫາວິທີສ້າງຕັ້ງພຽງແຕ່ "ການພັກຜ່ອນ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບ" ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຖືກມຸ່ງໄປໃນທາງທີ່ຜິດຢ່າງສິ້ນເຊີງ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນພຽງແຕ່ຊ່ວຍໃຫ້ຄວາມເຈັບປວຍເຂົ້າມາເລິກກວ່າເກົ່າ, ຈົນກວ່າຄວາມຕາຍຈະເຂົ້າມາດ້ວຍອາການປວດທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າບາດແຜ ແລະ ໜອງໃນ, ເຊິ່ງຖືວ່າເປັນຕົວຕົນ, ຕາມທໍາມະຊາດແລ້ວກໍປາດຖະໜາໃຫ້ຄົນເຈັບຢູ່ງຽບໆ ເພາະວ່າເຊື້ອແບັກທີເຣຍສາມາດເພີ່ມຈໍານວນໄດ້ໄວຫຼາຍ ແລະ ແຜ່ລາມໄປທົ່ວຮ່າງກາຍ ແລະ ເນົ່າເປື່ອຍພາຍໃນຮ່າງກາຍ. ບໍ່, ກົງກັນຂ້າມ: ກໍາຈັດໜອງໃນ! ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຖືກກໍາຈັດອອກ, ບໍ່ສາມາດເອົາຄວາມເຈັບປວດຈາກການຜ່າຕັດມາເປັນເຫດຜົນຕ້ານການໄດ້; ຄົນເຈັບຕ້ອງໄດ້ຮັບການນໍາອອກຈາກສະພາບແວດລ້ອມທີ່ບໍ່ດີຂອງລາວ, ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດລາວຕ້ອງໄດ້ຮັບອາຫານທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ ແລະ ແຂງແຮງ.

ອາການຕໍ່ໄປແມ່ນການຕື່ມຕໍາແໜ່ງຂອງລັດດ້ວຍອົງປະກອບທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ, ການກໍາຈັດບັນຫາຂອງລັດຜ່ານການຕັດສິນໃຈສ່ວນໃຫຍ່, ການເກີດຂື້ນຂອງການຕັດສິນໃຈສ່ວນໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວໃນລັດຖະສະພາທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃດໆ, ການເລືອກຕັ້ງລັດຖະສະພາດັ່ງກ່າວຕາມສິດທີ່ໃນການເລືອກຕັ້ງ ເຊິ່ງພາຍນອກແມ່ນເປັນການເລືອກຕັ້ງທີ່ມີອິດສະລະພາບ ແລະ ເປັນສາກົນທີ່ສຸດ ແຕ່ພາຍໃນມີການຄາດເດົາກ່ຽວກັບ...

ການຂາດການຕັດສິນຂອງມວນຊົນ ແລະ ພຽງແຕ່ສະກັດກັ້ນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ດີຂື້ນ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບທີ່ສູງຂື້ນ. ລັດຖະບານທີ່ຂຶ້ນກັບສຽງສ່ວນໃຫຍ່ໃນລັດຖະສະພາ - ເຊິ່ງເກີດຂື້ນໂດຍບັງເອີນ ແລະ ເຊິ່ງມີພຽງແຕ່ການພິຈາລະນາຂອງພັກ-ການເມືອງເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຕົວຕັດສິນ - ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວສາມາດບໍ່ເປັນຜູ້ປົກປ້ອງສະຫວັດດີການຮ່ວມກັນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ມັນແມ່ນ

Machine Translated by Google

ເປັນການທຳລາຍພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ນັກການເມືອງພັກທີ່ມີຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຫຼັກຄຳສອນທີ່ແຂງກະດ້າງ. ອາການທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະສະຫຼຸບໄດ້ໃນຄຳວ່າ "ລັດທິລັດຖະສະພາ".

ລັດທິລັດຖະສະພາ ນີ້ ແມ່ນການຕົວະປະຊາທິປະໄຕອັນໃຫຍ່ຫຼວງກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງປະຊາຊົນໃນການປົກຄອງຕົນເອງ. ແນ່ນອນ, ພວກເຮົາອາດຄິດວ່າພົນລະເມືອງຂອງລັດທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບມີຄວາມສາມາດຢ່າງສົມບູນໃນການຕັດສິນດ້ວຍວິທີທີ່ມີສິດອຳນາດໃນເລື່ອງສາທາລະນະ ແລະ ນຳພາຊະຕາກຳຂອງຊຸມຊົນ ຫຼື ປະເທດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແຕ່ສິດທີ່ໃນການເລືອກຕັ້ງຄືກັບສິດທີ່ທົ່ວໄປ, ໂດຍກົງ ແລະ ລັບສຳລັບຜູ້ທີ່ມີອາຍຸເກີນ 21 ປີຂອງທັງສອງເພດ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີເມັດພັນຂອງການປົກຄອງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງຜູ້ຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ບໍ່ມີສິນທຳ.

ພ້ອມກັບກົດລະບຽບທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງລັດຖະສະພາ ແລະ ລັດຖະບານທີ່ຂື້ນກັບມັນ, ຍັງມີກົດລະບຽບໃນປະຈຸບັນນີ້ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ເຖິງວ່າຈະມີຄຳຂວັນຕ້ານທຶນນິຍົມທັງໝົດຂອງພວກມາກຊິດ, ທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່. ການເງິນສູງແມ່ນຜູ້ປົກຄອງທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດ. ບໍ່ມີລັດຖະບານໃດກ້າທີ່ຈະໃຊ້ມາດຕະການທີ່ຮຸນແຮງຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດດ້ານກຳໄລຂອງໂລກທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ. ທຸກໆປະເທດໄດ້ຜູກມັດດ້ວຍດອກເບ້ຍ ແລະ ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ອຳນາດໂລກເໜືອຊາດນີ້ຜ່ານໜີ້ສິນແຫ່ງຊາດທີ່ມະຫາສານ. ຜົນຂອງການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍນີ້ແມ່ນມະຫາສານ, ພວກມັນສັ່ນສະເທືອນທົ່ວໂລກໄປສູ່ພື້ນຖານໃນການພົວພັນທາງເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງແຫ່ງຊາດ. ການເກັບດອກເບ້ຍໄດ້ກາຍເປັນວຽກງານຫຼັກຂອງລັດຖະບານຢ່າງແທ້ຈິງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າສຳລັບປະເທດຊາດ, ການຂູດຮີດພາສີທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ການລະບາຍຜ່ານວິທີການທີ່ຫຼາກຫຼາຍຂອງພາສີໂດຍກົງ ແລະ ໂດຍສະເພາະພາສີທາງອ້ອມ, ຜ່ານອັດຕາເງິນເຟີ້ທີ່ກ້າວໜ້າຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ເຊິ່ງໄດ້ນຳໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດຂອງການປຸ້ນເອົາເງິນຝາກປະຢັດຂອງຊົນຊັ້ນກາງທັງໝົດ. ກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດຂອງຖົງເງິນນີ້, ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໜ້າກາກຂອງການຮຽກຮ້ອງທາງກົດໝາຍຕໍ່ດອກເບ້ຍ, ກົດລະບຽບທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດທີ່ເຄີຍປົກຄອງໂລກ. ມັນນຳໄປສູ່ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກຂອງມວນຊົນ ແລະ ໂດຍສະເພາະໃນວົງການເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ການໄດ້ມາເຊິ່ງເງິນບໍ່ແມ່ນເປົ້າໝາຍໃນຕົວຂອງມັນເອງ ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຈຸດສູນກາງຂອງຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຈາກສິ່ງນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ຜົນສະທ້ອນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດຂອງກົດລະບຽບທາງດ້ານການເງິນທີ່ແທ້ຈິງນີ້ເກີດຂື້ນ, ນັ້ນຄື, ຄວາມເສື່ອມໂຊມທາງສິນທຳຂອງປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດລະບຽບນີ້. ສະຕິປັນຍາທັງໝົດແມ່ນມຸ້ງໄປສູ່ການໄດ້ມາ ແລະ ການຄອບຄອງ, ແນວຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງຄວາມຈົງຮັກພັກດີ ແລະ ສັດທາຈົມຢູ່ໃນການສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ຜູ້ຊາຍທີ່ໜ້ານັບຖືຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະສົບກັບວ່າ, ເປັນລາງວັນສຳລັບຄວາມໜ້ານັບຖືຂອງລາວ, ລາວຕ້ອງຈົມລົງເລິກກວ່າເກົ່າ ໃນຂະນະທີ່ຄວາມບໍ່ຊື່ສັດນຳມາເຊິ່ງຜົນກຳໄລອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນກໍລະນີຂອງທຸລະກິດທີ່ເປັນໄປໄດ້ ແລະ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທັງໝົດ. ວົງການຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ໝົດຫວັງຕໍ່ສູ້ເພື່ອການດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ລາຍໄດ້ທີ່ທົນທານໄດ້ໂດຍຜ່ານການເຮັດວຽກພຽງຢ່າງດຽວກາຍເປັນເລື່ອງຍາກຂື້ນເລື້ອຍໆ.

ໃນແນວໜ້າປິດ, ພວກຜູ້ອອກແຮງງານຊອກຫາວິທີທີ່ຈະຂູດຮີດຄ່າແຮງງານທີ່ສູງຂື້ນເລື້ອຍໆ, ການປະທ້ວງໄດ້ສັ່ນສະເທືອນສະຖານທີ່ເຮັດວຽກທາງເສດຖະກິດ, ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດຂອງພວກເຂົາຊຸດໂຊມລົງ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍທາງອ້ອມຕໍ່ຜູ້ທີ່ເພິ່ງພາອາໄສການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ສຳລັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ອອກແຮງງານເອງ.

ໃນຖານະເປັນປະກົດການທັງໝົດພວກເຮົາສາມາດສະຫຼຸບເງື່ອນໄຂເຫຼົ່ານີ້ພາຍໃຕ້ແນວຄວາມຄິດຂອງ "Mammonism".

ກົງກັນຂ້າມຂອງ ລັດທິມະຫາເສດຖີ ນີ້ ແມ່ນ ທັດສະນະໂລກແບບມາກຊິດ ທີ່ເກີດຈາກອາລົມທາງປັນຍາຂອງຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກການລະເມີດລັດທິມະຫາເສດຖີ. ພວກເຮົາຮູ້ດີວ່າຜູ້ວາງແຜນການຂອງມາກຊິດໄດ້ໃຊ້ອາລົມທາງປັນຍານີ້ຢ່າງສະຫຼາດສຳລັບຕົວເອງໃນຖານະເປັນຜູ້ຈັດການທຶນສາກົນ ແລະໃນເວລາດຽວກັນເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມກຽດຊັງຂອງຜູ້ທີ່ຖືກຂູດຮີດ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຈັດການກັບນິໄສທາງປັນຍາທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນອຸປະສັກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນສັດຕູຢ່າງຮ້າຍແຮງຕໍ່ການສ້າງຕັ້ງຊາດທີ່ມີສຸຂະພາບດີຄືນໃໝ່.

ລັດ.

ແກ່ນແທ້ຂອງ ລັດທິມາກ ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງໃຫ້ເຫັນໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນປະຕິເສດຊັບສິນສ່ວນຕົວ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງຕັດພື້ນຖານຈາກທຸກໆເສດຖະກິດ ແລະ ນອກເໜືອໄປຈາກນັ້ນ, ວັດທະນະທຳຊັ້ນສູງທຸກຢ່າງ; ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນໄດ້ສົ່ງເສີມແນວຄວາມຄິດຂອງການຕໍ່ສູ້ທາງຊົນຊັ້ນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງແຍກປະຊາຊົນອອກຈາກກັນ.

Machine Translated by Google

ຊົນຊັ້ນທີ່ແຕກຕ່າງກັນຕໍ່ສູ້ກັນ. ມັນພຽງພໍທີ່ຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ບໍ່ມີຊື່ຂອງປະຊາຊົນຣັດເຊຍ, ບ່ອນທີ່, ໃນລັດໂຊວຽດ, ຫຼັກການຂ້າຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດທີ່ຜິດພາດນີ້ໄດ້ຖືກແປເປັນຄວາມຈິງໃນລະດັບສູງສຸດ.

ແລະຖ້າພວກເຮົາຊອກຫາເຊື້ອພະຍາດຕົວຈິງຂອງພະຍາດ, ພວກເຮົາກໍ່ແປກທີ່ຈະປາກົດຂື້ນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວໃນຖານະຜູ້ນໍາແລະຜູ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຕົ້ນຕໍ.

ຄໍາຖາມຂອງຊາວຢິວກໍາລັງກາຍເປັນຄໍາຖາມທົ່ວໂລກກ່ຽວກັບວິທີແກ້ໄຂຂອງໃຜ ສະຫວັດດີການ ແລະ
ຄວາມວິບັດຂອງປະເທດຊາດຈະຂື້ນກັບ

ຕໍ່ຄໍາຖາມນີ້, ວຽກງານພິເສດຈະຖືກອຸທິດໃຫ້ໃນຊຸດຫໍສະໝຸດນີ້37 .

ການທົບທວນຄືນປະຫວັດສາດສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າບັນດາປະເທດທີ່ໝົດຫວັງໄດ້ຊອກຫາວິທີທີ່ຈະປົດປ່ອຍຕົນເອງຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໂດຍຜ່ານການປາບປາມ ແລະ ກໍາຈັດຊາວຢິວແຕ່ລະຄົນຢ່າງນອງເລືອດ - ແຕ່ຫຼັງຈາກຫຼາຍລຸ້ນຄົນ ຊາວຢິວໄດ້ກັບຄືນມາອີກຄັ້ງທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີອໍານາດທາງດ້ານການເງິນຫຼາຍຂື້ນຫຼັງຈາກການສັງຫານໝູ່ດັ່ງກ່າວ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຕ້ອງຫຼີກລ່ຽງການຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂຂອງບັນຫາຂອງຊາວຢິວດ້ວຍລັກສະນະທີ່ດັ້ງເດີມນີ້ - ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດຂ້າພະຍາດລະບາດໄດ້ດ້ວຍຕົວມັນເອງ, ຄົນເຮົາສາມາດກໍາຈັດມັນໄດ້ໂດຍການຕັດສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນໃນຊີວິດອອກຈາກມັນ.

ການຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວທີ່ກໍາລັງລຸກລາມໄປທົ່ວໂລກແມ່ນສັນຍານໄຟທີ່ບອກວ່າປະເທດຊາດຕ່າງໆໄດ້ຮັບຮູ້ສັດຕູທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ດຽວນີ້ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະນໍາພາຄວາມຮູ້ທາງດ້ານອາລົມທີ່ຖືກຕ້ອງນີ້ໄປໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນ.

ການຕໍ່ສູ້ຕ້ານ ລັດທິມາກ ແລະ ການຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວປະສົບຜົນສໍາເລັດຜ່ານການສຶກສາອົບຮົມຢ່າງບໍ່ອິດເມື່ອຍໃຫ້ແກ່ມະຫາຊົນທີ່ຖືກພິດ. ມັນແມ່ນໄລຍະທໍາອິດຂອງການສູ້ຮົບຂອງພວກເຮົາ.

ການທໍາລາຍການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລະ ຍາກທີ່ສຸດໃນຂົງເຂດເສດຖະກິດ ເພື່ອການປົດປ່ອຍປະຊາຊົນ ແລະ ລັດຈາກເຄືອຂ່າຍທອງຄໍາຂອງລັດທິການເງິນລະຫວ່າງຊາດ
ອໍານາດ.

ຫຼັງຈາກຕໍ່ສູ້ຜ່ານໄລຍະເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ, ແລະ ເມື່ອໄຊຊະນະໄດ້ຮັບການຍຶດເອົາ ແລະ ຮັບປະກັນຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ, ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ຈະປະຕິບັດການປະຕິຮູບຕໍ່ໄປທັງໝົດ ເຊິ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຊາດທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ເຈັບປ່ວຍ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈໃໝ່ທີ່ຈະມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ກໍາລັງສໍາຄັນໃໝ່ ທີ່ຈະຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາທຸກຄົນກ່ອນ, ເຊິ່ງພວກເຮົາທຸກຄົນເຊື່ອດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ສະຫວ່າງສະໄຫວ ແລະ ເຊິ່ງພວກເຮົາພະຍາຍາມດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ບໍ່ຍອມແພ້:

ການເກີດໃໝ່ຂອງເຢຍລະມັນ.
ເຢຍລະມັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງໃໝ່, ເສລີ, ແລະ ເປັນເອກະພາບ ໃນສະພາບການເຮັດວຽກ ແລະ ການປະຕິບັດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ, ໜັກແໜ້ນ ແລະ ມີພະລັງ.

---

37 ວຽກງານຂອງ Feder ກ່ຽວກັບຊາວຢິວ, Die Juden, ໄດ້ຖືກຈັດພິມມາໃນ 1933 ເປັນ vol.45 ຂອງ Nationalsozialistische Bibliothek.

Machine Translated by Google

2. ໂຄງການ

ຕົ້ນກໍາເນີດຂອງໂຄງການ

ທຸກໆວຽກງານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີແຜນການ, ທຸກໆຄວາມຮັບຮູ້ຕ້ອງມີການສ້າງທາງປັນຍາກ່ອນ. ແຜນການກໍ່ສ້າງທີ່ວາງແຜນໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ດີຂື້ນເທົ່າໃດ, ອາຄານກໍ່ຈະຖືກສ້າງຂື້ນຢ່າງສວຍງາມ ແລະ ວ່ອງໄວເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າໂຄງສ້າງທາງການເມືອງໃໝ່ກໍ່ຕ້ອງການແຜນການກໍ່ສ້າງທີ່ຊັດເຈນ, ນີ້ເອີ້ນວ່າໂຄງການທາງການເມືອງ.

ຄວາມຕ້ອງການທີ່ຕ້ອງວາງໄວ້ໃນໂຄງການທາງການເມືອງແມ່ນສູງຫຼາຍ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍ. ມັນເປັນບັນຫາຂອງໜ້າທີ່ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງສຸດ, ສໍາລັບສະຫວັດດີການ ແລະ ຄວາມທຸກໂສກຂອງປະຊາຊົນຂອງຕົນເອງແມ່ນຂື້ນກັບວ່າແຜນການນັ້ນດີຫຼືບໍ່. ໂຄງການຕ້ອງຈັດການກັບຂົງເຂດທີ່ສໍາຄັນທັງໝົດຂອງຊີວິດສາທາລະນະດ້ວຍຄວາມກະທັດຮັດທີ່ສຸດ, ຕ້ອງທົນທານຕໍ່ທຸກໆການວິພາກວິຈານ, ບໍ່ສູນເສຍລາຍລະອຽດ, ບໍ່ສະເໜີຈຸດອ່ອນທີ່ບໍ່ຈໍາເປັນໃຫ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ, ບໍ່ປຸກຄວາມຫວັງໃນອຸດົມຄະຕິທີ່ບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້ໃນພາຍຫຼັງ. ໂຄງການຕ້ອງເປັນພາບທີ່ຊື່ສັດຂອງລັດທີ່ຈະມາເຖິງ ແລະ ເສດຖະກິດໃໝ່. ມັນຕ້ອງສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນເຫັນໂຄງຮ່າງຂອງລັດ ແລະ ລະບຽບເສດຖະກິດທີ່ຕ້ອງການ, ແຕ່ມັນອາດຈະບໍ່ຈໍາກັດ ຫຼື ຄາດຫວັງການປະຕິບັດໃນລາຍລະອຽດຂອງມັນ.

ທຸກໆໂຄງການຍັງມີປະຫວັດສາດ ແລະ ການພັດທະນາ, ແຕ່ມັນແນ່ນອນວ່າເປັນມາດຕະຖານຂອງຄວາມຖືກຕ້ອງພື້ນຖານຂອງການເຄື່ອນໄຫວ ຖ້າຫຼັງຈາກຫຼາຍປີມານີ້, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ສໍາຄັນຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງໃນລັກສະນະພື້ນຖານຂອງມັນ ແລະ ມີພຽງບາງຄວາມບໍ່ຊັດເຈນເທົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງຖືກກໍາຈັດອອກ. ມີພຽງແຕ່ຈຸດທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ໜ້າປະທັບໃຈທີ່ສຸດຂອງໂຄງການເກົ່າຂອງ ວັນທີ 24 ກຸມພາ 1923, ເລກທີ 11, "ການຍົກເລີກລາຍໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມ, ການທໍາລາຍການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດ" ເທົ່ານັ້ນທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການປະຕິບັດໂຄງການຢ່າງລະອຽດໃນແງ່ຂອງການເມືອງແຫ່ງຊາດ, ການເງິນ ແລະ ເສດຖະກິດ. ການປະຕິບັດລາຍລະອຽດຂອງຈຸດນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈໍາເປັນຢ່າງແທ້ຈິງໃນເວລານັ້ນ ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນ, ບົດຂຽນທີ່ມີລາຍລະອຽດຫຼາຍຂື້ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເລື່ອງນີ້, ຖະແຫຼງການສໍາລັບການທໍາລາຍການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດ, ວິທີແກ້ໄຂຂອງມັນ, ເກືອບຈະເປັນບົດຂຽນທີ່ມີຢູ່ພຽງຢ່າງດຽວ ແລະ ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຄຸ້ນເຄີຍຢ່າງເຕັມທີ່ກັບຜູ້ກໍ່ຕັ້ງ ແລະ ຜູ້ຕິດຕາມກຸ່ມທໍາອິດຂອງການເຄື່ອນໄຫວ. ໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ ມັນແມ່ນເນື້ອໃນທາງປັນຍາຂອງບົດຂຽນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ເພີ່ມຂອບເຂດກິດຈະກໍາຂອງສັງຄົມນິຍົມ -

ດ້ວຍແຜນການທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ແລ້ວໃນເວລານັ້ນໃນລັກສະນະພື້ນຖານຂອງພວກມັນ - ຕໍ່ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕໍ່ອາຍຸທີ່ໄດ້ນໍາເອົາວົງມົນນ້ອຍໆມາລວມກັນອ້ອມຮອບ Anton Drexler38 ແລະ Adolf Hitler, ຈົນເຖິງວົງມົນຂອງແນວຄິດຊາດນິຍົມ ແລະ ແນວຄິດປະຊານິຍົມ.

ມັນແມ່ນຈຸດຂອງໂຄງການ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງແນ່ນອນ ເຊິ່ງຜ່ານຂະບວນການນີ້ ການເຄື່ອນໄຫວເພື່ອເສລີພາບຂອງເຢຍລະມັນຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ແລະ ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ ແຍກຕົວເອງອອກຈາກກຸ່ມ, ການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ພັກຕ່າງໆທີ່ມີຄວາມນິຍົມ ແລະ ຊາດນິຍົມອື່ນໆທັງໝົດ, ແລະ ຜ່ານວິທີການນີ້ ມັນແຍກຕົວເອງໂດຍສະເພາະຈາກພັກທີ່ເອີ້ນວ່າພັກລັດຖະສະພາທັງໝົດ ເຊິ່ງໃນສ່ວນຂອງພວກເຂົາ ເປັນພຽງການສະແດງອອກຂອງການປົກຄອງແບບມະຫາອໍານາດ-ປະຊາຊົນເທົ່ານັ້ນ.

ຄວາມຈໍາເປັນອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນການສ້າງແບບແຜນໃໝ່ຂອງໂຄງການແມ່ນການໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນທີ່ຊັດເຈນກວ່າຮູບແບບ ແລະ ໂຄງສ້າງທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຂົງເຂດຊີວິດສາທາລະນະສ່ວນບຸກຄົນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເກີດຂື້ນແລ້ວ.

ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ທີ່ຈະຄິດເຖິງຜົນງານທີ່ສໍາຄັນອີກອັນໜຶ່ງທີ່ມີຕົ້ນກໍາເນີດມາຈາກການສະແດງອອກຂະໜານຂອງສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໃນອອສເຕຣຍ ແລະ ໂບຮີເມຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງປື້ມຂອງ

---

38 ທ່ານ Anton Drexler (1884-1942) ແມ່ນໜຶ່ງໃນຜູ້ກໍ່ຕັ້ງພັກ Deutsche Arbeiter Partei ຂອງປະເທດອອສເຕຣຍ ພ້ອມກັບທ່ານ Dietrich Eckart ແລະທ່ານ Feder. ທ່ານ Drexler ໄດ້ເປັນປະທານກິດຕິມະສັກຂອງພັກ, ເຊິ່ງ Hitler ໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ນໍາທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວໃນປີ 1921. ທ່ານ Drexler ໄດ້ອອກຈາກພັກໃນປີ 1923 ແລະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຄືນເມື່ອ Hitler ຂື້ນສູ່ອໍານາດໃນປີ 1933.

Machine Translated by Google

ວິສະວະກອນ Jung39, ຜູ້ຕາງໜ້າຂອງຊາວເຢຍລະມັນ Sudeten ໃນເຊັກໂກສະໂລວາເກຍ ໃນລັດຖະສະພາປຣາກ.

ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດອອສເຕຣຍໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນຍ້ອນກັບໄປຕັ້ງແຕ່ສະໄໝກ່ອນສົງຄາມ. ຂອບເຂດຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງມັນແມ່ນອີງໃສ່ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະນໍາເອົາໂລກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງແນວຄວາມຄິດເຂົ້າກັບແນວຄວາມຄິດຊາດນິຍົມ, ໃນຂະນະທີ່ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນຂອງ Reich ທີ່ເກີດຂື້ນຫຼັງຈາກການລົ້ມສະຫຼາຍ - ແທ້ຈິງແລ້ວໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບການມີຢູ່ຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດອອສເຕຣຍນີ້ - ໄດ້ຮັບຮອງເອົາຈຸດຢືນພື້ນຖານໃນການຕໍ່ສູ້ຕໍ່ຕ້ານລັດທິມາກຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ.

ໃນມື້ນີ້ການເຄື່ອນໄຫວທັງສອງໄດ້ມາຮ່ວມກັນໃນເປົ້າໝາຍຮ່ວມກັນຂອງພວກເຂົາ.

[39] ວິສະວະກອນ Rudolf Jung ຜູ້ແທນຈາກ Troppau

Machine Translated by Google

ໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງ NSDAP

ເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາແມ່ນ - ການເກີດໃໝ່ຂອງເຢຍລະມັນໃນຈິດວິນຍານຂອງເຢຍລະມັນສູ່ເສລີພາບຂອງເຢຍລະມັນ.40

ວິທີການໄປສູ່ເປົ້າໝາຍຫຼັກນີ້ແມ່ນ:

I. ຫຼັກການທາງການເມືອງແຫ່ງຊາດ: ອານາຈັກເຢຍລະມັນແມ່ນບ້ານເກີດຂອງຊາວເຢຍລະມັນ.

1. ໃນນະໂຍບາຍຕ່າງປະເທດ:

1. ການສ້າງຕັ້ງລັດແຫ່ງຊາດປິດທີ່ປະກອບມີຊາວເຢຍລະມັນທັງໝົດ.

2. ການເປັນຕົວແທນທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຢຍລະມັນຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

2. ໃນນະໂຍບາຍດ້ານເຊື້ອຊາດ:

3. ການປົດຊາວຢິວ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນທັງໝົດອອກຈາກຕຳແໜ່ງທີ່ຮັບຜິດຊອບທັງໝົດໃນ ຊີວິດສາທາລະນະ.

4. ການຫ້າມການເຂົ້າເມືອງຂອງຊາວຢິວຕາເວັນອອກ ແລະ ຄົນຕ່າງປະເທດທີ່ເປັນແມ່ກາຝາກອື່ນໆ. ຄົນຕ່າງປະເທດ ແລະ ຊາວຢິວທີ່ມີບັນຫາອາດຈະຖືກເນລະເທດ.

3. ໃນນະໂຍບາຍພົນລະເຮືອນ:

5. ມີແຕ່ຄົນເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ວັດທະນະທຳ ແລະ ຊຸມຊົນເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ ໃຊ້ສິດທິຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດ.

6. ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນສາມາດອາໄສຢູ່ໃນຖານະແຂກໃນລັດເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍຕ່າງປະເທດ.

7. ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາວເຢຍລະມັນແມ່ນສຳຄັນກວ່າສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງສະມາຊິກຕ່າງປະເທດ ບັນດາຊາດ.

II. ຫຼັກການທາງເສດຖະກິດທາງດ້ານການເມືອງ: ໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດແມ່ນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ບໍ່ໃຫ້ມີກຳໄລສູງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ສຳລັບທຶນກູ້ຢືມ.

8. ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮັບຮູ້ຊັບສິນສ່ວນຕົວໂດຍພື້ນຖານ ແລະ ຈັດວາງມັນໄວ້ພາຍໃຕ້ ການປົກປ້ອງຂອງລັດ.

9. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສະຫວັດດີການຂອງປະຊາຊົນໄດ້ສ້າງຂີດຈຳກັດໃຫ້ແກ່ການສະສົມຄວາມຮັ່ງມີຢ່າງບໍ່ຈຳກັດໃນມືຂອງບຸກຄົນ.

10. ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນສ້າງຕັ້ງຊຸມຊົນແຮງງານເພື່ອສົ່ງເສີມສະຫວັດດີການຮ່ວມກັນ ແລະ ວັດທະນະທຳ.

11. ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງພັນທະການເຮັດວຽກທົ່ວໄປນີ້ຂອງຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນ ແລະ ດ້ວຍການຮັບຮູ້ພື້ນຖານກ່ຽວກັບຊັບສິນສ່ວນຕົວ, ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການໄດ້ມາ ແລະ ການກຳຈັດລາຍໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກຂອງຕົນໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ.

12. ການປະສົມປະສານທີ່ດີຂອງທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ, ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່ໃນທຸກຂົງເຂດຂອງຊີວິດທາງເສດຖະກິດ, ລວມທັງໃນຂະແໜງກະສິກຳ, ຍັງຄົງໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້.

13. ວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ (ບໍລິສັດ, ສະມາຄົມ ແລະ ຄວາມໄວ້ວາງໃຈ) ຈະຖືກຕໍ່ສູ້.

14. ການຄິດດອກເບ້ຍ ແລະ ການສໍ້ໂກງ, ພ້ອມທັງການລວຍຢ່າງໂຫດຮ້າຍໂດຍສ້າງຄວາມເສຍຫາຍ ແລະ ຄວາມອັນຕະລາຍໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ, ຈະຖືກລົງໂທດປະຫານຊີວິດ. 15. ການນຳສະເໜີວຽກງານບັງຄັບເປັນເວລາໜຶ່ງປີສຳລັບຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນ.

---

[40] ສຳລັບການສົນທະນາລາຍລະອຽດຂອງຈຸດເຫຼົ່ານີ້ເບິ່ງ Feder's Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Munich, 1927; tr. ETS Dugdale, ໂຄງການຂອງ NSDAP ແລະແນວຄວາມຄິດທົ່ວໄປຂອງມັນ, Munich, 1932

Machine Translated by Google

III. ຫຼັກການທາງການເມືອງທາງດ້ານການເງິນ: ລະບົບການເງິນແມ່ນຮັບໃຊ້ລັດ, ອຳນາດທາງດ້ານການເງິນບໍ່ສາມາດປະກອບເປັນລັດພາຍໃນລັດໄດ້; ດັ່ງນັ້ນເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາຄື: ການທຳລາຍການເປັນຂ້າທາດຂອງດອກເບ້ຍຜ່ານ:

16. ການປົດປ່ອຍລັດ ແລະ ປະຊາຊົນຈາກໜີ້ສິນທີ່ມີດອກເບ້ຍຜູກມັດມາເປັນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທຶນກູ້ຢືມ.

17. ການເຮັດໃຫ້ Reichsbank GmbH ແລະ ທະນາຄານກາງເປັນຂອງລັດ.

18. ການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ວຽກງານສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່ທັງໝົດ (ການພັດທະນາພະລັງງານນ້ຳ, ເສັ້ນທາງ, ແລະອື່ນໆ) ດ້ວຍການຫຼີກລ່ຽງການກູ້ຢືມໂດຍຜ່ານການອອກບັດເງິນຄັງຂອງລັດທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ ຫຼື ຜ່ານວິທີການທີ່ບໍ່ມີເງິນສົດ.

19. ການນຳສະເໜີສະກຸນເງິນທີ່ໝັ້ນຄົງໂດຍອີງໃສ່ຫຼັກການທີ່ຄຸ້ມຄອງ.

20. ການສ້າງທະນາຄານກໍ່ສ້າງ ແລະ ເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລ (ການປະຕິຮູບສະກຸນເງິນ) ສຳລັບການໃຫ້ສິນເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ.

21. ການປັບໂຄງສ້າງລະບົບພາສີຢ່າງລະອຽດຕາມຫຼັກການເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດແບບສັງຄົມນິຍົມ. ການປົດປ່ອຍການບໍລິໂພກຈາກພາລະຂອງພາສີທາງອ້ອມ ແລະ ການຜະລິດຈາກພາສີທີ່ຈຳກັດ (ການປະຕິຮູບພາສີ ແລະ ການຍົກເວັ້ນພາສີ).

IV. ຫຼັກການທາງສັງຄົມ ແລະ ການເມືອງ: ສະຫວັດດີການຮ່ວມກັນແມ່ນກົດໝາຍສູງສຸດ.

22. ການພັດທະນາຢ່າງເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ຂອງການປະກັນໄພຜູ້ສູງອາຍຸໂດຍຜ່ານການເຮັດໃຫ້ລະບົບປະກັນຊີວິດເປັນຂອງລັດ. ສຳລັບສະຫາຍຊາດເຢຍລະມັນທຸກຄົນທີ່ຂັດສົນ, ເງິນບຳນານທີ່ພຽງພໍຈະໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນຕັ້ງແຕ່ອາຍຸໃດໜຶ່ງ ຫຼື ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດການບໍ່ສາມາດຫາລ້ຽງຊີບໄດ້ຢ່າງຖາວອນກ່ອນໄວອັນຄວນ.

23. ການແບ່ງປັນລາຍຮັບຂອງທຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມໃນວິສາຫະກິດທີ່ມີຜົນຜະລິດຕາມຜົນງານ ແລະ ອາຍຸ ພ້ອມກັບການແບ່ງປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງວຽກງານ.

24. ການຍຶດເອົາຜົນກຳໄລທັງໝົດຈາກສົງຄາມ ແລະ ການປະຕິວັດທີ່ບໍ່ໄດ້ອີງໃສ່ວຽກງານທີ່ຊື່ສັດ ພ້ອມທັງຊັບສິນທີ່ໄດ້ມາໂດຍຜ່ານການກັກຕຸນ ແລະ ການເອົາດອກເບ້ຍ ແລະ ການນຳໃຊ້ເພື່ອການພັດທະນາປະກັນສັງຄົມ.

25. ການກຳຈັດການຂາດແຄນທີ່ຢູ່ອາໄສໂດຍຜ່ານການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສໃໝ່ທີ່ຄົບຖ້ວນທົ່ວທັງ Reich ໂດຍຜ່ານທະນາຄານກໍ່ສ້າງ ແລະ ເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລແຫ່ງໃໝ່ທີ່ຈະສ້າງຂື້ນຕາມມາດຕາ 21.

V. ໃນນະໂຍບາຍວັດທະນະທຳ: ການຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງວິທະຍາສາດ ແລະ ສິລະປະທັງໝົດບົນພື້ນຖານຂອງລັດທີ່ມີເສລີພາບທາງດ້ານການເມືອງ ແລະ ມີສຸຂະພາບທາງເສດຖະກິດທີ່ດີ ແມ່ນເປົ້າໝາຍຫຼັກທາງດ້ານວັດທະນະທຳຂອງພວກເຮົາ.

ສິ່ງນີ້ຄວນຈະບັນລຸໄດ້ຜ່ານ:

26. ການສຶກສາອົບຮົມເຍົາວະຊົນໃຫ້ມີສຸຂະພາບຮ່າງກາຍແຂງແຮງ ແລະ ມີອິດສະລະພາບທາງດ້ານສະຕິປັນຍາອີງຕາມປະເພນີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຊີວິດທາງປັນຍາຂອງເຢຍລະມັນ.

27. ເສລີພາບຢ່າງເຕັມທີ່ໃນການນັບຖືສາສະໜາ ແລະ ສະຕິສຳນຶກ.

28. ການປົກປ້ອງພິເສດຕໍ່ສັດທາຂອງຄຣິສຕຽນ.

29. ການສະກັດກັ້ນ ແລະ ການກີດກັນຫຼັກຄຳສອນທາງສາສະໜາທີ່ຂັດກັບຄວາມຮູ້ສຶກດ້ານສິນລະທຳຂອງເຢຍລະມັນ ແລະ ເນື້ອໃນຂອງມັນມີລັກສະນະທຳລາຍລັດ ແລະ ປະເທດຊາດ.

30. ການສະກັດກັ້ນອິດທິພົນທີ່ເປັນອັນຕະລາຍທັງໝົດໃນວັນນະຄະດີ ແລະ ສື່ມວນຊົນ, ເວທີ, ສິລະປະ ແລະໂຮງໜັງ.

31. ອິດສະລະພາບໃນການສິດສອນໃນມະຫາວິທະຍາໄລເຢຍລະມັນ, ການສ້າງຕັ້ງຊົນຊັ້ນຜູ້ປົກຄອງຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມີລັກສະນະພິເສດ.

VI. ທາງດ້ານການທະຫານ:

32. ການເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດສາມາດປ້ອງກັນໄດ້ໂດຍຜ່ານການນໍາສະເໜີກົດໝາຍທະຫານສໍາລັບທຸກໆຄົນທີ່ມີສິດເສລີພາບເຢຍລະມັນ.

33. ການລົບລ້າງກອງທັບຮັບຈ້າງ.

34. ການສ້າງກອງທັບທະຫານບ້ານເພື່ອປ້ອງກັນຊາດພາຍໃຕ້ກອງພົນທະຫານມືອາຊີບທີ່ຈະຖືກສ້າງຂື້ນໂດຍຜ່ານລະບຽບວິໄນທີ່ມີລໍາດັບຊັ້ນທີ່ເຂັ້ມງວດ.

VII. ການປະຕິຮູບອື່ນໆ:

35. ການປະຕິຮູບລະບົບສື່ມວນຊົນ. ການສະກັດກັ້ນເຄື່ອງມືສື່ມວນຊົນທັງໝົດທີ່ຂັດກັບຄວາມກັງວົນຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ເຂັ້ມງວດທີ່ສຸດຕໍ່ຂ່າວທັງໝົດທີ່ເປັນ
ບິດເບືອນຢ່າງບໍ່ຖືກຕ້ອງ ຫຼື ບິດເບືອນຢ່າງມີເຈດຕະນາ.

36. ການປະຕິຮູບສິດເລືອກຕັ້ງດ້ວຍການລົບລ້າງຮູບແບບການໂຄສະນາຫາສຽງເລືອກຕັ້ງທີ່ເສື່ອມໂຊມໃນປະຈຸບັນ ແລະ ການຂາດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກຕັ້ງ (ພູມຕ້ານທານ).

37. ການພັດທະນາຫ້ອງການວິຊາຊີບ.

38. ການປະຕິຮູບລະບົບຕຸລາການໃນຂົງເຂດ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທີ່ດິນ - (ການຮັບຮູ້ພື້ນຖານຂອງສິດທີ່ໃນຊັບສິນໃນທີ່ດິນ, ການບໍ່ສາມາດເຊົ່າທີ່ດິນໄດ້ໂດຍທຶນເອກະຊົນ, ສິດໃນການຍຶດເອົາຄືນຂອງລັດ, ແລະ ການຄືນທີ່ດິນໃຫ້ລັດໃນກໍລະນີທີ່ການຄຸ້ມຄອງທີ່ບໍ່ລະມັດລະວັງ).

ກົດໝາຍແພ່ງ - (ການປົກປ້ອງກຽດສັກສີສ່ວນຕົວ ແລະ ສຸຂະພາບທີ່ເຂັ້ມງວດກວ່າ, ທຽບກັບການປົກປ້ອງທາງກົດໝາຍດ້ານດຽວຕໍ່ຄໍາຕັດສິນຊັບສິນໃນປະຈຸບັນ).

39. ການປະຕິຮູບລັດຖະທໍາມະນູນ:

ລັດຖະທໍາມະນູນ: ລັດຖະທໍາມະນູນທີ່ສອດຄ້ອງກັບລັກສະນະຂອງເຢຍລະມັນແມ່ນຜູ້ນໍາລັດທີ່ມີອະທິປະໄຕທີ່ສຸມໃສ່ຕໍາແໜ່ງສູງສຸດ. - ບໍ່ວ່າຕໍາແໜ່ງສູງສຸດນີ້ຈະຖືກຄອບຄອງໂດຍພະມະຫາກະສັດທີ່ຈະຖືກເລືອກຕັ້ງໂດຍປະຊາຊົນ ຫຼື ໂດຍເຈົ້າໜ້າທີ່ Reich ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບສູງສຸດສອງຫຼືສາມຄົນ ຕ້ອງຖືກປະໄວ້ໃຫ້ປະຊາຊົນກໍານົດໃນພາຍຫຼັງ.

ລັກສະນະລັດຖະບານກາງຂອງ Reich: ອົງປະກອບຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຈາກແຂວງຕ່າງໆທີ່ຖືກຜູກມັດພາຍໃນຜ່ານຊົນເຜົ່າ ແລະ ປະຫວັດສາດເປັນເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ຄວາມເປັນເອກະລາດຢ່າງກວ້າງຂວາງຂອງລັດລັດຖະບານກາງແຕ່ລະລັດກ່ຽວກັບກິດຈະການພາຍໃນຂອງພວກເຂົາ.

ຄວາມກັງວົນຂອງ Reich ແມ່ນການເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນພາຍນອກ, ໜັງສືຜ່ານແດນ ແລະ ຄ່າທໍານຽມ, ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ກອງທັບ ແລະ ກອງທັບເຮືອ.

ມີສາມຝ່າຍທີ່ຂັດຂວາງຜົນສໍາເລັດຂອງໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມນີ້ຄື: ລັດທິມາກ, ລັດທິລັດຖະສະພາ ແລະ ຫຼາຍກວ່າທັງສອງຢ່າງ, ທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ.

ການຕໍ່ສູ້ຕໍ່ຕ້ານລັດທິມາກຂອງພວກເຮົາແມ່ນແນໃສ່ຕໍ່ຕ້ານຫຼັກຄໍາສອນທີ່ທໍາລາຍລັດຂອງຊາວຢິວຄົນທີ 1 Karl Marx, ຕໍ່ຕ້ານຫຼັກຄໍາສອນທີ່ທໍາລາຍປະຊາຊົນກ່ຽວກັບການຕໍ່ສູ້ທາງຊົນຊັ້ນ, ຕໍ່ຕ້ານຫຼັກຄໍາສອນທີ່ທໍາລາຍເສດຖະກິດກ່ຽວກັບການປະຕິເສດຊັບສິນສ່ວນຕົວ ແລະ ຕໍ່ຕ້ານແນວຄິດທາງວັດຖຸນິຍົມທາງເສດຖະກິດຢ່າງດຽວຂອງປະຫວັດສາດ.

2. ການຕໍ່ສູ້ຕໍ່ຕ້ານລັດຖະສະພາຂອງພວກເຮົາແມ່ນແນໃສ່ຄວາມບໍ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າຕົວແທນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມ ຜູ້ທີ່ - ຜູ້ທີ່ມີພູມຕ້ານທານ - ບໍ່ເຄີຍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຜົນສະທ້ອນຂອງການຕັດສິນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄວາມເສຍຫາຍທັງໝົດທີ່ເກີດຂື້ນຈາກການຕັດສິນໃຈນັ້ນ (ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ, ການມີລູກນ້ອງ, ການໃຫ້ສິນບົນ) ແລະ, ເປັນຜົນສະທ້ອນທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ - ລັດຖະບານທີ່ຂື້ນກັບລັດຖະສະພາດັ່ງກ່າວ.

Machine Translated by Google

3. ການສູ້ຮົບຕໍ່ຕ້ານລັດທິມະຫາເສດຖີຂອງພວກເຮົາ, ເຊິ່ງຢູ່ໃນລະດັບສູງກວ່າສອງແນວຮົບອື່ນໆ, ແມ່ນແນໃສ່ຕໍ່ຕ້ານອຳນາດທາງດ້ານການເງິນທີ່ຄອບງຳໂລກ, ນັ້ນຄື, ຕໍ່ຕ້ານການຂູດຮີດທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ເສດຖະກິດຢ່າງຖາວອນຂອງປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາຜ່ານທຶນກູ້ຢືມຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການຕໍ່ສູ້ນີ້ຍັງເປັນການຕໍ່ສູ້ທາງປັນຍາທີ່ມີພະລັງຕໍ່ຕ້ານຈິດວິນຍານຂອງວັດຖຸນິຍົມຂອງອະຕະມະ ແລະ ຄວາມໂລບມາກ ພ້ອມກັບການສະແດງອອກທີ່ເສື່ອມໂຊມທັງໝົດຂອງມັນໃນທຸກຂົງເຂດຂອງຊີວິດສາທາລະນະ, ເສດຖະກິດ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງພວກເຮົາ.

ໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍ ແລະ ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ, ມັນເປັນເລື່ອງຂອງການຕໍ່ສູ້ຂອງສອງທັດສະນະໂລກທີ່ສະແດງອອກຜ່ານໂຄງສ້າງທາງປັນຍາທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍພື້ນຖານສອງຢ່າງຄື: ຈິດວິນຍານທີ່ມີຜົນຜະລິດ ແລະ ຄວາມຄິດສ້າງສັນ ແລະ ຈິດວິນຍານທີ່ມີຄວາມໂລບມາກ. ຈິດວິນຍານທີ່ມີຄວາມຄິດສ້າງສັນທີ່ຝັງຮາກຢູ່ໃນດິນ ແລະ ເອົາຊະນະໂລກໃນປະສົບການທາງ metaphysics ພົບເຫັນຕົວແທນຫຼັກຂອງມັນຢູ່ໃນມະນຸດ Aryan - ຈິດວິນຍານທີ່ມີຄວາມໂລບມາກ, ບໍ່ມີຮາກຖານທາງການຄ້າ ແລະ ວັດຖຸນິຍົມທີ່ມຸ່ງໄປສູ່ການຄົ້ນພົບທາງໂລກນີ້ຢ່າງດຽວ ເປັນຕົວແທນຫຼັກຂອງມັນຢູ່ໃນຊາວຢິວ.

ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຄືກັບລັດທິຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນຈິດໃຈວັດຖຸນິຍົມຂອງຊາວຢິວວ່າເປັນຮາກເຫງົ້າຕົ້ນຕໍຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ແຕ່ມັນຍັງຮູ້ວ່າການສູ້ຮົບທີ່ມີພະລັງທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດໂລກນີ້ບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ໃນຄວາມຕ້ອງການຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວໃນທາງລົບຢ່າງດຽວ, ດັ່ງນັ້ນໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດທັງໝົດຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈຶ່ງກ້າວຂື້ນເໜືອການສູ້ຮົບຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວທີ່ແນ່ນອນແຕ່ທາງລົບໂດຍການໃຫ້ຮູບພາບທີ່ສ້າງສັນໃນທາງບວກວ່າລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດດ້ານການເຮັດວຽກ ແລະ ການປະຕິບັດຄວນເປັນແນວໃດ.

ຖ້າບັນລຸເປົ້າໝາຍຫຼັກນີ້, ພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະຖືກຍຸບເລີກ. ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນທັງໝົດໄດ້ຮັບ. ພັກແຮງງານເຢຍລະມັນສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບໍ່ແມ່ນພັກລັດຖະສະພາໃນຄວາມໝາຍທຳມະດາຂອງຄຳວ່າພັກ, ແຕ່ເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະຊາກອນທີ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈ, ມີວິໄສທັດໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ ມີວິໄສທັດໄປຂ້າງໜ້າທີ່ໄດ້ເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມຮອບຜູ້ນຳທີ່ເຂັ້ມແຂງດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຈິດໃຈ, ເພື່ອນຳພາເຢຍລະມັນອອກຈາກຄວາມອັບອາຍ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີອຳນາດຈາກພາຍນອກ, ອອກຈາກການທຳລາຍ ແລະ ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງຈາກພາຍໃນ, ໄປສູ່ຕຳແໜ່ງທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ໜ້າປະທັບໃຈຈາກພາຍນອກ, ແລະ ພາຍໃນ, ໄປສູ່ຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດທີ່ມີເສດຖະກິດ, ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ມີສະຕິປັນຍາ ແລະ ມີຖານະສູງສົ່ງທາງດ້ານສິນທຳ.

ພວກເຮົາປາດຖະໜາທີ່ຈະສ້າງ Reich ແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາຂອງເຢຍລະມັນ ດັ່ງທີ່ Geibel[41] ຮ້ອງວ່າ:

ໜຶ່ງພາຍນອກ, ດ້ວຍດາບທີ່ມີອຳນາດ,
ເຕົ້າໂຮມກັນອ້ອມຮອບທຸງສູງ,
ພາຍໃນອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຫຼາກຫຼາຍ,
ແຕ່ລະຊົນເຜົ່າໃນແບບຂອງຕົນເອງ!

41 ເອມານູເອວ ເກເບວ (Emanuel Geibel) (1815-1884) ເປັນນັກກະວີ ແລະ ນັກຂຽນລະຄອນຊາວເຢຍລະມັນ ຜູ້ທີ່ຂຽນບົດກະວີຮັກຊາດຫຼາຍບົດ ເຊິ່ງຖືກໂຈມຕີຈາກວົງການວັນນະຄະດີ 'ຊາວເຢຍລະມັນໜຸ່ມ' ທີ່ມີແນວຄິດເສລີນິຍົມຮ່ວມສະໄໝ ອ້ອມຮອບນັກຂຽນຊາວຢິວ ຄື ເຮນຣິກ ໄຮນ໌ ແລະ ລຸດວິກ ບອນ, ແຕ່ຕໍ່ມາໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

Machine Translated by Google

3. ໂຄງສ້າງຂອງລັດ

ລັດສັງຄົມນິຍົມ

ແນວຄວາມຄິດແຫ່ງຊາດສັງຄົມນິຍົມຂອງລັດເຢຍລະມັນ

ໃນບົດກ່ຽວກັບພື້ນຖານທາງການເມືອງດ້ານອຳນາດ, ພວກເຮົາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນແລ້ວວ່າທຸກໆການຫຼົບໜີຂອງຜູ້ປົກຄອງເຢຍລະມັນຈາກໜ້າທີ່ຂອງເຢຍລະມັນຢ່າງດຽວຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນມາພ້ອມກັບຜົນສະທ້ອນທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດສຳລັບປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ. ຖ້າຄົນເຮົາສຳຫຼວດປະຫວັດສາດເຢຍລະມັນ, ຄົນເຮົາມັກຈະພົບວ່າຄວາມປາຖະໜາຂອງເຢຍລະມັນສຳລັບລັດແຫ່ງຊາດທີ່ປິດລ້ອມໄດ້ຮັບຮູ້ພຽງແຕ່ໃນໄລຍະເວລາປະຫວັດສາດສັ້ນໆ, ຄວາມຝັນຂອງເຢຍລະມັນນີ້ຫາຍໄປເລື້ອຍໆ, ແລະເຢຍລະມັນກໍ່ຈົມລົງໃນຄວາມບໍ່ມີອຳນາດແລະການແຕກແຍກຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຈຶ່ງມີບົດຮຽນໜຶ່ງທີ່ຢືນຢັນຢ່າງໜັກແໜ້ນຈາກປະຫວັດສາດເຢຍລະມັນທັງໝົດວ່າມີພຽງແຕ່ການປິດລ້ອມປະເທດຊາດພາຍໃນລັດທີ່ມີອຳນາດນຳພາເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຢຍລະມັນສາມາດຕ້ານທານກັບອັນຕະລາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ເກີດຂື້ນກັບມັນພຽງແຕ່ຈາກສະຖານະການທາງພູມສາດທາງການເມືອງທີ່ບໍ່ເອື້ອອຳນວຍຂອງມັນ. ເກືອບບໍ່ມີບ່ອນໃດທີ່ເຢຍລະມັນມີເຂດແດນທຳມະຊາດ, ເກືອບທຸກບ່ອນມັນມີອິດສະຫຼະແລະບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກການບຸກລຸກຂອງສັດຕູ. ທັງທະເລທີ່ອ້ອມຮອບອັງກິດ ຫຼື ພູເຂົາສູງທີ່ແຍກສະເປນແລະອິຕາລີອອກຈາກປະເທດເພື່ອນບ້ານຂອງມັນບໍ່ໃຫ້ເຢຍລະມັນມີການປ້ອງກັນທຳມະຊາດ. ຝຣັ່ງມີພຽງແຕ່ດ້ານດຽວທີ່ເປີດກວ້າງຕໍ່ພວກເຮົາ, ຣັດເຊຍຄືກັນ. ມີແຕ່ເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ຕັ້ງຢູ່ກາງລະຫວ່າງປະເທດອື່ນໆ - ເປັນຫົວໃຈ - ແລະເປັນສະໜາມຮົບຂອງເອີຣົບ. ໃນດິນແດນເຢຍລະມັນໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບກອງທັບແອສປາໂຍນ, ຝຣັ່ງ, ອັງກິດ, ຊູແອັດ, ຣັດເຊຍ ແລະ ມົງໂກນ, ໃນດິນແດນເຢຍລະມັນແມ່ນສົງຄາມທາງສາສະໜາທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຂອງສົງຄາມສາມສິບປີ, ແລະໃນທາງກັບກັນ, ຊາວເຢຍລະມັນໄດ້ເສຍເລືອດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຕ່າງປະເທດໃນທຸກດິນແດນ. ແມ່ເຢຍລະມັນໄດ້ເສຍເລືອດຈາກບາດແຜຫຼາຍພັນບາດແຜທີ່ຖືກໂຈມຕີໂດຍກອງທັບຕ່າງປະເທດ ແລະ - ທີ່ຖືກໂຈມຕີໃນນາງໂດຍການປະທະກັນຂອງລູກຊາຍຂອງຕົນເອງ. ປະຫວັດສາດເຢຍລະມັນເປັນເລື່ອງໂສກເສົ້າທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ, ໂສກເສົ້າຫຼາຍຈົນຄວາມປາຖະໜາຂອງຊາວເຢຍລະມັນສຳລັບ Reich ເຢຍລະມັນທີ່ເປັນເອກະພາບ ແລະ ປິດລ້ອມໄດ້ຖືກລວມເຂົ້າໃນນິທານເທບນິຍາຍ, ໃນເລື່ອງເລົ່າຂອງ Barbarossa ເກົ່າໃນ Kyffhäuser42. ຕະຫຼອດຫຼາຍສັດຕະວັດ, ການຮັບຮູ້ແນວຄວາມຄິດຂອງລັດເຢຍລະມັນຍັງຄົງຢູ່ - ຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມຫວັງຂອງປະຊາຊົນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງປະເທດຊາດຈົນກ່ວາ, ໃນປີ 1871, ຊ່າງຕີເຫຼັກຜູ້ມີອຳນາດໄດ້ສ້າງຄວາມສາມັກຄີຂອງເຢຍລະມັນ. ຍັງມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງຊອກຫາໃນການຮັບຮູ້ລັດເຢຍລະມັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະລວມເອົາຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນອານາເຂດກັບແມ່. ແຕ່ການຮັບຮູ້ບາງສ່ວນກ່ຽວກັບຄວາມປາຖະໜາຂອງເຢຍລະມັນນີ້ໄດ້ໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເບີກບານໃນປະຫວັດສາດເຢຍລະມັນຢ່າງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ.

ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຄຳນຶງເຖິງ 'ຖ້າ' ແລະ 'ແຕ່', ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈາກປະຫວັດສາດ. ການເມືອງແມ່ນປະຫວັດສາດທີ່ກຳລັງກາຍເປັນ, ແລະ ຖ້າຄວາມລອດພົ້ນຈາກ "ການສ້າງປະຫວັດສາດ" ຄວນຈະເບີກບານສຳລັບປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາ, ລັດຖະກອນຂອງພວກເຮົາ, ການເມືອງແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາຕ້ອງ, ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ສິ່ງທີ່ເກີດຂື້ນໃນປະຫວັດສາດ, ຫຼີກລ່ຽງຄວາມຜິດພາດໃນສະໄໝກ່ອນ ແລະ ຜູກມັດຕົນເອງກັບປະເພນີທີ່ດີທີ່ສຸດ. ຜູ້ຊາຍ, ນັກການເມືອງທີ່ບໍ່ມີປະຫວັດສາດທີ່ສ້າງປະຫວັດສາດຢ່າງເດັດຂາດຈາກຕັ້ງອື່ຂອງລາວ, ຈະສາມາດນຳເອົາໄພພິບັດມາສູ່ປະຊາຊົນດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປະສົບໃນຊຸມປີທີ່ຜ່ານມາຈາກຜູ້ສະແດງລັດຖະບານມາກຊິດເຢຍລະມັນໃໝ່. ການແຕກແຍກຢ່າງສົມບູນຂອງຮູບແບບສັງຄົມເກົ່າແມ່ນໄພພິບັດ ແລະ ອັນຕະລາຍ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອການທຳລາຍນີ້ຄືກັນກັບກຳລັງຂອງການເຄື່ອນໄຫວມາກຊິດ, ສະນັ້ນສິ່ງເກົ່າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັກສາໄວ້ໄດ້ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າມັນເກົ່າແກ່.

ນີ້ແມ່ນອີກເທື່ອໜຶ່ງທີ່ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງຈິດໃຈອະນຸລັກນິຍົມ, ທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດຢ່າງສ້າງສັນ ແລະ

---

42 ເທືອກເຂົາ Kyffhäuser ລະຫວ່າງລັດ Thuringia ແລະ Saxony-Anhalt ຖືກຖືວ່າເປັນສະຖານທີ່ຝັງສົບຂອງຈັກກະພັດໂລມັນອັນສັກສິດ, Friedrich Barbarossa (1122-1190), ຜູ້ທີ່ໄດ້ຈົມນ້ຳຕາຍໃນແມ່ນ້ຳ Saleph ໃນປະເທດຕຸລະກີໃນລະຫວ່າງສົງຄາມຄຣູເຊດຄັ້ງທີສາມ.

Machine Translated by Google

ຖ້າບໍ່ມີຈິນຕະນາການ, ມັນປະຕິເສດທຸກຢ່າງໃໝ່ ພຽງແຕ່ຍ້ອນວ່າມັນເປັນສິ່ງໃໝ່, ແລະ ຍ້ອນວ່າມັນຍຶດໝັ້ນກັບຮູບແບບທີ່ລ້າສະໄໝ ເຊິ່ງໄດ້ສູນເສຍເນື້ອໃນຂອງມັນໄປດົນແລ້ວ. ຜູ້ຄົນ ແລະ ລັດບໍ່ແມ່ນມຳມີ ແລະ ສິ່ງກໍ່ສ້າງ, ແຕ່ເປັນສິ່ງມີຊີວິດ; ເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ຕັດຄັ້ງດຽວບໍ່ເໝາະສົມຕະຫຼອດໄປ.

ມີພຽງແຕ່ລັກສະນະພື້ນຖານທີ່ຂ້ອນຂ້າງໃຫຍ່ບາງຢ່າງເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກດຶງດູດຜ່ານຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງປະເທດຊາດ, ແລະ ການລະເລີຍຄວາມຮູ້ພື້ນຖານດັ່ງກ່າວໄດ້ແກ້ແຄ້ນປະເທດຊາດຢ່າງຂົມຂື່ນສະເໝີ. ສໍາລັບພວກເຮົາຊາວເຢຍລະມັນ, ຫຼັກການທາງການເມືອງແຫ່ງຊາດທາງປະຫວັດສາດພື້ນຖານແມ່ນ: "ຈົ່ງເປັນເອກະພາບ!"

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄໍາວ່າ "ສາມັກຄີ"43 ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ "ສາມັກຄີ"44 ແຕ່ໝາຍຄວາມວ່າ "ຢູ່ໃນຄວາມເຫັນດີເປັນເອກະພາບ"45. ມີແຕ່ການຕົກລົງເຫັນດີຂອງຊົນເຜົ່າເຢຍລະມັນກ່ຽວກັບຫຼັກການຂອງການເມືອງພາຍນອກ ແລະ ພາຍໃນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຕີບໃຫຍ່ເປັນດອກໄມ້ທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງລັດທີ່ມີອິດສະລະພາບພາຍໃນທີ່ມີອໍານາດພາຍນອກດ້ວຍນ້ໍາໜັກສາກົນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ສໍາລັບລັດເຢຍລະມັນ, ອາດຈະບໍ່ມີແຮງຈູງໃຈທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ສາສະໜາ ຫຼື ມະນຸດສະທໍາໃດໆຂອງເອີຣົບ ຫຼື ສາກົນ ແຕ່ມີພຽງສະຫວັດດີການຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນທັງໝົດເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າ "ແຮງຈູງໃຈ" ສໍາລັບການກະທໍາທາງການເມືອງ. ຄຽງຄູ່ກັບອິດທິພົນຂອງສາສະໜາ, ເສດຖະກິດ ແລະ ລັກສະນະຂອງມະນຸດໂດຍທົ່ວໄປນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ພິຈາລະນາຢ່າງພຽງພໍ. ແຕ່ຫຼັກການຕ້ອງເປັນ ແລະ ຍັງຄົງຢູ່ວ່າລັດແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນຕ້ອງເປັນຕົວແທນຂອງຊາວເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນ ແລະ ສິ່ງນີ້ໃນການເມືອງພາຍໃນ ແລະ ພາຍນອກ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເປົ້າໝາຍທາງການເມືອງແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາແມ່ນ:

1. ການສ້າງຕັ້ງລັດແຫ່ງຊາດປິດເຊິ່ງປະກອບມີຊາວເຢຍລະມັນທັງໝົດ.
2. ການເປັນຕົວແທນທີ່ມີອິດທິພົນຂອງຜົນປະໂຫຍດຂອງເຢຍລະມັນທັງໝົດຢູ່ຕ່າງປະເທດ.

ແນວຄິດຊາດນິຍົມ

ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສໍາລັບການຕື່ນຕົວ ຫຼື ດີກວ່ານັ້ນ, ສໍາລັບການຕື່ນຕົວຄືນໃໝ່ຂອງສະຕິຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງແມ່ນ

ການປົດຊາວຢິວ ແລະ ຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນທັງໝົດອອກຈາກຕໍາແໜ່ງທີ່ຮັບຜິດຊອບທັງໝົດໃນຊີວິດສາທາລະນະ.

ການຕໍ່ສູ້ປ້ອງກັນຕົວຢ່າງເດັດດ່ຽວຕໍ່ການຮຸກຮານຂອງຊາວຢິວໃນເກືອບທຸກຂົງເຂດຂອງຊີວິດສາທາລະນະຂອງພວກເຮົາແມ່ນດໍາເນີນດ້ວຍພະລັງທັງໝົດໂດຍລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເທົ່ານັ້ນ. ການສູ້ຮົບຕໍ່ຕ້ານຊາວຢິວແມ່ນການຕໍ່ສູ້ຢ່າງມີສະຕິເພື່ອຈິດວິນຍານຂອງເຢຍລະມັນ ແລະ ເພື່ອອິດສະລະພາບຂອງເຢຍລະມັນ.

ອິດທິພົນ ແລະ ຜົນກະທົບຂອງຊາວຢິວຕໍ່ປະຊາຊົນເຈົ້າພາບບໍ່ສາມາດປຽບທຽບກັບສາຍພົວພັນດ້ານອໍານາດ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ຂອງປະຊາຊົນອື່ນໆໄດ້ເລີຍ ແຕ່ສາມາດປຽບທຽບກັບການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍລະຫວ່າງຮ່າງກາຍທີ່ມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ເຊື້ອພະຍາດພິດທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ໄດ້ໂຈມຕີມັນເທົ່ານັ້ນ. ເມື່ອສິ່ງມີຊີວິດຖືກໂຈມຕີໂດຍເຊື້ອແບັກທີເຣຍພິດ ຄໍາຖາມກໍຄື: ກໍາລັງທີ່ມີສຸຂະພາບດີຂອງຮ່າງກາຍຈະກາຍເປັນເຈົ້າພາບຂອງຜູ້ບຸກລຸກຕ່າງປະເທດ - ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນຈະຕັດພວກມັນອອກ - ຫຼື ມັນຈະບໍ່ແມ່ນເຈົ້າພາບຂອງພວກເຂົາອີກຕໍ່ໄປ, ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນຈະຕາຍຍ້ອນພວກມັນ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ສໍາລັບປະຊາຊົນເຈົ້າພາບຂອງຊາວຢິວທຸກບ່ອນໃນໂລກ ມີພຽງແຕ່ສິ່ງນີ້: ຕັດຊາວຢິວອອກຈາກຮ່າງກາຍຂອງຊາດ - ຫຼື ຕາຍຍ້ອນຊາວຢິວ.

ການປຽບທຽບກັບຮ່າງກາຍຂອງມະນຸດ ແລະ ເຊື້ອພະຍາດສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຢ່າງຊັດເຈນວ່າຄວາມຄິດເຫັນທີ່ຫຼອກລວງທີ່ນິຍົມນັ້ນບໍ່ສົມສ່ວນກັນແນວໃດ, ວ່າຊາວຢິວໄດ້ເຮັດວຽກຂອງເຂົາເຈົ້າໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງພຽງແຕ່ຍ້ອນປະສິດທິພາບທີ່ສູງກວ່າຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ມັນຜິດ ແລະ ບໍ່ຍຸດຕິທໍາຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະໂຈມຕີ ແລະ ຂົ່ມເຫັງເຂົາເຈົ້າຍ້ອນເຫດຜົນນັ້ນ. ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ງ່າຍໆວ່າເຊື້ອອະຫິວາກໍ່ແຂງແຮງ ແລະ ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍກວ່າມະນຸດ ແລະ ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ມັນໄດ້ເອົາຊະນະຜູ້ຊາຍທີ່ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ - ບໍ່,

43 'ອີນີກ'
44 'ໄອນ໌ໄຮທ໌'
45 'ອີນີກເຄດ'

Machine Translated by Google

ມັນເປັນພິດສໍາລັບມະນຸດ. ແລະ, ຄືກັນກັບໃນການສູ້ຮົບຂອງສິ່ງມີຊີວິດຕໍ່ກັບສານພິດທີ່ບຸກລຸກ, ອາການພິເສດຂອງການເປັນພິດຈະປາກົດຂື້ນພ້ອມກັບອາການໄຂ້, ອາການປວດຮາກ, ອາການຂອງການເປັນອໍາມະພາດ, ແລະອື່ນໆ, ດັ່ງນັ້ນການສູ້ຮົບຂອງປະເທດຊາດທີ່ຖືກໂຈມຕີໂດຍຊາວຢິວແມ່ນສະແດງອອກໃນອາການທີ່ຄ້າຍຄືກັນຂອງພະຍາດ - ຄວາມບໍ່ສະຫງົບ ແລະ ຄວາມວຸ້ນວາຍໃນຊີວິດພົນລະເຮືອນ ແລະ ການເມືອງ, ອາການຊັກທີ່ຮຸນແຮງໃນຮ່າງກາຍຂອງຊາດ, ຄວາມວຸ້ນວາຍ, ຄວາມຢ້ານກົວ, ສົງຄາມກາງເມືອງສະຫຼັບກັບອາການເປັນອໍາມະພາດທົ່ວໄປໂດຍສະເພາະໃນພາກສ່ວນທາງປັນຍາຂອງປະເທດຊາດ - ໃນລັດຖະບານ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ມີພຽງຄໍາຖາມດຽວ, ວ່າວົງການທີ່ມີສະຕິຮູ້ສຶກເຖິງຊາດຮັບຮູ້ສັດຕູປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການເຕືອນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ລັດຖະບານ ຫຼື ໃນການສ້າງຕັ້ງລັດຖະບານ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊາວຢິວເປັນກາງ - ຫຼັງຈາກນັ້ນການປິ່ນປົວຈະເຂົ້າມາດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນ; ຖ້າມັນບໍ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການເຮັດສິ່ງນີ້, ຄວາມຕາຍຂອງຊາດກໍ່ເຂົ້າມາຢ່າງແນ່ນອນເຊັ່ນກັນ. ບໍ່ມີວິທີທີສາມ. ການໂດດດ່ຽວຊົ່ວຄາວ - ເພື່ອຢູ່ກັບພາບພົດທາງການແພດ - ນໍາມາເຊິ່ງວິທີແກ້ໄຂທີ່ຊັດເຈນເທົ່ານັ້ນ: ບໍ່ຊ້າກໍ່ໄວ, ແບັກທີເຣຍຈະແຕກອອກສູ່ເສັ້ນເລືອດຂອງຮ່າງກາຍອີກຄັ້ງ, ການສິ້ນສຸດຂອງການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງທີສອງນີ້ແມ່ນເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄົນເຈັບ.

ສິ່ງທີ່ຕັດສິນຄວາມສໍາເລັດສຸດທ້າຍ - ເຊັ່ນດຽວກັບໃນຊີວິດໂດຍທົ່ວໄປ - ແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະມີອໍານາດ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະມີອໍານາດ - ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາປະເທດຊາດ, ປະເທດຊາດຈະຖືກສົ່ງໄປສູ່ຄວາມລົ້ມເຫຼວຢ່າງບໍ່ມີທາງອອກ. ສິ່ງທີ່ບໍ່ລົ້ມລົງຕາມຕົວໜັງສືຈະກາຍເປັນທາດ, ຄົນຊົ່ວ, ທາດ ແລະ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງມະຫາອໍານາດໂລກຊາວຢິວທັງໝົດ.

ມັນເປັນການສູ້ຮົບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດແລະຄວາມຕາຍ. ທະຫານທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຄົນໄດ້ອອກເດີນທາງ - ແຕ່ສະຫາຍສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາຍັງນອນຫລັບຢູ່. ການສຶກສາຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ, ໂດຍບໍ່ມີອິດເມື່ອຍ, ແມ່ນທາງອອກ. ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ການສຶກສານີ້ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເປັນພິເສດແມ່ນຄວາມບໍ່ມີສິລະປະແລະຄວາມອ່ອນໂຍນຂອງຊາວອາຣີຢາໃນບັນຫາເຊື້ອຊາດທີ່ສໍາຄັນເຫຼົ່ານີ້.

ການປະສົມປະສານທາງເຊື້ອຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງພາຍໃນປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຂອງພວກເຮົາເອງແນ່ນອນວ່າເກືອບຈະຝັງສະຕິທາງເຊື້ອຊາດທີ່ຊັດເຈນແລະສູງສົ່ງໄວ້ໃນຫຼາຍໆຄົນຈົນເກືອບໝົດແລ້ວ ຈົນມີພຽງແຕ່ຄວາມຮູ້ສຶກກຽດຊັງຊາວຢິວຕ່າງປະເທດທີ່ມີເຊື້ອຊາດເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງຄົງຢູ່ແທນທີ່ຈະເປັນຄວາມຮູ້ທີ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບກົດໝາຍເຊື້ອຊາດ. ຊາວຢິວໃນສ່ວນຂອງລາວໄດ້ປະຕິບັດຕາມກົດໝາຍເຊື້ອຊາດຂອງລາວຢ່າງເຂັ້ມງວດທີ່ສຸດເປັນເວລາຫຼາຍກວ່າສອງພັນປີໃນຄວາມຮູ້ທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມສໍາຄັນທີ່ໂດດເດັ່ນຂອງການຮັກສາຄວາມບໍລິສຸດຂອງເລືອດເພື່ອລັກສະນະແລະປະເທດຊາດ46 .

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ລາວສາມາດເປັນຕົວແທນຂອງການກະຕຸ້ນທາງເຊື້ອຊາດວ່າເປັນຂີ້ເຫຍື່ອທີ່ລ້າສະໄໝ, ເຊິ່ງກ່ຽວກັບການປະສົມປະສານທາງເຊື້ອຊາດໃນເຢຍລະມັນ, ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍທີ່ເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບລາວດ້ວຍຮູບລັກສະນະທີ່ແນ່ນອນຂອງການໃຫ້ເຫດຜົນ. ແທນທີ່ຈະເປັນການດູຖູກຂອງຊາວຢິວຕໍ່ວິທະຍາສາດທາງເຊື້ອຊາດໃນສ່ວນຂອງຊາວເຢຍລະມັນທີ່ຖືກຄັດຄ້ານຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ໂດຍຄວາມຕ້ອງການ: "ຊາວເຢຍລະມັນ, ຮັກສາເລືອດຂອງເຈົ້າໃຫ້ບໍລິສຸດ!", ຊາວເຢຍລະມັນແມ່ນຕໍ່າກວ່າເຖິງແມ່ນວ່າໃນຂົງເຂດນີ້ຕໍ່ກັບສິລະປະທາງຈິດວິທະຍາ47 ຂອງຊາວຢິວ. ສະຕະວັດແຫ່ງການຕື່ນຕາຕື່ນໃຈດ້ວຍອຸດົມການດ້ານມະນຸດສະທໍາຂອງມັນໄດ້ນໍາເອົາຊາວຢິວມາສູ່ການປົດປ່ອຍຈາກຕ່ອງໂສ້ທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂື້ນໂດຍບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາໃນປັນຍາທີ່ສູງກວ່າຂອງພວກເຂົາຕໍ່ກັບການລະບາດຂອງຈິດວິນຍານຂອງຊາວຢິວຂອງການປຸ້ນຈີ້ແລະການຄິດດອກເບ້ຍ, ແຕ່ສໍາລັບຕົວເຮົາເອງມີພຽງຄວາມສັບສົນແລະຄວາມບໍ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບຄໍາຖາມພື້ນຖານນີ້. ດ້ວຍປະໂຫຍກ: "ຊາວຢິວກໍ່ເປັນມະນຸດ" - ປະໂຫຍກທີ່ເຄີຍແລະບໍ່ເຄີຍມີການໂຕ້ຖຽງໂດຍໃຜ - ການເຂົ້າມາຂອງຊາວຢິວສູ່ສິດທີ່ເທົ່າທຽມກັນຂອງພົນລະເມືອງໄດ້ຖືກມອບໃຫ້. ການຕໍ່ຕ້ານຊາດ-ເຊື້ອຊາດຕໍ່ຊາວຢິວຕ່າງປະເທດທີ່ມີໂຄງສ້າງທາງປັນຍາທີ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງສິ້ນເຊີງໄດ້ຖືກຢຸດສະງັກລົງແລະການຕໍ່ສູ້ຕ້ານການປົດປ່ອຍພົນລະເມືອງໄດ້ຖືກທໍາລາຍຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ.

ຈາກເວທີນີ້, ດຽວນີ້ໄດ້ມີການຍຶດເອົາເສດຖະກິດ ແລະ ເສດຖະກິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ,
ບໍ່ດົນມານີ້, ຊີວິດສາທາລະນະຈົນເຖິງສະຖານະການປະຈຸບັນຂອງກົດລະບຽບທີ່ບໍ່ຈໍາກັດຂອງຊາວຢິວ.

46 ອ້າງອີງເຖິງປື້ມທໍ່ສະໝຸດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບເຊື້ອຊາດ ແລະ ຊາວຢິວ!
47 ສິລະປະການຊັກຊວນ.

Machine Translated by Google

ປະຈັກພະຍານທັງໝົດຂອງຊາວຢິວເອງເປີດເຜີຍວ່າພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າເປັນລັດພາຍໃນລັດ, ວ່າພວກເຂົາຮູ້ສຶກຜູກພັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບສະຫາຍເຊື້ອຊາດຂອງພວກເຂົາໃນປະເທດອື່ນຫຼາຍກວ່າປະຊາຊົນເຈົ້າພາບຂອງພວກເຂົາ.

ຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຊາວຢິວກ່ຽວກັບການເປັນຂອງກັນແລະກັນຢ່າງໃກ້ຊິດໃນບັນດາປະຊາຊົນເຫຼົ່ານີ້, ເປັນອັນຕະລາຍໂດຍກົງຕໍ່ຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງໃນຂົງເຂດການພົວພັນທາງການເມືອງຕ່າງປະເທດຂອງປະເທດຊາດຕ່າງໆໃນສົງຄາມ ແລະ ສັນຕິພາບ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຕອນທໍາອິດ, ຄວາມສົນໃຈຂອງຊາວຢິວແມ່ນມຸ້ງໄປສູ່ຄວາມຕ້ອງການຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດ. ໃນທີ່ນີ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ການສະແຫວງຫາຜົນກໍາໄລທີ່ບໍ່ມີຂີດຈໍາກັດຂອງພວກເຂົາ, ເຊິ່ງຖືກລົບກວນໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກທາງສັງຄົມຕໍ່ປະຊາຊົນເຈົ້າພາບ, ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ດີ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນນັກປະດິດ ແລະ ຜູ້ຖືລະບົບສິນເຊື່ອທີ່ທັນສະໄໝ, ບໍ່ດົນມັນກໍເປັນເລື່ອງງ່າຍສໍາລັບພວກເຂົາທີ່ຈະນໍາເອົາເສດຖະກິດການເງິນທັງໝົດຂອງລັດ ແລະ ຜ່ານທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ ລວມທັງພາກເອກະຊົນສ່ວນໃຫຍ່ມາຢູ່ພາຍໃຕ້ອິດທິພົນຂອງພວກເຂົາ.

ຈາກບ່ອນນີ້, ຫຼັງຈາກການສ້າງຖານະທາງການເງິນຂອງພວກເຂົາ, Jewry ໄດ້ຍື່ນມືວມືຂອງພວກເຂົາໄປສູ່ຜະລິດຕະພັນທາງປັນຍາ-ວັດທະນະທໍາຂອງປະເທດຊາດ; ໃນທີ່ນີ້ຈິດໃຈທີ່ເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກເຂົາ, ສະຕິປັນຍາທີ່ວ່ອງໄວຂອງພວກເຂົາ, ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ສໍາຄັນຂອງພວກເຂົາ - ລັກສະນະທີ່ມັກຈະເບິ່ງຄືວ່າເປັນປະໂຫຍດທີ່ແນ່ນອນຕໍ່ຈິດວິນຍານ Aryan ທີ່ຈິງຈັງ, ໜັກໜ່ວງ, ແລະລົງຕົວ - ໄດ້ມາຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ.

ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນພຽງສະຕິປັນຍາການລັກຂະໂມຍ, ການຂາດສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບ ແລະ ຄວາມບໍ່ມີສິນທໍາຂອງພວກເຂົາ - ເຊິ່ງໄດ້ປະກາດແລ້ວໃນຄໍາສອນທາງສາສະໜາຂອງພວກເຂົາ. ສໍາລັບຊາວຢິວ, ອີງຕາມຄໍາສອນຂອງ Schulchan Aruch48, ຊັບສິນຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຊາວຢິວແມ່ນຄືກັບຊັບສິນທີ່ບໍ່ມີນາຍ - ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອໃຫ້ຊາວຢິວສາມາດນໍາໃຊ້ມັນໄດ້! ຊາວຢິວໄດ້ວາງວິທີການທັງໝົດຂອງເຕັກນິກການທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບໄວ້ໃຫ້ບໍລິການຂອງລາວ. ການປິດບັງຊື່ - ການເຮັດໃຫ້ເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາບໍ່ມີຕົວຕົນຜ່ານຮູບແບບການຕະຫຼາດຫຼັກຊັບຂອງບໍລິສັດມະຫາຊົນຈໍາກັດ - ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງໄດ້ແຍກທຶນອອກຈາກວຽກ, ຜູ້ຖືຫຸ້ນຮູ້ໃນບາງກໍລະນີທີ່ຫາຍາກທີ່ສຸດກ່ຽວກັບໂຮງງານຂອງລາວ, ລາວມີຜົນປະໂຫຍດພຽງດ້ານດຽວໃນ ກໍາໄລຂອງເງິນຂອງລາວ.

ເມື່ອລາວໄດ້ລົງທຶນມັນໃນຮູບແບບຂອງຮຸ້ນ. ປະກົດການນີ້ຕ້ອງໄດ້ກ່າວເຖິງໃນສະຖານທີ່ນີ້ ເພາະວ່າດ້ວຍການຫຼຸດຄຸນຄ່າສ່ວນຕົວຂອງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົານີ້ ມັນກໍມາພ້ອມກັບຄວາມເສື່ອມໂຊມຂອງມັນ. ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຜູ້ຜະລິດທີ່ໄດ້ສ້າງວິສາຫະກິດຂອງຕົນຂຶ້ນມາໃໝ່, ຜູ້ທີ່ຮູ້ຄວາມຕ້ອງການຂອງລູກຄ້າ, ຜູ້ທີ່ຍັງມີກຽດສັກສີທາງທຸລະກິດແບບເກົ່າ ແລະ ຖືວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງຕົນທີ່ຈະຜະລິດຜະລິດຕະພັນທີ່ແຂງແກ່ນ, ດີ, ແລະ ຍືນຍົງ ເຊິ່ງສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງຂອງເສດຖະກິດ, ຜູ້ປະກອບການທີ່ແຂງແກ່ນແທ້ໆນີ້ແມ່ນບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ຖືຫຸ້ນຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ທັນສະໄໝ ເຊິ່ງດ້ວຍການເປັນເຈົ້າຂອງຮຸ້ນຂະໜາດໃຫຍ່ແບບທຶນນິຍົມຢ່າງດຽວ ຮູ້ພຽງແຕ່ຄວາມສົນໃຈອັນດຽວເທົ່ານັ້ນ, ເພື່ອແນໃສ່ຜົນຕອບແທນທີ່ສູງເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ບໍ່ວ່າຈະເປັນວັດຖຸທີ່ດີ ແລະ ລາຄາຖືກໃນວິສາຫະກິດ, ບໍ່ວ່າໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວມູນຄ່າການຜະລິດຈະຖືກສ້າງຂື້ນໂດຍບໍລິສັດຫຸ້ນ ຫຼື ໃນກໍລະນີຂອງບໍລິສັດສິນເຊື່ອ (ທະນາຄານ) ໂດຍທົ່ວໄປ, ບໍ່ມີມູນຄ່າໃດໆຖືກສ້າງຂື້ນ ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົນໃຈທີ່ສຸດຕໍ່ນາຍທຶນ - ຜູ້ຖືຫຸ້ນ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ມີຜົນສະທ້ອນຕື່ມອີກວ່າການຜະລິດແມ່ນມຸ່ງໄປສູ່ຄວາມຕ້ອງການໜ້ອຍລົງ, ເຊິ່ງແທນທີ່ຈະມີພຽງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຊັດເຈນເທົ່ານັ້ນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນຜ່ານການໂຄສະນາຂະໜາດໃຫຍ່. ກ່ອນໜ້ານີ້, ມັນຖືກຫ້າມຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນກົດລະບຽບຂອງຜູ້ປະກອບການທີ່ຈະຍ້ອງຍໍຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນ; ຜູ້ທີ່ເຮັດແບບນີ້ແມ່ນຜູ້ປະກາດຕະຫຼາດ, ແລະການຍ້ອງຍໍສິນຄ້າຂອງຕົນຄືກັບຜູ້ປະກາດຕະຫຼາດດັ່ງກ່າວຖືກຖືວ່າເປັນການແຂ່ງຂັນທີ່ບໍ່ຊື່ສັດໂດຍນັກທຸລະກິດທີ່ແຂງແກ່ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພໍ່ຄ້າຊາວຢິວໄດ້ດໍາເນີນທຸລະກິດການຄ້າທີ່ຮຽກຮ້ອງຕະຫຼາດແບບນີ້ດ້ວຍຄວາມຮຽກຮ້ອງຢ່າງເຕັມທີ່, ເຊິ່ງ ສິລະປະການຊັກຊວນ ຂອງລາວ ໄດ້ເປັນປະໂຫຍດ. ໃນປະຈຸບັນ, ແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ປະກາດຊາວຢິວທີ່ເຂັ້ມງວດ, ການໂຄສະນາຂອງຊາວຢິວໄດ້ປາກົດຂື້ນ.

48 Schulchan Aruch ແມ່ນປະມວນກົດໝາຍຢິວທີ່ມີອໍານາດສູງສຸດ ແລະ ຖືກປະພັນຂື້ນໃນປີ 1563 ໃນພາກເໜືອຂອງປາແລັດສະໄຕນ໌ ໂດຍ Yosef Karo.

Machine Translated by Google

ໃນຂະແໜງວິທະຍາສາດ, ມີການພັດທະນາທີ່ຄ້າຍຄືກັນເກີດຂື້ນ, ໂດຍສະເພາະໃນຂະແໜງວິທະຍາສາດເສດຖະກິດ - ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າເສດຖະສາດແຫ່ງຊາດ. ຄ່ອຍໆ, ໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະສາດແຫ່ງຊາດບໍ່ໄດ້ຖືກເຫັນວ່າຢູ່ໃນການສືບສວນຄວາມຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄວາມຈໍາເປັນທາງດ້ານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ແລະ ໃນການໄດ້ຮັບຄໍາແນະນໍາສໍາລັບການນໍາພາທາງດ້ານເສດຖະກິດຈາກຜົນຂອງການສືບສວນ, ແຕ່ມີພຽງຄໍາອະທິບາຍກ່ຽວກັບສະຖານະການເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກປະຕິບັດໂດຍບໍ່ໄດ້ສືບສວນວ່າປະກົດການ ແລະ ຮູບແບບທາງເສດຖະກິດທີ່ພົບນັ້ນດີ ແລະ ເໝາະສົມ ແລະ ສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ກັບຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ປະຊາຊົນຈຶ່ງປະສົບຜົນສໍາເລັດ, ແລະ ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນທຸກມື້ນີ້ຫຼາຍກວ່າທີ່ເຄີຍ, ໃນການສ້າງຄວາມເສຍຫາຍທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຕໍ່ເສດຖະກິດ ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຕໍ່ຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດ - ພິຈາລະນາທາງວິທະຍາສາດ - ແລະ ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງ. ໃນຂົງເຂດນີ້, ໂດຍສະເພາະຫຼັກການຂອງອຸດສາຫະກໍາການບໍລິການສິນເຊື່ອຂອງລັດ ແລະ ເອກະຊົນ, ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຫຼັກການຜົນປະໂຫຍດ. ພວກເຮົາໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫານີ້ຢ່າງລະອຽດຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ໃນທີ່ນີ້ມັນອາດຈະພຽງພໍທີ່ຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າໂດຍພື້ນຖານແລ້ວສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໃນປະຈຸບັນແມ່ນພຽງແຕ່ຄໍາແນະນໍາຂອງທຶນນິຍົມສ່ວນຕົວເພື່ອຄວາມຮັ່ງມີສ່ວນຕົວແລະເປັນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ມີການຈັດຕັ້ງທີ່ດີເພື່ອໃຫ້ເຫດຜົນຂອງການປຸ້ນຈີ້ທຶນນິຍົມທີ່ຟຸ່ມເຟືອຍຂອງກໍາລັງແຮງງານຂອງປະເທດທີ່ມີຜົນຜະລິດ.

ເປັນທີ່ໜ້າສັງເກດວ່າໃນບັນດາອາຈານສອນວິຊາເສດຖະສາດແຫ່ງຊາດມີຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ
ອັດຕາສ່ວນຂອງຊາວຢິວ.

ສໍາລັບຄົນທົ່ວໄປທີ່ໜ້າປະທັບໃຈກວ່ານັ້ນແມ່ນການບຸກລຸກຂອງຊາວຢິວເຂົ້າສູ່ວົງການວັນນະຄະດີ ແລະ ສິລະປະ
ທົ່ງນາ.

ຜູ້ທີ່ພິຈາລະນາໂຮງລະຄອນໃນປະຈຸບັນຂອງພວກເຮົາຈະຕົກຕະລຶງກັບຄວາມຕໍ່າຕ້ອຍ ແລະ ຄວາມເຍາະເຍີ້ຍທີ່ແຜ່ລາມຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໂດຍສະເພາະນີ້ແມ່ນປະກົດການທີ່ທັນສະໄໝຂອງໂຮງໜັງ. ລະຄອນຂອງຄົນຂີ້ລັກ ແລະ ຄົນຂີ້ລັກປົກຄອງເວທີຂອງພວກເຮົາ; ດ້ວຍການວິເຄາະທີ່ສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມ ແລະ ໂຄ່ນລົ້ມ, ຊາວເຢຍລະມັນທີ່ດີໄດ້ຮັບການສອນວ່າສິນລະທໍາ ແລະ ຈັນຍາບັນ, ກຽດສັກສີ ແລະ ສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບໂດຍພື້ນຖານແລ້ວແມ່ນຄວາມໂງ່ຈ້າຢ່າງແທ້ຈິງ ເຊິ່ງຖ້າບໍ່ມີມັນແລ້ວ ຄົນເຮົາສາມາດໄປໄດ້ໄກກວ່ານີ້. ການໂຈມຕີເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ສາທາລະນະຊົນແມ່ນມາພ້ອມກັບຄວາມລໍາຄານຂອງອົງການໂຮງລະຄອນຂອງຊາວຢິວ ເຊິ່ງຄວາມຮູ້ຂອງຜູ້ທີ່ມີແນວຄິດສິລະປະມັກຈະຕັດສິນໃຈໜ້ອຍກວ່າຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ຕົວແທນໂຮງລະຄອນ ແລະ ການສະແດງຄອນເສີດຂອງຜູ້ທີ່ຊອກຫາຕໍາແໜ່ງ.

ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ມີການຫມູນໃຊ້ຄວາມຄິດເຫັນຂອງປະຊາຊົນຜ່ານໜັງສືພິມປະຈໍາວັນໃນຂອບເຂດກ້ວາງ. ເກືອບທຸກໜັງສືພິມຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ຄ່ອຍໆຕົກເປັນກໍາມະສິດຂອງຊາວຢິວ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ວົງມົນອ້ອມຮອບປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຈຶ່ງຖືກປິດລົງ. ກົດລະບຽບທາງປັນຍາໄດ້ຖືກເພີ່ມເຂົ້າໃນກົດລະບຽບເສດຖະກິດ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາວຢິວແມ່ນຖືກປິດບັງ ແລະ ງຽບສະຫງັດໄວ້ດົນເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ຈາກສາທາລະນະຊົນ; ຖ້າແນວຄວາມຄິດ ຫຼື ການສະແດງຍັງຄົງຢືນຢັນຕົວເອງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນການລ່າແມ່ມົດທີ່ແທ້ຈິງກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນ, ໃນຕອນທໍາອິດຜ່ານຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມດັ່ງກ່າວເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກ, ແລະ ຖ້າເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍ, ການຕົວະ ແລະ ການບິດເບືອນຄວາມຈິງເຊັ່ນດຽວກັນກັບການດູຖູກສ່ວນຕົວກໍ່ຕ້ອງດໍາເນີນງານ. ການໃຫ້ສິນບົນ, ການຂົ່ມຂູ່ໄດ້ຖືກພະຍາຍາມ ແລະ ສຸດທ້າຍຄົນເຮົາບໍ່ໄດ້ຫຼີກລ່ຽງແມ່ນແຕ່ການຂຸດຄົ້ນຄູ່ແຂ່ງ ຫຼື ຜູ້ທີ່ຖືກຕັກເຕືອນທີ່ບໍ່ສະດວກທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ຫຼື ແມ່ນແຕ່ການຂ້າລາວ.

ອາວຸດທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດອັນສຸດທ້າຍນີ້ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບໍ່ໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້, ຫຼືບໍ່ຄ່ອຍຖືກນໍາໃຊ້ຕໍ່ກັບບຸກຄົນທົ່ວໄປ, ເພາະວ່າປະຕິກິລິຍາຂອງເພື່ອນທີ່ແທ້ຈິງຂອງປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ມີຕໍາແໜ່ງທາງການເມືອງ ຫຼື ລັດ ຈະບໍ່ບັນລຸປະສິດທິພາບໃນລະດັບໃດໜຶ່ງກ່ອນທີ່ລາວຈະຖືກທໍາລາຍໂດຍການຕົວະ ແລະ ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີໃນອົງການສາທາລະນະຂອງຊາວຢິວ.

ໃນງານລ້ຽງຕ່າງໆ, ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງມະຫາຊົນໄດ້ຖືກກະຕຸ້ນຜ່ານການເວົ້າເກີນຈິງຢ່າງຮຸນແຮງ, ແລະຄວາມກຽດຊັງຂອງຊົນຊັ້ນຕໍ່ຜູ້ມີຊັບສິນແລະຜູ້ປົກປ້ອງພວກເຂົາ, ອໍານາດຂອງລັດແລະກອງທັບ, ໄດ້ເກີດຂື້ນ. ແມ່ນແຕ່ຢູ່ທີ່ນີ້ - ເຊັ່ນດຽວກັບທຸກບ່ອນໃນກໍລະນີຂອງການໂຈມຕີເຫຼົ່ານີ້ຕໍ່ລັດຊາດ - ມັນແມ່ນຊາວຢິວທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນກະຕຸ້ນແລະຍຸຍົງ. ມັນພຽງແຕ່ຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າ Karl Marx, ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງຫຼັກຄໍາສອນ Marxist ກ່ຽວກັບການຕໍ່ສູ້ຂອງຊົນຊັ້ນ, ແມ່ນຊາວຢິວແທ້ໆ (Mardochai

Machine Translated by Google

ແມ່ນຊີແທ້ຂອງລາວ). ຜູ້ປະກາດຂ່າວຂອງລາວໃນເຢຍລະມັນ, Ferdinand Lassalle49, ໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນ Feist Lasal, ກໍເປັນຄົນຢິວຄືກັນ.

ໃນສົງຄາມ ແລະ ການປະຕິວັດ, ວຽກງານທຳລາຍລ້າງຂອງຊາວຢິວຕໍ່ລັດເຢຍລະມັນໄດ້ສຳເລັດລົງ. ພວກເຈົ້າຊາຍຖືກຂັບໄລ່ອອກໄປ, ຖືກດຶງອອກຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່, ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມອຶດຫິວ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ກຳລັງຄົນຂອງພວກເຂົາ - ເຊິ່ງຂາດບໍ່ໄດ້ແມ່ນແຕ່ຕໍ່ລັດສັງຄົມນິຍົມທີ່ມີທຶນນິຍົມສູງຂອງເຢຍລະມັນສະໄໝໃໝ່ - ມີໃຫ້ໃຊ້. ດ້ວຍວິທີນີ້, ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນໄດ້ຖືກປົດອາວຸດ, ຖືກຫຼຸດອຳນາດ, ຖືກປຸ້ນຈີ້ຜູ້ນຳ, ຖືກຍຶດຊັບສິນ ແລະ ຖືກລະເມີດ, ເຮັດໃຫ້ທໍ້ຖອຍໃຈ ແລະ ອ່ອນເພຍ, ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນຊີວິດສາທາລະນະ, ໃນດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງ, ໃນສິລະປະ ແລະ ລະຄອນ, ຊາວຢິວໄດ້ອວດອ້າງຕົນເອງວ່າເປັນອຳນາດທີ່ບໍ່ຕ້ອງສົງໃສ.

ພື້ນຖານຂອງການປົກຄອງຂອງພວກເຂົາແມ່ນຄວາມຮັ່ງມີອັນມະຫາສານຂອງພວກເຂົາ.

ເຖິງວ່າຈະມີຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປະຊາຊົນເຈົ້າພາບ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍສາມາດນຳເອົາຕຳແໜ່ງທີ່ສຳຄັນທັງໝົດຂອງຊີວິດສາທາລະນະມາສູ່ມືຂອງສະຫາຍຊາວຢິວ ຫຼື ຊາວເຢຍລະມັນທີ່ມີສາຍພົວພັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບຊາວຢິວ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການກຳຈັດຊາວຢິວອອກຈາກອົງການແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນແມ່ນເປັນໄປໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ - ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ກິດຈະກຳການຜະລິດທີ່ສຳຄັນແທ້ໆໃນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ກະສິກຳ, ໃນອາຊີບ ແລະ ການບໍລິຫານ, ເກືອບທັງໝົດແມ່ນບໍ່ມີຊາວຢິວ.

ການກຳຈັດຊາວຢິວອອກຈາກຊາດຂອງພວກເຮົາຈະບໍ່ລົບກວນການຜະລິດກະສິກຳ - ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນຊາວຢິວຄົນໃດຢູ່ເບື້ອງຫຼັງໄຖນາທີ່ແລ່ນໄປຕາມຮ່ອງ - ແລະໂຮງງານຕ່າງໆກໍບໍ່ຕ້ອງຢຸດສະງັກຍ້ອນການຂາດແຄນແຮງງານ - ກຳລັງແຮງງານຈະຮູ້ແທ້ໆວ່າບໍ່ມີຊາວຢິວຄົນໃດຍົກຖ່ານຫີນໃນການເຮັດວຽກໜັກ ຫຼື ຢືນຢູ່ທີ່ໂຮງຕີເຫຼັກ - ສະຖານທີ່ເຮັດວຽກຂອງພວກເຮົາຂອງຊ່າງຕີເຫຼັກ ແລະ ຊ່າງໂລຫະ, ຊ່າງໄມ້ ແລະ ຊ່າງປູຫີນ, ຈະບໍ່ຖືກກຳພ້າ - ເຮືອນຈະບໍ່ຕ້ອງເປັນຊາກຫັກພັງຫຼັງຈາກການຂັບໄລ່ຊາວຢິວ, ສະຖິຕິບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຫຍັງກ່ຽວກັບຊ່າງກໍ່ສ້າງ ແລະ ຊ່າງໄມ້ຊາວຢິວ, ຊ່າງມຸງຫຼັງຄາ ຫຼື ຊ່າງເຄືອບ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າໃນການຄ້າ ແລະ ການຄ້າກໍຈະບໍ່ມີຄວາມຊຸດໂຊມຖ້າຊາວຢິວບໍ່ຢູ່ທີ່ນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ໃນຂົງເຂດລະບົບການຂົນສົ່ງ, ລັດໄດ້ເບິ່ງແຍງການຈະລາຈອນສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ສິນຄ້າໃນແບບຢ່າງແລ້ວ ແລະ ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃຜເຄີຍເຫັນຊາວຢິວເປັນພະນັກງານທາງລົດໄຟ ຫຼື ຄົນຂັບລົດໄຟຟ້າ -

ຫຼື ເປັນຄົນຂັບລົດລາງ, ຫຼື ເປັນຄົນຂັບລົດຕູ້ ຫຼື ພະນັກງານຂົນສົ່ງ?

ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຂົງເຂດທີ່ມີແນວໂນ້ມທົ່ວໄປຂອງຊາວຢິວຕໍ່ການຄ້າ ແລະ ການເງິນ, ຕຳແໜ່ງບໍລິຫານທາງທະຫານກ່ອນສົງຄາມໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາສາມາດດຳເນີນການບໍລິການເກັບຮັກສາ ແລະ ສະໜອງຢ່າງລະມັດລະວັງ, ໃນການຄ້າເອງພະນັກງານການຄ້າ ແລະ ນັກທຸລະກິດເຢຍລະມັນຫຼາຍຮ້ອຍພັນຄົນແມ່ນມີການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເຂົ້າໃຈລັກສະນະ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນທີ່ແທ້ຈິງຂອງການຄ້າ, ແລະ ໃນທະນາຄານຂອງລັດ ແລະ ທະນາຄານໄປສະນີ ພວກເຮົາມີສະຖາບັນທີ່ສາມາດສ້າງພື້ນຖານຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກເສດຖະກິດໂຈນຊາວຢິວ.

ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນການສຳຫຼວດສັ້ນໆນີ້ວ່າຊາວຢິວບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນໜ້າທີ່ທີ່ບໍ່ສາມາດທົດແທນໄດ້ໃນຊີວິດຂອງລັດ ແລະ ຊາດຂອງພວກເຮົາ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຂົາໃຊ້ອຳນາດສູງສຸດຂອງພວກເຂົາໃນທາງທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດເພື່ອທຳລາຍປະຊາຊົນເຈົ້າພາບຂອງພວກເຂົາ, ແລ້ວຜົນສະທ້ອນທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ມີເຫດຜົນແມ່ນເກີດມາຈາກຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຂັບໄລ່ຊາວຢິວອອກຈາກປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ.

ມີພຽງຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດໄດ້ .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) ເປັນນັກສັງຄົມນິຍົມເຢຍລະມັນ-ຢິວຜູ້ທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບ Marx, ເຖິງແມ່ນວ່າ Marx ຖືວ່າລາວເປັນນັກ ໂອກາດຍ້ອນຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະປະນີປະນອມກັບ Bismarck ອະນຸລັກນິຍົມ. ດັ່ງນັ້ນ, Marx ຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ສະໜັບສະໜູນ Lassalle ເມື່ອ Lassalle ໄດ້ສ້າງຕັ້ງ Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (ກຸ່ມກຳມະກອນເຢຍລະມັນທົ່ວໄປ)

ສະມາຄົມ) ໃນປີ 1863 ມີຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບສິດທິເລືອກຕັ້ງໂດຍກົງທົ່ວໄປ.

50 ຂໍ້ກຳນົດນີ້ໄດ້ຖືກລວມເຂົ້າໃນພາກທີສອງຂອງກົດໝາຍ Nuremberg ລົງວັນ ທີ 15 ກັນຍາ 1935, 'ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພົນລະເມືອງຂອງ Reich', ມາດຕາ 2: "ພົນລະເມືອງຂອງ Reich ແມ່ນພົນລະເມືອງທີ່ມີເຊື້ອສາຍເຢຍລະມັນ ຫຼື ມີເຊື້ອສາຍດຽວກັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລາວທັງມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ເໝາະສົມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ ແລະ Reich ຢ່າງຊື່ສັດຜ່ານການປະພຶດຂອງລາວ." ການແຍກຊາວຢິວອອກຈາກສັງຄົມເຢຍລະມັນຢ່າງສົມບູນໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນພາກທຳອິດຂອງກົດໝາຍເຫຼົ່ານີ້, 'ກົດໝາຍເພື່ອການປົກປ້ອງເລືອດເຢຍລະມັນ ແລະ ກຽດສັກສີເຢຍລະມັນ'.

Machine Translated by Google

ຈາກການທົບທວນຄືນບັນຫາເຊື້ອຊາດນີ້ຕາມທຳມະຊາດ ແລະ ຈຳເປັນຕາມຜົນສະທ້ອນອື່ນໆຂອງການຫ້າມການເຂົ້າເມືອງຂອງຊາວຢິວຕາເວັນອອກ. ມັນເປັນການຂາດຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງຊາວຢິວ ຖ້າຄົນເຮົາເຊື່ອວ່າມັນພຽງພໍທີ່ຈະຂັບໄລ່ຊາວຢິວຕາເວັນອອກໂດຍຜ່ານການຫ້າມການເຂົ້າເມືອງ. ມັນຈຳເປັນຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຈະວາງຊາວຢິວທີ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງພວກເຮົາທີ່ຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ໃນບັນດາພວກເຮົາພາຍໃຕ້ການກະທຳຂອງຄົນຕ່າງດ້າວໃນເວລາດຽວກັນ. ຊາວຢິວຕາເວັນອອກແນ່ນອນວ່າເປັນອ່າງເກັບນ້ຳອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ຊາວຢິວເຕີມເຕັມຕົນເອງຢູ່ສະເໝີ. ອັນຕະລາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ການເຂົ້າເມືອງນີ້ລວມຢູ່ໃນຕົວມັນເອງໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນທັງໝົດຜ່ານປະສົບການໃນຊຸມປີທີ່ຜ່ານມາ. ໃນສອງສາມປີທີ່ຜ່ານມາ ຊາວຢິວຕາເວັນອອກເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຜ່ານກົນອຸບາຍທາງທຸລະກິດ ແລະ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ເປັນໄປໄດ້ທັງໝົດເພື່ອມາຄອບຄອງຄວາມຮັ່ງມີອັນໃຫຍ່ຫຼວງ. ຫ້ອງສານຂອງພວກເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍການສໍ້ໂກງທີ່ໃຊ້ໂດຍອົງປະກອບຕ່າງປະເທດດັ່ງກ່າວ. ລັດບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈໜ້ອຍທີ່ສຸດຕໍ່ການເຂົ້າເມືອງຂອງຄົນດັ່ງກ່າວທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງມີປະໂຫຍດຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ທ່າທີຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕໍ່ຊາວຢິວຕາເວັນອອກນີ້ບໍ່ໄດ້ຍົກເວັ້ນສິ່ງນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ສະມາຊິກຂອງປະເທດອື່ນໆທີ່ເປັນແມ່ກາຝາກໃນຮ່າງກາຍຂອງຊາດກໍ່ສາມາດຖືກໄລ່ອອກໄດ້.

ການສົນທະນາກ່ຽວກັບຄຳຖາມເຫຼົ່ານີ້ນຳພາພວກເຮົາໄປສູ່ພາກທີສາມຂອງນະໂຍບາຍຂອງລັດ ລັດທີສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ: ຕໍ່ສິດທິຂອງພົນລະເມືອງ.

ສິດທິຂອງພົນລະເມືອງ

ສິດໃນການເປັນພົນລະເມືອງຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮຽກຮ້ອງ. ໃນຫຼັກການນີ້, ລັດທີສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດແຕກຕ່າງຈາກສິດທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນປະຈຸບັນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ເຊິ່ງຊາວເຢຍລະມັນຜູ້ໃຫຍ່ທຸກຄົນທີ່ມີອາຍຸຫຼາຍກວ່າ 20 ປີ, ທັງເພດຊາຍ ແລະ ເພດຍິງ, ສາມາດໃຊ້ສິດໃນການເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດໄດ້. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ໃນປະຈຸບັນ, ອີງຕາມລັດຖະທຳມະນູນ Weimar, ຄວາມເປັນໄປໄດ້ນີ້ແມ່ນເປີດໃຫ້ສະມາຊິກຂອງເຊື້ອຊາດຢິວ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ການເປັນສະມາຊິກຂອງລັດນີ້ສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍຄົນຕ່າງປະເທດທຸກຄົນດ້ວຍການປະຕິບັດຕາມພິທີການທີ່ມີລັກສະນະຜິວເຜີນບາງຢ່າງ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ລັດຖະທຳມະນູນ Weimar ບໍ່ເຂົ້າໃຈແນວຄວາມຄິດຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດ ແຕ່ກ່າວເຖິງໃນມາດຕາ 110 ກ່ຽວກັບການເປັນສະມາຊິກໃນລັດ, ແລະໃນມາດຕາ 109 ກ່ຽວກັບສິດທີ່ເທົ່າທຽມກັນຕໍ່ໜ້າກົດໝາຍສຳລັບສະມາຊິກລັດທຸກຄົນທີ່ມີເພດຊາຍ ແລະ ເພດຍິງ. ຄວາມບໍ່ຊັດເຈນຂອງແນວຄວາມຄິດນີ້ແມ່ນອນວ່າບໍ່ລວມເອົາຄວາມຕ້ອງການຂອງເງື່ອນໄຂທາງດ້ານສິນທຳ ແລະ ເຊື້ອຊາດສຳລັບການໄດ້ມາເຊິ່ງສິດທິພົນລະເມືອງ. ກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງນີ້, ມາດຕາ 113 ຂອງລັດຖະທຳມະນູນ Reich ເອົາ "ພາກສ່ວນຂອງປະເທດຊາດ" ທີ່ເວົ້າພາສາຕ່າງປະເທດ (!) ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງພິເສດຂອງມັນ; ພວກເຂົາ "ອາດຈະບໍ່ເສຍປຽບໃນການພັດທະນາປະເພນີທີ່ເສລີຂອງພວກເຂົາ, ໂດຍສະເພາະໃນການນຳໃຊ້ພາສາແມ່ຂອງພວກເຂົາໃນການສຶກສາ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໃນການບໍລິຫານພາຍໃນ ແລະ ການບໍລິຫານຄວາມຍຸຕິທຳ".

ຖ້າປຽບທຽບກັບການພິຈາລະນາທີ່ສົມບູນແບບທີ່ສຸດນີ້ກ່ຽວກັບພົນລະເມືອງຕ່າງປະເທດ ການປະຕິບັດກົດໝາຍຂອງພວກເຮົາເພື່ອການປົກປ້ອງສາທາລະນະລັດຕໍ່ກັບສະຫາຍແຫ່ງຊາດຂອງຕົນເອງ, ພັນທະທີ່ຈະສົ່ງຕົວຜູ້ທີ່ເອີ້ນວ່າອາດຊະຍາກອນສົງຄາມໃຫ້ກັບສັດຕູ, ດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນທີ່ຮັບປະກັນໃນມາດຕາ 1 12 ວ່າ "ບໍ່ມີຊາວເຢຍລະມັນຂອງລັດຖະບານຕ່າງປະເທດຄົນໃດທີ່ຈະຖືກນຳຕົວໄປສູ່ການຂົ່ມເຫັງ ຫຼື ການລົງໂທດ", ແລະ ຖ້າປຽບທຽບບົດຄວາມທີ່ກ່າວມານີ້ຢ່າງແນ່ນອນກັບຄຳຕັດສິນທີ່ບໍ່ດີຂອງຝຣັ່ງຕໍ່ Krupp51 ແລະ ຜູ້ອຳນວຍການຂອງລາວ, ບາງທີອາດເປັນການອ້າງອີງເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າຜູ້ຂຽນລັດຖະທຳມະນູນສະບັບນີ້ແມ່ນຊາວຢິວ Preuss52 ພຽງພໍທີ່ຈະກຳນົດຄວາມຊັດເຈນກ່ຽວກັບເຫດການທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້.

---

51 ທ່ານ Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) ໄດ້ບໍລິຫານບໍລິສັດ Friedrich Krupp AG ແຕ່ປີ 1909 ຫາ 1941. ໂດຍຮ່ວມມືກັບ Reichswehr ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງ Hans von Seeckt (1866-1936), Krupp ໄດ້ດຳເນີນການປະກອບອາວຸດຄືນໃໝ່ຢ່າງລັບໆໃຫ້ແກ່ເຢຍລະມັນ ເຊິ່ງເປັນການລະເມີດສົນທິສັນຍາ Versailles. ໃນປີ 1923, ເມື່ອຝຣັ່ງ ແລະ ແບນຊິກຍຶດຄອງພາກພື້ນ Ruhr, ພວກເຂົາຍັງໄດ້ປັບໃໝທ່ານ Krupp ສຳລັບການຖືຄອງ
ງານສົບສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່ສຳລັບກຳມະກອນສິບສາມຄົນຂອງ Krupp factor) ໃນ Essen ຖືກຍິງເສຍຊີວິດໂດຍຝຣັ່ງໃນລະຫວ່າງການຍຶດຄອງ.

52 Hugo Preuß (1860-1925) ແມ່ນລັດຖະມົນຕີກະຊວງພາຍໃນເຢຍລະມັນ-ຢິວຂອງສາທາລະນະລັດ Weimar ແລະເປັນພະນັກງານທີ່ສຳຄັນໃນການສ້າງຕັ້ງລັດຖະທຳມະນູນ Weimar ປີ 1919.

Machine Translated by Google

ບໍ່ແມ່ນ "ອະນາຄົດທີ່ໂຊກດີກວ່າຂອງຊາວໂປໂລຍ", ດັ່ງທີ່ Betthmann-Hollweg53 ໄດ້ກ່າວໃນຄໍາປາໄສລັດຖະສະພາທີ່ໂຊກຮ້າຍຄັ້ງໜຶ່ງຂອງລາວ, ແລະບໍ່ແມ່ນການພັດທະນາຂອງຊາວຢິວໃນໂລມາເນຍ (ອີງຕາມ Kuhlmann)54 ສາມາດເປັນແນວຄວາມຄິດຊີ້ນໍາຂອງລັດເຢຍລະມັນໄດ້ ແຕ່ເປັນພຽງແຕ່ສະຫວັດດີການຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນເທົ່ານັ້ນ. ຫົວຂໍ້ນໍາພານີ້ສະແດງອອກໃນໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງ NSDAP (ໂຄງການ, ໜ້າ 35) ພາຍໃຕ້ຂໍ້ທີ 7: "ສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາວເຢຍລະມັນມີຢູ່ກ່ອນສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດຂອງສະມາຊິກຂອງຕ່າງປະເທດ" ແລະ ພາຍໃຕ້ຂໍ້ທີ 6: "ຜູ້ທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນເຢຍລະມັນສາມາດອາໄສຢູ່ໃນຖານະແຂກໃນເຢຍລະມັນ ແລະ ຢູ່ພາຍໃຕ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຄົນຕ່າງດ້າວ".

ອີງຕາມສິ່ງນີ້, ສິດທີ່ໃນການເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮຽກຮ້ອງ. ມັນຍັງສາມາດສູນເສຍໄປໄດ້ຍ້ອນຄວາມບໍ່ສົມຄວນ. ມັນເປັນສິດທີ່ທີ່ຊາວຢິວຖືກຍົກເວັ້ນໂດຍພື້ນຖານ, ເຊິ່ງສະມາຊິກຂອງປະເທດອື່ນໆກໍ່ສາມາດຖືກຍົກເວັ້ນໄດ້ເຊັ່ນກັນ.

ເງື່ອນໄຂພາຍໃນສໍາລັບຜູ້ສະໝັກຂໍສັນຊາດເຢຍລະມັນແມ່ນການໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ວັດທະນະທໍາ ແລະ ຊຸມຊົນເຢຍລະມັນ. ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນດ້ວຍວິທີນີ້, ຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນເອງວ່າເປັນສັດຕູຂອງລັດເຢຍລະມັນ, ຜູ້ທີ່ຮູ້ສຶກຜູກພັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບສະມາຊິກຂອງປະເທດອື່ນຫຼາຍກວ່າປະຊາຊົນຂອງຕົນ, ບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບສິດໃນການເປັນພົນລະເມືອງເຢຍລະມັນໃດໆ, ເພາະວ່າລາວບໍ່ຕ້ອງການມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊຸມຊົນເຢຍລະມັນ.

ມັນເບິ່ງຄືວ່າເປັນເລື່ອງບ້າແທ້ໆ ເມື່ອຄົນທີ່ປະກາດຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກປະເທດກໍາເນີດທີ່ເອີ້ນວ່າເຢຍລະມັນ ດັ່ງທີ່ Crispien55 ແລະ ຄົນອື່ນໆ ໄດ້ເຮັດ, ຍັງຕ້ອງການໃຫ້ຄໍາແນະນໍາກ່ຽວກັບຊະຕາກໍາຂອງປະເທດນີ້, ເມື່ອພວກເຂົາອ້າງວ່າເປັນຕົວແທນຂອງປະຊາຊົນ, ເປັນຜູ້ແທນທີ່ຍັງຄົງມີສິດທິພິເສດ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຍັງຄົງມີການປົກປ້ອງກົດໝາຍທີ່ເຂັ້ມງວດໂດຍສະເພາະ (ການປົກປ້ອງສາທາລະນະລັດ) ໃນກໍລະນີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການເລື່ອນຊັ້ນຈາກລັດຖະສະພານີ້ໄປສູ່ຕໍາແໜ່ງລັດຖະບານ.

ລັດເຢຍລະມັນສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະຮຽກຮ້ອງຢ່າງແນ່ນອນຈາກຜູ້ຊາຍດັ່ງກ່າວໃຫ້ມີການຄິດໄລ່ທີ່ຍາກທີ່ສຸດ ແລະ ສະມາຊິກຂອງລັດຖະບານປະຕິວັດ ແລະ ລັດຖະສະພາຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການກະທໍາ ຫຼື ການລະເລີຍຂອງເຂົາເຈົ້າໃນພາຍຫຼັງ. ກົດໝາຍທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການພັດທະນາກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງທຸກຄົນທີ່ຢືນຢູ່ໃນຊີວິດສາທາລະນະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຮັບການມອບອໍານາດໃນພາຍຫຼັງ.

ໃນທີ່ນີ້, ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄ່າແຮງງານຂອງ "ຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນ" ທີ່ຫິວໂຫຍຕໍ່ກັບນາຍທຶນທີ່ອີ່ມໜໍາສໍາລານແລະບໍ່ພຽງພໍ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການຫຼອກລວງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບແລະຖືກຕ້ອງຂອງປະຊາຊົນຜູ້ອອກແຮງງານຜ່ານແນວຄວາມຄິດຂອງການຕໍ່ສູ້ແບບຊົນຊັ້ນ, ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ມັນເປັນເລື່ອງຂອງຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານສິນທໍາທີ່ວ່າຄວາມບໍ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດໃນປະຈຸບັນຂອງລະບົບລັດຖະສະພາແລະລັດຖະບານໃນປະຈຸບັນຕ້ອງສິ້ນສຸດລົງ, ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ເພີ່ມພູນຕົນເອງໃນທາງທີ່ເກີນຄວນຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນຫຼືຜູ້ທີ່ໄດ້ຊຸກຍູ້ກົນອຸບາຍຂອງວົງການອື່ນໆຈະຖືກນໍາໄປສູ່ການລົງໂທດທີ່ສົມຄວນ.

ຄໍາຂວັນທີ່ວ່າ: "ພວກຄົນຂີ້ລັກນ້ອຍຖືກແຂວນຄໍ; ພວກໃຫຍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ" ບໍ່ຄວນຖືກພິສູດວ່າຖືກຕ້ອງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະພິຈາລະນາຄວາມຈິງທີ່ວ່າພວກຄົນຂີ້ລັກນ້ອຍຖືກລໍ້ລວງວ່າເປັນການບັນເທົາທຸກຫຼາຍ ແລະ ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ນໍາເອົາຄະດີອາຍາໃຫຍ່ຕໍ່ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນມາລົງໂທດດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມງວດຂອງກົດໝາຍທັງໝົດ.

---

53 ທ່ານ Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) ໄດ້ດໍາລົງຕໍາແໜ່ງເປັນນາຍົກລັດຖະມົນຕີເຢຍລະມັນຕັ້ງແຕ່ປີ 1909 ຫາ 1917. ໃນລະຫວ່າງສົງຄາມ, ທ່ານ Betthman-Hollweg ເບິ່ງຄືວ່າຈະມັກນະໂຍບາຍທີ່ປານກາງຫຼາຍກວ່ານະໂຍບາຍທີ່ຜູ້ນໍາທະຫານສະໜັບສະໜູນ.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) ໄດ້ດໍາລົງຕໍາແໜ່ງເປັນລັດຖະມົນຕີກະຊວງການຕ່າງປະເທດຂອງເຢຍລະມັນຕັ້ງແຕ່ເດືອນສິງຫາ 1917 ເຖິງກໍລະກົດ 1918. ໃນເດືອນພຶດສະພາ 1918 ລາວໄດ້ເຈລະຈາສັນຕິພາບບູຄາເຣສກັບປະເທດໂຣມາເນຍ.

ທ່ານ Arthur Crispien (1875-1946) ໄດ້ຮັບເລືອກຕັ້ງເປັນສະມາຊິກລັດຖະສະພາຈາກພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕໃນປີ 1920 ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນປະທານຮ່ວມຂອງພັກສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕ (SPD) ໃນປີ 1922.

Machine Translated by Google

ວຽກງານການກຳຈັດສິ່ງສົກກະປົກຂອງສານແຫ່ງນີ້ບໍ່ສາມາດຢຸດຢູ່ກັບຜູ້ທີ່ຂຶ້ນມາມີອຳນາດດ້ວຍການປະຕິວັດຄັ້ງທຳອິດໄດ້. ມັນຍັງຈະຕ້ອງແນໃສ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ລັດຖະບານຈັກກະພັດ ຜູ້ທີ່, ຜ່ານຄວາມລະເລີຍຂອງພວກເຂົາ, ເຮັດໃຫ້ການລົ້ມສະຫຼາຍຂອງເຢຍລະມັນມີເປັນໄປໄດ້. ຫົວໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ - Bethmann-Hollweg - ໄດ້ຖືກເອົາອອກຈາກຜູ້ພິພາກສາໃນໂລກຂອງລາວແລ້ວ, ສິ່ງດຽວກັນນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງຂອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມຜິດຫຼາຍທີ່ສຸດຕໍ່ໄປ - Erzberger56, ຜູ້ທີ່, ໃນຖານະບິດາຂອງການປະຕິວັດລັດຖະສະພາທີ່ໜ້າສົງສານໃນເດືອນກໍລະກົດ 1917, ໄດ້ຍົກຂຶ້ນມາອີກຄັ້ງເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຊະນະຂອງສັດຕູ. ແມ່ນແຕ່ Eisner57

ແລະ Rathenau ໄດ້ຖືກຍ້າຍອອກຈາກສະຖານທີ່ຂອງກິດຈະກຳທຳລາຍປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາ, ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈໄດ້ວ່າໃນທາງທີ່ຜິດກົດໝາຍ ແຕ່ຕາມກົດໝາຍເຫຼັກຂອງປະຫວັດສາດ. ແຕ່ຫຼາຍຄົນໃນນັ້ນຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຜູ້ທີ່ຜ່ານການຈັດຕັ້ງການໂຈມຕີດ້ວຍລະເບີດໃນເດືອນມັງກອນ 1918 ໄດ້ແທງມີດສັ້ນເຂົ້າໄປໃນດ້ານຫຼັງຂອງກອງທັບຕໍ່ສູ້, ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຜູ້ທີ່ຜ່ານການປາກເວົ້າ ແລະ ການຂຽນໄດ້ທຳລາຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຊະນະ, ຜູ້ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຜູ້ທີ່ປະກາດ 'ສັນຕິພາບໂດຍບໍ່ມີຜູ້ຊະນະ ແລະ ຜູ້ແພ້', ຜູ້ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ຍອມຮັບມັນວ່າເປັນສິດທິ ຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງປະຊາຊົນໃນສົງຄາມ ແລະ ການປະຕິວັດໃນທາງທີ່ຜິດ ເພື່ອຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ບໍ່ພຽງພໍຂອງຕົນເອງ.

ແນ່ນອນ, ຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເມືອງລະດັບຊາດດັ່ງກ່າວຈະແຜ່ລາມຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ຄວາມວຸ້ນວາຍ, ແລະ ຫຼາຍສິບພັນຄົນຈະຢ້ານກົວຕໍ່ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີໃຈບໍລິສຸດ. ແຕ່ສຳລັບລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ດ້ວຍຄວາມຕ້ອງການຄວາມຍຸຕິທຳທາງສັງຄົມນີ້, ຄຳຖາມກ່ຽວກັບຊະຕາກຳຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຍັງຄົງຢູ່ ແລະ ຕົກຢູ່ໃນສະພາບເດີມ, ບໍ່ວ່າປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຈະສາມາດຊອກຫາເສັ້ນທາງໄປສູ່ປະເທດຊາດທີ່ສູງສົ່ງໄດ້, ຫຼືວ່າມັນຈະມີຊີວິດທີ່ທຸກຍາກລຳບາກໃນການເສື່ອມໂຊມ ແລະ ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງໃນຖານະເປັນປະເທດຊາດທີ່ທຸກຍາກ. ສຳລັບການເຄື່ອນໄຫວສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ເຫດຜົນຂອງມັນຍັງຖືກຕັດສິນໂດຍຄຳຖາມນີ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ສິດທິໃນການເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈະຖືກວາງໄວ້ໃນບ່ອນກຳເນີດຂອງທຸກຄົນທີ່ເກີດຢູ່ໃນປະເທດເຢຍລະມັນ; ແທນທີ່ຈະເປັນແນວນັ້ນ, ສິດທິໃນການເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດນີ້ຍັງລວມເຖິງພັນທະທາງສິນທຳທີ່ສູງສຸດຕໍ່ລັດ ແລະ ປະເທດຊາດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການປະຕິບັດຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້ຕໍ່ລັດ ແລະ ປະເທດຊາດຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໂດຍຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ສິດທິນີ້ອາດຈະສູນເສຍໄປອີກໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການໄດ້ມາເຊິ່ງສິດໃນການເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດຈະບໍ່ແມ່ນການກະທຳທີ່ສະແດງຄວາມເມດຕາ ແຕ່ເປັນການຮຽກຮ້ອງທີ່ຊາວເຢຍລະມັນທີ່ມີຄວາມດຸໝັ່ນທຸກຄົນສາມາດຍົກຂຶ້ນມາໄດ້ ຜູ້ທີ່ພິສູດຕົນເອງວ່າມີຄຸນຄ່າຕໍ່ຊຸມຊົນເຢຍລະມັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ຊຸມຊົນເຊື້ອຊາດ ແລະ ປະຫວັດສາດຂອງເຢຍລະມັນ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດພັນທະທາງກອງທັບ ແລະ ວຽກງານຂອງຕົນສຳເລັດແລ້ວ, ຜູ້ທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວໃນຖານະຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີກຽດໃນອາຊີບຂອງຕົນ, ມີສິດໄດ້ຮັບສິດໃນການໄດ້ຮັບສັນຊາດຂອງລັດ.

ແຕ່ດ້ວຍສິດທິໃນການເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດນີ້ຍັງມີພັນທະທີ່ຈະບໍ່ລືມທັດສະນະຂອງທັງໝົດໃນວຽກງານຂອງຕົນ ແລະ ຕ້ອງມີສະຕິຢູ່ສະເໝີໃນກິດຈະກຳທາງເສດຖະກິດຂອງຕົນວ່າຄົນເຮົາຕ້ອງເອົາວຽກງານຂອງຕົນເຂົ້າກັບທັງໝົດ, ນັ້ນຄື, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີອິດສະລະພາບຢ່າງເຕັມທີ່ໃນຂົງເຂດສະເພາະໃດໜຶ່ງ, ກິດຈະກຳຂອງພົນລະເມືອງເຢຍລະມັນກໍບໍ່ຄວນມຸ່ງໄປສູ່ສະຫວັດດີການຂອງທັງໝົດ.

56 Matthias Erzberger (1875-1921) ເປັນສະມາຊິກຂອງ Deutsche Zentrumspartei (ພັກສູນກາງກາໂຕລິກ) ຜູ້ທີ່ຖືກຖືວ່າເປັນມືຂວາຂອງ Betthman-Hollweg. ໃນລະຫວ່າງສົງຄາມ, ໃນກາງປີ 1917, ລາວໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເຈລະຈາຢຸດຕິສົງຄາມ ແລະ ທຳລາຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນກອງທັບເຢຍລະມັນ. Erzberger ໄດ້ລົງນາມໃນສັນຍາຢຸດຍິງທີ່ສິ້ນສຸດສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 1 ແລະ ໃນຖານະລັດຖະມົນຕີກະຊວງການເງິນໃນສາທາລະນະລັດ Weimar, ລາວໄດ້ຮັບຮອງສົນທິສັນຍາ Versailles. ລາວຖືກລອບສັງຫານໃນປີ 1921 ໂດຍສະມາຊິກທີ່ມີລະດັບຊາດສູງຂອງ 'ກົງສຸນອົງການ' ທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍຜູ້ບັນຊາການ Freikorps, Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) ເປັນນັກສັງຄົມນິຍົມຊາວຢິວເຢຍລະມັນຜູ້ທີ່ຈັດຕັ້ງການປະຕິວັດທີ່ໂຄ່ນລົ້ມ Wittelsbach ລາຊະວົງບາວາເຣຍໃນເດືອນພະຈິກ 1918. ລາວໄດ້ກາຍເປັນນາຍົກລັດຖະມົນຕີສາທາລະນະລັດບາວາເຣຍ ແລະ ໃນກອງປະຊຸມເມືອງເບີນຂອງພັກສັງຄົມນິຍົມ ລາວໄດ້ໂຈມຕີພັກສັງຄົມນິຍົມປານກາງຍ້ອນບໍ່ຍອມຮັບຄວາມຜິດຂອງເຢຍລະມັນໃນການເຮັດໃຫ້ເກີດສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 1. ລາວຖືກລອບສັງຫານໂດຍນັກຊາດນິຍົມ Count Arco von Valley ໃນເດືອນກຸມພາ 1919.

Machine Translated by Google

ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ

ໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດແມ່ນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການບັນລຸຜົນຕອບແທນດອກເບ້ຍສໍາລັບທຶນກູ້ຢືມໃຫ້ສູງເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້.

ຄົນເຮົາອາດຄິດວ່າຫຼັກການນີ້ຖືກຖືເປັນເລື່ອງທໍາມະດາສໍາລັບທຸກໆເສດຖະກິດ, ແຕ່ເສດຖະກິດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດແຕກຕ່າງຈາກຜົນປະໂຫຍດໃນປະຈຸບັນຂອງເສດຖະກິດທຶນນິຍົມຢ່າງແນ່ນອນໃນຫຼັກການຊີ້ນໍານີ້. ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍສໍາລັບຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມີຜົນຜະລິດທີ່ຈະຈິນຕະນາການເຖິງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ; ແລະເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຕ້ອງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊັດເຈນໃນປັດຈຸບັນວ່າສໍາລັບເຈົ້າຂອງເສດຖະກິດໃນປະຈຸບັນ - ທຶນທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ - ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໂດຍພື້ນຖານແລ້ວແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນໜ້ອຍຫຼາຍ. ທຶນສາກົນມີຄວາມສົນໃຈ

ໃນມັນພຽງແຕ່ຕາບໃດທີ່ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການນີ້ສາມາດຖືກຂູດຮີດໃນລັກສະນະທຶນນິຍົມທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ.

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ພວກເຮົາມີທີ່ຕ້ອງເຮັດຢູ່ທີ່ນີ້ດ້ວຍທັດສະນະຄະຕິທີ່ແຕກຕ່າງກັນໂດຍພື້ນຖານສອງຢ່າງຕໍ່ເສດຖະກິດ. ຄວາມຕ້ອງການອັນຮີບດ່ວນພຽງຢ່າງດຽວຕໍ່ເສດຖະກິດທັງໝົດຈາກປະຊາກອນທັງໝົດ, ແນ່ນອນ, ແມ່ນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານອາຫານ, ຈາກນັ້ນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມຕ້ອງການປະຈໍາວັນອື່ນໆທັງໝົດຈົນເຖິງສິລະປະ ແລະ ຄວາມສຸກທາງວັດທະນະທໍາທີ່ສູງຂຶ້ນ. ໃນລະຫວ່າງນັ້ນແມ່ນການບໍລິການສະໜັບສະໜູນ, ລະບົບການຂົນສົ່ງທັງໝົດ ແລະ ສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນ, ການຄ້າ ແລະ ລະບົບການເງິນ. ການຜະລິດສິນຄ້າໃນສ່ວນຂອງມັນມີເປົ້າໝາຍທີ່ຄຸ້ມຄ່າທີ່ສຸດໃນການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃນທາງທີ່ດີທີ່ສຸດໂດຍຜ່ານການຈ່າຍເງິນທີ່ຄອບຄຸມຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຜະລິດ ແລະ ລວມທັງລາຍໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກທີ່ສອດຄ້ອງກັນສໍາລັບຜູ້ປະກອບການ ແລະ ສ່ວນແບ່ງກໍາໄລທີ່ເໝາະສົມເຊິ່ງສາມາດຊົດເຊີຍການສູນເສຍທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກລ່ຽງໄດ້ ແລະ ການປັບປຸງ ແລະ ການປັບປຸງໃນວິສາຫະກິດ.

ຄວາມສົນໃຈຂອງຜູ້ປະກອບການທີ່ຍຸດຕິທໍາບໍ່ໄດ້ມຸ້ງໄປສູ່ການບັນລຸຜົນກໍາໄລທີ່ບໍ່ຈໍາກັດໃນແຕ່ລະກໍລະນີ, ເຖິງແມ່ນວ່າອຸບັດຕິເຫດທີ່ໂຊກດີອາດຈະເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນໄປໄດ້. ຜູ້ປະກອບການທີ່ຍຸດຕິທໍາມີສະຕິຢ່າງສົມບູນຕໍ່ໜ້າທີ່ທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງຕົນ, ເພື່ອສ້າງການຜະລິດໃນລັກສະນະທີ່ຄວາມຕ້ອງການສາມາດຄຸ້ມຄອງໄດ້ດ້ວຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍທີ່ສຸດສໍາລັບຜູ້ໃຊ້, ໃນຂະນະດຽວກັນວິສາຫະກິດກໍເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຜະລິດຈະຫຼຸດລົງເລື້ອຍໆໂດຍບໍ່ຫຼຸດຜ່ອນຄ່າແຮງງານ.

ບາງທີຕົວຢ່າງທີ່ສະຫວ່າງທີ່ສຸດຂອງວິທີຄິດແບບຜູ້ປະກອບການທີ່ແທ້ຈິງຄື Ernst Abbe58, ຜູ້ຮ່ວມກໍ່ຕັ້ງ ແລະ ຜູ້ອໍານວຍການໂຮງງານ Zeiss ໃນ Jena. ຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ເຂົ້າໃຈໜ້າທີ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງຜູ້ປະກອບການໃນລະດັບທີ່ສົມບູນແບບ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ສໍາເລັດດ້ວຍຄວາມສາມາດທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງລາວ.

ແຕ່ໃນເລື່ອງນີ້, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວພວກເຮົາຍັງບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະຮ້ອງຮຽນເປັນພິເສດກ່ຽວກັບຜູ້ປະກອບການຂອງພວກເຮົາກ່ອນສົງຄາມ. ຜູ້ຊາຍເຊັ່ນ Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64, ແລະອື່ນໆ ໄດ້ຮັບປະກັນສະຖານທີ່ທີ່ມີກຽດສັກສີໃຫ້ແກ່ຕົນເອງເຖິງແມ່ນວ່າທາງສັງຄົມໃນປະຫວັດສາດຂອງອຸດສາຫະກໍາເຢຍລະມັນ. ພວກມັນທັງໝົດບໍ່ໄດ້ຖືກປົກຄອງໂດຍການສະແຫວງຫາກໍາໄລພຽງຝ່າຍດຽວ,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) ເປັນນັກຟີຊິກສາດ ແລະ ຜູ້ປະກອບການຜູ້ທີ່ຖືກຈ້າງໂດຍ Carl Zeiss, ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງ Jena ບໍລິສັດ Carl Zeiss AG ທີ່ຜະລິດເຄື່ອງມື ແລະ ລະບົບທາງດ້ານ optical. Abbe ໄດ້ກາຍເປັນເຈົ້າຂອງຮ່ວມຂອງບໍລິສັດ.

59 Alfred Krupp (1812-1887) ເປັນລູກຊາຍຂອງ Friedrich Krupp (1787-1826), ຜູ້ທີ່ໄດ້ກໍ່ຕັ້ງບໍລິສັດ Krupp Cast Steel ໃນປີ 1811. ໃນລະຫວ່າງການເປັນຜູ້ອໍານວຍການຂອງ Alfred Krupp, ບໍລິສັດໄດ້ກາຍເປັນບໍລິສັດຜະລິດອາວຸດຊັ້ນນໍາຂອງຍຸກນັ້ນ.

[60] ບໍລິສັດ Mannesmann ກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1890 ແລະ ໃນເບື້ອງຕົ້ນໄດ້ຜະລິດທໍ່ເຫຼັກທີ່ບໍ່ມີຮອຍຕໍ່.

[61] Werner Siemens (1816-1892) ເປັນນັກປະດິດແລະຜູ້ກໍ່ຕັ້ງບໍລິສັດ Telegraphen-Bauanstalt ໃນປີ 1847. ໃນມື້ນີ້. ບໍລິສັດ Siemens AG ແມ່ນໜຶ່ງໃນບໍລິສັດໄຟຟ້າເຕັກໂນໂລຊີທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນໂລກ.

[62] ທ່ານ August Thyssen (1842-1926) ໄດ້ກໍ່ຕັ້ງໂຮງງານເຫຼັກ Thyssen-Foussol ໃນປີ 1867 ແລະ ໄດ້ຊື້ບໍລິສັດອຸດສາຫະກໍາໜັກອື່ນໆ ເຊິ່ງໄດ້ລວມເຂົ້າກັນໃນປີ 1926 ເປັນ Vereinigte Stahlwerke, ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມບໍລິສັດຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ແລະ ເຫຼັກກ້າທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນໂລກກ່ອນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ.

[63] ບໍລິສັດ Borsig ແມ່ນບໍລິສັດລົດໄຟທີ່ກໍ່ຕັ້ງໂດຍ August Borsig (1804-1854) ໃນປີ 1837.

64 Krauss-Maffei ເປັນບໍລິສັດຜະລິດເຄື່ອງຈັກທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1838.

Machine Translated by Google

ພວກເຂົາທຸກຄົນຍັງຄົງເປັນຄົນລຽບງ່າຍ ແລະ ຖ່ອມຕົວສໍາລັບຕົວເອງ, ມີພຽງແຕ່ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງວຽກງານຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຂົາ.

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພະລັງການຜະລິດ ແລະ ການປະດິດສ້າງທີ່ບໍ່ມີອິດເມື່ອຍຂອງອຸດສາຫະກໍາເຢຍລະມັນໄດ້ສົ່ງຜົນໃຫ້ຄວາມຈິງທີ່ວ່າບໍ່ພຽງແຕ່ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງຊອກຫາວຽກເຮັດງານທໍາ ແລະ ເຂົ້າຈີ່, ແຕ່ເຖິງວ່າຈະມີຄ່າແຮງງານທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ເຖິງວ່າຈະມີການປັບປຸງມາດຕະຖານການດໍາລົງຊີວິດຂອງທຸກພາກສ່ວນຂອງປະຊາກອນຢ່າງຮອບດ້ານ, ຜະລິດຕະພັນທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດສາມາດເຮັດໃຫ້ລາຄາຖືກລົງໄດ້ຍ້ອນການປັບປຸງ ແລະ ການປະດິດສ້າງໃໝ່ໆ. ກໍາມະກອນເຢຍລະມັນບໍ່ຄວນລືມວ່າລາວເປັນໜີ້ບຸນຄຸນຕໍ່ສະໝອງຂອງກໍາມະກອນ.

ແລະອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຕ້ອງໄດ້ເນັ້ນໜັກຢູ່ທີ່ນີ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງດ້ວຍຄວາມສໍາຄັນທັງໝົດ: ວ່າພື້ນຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນສໍາລັບການເຕີບໂຕອັນສູງສົ່ງຂອງເສດຖະກິດເຢຍລະມັນນີ້ແມ່ນ Bismarck Reich ທີ່ມີອໍານາດ. ສອງປັດໃຈນີ້, ສະຖານະການທາງການເມືອງທີ່ເປັນເອກະພາບ ແລະ ມີອໍານາດຂອງ German Reich ແລະ ຄວາມດຸໝັ່ນຂະຫຍັນພຽນທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນຂອງຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຜູ້ອອກແຮງງານເຢຍລະມັນ ເຮັດໃຫ້ມັນເປັນໄປໄດ້ວ່າການຍົກລະດັບມາດຕະຖານການດໍາລົງຊີວິດຂອງປະຊາກອນທັງໝົດໄດ້ຖືກລົງທະບຽນຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ການເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງປະຊາກອນເຢຍລະມັນສາມາດໄດ້ຮັບອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ການອົບພະຍົບອອກຈາກເຢຍລະມັນຫຼຸດລົງເປັນຈໍານວນໜ້ອຍ.

ຕົວເລກການເຄື່ອນຍ້າຍຂອງຊາວເຢຍລະມັນໃນຫຼາຍທົດສະວັດຫຼັງຈາກປີ 1870 ປະກອບມີພຽງແຕ່ສ່ວນເກີນທີ່ມີສຸຂະພາບດີຂອງຈິດໃຈຜູ້ປະກອບການ ແລະ ພໍ່ຄ້າຊາວເຢຍລະມັນທີ່ໄຫຼອອກສູ່ໂລກໃນຖານະຜູ້ບຸກເບີກຄວາມດຸໝັ່ນ ແລະ ປະສິດທິພາບຂອງເຢຍລະມັນ.

ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດຂອງ Reich ເຢຍລະມັນໄດ້ໃຫ້ຄວາມຍຸຕິທໍາຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານທີ່ພວກເຮົາວາງໄວ້ກ່ຽວກັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ.

ຄວາມຕ້ອງການໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງຢ່າງພຽງພໍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຍັງມີສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງເລິກເຊິ່ງໃນເວລານັ້ນ. ຄວາມເສຍຫາຍໃນເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາເຊິ່ງໄດ້ສະແດງອອກໃນຫຼາຍວິທີທາງ.

1. ການເງິນຂອງລັດຂອງພວກເຮົາ ຕົກຢູ່ໃນໜີ້ສິນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ໃນເວລາດຽວກັນກັບທີ່ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນກາຍເປັນຄົນຮັ່ງມີຂຶ້ນ ແລະ ມີອໍານາດຫຼາຍຂຶ້ນ, ເຊິ່ງຜະລິດຕະພັນຂອງປະສິດທິພາບດ້ານອຸດສາຫະກໍາ ແລະ ການຄ້າຂອງເຢຍລະມັນໄດ້ເອົາຊະນະຕະຫຼາດການຂາຍຂອງໂລກ, ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເສດຖະກິດພາຍໃນຂອງພວກເຮົາປະສົບຜົນສໍາເລັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ສະພາບການທາງການແພດ ແລະ ການດໍາລົງຊີວິດດີຂຶ້ນຈາກປີໜຶ່ງຫາອີກປີໜຶ່ງ.

ໃນປັດຈຸບັນ, ມັນບໍ່ແມ່ນສັນຍານທີ່ດີຕາມທໍາມະຊາດຖ້າໜີ້ສິນເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ປະກົດການດັ່ງກ່າວຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າບາງສິ່ງບາງຢ່າງບໍ່ໄດ້ເປັນລະບຽບ. ເພາະວ່າມັນຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ບໍ່ມີເຫດຜົນຢ່າງແທ້ຈິງ ຖ້າລັດທີ່ພົນລະເມືອງມີຄວາມຮັ່ງມີເພີ່ມຂຶ້ນ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນບໍ່ພົບວ່າຕົນເອງຢູ່ໃນສະພາບການເງິນຂອງລັດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ. ສິ່ງນີ້ຕ້ອງເປັນເລື່ອງແປກໃຈຫຼາຍເມື່ອລາຍຮັບຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍໄຫຼມາຈາກທາງລົດໄຟ, ໄປສະນີ ແລະ ວຽກງານຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈາກປ່າໄມ້ຂອງລັດ, ແລະອື່ນໆ ສໍາລັບລັດເຢຍລະມັນ ແລະ ລັດລັດຖະບານກາງ, ນອກຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດເຢຍລະມັນ ແລະ ລັດລັດຖະບານກາງສາມາດ, ໂດຍອາໄສອໍານາດອະທິປະໄຕທາງດ້ານການເງິນຂອງພວກເຂົາ, ຮຽກຮ້ອງຄວາມສາມາດໃນການເກັບພາສີທີ່ສໍາຄັນຂອງພົນລະເມືອງຂອງພວກເຂົາ.

2. ຄວາມເສຍຫາຍທາງເສດຖະກິດທີ່ຝັງເລິກອີກອັນໜຶ່ງແມ່ນໜີ້ສິນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆຂອງອະສັງຫາລິມະສັບກະສິກໍາ ແລະ ຕົວເມືອງຂອງພວກເຮົາ. ການເຄື່ອນໄຫວປະຕິຮູບທີ່ດິນທີ່ຖືກນໍາໃຊ້ຕໍ່ຕ້ານມັນໄດ້ຮັບຮູ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍຂອງບັນຫາທັງໝົດໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ບັນລຸປະສິດທິພາບທີ່ສົມບູນ.

3. ຄວາມຈິງກ່ຽວກັບອັດຕາເງິນເຟີ້ຂອງອຸດສາຫະກໍາຂອງພວກເຮົາຜ່ານສິນເຊື່ອທຸກປະເພດຄວນຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ສັງເກດການທີ່ມີວິໄສທັດໄກດ້ວຍຄວາມກັງວົນ. ແນ່ນອນວ່າ, ໃນຍຸກສະໄໝທີ່ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງເພີ່ມຂຶ້ນ, ວິສາຫະກິດການຄ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກໍາຕ່າງໆຖືວ່າການຍອມຮັບເງິນຕ່າງປະເທດ ແລະ ພັນທະດອກເບ້ຍຖືກຜູກມັດກັບສິ່ງນັ້ນຢ່າງເບົາບາງ, ເພາະວ່າໂອກາດໃນການເຮັດວຽກ ແລະ ລາຍໄດ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຊ່ວຍໃຫ້ສາມາດຮັບພາລະເຫຼົ່ານີ້ໄດ້.

Machine Translated by Google

ແຕ່ໜ້າເສຍດາຍຖ້າວິກິດການເສດຖະກິດເກີດຂື້ນ! ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ການໃຊ້ສິນເຊື່ອທີ່ມີດອກເບ້ຍຜູກມັດຈະສະແດງອອກໃນຄວາມອັນຕະລາຍທາງເສດຖະກິດທັງໝົດຂອງມັນ.

ຮູບແບບຂອງບໍລິສັດຫຸ້ນທີ່ເກີດຂື້ນໃນຊຸມປີເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍການແຍກທຶນອອກຈາກວຽກງານຕົວຈິງ, ນັ້ນຄືການແຍກຜົນປະໂຫຍດຂອງທຶນນິຍົມທີ່ບໍລິສຸດໃນກຳໄລຂອງເງິນ, ໃນສ່ວນຂອງເຈົ້າໜີ້, ຈາກການຮ່ວມມືທີ່ດີຂອງຜູ້ປະກອບການແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຈາກການລະບຸຕົວຕົນທັງໝົດຂອງການມີຢູ່ຂອງລາວກັບວິສາຫະກິດຂອງລາວໄດ້ຫວ່ານແກ່ນຂອງຄວາມເສຍຫາຍທາງເສດຖະກິດຢ່າງເລິກເຊິ່ງໃນລັກສະນະດຽວກັນ.

4. ຕຳແໜ່ງອຳນາດທີ່ເພີ່ມຂື້ນຂອງສະຖາບັນນາຍໜ້າເງິນ, ທະນາຄານ, ຄວນຈະເຮັດໃຫ້ເພື່ອນມິດທີ່ມີກຽດຂອງປະເທດຊາດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກັງວົນ. ຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເສດຖະກິດ, ທະນາຄານໄດ້ກາຍເປັນນາຍທີ່ບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດ. ໃນລັກສະນະທີ່ໜ້າສັງເກດ ແລະ ສຳຄັນ, ຕຳແໜ່ງອຳນາດທີ່ເພີ່ມຂື້ນຂອງທະນາຄານນີ້ບໍ່ໄດ້ມາພ້ອມກັບຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງພ້ອມໆກັນຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຍິ່ງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໜ້າເສຍດາຍ, ທະນາຄານກໍ່ຍິ່ງຂະຫຍາຍຕົວເອງຫຼາຍຂື້ນເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການເວົ້າຕື່ມອີກກ່ຽວກັບການພັດທະນານີ້, ຈະມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະເວົ້າກ່ຽວກັບມັນໃນການສົນທະນາກ່ຽວກັບເສດຖະກິດການເງິນ ແລະ ເງິນຕາຢ່າງດຽວ. ການກ່າວເຖິງຮາກຖານສີ່ຢ່າງຂອງຄວາມເສຍຫາຍທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຜ່ານລະບົບການເງິນ ແລະສິນເຊື່ອແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍເພາະວ່າລັກສະນະນີ້ຂອງເສດຖະກິດທັງໝົດໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ແທ້ຈິງ, ຄືເສດຖະກິດປຸ້ນຈີ້ອຳນາດທາງການເງິນພຽງຝ່າຍດຽວ.

ຜູ້ທີ່ຮູບພາບຂອງຮ່າງກາຍທີ່ຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງໂດຍທຳມະຊາດຕ້ອງມີຄວາມສົນໃຈຫຼາຍຕໍ່ການຮັກສາສະຖານະການໃນປະຈຸບັນ ຫຼື ຂື້ນກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກເສດຖະກິດທີ່ຂູດຮີດນີ້. ແຕ່ໂຊກບໍ່ດີ, ສິ່ງສຸດທ້າຍແມ່ນກໍລະນີໃນບັນດາຜູ້ຊາຍຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ການຕໍ່ຕ້ານພາຍໃນຕໍ່ລະບົບໂຈນເສດຖະກິດທີ່ທັນສະໄໝນີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດຂື້ນໃນລັກສະນະທີ່ສອດຄ້ອງກັນ.

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີໂດຍສະເພາະທີ່ເຖິງແມ່ນວ່າວິທະຍາສາດ, ແລະໂດຍສະເພາະແມ່ນວິທະຍາສາດ, ທີ່ຕ້ອງຈັດການກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຍົກເວັ້ນບາງກໍລະນີ (Othmar Spann65), ຍັງຢູ່ໃນສະເໜ່ຂອງເສດຖະກິດທຶນນິຍົມໃນປະຈຸບັນ ແລະພົບວ່າຕົນເອງຂື້ນກັບມັນ. ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໃນປະຈຸບັນບໍ່ແມ່ນຜູ້ນຳໄປສູ່ຄວາມຈິງ ແລະຄວາມຮູ້ທີ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ໄດ້ກາຍເປັນໂຄສົກຂອງອາຊະຍາກຳທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.

ຄວາມຈິງ ແລະ ປັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງໝົດສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະ ພິຈາລະນາໄດ້ໃນລັກສະນະທີ່ສຳຄັນຂອງມັນໂດຍມະນຸດທຳມະດາທຸກຄົນ. ບໍ່ຄວນສັບສົນກັບເລື່ອງນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະບັນລຸຄວາມຮູ້ພື້ນຖານດັ່ງກ່າວ. ແນ່ນອນ, ຄວາມຮູ້ເອງ, ສະຕິປັນຍາ, ແມ່ນຄືກັບແສງສະຫວ່າງທີ່ສ່ອງແສງຢູ່ໃນຈິດວິນຍານທີ່ຫິວໂຫຍຄວາມຮູ້ຕະຫຼອດໄປ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ວຽກງານຕໍ່ໄປຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈແມ່ນຍາກ ເຊິ່ງຕ້ອງກອງດິນຈີ່ໃສ່ດິນຈີ່ຢ່າງໜັກໜ່ວງເພື່ອສ້າງ, ດ້ວຍການຄັດເລືອກວັດສະດຸຢ່າງລະມັດລະວັງທີ່ສຸດ, ໂຄງສ້າງຄວາມຄິດທັງໝົດ ເພື່ອໃຫ້ວຽກງານທີ່ສຳເລັດແລ້ວປະກົດຂື້ນຕໍ່ທຸກຄົນວ່າເປັນທີ່ຊັດເຈນ.

ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ຈະບໍ່ມີຄຳຍ້ອງຍໍໃດທີ່ດີກວ່າເວລາທີ່ຄົນເຮົາຄິດເຖິງຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວດ້ວຍຕົວເອງເປັນບາງຄັ້ງຄາວ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັບ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍກຳລັງເຮັດວຽກກ່ຽວກັບວຽກງານນີ້ (ລະດູຮ້ອນ 1923),

---

65 Othmar Spann (1878-1950) ເປັນນັກເສດຖະສາດ ແລະ ນັກສັງຄົມວິທະຍາຕ້ານສັງຄົມນິຍົມຊາວອອສເຕຣຍ ທີ່ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກທິດສະດີເສດຖະກິດຂອງ Adam Muller (1779-1829) - ຜູ້ທີ່ໄດ້ຄັດຄ້ານເສດຖະສາດເສລີນິຍົມວັດຖຸນິຍົມຂອງ Adam Smith. ລາວເປັນອາຈານສອນຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລວຽນນາຕັ້ງແຕ່ປີ 1919 ຈົນຮອດປີ 1938, ເມື່ອລາວຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ດຳລົງຕຳແໜ່ງອາຈານສອນໂດຍພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຫຼັງຈາກການຍຶດເອົາປະເທດອອສເຕຣຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານ Spann ມີຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈກັບແນວທາງຊາດນິຍົມຂອງ NSDAP, ແຕ່ທັດສະນະຂອງລາວກ່ຽວກັບລັດທີ່ເປັນບໍລິສັດບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຢ່າງເຕັມສ່ວນຈາກພັກສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

ວຽກງານທີ່ດີເລີດຂອງຜູ້ຊາຍເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງໃນປະຈຸບັນ, ວິສະວະກອນອອສເຕຣຍ W. Schober66, ເຊິ່ງການພັດທະນາທີ່ຮ້າຍແຮງທັງໝົດຂອງສະຖານະການທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອຂອງອອສເຕຣຍໄດ້ຖືກຄາດຄະເນດ້ວຍຄວາມຊັດເຈນທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນ 30 ປີກ່ອນ.

Schober ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ມີແຕ່ການຫັນໜີຈາກຫຼັກຄໍາສອນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງສິ້ນເຊີງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຢຸດການພັດທະນາທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໄດ້ -
ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍໂດຍບໍ່ມີຜົນສໍາເລັດໜ້ອຍທີ່ສຸດ.

ເຫດຜົນຫຼັກໃນເວລານັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າເພື່ອນຂອງ Schober, ຈາກພັກຄຣິສຕຽນ-ສັງຄົມນິຍົມ, ຫຼັງຈາກການຕົກລົງກັນຢ່າງກະຕືລືລົ້ນໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ໄດ້ຫັນໜີຈາກລາວດ້ວຍຂໍ້ແກ້ຕົວທີ່ຂີ້ຄ້ານ: "ເວລາຍັງບໍ່ສຸກ", ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ຍ້ອນວ່າມັນບໍ່ເໝາະສົມກັບການເງິນຊັ້ນສູງຂອງຄຣິສຕຽນ.

ທະນາຄານໄດ້ຢຸດເປັນຕົວກາງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ລະຫວ່າງທຶນອອມຊັບ ແລະ ການຮຽກຮ້ອງຂອງເສດຖະກິດ ແລະ ທຶນໝູນວຽນມາດົນແລ້ວ. ປະຈຸບັນ, ທະນາຄານໃຫຍ່ມີຜູ້ອໍານວຍການ ແລະ ຜູ້ແທນຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນບໍລິສັດຫຸ້ນທັງໝົດ. ບໍ່ມີຫຍັງສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ໂດຍທີ່ທະນາຄານບໍ່ຮູ້. ແລະ ປະຈຸບັນທະນາຄານມີຄວາມສົນໃຈຫຍັງຕໍ່ເສດຖະກິດ? ມັນມີຄວາມສົນໃຈພຽງຢ່າງດຽວໃນທຶນທີ່ໃຫ້ກໍາໄລສູງເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້; ໃນທາງໃດທີ່ບໍ່ສົນໃຈມັນ. ມັນບໍ່ເຫັນໜ້າທີ່ຂອງມັນໃນການປະສົມພັນຂອງເສດຖະກິດໂດຍຜ່ານການກູ້ຢືມເງິນໃນອັດຕາທີ່ຖືກທີ່ສຸດເມື່ອເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຖືກຄຸກຄາມຈາກວິກິດການທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ - ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ນີ້ຈະເປັນໜ້າທີ່ສູງສຸດຂອງມັນ -; ທະນາຄານໃຫຍ່ມັກຈະອອກມາຢ່າງແນ່ນອນໃນເວລານັ້ນດ້ວຍຊຸດສິນເຊື່ອ ແລະ ແຈ້ງການສິນເຊື່ອເມື່ອອຸດສາຫະກໍາການຜະລິດຕ້ອງການສິນເຊື່ອທີ່ຄາດເດົາໄດ້ຢ່າງຮີບດ່ວນທີ່ສຸດສໍາລັບວຽກງານຂອງມັນ.

ຄົນເຮົາອາດຈະພິຈາລະນາຕໍ່ໄປນີ້ຕື່ມອີກ: ທະນາຄານຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການຫຍັງແດ່? - ຄົນເຮົາອາດຈະເວົ້າວ່າ: ຄວາມຕ້ອງການເງິນ. ແນ່ນອນ. ແຕ່ແນວໃດ ແລະ ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂໃດ? ຊ່າງເຮັດເຂົ້າຈີ່, ຊ່າງເຮັດເກີບ, ເຈົ້າຂອງໂຮງງານ, ນັກທຸລະກິດ, ຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການທີ່ແທ້ຈິງຂອງອາຫານ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ແລະອື່ນໆ, ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບມູນຄ່າທີ່ທຽບເທົ່າ, ລາຄາ, ເປັນເງິນ ຫຼື ຜ່ານການໂອນເງິນ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ, ຄວາມຕ້ອງການຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຄອບຄຸມ, ແລະເຈົ້າຂອງໂຮງງານ, ແລະອື່ນໆ, ມີທຶນຫມູນວຽນອີກຄັ້ງສໍາລັບການຊື້, ການຈ່າຍຄ່າແຮງງານ, ແລະການຜະລິດຕື່ມອີກ. ໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາເຫັນວົງວຽນເສດຖະກິດສໍາເລັດ. ຜູ້ຜະລິດຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ໃຊ້, ເງິນປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ເໝາະສົມຂອງຕົນໃນຖານະຕົວກາງຂອງທຸລະກິດແລກປ່ຽນ ແລະ ປູກຝັງເສດຖະກິດຄືນໃໝ່ໃນມືຂອງຜູ້ຜະລິດ.

ມັນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍໃນກໍລະນີຂອງທຸລະກິດໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນ. ຫນ້າທໍາອິດ, ບໍ່ມີພັນທະໃດໆສໍາລັບທະນາຄານໃດໆທີ່ຈະມອບສິນຄ້າຂອງຕົນ - ເງິນ - ຄືກັບພັນທະດັ່ງກ່າວມີຢູ່, ຕົວຢ່າງ, ສໍາລັບພໍ່ຄ້າທຸກຄົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ວ່າມັນໃຫ້ເງິນແກ່ຜູ້ທີ່ເຫັນດີກັບມັນເທົ່ານັ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນຈໍານວນກໍລະນີສ່ວນໃຫຍ່, ທະນາຄານຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຫຼັກຊັບທີ່ເກີນມູນຄ່າຂອງເງິນກູ້, ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນທີ່ລູກໜີ້ຕ້ອງຄໍ້າໝັ້ນສັນຍາວ່າຈະຈ່າຍຄືນໜີ້ສິນດ້ວຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວມີແລະຈະຫາໄດ້. ເວົ້າອີກຢ່າງຫນຶ່ງ, ທະນາຄານດຶງເອົາຊັບສິນໂດເມນອໍານາດຂອງຕົນທີ່ສູງກວ່າຈໍານວນເງິນທີ່ກູ້ຢືມ; ມັນຍັງອະນຸຍາດໃຫ້ມີການແຈກຢາຍໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນເຊິ່ງເປີດເຜີຍລາຍໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກຂອງລູກໜີ້ໃຫ້ຢູ່ໃນມືຂອງມັນ. ແຕ່ນັ້ນບໍ່ພຽງພໍ: ສໍາລັບເງິນກູ້ທີ່ມີຫຼັກຊັບຄໍ້າປະກັນສອງເທົ່ານີ້, ແລະຫຼາຍຄັ້ງ, ທະນາຄານປ່ອຍໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ຮັບເງິນຫຼາຍຂຶ້ນໃນຮູບແບບຂອງດອກເບ້ຍທີ່ກາຍເປັນເງິນກູ້ທີ່ມະຫາສານ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງເຮັດຢູ່ທີ່ນີ້ດ້ວຍຂັ້ນຕອນທີ່ພິຈາລະນາທາງດ້ານເສດຖະກິດແລ້ວບໍ່ແມ່ນຜົນງານທີ່ມີຜົນຜະລິດເລີຍ, ການຈ່າຍເງິນຄືນ - ຄໍາໝັ້ນສັນຍາ, ໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນ - ແມ່ນໃຫ້ທັນທີ, ແລະນອກຈາກນັ້ນ, ລູກໜີ້ຕ້ອງຕົກລົງເຫັນດີກັບການຈ່າຍເງິນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງອີກຄັ້ງໜຶ່ງເຊິ່ງໃນອີກສອງສາມປີຈະເກີນມູນຄ່າຂອງເງິນທີ່ໄດ້ຮັບ, ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ຄໍ້າໝັ້ນສັນຍາ.

---

66 Wenzel Schober (1846-1928) ເປັນວິສະວະກອນທາງລົດໄຟຊາວອອສເຕຣຍຜູ້ທີ່ - ເຊັ່ນດຽວກັບອາຈານສອນຊາວວຽນນາ Josef Schlesinger (1830-1901) - ໄດ້ລະບຸໃນບົດຂຽນທາງເສດຖະກິດຂອງລາວວ່າການເພິ່ງພາອາໄສການເງິນສາກົນຂອງຊາວຢິວເປັນສາເຫດຫຼັກຂອງບັນຫາເສດຖະກິດຂອງອອສເຕຣຍ. ຜົນງານທີ່ສໍາຄັນຂອງລາວລວມມີ Die Noth und ihre Ursachen, 3 vols., Vienna, 1880-82, ແລະ Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

ການກາຍເປັນອິດສະຫຼະພາບ ຫຼື ໜີ້ສິນກຳລັງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ. ທຸລະກິດທາງການເງິນດັ່ງກ່າວແມ່ນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງຊາດ, ມັນເປັນການຄິດດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ມີການປົນເປື້ອນ.

ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມເຊື່ອຖື, ຂອງຄວາມເຊື່ອໃນປະສິດທິພາບທາງເສດຖະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຂອງຄົນອື່ນ, ແມ່ນວ່າເຈົ້າຂອງເງິນທີ່ບັນທຶກໄວ້ບໍ່ເຫັນວ່າລາວຢູ່ໃນຖານະທີ່ຈະໃຊ້ເງິນຂອງຕົນເອງໃນທາງທີ່ມີກໍາໄລ, ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງຫັນໄປຫາຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ລາວສາມາດໄວ້ວາງໃຈໄດ້ວ່າລາວສາມາດມອບເງິນນີ້ໃຫ້ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະເໜີການຮັບປະກັນວ່າລາວຈະສົ່ງເງິນຝາກປະຢັດຂອງລາວຄືນໃຫ້ລາວຕາມການຮ້ອງຂໍຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ບໍ່ຫຼຸດລົງ. ຖ້າເງິນກູ້ເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກທາງເສດຖະກິດຂອງລາວໃຫ້ລູກໜີ້ທີ່ລາວສາມາດສ້າງກໍາໄລໄດ້ຫຼາຍຂື້ນ, ຄົນເຮົາສາມາດພິຈາລະນາສິ່ງນີ້ວ່າເປັນການກະທໍາທີ່ຍຸດຕິທໍາ ຫຼື ຄວາມກະຕັນຍູຖ້າລູກໜີ້ໃຫ້ເຈົ້າໜີ້, ນອກເໜືອໄປຈາກການຄືນເງິນ, ຍັງມີສ່ວນແບ່ງກໍາໄລຂອງລາວ. ແນວຄວາມຄິດຂອງເສດຖະກິດການເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອສ່ວນຕົວນີ້ປົກຄອງທົ່ວທຸກຍຸກກາງ, ມັນເປັນຫຼັກຂອງຄໍາສອນດອກເບ້ຍຂອງສາດສະໜາຈັກ. ຄວາມຕ້ອງການດອກເບ້ຍຖືກພິຈາລະນາວ່າເປັນດອກເບ້ຍ. ໃນປະຈຸບັນ, ດອກເບ້ຍທີ່ຖືກຕັດສິນວ່າເປັນດອກເບ້ຍໂດຍສາດສະໜາຈັກໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງຂອງເສດຖະກິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ - ຄວາມຮູ້ສຶກທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບສິນເຊື່ອໄດ້ກາຍເປັນເລື່ອງໄຮ້ສາລະທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ. ແນ່ນອນ, ສໍາລັບຄົນທີ່ມີເງິນ, ຄໍາສອນດັ່ງກ່າວແມ່ນແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມອຸດົມສົມບູນທີ່ບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຍືນຍົງ. ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າຄໍາ - ດັ່ງທີ່ມັນຢາກຈະປາກົດ - ເປັນພະລັງທີ່ຜະລິດເງິນຈາກຕົວມັນເອງ, ເປັນປະກົດການທີ່ເໜືອມະນຸດທີ່, ປົດປ່ອຍຈາກກົດເກນຂອງໂລກກ່ຽວກັບຄວາມເນົ່າເປື່ອຍ, ບັງຄັບໃຫ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ພາຍໃຕ້ອໍານາດຂອງມັນຢ່າງບໍ່ອາດເສື່ອມສູນ ແລະ ຕະຫຼອດໄປ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າມັນຮູ້ສຶກໄດ້ໃນເສດຖະສາດການເງິນ ແລະ ສາກົນທີ່ທັນສະໄໝ ພຽງແຕ່ເປັນກົດໝາຍວ່າການຄອບຄອງທາງດ້ານການເງິນທຸກປະເພດມີສິດທີ່ໃນຕົວມັນເອງ, ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງທີ່ມີມາແຕ່ກໍາເນີດໃນເງິນ, ແມ່ນການປຽນແປງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດຂອງຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງວຽກງານ ແລະ ເງິນທີ່ຍອມຮັບວ່າເປັນກົດໝາຍ, ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດແຕະຕ້ອງໄດ້, ເປັນສິ່ງທີ່ວິທະຍາສາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນຕ້ອງສ້າງເຫດຜົນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຫຼາຍຢ່າງ.

ດ້ວຍວິທີນີ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຫັນປ່ຽນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດອອກຈາກໜ້າທີ່ທໍາມະຊາດພຽງຢ່າງດຽວຂອງມັນໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ການສ້າງວຽກເຮັດງານທໍາ ແລະ ອາຫານສໍາລັບທຸກຄົນ ແລະ ການໃຊ້ມັນໃນທາງທີ່ຜິດຕົ້ນຕໍເປັນເຄື່ອງມືສໍາລັບການເພີ່ມພູນສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າຂອງທຶນທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ.

ປະຈຸບັນມັນເປັນກົນອຸບາຍທີ່ນິຍົມຂອງການຕໍ່ສູ້ທາງການເມືອງຕໍ່ຕ້ານການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກເຮົາ ທີ່ການຕໍ່ຕ້ານຂອງພວກເຮົາຕໍ່ ການຂູດຮີດເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດແບບທຶນນິຍົມສູງ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ຂອງພວກເຮົາເພື່ອເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄວາມຍຸຕິທໍາທາງສັງຄົມ ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນການຄັດຄ້ານລະຫວ່າງຊັບສິນ ແລະ ຮູບແບບການຄອບຄອງອື່ນໆ, ວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ "ຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະກ່ອນຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ" ຖືກປະນາມວ່າເປັນຄອມມູນິດ. ຕໍ່ກັບສິ່ງນີ້, ພວກເຮົາຄວນຊີ້ໃຫ້ເຫັນຢູ່ສະເໝີເຖິງມາດຕາ 8 ຂອງໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດ (ໂຄງການ, ໜ້າ 35):

"ລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮັບຮູ້ຊັບສິນສ່ວນຕົວໂດຍພື້ນຖານ ແລະ ຈັດວາງມັນໄວ້ພາຍໃຕ້ການປົກປ້ອງຂອງລັດຖະບານ."

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງກົດໝາຍທີ່ຈະກໍານົດຂີດຈໍາກັດກ່ຽວກັບການສະສົມຄວາມຮັ່ງມີອັນມະຫາສານໄວ້ໃນມືຂອງບຸກຄົນໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດ.

ໃນແງ່ບວກ ແລະ ສໍາລັບເສດຖະກິດເອງ, ຄວາມຕ້ອງການສໍາລັບເສດຖະກິດທັງໝົດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງມັນໃນຈິດໃຈຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ເກີດຂື້ນຕາມຄວາມຕ້ອງການເລກທີ 10 ຂອງ "ໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດ": ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນສ້າງຕັ້ງຊຸມຊົນແຮງງານເພື່ອສົ່ງເສີມສະຫວັດດີການ ແລະ ວັດທະນະທໍາຮ່ວມກັນຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ.

ຈາກບ່ອນນີ້ມາສູ່ຄວາມຕ້ອງການດ້ານສິນທໍາທີ່ວ່າ ຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນຕ້ອງເຮັດວຽກທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ ແລະ ຮ່າງກາຍຕາມກໍາລັງຂອງຕົນ, ແຕ່ວ່າວຽກງານນີ້ຂອງລາວຕ້ອງຖືກລວມເຂົ້າກັບທັງໝົດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເນັ້ນໜັກວ່ານີ້ແມ່ນຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານສິນທໍາ. ສະນັ້ນ, ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງການສ້າງຕັ້ງການບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກນໍາສະເໜີໃນຣັດເຊຍໂຊວຽດ. ສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍແມ່ນ

Machine Translated by Google

ການນຳສະເໜີທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການຈາກພວກເຮົາກ່ຽວກັບວຽກງານບັງຄັບເປັນເວລາໜຶ່ງປີສຳລັບຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິດທີ່ໃນການເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດຢ່າງເຕັມທີ່.

ມັນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍທີ່ເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງພວກເຮົາແມ່ນເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ສະຫາຍແຫ່ງຊາດທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກຢ່າງໜັກໜ່ວງໃນໄວໜຸ່ມ ແລະ ໄວຜູ້ໃຫຍ່ມີອາຍຸຍືນຍາວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມວິຕົກກັງວົນ.
ໂດຍສະເພາະໃນກໍລະນີຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ບໍ່ໄດ້ຢືນຢູ່ຢ່າງຕີເມືອງພາຍໃຕ້ການໄຫຼວຽນຂອງພັນທະດອກເບ້ຍ ແລະ ຄ່າທຳນຽມໃນການກູ້ຢືມທຶນ, ມັນຈະ, ແລະຕ້ອງ ແລະ ສາມາດບັນລຸໄດ້ງ່າຍທີ່ມັນແຈກຢາຍສ່ວນເກີນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍໃນລັກສະນະທີ່ໃຫ້ແກ່ສະຫາຍແຫ່ງຊາດທຸກຄົນໄດ້ຮັບເງິນບໍານານຜູ້ສູງອາຍຸທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ພຽງພໍ - ຄ້າຍຄືກັບເງິນບໍານານຂອງພະນັກງານ - ເມື່ອຮອດອາຍຸທີ່ແນ່ນອນ ຫຼື ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມພິການໃນການເຮັດວຽກທີ່ເກີດຂື້ນກ່ອນໄວອັນຄວນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍນໍາເອົາຄວາມຕ້ອງການທາງສັງຄົມທາງດ້ານການເມືອງນີ້ມາທີ່ນີ້ ເພາະວ່າການປະຕິບັດໜ້າທີ່ນີ້ແມ່ນຂື້ນກັບປະສິດທິພາບຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດ, ເພາະມັນເປັນຈຸດທີ່ບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ຢ່າງຕີເມືອງຕໍ່ຜູ້ອອກແຮງງານໃນຄວາມໝາຍທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດຂອງຄຳວ່າ: ເຈົ້າຕ້ອງເຮັດວຽກ!, ແຕ່ຍ້ອນວ່າ, ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການບັງຄັບໃນການເຮັດວຽກ, ມັນສ້າງບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ປອບໂຍນ ແລະ ປອງດອງກັນ - ຄວາມຫວັງຂອງໄວຊະລາທີ່ປອດໄພສຳລັບທຸກຄົນທີ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງລາວຕະຫຼອດຊີວິດຂອງລາວ.

ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງການຮັບຮູ້ພື້ນຖານຂອງຊັບສິນສ່ວນຕົວໃນຖານະເປັນພື້ນຖານຂອງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາ, ແນ່ນອນວ່າຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງໃນຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ບໍ່ເສຍຄ່າໃນການຫາລ້ຽງຊີບ ແລະ ໃນການກໍາຈັດລາຍໄດ້ຈາກວຽກເຮັດງານທໍາ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີທີ່ໄດ້ມາໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ (ເລກທີ 11 ຂອງ "ໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດ"). ການຈໍາກັດສິດທີ່ພື້ນຖານນີ້ແມ່ນອະນຸຍາດຜ່ານກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ, ໂດຍຄວນປະຕິບັດຕາມແນວທາງທີ່ວ່າວຽກງານດັ່ງກ່າວເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກພິຈາລະນາວ່າເປັນວຽກງານທີ່ບໍ່ໄດ້ມຸ່ງໄປສູ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊຸມຊົນ. ການຄ້າແບບຕ່ອງໂສ້ ແລະ ການຫາກຳໄລກໍ່ແນ່ນອນວ່າເຮັດໃຫ້ເກີດວຽກງານຫຼາຍ; ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ຄົນຂີ້ລັກມັກຈະຫຼົ່ນເຫື່ອໃນ "ວຽກງານ" ຂອງລາວຫຼາຍກວ່າຊ່າງກໍ່ສ້າງໃນການກໍ່ສ້າງເຮືອນ, ແຕ່ "ວຽກງານ" ດັ່ງກ່າວແມ່ນມຸ່ງໄປສູ່ການເສີມສ້າງສ່ວນຕົວພຽງຝ່າຍດຽວເທົ່ານັ້ນ ໂດຍມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຄົນອື່ນ. ດັ່ງນັ້ນ, "ວຽກງານ" ດັ່ງກ່າວໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຈຶ່ງເປັນອັນຕະລາຍ ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງຖືກລົງໂທດຢ່າງໜັກ.

ການຕັດສິນໃຈທີ່ຊັດເຈນດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນເລີຍ ເພາະວ່າ, ຈາກການປະຕິບັດກົດໝາຍແລ້ວ ມັນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນເລື້ອຍໆ ແລະ ໃນລະດັບທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ, ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງທີ່ຖືກກຳນົດຢູ່ທີ່ນັ້ນວ່າເປັນວຽກງານທີ່ຊື່ສັດ. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີກິດຈະກໍາທັງໝົດທີ່ຢູ່ໃກ້ກັບເສັ້ນຊາຍແດນຫຼາຍ, ບ່ອນທີ່ຍາກທີ່ຈະເວົ້າໄດ້ວ່າວຽກງານນີ້ຍັງຄົງປະສານສົມທົບ "ກັບທັງໝົດ".

ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ຕ້ອງມີການສ້າງເຄື່ອງມືທາງດ້ານກົດໝາຍເພື່ອໃຫ້ກິດຈະກໍາ ຫຼື ວິສາຫະກິດທັງໝົດທີ່ມຸ່ງໄປສູ່ສຸຂະພາບຂອງຊາດໃນທາງຮ່າງກາຍ ຫຼື ທາງປັນຍາອາດຈະຖືກສະກັດກັ້ນ. ສິ່ງດຽວກັນນີ້ກໍ່ເປັນຄວາມຈິງກັບການຂູດຮີດຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງປະຊາຊົນໂດຍຜ່ານການຫາກໍາໄລ ແລະ ການເອົາດອກເບ້ຍ.

ສໍາລັບສັດຕູພືດດັ່ງກ່າວທີ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ປະເທດຊາດ ພວກເຮົາຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີໂທດປະຫານຊີວິດ.
ການລົງໂທດ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ການຈໍາຄຸກກໍ່ບໍ່ມີປະສິດທິພາບຕໍ່ຄົນທີ່ບໍ່ມີຄຸນນະທໍາແບບນີ້.

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ນະໂຍບາຍເສດຖະກິດຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຈະເຮັດວຽກເພື່ອກໍາຈັດຄວາມເຂັ້ມຂຸ້ນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງເສດຖະກິດຕໍ່ກໍາໄລ ແລະ ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວເພື່ອຟື້ນຟູໜ້າທີ່ທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນພຽງຢ່າງດຽວຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ: ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ.

ສິ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ຍົກເວັ້ນລາຍຮັບ ແລະ ກໍາໄລຂອງພໍ່ຄ້າ, ເຈົ້າຂອງໂຮງງານ ແລະ ນັກທຸລະກິດທີ່ຊື່ສັດແຕ່ຢ່າງໃດ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ບໍ່ຄວນສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃດໆໃຫ້ກັບຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຍຸດຕິທໍາເພື່ອຫາລາຍໄດ້ ຕາບໃດທີ່ຄວາມພະຍາຍາມນີ້ຍັງຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຜົນປະໂຫຍດສາທາລະນະ.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນເລື່ອງຂອງການກະທໍາທີ່ລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນແມ່ນການຮັກສາເສດຖະກິດເຢຍລະມັນ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດຄັດຄ້ານໄດ້ທັງໃນດ້ານຮູບແບບຂອງມັນ ແລະ ກ່ຽວກັບຜົນງານຂອງມັນ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າຂໍ້ທີ 12 ຂອງ "ໂຄງການແຫ່ງຊາດ ແລະ ເສດຖະກິດ" ຮຽກຮ້ອງຄື: ການປະສົມປະສານທີ່ດີຂອງທຸລະກິດຂະໜາດໃຫຍ່, ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍໃນທຸກຂົງເຂດຂອງຊີວິດທາງເສດຖະກິດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງລວມທັງໃນຂະແໜງກະສິກໍາ, ຍັງຄົງໄດ້ຮັບການຮັກສາໄວ້.

Machine Translated by Google

ພ້ອມກັນນັ້ນ, ຍັງໄດ້ຮັບຕໍາແໜ່ງພື້ນຖານຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຕໍ່ລະບຽບສັງຄົມຕ່າງໆ.

ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ ຈະສະໜັບສະໜູນ ແລະ ສົ່ງເສີມຊາວກະສິກອນຜ່ານທຸກວິທີທາງ ເພື່ອເປັນພື້ນຖານຂອງປະເທດຊາດທີ່ມີອຳນາດ ແລະ ເພື່ອການລ້ຽງດູຂອງປະຊາກອນ.

ຖ້າຈຸດທີ 17 ຂອງໂຄງການມີຂໍ້ທີ່ກຳນົດໃຫ້ມີການຍຶດຊັບສິນໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າໃນສະຖານະການພິເສດ, ນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ໝາຍເຖິງ, ດັ່ງທີ່ Adolf Hitler ໄດ້ປະກາດໃນວັນທີ 13 ເມສາ 1928, "ການສ້າງຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງກົດໝາຍໃນການຍຶດທີ່ດິນຖ້າຈຳເປັນທີ່ໄດ້ມາໃນທາງທີ່ຜິດກົດໝາຍ ຫຼື ບໍ່ໄດ້ຄຸ້ມຄອງຕາມທັດສະນະຂອງສະຫວັດດີການຂອງປະຊາຊົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ນີ້ແມ່ນແນໃສ່ບໍລິສັດຊື້ຂາຍທີ່ດິນຂອງຊາວຢິວ". ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍ້ນີ້ຈຶ່ງຖືກອອກແບບມາເພື່ອປົກປ້ອງປະຊາກອນພື້ນເມືອງເທົ່ານັ້ນ.

ສິ່ງທີ່ໜ້າຈົດຈຳເປັນພິເສດຕໍ່ລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດກໍຄື ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຄວາມເປັນເອກະລາດຂອງຊົນຊັ້ນກາງທີ່ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງທາງດ້ານການຄ້າ ແລະ ການຄ້າ.

ແລະເຖິງແມ່ນວ່າໃນຮູບແບບການຜະລິດຂອງສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າອຸດສາຫະກຳໜັກ, ຈາກທັດສະນະຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຖືກຄັດຄ້ານ. ອຸດສາຫະກຳຂະໜາດໃຫຍ່ນີ້ໄດ້ໃຫ້ເຫດຜົນທຸກຢ່າງໃນແບບຢ່າງ, ນັ້ນຄື, ມັນບໍ່ໄດ້ຫຼີກລ່ຽງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃດໆເພື່ອນຳເອົາວິທີການຜະລິດທີ່ດີກວ່າແລະງ່າຍດາຍກວ່າ. ພາລະຫຼາຍເກີນໄປໃນປະຈຸບັນຂອງວິສາຫະກິດ -

ແນໃສ່ການສື່ສານ - ດ້ວຍຈຳນວນຄົນຫຼາຍເກີນໄປທີ່ບໍ່ຈຳເປັນແທ້ໆ (ພວກເຮົາຄິດຢູ່ທີ່ນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຮັກສາເຈົ້າໜ້າທີ່ພາສີ ແລະ ປະກັນໄພຂອງຕົນເອງ, ແລະອື່ນໆ) ໂດຍທຳມະຊາດແລ້ວເຮັດວຽກໂດຍກົງຕໍ່ກັບຄວາມພະຍາຍາມຂອງລັດຖະບານກາງໃນການໂອນເຂົ້າເປັນອຸດສາຫະກຳ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງໜ້າວຽກທາງເສດຖະກິດ-ການເມືອງເຫຼົ່ານີ້ຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ມີຜົນງານການຈັດຕັ້ງອັນໃຫຍ່ຫຼວງອີກອັນໜຶ່ງຄື: "ການນຳສະເໜີປີແຫ່ງການເຮັດວຽກ-ການບໍລິການສຳລັບຊາວເຢຍລະມັນທຸກຄົນ".

ແມ່ນແຕ່ຢູ່ທີ່ນີ້ມັນກໍ່ເປັນຫຼັກການທາງສິນທຳຢ່າງເລິກເຊິ່ງທີ່ບັງຄັບໃຫ້ມີຄວາມຕ້ອງການນີ້ - ໜ້າທີ່.

ຜູ້ໃດທີ່ປາດຖະໜາຢາກໃຊ້ສິດທີ່ເປັນພົນລະເມືອງຂອງລັດ ກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບໃຊ້ລັດເຊັ່ນກັນ, ລາວກໍ່ຕ້ອງໄດ້ພິສູດຕົນເອງວ່າມີສະຕິລະວັງຕົວຕໍ່ໜ້າທີ່ ແລະ ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ລັດໂດຍຜ່ານການກະທຳ ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວໂດຍບໍ່ມີຄ່າຕອບແທນ, ນັ້ນຄື ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການຮັ່ງມີ, ຄືກັນກັບທະຫານທີ່ຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດຂອງຕົນ.

ພວກເຮົາເຫັນແນວຄວາມຄິດຂອງການຮັບໃຊ້ແຮງງານບັງຄັບ ເຊິ່ງເປັນແນວຄວາມຄິດເພີ່ມເຕີມຢ່າງເຕັມທີ່ຕໍ່ແນວຄວາມຄິດຂອງການຮັບໃຊ້ທະຫານທົ່ວໄປ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຢາກພິຈາລະນາວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ກາຍເປັນທະຫານທີ່ມີປະສິດທິພາບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍເມື່ອທຽບກັບໄລຍະເວລາການຮັບໃຊ້ສອງ ແລະ ສາມປີກ່ອນໜ້ານີ້, ແຕ່ພວກເຮົາກໍ່ຖືວ່າມັນຈຳເປັນ ແລະ ແນະນຳໃຫ້ຊາວໜຸ່ມເຢຍລະມັນທຸກຄົນຕ້ອງຄຸ້ນເຄີຍກັບກິດຈະກຳທາງການຄ້າໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍຢ່າງທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດຮັບໃຊ້ລັດໄດ້.

ສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບຂອງວຽກງານໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍຫຼາຍພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງເຄື່ອງຈັກ ແລະ ພາຍໃຕ້ຫຼັກການທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າກ່ຽວກັບຄວາມເປັນສັດຕູຂອງຊົນຊັ້ນຂອງຜູ້ອອກແຮງງານຕໍ່ຜູ້ປະກອບການ ເຊິ່ງການສອນພິເສດໃນຂົງເຂດນີ້ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງລັດທີ່ເຂັ້ມງວດຕາມຫຼັກການທີ່ເປັນເອກະພາບເບິ່ງຄືວ່າຂາດບໍ່ໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ໃນແງ່ດີ, ຜູ້ປະກອບການຈະຍິນດີຕ້ອນຮັບສະຖາບັນດັ່ງກ່າວ ແລະ ບໍ່ຖືວ່າມັນເປັນການແຂ່ງຂັນແຕ່ຢ່າງໃດ. ກອງທັບແຮງງານດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດເປັນການແຂ່ງຂັນໄດ້ແລ້ວ ເພາະວ່າ, ອີງຕາມປະສົບການ, ກິດຈະກຳທາງເສດຖະກິດທີ່ມີຜົນຜະລິດທຸກຢ່າງຂອງລັດຕ້ອງມີພາລະຫຼາຍເກີນໄປກັບອຸປະກອນທາງການຂອງຕົນ, ເພາະວ່າການຈ້າງງານ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມກຳລັງແຮງງານໜຸ່ມທີ່ບໍ່ມີປະສົບການຈະໃຊ້ປະສິດທິພາບຂອງມັນຫຼາຍເກີນໄປ.

ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ຂອງປີນີ້ຂອງການເຮັດວຽກ-ການບໍລິການເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາວໜຸ່ມໃນລັດວິສາຫະກິດແບບຢ່າງຮູ້ຈັກກັບຄວາມກ້າວໜ້າທັງໝົດຂອງເຕັກໂນໂລຢີດີຂຶ້ນ. ພວກເຂົາຄວນ, ຖ້າ

Machine Translated by Google

ເປັນໄປໄດ້, ກວມເອົາຄວາມຕ້ອງການຕົວຈິງຂອງກຳລັງແຮງງານ ແລະ ສະຫາຍແຫ່ງຊາດທີ່ກຳລັງຮັບໃຊ້ທາງທະຫານ.

ດັ່ງນັ້ນ, ການແຂ່ງຂັນຂອງລັດກັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດສ່ວນທີ່ເຫຼືອຈຶ່ງບໍ່ເປັນຄຳຖາມ, ມັນສາມາດດຳເນີນງານໃນບາງຂົງເຂດໃນຖານະເປັນຜູ້ຄວບຄຸມລາຄາທີ່ມີລາຄາຕະຫຼາດທີ່ຍັງປ່ອຍໃຫ້ພໍ່ຄ້າເສລີ ແລະ ຜູ້ປະກອບການເສລີມີຂອບເຂດກ້ວາງຂວາງສຳລັບກຳໄລທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ.

ມັນບໍ່ສາມາດເປັນໜ້າທີ່ຂອງຖະແຫຼງການນີ້ທີ່ຈະລົງລາຍລະອຽດຕື່ມອີກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮ່າງ ແລະ ອະທິບາຍໂດຍຫຍໍ້, ເພາະວ່າພວກເຮົາຮູ້ວ່າວິທີແກ້ໄຂທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງບັນຫານີ້ຈະເປັນປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການຟື້ນຟູຂວັນກຳລັງໃຈທາງເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາ, ນອກຈາກຜົນປະໂຫຍດທີ່ເສດຖະກິດທັງໝົດຈະໄດ້ຮັບຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າແນວຄວາມຄິດຂອງໜ້າທີ່ກ່ຽວກັບວຽກງານຈະຖືກປຸກລະດົມໃຫ້ເປັນໜ້າທີ່ທາງສິນທຳກ່ຽວກັບປະເທດຊາດ.

ກ່ຽວກັບຖານະຂອງລັດ-ພົນລະເມືອງກ່ຽວກັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ
ບິສມາກ ເຄີຍປະກາດວ່າ:

"ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອມີຄວາມສຸກ ແຕ່ເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາ."

ຫຼັກການດ້ານສິນທຳນີ້ຍັງຕັ້ງຢູ່ໃນພື້ນຖານຂອງຈຸດຢືນຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບລັດ ແລະ
ເສດຖະກິດ.

ການປະຕິຮູບດ້ານການເງິນແຫ່ງຊາດ – ເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອໃນ ລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ

'ກົດລະບຽບຂອງດອກເບ້ຍ.'

ຄວາມຕ້ອງການໃຫ້ຍົກເລີກການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດແມ່ນສິ່ງໃໝ່ທີ່ທັນສະໄໝໃນໂຄງການທາງການເມືອງ. ຄວາມຈິງຂໍ້ນີ້ຢ່າງດຽວກໍພຽງພໍສໍາລັບວົງການທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດທີ່ຈະນໍາເອົາການຄັດຄ້ານຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ສຸດຕໍ່ລັດທີສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

ສ່ວນໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຄັດຄ້ານແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຜ່ານເສດຖະກິດທຶນນິຍົມໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຕີບໃຫຍ່ຂື້ນມາໃນແນວຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ ຍັງຢ້ານກົວການສູນເສຍສິດທິພິເສດທີ່ສູນເສຍໄປແລ້ວ. ຝ່າຍຄ້ານນີ້ບໍ່ມີແຮງກະຕຸ້ນແທ້ໆ, ເພາະວ່າການຂາດແຮງກະຕຸ້ນພາຍໃນແມ່ນລັກສະນະຂອງວົງມົນທີ່ຕິດຢູ່ໃນອຸດົມການເງິນບໍານານທຶນ.

ກຸ່ມອີກກຸ່ມໜຶ່ງແມ່ນຜູ້ທີ່ເພິ່ງພາອາໄສເງິນກູ້ ຫຼືຢ່າງໜ້ອຍກໍເຊື່ອວ່າພວກເຂົາເປັນແບບນັ້ນ. ກຸ່ມນີ້ແນ່ນອນວ່າບໍ່ຢ້ານກົວການຍົກເລີກພັນທະທີ່ຕ້ອງຈ່າຍດອກເບ້ຍ, ແຕ່ພວກເຂົາຢ້ານວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບທຶນຫມູນວຽນອີກຕໍ່ໄປ ເວັ້ນເສຍແຕ່ວ່າທຸກຢ່າງຍັງຄົງຄືເກົ່າ.

ອີກກຸ່ມໜຶ່ງແມ່ນນັກເສດຖະສາດແຫ່ງຊາດທີ່ດີເລີດຜູ້ທີ່ຄັດຄ້ານບັນຫານີ້ ຂອງການປົດປ່ອຍຈາກດອກເບ້ຍແມ່ນອັນຟາ ແລະ ໂອເມກ້າ ຂອງປັນຍາເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພວກເຂົາ.

ກຸ່ມອີກກຸ່ມໜຶ່ງແມ່ນກຸ່ມທີ່ມີເຈດຕະນາຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີທັດສະນະທີ່ດີກວ່າ ແຕ່ຜູ້ທີ່, ດ້ວຍເຫດຜົນສ່ວນຕົວ ຫຼື ຍຸດທະວິທີຂອງພັກ, ຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດດ້ວຍການຢືນຢັນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ການໃຫ້ຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ວ່າວົງການການເງິນສາກົນທີ່ໃຊ້ກົດລະບຽບຜົນປະໂຫຍດແມ່ນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນກ່ຽວກັບ ຍ້ອນຄວາມຕ້ອງການນີ້, ສັດຕູທີ່ບໍ່ສາມາດຄືນດີກັນໄດ້ ແລະ ຂົມຂື່ນທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ.

ຍົກເວັ້ນແຕ່ຝ່າຍຄ້ານທີ່ມີເຈດຕະນາຮ້າຍ ແລະ ຝ່າຍຄ້ານທີ່ມີຄວາມສົນໃຈທາງວິຊາຊີບ, ເຫດຜົນຫຼັກສໍາລັບທັດສະນະຄະຕິທີ່ເປັນສັດຕູ ແລະ ຄວາມບໍ່ໄວ້ວາງໃຈແມ່ນ - ຄວາມໂງ່ຈ້າ ແລະ ຄວາມຂີ້ຄ້ານທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ, ຄວາມໂງ່ຈ້າ.

ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດຢູ່ທີ່ນີ້ກັບຄູ່ແຂ່ງທີ່ມີອໍານາດຫຼາຍ, ກັບຄູ່ແຂ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ລະບົບໃດກໍ່ຕາມທີ່ຄົນເຮົາອາດຈະພະຍາຍາມບັງຄັບໃຊ້ຈະລົ້ມເຫລວ, ຜູ້ທີ່ຖອຍຫຼັງຄືກັບແມງກະເບືອຈາກຄວາມກົດດັນຂອງຄໍາອະທິບາຍທີ່ໜ້າເຊື່ອຖື ແຕ່ທັນທີຫຼັງຈາກການຜ່ອນຄາຍຄວາມກົດດັນກໍ່ໄຫຼກັບຄືນສູ່ວິທີຄິດແບບເກົ່າອີກຄັ້ງ.

ດັ່ງນັ້ນ, "ການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ" ເຂົ້າໃຈແນວໃດ? ໂດຍ ດອກເບ້ຍ, ການ ເປັນຂ້າທາດແມ່ນເຂົ້າໃຈເຖິງໜີ້ສິນທີ່ມີດອກເບ້ຍຂອງລັດ ແລະ ປະຊາຊົນຕໍ່ອໍານາດທາງການເງິນເໜືອຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນທີ່ນີ້ມັນເປັນເລື່ອງຂອງຮູບແບບໃໝ່ຂອງການເປັນຂ້າທາດ, ຂອງການເປັນຂ້າທາດຕໍ່ການປົກຄອງທາງດ້ານການເງິນ. ການເປັນຂ້າທາດນີ້ແມ່ນໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ໂຫດຮ້າຍກວ່າຮູບແບບການປົກຄອງໃດໆທີ່ເຄີຍຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງຂອງເຈົ້າຊາຍທີ່ເດັດຂາດ, ເພາະວ່າມັນຖືກປະຕິບັດໃນທາງທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຂອງມະນຸດ, ຫຼັງໄຫຼພຽງແຕ່ສະຕິປັນຍາທີ່ບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຂະຫຍາຍ ແລະ ຂະຫຍາຍອອກ, ດ້ວຍຄວາມໂລບມາກສໍາລັບອໍານາດທີ່ບໍ່ສາມາດປຽບທຽບໄດ້.

ສໍານວນທີ່ເປັນປະເພນີສໍາລັບການມີຢູ່ຂອງກົດລະບຽບນີ້ແມ່ນ: "ເງິນຂັບເຄື່ອນໂລກ". ແຕ່ໃນທີ່ນີ້, ເງິນຖືກໃຊ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງການຄວບຄຸມອໍານາດທາງດ້ານການເງິນເທົ່ານັ້ນ. ເງິນເອງ, ສະກຸນເງິນໂລຫະ ແລະ ເຈ້ຍ, ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີ ຫຼື ບໍ່ດີ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ກົດລະບຽບໃດໆ. ເງິນໃນຖານະເປັນສະກຸນເງິນແມ່ນສິ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ສໍາລັບການແລກປ່ຽນສິນຄ້າ ແລະ ການບໍລິການ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດທີ່ຈະຈັດການກັບກົດລະບຽບຂອງອໍານາດທາງດ້ານການເງິນຈາກດ້ານຂອງເງິນພຽງຢ່າງດຽວແມ່ນຜິດພາດ ແລະ ຈະບໍ່ມີປະສິດທິພາບ, ເພາະວ່າໃນກໍລະນີຂອງກົດລະບຽບນີ້, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຈັດການກັບບັນຫາຂອງລະບົບເງິນຕາທີ່ຄັບແຄບ, ແຕ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບບັນຫາຂອງອໍານາດ.

ເງິນໃນຖານະເປັນເຄື່ອງມືຂອງອໍານາດໃນຕົວມັນເອງ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ, ບໍ່ວ່າຈະດີຫຼືບໍ່ດີ, ມັນຂື້ນກັບການນໍາໃຊ້ຂອງມັນເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນຍັງສາມາດຖືກນໍາໃຊ້ໃນທາງຄາດຕະກໍາໄດ້, ນັ້ນຄື ການໃຊ້ໃນທາງທີ່ຜິດບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້...

Machine Translated by Google

ບໍ່ວ່າຈະດ້ວຍວິທີໃດກໍ່ຕາມ, ມັນກໍ່ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການນໍາໃຊ້ທີ່ຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ຈໍາເປັນຢ່າງບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດຂອງມັນໄດ້. ແມ່ນແຕ່ເງິນ, ການນໍາໃຊ້ໃນທາງທີ່ເປັນປະໂຫຍດ, ກໍ່ມີຜົນດີຕໍ່ເສດຖະກິດຂອງຊາດ. ເງິນບໍ່ໄດ້ຖືກເອີ້ນຢ່າງຜິດໆວ່າເລືອດໃນອົງການເສດຖະກິດຂອງຊາດ. ຕາບໃດທີ່ເງິນຍັງຄົງເປັນວິທີການແລກປ່ຽນທີ່ແທ້ຈິງ, ຕາບໃດທີ່ເງິນທີ່ໄດ້ຮັບ ຫຼື ຫາມາໄດ້ນັ້ນກັບຄືນສູ່ເສດຖະກິດອີກຄັ້ງ, ມັນກໍ່ ບໍ່ສາມາດ ມີອິດທິພົນທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ເສດຖະກິດຂອງຊາດໄດ້.

ບັດນີ້ມີປັດໄຈໜຶ່ງເກີດຂື້ນຄື: ນັ້ນຄືຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະໃຊ້ເງິນເປັນວິທີການອອມເງິນ. ຄວາມປາຖະໜານີ້ເອງກໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຢ່າງສົມບູນ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນພຽງຄວາມປາດຖະໜາຢ່າງເຕັມທີ່ວ່າຄວາມຮູ້ສຶກໃນການອອມເງິນອາດຈະຖືກຟື້ນຟູຄືນມາເປັນກຽດອີກຄັ້ງ ຖ້າ - ແມ່ນແລ້ວ, ຖ້າ - ການອອມເງິນເປັນໄປໄດ້ແທ້ໆໃນສະຖານະການໃນປະຈຸບັນ. ການຫຼຸດລົງຂອງຄ່າເງິນເຢຍລະມັນຂອງພວກເຮົາທີ່ຍືນຍົງ ແລະ ເປັນໄພຂົ່ມຂູ່ຜ່ານນະໂຍບາຍການເງິນຂອງລັດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບເຮັດໃຫ້ການອອມເງິນເປັນເລື່ອງໂງ່, ເພາະວ່າຫຼັງຈາກສອງສາມອາທິດ ຫຼື ຫຼາຍມື້, ມູນຄ່າຂອງເງິນສາມາດຫຼຸດລົງເຫຼືອພຽງແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງຂອງມູນຄ່າກ່ອນໜ້ານີ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າເງິນຄວນປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນເງິນອອມເງິນ, ມັນຕ້ອງມີ ມູນຄ່າທີ່ໝັ້ນຄົງ.

ເນື່ອງຈາກເງິນເຢຍລະມັນ, ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງໄດ້ສືບສວນ, ບໍ່ມີມູນຄ່າທີ່ໝັ້ນຄົງໃນເວລານີ້ ແລະ ບໍ່ສາມາດມີມູນຄ່າທີ່ໝັ້ນຄົງໄດ້, ຜູ້ອອມເງິນເຢຍລະມັນຈຶ່ງຊອກຫາເງິນທີ່ມີມູນຄ່າທີ່ໝັ້ນຄົງໃນທຸກໆໄລຍະເວລາທີ່ບໍ່ໝັ້ນຄົງ. ເງິນທີ່ມີມູນຄ່າທີ່ໝັ້ນຄົງດັ່ງກ່າວແມ່ນສະກຸນເງິນທີ່ເອີ້ນວ່າສູງສົ່ງ, ໂດລາ, ຟຣັງສະວິດ ແລະ ກູນເດັນໂຮນລັງ, ເງິນຂອງປະຊາຊົນສະແກນດິເນເວຍ, ແລະອື່ນໆ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບເງິນໂລຫະທີ່ເຮັດຈາກໂລຫະທີ່ມີຄ່າ.

ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນໜ້າທີ່ທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງເງິນໃນຖານະເປັນທຶນໝູນວຽນຂອງເສດຖະກິດແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມປາຖະໜານີ້ໃນການສະສົມເງິນທີ່ໝັ້ນຄົງ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈຄໍາຖາມນີ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ພວກເຮົາຕ້ອງຍຶດໝັ້ນກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າເງິນຕາມສາລະສໍາຄັນຂອງມັນແມ່ນແລະຄວນຈະເປັນ "ເຄື່ອງໝາຍຂອງວຽກງານທີ່ເຮັດແລ້ວ". ຄໍາອະທິບາຍທີ່ເປັນປະເພນີ: 'ເງິນແມ່ນວິທີການແລກປ່ຽນ' ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ, ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄໍາຖາມໝົດໄປ. ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງເງິນ, ແລະແທ້ຈິງແລ້ວມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ເພື່ອໄກ່ເກ່ຍການແລກປ່ຽນສິນຄ້າ. ແຕ່ໜ້າທີ່ນີ້ຍັງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດໂດຍສິ່ງອື່ນໆເຊັ່ນ: ຊອງຊາຂອງຄົນຈີນ, ເປືອກຫອຍຂອງຄົນຜິວດໍາ, ແລະອື່ນໆ. ສາ ລະສໍາຄັນ ທີ່ສຸດ ຂອງເງິນທີ່ລັດແຈກຈ່າຍໃນມື້ນີ້, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຕົວແທນເງິນ, ແມ່ນວ່າພວກມັນແມ່ນເຄື່ອງໝາຍ - ຄົນໜຶ່ງອາດຈະເວົ້າວ່າບັດ - ຂອງວຽກງານບາງຢ່າງທີ່ປະຕິບັດໂດຍບຸກຄົນອື່ນ. ໂດຍ "ວຽກງານທີ່ເຮັດແລ້ວ" ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງຄົບຖ້ວນກ່ຽວກັບຜະລິດຕະພັນທາງເສດຖະກິດທຸກຢ່າງ, ສະນັ້ນຍັງມີວັດຖຸດິບ, ເພາະວ່າເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມີມູນຄ່າທາງການຄ້າຫຼືການຂາຍພຽງແຕ່ຖ້າພວກມັນຖືກຂຸດຄົ້ນແລະຖ້າພວກມັນຖືກນໍາມາສູ່ຕະຫຼາດ. ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການແລກປ່ຽນສິນຄ້າລະຫວ່າງພວກເຂົາເອງ, ແທ້ຈິງແລ້ວເພື່ອເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ເປັນໄປໄດ້ໃນເສດຖະກິດທີ່ສັບສົນ, ຕ້ອງມີວິທີການແລກປ່ຽນທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຜະລິດສິນຄ້າພຽງຊະນິດດຽວສາມາດຕອບສະໜອງ ຄວາມຕ້ອງການ ຫຼາຍຢ່າງ ຂອງຕົນເອງ ຜ່ານວິທີການແລກປ່ຽນນີ້, ເຊິ່ງມີຄວາມຖືກຕ້ອງໂດຍທົ່ວໄປ. ຊ່າງຕັດເກີບເຮັດເກີບແລະເກີບທຸກປີ - ແຕ່ລາວຕ້ອງການເຂົ້າຈີ່ປະຈໍາວັນ, ຊີ້ນ, ນົມ, ໄຂ່, ລາວຕ້ອງການເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມແລະອື່ນໆ. ຊ່າງເຮັດເຂົ້າຈີ່ທີ່ຊ່າງຕັດເກີບຊື້ເຂົ້າຈີ່ຈາກລາວອາດຈະຕ້ອງການເກີບໜຶ່ງຫຼືສອງຄູ່ໃນໜຶ່ງປີ, ແຕ່ລາວບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຕະຫຼອດປີສໍາລັບເຂົ້າຈີ່ທັງໝົດທີ່ທຸກຄົນກິນດ້ວຍເກີບເທົ່ານັ້ນ, ລາວຕ້ອງຈ່າຍເງິນໃຫ້ຊ່າງສີມືແລະຜູ້ສະໜອງຟືນຂອງລາວສໍາລັບແປ້ງແລະເຊື້ອໄຟ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດໃຊ້ເກີບໄດ້ອີກຕໍ່ໄປເພາະວ່າພວກເຂົາເອງໄດ້ຮັບເກີບແລະເກີບຈາກຊ່າງຕັດເກີບຄົນອື່ນແລ້ວ.

ແຕ່ຜູ້ເຮັດເຂົ້າຈີ່ບໍ່ສາມາດຈ່າຍເງິນໃຫ້ໂຮງສີສໍາລັບແປ້ງຂອງລາວດ້ວຍຜະລິດຕະພັນຂອງຕົນເອງໄດ້ຕາມທໍາມະຊາດ, ຜູ້ເຮັດເຂົ້າຈີ່ຕ້ອງອົບເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ຊຸມຊົນ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ: ເສດຖະກິດແລກປ່ຽນທີ່ບໍລິສຸດແມ່ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໃນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ພັດທະນາແລ້ວທີ່ມີການແບ່ງງານແຮງງານຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ຕົວກາງການແລກປ່ຽນ
ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້. ໃນຮູບແບບທົ່ວໄປທີ່ສຸດ, ຕົວກາງແລກປ່ຽນນີ້ຕ້ອງເປັນບັນທຶກທີ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບໂດຍທົ່ວໄປ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກລັດ, ຂອງຜົນຜະລິດຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ; ຜູ້ໜຶ່ງຕ້ອງສາມາດຊື້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງດ້ວຍບັນທຶກເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ທຸກຄົນຕ້ອງມີພັນທະທີ່ຈະສະໜອງຜະລິດຕະພັນທາງການຄ້າຂອງຕົນເພື່ອແລກກັບເງິນແລກປ່ຽນນີ້.

Machine Translated by Google

ຕົວຢ່າງ, ມັນຍັງຜິດພາດທີ່ຈະເວົ້າວ່າເງິນແມ່ນບັນທຶກຂອງວຽກງານທີ່ປະຕິບັດ.
ແນ່ນອນ, ຄົນເຮົາຍອມຮັບເງິນນີ້ເປັນວຽກງານທີ່ເຮັດແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າວົງຈອນເສດຖະກິດໄດ້ສຳເລັດແລ້ວດ້ວຍມັນ, ແຕ່ຍ້ອນວ່າເງິນນີ້ແມ່ນບັນທຶກຂອງທຸກໆກິດຈະກໍາການເຮັດວຽກທີ່ເຮັດແລ້ວ - ບັນທຶກທີ່ທຸກຄົນສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການອື່ນໆຂອງລາວ. ພຽງແຕ່ເມື່ອຄວາມຕ້ອງການນີ້ຖືກຄອບຄຸມ, ແລະ ເງິນຖືກປ້ອນກັບຄືນສູ່ເສດຖະກິດແມ່ນວົງຈອນພື້ນຖານຂອງເງິນສຳເລັດ. ແຕ່ຖ້າເງິນຍັງຄົງຖືກກັກໄວ້ເປັນເງິນທີ່ຖືກເກັບໄວ້ ຫຼື ປະຢັດໄວ້ໃນມືຂ້າງໜຶ່ງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງການແລກປ່ຽນ, ພຽງແຕ່ເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງວົງຈອນເທົ່ານັ້ນທີ່ປະຕິບັດໄດ້. ເງິນຍັງບໍ່ທັນບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງມັນ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນຖືກຖອນອອກຈາກເປົ້າໝາຍທີ່ມັນຖືກປະດິດຂື້ນ ແລະ ເຊິ່ງມັນມີຢູ່. ພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດໂດຍພື້ນຖານວ່າການຂັດຂວາງໜ້າວຽກເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດກ່ຽວກັບເງິນນີ້ແມ່ນບໍ່ສາມາດອະນຸຍາດໄດ້, ດ້ວຍເຫດຜົນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງແຫ່ງຊາດ. ແນ່ນອນວ່າມັນບໍ່ສາມາດເປັນໄປໄດ້ວ່າທຸກໆຈໍານວນເງິນທີ່ໄດ້ຮັບຕ້ອງຖືກແຈກຢາຍທັນທີ, ວ່າຕະຫຼາດການເງິນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສະໜອງເງິນຢ່າງອຸດົມສົມບູນຈົນບຸກຄົນທົ່ວໄປທຸກຄົນສາມາດຈັດການທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງຕົນໃນລັກສະນະທີ່ລາວຮັກສາເງິນໄວ້ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການປະຈໍາເດືອນຂອງລາວ ຫຼື ຈໍານວນເງິນສໍາລັບການບໍລິການປະຈໍາປີທີ່ໃຫຍ່ກວ່າ, ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຖືກປະກາດວ່າບໍ່ສາມາດຍອມຮັບໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງຊາດ ຈົນເງິນທີ່ລັດແຈກຢາຍເພື່ອສະຫວັດດີການຂອງຊຸມຊົນຖືກຖອນອອກຈາກການໄຫຼວຽນຂອງສາທາລະນະເປັນເງິນທີ່ສະສົມໄວ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ໜ້າທີ່ໃນການໃຊ້ຈ່າຍຈຶ່ງສອດຄ່ອງກັບລະບົບການເງິນ, ນັ້ນຄືໜ້າທີ່ໃນການ
ນໍາເອົາເງິນທີ່ໄດ້ມາກັບຄືນມາໝູນວຽນ.

ຄົນເຮົາອາດຈະລະບຸຢ່າງຊັດເຈນອີກເທື່ອໜຶ່ງຢູ່ທີ່ນີ້ວ່າການອອມເງິນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ການອອມເງິນ, ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ບໍ່ແມ່ນການສະສົມເງິນຢ່າງໂລບມາກ ແລະ ຕະຫຼົກ, ແຕ່ຖ້າຄົນເຮົາຕ້ອງການທີ່ຈະໃຊ້ການປະສົມປະສານທີ່ນິຍົມຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງການອອມເງິນກັບການບັນເທົາທຸກຂອງເດັກນ້ອຍ.

, ມັນແມ່ນການສ້າງ ແລະ ການໄດ້ມາຂອງສິນຄ້າ, ການຊື້ ຫຼື ການກໍ່ສ້າງເຮືອນຫຼັງນ້ອຍ, ການຊື້ວັດຖຸມີຄ່າ, ການສະສົມ, ປຶ້ມ, ຮູບພາບ, ເຄື່ອງໃຊ້ໃນຄົວເຮືອນ, ການຂະຫຍາຍ ແລະ ການປັບປຸງການສ້າງຕັ້ງທຸລະກິດ, ການຂະຫຍາຍສາງ, ແລະອື່ນໆ, ແລະ ນັ້ນແມ່ນ "ການປະຢັດ" ທີ່ດີກວ່າການກັກຕຸນຄໍາ.

ແນ່ນອນພວກເຮົາຊາວເຢຍລະມັນຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການສຶກສາອົບຮົມກ່ຽວກັບທັດສະນະໂລກໃນແບບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດກ່ຽວກັບບັນຫານີ້. "ການປະຢັດ" ທີ່ຖືກຕ້ອງນີ້ທີ່ຫາກໍ່ອະທິບາຍໄປນັ້ນໄດ້ຮັບລາງວັນທີ່ດີທີ່ສຸດ, ສ່ວນການປະຢັດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸມໃສ່ເງິນໄດ້ຖືກແກ້ແຄ້ນຢ່າງຂົມຂື່ນ.

ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງບໍ່ມີຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງຜູ້ຄົນເຖິງແມ່ນວ່າສໍາລັບເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນນິທານແລະເທບນິຍາຍ. ເງິນທີ່ສະສົມໄວ້ຈະຖືກປ່ຽນເປັນກ້ອນຫີນທີ່ບໍ່ມີຄ່າ ຫຼື ມັນຫາຍໄປ, ຫຼື ມັນນໍາເອົາຄວາມໂຊກຮ້າຍທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດມາໃຫ້. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສະເໝີແລະທຸກບ່ອນ, ຜູ້ທີ່, ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນຂອງລາວ, ໄດ້ "ບັນລຸບາງສິ່ງບາງຢ່າງ" - ແລະດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ດີນັ້ນ, ເຂົ້າໃຈເສດຖະກິດເອກະຊົນທີ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງສະເໝີ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຄ້າ, ການຄ້າ ຫຼື ອຸດສາຫະກໍາ -

ໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ຄວາມນັບຖື. ການພັດທະນາຄວາມຮັ່ງມີດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ສາມາດຄັດຄ້ານໄດ້, ມັນບໍ່ໄດ້ມຸ່ງໄປສູ່ຈິດໃຈຂອງເງິນ, ແຕ່ໃນຖານະທີ່ເປັນສະມາຊິກທີ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງເສດຖະກິດທັງໝົດ, ມັນເປັນສັງຄົມໃນຄວາມໝາຍທີ່ດີທີ່ສຸດ.

ຫຼັງຈາກການສັງເກດການສັ້ນໆແຕ່ຈໍາເປັນເຫຼົ່ານີ້, ເພາະວ່າມີຄວາມສໍາຄັນ, ກ່ຽວກັບລະບົບການເງິນ ໃຫ້ພວກເຮົາກັບຄືນສູ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄໍາຖາມຂອງພວກເຮົາ: "ພວກເຮົາໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດໂດຍການເປັນທາດດອກເບ້ຍ?"

ຖ້າຫາກວ່າ, ໂດຍການກັກເງິນໄວ້ໃນມືຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ເຖິງໜ້າທີ່ເສດຖະກິດຂອງຊາດກ່ຽວກັບເງິນ, ຫຼືຫຼາຍກວ່ານັ້ນໃນມືຂອງຜູ້ທີ່ຕ້ອງການໃຊ້ເງິນທີ່ເກັບມາເປັນເຄື່ອງມືຂອງອໍານາດ, ສະຖານະການທີ່ຢຸດສະງັກເກີດຂຶ້ນ, ເງິນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນການໄຫຼວຽນຈະຫາຍາກຂຶ້ນ, ປະກົດວ່າມີການບີບອັດເງິນ. ແຕ່ຜູ້ທີ່ມີເງິນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ນໍາເງິນຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຄືນສູ່ການໄຫຼວຽນໃນລັກສະນະທີ່ມີສຸຂະພາບທາງເສດຖະກິດຂອງຊາດ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ແລະ ໄດ້ສ້າງເຮືອນ ຫຼື ຊື້ສິ່ງອື່ນໆ.

Machine Translated by Google

ຜະລິດຕະພັນທາງການຄ້າ ຫຼື ອຸດສາຫະກໍາ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເອົາເງິນຈາກນັກທຸລະກິດ ຫຼື ເຈົ້າຂອງໂຮງງານ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການທຶນໝູນວຽນ ເພື່ອຮັກສາວິສາຫະກິດ, ຜະລິດຕະພັນຂອງລາວ, ແຕ່ພວກເຂົາໃຫ້ເງິນທີ່ພວກເຂົາຍຶດໄວ້ ຢ່າງຜິດກົດໝາຍ, ໃນຄວາມໝາຍທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ, ຕໍ່ກັບຄ່າເສຍຫາຍພິເສດ - ຕໍ່ກັບດອກເບ້ຍ. ການກົດດັນທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ

ເລີ່ມຕົ້ນ.

ຄວາມສໍາພັນຂອງການຜະລິດສິນຄ້າ - ຜູ້ຜະລິດ - ຂອງພະນັກງານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດກັບເງິນຕາແມ່ນປ່ຽນແປງໄປໃນຈັງຫວະດຽວ. ເງິນທີ່, ອີງຕາມສາລະສໍາຄັນ ແລະ ການປະດິດສ້າງຂອງມັນ, ເພື່ອຮັບໃຊ້ເສດຖະກິດໄດ້ປົດປ່ອຍຕົນເອງຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະ ໃຊ້ກໍາລັງກົດດັນຕໍ່ການຜະລິດສິນຄ້າ. ກົດລະບຽບທາງການເງິນເລີ່ມຕົ້ນ. ແນ່ນອນ, ເສດຖະກິດເອກະຊົນມີຄວາມຍິນດີທີ່ມັນສາມາດຮັກສາວິສາຫະກິດຂອງຕົນຢ່າງໜ້ອຍດ້ວຍວິທີນີ້, ເພາະວ່າມັນຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຖືກຜູກມັດເພື່ອຮັບໃຊ້ການຜະລິດໃນລະດັບຊາດທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ຜູ້ສະສົມເງິນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດສອງເທົ່າຈາກຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງພະນັກງານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ: ທໍາອິດລາວມີໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນທີ່ຮ່າງຂຶ້ນ - ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນກໍາມະສິດທາງກົດໝາຍ - ຕາມທີ່ລູກໜີ້ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດຂອງລາວຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຊໍາລະຄືນເງິນທີ່ກູ້ຢືມໂດຍບໍ່ຫຼຸດລົງ, ໃນກໍລະນີຫຼາຍທີ່ສຸດ, ວັດຖຸຄວາມຮັ່ງມີທີ່ແນ່ນອນອື່ນໆແມ່ນຖືກໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາເປັນພິເສດ, ແລະ ອັນທີສອງ, ລູກໜີ້ຕ້ອງໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ການຈ່າຍເງິນເພີ່ມເຕີມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເຊິ່ງຄົນເຮົາເອີ້ນວ່າດອກເບ້ຍ.

ດັ່ງນັ້ນ, ສິນເຊື່ອທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ຍ້ອນເຫດຜົນທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມໝາຍຕົວຈິງຂອງຄໍາວ່າສິນເຊື່ອ, ນັ້ນຄື, ເພື່ອຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນປະສິດທິພາບທາງເສດຖະກິດ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດທີ່ສູງກວ່າ, ແຕ່ດ້ວຍເຈດຕະນາທີ່ຈະນໍາໃຊ້ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ປະກອບການທາງເສດຖະກິດເພື່ອຈັດຫາສ່ວນໜຶ່ງຂອງລາຍໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກຂອງລາວໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມໃດໆ. ສິນເຊື່ອຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ເພື່ອສົ່ງເສີມການຜະລິດ, ແຕ່ພຽງແຕ່ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການມີເງິນ "ມີກໍາໄລ" ເທົ່ານັ້ນ. ສໍາລັບທຸລະກິດໃດທີ່ສິນເຊື່ອຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວແມ່ນເລື່ອງຂອງຄວາມບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ເຈົ້າໜີ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ; ຖ້າລາວສົນໃຈໃນມັນ, ສິ່ງນີ້ເກີດຂື້ນພຽງແຕ່ເພື່ອຮັບປະກັນຕົນເອງວ່າເງິນຂອງລາວປອດໄພ ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ມັນຍັງ ມີດອກເບ້ຍຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ລະບົບສິນເຊື່ອທີ່ທະນາຄານໄກ່ເກ່ຍໄດ້ຖືກສ້າງຂື້ນໃນປະຈຸບັນໃນລັກສະນະທີ່ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວນາຍທຶນ, ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອ, ແມ່ນແຍກອອກຈາກວຽກງານຢ່າງສົມບູນ. ລາວບໍ່ມີຄວາມສໍາພັນສ່ວນຕົວກັບສາຂາຕ່າງໆຂອງການຜະລິດທີ່ລາວ "ປ່ອຍໃຫ້ເງິນຂອງລາວເຮັດວຽກ", ດັ່ງທີ່ສໍານວນທີ່ຫຼອກລວງທີ່ມັກເວົ້າ. ຜູ້ຖືຫຸ້ນຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບ "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, ລາວຮູ້ຫຍັງແດ່ວ່າຜະລິດຫຍັງຢູ່ໃນວຽກງານເຫຼົ່ານີ້? ລາວບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດໃນມັນ, ລາວມີຜົນປະໂຫຍດພຽງຝ່າຍດຽວບໍ່ວ່າຮຸ້ນຈະຂຶ້ນຫຼືລົງ, ແລະເງິນປັນຜົນທີ່ທຶນຂອງລາວໃຫ້ຜົນຜະລິດສູງເທົ່າໃດ. ມັນຍັງເປັນເລື່ອງຂອງຄວາມບໍ່ສົນໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງບໍ່ວ່າບໍລິສັດຫຼັກຊັບ ຫຼື ຮູບແບບອື່ນໆຂອງກິດຈະກໍາທຶນນິຍົມ (ບໍລິສັດຮ່ວມຫຸ້ນ, ສະມາຄົມທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຈໍາກັດ, ສະຫະພັນ, ແລະອື່ນໆ) ຮັບໃຊ້ການຜະລິດໂດຍທົ່ວໄປ. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ, ສິ່ງທີ່ຕັດສິນພຽງແຕ່ແມ່ນ - "ກໍາໄລ". ຫຼັກຖານຂອງຄວາມຈິງແມ່ນຄວາມນິຍົມອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ຮຸ້ນທະນາຄານມີ. ທະນາຄານໃຫຍ່, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທຸກໆສະຖາບັນສິນເຊື່ອ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກທີ່ມີປະສິດທິພາບໃນຄວາມໝາຍຂອງການຜະລິດສິນຄ້າ. ໃນທີ່ນີ້, ໃນລະບົບທະນາຄານໃຫຍ່, ແນວຄວາມຄິດຂອງດອກເບ້ຍ - ນັ້ນຄືຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງການໂອນສ່ວນແບ່ງອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງລາຍໄດ້ຈາກວຽກທີ່ມີປະສິດທິພາບໄປໄວ້ໃນການຄອບຄອງຂອງເຈົ້າຂອງເງິນ, ແລະແທ້ຈິງແລ້ວ, ສໍາລັບເຈົ້າຂອງເງິນ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມເລີຍ - ສະເຫຼີມສະຫຼອງການມີເພດສໍາພັນທີ່ແທ້ຈິງ. ໃນປະຈຸບັນນີ້ເກືອບບໍ່ມີວິສາຫະກິດໃດອີກແລ້ວທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບທະນາຄານໃນຮູບແບບໃດໜຶ່ງ, ທີ່ບໍ່ໄດ້ດໍາເນີນການໃນຮູບແບບທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍຢ່າງດຽວ. ວຽກງານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດແມ່ນຂຶ້ນກັບທະນາຄານ ແລະ ທຶນຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ ແລະ ດອກເບ້ຍທີ່ຜູກມັດກັບມັນ.

---

67 Girmes ເປັນບໍລິສັດສິ່ງທໍທີ່ກໍ່ຕັ້ງໂດຍ Johannes Girmes (1854-1912); Weser ເປັນບໍລິສັດຕໍ່ເຮືອ, Riebeck-Montan ເປັນບໍລິສັດຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່, Otavi ເປັນບໍລິສັດຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ແລະ ທາງລົດໄຟ, Salitrera ເປັນບໍລິສັດເກືອດິນຂອງຊີລີ, Steaua Romana ເປັນບໍລິສັດກັ່ນນໍ້າມັນຂອງໂຣມາເນຍ.

Machine Translated by Google

ເຈົ້າຂອງທະນາຄານ - ຜູ້ບໍລິຫານລະດັບສູງ - ກໍເປັນເຈົ້າຂອງການຜະລິດຄືກັນ. ມັນຂຶ້ນກັບພວກເຂົາວ່າວຽກງານຈະຢຸດລົງ ຫຼື ວ່າຕະຫຼາດຖືກຖ້ວມດ້ວຍຂີ້ເຫຍື້ອຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ. ສໍາລັບພາກເອກະຊົນທີ່ມີການຈັດຕັ້ງ, ການຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການແມ່ນເລື່ອງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດໂດຍສິ້ນເຊີງ.

ໃນກໍລະນີຂອງຄວາມສົນໃຈນີ້, ຮູບແບບເສດຖະກິດທຶນນິຍົມຂອງລະບົບສິນເຊື່ອທີ່ທັນສະໄໝ ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງກ່ຽວຂ້ອງກັບ ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ສົມບູນແບບທີ່ສຸດ, ດ້ວຍການບິດເບືອນຄວາມໝາຍຂອງລະບົບການເງິນ ແລະ ສິນເຊື່ອຢ່າງສິ້ນເຊີງໃນຖານະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເສດຖະກິດໄປສູ່ຕໍາແໜ່ງເປັນເຈົ້າຂອງເສດຖະກິດຢ່າງແທ້ຈິງ.

ວຽກງານທີ່ສ້າງສັນ ແລະ ມີປະສິດທິພາບໄດ້ກາຍເປັນທາດ ແລະ ຈິດໃຈຂອງຊາວຢິວທີ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມ ແລະ ເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຕະຫຼອດການຂອງການໃຫ້ດອກເບ້ຍປົກຄອງໂລກ. ການຂູດຮີດທີ່ເປັນໄປໄດ້ພຽງແຕ່ຜ່ານການສະເນີສະຖານະການສຸກເສີນທຽມຜ່ານການກັກເກັບເງິນທີ່ຜິດກົດໝາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງຊາດ. ແລະ ສິ່ງນັ້ນຖືກພິຈາລະນາໃນທຸກມື້ນີ້ວ່າເປັນສິດທິທີ່ຍຸດຕິທໍາ ແລະ ບໍ່ມີໃຜກ້າແຕະຕ້ອງ ເພາະມັນເຮັດໃຫ້ລາວຂັດແຍ້ງກັບອໍານາດການປົກຄອງໂລກຂອງທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່.

ອໍານາດທີ່ໜ້າສົນໃຈໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບແລ້ວ!

ມັນໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນແບບໂດຍຜ່ານຄວາມຈິງທີ່ວ່າສິລະປະທີ່ລໍ້ລວງຂອງຈິດວິນຍານທີ່ເຄື່ອນທີ່ໄດ້ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການຜູກມັດແມ່ນແຕ່ລັດ, ຜູ້ປົກປ້ອງລະບົບການເງິນທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ, ກັບການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍ ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງຍອມຮັບທຶນສາກົນວ່າເປັນເຈົ້າຂອງດ້ວຍມືທີ່ຖືກຜູກມັດ ແລະ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຕົນເອງຖືກໂອນຈາກໜ້າທີ່ຕົວຈິງຂອງຕົນໃນຖານະຜູ້ປົກປ້ອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໄປສູ່ຕໍາແໜ່ງຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍາຫຼວດ, ຜູ້ເກັບດອກເບ້ຍສໍາລັບທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ.

Machine Translated by Google

ເສດຖະກິດການເງິນແຫ່ງຊາດ

ປະຈຸບັນນີ້ແມ່ນໜ້າທີ່ພິເສດຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະຕິດຕາມການພັດທະນາ ເສດຖະກິດການເງິນແຫ່ງຊາດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ມັນຈະເປັນວິທີທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນຈາກການກໍານົດຂໍ້ເທັດຈິງຕາມທີ່ພົບເຫັນໃນປະຈຸບັນ.

ປະກົດການທີ່ໂດດເດັ່ນໃນຊີວິດຊາດຂອງບັນດາປະເທດໃນວົງການວັດທະນະທໍາຕາເວັນຕົກແມ່ນ ໜີ້ສິນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງລັດທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ຊະນະ ຫຼື ຜູ້ຖືກປາບປາມ, ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ມີພາລະໜີ້ສິນອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນເສດຖະກິດຂອງຊາດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງຮ້າຍແຮງຈາກສົງຄາມ.

ຜົນງານສະຖິຕິທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງອານາຈັກອັງກິດແມ່ນປື້ມປະຈໍາປີຂອງບັນດາລັດຕ່າງໆ; ປື້ມປະຈໍາປີແຫ່ງຊາດຢ່າງເປັນທາງການເຫຼັ້ມນີ້ໃຫ້ພາບລວມທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບສະພາບໜີ້ສິນສາທາລະນະຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະອື່ນໆ.

ອີງຕາມມັນ, ໜີ້ສິນຂອງອັງກິດ - ນັ້ນຄື, ຂອງຊົນຊັ້ນກໍາມະກອນອັງກິດ - ຕໍ່ທຶນສາກົນ - ໃນວັນທີ 31 ມີນາ 1930, ແມ່ນ 7,596,000,000 ປອນສະເຕີລິງ ພ້ອມດ້ວຍດອກເບ້ຍປະຈໍາປີປະມານ 350 ລ້ານປອນສະເຕີລິງ. ມັນເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ຈະປຽບຈໍານວນເງິນນີ້ເປັນມາກເຢຍລະມັນ, ເພາະວ່າຄົນເຮົາເຫັນດີທີ່ສຸດໃນວິທີນີ້ວ່າໃນບັນຫາດອກເບ້ຍນີ້ມັນເປັນເລື່ອງຂອງບັນຫາສາກົນທີ່ມີຂອບເຂດກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດ.

ປະເທດຝຣັ່ງເປັນໜີ້ເຈົ້າໜີ້ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດປະມານ 279 ຕື້ຟຣັງຄໍາ.

ສະຫະລັດອາເມລິກາເໜືອ, ດິນແດນແຫ່ງເງິນໂດລາ, ມີໜີ້ສິນສາທາລະນະ
ພາລະໜັກປະມານ 16 ຕື້ໂດລາ.

ໃນການາດາ, ອົດສະຕຣາລີ, ອິນເດຍ, ອີຕາລີ, ເຊັກໂກສະໂລວາເກຍ, ໂປແລນ, ທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຮົາພົບເຫັນຮູບພາບທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈຄືກັນຂອງໜີ້ສິນທີ່ໝົດຫວັງຂອງລັດຕ່າງໆ ແລະ ຂອງປະຊາຊົນຕໍ່ທຶນສາກົນ. ທຸກບ່ອນ, ຊີວິດແຫ່ງຊາດໝູນວຽນຢູ່ກັບຄໍາຖາມໜຶ່ງ: ພວກເຮົາຈະຈ່າຍດອກເບ້ຍສໍາລັບເງິນກູ້ຂອງພວກເຮົາແນວໃດ, ນັ້ນຄື, ສໍາລັບໜີ້ສິນຂອງພວກເຮົາຕໍ່ການເງິນສາກົນ, ຕໍ່ທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ?

ກະຊວງການເງິນໃນທຸກລັດມີວຽກໜັກໜ່ວງຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງໃນການນໍາໃຊ້ແຫຼ່ງພາສີໃໝ່, ລັດຖະສະພາໃຫ້ຄໍາແນະນໍາເປັນເວລາຫຼາຍເດືອນກ່ຽວກັບຮ່າງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພາສີໃໝ່, ແຕ່ການຕໍ່ຕ້ານທັງໝົດແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ກ່ອນທີ່ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງທຶນສາກົນທີ່ຟຸ່ມເຟືອຍ ແລະ ການຮຽກຮ້ອງ "ທາງກົດໝາຍ" ທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຕໍ່ການຈ່າຍດອກເບ້ຍ, ລັດຖະສະພາ ແລະ ລັດຖະບານໄດ້ລົ້ມລະລາຍຊໍ້າແລ້ວຊໍ້າອີກ ແລະ ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງປະຊາຊົນຂອງພວກເຂົາດ້ວຍພາລະພາສີທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ, ແທນທີ່ຈະກ້າທີ່ຈະຢຸດຕິການສໍ້ໂກງສາກົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງນີ້ດ້ວຍການ "ບໍ່" ທີ່ຮາບພຽງ.

ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາກາຍເປັນກົດໝາຍ, ນາຍເປັນທາດ.

ພວກເຮົາໄດ້ປະສົບກັບສິ່ງຕ່າງໆຢູ່ໃນປະເທດທີ່ທຸກຍາກຂອງພວກເຮົາທຸກໆມື້ ແລະ ທຸກໆຊົ່ວໂມງ.

ຍັກໃຫຍ່ໜຸ່ມເຢຍລະມັນຜູ້ມີຜົນງານໄດ້ລຸກຂຶ້ນຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ມີພະລັງຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ບັນລຸຄວາມສາມັກຄີແຫ່ງຊາດຜ່ານເລືອດ ແລະ ເຫຼັກກ້າ. ວຽກງານທີ່ບໍ່ອິດເມື່ອຍຂອງລາວ, ຈິດໃຈທີ່ສ້າງສັນຂອງລາວໄດ້ນໍາເອົາສິ່ງປະດິດສ້າງໃໝ່ໆມາສູ່ລາວ. ຈິດໃຈຜູ້ປະກອບການ ແລະ ຄວາມກ້າຫານຂອງເຢຍລະມັນໄດ້ເອົາຊະນະຕະຫຼາດຂອງໂລກ. ດ້ວຍຄວາມກັງວົນທີ່ໜ້າຕົກໃຈ, ທຶນກູ້ຢືມຂອງຝຣັ່ງ ແລະ ອັງກິດຂອງ Rothschilds ແລະ ນັກລົງທຶນທະນາຄານອື່ນໆ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທຶນຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງນັກການເງິນອາເມລິກາ, Kahns, Loebs, Speyers, ແລະອື່ນໆ, ເຫັນວ່າຕົນເອງຖືກຄຸກຄາມຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດໃນກໍາໄລຂອງມັນ. ມູນຄ່າຂອງເຄື່ອງໝາຍເຢຍລະມັນ, ນັ້ນແມ່ນຄຸນນະພາບ ແລະ ລາຄາຖືກຂອງຜະລິດຕະພັນເຢຍລະມັນ, ສືບຕໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ຄົນເຮົາສາມາດຄິດໄລ່ໄດ້ວ່າເວລາໃດເຄື່ອງໝາຍຈະບັນລຸມູນຄ່າຂອງເງິນໂດລາຈົນກວ່າການຄ້າໂລກຂອງອັງກິດຈະຖືກແຊງໜ້າໂດຍເຢຍລະມັນ, ຄົນເຮົາໄດ້ເຫັນວິທີການຕິດຕັ້ງການຂົນສົ່ງຂອງເຢຍລະມັນ, ສະຖາບັນການສຶກສາຂອງເຢຍລະມັນ, ອົງການອະນາໄມຂອງເຢຍລະມັນ, ການບໍລິຫານຕົວເມືອງຂອງເຢຍລະມັນ, ວິທີການທາງທະຫານຂອງເຢຍລະມັນຖືກເອົາເປັນແບບຢ່າງທົ່ວໂລກ, ຄົນເຮົາໄດ້ເຫັນວິທີການວິສະວະກອນເຢຍລະມັນໃນຖານະຜູ້ບຸກເບີກຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຂອງເຢຍລະມັນໄດ້ສ້າງທາງລົດໄຟ, ຂົວ ແລະ ຖະໜົນຫົນທາງຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງໃນໂລກ. ແຕ່ທັງໝົດນີ້ໝາຍຄວາມວ່າກໍາໄລຂອງທຶນໄດ້ກູ້ຢືມອອກມາ

Machine Translated by Google

ທົ່ວໂລກໂດຍການເງິນສາກົນໄດ້ຖືກຖຸກຄາມ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ການເງິນສາກົນໄດ້ຕັດສິນໃຈ, ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງ Freemasonry ສາກົນ, ເພື່ອລ້ອມຮອບເຢຍລະມັນ ແລະ ຜ່ານການໃຊ້ວິທີການທັງໝົດຂອງການຕົວະ ແລະ ການໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີ, ເພື່ອເປັນຕົວແທນຂອງເຢຍລະມັນໃນຖານະເປັນສັດຕູຂອງໂລກ. - Edward VII ເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຖືກຊຸກຍູ້ໄປຂ້າງໜ້າໃນເກມໝາກຣຸກນີ້. ຄວາມມັກຮັກຊາດນິຍົມໄດ້ຖືກກະຕຸ້ນຕໍ່ເຢຍລະມັນ, ໃນອັງກິດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໃນຝຣັ່ງ. ການຊີ້ບອກເຖິງປະຫວັດສາດທາງການເມືອງກ່ອນປະຫວັດສາດຂອງສົງຄາມໂລກບໍ່ແມ່ນຢູ່ທີ່ນີ້, ແຕ່ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ມັນເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າຝ່າຍຂອງເຢຍລະມັນ, ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງທະຫານ, ໄດ້ສູນເສຍໄປ, ເພາະວ່າໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງເກມຕ້ານທາງການເມືອງຕໍ່ກັບເກມຂອງການຫຼອກລວງຂອງອຳນາດ Entente (cf. Rosenberg, International Freemasonry68).

ເຖິງແມ່ນວ່າກຸ່ມດຽວທີ່ຍັງມີສະຕິປັນຍາທາງການເມືອງຕ່າງປະເທດຢູ່ໃນເຢຍລະມັນ, All German69, ກໍ່ບໍ່ມີຄວາມຄິດຫຍັງເລີຍວ່າການຕໍ່ສູ້ທີ່ມີອຳນາດລະຫວ່າງປະເທດປະກອບອາວຸດນີ້ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບຄວາມສຳເລັດທາງການເມືອງ ແຕ່ແມ່ນມຸ້ງໄປສູ່ເປົ້າໝາຍຂອງການຍອມຈຳນົນທາງດ້ານການເງິນຂອງກຳມະກອນເຢຍລະມັນຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງການເປັນຂ້າທາດຂອງທຶນສາກົນ. ການເອົາຊະນະເຢຍລະມັນດ້ວຍກຳລັງທະຫານແມ່ນເປົ້າໝາຍພິເສດຂອງຝຣັ່ງ, ການທຳລາຍກອງທັບເຮືອເຢຍລະມັນແມ່ນເປົ້າໝາຍພິເສດຂອງອັງກິດ, ແຕ່ເໜືອເປົ້າໝາຍຈັກກະພັດທັງສອງຢ່າງນີ້ຂອງຝຣັ່ງ ແລະ ອັງກິດແມ່ນຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອການປົກຄອງໂລກຂອງທຶນສາກົນສະເໝີ.

ໃນຂະນະທີ່ປະເທດຊາດຕ່າງໆໄດ້ແຍກກັນຢ່າງດຸເດືອດໃນການຕໍ່ສູ້ທີ່ດຸເດືອດ ແລະ ເລືອດຂອງຄົນທີ່ດີທີ່ສຸດໄດ້ໄຫຼລົງໃນສາຍນ້ຳໃນສະໜາມຮົບ, ຊາວຢິວທົ່ວໂລກກໍ່ກຳລັງເຄື່ອນໄຫວ. ສຳລັບຢູດາທັງໝົດ, ເວລາເກັບກ່ຽວໄດ້ມາຮອດແລ້ວ.

ການເງິນສູງໄດ້ສະໜັບສະໜູນສົງຄາມໂລກ; ໃນທຸກປະເທດໃນໂລກ, ນັກຂຽນຊາວຢິວໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງການບັນນາທິການຂອງໜັງສືພິມສາກົນ ແລະ ຕົວະ ແລະ ກະຕຸ້ນໃຫ້ປະເທດຕ່າງໆພະຍາຍາມຕໍ່ຕ້ານກັນແລະກັນ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ມີ 26 ລັດໄດ້ເຂົ້າສູ່ສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານມະຫາອຳນາດກາງ. ຈາກທິດຕາເວັນອອກມີກະແສຊາວຢິວຕາເວັນອອກໄຫຼເຂົ້າມາໃນດິນແດນເຢຍລະມັນ; ພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ, ຕໍ່ລອງ ແລະ ຮຸກຮານ ແລະ ຮັ່ງມີຕົນເອງ, ຍຶດເອົາຫ້ອງແຖວໃນຕົວເມືອງ ແລະ ໄດ້ມາທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຂົາສາມາດໄດ້. ໃນບໍລິສັດອຸດສາຫະກຳທາງທະຫານ, ທຸລະກິດການປຸ້ນຈີ້ ແລະ ການປົກຄອງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງກຳລັງແຮງງານເຢຍລະມັນໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງໂດຍສະມາຊິກຂອງເຊື້ອຊາດຊາວຢິວ, ແລະ ຊາວຢິວໄດ້ບັງຄັບຕົນເອງກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ ແລະ ຂຶ້ນສູ່ທຸກຕຳແໜ່ງຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດ. ຄວາມທໍ້ຖອຍພາຍໃນກໍ່ຖືກນຳພາໂດຍຊາວຢິວ, ເຊັ່ນ: Haases, Dittmanns, Cohns, Luxemburgs, Barths, ຫຼັງຈາກນັ້ນ Parvus-Helphands, Eisners, Leviens, Gradnauers70 ທີ່ ໄດ້ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍ ແລະ ຍຸຍົງ, ໂດຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກຄົນທີ່ມີຄວາມທະເຍີທະຍານ, ຄົນໂງ່ ແລະ ອາດຊະຍາກອນທີ່ຫິວໂຫຍອຳນາດຕໍ່ຕ້ານປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ.

---

68 Alfred Rosenberg ພິມເຜີຍແຜ່ວຽກງານທີ່ມີຊື່ວ່າ Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ Freimaurerische. Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) in the Nationsozialistische Bibliothek ຊຸດ, vol.9.

69 Alldeutscher Verband ເປັນອົງການຊາດນິຍົມເຢຍລະມັນທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1891. ໃນລະຫວ່າງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 1, ສະມາຄົມດັ່ງກ່າວໄດ້ສົ່ງເສີມເປົ້າໝາຍການຂະຫຍາຍອຳນາດຂອງເຢຍລະມັນ, ແລະຫຼັງຈາກສົງຄາມ, ມັນໄດ້ສະໜັບສະໜູນນາຍພົນ Erich Ludendorff (1865-1937) ໃນການກ່າວອ້າງຂອງລາວວ່າເຢຍລະມັນໄດ້ຖືກທໍລະຍົດ ("ຖືກແທງຈາກຫຼັງ") ໃນສົງຄາມໂດຍນັກສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ເດໂມແຄຣັດ.

70 Hugo Haase (1863-1919) ເປັນນັກສັງຄົມນິຍົມຊາວຢິວຜູ້ທີ່ໄດ້ກາຍເປັນປະທານຂອງ Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), ພ້ອມກັບ August Bebel ຂອງເຢຍລະມັນ, ໃນປີ 1911. ລາວອ້າງວ່າເປັນຜູ້ສະໜັບສະໜູນສັນຕິພາບ ແລະ ໄດ້ຈັດການຊຸມນຸມຕໍ່ຕ້ານສົງຄາມຄັ້ງໃຫຍ່ໃນເດືອນກໍລະກົດ 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) ເປັນສະມາຊິກທີ່ໂດດເດັ່ນຂອງ SPD ຜູ້ທີ່ຖືກຕັດສິນຈຳຄຸກຍ້ອນການເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະທ້ວງຂອງພະນັກງານປະກອບອາວຸດທີ່ເບີລິນໃນເດືອນກຸມພາ 1918. ໃນລະຫວ່າງ ແລະ ຫຼັງການປະຕິວັດເດືອນພະຈິກ ຫຼັງຈາກສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີ 1 ສິ້ນສຸດລົງ, Dittmann ໄດ້ມີບົດບາດຢ່າງຕັ້ງໜ້າໃນລັດຖະສະພາໃນຖານະເປັນສະມາຊິກຂອງພັກສັງຄົມປະຊາທິປະໄຕເອກະລາດຂອງເຢຍລະມັນ (USPD). ໃນປີ 1933, ຫຼັງຈາກການຂຶ້ນສູ່ອຳນາດຂອງ Hitler, Dittmann ໄດ້ຫຼົບໜີໄປປະເທດສະວິດເຊີແລນ.] Oskar Cohn (1869-1934) ເປັນນັກການເມືອງຊາວຢິວຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກກັບ Karl Liebknecht, ຜູ້ກໍ່ຕັ້ງ Spartacist League, ແລະ ເປັນ Zionist ທີ່ແຂງແກ່ນ. ລາວໄດ້ຫຼົບໜີ

ໄປປາຣີໃນປີ 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) ເປັນຊາວຢິວມາກຊິດຜູ້ທີ່ກໍ່ຕັ້ງ, ພ້ອມກັບ Liebknecht, ສະຫະພັນ Spartacist ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດກາຍເປັນພັກຄອມມູນິດເຢຍລະມັນ (KPD). ທັງ Luxemburg ແລະ Liebknecht ຖືກລອບສັງຫານໂດຍ Freikorps ໃນປີ 1919. Emil Barth (1879-1941) ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ USPD ໃນປີ 1917 ແລະເປັນໜຶ່ງໃນຫົກສະມາຊິກຂອງສະພາຜູ້ແທນປະຊາຊົນ (Rat der Volksbeauftragten) ທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນເດືອນພະຈິກ 1918 ຫຼັງຈາກການລົ້ມລະລາຍຂອງລາຊະວົງເຢຍລະມັນ (ສະມາຊິກຄົນອື່ນໆແມ່ນ Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann ແລະ Otto Landsberg ຂອງ SPD ແລະ Haase ແລະ Dittman ຂອງ USPD.

ອາເລັກຊານເດີ ພາວັສ (ຊື່ເດີມ ອິດສະຣາເອນ ເຮວພັນ) (1867-1924) ເປັນຊາວຢິວທີ່ຢູ່ອາໄສທຸກຍາກຈາກເບລາຣຸດ ຜູ້ທີ່ມີບົດບາດສຳຄັນໃນການປະຕິບັດຍຸດທະສາດມາກຊິດຂອງ "ການປະຕິວັດຖາວອນ" ຜ່ານການຕິດຕໍ່ສາກົນຕ່າງໆຂອງລາວກັບ ໂຣຊາ ລຸກເຊມເບີກ, ເລນິນ, ທຣອດສະກີ ແລະ
ຊາວໜຸ່ມຕວກກີ. ແມັກສ໌ ເລວຽນ (Max Levien) (1885-1937) ເປັນພັກ Bolshevik ຊາວຢິວຣັດເຊຍ ຜູ້ທີ່ໄດ້ກາຍເປັນພົນລະເມືອງເຢຍລະມັນໃນປີ 1913 ແລະ ເປັນສະມາຊິກ

Machine Translated by Google

ດ້ວຍວິທີນີ້, ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນຈຶ່ງລົ້ມລະລາຍຈາກພາຍໃນໃນທີ່ສຸດ. ດາວຂອງຢູດາໄດ້ຂຶ້ນເປັນສີແດງຄືເລືອດ. ປະເທດຊາດສຸດທ້າຍທີ່ຕ້ານທານການເງິນສາກົນຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະ ການໃຊ້ມົນຄາຖາຂອງມັນໄດ້ລົ້ມລະລາຍ, ມັນໄດ້ຍົກແຂນລົງ ແລະ ກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າຄໍາສັ່ງອັນໜ້າຢ້ານກົວຂອງພະລາຊະວັງແວຣຊາຍ. ມີເລືອດໄຫຼອອກມາຈາກບາດແຜຫຼາຍພັນບາດ, ບໍ່ ມີຜູ້ນໍາ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນການໄລ່ເຈົ້າຊາຍອອກ, ເພາະວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ລົ້ມເຫຼວຢ່າງເຕັມທີ່ໃນຖານະຜູ້ນໍາທີ່ແທ້ຈິງ, ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນໄດ້ຖືກນໍາພາໂດຍລັດຖະສະພາ ແລະ ລັດຖະບານລັດຖະສະພາດ້ວຍປະໂຫຍກທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ສະເໝີໃນເວລາດັ່ງກ່າວ, ດ້ວຍປະໂຫຍກທີ່ວ່າ "ເພື່ອຫຼີກລ່ຽງສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງກວ່ານີ້", ເຂົ້າສູ່ການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍເພື່ອກູ້ຢືມທຶນ.

ຂອງ KPD (ພັກຄອມມູນິດເຢຍລະມັນ). ໃນເດືອນເມສາ 1919, Levien ໄດ້ສ້າງຕັ້ງສາທາລະນະລັດໂຊວຽດບາວາເຣຍພ້ອມກັບສະມາຊິກຊາວຢິວຣັດເຊຍອີກຄົນໜຶ່ງຂອງ KPD, Eugen Levine (1883-1919). ແຕ່ການທົດລອງ 'ໂຊວຽດ' ນີ້ໄດ້ຖືກຍົກເລີກໂດຍປະທານາທິບໍດີ Friedrich Ebert, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຈ້າງ Freikorps ເພື່ອຮັກສາຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍໃນເມືອງ Munich. Levine ຖືກຈັບແລະປະຫານຊີວິດໂດຍ Freikorps ໃນເດືອນພຶດສະພາ 1919, ແຕ່ Levien ໄດ້ຫຼົບໜີໄປອອສເຕຣຍແລະສະຫະພາບໂຊວຽດ, ບ່ອນທີ່ລາວກໍ່ຖືກປະຫານຊີວິດໃນປີ 1937 ໃນລະຫວ່າງການກໍາຈັດຄັ້ງໃຫຍ່ຂອງ Stalin.

ທ່ານ Georg Gradnauer (1866-1946) ເປັນສະມາຊິກຊາວຢິວຂອງພັກ SPD ຜູ້ທີ່ດໍາລົງຕໍາແໜ່ງເປັນລັດຖະມົນຕີ-ປະທານາທິບໍດີຄົນທໍາອິດຂອງ Saxony ຫຼັງຈາກການຍົກເລີກອານາຈັກ Saxony. ໃນຖານະທີ່ເປັນສັງຄົມນິຍົມປານກາງ, ລາວໄດ້ພະຍາຍາມປາບປາມພວກຫົວຮຸນແຮງໃນ Leipzig ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງ Freikorps, ໂດຍປະຕິບັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງ Ebert ໃນ Munich. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ລາວສູນເສຍໂອກາດໃນການເລືອກຕັ້ງ ແລະ ລາວຖືກບັງຄັບໃຫ້ລາອອກໃນປີ 1920.

Machine Translated by Google

ຄຳປາໄສຂອງ Versailles,
ສົນທິສັນຍາ Dawes ແລະແຜນການຊາວໜຸ່ມ

ເປົ້າໝາຍຂອງສົງຄາມໂລກໄດ້ບັນລຸແລ້ວ: ເຢຍລະມັນ, ປະເທດທີ່ມີຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດໃນໂລກ, ຖືກປົດອອກຈາກຕຳແໜ່ງຄູ່ແຂ່ງໃນຕະຫຼາດໂລກ, ຖືກຄອບງຳດ້ວຍກຳລັງທະຫານ, ເຮັດໃຫ້ບໍ່ມີຜູ້ນຳ ແລະ ຖືກລໍ້ລວງ ແລະ ເປັນພິດໂດຍຄຳສອນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງມາກຊິດ, ຖືກທຳລາຍທາງດ້ານສິນລະທຳ ແລະ ຖືກຝັງຢູ່ພາຍໃຕ້ໜີ້ສິນທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ມັນບໍ່ສາມາດກຳຈັດອອກຈາກຕົວມັນໄດ້ອີກ, ແຕ່ຕ້ອງຮັບໃຊ້ເປັນທາດດອກເບ້ຍຂອງທຶນສາກົນຕະຫຼອດໄປ.

ອີງຕາມແຜນການຈ່າຍເງິນຂອງລອນດອນ, ເຢຍລະມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຜົນປະໂຫຍດ
ມີໜີ້ສິນ 132 ຕື້ມາກຄຳ, ແລະ ໃນໜີ້ສິນນີ້ຍັງໄດ້ເພີ່ມດອກເບ້ຍອີກດ້ວຍ.

ມັນຈະເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອຖ້າມັນບໍ່ຮ້າຍແຮງຈົນໜ້າຢ້ານກົວ ແລະ ຖ້າສັດຕູບໍ່ໄດ້ເອົາມັນໄປຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ເຊິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຄຳເວົ້າທີ່ສຸພາບທັງໝົດຂອງຜູ້ສະໜັບສະໜູນສັນຕິພາບ, "ແຕ່ມັນຈະບໍ່ຮ້າຍແຮງປານໃດ", ແລະ "ຄວາມມີເຫດຜົນຈະຊະນະ". ບໍ່! ມັນຈະບໍ່ຊະນະ! ແລະ ການເງິນສາກົນຈະເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອຮັກສາເຢຍລະມັນໃຫ້ຢູ່ໃນຜົນປະໂຫຍດນີ້ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ມີແຕ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດປົດປ່ອຍຕົວເອງໄດ້.

ມັນເປັນໂສກນາດຕະກຳອັນເລິກເຊິ່ງຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ ທີ່ເຖິງແມ່ນວ່າມັນມີປະສິດທິພາບໂດຍທົ່ວໄປໃນວົງການເຮັດວຽກທີ່ຄັບແຄບຂອງມັນ, ມັນກໍກາຍເປັນບໍ່ແນ່ນອນທັນທີເມື່ອມັນເງີຍໜ້າຂຶ້ນເກີນຂອບເຂດຂອງວຽກງານປະຈຳວັນ ແລະຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຫດການໃຫຍ່ໆຂອງໂລກ. ໃນທີ່ນີ້, ຊາວເຢຍລະມັນທີ່ມີສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບ ແລະ ຊັດເຈນສູນເສຍມາດຕະການທັງໝົດ, ລາວກາຍເປັນຜູ້ມີວິໄສທັດ ແລະ ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ. "ອາຈານເຢຍລະມັນ", ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດສິ່ງທີ່ໂດດເດັ່ນໃນຄວາມຊ່ຽວຊານຂອງລາວ, ປະເຊີນກັບສິ່ງຕ່າງໆຂອງໂລກ, ກາຍເປັນເປົ້າໝາຍຂອງໜັງສືພິມຕະຫຼົກ, ຕັ້ງແຕ່ການລືມຄັນຮົ່ມຂອງລາວຈົນເຖິງຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານຂອງນັກອຸດົມການ; ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຢຍລະມັນ, ໂດຍໄວ້ວາງໃຈໃນປະສິດທິພາບທີ່ດີເລີດຂອງກອງທັບຂອງລາວ, ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະປະເມີນຄ່າທາງວິນຍານທີ່ບໍ່ສາມາດຄາດເດົາໄດ້ຂອງລັກສະນະທາງການເມືອງ ແລະ ພະລັງຂອງແນວຄວາມຄິດຕໍ່າເກີນໄປ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມສຳເລັດສຸດທ້າຍມີຄວາມສົງໄສ; ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຢຍລະມັນມັກຄິດວ່າຕົນເອງເປັນເຈົ້ານາຍຂອງປະຊາກອນແທນທີ່ຈະເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງທັງໝົດ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາເຫັນລັກສະນະທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈນີ້ໃນລັກສະນະເຢຍລະມັນທັງໃຫຍ່ແລະນ້ອຍ: ຊາວເຢຍລະມັນແມ່ນຜູ້ຊ່ຽວຊານແລະນັກຝັນ. ແຕ່ລະຄົນມີປະສິດທິພາບແລະດຸໝັ່ນໃນທຸກຂົງເຂດພິເສດຫຼາຍກວ່າຄົນໃດໆ, ແມ່ນແຕ່ມີຄວາມສາມາດຢ່າງສົມບູນໃນການກະຕືລືລົ້ນກ່ຽວກັບແນວຄວາມຄິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃດໆ ແລະ ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານທີ່ສະລະຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອແນວຄວາມຄິດ, ແຕ່ມີທັກສະໜ້ອຍກວ່າໃນການເຫັນແລະຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ຖືກຕ້ອງພາຍໃນວົງມົນຂອງບັນຫາເສດຖະກິດແລະການເມືອງສາກົນ.

ການສະທ້ອນເຖິງລັກສະນະນິໄສພື້ນຖານດັ່ງກ່າວໃນຄົນເຢຍລະມັນໃນຂົງເຂດການເມືອງແມ່ນການຂາດຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຊາດ ແລະ ຄວາມບໍ່ສາມາດທາງດ້ານການເມືອງຂອງລາວ. ຄົນເຢຍລະມັນໂດຍສະເລ່ຍຂາດຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ; ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຈຶ່ງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າຕົວເລກໜີ້ສິນເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງລາວແທ້ໆ, ວ່າຕົວເລກເຫຼົ່ານັ້ນ, ວ່າການຮັບຮູ້ໜີ້ສິນນີ້ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຈ່າຍໜີ້ສິນນີ້ດ້ວຍເງິນ ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງແມ່ນເຫດຜົນພື້ນຖານສຳລັບສະຖານະການທີ່ໝົດຫວັງທັງໝົດຂອງປະເທດຊາດເຢຍລະມັນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ລາວບໍ່ເຫັນວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກພັນທະການຈ່າຍເງິນຂອງເຢຍລະມັນນີ້ບໍ່ແມ່ນປະເທດອື່ນແທ້ໆ ແຕ່ເປັນພຽງປະເທດການເງິນສາກົນເທົ່ານັ້ນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສຳລັບການເງິນສາກົນ, ການຊຳລະຄືນເງິນກູ້ບໍ່ມີຄວາມສຳຄັນແຕ່ຢ່າງໃດ, ມີແຕ່ພັນທະທີ່ຍືນຍົງຕໍ່ດອກເບ້ຍເທົ່ານັ້ນ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ການເງິນສາກົນ, ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍຄຳສັ່ງ Versailles ໃນພາກສ່ວນທາງດ້ານການເງິນຂອງມັນ, ໄດ້ກຳນົດຈຳນວນເງິນພື້ນຖານໃຫ້ສູງຢ່າງໜ້າອັດສະຈັນຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ ຈົນບໍ່ສາມາດຄິດເຖິງການຊຳລະຄືນໄດ້, ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທີ່ສຸດຈະຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນເງິນພື້ນຖານລົງ (ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມພຽງແຕ່ດ້ວຍການຂຶ້ນອັດຕາດອກເບ້ຍພ້ອມໆກັນ), ເຢຍລະມັນຈະຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນສະພາບເປັນທາດດອກເບ້ຍຢ່າງຖາວອນ.

Machine Translated by Google

ການບັງຄັບໃຊ້ກົດລະບຽບດອກເບ້ຍນີ້ຕໍ່ຜູ້ທຸກຍາກທີ່ດຸໝັ່ນຂອງພວກເຮົາແມ່ນເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຂອງສົງຄາມໂລກ, ມັນແມ່ນເປົ້າໝາຍຂອງການເງິນສູງ ແລະ ເປົ້າໝາຍນີ້ໄດ້ບັນລຸຢ່າງຄົບຖ້ວນແລ້ວ.

ຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງຄໍາສັ່ງ Versailles ແມ່ນໜ້າຢ້ານກົວຫຼາຍ, ພວກມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງຄວາມຈິງຈັງທັງໝົດ ແລະ ຄວາມແຂງກະດ້າງທີ່ທໍາລາຍລ້າງຂອງກົດລະບຽບດອກເບ້ຍນີ້ ເຊິ່ງສົ່ງມອບທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາມີ ແລະ ທີ່ພວກເຮົາເຮັດວຽກເພື່ອການເງິນສາກົນ ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້າງອີງພວກມັນໃນບົດຄັດຫຍໍ້ຕໍ່ໄປນີ້:

ມາດຕາ 231. ລັດຖະບານພັນທະມິດ ແລະ ລັດຖະບານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງປະກາດ, ແລະ ເຢຍລະມັນຮັບຮູ້ (!), ວ່າ ເຢຍລະມັນ ແລະ ພັນທະມິດຂອງຕົນ, ໃນຖານະຜູ້ລິເລີ່ມ (!), ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສູນເສຍ ແລະ ຄວາມເສຍຫາຍທັງໝົດທີ່ພັນທະມິດ ແລະ ລັດຖະບານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ສະມາຊິກຂອງພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມເດືອດຮ້ອນຍ້ອນສົງຄາມທີ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາໂດຍການໂຈມຕີຂອງເຢຍລະມັນ ແລະ ພັນທະມິດຂອງຕົນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າມັນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຢ່າງເຍາະເຍີ້ຍໃນມາດຕາ 232 "ວ່າຊັບພະຍາກອນຂອງເຢຍລະມັນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຮັບປະກັນການຊົດເຊີຍຄວາມເສຍຫາຍ ແລະ ຄວາມເສຍຫາຍທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນ", ແຕ່ພັນທະດັ່ງກ່າວຍັງຄົງຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ "ຊົດເຊີຍການສູນເສຍ ແລະ ຄວາມເສຍຫາຍທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້".

ມາດຕາ 233 ກ່າວວ່າ: "ຂອບເຂດຂອງຄ່າເສຍຫາຍຈະຖືກກໍານົດໂດຍຄະນະກໍາມະການຊົດເຊີຍ."

ມາດຕາ 234 ກ່າວວ່າ: "ຄະນະກໍາມະການຊົດເຊີຍຈະທົດສອບຄວາມສາມາດໃນການຈ່າຍເງິນຂອງເຢຍລະມັນເປັນໄລຍະ ... ແຕ່ບໍ່ສາມາດຍົກເວັ້ນຈໍານວນເງິນໃດໆໂດຍບໍ່ມີການອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານຕ່າງໆທີ່ເປັນຕົວແທນໃນຄະນະກໍາມະການ".

ມາດຕາ 234 ກໍານົດວ່າ: "ເຢຍລະມັນຈະຈ່າຍກ່ອນການກໍານົດຈໍານວນເງິນສຸດທ້າຍຂອງການຮຽກຮ້ອງຄ່າຊົດເຊີຍ ... 20 ຕື້ມາກໃນຄໍາ (ໃນຄໍາ, ສິນຄ້າ, ເຮືອ, ຫຼັກຊັບ ຫຼື ໃນທາງອື່ນໆ)"

ນອກຈາກນັ້ນ, ເຢຍລະມັນຍັງຈະອອກພັນທະບັດຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 12c ຂອງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ II.

ແລະ ບັດນີ້ມາຮອດແລ້ວ, ຖືກເກັບໄວ້ຢ່າງສວຍງາມ ແລະ ໃຫ້ຈະຮອດຈຸດຈົບໃນພາກຜະຫນວກ II ນີ້ ມາດຕາ 12c ໃນພາກທີ VIII ຂອງສົນທິສັນຍາສັນຕິພາບ Versailles, ການບີບບັງຄັບທາງດ້ານການເມືອງທາງດ້ານການເງິນຂອງເຢຍລະມັນ. ມາດຕາ 12 ນີ້ກ່າວໃນຈຸດທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ຄະນະກໍາມະການມີອໍານາດທັງໝົດ ແລະ ໃຊ້ອໍານາດທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນໃນສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ຄະນະກໍາມະການມີອໍານາດທີ່ສົມບູນແບບທີ່ສຸດໃນການຊີ້ນໍາ ແລະ ບັງຄັບໃຊ້ກ່ຽວກັບບັນຫາການຊົດເຊີຍ. ຄະນະກໍາມະການຕ້ອງປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ການກໍານົດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

ກ) ທຸກໆສ່ວນຂອງຈໍານວນເງິນທັງໝົດຂອງຄວາມຕ້ອງການທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເປັນຄໍາ, ເຮືອ, ຫຼັກຊັບ ຫຼື ສິນຄ້າ ຫຼື ດ້ວຍວິທີອື່ນ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນໂດຍເຢຍລະມັນພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທີ່ກໍານົດໂດຍຄະນະກໍາມະການຜ່ານການໂອນຈໍານວນເງິນທີ່ສອດຄ້ອງກັນໄປຍັງພັນທະບັດ ຫຼື ພັນທະທຸກປະເພດ ເພື່ອໃຫ້ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການຮັບຮູ້ຈໍານວນເງິນທີ່ຕ້ອງຈ່າຍ.

ຂ) ຄະນະກໍາມະການຈະປະເມີນຄວາມສາມາດໃນການຊໍາລະເງິນຂອງເຢຍລະມັນເປັນໄລຍະ ແລະ ກວດກາລະບົບພາສີຂອງເຢຍລະມັນ (!), ດັ່ງນັ້ນ, ກ່ອນອື່ນໝົດ, ລາຍຮັບທັງໝົດຂອງເຢຍລະມັນ, ລວມທັງລາຍຮັບທີ່ກໍານົດໄວ້ສໍາລັບດອກເບ້ຍ ແລະ ໜີ້ສິນຂອງເງິນກູ້ພາຍໃນປະເທດຂອງຕົນ ແມ່ນຖືກນໍາໃຊ້ (!) ສໍາລັບການຈ່າຍເປັນໜີ້ຈໍານວນເງິນທີ່ມັນເປັນໜີ້ພາຍໃຕ້ກໍາມະສິດ ຫຼື

Machine Translated by Google

ການຊົດເຊີຍ, ແລະອັນທີສອງ, ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຄວາມແນ່ນອນວ່າລະບົບພາສີຂອງເຢຍລະມັນແມ່ນ (!) ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຄືກັນກັບອໍານາດອື່ນໆທີ່ເປັນຕົວແທນໃນຄະນະກໍາມະການ.

ວັກນີ້ເນັ້ນໜັກເຖິງການປາບປາມເຢຍລະມັນຢ່າງຍາວນານ, ມັນມີຄວາມເປັນໄປໄດ້, ໂດຍການອ້າງອີງເຖິງລັດປຸ້ນຈີ້ຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີການກໍານົດພາສີທີ່ບໍ່ຈໍາກັດ, ພຽງແຕ່ກໍານົດການເກັບພາສີດຽວກັນເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ໃນເຢຍລະມັນ. ແຕ່ມັນຍັງຮັບຮູ້ໃນເວລາດຽວກັນດ້ວຍຄວາມກົງໄປກົງມາທີ່ໂຫດຮ້າຍວ່າແມ່ນແຕ່ປະເທດອື່ນໆກໍ່ຄວນຖືກກັກຂັງຢູ່ໃນການເປັນຂ້າທາດໜີ້ສິນດຽວກັນ. ແລະຕອນນີ້ມາຮອດວັກ c ທີ່ມີຊື່ສຽງ.

ຄ) ເພື່ອອໍານວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ດໍາເນີນການຟື້ນຟູຊີວິດທາງເສດຖະກິດໃນບັນດາປະເທດພັນທະມິດ ແລະ ບັນດາປະເທດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຄະນະກໍາມະການ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາ 232, ຈະໄດ້ຮັບເງິນຄັ້ງທໍາອິດຈາກເຢຍລະມັນເປັນການຮັບປະກັນ ແລະ ການຮັບຮູ້ຄວາມຜິດຂອງຕົນ, ປະກອບດ້ວຍພັນທະບັດໃຫ້ແກ່ຜູ້ຖື, ຈ່າຍເປັນຄໍາ, ເຊິ່ງບໍ່ເສຍພາສີ ຫຼື ຄ່າທໍານຽມໃດໆ (!) ທີ່ຖືກນໍາສະເໜີ ຫຼື ສາມາດນໍາສະເໜີໂດຍລັດຖະບານຂອງ Reich ຫຼື ຂອງລັດເຢຍລະມັນ. ພັນທະບັດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນໃຫ້ເປັນງວດ (!) ແລະ ເປັນສາມງວດຕາມທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ຂ້າງລຸ່ມນີ້: 1. 20 ຕື້ມາກຄໍາຕ້ອງຈ່າຍທັນທີ 2. 40 ຕື້ມາກຄໍາຈະຖືກມອບໃຫ້ໃນພັນທະບັດທີ່ຈະມີດອກເບ້ຍໃນອັດຕາເພີ່ມເຕີມ 5% + 1% ສໍາລັບການຫັກລົບຈາກປີ 1926. 3. ພັນທະເປັນລາຍລັກອັກສອນທີ່ຈະຈ່າຍເພີ່ມເຕີມ 40 ຕື້ມາກຄໍາໃນພັນທະບັດ, ໂດຍມີດອກເບ້ຍ 5% ເປັນການຄຸ້ມຄອງ, ຈະຖືກມອບໃຫ້ທັນທີ.

ຂໍ້ນີ້ແມ່ນຫຼັກຂອງຄໍາສັ່ງທັງໝົດຂອງ Versailles. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າລອນດອນ

Ultimatum71 ບໍ່ພຽງແຕ່ກໍານົດການຈ່າຍເງິນໜ້ອຍລົງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ກໍານົດຈໍານວນເງິນທັງໝົດໄວ້ທີ່ 132 ຕື້ເຄື່ອງໝາຍຄໍາ. ມາດຕາ 16 ຫຼັງຈາກນັ້ນໄດ້ປະກາດຢ່າງຊັດເຈນວ່າ: "ນັບແຕ່ວັນທີ 1 ພຶດສະພາ 1921 ລັດຖະບານເຢຍລະມັນຕ້ອງຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກໜີ້ສິນຂອງເຂົາເຈົ້າ". ອັດຕາດອກເບ້ຍຖືກກໍານົດໄວ້ທີ່ 5 ເປີເຊັນ.

ຈາກນັ້ນປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 17 ເຊິ່ງໃຫ້ການຈັດການກັບທຸກໆການລະເມີດ:

ມາດຕາ 17. ຖ້າເຢຍລະມັນຊັກຊ້າໃນການຊໍາລະໜີ້ສິນໃດໆທີ່ພາກກ່ອນໜ້ານີ້ຂອງສົນທິສັນຍາໄດ້ກໍານົດໄວ້, ຄະນະກໍາມະການຈະແຈ້ງໃຫ້ທຸກໆປະເທດສະມາຊິກຮັບຊາບກ່ຽວກັບການຜິດສັນຍານີ້ທັນທີ ແລະ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ສະເໜີມາດຕະການທີ່ຈະປະຕິບັດຕໍ່ເຢຍລະມັນ.

ແລະຕອນນີ້ຕິດຕາມໜຶ່ງໃນຂໍ້ທີ່ໜ້າຕົກໃຈທີ່ສຸດຂອງສົນທິສັນຍາທັງໝົດ:

ມາດຕາ 18. ເຢຍລະມັນໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາວ່າຈະບໍ່ຕີຄວາມມາດຕະການທີ່ພັນທະມິດ ແລະ ມະຫາອໍານາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຖືວ່າຖືກຕ້ອງ (ແລະສິ່ງໃດທີ່ຈະບໍ່ຖືວ່າເປັນຄວາມຈິງໃນສາຍຕາຂອງສັດຕູ?) ໃນການຮັບຮອງເອົາການຕໍ່ຕ້ານການບໍ່ປະຕິບັດຕາມຂອງເຢຍລະມັນໂດຍເຈດຕະນາ (!). ມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້ອາດປະກອບດ້ວຍການຫ້າມນໍາເຂົ້າ ແລະ ການລົງໂທດທາງເສດຖະກິດ ແລະ ການເງິນ ແລະ ໂດຍທົ່ວໄປ (!) ໃນທຸກໆມາດຕະການ (!) ທີ່ລັດຖະບານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອາດຈະເຫັນໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງສະຖານະການ.

ດ້ວຍຂໍ້ກໍານົດນີ້ຢ່າງເປັນທໍາມະຊາດ, ປະຕູຮົ້ວຈຶ່ງເປີດໃຫ້ທຸກໆຄົນ, ແມ່ນແຕ່ຜູ້ກໍ່ການຮ້າຍທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ, ແລະລັດຖະບານເຢຍລະມັນໄດ້ລົງນາມຢ່າງຈະແຈ້ງຕື່ມອີກວ່າອາດຈະບໍ່ພິຈາລະນາເຖິງແມ່ນວ່າ

71 ຫຼັງຈາກຄະນະກໍາມະການຊົດເຊີຍລະຫວ່າງພັນທະມິດໄດ້ກໍານົດຈໍານວນເງິນທີ່ເຢຍລະມັນຕ້ອງຈ່າຍເປັນການຊົດເຊີຍໄວ້ທີ່ 269 ຕື້ມາກຄໍາໃນເດືອນມັງກອນ 1921, ນາຍົກລັດຖະມົນຕີອັງກິດ ເດວິດ ລອຍດ໌-ຈອດ ໄດ້ນໍາສະເໜີໃນວັນທີ 5 ພຶດສະພາ 1921 ເປັນເວລາຫົກວັນຕໍ່ເອກອັກຄະລັດຖະທູດເຢຍລະມັນປະຈໍາລອນດອນ, ໂດຍຖ້າເຢຍລະມັນບໍ່ຮັບຮູ້ການຈ່າຍຄືນ 132 ຕື້ມາກ (ການຄິດໄລ່ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກ 269 ຕື້ມາກໃນເດືອນມັງກອນ) ພ້ອມທັງຄໍາສັ່ງອື່ນໆຂອງສົນທິສັນຍາແວຣຊາຍ, ພັນທະມິດຈະຍຶດຄອງພາກພື້ນຣຸຣ.

Machine Translated by Google

ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ການຄາດຕະກໍາຊາວເຢຍລະມັນ, ການໄລ່ອອກທີ່ໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດ, ການປຸ້ນຈີ້, ການທໍາລາຍ, ແລະອື່ນໆ "ເປັນການກະທໍາທີ່ເປັນປົກກະຕິ"!

ການມອບໝາຍເປັນລາຍລັກອັກສອນຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນໃຫ້ແກ່ສັດຕູທີ່ໂຫດຮ້າຍ, ແຄ້ນໃຈ, ແລະ ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້ນີ້ແມ່ນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖືກວາດພາບໄວ້ຕະຫຼອດໄປ, ເພາະວ່າມາດຕາ 23 ກ່າວວ່າ:

> ຄະນະກໍາມະການຈະຖືກຍຸບເລີກເມື່ອເຢຍລະມັນ ແລະ ພັນທະມິດຂອງຕົນໄດ້ຈ່າຍເງິນທັງໝົດທີ່ຕ້ອງຈ່າຍສໍາລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດສົນທິສັນຍາສະບັບນີ້ ຫຼື ຕາມການຕັດສິນໃຈຂອງຄະນະກໍາມະການ ແລະ ເມື່ອຈໍານວນເງິນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ເງິນທີ່ທຽບເທົ່າກັນຖືກແຈກຢາຍໃຫ້ອໍານາດຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ.

ນີ້ແມ່ນການເປັນຂ້າທາດທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດນິລັນດອນຂອງເຢຍລະມັນ.

ບາງທີເພື່ອນມິດທາງການເມືອງ ແລະ ສັດຕູຂອງພວກເຮົາອາດຈະເຂົ້າໃຈດຽວນີ້ວ່າຕ້ອງເຂົ້າໃຈຫຍັງກ່ຽວກັບການເປັນທາດຜົນປະໂຫຍດ, ບາງທີຄົນເຮົາອາດຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງການ ທໍາລາຍ ການເປັນທາດຜົນປະໂຫຍດທີ່ໜ້າຢ້ານກົວນີ້ຈຶ່ງເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ. ບາງທີຄົນເຮົາອາດຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງໃນກໍລະນີຂອງຄວາມຕ້ອງການນີ້ ມັນເປັນເລື່ອງຂອງບັນຫາສາກົນທີ່ເປັນລໍາດັບທໍາອິດ. ສໍາລັບເຢຍລະມັນ ມັນເປັນພຽງບັນຫາຂອງຊະຕາກໍາ ແລະ ແມ່ນແຕ່ສໍາລັບປະເທດອື່ນໆ ມັນກໍ່ເປັນຄໍາຖາມທີ່ຕັດສິນທີ່ສຸດສໍາລັບການຟື້ນຟູ.

ເມື່ອປຽບທຽບກັບຄໍາຖາມສາກົນນີ້, ຄໍາຖາມອື່ນໆທັງໝົດຈະຈົມລົງສູ່ຄວາມບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ, ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີການທໍາລາຍການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ, ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະເທດຊາດທີ່ມີຜົນຜະລິດໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວກໍ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ຖ້າການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນປັດຈຸບັນຍັງຄົງຢູ່, ພະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີຄົງຈະໄດ້ຂຶ້ນຄອງລາດ. ພະເຈົ້າໄດ້ຕາຍແລ້ວ, ຈິດວິນຍານຂອງປະເທດຊາດຕາຍ, ຄວາມວຸ້ນວາຍຂອງມະນຸດເຕັມໄປດ້ວຍໂລກໃນຖານະເປັນທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍຂອງການເງິນສາກົນ. ເງິນປົກຄອງໂລກ.

ກົດລະບຽບຂອງຄໍາສັ່ງ Versailles ແມ່ນຈຸດສໍາຄັນທີ່ຖືກທົດແທນໃນປີ 1924 ໂດຍສົນທິສັນຍາ Dawes. ຫຼັງຈາກຄວາມຢ້ານກົວກ່ຽວກັບອັດຕາເງິນເຟີ້, ການປຸ້ນຈີ້ເຢຍລະມັນຕື່ມອີກແມ່ນຈະສືບຕໍ່ "ຢູ່ເທິງພື້ນຖານທີ່ແຂງແກ່ນກວ່າ". ການເງິນທີ່ສູງອະນຸຍາດໃຫ້ມີການຮັບປະກັນທຸກປະເພດ, ໃນນັ້ນມີສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ກວ້າງຂວາງທີ່ສຸດແມ່ນການຍົກເລີກລັດທີ່ຂອງ Reichsbank ແລະ ທາງລົດໄຟ Reich. ເຖິງວ່າຈະມີຄໍາທໍານາຍ "ເມກເງິນ" ທັງໝົດ, ເສດຖະກິດເຢຍລະມັນຍັງສືບຕໍ່ລົ້ມລະລາຍ, ຄວາມເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຂອງການຈ່າຍເງິນຕາມສົນທິສັນຍາ Dawes ໃນທີ່ສຸດກໍ່ຖືກຮັບຮູ້ເຖິງແມ່ນວ່າໂດຍພວກໂຫດຮ້າຍທີ່ໂຫດຮ້າຍຕາບອດຂອງການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ແຜນການໜຸ່ມໄດ້ເຂົ້າມາແທນສົນທິສັນຍາ Dawes. ມັນຄາດວ່າຈະນໍາເອົາ "ການບັນເທົາທຸກ". ດຽວນີ້ຈຸດຈົບໄດ້

ມາ.

ກ່ຽວກັບຄວາມຫນ້າຢ້ານກົວຂອງສົນທິສັນຍາ Dawes ເຫຼັ້ມທີ 7 ຂອງທໍາສະໝຸດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ (ລາຄາ 1.80 ຄະແນນ) ໃຫ້ຂໍ້ມູນທີ່ຊັດເຈນທີ່ສຸດ, ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍການພິມຄືນໃໝ່ຂອງຂໍ້ຄວາມຕົ້ນສະບັບພ້ອມກັບຄໍາເຫັນທີ່ຄົບຖ້ວນ. ເຫຼັ້ມທີ 13 ຂອງຊຸດປະຈຸບັນກ່າວເຖິງຈຸດຕົ້ນຕໍຂອງແຜນການຊາວໜຸ່ມ.

Machine Translated by Google

ເສດຖະກິດເງິນກູ້

"ຖ້າລັດຕ້ອງການເງິນ, ລັດຕ້ອງກູ້ຢືມເງິນນີ້ຈາກພົນລະເມືອງຂອງຕົນຜູ້ທີ່ມີເງິນຫຼາຍກວ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຊ້. ລັດຕ້ອງຈ່າຍດອກເບ້ຍຕາມທໍາມະຊາດສໍາລັບການສົ່ງເງິນຄືນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນລັດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເງິນ, ມັນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກພຽງພໍແລ້ວໃນການຮອງຮັບເງິນກູ້ຂອງຕົນ".

ສູດນີ້ໄດ້ຖືກນໍາໃຊ້ໂດຍອະດີດລັດຖະມົນຕີສັງຄົມນິຍົມ ດຣ. ເດວິດ72 ກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນການສົນທະນາທີ່ເບີລິນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງສູດນີ້ຢູ່ທີ່ນີ້ໂດຍເຈດຕະນາເພາະມັນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນທາງທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງແນວຄິດທຶນນິຍົມທີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນຍຸກສະໄໝຂອງພວກເຮົາ; ວ່າລາວເປັນມາກຊິດທີ່ໃຫ້ຄວາມດຶງດູດພິເສດແກ່ທຸກຄົນ.

ດຽວນີ້ຂ້ອຍຮູ້ຈາກການສົນທະນາ ແລະ ການບັນຍາຍຫຼາຍຮ້ອຍຄັ້ງວ່າ ສູດກໍາໜົດຂ້າງເທິງນີ້ແມ່ນໄດ້ມາຈາກໂລກທຶນນິຍົມທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດໃນປະຈຸບັນຢ່າງເຕັມທີ່ ຈົນເກືອບບໍ່ມີໃຜຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງຄໍາອະທິບາຍກ່ຽວກັບເສດຖະກິດດອກເບ້ຍ ແລະ ໜີ້ສິນຂອງລັດ, ແລະ ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງການຊອກຫາຄໍາຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ນີ້ມີເຫດຜົນທາງຈິດໃຈທີ່ງ່າຍດາຍຫຼາຍ, ຄືວ່າຄໍາອະທິບາຍຂ້າງເທິງນີ້ໃຊ້ໄດ້ກັບການຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເງິນຂອງບຸກຄົນທົ່ວໄປພາຍໃນຂອບເຂດຂອງຮູບແບບທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍຂອງເສດຖະກິດ.

ສໍາລັບບຸກຄົນທົ່ວໄປ, ສໍາລັບເສດຖະກິດເອກະຊົນໂດຍທົ່ວໄປ, ປະໂຫຍກນີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງ: "ຖ້າຜູ້ໃດຕ້ອງການເງິນ, ລາວຕ້ອງກູ້ຢືມເງິນນີ້ໂດຍຄິດເຖິງດອກເບ້ຍຈາກຜູ້ທີ່ມີເງິນຫຼາຍກວ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຊ້ໄດ້".

ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຫຼີກລ່ຽງການຕອບຄໍາຖາມກ່ຽວກັບເສດຖະກິດການເງິນແຫ່ງຊາດຈາກທັດສະນະຂອງທຶນນິຍົມສ່ວນຕົວ ແຕ່ຈາກທັດສະນະຂອງລັດຖະບຸລຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າມັນຈະເປັນຄວາມໂຊກຮ້າຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງແທ້ໆ ຖ້າຄົນເຮົາພຽງແຕ່ໂອນວິທີຄິດທາງເສດຖະກິດເອກະຊົນນີ້ໄປສູ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດໂດຍບໍ່ມີການສົງໄສ.

ລັດດ້ວຍເຄື່ອງມືອໍານາດຂອງຕົນ, ອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງຕົນແທ້ໆແລ້ວບໍ່ສາມາດທຽບເທົ່າກັບບຸກຄົນທົ່ວໄປໃດໆໄດ້. ລັດມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ມີອໍານາດສາມຢ່າງ ເຊິ່ງໂດຍອາໄສອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງຕົນ, ລັດສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ ອໍານາດອະທິປະໄຕດ້ານການບໍລິການ, ອໍານາດອະທິປະໄຕດ້ານຫຼຽນ ແລະ ອໍາ ນາດອະທິປະໄຕດ້ານການເງິນ.

ໂດຍອໍານາດອະທິປະໄຕໃນການບໍລິການ, ຄວນເຂົ້າໃຈສິດທິອະທິປະໄຕຂອງລັດໃນການຮຽກຮ້ອງພົນລະເມືອງຂອງຕົນເພື່ອການບໍລິການໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ. ອະທິປະໄຕຂອງລັດຕໍ່ບຸກຄົນນີ້ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍໃນຂອບເຂດທີ່ມີອໍານາດສູງສຸດໃນການຮັບໃຊ້ທະຫານແບບບັງຄັບ ແລະ ຫຼາຍກວ່ານັ້ນໃນການຮັບໃຊ້ສົງຄາມ. ເມື່ອປະເຊີນກັບຄວາມຕ້ອງການທີ່ລັດສາມາດຮຽກຮ້ອງຈາກພົນລະເມືອງຂອງຕົນໃນຍາມສົງຄາມ, ການພິຈາລະນາສ່ວນຕົວທັງໝົດຕ້ອງກ້າວຖອຍຫຼັງ. ຄອບຄົວ, ອາຊີບ, ທຸລະກິດ ແລະ ລາຍໄດ້, ທຸກຢ່າງຕ້ອງຽບສະຫງົບເມື່ອລັດເອີ້ນລູກຊາຍຂອງຕົນມາສູ່ທຸງຊາດ. ແຕ່ລັດສາມາດເອີ້ນພົນລະເມືອງຂອງຕົນບໍ່ພຽງແຕ່ມາຮັບໃຊ້ສົງຄາມເທົ່ານັ້ນ, ລັດສາມາດເອີ້ນພວກເຂົາເຖິງແມ່ນແຕ່ໃນກິດຈະການທາງເສດຖະກິດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ພວກເຮົາຈື່ໄດ້ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການບໍລິການຊ່ວຍເຫຼືອວ່າ, ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ, ກົງກັນຂ້າມກັບການຮັບໃຊ້ທະຫານ, ໄດ້ໃຫ້ການຈ່າຍເງິນທີ່ສູງ ແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆສໍາລັບການບໍລິການທີ່ປະຕິບັດ ດັ່ງນັ້ນໃນໄວໆນີ້ຈຶ່ງມີຮອຍແຕກເລິກເກີດຂື້ນລະຫວ່າງທະຫານແນວໜ້າ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງເສຍສະລະຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າທຸກໆມື້ເພື່ອປະເທດຊາດ - ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງ - ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ໃນບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຢູ່ເບື້ອງຫຼັງແນວໜ້າ, ດ້ວຍຄ່າຈ້າງສູງ. ພຽງແຕ່ຜ່ານໄປ, ການສະແດງທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງປະເທດອື່ນໆທີ່ອີງໃສ່ພັນທະການຮັບໃຊ້ກໍ່ອາດຈະຖືກລະນຶກເຖິງ: ພວກເຮົາລະນຶກເຖິງການກໍ່ສ້າງກໍາແພງຈີນ, ການອ້ອມຮອບເມືອງໃນຍຸກກາງຂອງພວກເຮົາ.

ດັ່ງນັ້ນ, ໃນທາງປະຕິບັດແລ້ວມັນຈະຢືນຢູ່ພາຍໃນອໍານາດອະທິປະໄຕຂອງລັດຢ່າງສົມບູນ

72 ທ່ານ ເອດວາດ ເດວິດ (1863-1930) ໄດ້ດໍາລົງຕໍາແໜ່ງເປັນລັດຖະມົນຕີກະຊວງມະຫາດໄທໃນສາທາລະນະລັດໄວມາ ຕັ້ງແຕ່ເດືອນມິຖຸນາ ຫາ ເດືອນຕຸລາ 1919.

Machine Translated by Google

ຟື້ນຟູ ແລະ ຂະຫຍາຍການບໍລິການແບບມື ແລະ ທີມງານເກົ່າ73 ແລະ ແກ້ໄຂວຽກງານທາງເສດຖະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ກັບພວກເຂົາດ້ວຍວິທີນີ້ ສໍາລັບການກໍາຈັດກໍາລັງທີ່ມີຢູ່.

ອະ ທິປະໄຕດ້ານຫຼຽນ ຂອງລັດແມ່ນແຫຼ່ງອໍານາດທີສອງທີ່ລັດສາມາດຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການເງິນຂອງຕົນໄດ້ໂດຍກົງ. ບໍ່ມີໃຜໂຕ້ຖຽງສິດທິຂອງລັດໃນການຜະລິດຫຼຽນ ຫຼື ອອກທະນະບັດຄັງເງິນ, ແທ້ຈິງແລ້ວນອກເໜືອໄປຈາກນັ້ນ, ລັດໄດ້ຜະລິດເງິນຈາກທຸກແຫຼ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້ໂດຍອາໄສອະທິປະໄຕຂອງຕົນ. ຈາກທອງແດງ, ນິກເກີນ, ເຫຼັກ, ເຄື່ອງປັ້ນດິນເຜົາ, ອາລູມິນຽມ ແລະ ເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ຈາກເຈ້ຍ. ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ຕ້ອງລະນຶກເຖິງເວລາທີ່ລັດຖະບານ Reich ຂອງພວກເຮົາຖືວ່າມັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະອອກຫຼຽນ 100,000,000,000,000 ປະຈໍາວັນ ແລະ ເງິນເຈ້ຍໃໝ່ຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ລົງລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບຄໍາຖາມທີ່ວ່າສິ່ງນີ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ຍອມຮັບໄດ້ຫຼືບໍ່, ພວກເຮົາຕ້ອງລະບຸຢູ່ທີ່ນີ້ພຽງແຕ່ວ່າລັດສາມາດຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນໄດ້ໂດຍອາໄສອະທິປະໄຕດ້ານຫຼຽນຂອງຕົນ, ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ "ກູ້ຢືມເງິນດ້ວຍດອກເບ້ຍຈາກພົນລະເມືອງຂອງຕົນທີ່ມີເງິນຫຼາຍກວ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດໃຊ້".

ອະ ທິປະໄຕທາງດ້ານການເງິນ ຫຼື ອະທິປະໄຕດ້ານພາສີຂອງລັດກໍ່ຈະບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້ໂດຍໃຜ, ແລະ ຜູ້ທີ່ໂຕ້ຖຽງເລື່ອງນີ້ ແລະ ພະຍາຍາມປະຕິບັດມັນໃນທາງປະຕິບັດໃນຖານະບຸກຄົນຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງສິດອໍານາດຂອງລັດໃນຮູບແບບຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່. ອະທິປະໄຕທາງດ້ານການເງິນ ຫຼື ພາສີຂອງລັດ, ນັ້ນຄືສິດຂອງລັດທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພົນລະເມືອງຂອງຕົນໄດ້ຮັບການບໍລິການທາງດ້ານການເງິນ, ແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ແລະ ເກົ່າແກ່ເທົ່າກັບໂຄງສ້າງຂອງລັດ. ຮູບແບບນີ້ຍັງເປັນຮູບແບບທີ່ເປັນທໍາມະຊາດ ແລະ ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຂົງເຂດນີ້ມັນໄດ້ຖືກສະຫງວນໄວ້ໃນສະໄໝຂອງພວກເຮົາເພື່ອປຽນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງການເກັບພາສີໃຫ້ກາຍເປັນເລື່ອງໄຮ້ສາລະ ແລະ ເຮັດໃຫ້ລະບົບພາສີເປັນວິທີການສໍາລັບການປຸ້ນຈີ້ຂອງປະຊາຊົນທັງໝົດເພື່ອສະໜັບສະໜູນອໍານາດທາງດ້ານການເງິນເໜືອຊາດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້, ຄໍາຖາມກ່ຽວກັບການອະນຸຍາດຂອງພາສີບໍ່ຄວນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກັງວົນອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ພຽງແຕ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດສາມາດຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການເງິນຂອງຕົນຜ່ານພາສີໄດ້ດີຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນ, ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ໂດຍວິທີທີ່ບໍ່ເປີດໃຫ້ເສດຖະກິດເອກະຊົນ, ແຕ່ມັນລົບລ້າງຄວາມຈໍາເປັນຂອງລັດໃນການມາພ້ອມກັບຄວາມຕ້ອງການເງິນຂອງຕົນໂດຍຜ່ານການຮັບຮອງເອົາພັນທະການຈ່າຍດອກເບ້ຍໃຫ້ແກ່ນາຍທຶນ.

ແນ່ນອນວ່າ, ລັດ, ເຊັ່ນດຽວກັບບຸກຄົນທົ່ວໄປທຸກຄົນ, ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍຂື້ນຕາມທໍາມະຊາດໃນການຄອບຄຸມຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນໂດຍການເປັນໜີ້ສິນ. ແຕ່ນີ້ແມ່ນດາບສອງຄົມສໍາລັບບຸກຄົນທົ່ວໄປແລ້ວ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ສໍາລັບລັດ, ການສະແດງອອກເປັນພາສາເຢຍລະມັນທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ດີ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໂງ່ທີ່ສຸດທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍທົ່ວໄປ. ແຕ່ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ໂງ່ທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງເປັນການກະທໍາຜິດທາງອາຍາຢ່າງຮ້າຍແຮງກ່ຽວກັບພາລະກິດຂອງລັດໃນຖານະຜູ້ປົກປ້ອງຜົນປະໂຫຍດຮ່ວມກັນ.

ເສດຖະກິດການກູ້ຢືມຂອງລັດຕ່າງໆໄດ້ທໍາລາຍລັດຕ່າງໆ ແລະ ສົ່ງພວກເຂົາໄປຢູ່ໃນມືຂອງການເງິນສາກົນ, ມັນໄດ້ສົ່ງຄວາມຮັ່ງມີຂອງປະເທດຊາດໃຫ້ແກ່ອໍານາດທາງດ້ານການເງິນ, ແລະ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ເງິນກູ້ຢືມຂອງລັດແມ່ນຕົວປີງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ ເຊິ່ງປະເທດຊາດຕ່າງໆບໍ່ສາມາດປົດປອຍຕົນເອງໄດ້ ແລະ ຜ່ານມັນໄປ ພວກມັນຈະລົ້ມສະຫຼາຍຢ່າງບໍ່ມີທາງອອກ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຢຸດຕິຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນີ້ຢ່າງຕັ້ງໃຈ ໂດຍຜ່ານການທໍາລາຍການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ.

ດ້ວຍສິ່ງນີ້, ພວກເຮົາຢູ່ໃນກາງຂອງຂະແໜງການນະໂຍບາຍການເງິນແຫ່ງຊາດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຢູ່ໃນຂະແໜງການທີ່ຄົນເຢຍລະມັນທໍາມະດາບໍ່ຮູ້ສຶກຄືຢູ່ເຮືອນເລີຍ. ຕອນນີ້ຄົນເຮົາຄວນເຮັດແນວໃດກັບຕົວເລກຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ? ພົນລະເມືອງລັດທໍາມະດາໂດຍທົ່ວໄປບໍ່ໄດ້ອ່ານການໂຕ້ວາທີ່ກ່ຽວກັບງົບປະມານ, ແລະລາວມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືທາງສາສະໜາຕໍ່ເສັ້ນທາງລັບ ແລະວິທີການຫຼອກລວງຂອງສິລະປະການເງິນ ຈົນລາວຢາກຫຼີກລ່ຽງສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງເຕັມທີ່. ໃນຈິດໃຕ້ສໍານຶກ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນອນວ່າກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າທຸກໆຄົນມີຄວາມຮູ້ສຶກເລັກນ້ອຍຕໍ່ອະທິປະໄຕດ້ານພາສີຂອງລັດ ແລະ ບໍ່ມີໃຜຢາກຖືກເຕືອນກ່ຽວກັບຕົວເລກ. ພຽງແຕ່ເມື່ອເອກະສານພາສີບິນເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ, ຜູ້ຊາຍສະໄໝໃໝ່ຈຶ່ງສັງເກດວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບລາວຫຼາຍ ແລະ ລາວເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຈາກນະໂຍບາຍການເງິນແຫ່ງຊາດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທຸກປະເພດ.

---

73 ການບໍລິການກະສິກໍາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການໃຊ້ມື ຫຼື ດ້ວຍສັດ, ທີ່ເຈົ້ານາຍຂອງເຂົາເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກຊາວກະສິກອນໃນຍຸກກາງ

Machine Translated by Google

ດຽວນີ້, ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າສັງເກດຫຼາຍທີ່ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວບັນຫາຂອງນະໂຍບາຍການເງິນແຫ່ງຊາດບໍ່ໄດ້ມືດມົວ ແລະ ລຶກລັບຄືກັບທີ່ມັນປາກົດຢູ່ໃນສາຍຕາທຳອິດ, ແທ້ຈິງແລ້ວພວກມັນມີຄວາມຊັດເຈນ ແລະ ງ່າຍດາຍຫຼາຍຈົນທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍກໍ່ໃນຮູບແບບກວ້າງໆຂອງມັນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄຳອະທິບາຍທາງລັດຖະທຳມະນູນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ວ່າລັດມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ຢ່າງດີເພື່ອຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານການເງິນຂອງຕົນ, ເພາະວ່າທຸກຄົນຮູ້ ແລະ ໄດ້ປະສົບໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງວ່າລັກສະນະຂອງອຳນາດອະທິປະໄຕຂອງລັດແມ່ນຫຍັງ, ແລະ ທຸກຄົນໄດ້ຮັບເງິນເຈ້ຍທີ່ອອກໂດຍລັດຢູ່ໃນມືທຸກໆມື້, ແລະ ບໍ່ມີໃຜຖືກຍົກເວັ້ນພາສີ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ທຳມະຊາດທີ່ສຸດໃນໂລກຖ້າລັດຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານການເງິນຂອງຕົນໂດຍສະເພາະໃນສາມວິທີນີ້.

ສຳລັບບຸກຄົນທົ່ວໄປ, ສາມວິທີນີ້ຍັງບໍ່ເປີດ, ເພາະວ່າລາວບໍ່ສາມາດເອີ້ນເພື່ອນບ້ານຂອງລາວໃຫ້ເຮັດວຽກ ຫຼື ເຮັດວຽກເກັບພາສີໄດ້ສຳເລັດ ແລະ ລາວກໍ່ຈະບໍ່ປອດໄພຖ້າລາວພະຍາຍາມພິມເງິນດ້ວຍຕົນເອງ ແລະ ນຳມັນເຂົ້າມາໃຊ້ຈ່າຍ. ສຳລັບລາວ, ມີພຽງວິທີທີ່ຈະເປັນໜີ້ດອກເບ້ຍເທົ່ານັ້ນ, ຖ້າລາວຄິດຢ່າງແທ້ຈິງວ່າລາວສາມາດມີຄວາມສຸກໄດ້ພຽງແຕ່ກັບເງິນຂອງຄົນອື່ນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫຼີກລ່ຽງໜີ້ສິນໄດ້.

ແຕ່ວ່າລັດໂດຍທົ່ວໄປເຫັນວ່າເປັນວິທີດຽວທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການຮັບເອົາເງິນກູ້ທີ່ມີດອກເບ້ຍ - ດັ່ງນັ້ນໜີ້ສິນ, ເມື່ອມັນຕ້ອງການເງິນ ແລະ ນຳໃຊ້ສິດທິອະທິປະໄຕອື່ນໆຂອງຕົນໃນມື້ນີ້ດ້ວຍວິທີລັບໆເພື່ອເກັບໜີ້ສິນທີ່ເກີດຂື້ນຈາກປະຊາຊົນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ຄົນເຮົາສະແຫວງຫາຄຳອະທິບາຍທີ່ສົມເຫດສົມຜົນໂດຍບໍ່ມີປະໂຫຍດ. ແທ້ຈິງແລ້ວບໍ່ມີຄຳອະທິບາຍທີ່ສົມເຫດສົມຜົນສຳລັບມັນ, ມີແຕ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າຄວາມຄິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາເຖິງແມ່ນວ່າໃນເລື່ອງການເມືອງທາງດ້ານການເງິນຂອງຊາດແມ່ນຖືກຊີ້ນຳ ຫຼື ສໍ້ລາດບັງຫຼວງໃນລັກສະນະທຶນນິຍົມສ່ວນຕົວ. ດ້ວຍມົນລະພິດທົ່ວໄປຂອງຄວາມຄິດເຫັນຂອງປະຊາຊົນ, ຄຳອະທິບາຍທີ່ເບິ່ງຄືວ່າມີເຫດຜົນດັ່ງກ່າວສຳລັບນະໂຍບາຍການກູ້ຢືມຂອງລັດດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລາຍງານມາມີບົດບາດອັນໃຫຍ່ຫຼວງ, ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນບົດບາດສຳຄັນທັງໝົດ.

ຊາວຢິວໄດ້ພິສູດຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານຈິດຕະວິທະຍາເຖິງແມ່ນວ່າໃນເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້. ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ມັນຍາກຫຼາຍທີ່ຈະບໍ່ເວົ້າເຖິງການສໍ້ລາດບັງຫຼວງໂດຍກົງຂອງລັດຖະບຸລຸດທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ການສົມມຸດຕິຖານແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ, ແຕ່ໃນກໍລະນີຫຼາຍທີ່ສຸດບໍ່ມີການສໍ້ລາດບັງຫຼວງແຕ່ມີພຽງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນໃນເລື່ອງຂອງລະບົບການເງິນແລະສິນເຊື່ອ, ວິໄສທັດສັ້ນແລະຄວາມພໍໃຈທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າການບໍລິຫານການເງິນຂອງລັດໄດ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ວຸ້ນວາຍແຕ່ແນ່ນອນທີ່ພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຫັນທາງອອກ.

ການພັດທະນາສະຖານະການນີ້ໄດ້ປະກອບສ່ວນໃນລັກສະນະທີ່ສຳຄັນຫຼາຍຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າໃນຕອນທຳອິດຄົນເຮົາຖືວ່າການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ວຽກງານສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່ເຊັ່ນ: ການກໍ່ສ້າງທາງລົດໄຟ, ແລະອື່ນໆ, ເຊິ່ງສັນຍາວ່າຈະສ້າງລາຍຮັບຜ່ານການກູ້ຢືມເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ. ຄົນເຮົາຕັດສິນໃຈດ້ວຍວິທີຕໍ່ໄປນີ້: ຈາກລາຍຮັບຂອງທາງລົດໄຟ ຫຼື ທາງນ້ຳ, ດອກເບ້ຍສາມາດຄຸ້ມຄອງໄດ້ທັນທີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາມີການຄວບຄຸມລາຄາ. ດ້ວຍຊັບພະຍາກອນຂອງຕົນເອງ, ລັດບໍ່ສາມາດດຶງເອົາວຽກງານຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວອອກຈາກຄັງເງິນຂອງຕົນໄດ້ພາຍໃນຄັ້ງດຽວ, ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງໂຊກດີທີ່ຍອມຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານສິນເຊື່ອທີ່ສະເໜີໃຫ້ຂອງທະນາຄານ. ສິ່ງນີ້ຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາຈາກລັດຖະບານໃນການອະນຸມັດພາສີໃໝ່ໃນລັດຖະສະພາຂອງລັດ, ຊັບພະຍາກອນສະພາບຄ່ອງຂອງລັດບໍ່ໄດ້ຖືກຮຽກຮ້ອງ, ແລະທາງລົດໄຟສາມາດຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກເງິນເຫຼືອໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ສິລະປະທີ່ດຶງດູດໃຈຂອງທຶນກູ້ຢືມ, ເຊິ່ງໃນຕົວມັນເອງບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງກັບເງິນໄດ້ຖ້າມັນບໍ່ພົບຜູ້ໃດທີ່ເອົາມັນໄປຈາກມັນ ແລະ ຈ່າຍດອກເບ້ຍໃຫ້ມັນ, ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການປຽນສີດຳໃຫ້ເປັນສີຂາວ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລັດເອງເປັນຜູ້ເກັບດອກເບ້ຍສຳລັບທຶນເອກະຊົນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າການສະທ້ອນທາງເສດຖະກິດທີ່ງ່າຍດາຍທີ່ສຸດຈາກລັດຖະບານ ຫຼື ລັດຖະສະພາທີ່ຮູ້ເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນກໍ່ຄວນຈະນຳໄປສູ່ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ຖ້າຄົນໃດຄົນໜຶ່ງສ້າງທາງລົດໄຟດ້ວຍເງິນຕ່າງປະເທດ ແລະ ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າມັນ, ປີຕໍ່ປີ, ດອກເບ້ຍພຽງແຕ່ 5%, ດ້ວຍທຸກຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນ, ຄົນນັ້ນຈະຈ່າຍຄືນໃນ 20 ປີແລ້ວຈຳນວນທັງໝົດຄັ້ງດຽວ, ໃນ 40

Machine Translated by Google

ຫຼາຍປີແລ້ວສອງເທື່ອແລ້ວ ແຕ່ຍັງມີໜີ້ສິນຄືເກົ່າທີ່ຄ້າງຊໍາລະຢູ່. ຈໍານວນເງິນທີ່ບໍ່ແນ່ນອນເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງເກີນກວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການລົງທຶນເບື້ອງຕົ້ນຫຼາຍເທົ່າ ຕ້ອງໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນມາອີກຄັ້ງໂດຍທາງອ້ອມຈາກປະຊາຊົນ, ປະຊາກອນທັງໝົດ, ຜູ້ທີ່ຕ້ອງຈ່າຍຄ່າຂົນສົ່ງທາງລົດໄຟທີ່ຍົກຂຶ້ນມາຢ່າງແນ່ນອນຕາມຈໍານວນດອກເບ້ຍເຫຼົ່ານີ້. ການປະກາດຄັ້ງດຽວຕໍ່ປະຊາຊົນກ່ຽວກັບການເກັບພາສີທາງລົດໄຟຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນ ຫຼື ອາດຈະດີກວ່າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ການເກັບພາສີເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອນວ່າຈະເປັນການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງເປັນເວລາຫຼາຍປີ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ດົນເທົ່າໃດ, ຍ້ອນວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການຂົນສົ່ງ ແລະ ທາງລົດໄຟຈະກາຍເປັນຊັບສິນທີ່ບໍ່ມີໜີ້ສິນຂອງລັດໃນໄວໆນີ້ ເຊິ່ງຕໍ່ມາຈະຮັບປະກັນລາຍຮັບປະຈໍາປີຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ. ແຕ່ມັນເປັນເລື່ອງເກົ່າທີ່ວ່າຄົນເຮົາຢາກຕັດທາງໝາອອກເທື່ອລະໜ້ອຍ ເພາະວ່າຄົນເຮົາຄິດວ່າມັນຈະເຈັບປວດໜ້ອຍລົງສໍາລັບມັນ. ແນ່ນອນ, ກົງກັນຂ້າມແມ່ນຄວາມຈິງ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການລົງທຶນຂອງໂຄງການແຫ່ງຊາດດັ່ງກ່າວຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈ່າຍໂດຍປະຊາຊົນແທ້ໆ, ແຕ່ຖ້າພວກມັນຖືກພັດທະນາດ້ວຍການກູ້ຢືມ, ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ມີດອກເບ້ຍທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃນໄລຍະເວລາຫຼາຍປີເປັນຫຼາຍເທົ່າຂອງໜີ້ສິນເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໂງ່ຈ້າທາງດ້ານການເງິນທີ່ຈະສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ວຽກງານສາທາລະນະດັ່ງກ່າວຜ່ານການກູ້ຢືມ. ຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວ ພວກເຮົາອາດຈະຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງສິ່ງທີ່ຈະຊ່ວຍກູ້ລັດໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມວຸ້ນວາຍໃນການກູ້ຢືມເງິນ: ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫ້າມລັດໄດ້, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ສໍາລັບວຽກງານທີ່ມີຜົນຜະລິດດັ່ງກ່າວ, ໃຫ້ອອກໃບເຄຣດິດ, ໃບເຄຣດິດຄັງເງິນຂອງລັດ, ແລະ ຈ່າຍຄ່າວຽກງານຕ່າງໆ. ການສ້າງເງິນຂອງລັດດັ່ງກ່າວໃນກໍລະນີທີ່ບໍ່ມີບັນຫາກ່ຽວກັບອັດຕາເງິນເຟີ້ເລີຍ, ເພາະວ່າມີມູນຄ່າໃໝ່ສໍາລັບໂທເຄັນໃໝ່, ຈະແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທັງໝົດໄດ້ພາຍໃນຄັ້ງດຽວ ແລະ ປົດປ່ອຍລັດ ແລະ ປະຊາຊົນຈາກໜີ້ສິນທີ່ມີດອກເບ້ຍໄປສູ່ທຶນເອກະຊົນຕະຫຼອດໄປ.

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ໃນບ່ອນອື່ນ. ການບໍລິຫານການເງິນທີ່ມີຄວາມຊໍານານຄວນຈະສາມາດຈັດແຈງສິ່ງຕ່າງໆໃນລັກສະນະທີ່ວຽກງານຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວຖືກປະຕິບັດຈາກພາສີພິເສດພ້ອມກັບການນໍາໃຊ້ແຫຼ່ງລາຍຮັບອື່ນໆຂອງລັດ ແລະພຽງແຕ່ດ້ວຍການອອກທະນະບັດໃໝ່ບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ. ແນ່ນອນວ່າຄວາມເປັນໄປໄດ້ນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນລະດັບທີ່ສໍາຄັນພຽງແຕ່ຖ້າລາຍຈ່າຍອື່ນໆຂອງລັດທັງໝົດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນລາຍຈ່າຍທີ່ບໍ່ມີປະສິດທິພາບສໍາລັບການບໍລິຫານ, ການບໍລິຫານຍຸຕິທໍາ, ການສຶກສາ, ແລະອື່ນໆ, ສາມາດຄຸ້ມຄອງໄດ້ຈາກເງິນເກີນຂອງວິສາຫະກິດການຄ້າຂອງລັດ.

ເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງເສດຖະກິດທີ່ຂາດດຸນຢ່າງຮີບດ່ວນໃນປະຈຸບັນຂອງທາງລົດໄຟ, ໄປສະນີ, ແລະອື່ນໆ, ສິ່ງນີ້ອາດຟັງຄືວ່າເປັນການເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍ ແຕ່ພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກຈາກຄວາມເປັນໄປໄດ້ດັ່ງກ່າວ, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນໃນປີ 1919 ໃນສິ່ງພິມຄັ້ງທໍາອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນ Süddeutsche Monatshefte (ເດືອນກຸມພາ), "ຈະເປັນແນວໃດຕໍ່ໄປ?" ພາຍໃຕ້ຫົວຂໍ້ "ວິທີການທີ່ຮຸນແຮງ". ມີພຽງພັນທະດອກເບ້ຍຂອງລັດຕໍ່ທຶນເອກະຊົນເທົ່ານັ້ນທີ່ແຍກພວກເຮົາອອກຈາກສະພາບທີ່ເໝາະສົມຂອງເສດຖະກິດການເງິນແຫ່ງຊາດ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນເວລານັ້ນ, ວ່າລັດ, ເມື່ອຕ້ອງການເງິນ, ຕ້ອງສູບເງິນເຂົ້າໃນຕົວມັນເອງດ້ວຍດອກເບ້ຍ, ໄດ້ປ້ອງກັນສິ່ງນີ້.

ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນ, ແລະທຸກຄົນຄວນຈະສາມາດປະຕິບັດຕາມຄໍາອະທິບາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ວ່າລັດບໍ່ໄດ້ມຸ່ງໄປຫາເງິນຕ່າງປະເທດໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນໜີ້, ເມື່ອມັນຕ້ອງການດໍາເນີນບາງສິ່ງບາງຢ່າງ, ຕົວຢ່າງ, ມັນສາມາດຮຽກຮ້ອງການເຮັດວຽກ ແລະ ການບໍລິການເປັນທຶນ ແລະໃນທີ່ສຸດມັນຈະມີເຫດຜົນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໃສໃນການອອກໃບສິນເຊື່ອຄັງເງິນຂອງລັດສໍາລັບເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ, ເພື່ອສ້າງຕັ້ງວຽກງານເຫຼົ່ານີ້ກັບພວກເຂົາໂດຍບໍ່ມີພາລະຂອງປະຊາຊົນ. ຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວຈະມີປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການປົດປ່ອຍວຽກງານດັ່ງກ່າວຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນຈາກທຸກໆພັນທະດອກເບ້ຍ ແລະ ຄ່າທໍານຽມ; ວຽກງານຈະກາຍເປັນຊັບສິນຂອງລັດທີ່ເປັນອິດສະຫຼະ ແລະ ບໍ່ມີໜີ້ສິນທັນທີ. ຈາກລາຍຮັບຂອງວຽກງານ, ບັດເງິນຄັງຂອງລັດທີ່ອອກໃຫ້ສາມາດໄຖ່ ແລະ ທໍາລາຍໄດ້ໃນເວລາສັ້ນໆ; ຜະລິດຕະພັນຂອງວຽກງານດັ່ງກ່າວ, ຫຼື ລາຄາຂົນສົ່ງສິນຄ້າ ແລະ ຜູ້ໂດຍສານ, ສາມາດຫຼຸດລົງໄດ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ການບໍລິການທີ່ດີທີ່ສຸດໂດຍທົ່ວໄປສາມາດໃຫ້ແກ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດ, ລັດສາມາດໄດ້ຮັບແຫຼ່ງລາຍຮັບທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍເຊິ່ງຈະເປັນປະໂຫຍດທີ່ສຸດຕໍ່ຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດທັງໝົດ ແລະ ຍັງຈະເຮັດໃຫ້ລັດເອງເປັນເອກະລາດຈາກການເງິນທີ່ສູງ. ແຕ່ມັນຄວນຈະເປັນ

Machine Translated by Google

ສະນັ້ນ. ເພາະວ່າລັດແມ່ນເຈົ້າຂອງລະບົບການເງິນ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການເງິນຊັ້ນສູງ, ນັ້ນຄື, ມັນຈະເປັນດັ່ງນັ້ນໃນລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໃນອະນາຄົດ.

ມັນເປັນກົນອຸບາຍຫຼອກລວງທາງຈິດໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ ທີ່ທະນາຄານຕ່າງໆໄດ້ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີຂະບວນການຄິດທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງເມື່ອສະແດງອອກແລ້ວ ຈະບໍ່ສາມາດຂັດແຍ້ງໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ ແລະ ໃນການເຮັດໃຫ້ລັດ ແລະ ເສດຖະກິດສັບສົນດ້ວຍປະໂຫຍກທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງ ແລະ ດຶງພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ການເປັນທາດດອກເບ້ຍຂອງທຶນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະແຈ່ມແຈ້ງຄືກັບແສງແດດ, ແຕ່ຜູ້ອ່ານຫຼາຍຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ໄວ້ວາງໃຈຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດທີ່ມີສຸຂະພາບດີຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພຽງແຕ່ບໍ່ຢາກເຊື່ອວ່າຄວາມໂງ່ຈ້າດັ່ງກ່າວສາມາດເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ ແລະ ຢາກສົມມຸດວ່າ: "ນັ້ນບໍ່ສາມາດຖືກຕ້ອງໄດ້, ລັດຖະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໂງ່ໄດ້ຂະໜາດນີ້ - ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕັດສິນເລື່ອງນີ້ໄດ້". ຄໍາສາລະພາບນີ້ຕໍ່ການຂາດການຕັດສິນກ່ຽວກັບຄວາມບໍ່ມີຄວາມສາມາດຂອງລັດໃນເລື່ອງການເມືອງທາງດ້ານການເງິນແມ່ນຂັດແຍ້ງກັບການຊອກຫາຂໍ້ບົກຜ່ອງ ແລະ ການຈົ່ມກ່ຽວກັບມາດຕະການຂອງລັດ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນເປັນຄໍາຖາມຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ກະທົບກະເທືອນທຸກໆຄົນຢ່າງແຮງກ້າທີ່ສຸດໃນກະເປົາເງິນຂອງລາວ.

ເຖິງຄົນເຫຼົ່ານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຝາກທັດສະນະອີກອັນໜຶ່ງໄວ້ໃຫ້ພິຈາລະນາເຊິ່ງແມ່ນ
ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິທີການອະນຸມັດສິນເຊື່ອຜ່ານລັດຖະສະພາແຂວງ ຫຼື ລັດຖະສະພາ Reich.

ວຽກງານຂອງລັດຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກພິຈາລະນາຢ່າງລະອຽດໃນລັດຖະສະພາ. ຫຼັງຈາກການໂຕ້ວາທີທີ່ຍາວນານ, ສິນເຊື່ອໄດ້ຖືກ "ອະນຸມັດ" ໃນທີ່ສຸດ. ພົນລະເມືອງລັດໂດຍສະເລ່ຍເຊື່ອວ່າດຽວນີ້ທຸກຢ່າງເປັນລະບຽບແລະລັດ, ເຊິ່ງເປັນຄົນຮັ່ງມີແລະມີອໍານາດ, ມີເງິນຫຼາຍລ້ານໂດລາທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດແລ້ວ. ຄົນທີ່ສະຫຼາດຫຼາຍອາດຈະຍັງຂູດຫູຂອງເຂົາເຈົ້າແລະເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ, 'ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າພາສີໃໝ່ອີກຄັ້ງ'. ແຕ່ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍອາດຈະຢືນຢັນຢ່າງກ້າຫານວ່າ, ນອກຈາກຜູ້ລິເລີ່ມ - ຜູ້ທີ່ທັງຜູ້ແທນແລະລັດຖະມົນຕີບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເປັນຂອງ, ບາງທີອາດມີພຽງຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທີ່ວ່າການອະນຸມັດສິນເຊື່ອຂະໜາດໃຫຍ່ນີ້ໃນລັດຖະສະພາແຂວງຫຼື Reich ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກການອະນຸຍາດໃຫ້ "ສິນເຊື່ອ" ນີ້ກູ້ຢືມດ້ວຍດອກເບ້ຍໃນທາງອື່ນ. "ການອະນຸມັດສິນເຊື່ອຜ່ານລັດຖະສະພາ" ນີ້ຈຶ່ງໃຫ້ອໍານາດແກ່ລັດຖະມົນຕີທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ¯ , ເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບສິນເຊື່ອນີ້ດ້ວຍດອກເບ້ຍທີ່ທະນາຄານຂະໜາດໃຫຍ່. ດ້ວຍວິທີນີ້, "ການອະນຸມັດສິນເຊື່ອຜ່ານລັດຖະສະພາ" ກາຍເປັນເລື່ອງຕະຫຼົກ, ເລື່ອງຕະຫຼົກ, ສໍາລັບປະຊາກອນທັງໝົດ - ເຊິ່ງໃນການວິເຄາະສຸດທ້າຍຕ້ອງຈ່າຍຄ່າທຶນແລະດອກເບ້ຍ - ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຖານະທີ່ຈະສະໜອງ "ສິນເຊື່ອ" ໄດ້ແທ້ໆ, ບໍ່, ມັນຕ້ອງຖືກສ້າງຂື້ນໂດຍທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່ກ່ອນ.

ສິ່ງທີ່ມີເຫດຜົນ ແລະ ເປັນທໍາມະຊາດພຽງຢ່າງດຽວຄື ໃນກໍລະນີທີ່ມີການອະນຸມັດສິນເຊື່ອຜ່ານລັດຖະສະພາ, ພ້ອມໆກັນ ແລະ ໂດຍອັດຕະໂນມັດກໍຈະມີການອະນຸມັດວ່າ ດຽວນີ້ທະນາຄານຂອງລັດຍັງຈະຈ່າຍ ຫຼື ອະນຸມັດຈໍານວນເງິນທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດໂດຍອີງໃສ່ຄໍາສັ່ງຈ່າຍເງິນຈາກເຈົ້າໜ້າທີ່ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະກອບການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ສິນເຊື່ອໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ, ສໍາລັບສະກຸນເງິນທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ; ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງຖ້າ - ດັ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງທໍາມະດາໃນປະຈຸບັນ - ກ່ອນອື່ນໝົດຕ້ອງຂຽນເງິນກູ້ອອກ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນສິນເຊື່ອທີ່ "ອະນຸມັດ" ແມ່ນຖືກມອບໃຫ້ເປັນຄັ້ງທີສອງໂດຍນາຍທຶນ.

ດຽວນີ້, ຄົນເຮົາອາດຈະສາມາດຮັກສາເງິນທີ່ເຫຼືອຈາກລັດໄດ້ດ້ວຍວິທີນີ້ ແລະ ສິ່ງນີ້ຕ້ອງມີອິດທິພົນທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ສະພາບການທາງການເງິນທົ່ວໄປຂອງປະເທດ, ດັ່ງນັ້ນການຄຸ້ມຄອງສິນເຊື່ອດັ່ງກ່າວຈະດໍາເນີນງານໃນລັກສະນະທີ່ຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາເງິນເຟີ້. ແຕ່ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວນີ້ບໍ່ແມ່ນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ບໍ່ສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້ໂດຍຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານທະນາຄານໃດໆ. ອາດຈະຍອມຮັບວ່າສ່ວນທີ່ນ້ອຍກວ່າຂອງຮ່າງ ແລະ ການຈ່າຍເງິນກູ້ດັ່ງກ່າວແມ່ນຈ່າຍເປັນເງິນສົດ, ມັນເປັນຄໍາຖາມຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ຽວກັບວົງມົນຂອງຜູ້ອອມເງິນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ຊອກຫາທາງໄປທະນາຄານດ້ວຍຮ່າງດັ່ງກ່າວ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ອອມເງິນສອງສາມຮ້ອຍ ຫຼື ພັນມາກທີ່ພວກເຂົາຢາກລົງທຶນໃນໃບຢັ້ງຢືນດອກເບ້ຍ, ໃນເຈ້ຍມະຫັດສະຈັນທີ່ຄົນເຮົາຕ້ອງຕັດອອກພຽງແຕ່ຊິ້ນດຽວໃນແຕ່ລະປີເພື່ອຈະໄດ້ຮັບເງິນຈໍານວນໜຶ່ງໂດຍທີ່ໃບຢັ້ງຢືນບໍ່ມີຄ່າຫຼຸດລົງ. ແຕ່ເງິນທີ່ເຂົ້າທະນາຄານດ້ວຍວິທີນີ້ແມ່ນຂ້ອນຂ້າງ...

Machine Translated by Google

ບໍ່ສຳຄັນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ທະນາຄານທີ່ຝາກເງິນດັ່ງກ່າວໄວ້ບໍ່ໄດ້ໂອນເງິນສົດເຫຼົ່ານີ້ໄປຍັງຄັງເງິນຂອງລັດເລີຍ, ແຕ່ການໂອນເງິນຮ່າງດັ່ງກ່າວແມ່ນດໍາເນີນການໂດຍວິທີການໂອນ ຫຼື ການຊໍາລະເທົ່ານັ້ນ.

ແຕ່ຮ່າງໃຫຍ່ທັງໝົດໃນເງິນກູ້ດັ່ງກ່າວແມ່ນດໍາເນີນການໂດຍນັກລົງທຶນແລ້ວຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ, ໃນທະນາຄານຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໂດຍການໂອນເງິນໂດຍບໍ່ມີເງິນສົດ ຫຼື ຜ່ານຂະບວນການເຮັດທຸລະກໍາທາງທະນາຄານ.

ແລະອື່ນໆ

ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ບໍ່ມີເງິນສົດໃດໆເຂົ້າມາໃນມືຂອງລັດ ແລະ ຖ້າໄດ້ຮັບເງິນສົດດັ່ງກ່າວ, ລັດຕ້ອງມອບເງິນດັ່ງກ່າວທັນທີເພື່ອການປະຕິບັດວຽກງານຂອງຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍ້ໄດ້ປຽບທີ່ຄາດວ່າຈະມີຢູ່ນີ້ຈຶ່ງບໍ່ມີຢູ່. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສິ່ງນີ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ລັດ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້, ອອກໃບຢັ້ງຢືນຫຼັກຊັບ ຫຼື ພັນທະບັດສໍາລັບຈໍານວນເງິນທີ່ກູ້ຢືມ. ພັນທະບັດເຫຼົ່ານີ້ຂອງລັດແມ່ນເອກະສານທີ່ພິມອອກມາຢ່າງລະອຽດ ຫຼື ບໍ່ດີ, ເຊິ່ງມີເຄື່ອງມືໜີ້ສິນທີ່ມີມາດຕະການປ້ອງກັນທັງໝົດຂອງລັດກ່ຽວກັບຈໍານວນເງິນທີ່ໄດ້ຮັບ, ແລະ ນອກຈາກນັ້ນຍັງມີການກໍານົດວັນທີຈ່າຍດອກເບ້ຍທີ່ຈໍາເປັນ ແລະ ໃນໃບຄູປອງຂອງຕົນເອງ, ຄູປອງໂດຍອີງໃສ່ທີ່ລັດສັນຍາວ່າຈະຈ່າຍດອກເບ້ຍທຸກໆໄຕມາດ, ເຄິ່ງປີ ຫຼື ປະຈໍາປີ ສໍາລັບຈໍານວນເງິນທີ່ລະບຸໄວ້ໃນໃບຄູປອງ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ໃນໃບຄູປອງນີ້, ຍັງມີໃບຢັ້ງຢືນການຕໍ່ອາຍຸອີກໃບໜຶ່ງ (talon) ເຊິ່ງໃຫ້ສິດເຈົ້າຂອງໃນການໄດ້ຮັບໃບຄູປອງໃໝ່ ຖ້າໃບທໍາອິດໝົດອາຍຸຫຼັງຈາກໄລຍະເວລາທີ່ແນ່ນອນ.

ບັດນີ້ໃບຢັ້ງຢືນຫຼັກຊັບດັ່ງກ່າວທີ່ອອກໂດຍລັດທີ່ລັດຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດຂອງຕົນສໍາລັບທຶນ ແລະ ດອກເບ້ຍໝາຍເຖິງຄວາມສາມາດໃນການຊື້ຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າຂອງຢ່າງແນ່ນອນ. ເຈົ້າຂອງໃບຢັ້ງຢືນຂອງລັດດັ່ງກ່າວສາມາດຊື້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງສໍາລັບຕົນເອງດ້ວຍໃບຢັ້ງຢືນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ທຸກເວລາ, ບໍ່ວ່າລາວຈະໃຫ້ໃບຢັ້ງຢືນເຫຼົ່ານີ້ໂດຍກົງເປັນການຈ່າຍເງິນ ຫຼື ລາວຂາຍໃບຢັ້ງຢືນເຫຼົ່ານີ້ກ່ອນຢູ່ທີ່ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ ຫຼື ທະນາຄານຂອງລາວ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈ່າຍເປັນເງິນສົດດ້ວຍລາຍໄດ້.

ປະຈຸບັນນີ້ບໍ່ມີຄວາມສົງໃສເລີຍວ່າການອອກໃບຢັ້ງຢືນຫຼັກຊັບໃໝ່ໂດຍລັດໝາຍເຖິງ ການສ້າງກໍາລັງການຊື້ເພີ່ມເຕີມ - ບໍ່ວ່າສິ່ງນີ້ຈະຖືກຕ້ອງ ຫຼື ສົມເຫດສົມຜົນກໍ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສົນໃຈໃນເວລານີ້ - ສິ່ງດຽວກັນນີ້ຈະເກີດຂື້ນຖ້າ, ຕົວຢ່າງ, ລັດພິມເງິນເຈ້ຍໃໝ່. ຄວາມແຕກຕ່າງຈະປະກອບມີຄວາມຈິງທີ່ວ່າໃນກໍລະນີໜຶ່ງ, ໃບຢັ້ງຢືນຫຼັກຊັບຖືກຜະລິດເຊິ່ງພາລະຂອງລັດ, ນອກເໜືອໄປຈາກໜີ້ສິນ, ດ້ວຍ ພັນທະດອກເບ້ຍທີ່ຍືນຍົງ, ໃນຂະນະທີ່ໃນກໍລະນີຂອງການອອກເງິນເຈ້ຍໃໝ່, ພັນທະດອກເບ້ຍບໍ່ໄດ້ຖືກພິຈາລະນາເລີຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາເຫັນແລ້ວວ່າຮູບແບບສຸດທ້າຍໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມຈະເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍກວ່າສໍາລັບລັດ ແລະ ປະຊາຊົນ.

ແຕ່ໃນປັດຈຸບັນ, ຖ້າພວກເຮົາປະຕິບັດຕາມວິທີການຂອງການເງິນດັ່ງກ່າວຕື່ມອີກ, ມັນຈະປາກົດວ່າການໃຫ້ທຶນໂດຍກົງຂອງລັດຂະໜາດໃຫຍ່ເຮັດວຽກກັບການຫຼີກລ່ຽງເສັ້ນທາງການກູ້ຢືມເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງຂໍ້ໄດ້ປຽບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕື່ມອີກ.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າຮູບແບບການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ວຽກງານຂອງລັດທີ່ນໍາໃຊ້ໃນປະຈຸບັນນໍາໄປສູ່ການສ້າງຄວາມສາມາດໃນການຊື້ເພີ່ມເຕີມ, ເຊິ່ງສະແດງອອກໂດຍການອອກໃບຢັ້ງຢືນຫຼັກຊັບໃໝ່. ໃນກໍລະນີນີ້, ຕາມທໍາມະຊາດແລ້ວ, ຈໍານວນເງິນກູ້ໃໝ່ທັງໝົດຈະຖືກມອບໃຫ້ທັງໝົດໃນເທື່ອດຽວ, ເຖິງແມ່ນວ່າທາງລົດໄຟ, ທາງນໍ້າ, ແລະອື່ນໆທີ່ຈະສ້າງຂື້ນໃໝ່ຈະຢູ່ໃນຂັ້ນຕອນການກໍ່ສ້າງເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຍັງບໍ່ມີມູນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງທີ່ຄວນກ່າວເຖິງ.

ຖ້າຄົນເຮົາຫັນໄປໃຊ້ທຶນໃຫ້ແກ່ລັດຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວຕາມວິທີທີ່ຂ້ອຍໄດ້ສະເໜີ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການໂຄສະນາທີ່ມະຫາສານສໍາລັບເງິນກູ້ຈະຫາຍໄປກ່ອນ. ຄົນເຮົາອາດຈະຈື່ໄດ້ວ່າຈໍານວນເງິນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຖືກບໍລິໂພກໂດຍການປະມູນໃນໜັງສືພິມເທົ່ານັ້ນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ອັດຕາສ່ວນທີ່ໃຫ້ແກ່ທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນກໍ່ຫາຍໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ, ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຫຼາຍລ້ານ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄົນເຮົາມັກຈະອອກເງິນກູ້ພາຍໃຕ້ມູນຄ່າທີ່ກໍານົດໄວ້, ຫຼືອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ສໍາລັບພັນທະບັດ 1000 ມາກ, ພຽງແຕ່ 970 ມາກເທົ່ານັ້ນທີ່ຜູ້ຊື້ໃບຢັ້ງຢືນເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຈ່າຍຫຼາຍຫຼືໜ້ອຍກວ່າ, ແລະລາວຍັງໄດ້ຮັບເງິນເຕັມຈໍານວນພ້ອມດອກເບ້ຍ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການສູນເສຍທີ່ຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ.

Machine Translated by Google

ກາຍເປັນພາລະໜັກໃຫ້ແກ່ລັດ ຫຼື ວິສາຫະກິດ ແລະ ເປັນທີ່ໂປດປານຂອງນາຍທຶນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເຮົາມັກຈະ "ຕົບແຕ່ງ" ເງິນກູ້ດັ່ງກ່າວດ້ວຍສິ່ງດຶງດູດອື່ນໆ, ດັ່ງທີ່ການສະແດງອອກຂອງຕະຫຼາດຫຼັກຊັບກ່າວ, ໂດຍການຈັດໃຫ້ມີຜົນປະໂຫຍດພິເສດພິເສດທີ່ອາດຈະລວມເຖິງການຍົກເວັ້ນພາສີ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ຽວກັບເງິນກູ້ເບ້ຍປະກັນໄພຊຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງສິ່ງດຶງດູດທີ່ດີເລີດທີ່ສຸດທີ່ລັດເຄີຍມີມາ. ຜີຮ້າຍຫວຍ ແລະ ການພະນັນໄດ້ຖືກຕັ້ງຂື້ນໃນການບໍລິການຂອງການໂຄສະນາເງິນກູ້ໃນນັ້ນສັນຍາວ່າຈະຈ່າຍເງິນລາງວັນຫຼາຍລ້ານໃນພັນທະບັດ 1000 ມາກຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ; ນອກຈາກນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າການຈ່າຍເງິນໂບນັດໄດ້ຖືກຈັດຂື້ນ, ແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ອັດຕາດອກເບ້ຍທີ່ປະກາດໄວ້ທີ່ 5% ເຊິ່ງຖືກປ້ອງກັນດ້ວຍຂໍ້, ແລະນອກຈາກນັ້ນ, ໃນກໍລະນີຂອງຊຸດພາສີ, ເງິນກູ້ເບ້ຍປະກັນໄພເງິນຝາກປະຢັດໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນຈາກທຸກໆພາສີ! ຈາກບ່ອນທີ່ຄົນເຮົາຕ້ອງການທີ່ຈະໄດ້ຮັບຈໍານວນເງິນມະຫາສານເພື່ອຈ່າຍຄ່າເບ້ຍປະກັນໄພ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດເຫຼົ່ານີ້, ເງິນລາງວັນຫວຍທີ່ດີເລີດເຫຼົ່ານີ້, ບໍ່ມີໃຜຄິດເຖິງ - ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຕ້ອງຊັດເຈນຕໍ່ຜູ້ຊາຍທີ່ຈິງຈັງ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທຸກຄົນວ່າຈໍານວນເງິນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງຖືກດຶງອອກມາຈາກຖົງຂອງປະຊາຊົນອີກຄັ້ງ. ເພາະວ່າ, ຈໍານວນເງິນທີ່ໄດ້ຮັບໃນເວລານັ້ນຖືກນໍາໃຊ້ທັນທີສໍາລັບລາຍຈ່າຍທີ່ຮີບດ່ວນທີ່ສຸດ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອາຊະຍາກໍາທາງດ້ານການເງິນທາງການເມືອງທັງໝົດຕໍ່ປະຊາຊົນ ເຊິ່ງຄົນເຮົາຕ້ອງສົງໄສກັບຄວາມຫຍາບຄາຍທີ່ສົມບູນແບບທີ່ພວກເຂົາຖືກຈັດຕັ້ງຂື້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າຄົນເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເສັ້ນທາງກູ້ຢືມເລີຍ, ແຕ່ໃຊ້ວິທີການສ້າງເງິນໂດຍກົງ, ພາລະທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ບໍ່ຍຸດຕິທໍາທັງໝົດຂອງງົບປະມານຂອງລັດຈະຖືກກໍາຈັດອອກໄປ - ຄົນເຮົາຈະບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງລະດົມທຶນ ຈໍານວນທີ່ຈໍາເປັນທັງໝົດໃນເທື່ອດຽວດ້ວຍເງິນເຈ້ຍໃໝ່, ແຕ່ສິ່ງນີ້ອາດຈະເກີດຂື້ນໄດ້ຊ້າໆ, ເຖິງແມ່ນວ່າວຽກງານໃໝ່ຈະດໍາເນີນໄປ. ນີ້ຈະມີປະໂຫຍດອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕື່ມອີກວ່າບໍ່ສາມາດມີບັນຫາກ່ຽວກັບບັນຫາເງິນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ, ເພາະວ່າເງິນໃໝ່ຈະຖືກມອບໃຫ້ເມື່ອວຽກງານສ່ວນໜຶ່ງທີ່ສໍາຄັນໄດ້ສໍາເລັດແລ້ວເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດຢູ່ທີ່ນີ້ດ້ວຍເງິນທີ່ປົກຄຸມຢ່າງເຕັມທີ່ຜ່ານມູນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງ, ດັ່ງນັ້ນດ້ວຍເງິນທີ່ໝັ້ນຄົງ, ດ້ວຍເງິນທີ່ກົງກັບການເຮັດວຽກຫຼາຍຊົ່ວໂມງ.

ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າຮູບແບບການອອກເງິນໃໝ່ສໍາລັບການກໍ່ສ້າງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງນີ້ ເຊິ່ງເບິ່ງຄືວ່າເປັນທີ່ນິຍົມຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍແຕ່ຢ່າງໃດ. ເພາະວ່າມັນຈະບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງນໍາເອົາເງິນຈໍານວນໜຶ່ງທີ່ເທົ່າກັບຜົນງານທີ່ສ້າງຂື້ນໃໝ່ເຂົ້າມາໝູນວຽນ, ເພາະວ່າທະນະບັດທີ່ອອກໃໝ່ຈະໄຫຼກັບຄືນສູ່ຄັງເງິນຂອງລັດອີກຄັ້ງ; ດັ່ງນັ້ນພວກມັນຈຶ່ງສາມາດອອກໄດ້ອີກຄັ້ງໂດຍບໍ່ຕ້ອງນໍາເອົາຊຸດໃໝ່ເຂົ້າມາໝູນວຽນ. ແລະ ບັດນີ້ ໃຫ້ພວກເຮົາກ້າວໄປອີກບາດກ້າວໜຶ່ງ, ນັ້ນຄື, ໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດການອອກເງິນໃໝ່ຂອງຕົນເອງສໍາລັບລັດພິເສດດັ່ງກ່າວ.

ວຽກງານຕ່າງໆໃນຕົວຂອງມັນເອງແມ່ນບໍ່ຈໍາເປັນເລີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບການອະນຸຍາດ, ແລະໂດຍສະເພາະແມ່ນຄວາມຊັດເຈນຂອງຂະບວນການສະໜອງທຶນໃນການອອກເງິນຂອງຕົນເອງສໍາລັບການກໍ່ສ້າງ ແລະຕ້ອງການທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມມັນເພື່ອຈຸດປະສົງສະເພາະ.

ຂັ້ນຕອນສຸດທ້າຍນີ້ແມ່ນ ການສະໜອງທຶນທີ່ບໍ່ໃຊ້ເງິນສົດຢ່າງສົມບູນ ສໍາລັບວຽກງານຂອງລັດດັ່ງກ່າວ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຂ້າງເທິງແລ້ວ, ມັນເປັນການຜິດພາດທີ່ຈະສົມມຸດວ່າລັດຈະໄດ້ຮັບເງິນສົດຜ່ານເງິນກູ້ເພື່ອຈ່າຍໃຫ້ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ກໍາມະກອນກໍ່ສ້າງທາງລົດໄຟ ຫຼື ໂຮງງານໄຟຟ້າ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຜູ້ປະກອບການຈະຕ້ອງຖອນເງິນຈາກທະນາຄານຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນເງິນສົດທຸກໆອາທິດ ເພື່ອຈ່າຍຄ່າວຽກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສ່ວນທະນາຄານຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຄວາມຕ້ອງການທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງເຫຼົ່ານີ້ໃນຮຸ້ນຄັງເງິນຂອງເຂົາເຈົ້າອີກຄັ້ງຈາກທະນາຄານກາງ ຫຼື ທະນາຄານ Reichsbank ແລະອື່ນໆ. ໃນປັດຈຸບັນ, ໃນຊ່ວງເວລາປົກກະຕິ, ສະພາບຄ່ອງທີ່ມີຢູ່ທັງໝົດພຽງພໍແລ້ວສໍາລັບການຈ່າຍຄ່າແຮງງານປະຈໍາອາທິດຂອງກໍາລັງແຮງງານທັງໝົດ, ແລະມັນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົນໃຈ ຖ້າເປັນຊົ່ວຄາວ, ຕົວຢ່າງ, ກໍາລັງແຮງງານຂະໜາດໃຫຍ່ຖືກລວມຕົວຢູ່ບ່ອນດຽວໃນການກໍ່ສ້າງໂຮງງານໄຟຟ້າ Bavarian Walchensee, ເພາະວ່າ, ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍ່ຈະຕ້ອງຄາດຫວັງ ແລະ ໄດ້ຮັບເງິນຄ່າຈ້າງປະຈໍາອາທິດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຫຼືໄດ້ຮັບເງິນຜ່ານການປະກັນໄພວ່າງງານ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດທົ່ວໄປທີ່ຈະເບິ່ງແຍງຄວາມຕ້ອງການທັງໝົດຂອງວິທີການຊໍາລະເງິນສໍາລັບທົ່ວປະເທດ.

Machine Translated by Google

ເສດຖະກິດ, ບໍ່ວ່າຈະມີແຮງງານຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຖືກຈ້າງງານຊົ່ວຄາວຢູ່ບ່ອນດຽວເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານຂອງລັດຂະໜາດໃຫຍ່ ຫຼືບໍ່.

ການສະໜອງວິທີການຊຳລະຄ່າແຮງງານ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດການໂອນເງິນທີ່ບໍ່ໃຊ້ເງິນສົດອື່ນໆໃຫ້ແກ່ຜູ້ປະກອບການແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງທຸລະກຳການຈ່າຍເງິນ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານະການສິນເຊື່ອເລີຍ.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ເປັນທຳມະຊາດທີ່ສຸດ ຖ້າຫາກວ່າດ້ວຍການອະນຸມັດສິນເຊື່ອສຳລັບວຽກງານຂອງລັດຂະໜາດໃຫຍ່ບາງຢ່າງໂດຍຜ່ານການເປັນຕົວແທນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຂອງປະຊາກອນທັງໝົດຖືກຜູກມັດໃນເວລາດຽວກັນ, ການອະນຸຍາດທີ່ທະນາຄານຂອງລັດອາດຈະ, ໂດຍອີງໃສ່ສິນເຊື່ອທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດເຫຼົ່ານີ້, ປະຕິບັດການຈ່າຍເງິນທີ່ຈຳເປັນ. ແນ່ນອນໃນວິທີປົກກະຕິ - ວ່າການຈ່າຍເງິນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເຮັດໄດ້ພຽງແຕ່ເມື່ອເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດທີ່ມີສັນຍາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ (ພະແນກກະສິກຳ, ພະແນກວິສະວະກຳຖະໜົນຫົນທາງ ແລະ ແມ່ນ້ຳ, ພະແນກກໍ່ສ້າງທາງລົດໄຟ, ພະແນກພິເສດສຳລັບຈຸດປະສົງພິເສດ, ແລະອື່ນໆ) ໄດ້ກວດສອບຈຳນວນເງິນທີ່ຜູ້ປະກອບການຮຽກຮ້ອງ ແລະ ການຈ່າຍເງິນທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມລະບຽບການ ແລະ ສັນຍາ.

ການຫຼອກລວງເງິນກູ້ທັງໝົດທີ່ຖືກໂຍນເຂົ້າໄປ - ເພາະມັນບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກຮູບແບບທີ່ທັນສະໄໝຂອງການຫຼອກລວງປະເທດຊາດ - ແມ່ນບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງເລີຍ ແລະ ເປັນອັນຕະລາຍເທົ່ານັ້ນ.

Machine Translated by Google

ບໍລິສັດ Reichsbank

ທະນາຄານ Reichsbank ບໍ່ແມ່ນທະນາຄານຂອງລັດ, ດັ່ງທີ່ພົນລະເມືອງລັດທີ່ເຊື່ອງ່າຍທຸກຄົນອາດຈະເຊື່ອ, ແຕ່ເປັນບໍລິສັດຫຸ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ທະນາຄານ Reichsbank ຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນສະຖາບັນຂອງລັດ, ເຖິງແມ່ນວ່າລັດມີ, ຈົນຮອດເດືອນມິຖຸນາ 1922, ເມື່ອມັນຖືກ "ປົກຄອງຕົນເອງ" ຢ່າງເຕັມທີ່ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງ Entente, ສິດທີ່ດ້ານກົດລະບຽບບາງຢ່າງ. ແມ່ນແຕ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງທະນາຄານກໍ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ແລະ ຈ່າຍເງິນໂດຍ Reich, ແຕ່ສະພາທີ່ປຶກສາປະກອບດ້ວຍຕົວແທນຂອງໂລກຂອງທະນາຄານໃຫຍ່ ແລະ ຊາວຢິວສາກົນ - ທັງສອງແມ່ນວົງມົນຄົນດຽວກັນ.

ໃນປີ 1873, ສະພາທີ່ປຶກສາແຫ່ງທໍາອິດໄດ້ບັນທຶກໄວ້ໃນບັນດາສະມາຊິກປະມານ 15 ຄົນຄື: Baron Rothschild, ສະມາຊິກສະພາການຄ້າ Bleichröder, ສະມາຊິກສະພາການຄ້າ Mendelssohn, Theodor Plaut, ສະມາຊິກສະພາການຄ້າ Oppenheimer, ສະມາຊິກສະພາການຄ້າ Warschauer ແລະ ສະມາຊິກສະພາການຄ້າ Zwicker, ສະມາຊິກສະພາການຄ້າ Stern, ສະມາຊິກສະພາການຄ້າ Gelpke; ດັ່ງນັ້ນຊາວຢິວໃຫຍ່ສິບເອັດຄົນ ແລະ ເປັນການຕົກແຕ່ງ, ມີສຸພາບບຸລຸດອິກສີຄົນທີ່ມີຊື່ເປັນພາສາເຢຍລະມັນ.

ມັນເປັນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ສະຫຼາດອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ນັກທະນາຄານທີ່ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາແກ່ Bismarck, Bleihröder, ໄດ້ແນະນໍາຕໍ່ Reichschancellor ຜູ້ເກົ່າວ່າ Reichsbank ບໍ່ຄວນພັດທະນາເປັນສະຖາບັນຂອງລັດທີ່ບໍລິສຸດ ເພາະວ່າມັນຈະບໍ່ສາມາດຖືກຍຶດເອົາໂດຍສັດຕູໃນກໍລະນີເກີດສົງຄາມໂດຍອີງໃສ່ຄວາມປອດໄພຂອງຊັບສິນສ່ວນຕົວທີ່ສາກົນຮັບຮູ້, ໃນຂະນະທີ່ໃນຖານະເປັນທະນາຄານຂອງລັດທີ່ບໍລິສຸດ ມັນຈະເປີດຮັບການໂຈມຕີຂອງສັດຕູທັນທີ.

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ຊາວຢິວທີ່ສະຫຼາດຫຼັກແຫຼມ, ພ້ອມກັບນັກການເງິນລາຍໃຫຍ່ຄົນອື່ນໆ, ແນ່ນອນວ່າປາດຖະໜາພຽງແຕ່ຢາກໃຫ້ສະຖາບັນການເງິນຫຼັກຂອງ Reich ເຂົ້າມາຢູ່ໃນຂອບເຂດອໍານາດຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ. ບັນດາສຸພາບບຸລຸດກໍ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນເລື່ອງນີ້ເຊັ່ນກັນ ແລະ Reich ໄດ້ຍົກເລີກຂົງເຂດທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດອັນໜຶ່ງຂອງອະທິປະໄຕຂອງຫຼຽນຂອງຕົນຢ່າງສິ້ນເຊີງ - ສິດໃນການອອກທະນະບັດ.

ໃນປະຈຸບັນ, ທະນາຄານ Reichsbank ດໍາລົງຕໍາແໜ່ງທີ່ພິເສດຫຼາຍໃນລະບົບການເງິນຂອງ Reich ເຢຍລະມັນ, ເຊິ່ງເປັນຕໍາແໜ່ງທີ່ຄົນທີ່ສໍາຄັນໜ້ອຍທີ່ສຸດຍັງເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງເຖິງແມ່ນວ່າໃນທຸກມື້ນີ້ກ່ຽວກັບຜົນສະທ້ອນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຕໍ່ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນ.

ມັນຕ້ອງເປັນໜ້າທີ່ຂອງການສືບສວນສ່ວນບຸກຄົນເພື່ອກວດສອບຢ່າງແນ່ນອນວ່າທະນາຄານໃຫຍ່ໄດ້ໃຊ້ອິດທິພົນທີ່ເດັດຂາດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ Reichsbank ໃນທາງທີ່ຜິດ, ນັບຕັ້ງແຕ່ການສ້າງຕັ້ງ, ຈົນເຖິງຈຸດປະສົງທີ່ເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຂົາ.

ຕາບໃດທີ່ Bismarck ຍັງດໍາລົງຕໍາແໜ່ງ, ທັດສະນະທີ່ເປັນຜູ້ຊາຍຂອງລັດ ແລະ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຕໍ່ລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງໄຮຍິນາ; ມີພຽງຄັ້ງດຽວໃນປະຫວັດສາດທັງໝົດຂອງ Reichsbank ທີ່ Bismarck ໃຊ້ສິດຍັບຍັ້ງຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ Reichsbank, ຄືເມື່ອລາວຫ້າມການຍອມຮັບຮຸ້ນຂອງຣັດເຊຍ. ປະຈຸບັນນີ້, Reichsbank, ພາຍໃຕ້ຄວາມກົດດັນທີ່ເປັນມິດຂອງນັກທະນາຄານສາກົນ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ໄດ້ກາຍເປັນເອກະລາດຢ່າງເຕັມທີ່. ດັ່ງນັ້ນ, ລັດຖະບານ Reichs ຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະປະຕິບັດໃນທາງທີ່ຕັດສິນຕໍ່ການດໍາເນີນທຸລະກິດ.

ການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍຂອງປະເທດຊາດໝາຍເຖິງການປົກຄອງຂອງທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ. ການທໍາລາຍການເປັນຂ້າທາດດອກເບ້ຍແມ່ນໜ້າທີ່ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງລັດທີ່ສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ.

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂື້ນໃນປະຈຸບັນໃນລັດ ແລະ ເສດຖະກິດ - ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກາຍເປັນຄວາມຕ້ອງການດອກເບ້ຍຂອງທຶນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ກັບວຽກງານທີ່ມີຜົນຜະລິດ. ຖ້າທາງລົດໄຟຖືກສ້າງຂື້ນ, ມັນຈະເກີດການກູ້ຢືມຈາກມັນ, ຖ້າສົງຄາມເກີດຂື້ນ, ມັນຈະເກີດການກູ້ຢືມຈາກມັນ, ຖ້າຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ ຫຼື ພະລັງງານນໍ້າຖືກພັດທະນາ, ມັນຈະເກີດການກູ້ຢືມຈາກມັນ, ຖ້າໂຮງງານຖືກຂະຫຍາຍ, ຮຸ້ນໃໝ່ຈະຖືກອອກ, ຖ້າວິສາຫະກິດໃໝ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂື້ນ, ຮູບແບບບໍລິສັດທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍບາງຢ່າງຈະຖືກເລືອກທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ວຽກງານ ແລະ ຄວາມສ່ຽງໄຫຼໄປສູ່ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ສ່ວນແບ່ງຂອງກໍາໄລສ່ວນໃຫຍ່ໃຫ້ກັບນັກລົງທຶນ. ຖ້າມັນບໍ່ໄດ້ດໍາເນີນການຕໍ່ໄປໂດຍຜ່ານການກູ້ຢືມ, ມັນຈະງ່າຍດາຍກວ່າ ແລະ ຫຼາຍກວ່າ...

Machine Translated by Google

ວິທີການພິມເງິນຢ່າງກວ້າງຂວາງແມ່ນຖືກເລືອກ, ເຊັ່ນດຽວກັບໃນຊ່ວງເວລາຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້ໃນປີ 1923, ເຊິ່ງກໍລວມເຂົ້າກັນໃນຜົນປະໂຫຍດສູງສຸດສໍາລັບທຶນຂະໜາດໃຫຍ່. ເຊັ່ນດຽວກັບໃນກໍລະນີຂອງກະສັດ Midas ໃນເລື່ອງລາວ, ຜູ້ທີ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ພະອົງໄດ້ແຕະຕ້ອງໄດ້ກາຍເປັນຄໍາ, ໃນທຸກມື້ນີ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂື້ນກໍກາຍເປັນຫຼັກຊັບທີ່ມີດອກເບ້ຍເຊັ່ນກັນ.

ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ, ພວກທະນາຄານໂລກມີຄວາມຢາກອາຫານທີ່ດີຫຼາຍ ແລະ ຫຼັກຊັບກໍເປັນອາຫານທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກທີ່ສຸດ, ເຊິ່ງແນ່ນອນວ່າເໝາະສົມກັບເຂົາເຈົ້າຢ່າງດີເລີດ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຄາດຫວັງວ່າເຂົາເຈົ້າຈະຫິວໂຫຍຄືກັບກະສັດ Midas, ຜູ້ທີ່ຮູ້ກັນດີວ່າແມ່ນແຕ່ອາຫານໃນປາກຂອງເພິ່ນກໍກາຍເປັນຄໍາ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ກໍາມະກອນຈະຫິວໂຫຍກ່ອນເຈົ້າຂອງດອກເບ້ຍ.

ພວກເຂົາຍັງບໍ່ຄິດທີ່ຈະຍອມແພ້ ຫຼື ຫຼຸດຜ່ອນກົດລະບຽບຂອງພວກເຂົາລົງເລີຍ, ສະນັ້ນກົດລະບຽບດອກເບ້ຍນີ້ຕ້ອງຖືກລະເມີດ.

ບັດນີ້ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ເປີດເຜີຍລັກສະນະທີສາມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຮູບພາບການຂູດຮີດທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍສົມບູນ ແລະ ສະຫຼຸບໃຫ້ຄົບຖ້ວນ ເຖິງແມ່ນວ່າສໍາລັບຄົນທົ່ວໄປກໍຕາມ, ນັ້ນຄື ອັດຕາເງິນເຟີ້.

Machine Translated by Google

ອັດຕາເງິນເຟີ້

ອັດຕາເງິນເຟີ້ແມ່ນການສະແດງອອກທີ່ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຂອງຄວາມທຸກທໍລະມານທາງດ້ານການເມືອງທາງດ້ານການເງິນຂອງພວກເຮົາ. ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ທຸກໆຄົນ - ທຸກໆຄົນທີ່ຕ້ອງຫາລ້ຽງຊີບ - ດ້ວຍຄວາມຮຸນແຮງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ.

ແຕ່ອັດຕາເງິນເຟີ້ມາຈາກໃສ? ຕໍ່ຄໍາຖາມນີ້, ຄົນເຮົາສາມາດໄດ້ຍິນຄໍາອະທິບາຍຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ ເຊິ່ງບາງສ່ວນຖືກນໍາມາຈາກທັດສະນະຄັບແຄບຂອງຜູ້ທີ່ຕອບຄໍາຖາມ, ບາງສ່ວນມາຈາກວັດຈະນານຸກົມຂອງຄໍາຂວັນທີ່ຫຼອກລວງສັງຄົມ, ແລະ ບາງສ່ວນຊີ້ບອກເຖິງສາເຫດທີ່ແທ້ຈິງບາງສ່ວນໂດຍບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງສາເຫດທີ່ກະຕຸ້ນສຸດທ້າຍຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ເມື່ອຄົນເຮົາໄດ້ຍິນສາເຫດເຫຼົ່ານີ້ຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້ທີ່ລະບຸໂດຍພາກສ່ວນຕ່າງໆ, ໃນໄວໆນີ້ຈະບໍ່ມີລະບຽບທາງສັງຄົມ ແລະ ບໍ່ມີອາຊີບໃດໆອີກແລ້ວທີ່ຈະບໍ່ຖືກກໍານົດໂດຍຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງວ່າເປັນສາເຫດຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້.

ສໍາລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຕິດຕາມຄໍາອະທິບາຍຂອງປຶ້ມກ່ຽວກັບການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ, ຄໍາຕອບນັ້ນບໍ່ຍາກທີ່ຈະຊອກຫາ. ຄວາມຜິດເດີມສໍາລັບອັດຕາເງິນເຟີ້ແມ່ນເກີດຈາກພັນທະດອກເບ້ຍຂອງວຽກງານຕໍ່ທຶນ.

ດອກເບ້ຍ - ພາສີ - ອັດຕາເງິນເຟີ້, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນລະບົບຕ່ອງໂສ້ທີ່ມີເຫດຜົນເຊິ່ງເລີ່ມຕົ້ນຈາກ
ຄໍາສັນຍາດອກເບ້ຍທີ່ຮ້າຍແຮງ ແລະ ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນໃນສ່ວນຂອງລັດ, ບັງຄັບໃຫ້ລັດຕ້ອງສະກັດເອົາພັນທະດອກເບ້ຍທີ່ຍອມຮັບຈາກປະຊາຊົນຜ່ານພາສີ; ພາສີ, ແລະ ແທ້ຈິງແລ້ວພາສີທຸກປະເພດ, ພາສີໂດຍກົງ ແລະ ທາງອ້ອມ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພາສີທາງອ້ອມທີ່ໜ້າລັງກຽດທີ່ສຸດ, ພາສີຂອງການປອຍທະນະບັດທີ່ບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍ, ຈາກນັ້ນກໍ່ດຶງເອົາອັດຕາເງິນເຟີ້ເຂົ້າມານໍາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ມັນຍັງສືບຕໍ່ໃນວົງຈອນນິລັນດອນ, ສໍາລັບເງື່ອນໄຂອັດຕາເງິນເຟີ້, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຂອງລັດທີ່ມັນຕົກຢູ່ໃນຄວາມບ້າຄັ່ງຂອງການກູ້ຢືມ, ສະເໜີຄິດວ່າມັນສາມາດຄອບຄຸມໄດ້ພຽງແຕ່ຜ່ານການຍອມຮັບໜີ້ສິນໃໝ່, ໜີ້ສິນໃໝ່ເຫຼົ່ານີ້ມີຜົນປະໂຫຍດໃໝ່ໃນຕົວມັນເອງ, ຜົນປະໂຫຍດໃໝ່ເຮັດໃຫ້ພາສີໃໝ່ມີຄວາມຈໍາເປັນ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍພາສີຄ່ອຍໆລົ້ມເຫຼວຢ່າງສິ້ນເຊີງ, ເພາະວ່າ, ໃນກໍລະນີທີ່ສະກຸນເງິນດັ່ງກ່າວລົ້ມລະລາຍ, ລາຍຮັບພາສີທັງໝົດຍັງຄົງຢູ່ໄກຈາກການຫຼຸດຄ່າເງິນຕາ ແລະ ດຽວນີ້ລັດຍອມຈໍານົນໂດຍບໍ່ມີການຕ້ານທານກັບລັດທິໂບລເຊວິສທາງດ້ານການເງິນຂອງໂຮງພິມເງິນ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປະສົບຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວໃນອັດຕາເງິນເຟີ້ໃນປີ 1923.

ຜົນງານການໂຕ້ວາທີຄັ້ງທໍາອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນອຸທິດໃຫ້ແກ່ການຄົ້ນພົບການເຊື່ອມຕໍ່ເຫຼົ່ານີ້. ໃນຖະແຫຼງການສໍາລັບການທໍາລາຍການເປັນຂ້າທາດດ້ວຍດອກເບ້ຍ74 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພັດທະນາຢ່າງກວ້າງຂວາງໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວກ່ຽວກັບຄວາມສໍາຄັນທີ່ກວ້າງຂວາງຂອງບັນຫາດອກເບ້ຍ, ໃນການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດ: ວິທີແກ້ໄຂ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍໂດຍສະເພາະເຖິງຄວາມໂງ່ຂອງລະບົບເງິນກູ້ຂອງລັດ ແລະ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງກົດໝາຍພາສີທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງມະຫາຊົນມີລາຄາແພງຂຶ້ນ, ເຊິ່ງຜົນຜະລິດຂອງເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຖືກນໍາໃຊ້ຢ່າງສົມບູນສໍາລັບການບໍລິການດອກເບ້ຍ. ໃນຜົນງານການປະທ້ວງພາສີທີ່ຈະມາເຖິງ, ດ້ວຍກົດໝາຍພາສີໃໝ່ຈາກປີ 1920 ແລະ 1921, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບງົບປະມານຂອງ Reichs ສໍາລັບປີ 1918, ຫຼັກຖານທີ່ສະຫຼຸບໄດ້ສະເໜີວ່າການບໍລິຫານການເງິນທັງໝົດຂອງ Reich ແລະ ລັດຕ່າງໆແມ່ນຜູກມັດກັບການບໍລິການດອກເບ້ຍສໍາລັບທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່ຢ່າງສົມບູນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນປຶ້ມຫົວສຸດທ້າຍ, ວິທີການໄດ້ຖືກຊີ້ບອກແລ້ວເຖິງການປ່ຽນແປງຂອງສະຖານະການທີ່ເສື່ອມໂຊມເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຕົວຢ່າງທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ.

ມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ, ຜ່ານການຫຼັ່ງໄຫຼຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດດ້ວຍເງິນເຈ້ຍ,
ອໍານາດຊື້ຂອງເງິນເຈ້ຍນີ້ຕ້ອງຫຼຸດລົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.

ເນື່ອງຈາກເງິນໃນລັກສະນະພາຍໃນສຸດຂອງມັນ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຮູ້ແລ້ວ, ເປັນສັນຍາລັກຂອງວຽກງານທີ່ປະຕິບັດ, ທິດສະດີປະລິມານທີ່ເອີ້ນວ່າຂອງເງິນ, ຢ່າງໜ້ອຍໃນລັກສະນະທີ່ສໍາຄັນຂອງມັນ, ຕ້ອງ

---

74 ອໍານາດຊື້ທີ່ມີທ່າແຮງແມ່ນອໍານາດຊື້ທີ່ບັນທຶກໄວ້ເຊິ່ງບໍ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ຕະຫຼາດໃນປະຈຸບັນ. ສໍາລັບສິ່ງນີ້, ເງິນສົດທີ່ສະສົມໄວ້ພ້ອມທັງທຶນເງິນຝາກປະຢັດທີ່ລົງທຶນຢ່າງໜັກແໜ້ນ.

ກໍາລັງຊື້ທີ່ມີປະສິດທິພາບແມ່ນຈໍານວນທັງໝົດຂອງການຮຽກຮ້ອງຄວາມຕ້ອງການທັງໝົດໃນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ເຊິ່ງຢູ່ໃນຮູບແບບຂອງເງິນສົດ
ຫຼື ໃນຮູບແບບຂອງຫຼັກຊັບ ຖືກນໍາໃຊ້ໃນຕະຫຼາດສິນຄ້າ ແລະ ຊອກຫາວິທີທີ່ຈະຫັນປ່ຽນຕົວເອງໃຫ້ກາຍເປັນສິນຄ້າວັດຖຸ.
ອໍານາດການຊື້ທີ່ມີທ່າແຮງສາມາດຫັນປ່ຽນໄດ້ທຸກເວລາໃຫ້ມີປະສິດທິພາບ, ໃນກໍລະນີຂອງປະກົດການນີ້, ຄົນເຮົາເວົ້າເຖິງ "ການຫຼົບໜີຈາກເຄື່ອງໝາຍ".

Machine Translated by Google

ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກພວກເຮົາ. ທິດສະດີນີ້ສອນວ່າ ຈຳນວນເງິນທີ່ພົບເຫັນໃນການໄຫຼວຽນຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຕ້ອງຢູ່ໃນສາຍພົວພັນທີ່ໝັ້ນຄົງຖ້າການປ່ຽນແປງຂອງອຳນາດການຊື້ບໍ່ເກີດຂື້ນ. ເງິນຢືນຢູ່ໃນລະດັບໃດໜຶ່ງທຽບກັບສິນຄ້າຄົງຄັງ ແລະ - ຄິດໄລ່ຈາກປະລິມານສິນຄ້າ - ຈຳນວນໜ່ວຍມູນຄ່າທີ່ແນ່ນອນຂອງສະກຸນເງິນແບບດັ້ງເດີມທີ່ຜະລິດອອກມາ, ນັ້ນຄືລາຄາສະເລ່ຍຂອງສິນຄ້າ. ໃນທີ່ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເນັ້ນໜັກເຖິງຄຳຄຸນນາມ 'ສະເລ່ຍ' ຢ່າງແຮງ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເຮົາຕ້ອງໄປໄກກວ່ານັ້ນ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ລະດັບລາຄາສະເລ່ຍ - ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນຈຳນວນຂອງລາຄາສ່ວນບຸກຄົນ - ຢືນຢູ່ໃນການຂື້ນກັບຈຳນວນອຳນາດການຊື້ທີ່ມີຢູ່ທັງໝົດໃນປະເທດ. ແຕ່ອຳນາດການຊື້ແມ່ນແນວຄວາມຄິດທີ່ຄົບຖ້ວນກວ່າພຽງແຕ່ຈຳນວນຊັບສິນເງິນສົດເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການຫຼົງທາງຢູ່ທີ່ນີ້ຫຼາຍໃນລາຍລະອຽດທາງເສດຖະກິດ, ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຄຳຖາມກ່ຽວກັບອຳນາດການຊື້ທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ມີທ່າແຮງໃນຜົນກະທົບຂອງມັນຕໍ່ລາຄາຕ້ອງໄດ້ຮັບການກ່າວເຖິງຢູ່ທີ່ນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນເປັນທີ່ແນ່ນອນວ່າ, ຕົວຢ່າງ, ການຄູນພັນເທົ່າຂອງສະກຸນເງິນທີ່ໄຫຼວຽນຕ້ອງນຳມາເຊິ່ງການຄູນປະມານພັນເທົ່າຂອງລາຄາຕາມທຳມະຊາດ. ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ມັນບໍ່ແມ່ນລາຄາທີ່ເພີ່ມຂື້ນແທ້ໆ, ອຳນາດການຊື້ຂອງເຄື່ອງໝາຍການຄ້າໄດ້ຫຼຸດລົງໃນທາງກົງກັນຂ້າມກັບການຄູນຂອງຈຳນວນເງິນຂອງສະກຸນເງິນ.

ສາເຫດພື້ນຖານຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້ແມ່ນ - ພັນທະດອກເບ້ຍຂອງລັດ. ພັນທະດອກເບ້ຍນີ້ເຮັດໃຫ້ການເກັບພາສີມີຄວາມຈຳເປັນ, ເພາະວ່າລັດສາມາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ລັດຕ້ອງສະກັດເອົາຈາກພົນລະເມືອງຂອງຕົນໃນຮູບແບບໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

ການປຸ້ນຈີ້ພົນລະເມືອງໂດຍລັດໃນຮູບແບບນີ້, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແລ້ວ, ມີສາມຢ່າງຄື:
ບໍ່ວ່າຈະຜ່ານພາສີໂດຍກົງ ຫຼື ໃນຮູບແບບທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍກວ່າຜ່ານພາສີທາງອ້ອມ ຫຼື ໃນຮູບແບບພິເສດທາງອ້ອມຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້. ຮູບແບບສຸດທ້າຍແມ່ນໜ້າຄັດຄ້ານທີ່ສຸດ, ມັນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ລັດທີ່ລົ້ມລະລາຍພະຍາຍາມຮັກສາຄວາມໝັ້ນຄົງໄວ້ - ມັນເປັນການປອມແປງທີ່ສົມບູນແບບທີ່ສຸດ. ແຕ່ຮູບແບບສຸດທ້າຍນີ້ເປັນອັນຕະລາຍຫຼາຍໂດຍສະເພາະເພາະວ່າດ້ວຍເຫດນີ້ຄວາມຮັ່ງມີຂອງເງິນຝາກປະຢັດຂອງສ່ວນທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ດຸໝັ່ນທີ່ສຸດຂອງປະຊາກອນຈຶ່ງຖືກທຳລາຍຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນບົດທີ່ໜ້າຕົກໃຈທີ່ສຸດໃນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ. ຫຼາຍຮ້ອຍພັນຄົນຂອງກຳມະກອນ, ພະນັກງານ, ເຈົ້າໜ້າທີ່, ສະມາຊິກຂອງອາຊີບເສລີ, ທ່ານໝໍ, ວິສະວະກອນ, ແລະອື່ນໆ ທີ່ມີຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍຮ້ອຍພັນຄົນ ໄດ້ອອມເງິນໄວ້ເພື່ອຕົນເອງ ແລະຄອບຄົວຕະຫຼອດຊີວິດ, ຜ່ານການເຮັດວຽກຢ່າງໜັກໜ່ວງ ແລະ ບໍ່ອິດເມື່ອຍ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດມີຄວາມສຸກກັບໄວຊະລາທີ່ບໍ່ມີການດູແລ ແລະເປັນອິດສະຫຼະ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເກັບເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນເຊັນໆ ແລະ ເປັນເຄື່ອງໝາຍ, ແລະ ທຸກໆເຄື່ອງໝາຍໝາຍເຖິງການຮັບປະກັນຄ່າຄອງຊີບຂັ້ນຕໍ່າສຳລັບທຸກໆມື້ໃນໄວຊະລາ. ແຕ່ລັດ, ເຊິ່ງຄົນທີ່ໂຊກຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ມອບໝາຍເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນໃດໆ, ໃນອັດຕາເງິນເຟີ້ໃນປີ 1923, ສຳລັບເຄື່ອງໝາຍທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ມັນໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງເປັນເງິນຝາກປະຢັດ - ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລາທີ່ເງິນເຊັນທີ່ປະຢັດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຝາກໄວ້ໃນເວລານັ້ນໃນຕ່ອນຄຳເຫຼືອມ - ປະມານ 30 ລ້ານເຄື່ອງໝາຍເຈ້ຍ75, ແຕ່ມັນໄດ້ໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກການຫຼຸດລົງຂອງສະກຸນເງິນທີ່ເກີດຈາກຕົວມັນເອງ ແລະ ກ່າວວ່າ: ເຄື່ອງໝາຍ = ເຄື່ອງໝາຍ. ດ້ວຍສິ່ງນັ້ນ, ມັນໄດ້ປຸ້ນເອົາຜົນງານຕະຫຼອດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າທັງໝົດ ແລະ ຍູ້ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ຂົມຂື່ນທີ່ສຸດ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ພວກເຂົາຖືກລັດຫຼອກລວງດ້ວຍການບໍລິຈາກທີ່ໜ້າສົງສານ ແລະ ທຸກທໍລະມານ, ອົງການການກຸສົນເອກະຊົນຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າມາຊ່ວຍເຫຼືອ - ແຕ່ຮູບແບບນີ້ແມ່ນໜ້າອັບອາຍໂດຍສະເພາະສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ, ເພາະວ່າຈາກມືເອກະຊົນ, ຂອງຂວັນເຫຼົ່ານີ້ຍັງຄົງເປັນຂອງຂວັນທີ່ແທ້ຈິງ, ຂອງຂວັນການກຸສົນທີ່ຄົນທີ່ໂຊກຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງຮູ້ສຶກຂອບໃຈ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນເລື່ອງຂອງການປຸ້ນຈີ້ສິດທິທີ່ຫາມາໄດ້ຢ່າງມີການຈັດຕັ້ງ. ຂອງສິດທິທີ່ຖ້າພວກມັນຖືກຟື້ນຟູ, ຈະບໍ່ເປັນການ "ຂອບໃຈ" ຈາກຜູ້ທີ່ຖືກປຸ້ນຈີ້ຢ່າງຈຳເປັນ.

75 ເຄື່ອງໝາຍເຈ້ຍໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂື້ນໃນເດືອນສິງຫາ 1914 ເນື່ອງຈາກການຫຼຸດລົງຂອງເຄື່ອງໝາຍ, ແລະການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງເຄື່ອງໝາຍຄຳ ແລະ ຄຳກໍ່ຖືກປະຖິ້ມ. ອັດຕາເງິນເຟີ້ຍັງສືບຕໍ່ເພີ່ມຂື້ນຈົນຮອດເດືອນພະຈິກ 1923, ເມື່ອສະກຸນເງິນໄດ້ຮັບການສະຖຽນລະພາບໂດຍຜ່ານການປະກາດການສ້າງເຄື່ອງໝາຍເຊົ່າໃໝ່ທີ່ມີມູນຄ່າ 1 ພັນຕື້ເຄື່ອງໝາຍເຈ້ຍ. ເຄື່ອງໝາຍເຊົ່າ, ເຊິ່ງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນປີ 1924, ໄດ້ຖືກປ່ຽນແທນໃນປີດຽວກັນໂດຍ Reichsmark.

Machine Translated by Google

ພວກເຮົາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນແລ້ວໃນຂໍ້ຄວາມອື່ນໆກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າຫຼັກການທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງໄດ້ແກ້ແຄ້ນຢ່າງໜ້າຢ້ານກົວຕໍ່ຄົນທຸກຍາກເຫຼົ່ານີ້ - ແທ້ຈິງແລ້ວແມ່ນອຸດົມການຂອງເງິນບໍານານທຶນ. ບໍ່ແມ່ນວ່າວົງການເຫຼົ່ານີ້ສົມຄວນໄດ້ຮັບຊະຕາກໍານີ້, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ - ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ອັນມີກຽດຂອງລັດແຫ່ງຊາດທີ່ຈະຊົດເຊີຍຄົນທີ່ຖືກປຸ້ນເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນຍັງມີຄວາມຫວັງວ່າບົດຮຽນທີ່ໜ້າຢ້ານກົວນີ້ຈະສືບຕໍ່ສັ່ນສະເທືອນໃນຈິດໃຕ້ສໍານຶກຂອງປະຊາຊົນ ແລະວ່າອຸດົມການເງິນບໍານານທຶນຈະຈົມລົງ ແລະຈະຊ່ວຍໃຫ້ອຸດົມການການອອມເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງ - ແນວຄວາມຄິດຂອງເຢຍລະມັນຢ່າງບໍລິສຸດກ່ຽວກັບການດູແລຜູ້ສູງອາຍຸ, ການດູແລແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍຜ່ານການສ້າງເຮືອນຂອງຕົນເອງ, ທົ່ງນາ ແລະ ສວນ, ແລະອື່ນໆ - ໄປສູ່ຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ໄຊຊະນະ.

ຮູບແບບທີສອງຂອງການປຸ້ນຈີ້ພົນລະເມືອງໂດຍລັດທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງແມ່ນພາສີທາງອ້ອມ. ພາສີທາງອ້ອມ, ໃນຜົນສະທ້ອນຂອງມັນ, ແມ່ນອາຊະຍາກໍາທາງສັງຄົມຢ່າງແທ້ຈິງ. ຢ່າງໂຫດຮ້າຍ ແລະ ບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ໃນຮູບແບບທີ່ບໍ່ມີໃຜສາມາດຫຼີກລ່ຽງໄດ້, ມັນສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ປະຊາກອນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນຮັ່ງມີໂດຍທົ່ວໄປບໍ່ຄ່ອຍໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກພາສີທາງອ້ອມ.

ພາສີໂດຍກົງ, ຖ້າມັນຖືກຈັດອັນດັບຕາມຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດທາງເສດຖະກິດຂອງຜູ້ເສຍພາສີ, ໃນຕົວຂອງມັນເອງແມ່ນພາສີທີ່ຍຸດຕິທໍາ ແລະ ຖືກຕ້ອງ. ພາສີໂດຍກົງຍັງເປັນການຈ່າຍເງິນປະກອບສ່ວນໃຫ້ແກ່ລັດສໍາລັບວຽກງານຂອງຊຸມຊົນ, ບໍ່ແມ່ນພາສີທີ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ການຜະລິດມີລາຄາແພງຂຶ້ນ, ເພາະວ່າມັນຄວນຈະຖືກເກັບພຽງແຕ່ບ່ອນທີ່ມີສ່ວນເກີນຕົວຈິງນອກເໜືອຈາກການຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານຊີວິດທີ່ພຽງພໍ. ແຕ່ດັ່ງທີ່ພາສີໂດຍກົງຖືກປະຕິບັດໃນປະຈຸບັນ, ມັນ, ເຊັ່ນດຽວກັບອັດຕາເງິນເຟີ້, ເທົ່າກັບການປຸ້ນຈີ້ຢ່າງດຽວ ແລະ ວາງຕົວເອງຢູ່ໃນຄວາມຂັດແຍ້ງໂດຍກົງກັບການຮັບປະກັນຊັບສິນທີ່ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 153 ຂອງລັດຖະທໍາມະນູນ Weimar.

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ຂໍໃຫ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດຢູ່ທີ່ນີ້ກັບອັດຕາເງິນເຟີ້ ເຊິ່ງໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວແມ່ນຜົນມາຈາກພັນທະດອກເບ້ຍຂອງລັດຕໍ່ການເງິນສາກົນ. ມັນເປັນເລື່ອງຂອງການດູດເລືອດທີ່ຍືນຍົງຈາກອົງການເສດຖະກິດຂອງປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງອໍານາດທາງດ້ານການເງິນເໜືອຊາດ ທີ່ລັດຂອງພວກເຮົາເອງເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ເກັບພາສີ.

ມັນເປັນເລື່ອງຂອງຮູບແບບທີ່ພິເສດຂອງອັດຕາເງິນເຟີ້ - ອັດຕາເງິນເຟີ້ທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍ.
ອັດຕາເງິນເຟີ້ຕາມທໍາມະຊາດເກີດຂຶ້ນເມື່ອການເກັບກ່ຽວບໍ່ພຽງພໍ ຫຼື ມີການລະບາດຂອງພະຍາດລະບາດໃນປະເທດ, ເມື່ອຄວາມຕ້ອງການຕາມທໍາມະຊາດສູງກວ່າການສະໜອງທີ່ມີຢູ່.
ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ອັດຕາເງິນເຟີ້ດັ່ງກ່າວມັກຈະເປັນພຽງຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ປີທີ່ອຸດົມສົມບູນຕໍ່ໄປຈະລົບລ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ລາຄາກັບຄືນສູ່ລະດັບທໍາມະຊາດ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ອັດຕາເງິນເຟີ້ແບບທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍແມ່ນຄືກັບໄຟທີ່ລຸກໄໝ້ທີ່ບໍ່ດັບຈົນກວ່າມັນຈະໄດ້ເຜົາຜານຊັບສົມບັດທັງໝົດຂອງໂລກ ແລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດຊາດທັງໝົດກາຍເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍທາງດ້ານການເງິນສາກົນ - ຫຼືຈົນກວ່າການເປັນທາດຂອງດອກເບ້ຍຈະຖືກທໍາລາຍ.

Machine Translated by Google

ການປະຕິຮູບທາງດ້ານການເງິນແຫ່ງຊາດ

ຫຼັງຈາກການວິນິດໄສຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບພະຍາດທາງດ້ານການເງິນຂອງລັດຂອງພວກເຮົາ, ມາຮອດປະຈຸບັນ, ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ພວກເຮົາອາດຈະຫວັງວ່າຈະສາມາດໃຫ້ໃບສັ່ງຢາທີ່ຖືກຕ້ອງສໍາລັບວິທີແກ້ໄຂໄດ້.

ລະບຽບການ ແລະ ມາດຕະການເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຄວບຄຸມການຫັນປ່ຽນຈາກສະຖານະການໃນປະຈຸບັນໄປສູ່ຮູບແບບອະນາຄົດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງວຽກງານນີ້. ສໍາລັບມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກຕ້ອງຕາມແນວທາງທົ່ວໄປທີ່ວ່າຜ່ານມາດຕະການເຫຼົ່ານີ້ບ່ອນທີ່ເປັນໄປໄດ້ທຸກໆການລົບກວນຂອງຊີວິດທາງເສດຖະກິດຕ້ອງໄດ້ຮັບການຫຼີກລ່ຽງ. ຕາມທໍາມະຊາດແລ້ວມັນຈະບໍ່ເກີດຂື້ນໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮຸນແຮງທີ່ແນ່ນອນຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ທີ່ນັ້ນ ແລະ ໂດຍບໍ່ມີການແຊກແຊງຊົ່ວຄາວ ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າໃນກໍລະນີຂອງການຜ່າຕັດທີ່ກຽມພ້ອມຢ່າງລະມັດລະວັງທີ່ສຸດ, ມັນບໍ່ໄດ້ເກີດຂື້ນໂດຍບໍ່ມີການສູນເສຍເລືອດເລັກນ້ອຍທີ່ແນ່ນອນ.

ເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາແມ່ນ ການທໍາລາຍອໍານາດການປົກຄອງທີ່ໜ້າສົນໃຈ.

ມາດຕະການທໍາອິດ ແລະ ພື້ນຖານ, ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການຍອມມອບລະບົບການເງິນແຫ່ງຊາດໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນເອກະຊົນ, Reichsbank, plc., ແມ່ນການເອົາ Reichsbank ໄປສູ່ລັດ.

ມັນຕ້ອງເປັນທີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວຈາກຂອບເຂດຂອງທະນາຄານນີ້ວ່າ "Reichsbank" ຕ້ອງເປັນສະຖາບັນຂອງ Reich ຄືກັນກັບ Reichspost ຫຼື Reichscourt. ມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະກາດຢ່າງແນ່ນອນວ່າເປັນການຫຼອກລວງຄວາມຄິດເຫັນຂອງສາທາລະນະຊົນວ່າ Reichsbank, ຮູບພາບ, ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ໃຊ້ຊື່ນີ້.

ໜ້າວຽກຂອງທະນາຄານ Reichsbank ທີ່ແທ້ຈິງຕ້ອງມີສອງຢ່າງຄື: ຫນຶ່ງ, ການສະໜອງທຸລະກິດທາງດ້ານການເງິນຂອງ Reich ຕ້ອງຂື້ນກັບມັນ, ຕາບໃດທີ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ສາມາດສະໜອງໄດ້ໂດຍຕໍາແຫນ່ງບໍລິຫານສ່ວນບຸກຄົນເອງ ແລະ ໂດຍກົງ, ດັ່ງທີ່ນີ້ແມ່ນກໍລະນີຂອງໄປສະນີ ແລະ ທາງລົດໄຟ, ແລະ ອັນທີສອງ, ມັນຕ້ອງສ້າງການສະໜັບສະໜູນທີ່ເຂັ້ມແຂງສໍາລັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດໃນການໄກ່ເກ່ຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງທຸລະກໍາການຈ່າຍເງິນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ໜ້າທີ່ຂອງມັນຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າມີຊັບສິນເງິນສົດພຽງພໍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງສໍາລັບທຸລະກໍາທາງດ້ານການເງິນ.

ສໍາລັບວຽກງານຕ່າງໆນີ້, ມັນຕ້ອງເປັນອົງການບໍລິຫານຂອງການບໍລິຫານການເງິນແຫ່ງຊາດ, ເຊິ່ງຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ມັນຢ່າງເຕັມທີ່. ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງ Reichsbank ຕ້ອງເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂອງລັດ, ເຊັ່ນດຽວກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນອື່ນໆເຊັ່ນກັນ. ສະພາທີ່ປຶກສາ, ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍຕົວແທນຂອງຊາວຢິວໃຫຍ່, ເຊັ່ນດຽວກັບໃນປະຈຸບັນ, ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມຈໍາເປັນເລີຍ. ມັນພຽງພໍແລ້ວຖ້າຜູ້ບັນຊາການພິເສດຂອງລັດສໍາລັບການຊີ້ນໍາການດໍາເນີນງານທາງດ້ານການເງິນຂອງທະນາຄານ, ຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບການດໍາເນີນງານທາງດ້ານການເງິນຂອງທະນາຄານ, ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍລັດ. ວຽກງານຂອງທະນາຄານຈະຖືກຈໍາກັດຢ່າງແນ່ນອນໂດຍກົດໝາຍ Reichsbank ຂອງຕົນເອງ ເພື່ອໃຫ້ການດໍາເນີນງານທາງດ້ານການເງິນຂອງທະນາຄານຈະໃຫ້ການຮັບປະກັນວ່າສະຖາບັນຂອງ Reichsbank ຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງຊາດເທົ່ານັ້ນ.

ແຕ່ດຽວນີ້ພວກເຮົາມີສະຖາບັນການທະນາຄານທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການເຫຼົ່ານີ້ທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງວາງໄວ້ຕໍ່ Reichsbank ຢ່າງສົມບູນ. ນີ້ແມ່ນທະນາຄານລັດ Bavarian. ທະນາຄານລັດ Bavarian ແມ່ນທະນາຄານແຫ່ງຊາດຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລະບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດຢືນຢັນໄດ້ວ່າມັນບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນຖານະເປັນສະຖາບັນການທະນາຄານໃນທາງທີ່ບໍ່ສາມາດຄັດຄ້ານໄດ້. ນີ້ແມ່ນຕາມທໍາມະຊາດດ້ວຍຂໍ້ແມ້ວ່າມັນຍັງໄດ້ເຮັດວຽກຕາມຮີດຄອງປະເພນີທົ່ວໄປຂອງເສດຖະກິດທຶນນິຍົມທີ່ມີດອກເບ້ຍ. ແຕ່ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ທະນາຄານນີ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ທຸລະກໍາທາງການເງິນໂດຍບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງກໍາໄລສໍາລັບທຶນຂອງທະນາຄານເປັນໜ້າທີ່ທໍາອິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງປະກົດການທີ່ໜ້າສັງເກດຫຼາຍດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ວ່າທະນາຄານ, ດ້ວຍທຶນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ສຸດຂອງຕົນເອງພຽງແຕ່ 8,000,000 ມາກ, ແມ່ນຢູ່ໃນຖານະທີ່ດີທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄວາມຕ້ອງການທັງໝົດຂອງທຸລະກໍາທາງການເງິນ ແລະ ຄຸ້ມຄອງລາຍຮັບຫຼາຍພັນລ້ານ.

ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ບໍ່ໜ້າສົນໃຈທີ່ຈະລະບຸວ່າ, ໃນ ປຶ້ມປະຈໍາປີຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ (ປຶ້ມປະຈໍາປີຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ Saling, ປຶ້ມຄູ່ມືສໍາລັບນັກລົງທຶນ ແລະ ຜູ້ຖືຫຸ້ນ, ສໍາລັບປີ 1914/15, ນໍາສະເໜີໂດຍ

Machine Translated by Google

ທະນາຄານເຢຍລະມັນ), ການມີຢູ່ຂອງທະນາຄານລັດບາວາເຣຍແຫ່ງນີ້ (ໃນເວລານັ້ນຍັງເປັນ "ທະນາຄານລາດຊະວົງບາວາເຣຍ") ແມ່ນຖືກລະເລີຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີໂອກາດ ແລະ ສະຖານທີ່ທີ່ຈະກ່າວເຖິງມັນຢູ່ໃນໜ້າ 644 ຂອງປື້ມຄູ່ມືນີ້ຂອງສະຖາບັນລັດທີ່ສຳຄັນແຫ່ງນີ້. ແຕ່ທະນາຄານທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ເປົ້າໝາຍທຶນນິຍົມເອກະຊົນຢ່າງຈະແຈ້ງ, ສໍາລັບການເງິນສູງ, ບໍ່ແມ່ນທະນາຄານ.

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສັງເກດຕື່ມອີກວ່າ ຫຼັງຈາກສົງຄາມ ແລະ ຍຸກສະໄໝຂອງພັກໂບລເຊວິສ ມິວນິກ ທັນທີ, ຄວາມພະຍາຍາມໄດ້ດໍາເນີນໄປເພື່ອວາງທະນາຄານລັດບາວາເຣຍ "ໃຫ້ກວ້າງຂວາງກວ່າເກົ່າ", ເຊັ່ນດຽວກັບການສະແດງອອກທາງວິຊາການຂອງຕະຫຼາດຫຼັກຊັບທີ່ໜ້າຍິນດີສໍາລັບມັນ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະຖາບັນເອກະລາດນີ້ສາມາດໃຊ້ໄດ້ສໍາລັບ "ການສ້າງກໍາໄລ" ຂອງທຶນເອກະຊົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງມີຮູບແບບທີ່ຖືກຮັກສາໄວ້ໃນທາງປະຕິບັດໃນທະນາຄານລັດບາວາເຣຍ. ການຄັດຄ້ານທີ່ວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະດໍາເນີນທຸລະກິດທະນາຄານໃນຖານະເປັນສະຖາບັນຂອງລັດຈຶ່ງຖືກປະຕິເສດ.

ສໍາລັບ Reichsbank ເອງ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ກົດໝາຍ Reichsbank ໄດ້ສະເໜີການເຮັດໃຫ້ເປັນຂອງຊາດຕາມທີ່ Reich ຈະມີສິດ, ຫຼັງຈາກແຈ້ງການໜຶ່ງປີ, ເປັນຄັ້ງທໍາອິດໃນວັນທີ 1.1.1891, ຈາກນັ້ນໃນໄລຍະເວລາສິບປີ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນການຍົກເລີກ Reichsbank ແລະ ຊື້ຊັບສິນຂອງສິ່ງດັ່ງກ່າວ (ລວມທັງອາຄານທີ່ມີຄຸນຄ່າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ) ໂດຍການຈ່າຍເງິນຕາມມູນຄ່າຊັບສິນສຸດທິ (!) ຫຼື ຊື້ຮຸ້ນທັງໝົດຕາມມູນຄ່າໜ້າຕາ (!!). ດັ່ງນັ້ນ, ໃນວັນທີ 1 ມັງກອນ 1921, Reich ຈະສາມາດເຮັດຜິດພາດທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງກົດໝາຍ Reichs ຕໍ່ປະຊາຊົນເຢຍລະມັນ ຖ້າຫາກມັນໄດ້ຊື້ຊັບສິນທັງໝົດຂອງ Reichsbank ໃນລາຄາ 1.80 ລ້ານ - ນັ້ນແມ່ນມູນຄ່າໜ້າຕາຂອງຮຸ້ນ Reichsbank.

Völkische Beobachter ເຊິ່ງໃນເວລານັ້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຢູ່ໃນຄອບຄອງຂອງພັກແຮງງານເຢຍລະມັນສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດເທື່ອ, ເຊິ່ງໃນເວລານັ້ນໄດ້ນໍາພາໂດຍຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຂອງຜູ້ນໍາທາງປັນຍາຂອງລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດແລ້ວ, ແລະ ວາລະສານປະຈໍາອາທິດຂອງທ່ານດຣ. Sch.

Pudor, Der deutsche Finanzmann, ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເລື່ອງນີ້ທັນເວລາ - ແນ່ນອນວ່າໃນຖານະທີ່ເປັນສຽງຂອງໜັງສືພິມສາທາລະນະເຢຍລະມັນພຽງແຫ່ງດຽວ - ໂດຍທໍາມະຊາດແລ້ວໂດຍບໍ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃດໆ.

ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າສັງເກດຍິ່ງກວ່ານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຮຸ້ນຂອງ Reichsbank ຈະຖືກກໍານົດຊື່, ແຕ່ມີຢ່າງໜ້ອຍ 2153 ຄົນຕ່າງປະເທດທີ່ຢູ່ໃນຄອບຄອງຮຸ້ນຂອງ Reichsbank! ສ່ວນໃດຂອງທຶນທັງໝົດຂອງ Reichsbank ທີ່ຄົນຕ່າງປະເທດ 2153 ຄົນນີ້ (ມາຮອດປີ 1913) ຖືກກໍາຈັດອອກໄປນັ້ນ ແຕ່ໜ້າເສຍດາຍທີ່ບໍ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນຈາກການເປີດເຜີຍຂອງ Reichsbank. ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ມັນເປັນເລື່ອງຂອງອັດຕາສ່ວນທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ ຫຼັງຈາກຈໍານວນຜູ້ຖືຫຸ້ນທ້ອງຖິ່ນຖືກໃຫ້ພຽງແຕ່ 16,646 ຄົນ. ດຽວນີ້ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນແລ້ວວ່າ, ໃນກໍລະນີຂອງຜູ້ຖືຫຸ້ນທ້ອງຖິ່ນ, ຈໍານວນເງິນທີ່ໜ້ອຍກວ່າຫຼາຍອາດຈະຖືກຊື້, ໃນຂະນະທີ່ຕາມທໍາມະຊາດແລ້ວມັນອາດຈະຖືກສົມມຸດຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າຄົນຕ່າງປະເທດ, ເມື່ອລາວຊື້ຮຸ້ນຂອງ Reichsbank ຂອງເຢຍລະມັນ, ບໍ່ໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ໜຶ່ງຫຼືສອງສ່ວນ, ແຕ່ໄດ້ຮັບຊຸດທີ່ສົມບູນແບບທັນທີ. ຄວາມຈິງນີ້ປິດບັງສະຖານະການທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອທີ່ວ່າຈໍານວນເງິນທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍໄດ້ຖືກດຶງອອກໄປໃນຮູບແບບຂອງເງິນປັນຜົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນລະຫວ່າງສົງຄາມ, ຈາກ "German Reichsbank" ໄປຍັງຕ່າງປະເທດ.

ໃນປັດຈຸບັນ, ການແບ່ງປັນກໍາໄລຂອງ Reichsbank, ເຊິ່ງໄດ້ຮັບກໍາໄລຫຼັກຈາກການຫຼຸດຜ່ອນໃບບິນ - ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຂ້າງເທິງ - ແມ່ນການແບ່ງປັນກໍາໄລທີ່ແຕກຕ່າງທີ່ສຸດ. ທໍາອິດ, ຜູ້ຖືຫຸ້ນຈະໄດ້ຮັບເງິນປັນຜົນພິເສດ 31/2%, ແລະຈາກກໍາໄລທີ່ເຫຼືອຫຼັງຈາກນັ້ນໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຈະຖືກແຈກຢາຍໃຫ້ຜູ້ຖືຫຸ້ນ. ສາມສ່ວນສີ່ຂອງກໍາໄລທີ່ເຫຼືອນີ້ຈະຖືກໂອນໄປໃຫ້ Reich, ຫຼັງຈາກອີກ 10% ຖືກໂອນໄປເປັນກອງທຶນສໍາຮອງ. ໃນປີ 1913, 31,025,555 ມາກໄດ້ຖືກໂອນໄປໃຫ້ Reich ໃນລັກສະນະນີ້. ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວ, Reich ໄດ້ມອບສິດທີ່ພິເສດໃນການພິມທະນະບັດໃຫ້ແກ່ສະຖາບັນທີ່ໂດດເດັ່ນນີ້, ນັ້ນຄືສິດໃນການອອກທະນະບັດຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງທຸລະກໍາຂອງຕົນ. ຈົນຮອດສົງຄາມແຕກແຍກ, ຢ່າງໜ້ອຍ Reichsbank ຄວນຈະກຽມພ້ອມ, ເປັນບ່ອນປົກປິດທະນະບັດເຫຼົ່ານີ້, ສູງເຖິງໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງຄໍາ ຫຼື ເງິນໃນຫຼຽນເຢຍລະມັນ ຫຼື ຕ່າງປະເທດ ຫຼື ໃນແທ່ງ. ຫຼັງຈາກເຖິງແມ່ນວ່າຂໍ້ຈໍາກັດນີ້ຫຼຸດລົງ, ກໍ່ບໍ່ມີອຸປະສັກອີກຕໍ່ໄປໃນການພິມເງິນເຈ້ຍທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ. ການຄຸ້ມຄອງດຽວ (!) ທີ່ Reichsbank ມີສໍາລັບເງິນເຈ້ຍຂອງມັນແມ່ນໃບບິນຄ່າ Reichstreasury ທີ່ດີເລີດ - ດັ່ງນັ້ນອີກເທື່ອໜຶ່ງພຽງແຕ່ອີກອັນໜຶ່ງ

Machine Translated by Google

ເຈ້ຍ, ເຊິ່ງຢູ່ເບື້ອງຫຼັງແມ່ນລັດລົ້ມລະລາຍ. ບໍ່ແປກໃຈເລີຍວ່າຖ້າທ່າມກາງສະພາບການດັ່ງກ່າວ, ການລົ້ມລະລາຍທີ່ບໍ່ສາມາດຢຸດຢັ້ງໄດ້ຂອງສະກຸນເງິນເຢຍລະມັນຕ້ອງເກີດຂື້ນ.

ແນ່ນອນວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງລັດທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບທະນາຄານແຫ່ງຊາດທີ່ຈະເບິ່ງແຍງສະເໝີວ່າການຮຽກຮ້ອງຂອງເສດຖະກິດສໍາລັບວິທີການຊໍາລະເງິນໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງຢ່າງເຕັມທີ່; ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີການຢຸດສະງັກເກີດຂື້ນຢູ່ທີ່ນີ້, ເຖິງແມ່ນວ່າສະຖາບັນການເງິນອື່ນໆສາມາດຕອບສະໜອງການຮຽກຮ້ອງທັງໝົດໄດ້ຢ່າງເຕັມທີ່, ມັນກໍ່ເປັນການຂູດຮີດດອກເບ້ຍໂດຍອີງໃສ່ການຂາດແຄນເງິນ - ເຊິ່ງສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດວິກິດການໂລກທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ -
ຍົກເວັ້ນ. ໃນທາງກັບກັນ, ຈໍານວນເງິນທີ່ອອກໃຫ້ໄຫຼກັບຄືນ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເສດຖະກິດມີການເຄື່ອນໄຫວໜ້ອຍລົງ, ໄປຍັງ Reichsbank ຜ່ານຊ່ອງທາງການເຮັດທຸລະກໍາເງິນສາທາລະນະທີ່ນັບບໍ່ຖ້ວນ ເພື່ອໃຫ້ມັນສາມາດດຶງເອົາທະນະບັດອອກມາຈາກການໄຫຼວຽນໄດ້ອີກຄັ້ງ. ໃນກໍລະນີຂອງທະນາຄານແຫ່ງປະເທດອັງກິດ, ມັນເປັນເລື່ອງທໍາມະດາ, ດັ່ງທີ່ຮູ້ກັນດີ, ວ່າທະນະບັດທີ່ໄຫຼກັບຄືນໄປຫາທະນາຄານຈະບໍ່ຖືກມອບໃຫ້ອີກ ແຕ່ຈະຖືກແລກປ່ຽນເປັນທະນະບັດໃໝ່ໃນຂະນະທີ່ທະນະບັດເກົ່າຖືກທໍາລາຍ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂື້ນຕົ້ນຕໍຍ້ອນເຫດຜົນດ້ານສຸຂະອະນາໄມ.

ໃນປັດຈຸບັນ, ບັນຫາກ່ຽວກັບສະກຸນເງິນໃນອະນາຄົດຈະມີຄວາມສໍາຄັນເພີ່ມຂື້ນຫຼັງຈາກທີ່ສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຕົວແທນເງິນ, ເຊັ່ນ: ໃບແລກປ່ຽນເງິນຕາ ແລະ ເຊັກ, ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການເຮັດທຸລະກໍາເງິນທີ່ບໍ່ໃຊ້ເງິນສົດ, ໄດ້ຮັບຄວາມສໍາຄັນເພີ່ມຂື້ນ.

ໃນເສດຖະກິດການຊໍາລະສະສາງດັ່ງກ່າວ, ຫ້ອງການເຊັກໄປສະນີ, ເຊິ່ງໃນປະຈຸບັນເປັນຕົວຢ່າງສໍາລັບທຸລະກໍາເງິນຕາທີ່ບໍລິສຸດໂດຍບໍ່ໃຊ້ເງິນສົດ ແລະ ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ, ຈະມີຄວາມສໍາຄັນເພີ່ມຂື້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ໃນປະຈຸບັນ, ຫ້ອງການເຊັກໄປສະນີແມ່ນບ່ອນທີ່ສາມາດພັດທະນາໄດ້ງ່າຍສໍາລັບລະບົບທຸລະກໍາເງິນຕາທີ່ເໝາະສົມພາຍໃຕ້ການຊີ້ນໍາຂອງລັດ - ສອດຄ່ອງກັບການຂົນສົ່ງຜູ້ໂດຍສານ ແລະ ສິນຄ້າແຫ່ງຊາດ.

ບໍ່ມີໃຜສາມາດໂຕ້ຖຽງໄດ້ວ່າທຸລະກໍາການຈ່າຍເງິນຜ່ານຫ້ອງການເຊັກໄປສະນີແມ່ນໄດ້ຮັບການຈັດການໄດ້ໄວ ແລະ ໜ້າເຊື່ອຖືຫຼາຍຂື້ນ. ມັນບໍ່ສໍາຄັນວ່າໃບເຄຣດິດ ແລະ ເດບິດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການຈັດການພາຍໃນ 48 ຊົ່ວໂມງສູງສຸດ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຄົນເຮົາສາມາດປະສົບກັບທະນາຄານໃນປະຈຸບັນວ່າໃບເຄຣດິດສໍາລັບຈໍານວນເງິນທີ່ໄດ້ຮັບມາດົນແລ້ວແມ່ນຜະລິດພຽງແຕ່ 8 ຫາ 14 ມື້ຕໍ່ມາ. ຖ້າລູກຄ້າທະນາຄານຕ້ອງການເງິນສໍາລັບວິສາຫະກິດຂອງລາວ, ລາວຍັງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮຽກຮ້ອງເງິນກູ້ຈາກທະນາຄານ. ໃນກໍລະນີຂອງທຸລະກໍາທາງດ້ານການເງິນຜ່ານຫ້ອງການເຊັກໄປສະນີ, ການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍທັງໝົດຈະຖືກຍົກເລີກ. ນີ້ໝາຍເຖິງການບັນເທົາທຸກ ແລະ ຄວາມງ່າຍດາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງທຸລະກໍາການຈ່າຍເງິນ ແລະ ໂດຍສະເພາະໃນເວລາທີ່ກໍານົດເວລາໃນທ້າຍປີ. ລູກຄ້າເຊັກໄປສະນີໄດ້ຮັບໃນວັນທີ 2 ມັງກອນຂອງທຸກໆປີ - ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທຸກໆມື້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ - ຂໍ້ມູນທີ່ແນ່ນອນກ່ຽວກັບສະພາບຂອງບັນຊີຂອງລາວໃນບັນຊີເຊັກໄປສະນີ.

ດັ່ງນັ້ນ, ການໄກ່ເກ່ຍການເຮັດທຸລະກໍາທາງດ້ານການເງິນຜ່ານທະນາຄານຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນປະໂຫຍດໂດຍສະເພາະຕໍ່ເສດຖະກິດ. ການເຮັດທຸລະກໍາທາງດ້ານການເງິນທີ່ບໍລິສຸດຜ່ານທະນາຄານເຮັດໃຫ້ການຜະລິດມີພາລະພຽງແຕ່ດ້ວຍຂໍ້ກໍານົດທຸກປະເພດ, ແລະມີພຽງແຕ່ທະນາຄານເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກຜົນປະໂຫຍດແຕ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກຜູ້ທີ່ໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກທະນາຄານ. ສໍາລັບເຈົ້າຂອງໂຮງງານ ແລະ ຜູ້ປະກອບການທີ່ຍຸດຕິທໍາ, ການໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍສອງສາມເຄື່ອງໝາຍສໍາລັບສິນເຊື່ອຊົ່ວຄາວບໍ່ສໍາຄັນເລີຍ. ຜູ້ປະກອບການທີ່ຍຸດຕິທໍາຄວບຄຸມຕົນເອງໃນລັກສະນະທີ່ລາວມີເງິນຢູ່ໃນທະນາຄານພຽງພໍທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າຈ້າງ ແລະ ການຈ່າຍເງິນໃນປະຈຸບັນອື່ນໆຈາກມັນ.

ບັນຊີເຊັກໄປສະນີສອດຄ່ອງກັບຄວາມຕ້ອງການເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງສົມບູນ ແລະ ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງບັງເອີນທີ່, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນລະຫວ່າງສົງຄາມ, ສະມາຄົມອັງກິດຂອງ "Fabians", "ສະມາຄົມ Fabian"76, ໃນລອນດອນໄດ້ສົ່ງບົດບັນທຶກເຖິງ Lord Chancellor of the Exchequer ທີ່ມີຫົວຂໍ້ວ່າ: "ພວກເຮົາຈ່າຍຄ່າສົງຄາມແນວໃດ?", ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການຈັດຕັ້ງບັນຊີເຊັກໄປສະນີຂອງເຢຍລະມັນ ແລະ ອອສເຕຣຍເປັນການສະໜັບສະໜູນ. ສັດຕູມັກຈະມີວິໄສທັດທີ່ຄົມຊັດ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາຊີ້ບອກ

---

76 ສະມາຄົມ Fabian ເປັນອົງການສັງຄົມນິຍົມປະຊາທິປະໄຕທີ່ສະໜັບສະໜູນການປະຕິຮູບຫຼາຍກວ່າການປະຕິວັດ. ມັນໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂື້ນໃນປີ 1884 ແລະສະມາຊິກໃນຕອນຕົ້ນຂອງມັນລວມມີ George Bernard Shaw, HG Wells. Annie Besant, Leonard ແລະ Virginia Woolf, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນນີ້ແມ່ນ Sidney ແລະ Beatrice Webb. ມັນແມ່ນ Sidney Webb ຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກອບລັດຖະທໍາມະນູນຂອງພັກແຮງງານທີ່ຫາກໍ່ເກີດຂື້ນໃນປີ 1900.

Machine Translated by Google

ສະຖາບັນສໍາລັບປະເທດຂອງຕົນເອງເປັນແບບຢ່າງ ແລ້ວຄົນເຮົາສາມາດແນ່ໃຈໄດ້ວ່າມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຢູ່ໃນນັ້ນ.

ສິ່ງດຽວກັນທີ່ໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບການເປັນຂອງລັດຂອງ Reichsbank ແມ່ນເປັນຄວາມຈິງຕາມທໍາມະຊາດກໍຄືການເປັນຂອງລັດຂອງທະນາຄານກາງອື່ນໆ, ສໍາລັບ Bavaria, ດັ່ງນັ້ນ, ຂອງ "ທະນາຄານກາງ Bavarian". ທະນາຄານກາງ Bavarian ກໍເປັນບໍລິສັດຫຸ້ນທີ່ບໍລິສຸດ, ເຊິ່ງຜູ້ຖືຫຸ້ນສ່ວນໃຫຍ່, ຕົວຢ່າງ, ສາມາດຕັດສິນໃຈແຈກຢາຍຄັງສໍາຮອງຄໍາຂອງທະນາຄານ, ເຊິ່ງເປັນສິດທິພິເສດຂອງທະນາຄານໃນການອອກພັນທະບັດ, ໃຫ້ກັບຜູ້ຖືຫຸ້ນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຍັງຈື່ໄດ້ວ່າຄວາມພະຍາຍາມໃນທິດທາງນີ້ແມ່ນເຮັດໂດຍນັກທະນາຄານຊາວຢິວ Schweißheimer ໃນ Munich. ໃນຄັ້ງນີ້ແຜນການດັ່ງກ່າວລົ້ມລະລາຍຍ້ອນການຄັດຄ້ານຂອງລັດຖະບານ Bavarian. ລັດ Bavarian ໄດ້ຊື້ຮຸ້ນໜຶ່ງສ່ວນຫົກໃນເວລານັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ອີກໜຶ່ງສ່ວນຫົກໄດ້ຖືກຊື້ໂດຍທະນາຄານ Bavarian Mortgage and Discount Bank ແລະສອງສ່ວນສາມທີ່ເຫຼືອໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ຜູ້ຖືຫຸ້ນ.

ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຢ້ານກົວຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ລັດຕ້ອງຢ້ານກົວວ່າຫຸ້ນຄໍາຂອງທະນາຄານກາງອາດຈະຕົກຢູ່ໃນອັນຕະລາຍໂດຍການແຊກແຊງຂອງ "ຜູ້ຖືຫຸ້ນ" ຂອງທະນາຄານນີ້. ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງຊາວຢິວຮູ້ວ່າອັນຕະລາຍສໍາລັບ Bavaria ສໍາລັບຫຸ້ນຄໍາຂອງມັນບໍ່ໄດ້ຖືກກໍາຈັດໄປໂດຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດຖະບານຍັງຄົງໝັ້ນຄົງ. ຕໍ່ກັບສິ່ງນີ້, ມີພຽງແຕ່ວິທີການດຽວເທົ່ານັ້ນໃນການເຮັດໃຫ້ທະນາຄານກາງເປັນຂອງລັດ. ນອກຈາກທະນາຄານກາງ Bavarian ແລ້ວ, ພວກເຮົາຍັງມີທະນາຄານ Baden, ທະນາຄານ Saxon ໃນ Dresden ແລະທະນາຄານກາງ Württemberg ໃນເຢຍລະມັນ.

ໃນກໍລະນີຂອງການເປັນຂອງລັດຂອງ Reichsbank ແລະທະນາຄານກາງ, ພະນັກງານ ແລະ ພະນັກງານຂອງທະນາຄານຕ່າງໆຈະຖືກນໍາໜ້າໂດຍລັດໃນຖານະດຽວກັນກັບພະນັກງານຂອງລັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ສິດໃນການອອກທະນະບັດຈະຖືກໃຊ້ໂດຍລັດເທົ່ານັ້ນ. ການອອກທະນະບັດດັ່ງກ່າວສາມາດເກີດຂື້ນໄດ້ຫຼັງຈາກຄໍາສັ່ງຂອງກະຊວງການເງິນ ແລະ ຂື້ນກັບການຄຸ້ມຄອງທີ່ຄົບຖ້ວນເທົ່ານັ້ນ. ໃນເລື່ອງນີ້, ໜ້າວຽກອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງການ ຮັກສາສະຖຽນລະພາບຂອງສະກຸນເງິນຂອງພວກເຮົາ ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນໜ້າວຽກພາຍໃນວົງມົນຂະໜາດນ້ອຍກວ່າຂອງທະນາຄານກາງ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ຕ້ອງລະມັດລະວັງວ່າຈະບໍ່ມີການອອກທະນະບັດເກີດຂື້ນໂດຍບໍ່ມີການຄຸ້ມຄອງ.

ສໍາລັບການຜະລິດທະນະບັດ, ການຕັດສິນຈົນເຖິງປະຈຸບັນແມ່ນຖືກຕ້ອງ. ການລະເມີດທຸກຢ່າງຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງເຂັ້ມງວດທີ່ສຸດຕາມຂໍ້ກໍານົດຂອງປະມວນກົດໝາຍອາຍາ, ມາດຕາ VIII, ມາດຕາ 146-152.

ຜູ້ຖືຫຸ້ນຈະໄດ້ຮັບຄ່າຕອບແທນ. ການຮຽກຮ້ອງໃດໆຕໍ່ຮຸ້ນຄໍາຂອງທະນາຄານໃນສ່ວນຂອງຜູ້ຖືຫຸ້ນຈະຖືກຍົກເວັ້ນຕາມກົດໝາຍ.

ການຮັກສາສະຖຽນລະພາບຂອງສະກຸນເງິນຂອງພວກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນຖືກຍົກເວັ້ນຢ່າງສິ້ນເຊີງຕາບໃດທີ່ຄົນເຮົາຄາດຫວັງ, ຕາມທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້, ດອກເບ້ຍ ແລະ ພາສີຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນທີ່ບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້ໃນໄລຍະຍາວ. ມັນຍັງເປັນການຜິດທີ່ຈະຕ້ອງການຮັກສາວິທີການທີ່ຮຸນແຮງສໍາລັບການຮັກສາສະຖຽນລະພາບຂອງສະກຸນເງິນ.
ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ແມ່ນບັນຫາພິເສດທີ່ຄົນເຮົາສາມາດແຍກອອກຈາກບັນຫາສາກົນຂອງເສດຖະກິດດອກເບ້ຍໄດ້. ຕາບໃດທີ່ເສດຖະກິດການລັກຂະໂມຍສາກົນນີ້ຂອງການເງິນຊັ້ນສູງຂອງຊາວຢິວຍັງຄົງມີຢູ່, ສະກຸນເງິນຂອງປະເທດຊາດຕ່າງໆຈະຍັງຄົງເປັນວັດຖຸທີ່ຍິນດີຕ້ອນຮັບຂອງການຄາດເດົາການເງິນຊັ້ນສູງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງສະກຸນເງິນ - ດັ່ງນັ້ນຄວາມໝາຍພາຍໃນຂອງຄໍາວ່າ "ສະກຸນເງິນ" ສະແດງອອກ - ແມ່ນຂື້ນກັບປັດໃຈອື່ນໆ, ສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນ ກິດຈະກໍາ ຫຼື ການຢູ່ ໆຂອງດຸນການຄ້າ. ໃນທີ່ນີ້, ສາຍຕາຂອງພວກເຮົາໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປນອກຂອບເຂດຂອງປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ, ແລະເສດຖະກິດພາຍໃນປະເທດເຂົ້າສູ່ສາຍພົວພັນເຊິ່ງກັນແລະກັນກັບເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຂອງຕ່າງປະເທດ.

ເພື່ອຊອກຫາທິດທາງຂອງບຸກຄົນໃນຂົງເຂດການເງິນສາກົນອັນໃຫຍ່ຫຼວງນີ້ຢ່າງວ່ອງໄວ, ພວກເຮົາຕ້ອງຈື່ໄວ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າຄວາມໝາຍ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງເສດຖະກິດສາກົນນີ້ບໍ່ແມ່ນຜົນກໍາໄລສໍາລັບທຶນເອກະຊົນ, ແຕ່ເປັນການປົກປິດຄວາມຕ້ອງການ. ທຸກຢ່າງອື່ນແມ່ນພຽງແຕ່ອຸປະກອນເສີມ, ການຊ່ວຍເຫຼືອເທົ່ານັ້ນ. ເສດຖະກິດການເງິນສາກົນ - ທຸລະກໍາການຈ່າຍເງິນສາກົນ

Machine Translated by Google

- ແນວໃດກໍຕາມ, ໃນທຸກມື້ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ປະກົດວ່າເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ໃນທຸກມື້ນີ້ມີບົດບາດສຳຄັນແທ້ໆ. ມັນແມ່ນທະນາຄານສາກົນທີ່ປົກຄອງໂລກໃນປະຈຸບັນ, ເຊິ່ງ "ຄອບຄຸມ" ຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເງິນຂອງລັດ, ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຍົກເອົາກົດລະບຽບນັ້ນມາເປັນຂອງຕົນເອງ; ມັນແມ່ນທະນາຄານສາກົນທີ່ຄວບຄຸມການຜະລິດໃນກອງທຶນຂະໜາດໃຫຍ່, ເຫຼັກ, ເຫຼັກກ້າ, ນໍ້າມັນ, ອາຫານກະປ ອງ, ເມັດພືດ, ໄຂມັນ, ນໍ້າມັນ, ຝ້າຍ, ແລະອື່ນໆ. ທະນາຄານສາກົນໄດ້ໃຫ້ທຶນແກ່ສົງຄາມ, ທະນາຄານຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ໃຫ້ທຶນ ແລະ ຄວບຄຸມການສະໜອງສົງຄາມທັງໝົດ. ພວກເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍໃນຖານະຜູ້ຊາຍທີ່ມີຜົນຜະລິດ, ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການຜະລິດ, ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມຢ່າງຫ້າວຫັນໃນກິດຈະກຳສົງຄາມ; ພວກເຂົາພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບກຳໄລຈາກທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ຈາກເລືອດ ແລະ ນ້ຳຕາ, ຈາກຄວາມຢ້ານກົວຂອງສົງຄາມ, ຈາກຄວາມອຶດຫິວຂອງມວນຊົນ, ຈາກຄວາມຟຸ່ມເຟືອຍຂອງຄວາມຮັ່ງມີແບບໃໝ່, ຈາກຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງການຄາດເດົາຂອງປະຊາຊົນໃນຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ.

ທັງໝົດນັ້ນກາຍເປັນຄຳ ແລະ ມູນຄ່າຂອງຄຳຕໍ່ການເງິນສາກົນ. ທຸກໆວຽກງານຂອງບັນດາປະເທດທີ່ມີຜົນຜະລິດລ້ວນແຕ່ນຳຄວາມສົນໃຈມາສູ່ການເງິນສາກົນ. ແມ່ນແຕ່ຢູ່ທີ່ນີ້, ໃນເສດຖະກິດສາກົນ, ພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດກັບການປຽນແປງຢ່າງສົມບູນຂອງຄວາມສຳພັນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນລະຫວ່າງທຶນ ແລະ ວຽກງານ.

ກຳມະກອນເຮັດວຽກຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ສະເໜີຜະລິດຕະພັນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຕະຫຼາດໂລກ - ເພື່ອແລກປ່ຽນກັບຜະລິດຕະພັນຕ່າງປະເທດ (ຜະລິດຕະພັນດິບ, ເຄິ່ງຜະລິດ ຫຼື ຜະລິດເຕັມຮູບແບບ). ເສດຖະກິດທີ່ສົມເຫດສົມຜົນບໍ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໃຫ້ແລກປ່ຽນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ (ເງິນໂດລາ ຫຼື ປອນອັງກິດ) ສຳລັບເຄື່ອງມືທາງສາຍຕາທີ່ສະໜອງໃຫ້ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຍົກເລີກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຈາກນັ້ນຄາດຄະເນຕື່ມອີກເປັນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ. ໃນຍຸກເສດຖະກິດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ, ເຈົ້າຂອງໂຮງງານຈະບໍ່ຄິດເຖິງສິ່ງດັ່ງກ່າວ. ແນ່ນອນວ່າລາວຕ້ອງການລາຍຮັບສຳລັບຜະລິດຕະພັນຕໍ່ໄປຂອງລາວ, ເພື່ອຈະສາມາດຜະລິດຕື່ມອີກ, ເພື່ອຈ່າຍເງິນໃຫ້ກຳມະກອນຂອງລາວ ແລະ ຊື້ວັດຖຸດິບໃໝ່. ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງທີ່ເສດຖະກິດເຢຍລະມັນທັງໝົດຄວນເກັບລາຍຮັບຈາກການສົ່ງອອກຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳໃນຮູບແບບຂອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ຫຼື ໃນການແລກປ່ຽນເງິນຕາຕ່າງປະເທດ, ເພາະວ່າເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທັງໝົດຂອງເຢຍລະມັນຕ້ອງຊື້ຄວາມຕ້ອງການວັດຖຸດິບໃນຝ້າຍສຳລັບອຸດສາຫະກຳແຜ່ນແພຂະໜາດໃຫຍ່, ໃນທອງແດງສຳລັບອຸດສາຫະກຳໄຟຟ້າຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ, ໃນຜ້າໄໝ, ຜ້າປໍ່, ໝາກໄມ້ເຂດຮ້ອນ, ຄວາມຕ້ອງການທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ເໜືອການຜະລິດພາຍໃນປະເທດ, ໃນອາຫານ ແລະ ອາຫານສັດ, ແລະອື່ນໆ, ເພື່ອຍົກຕົວຢ່າງພຽງແຕ່ບາງອັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຳນວນເງິນຕ່າງປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈ່າຍຄືນທັນທີ. ນີ້ກໍ່ເປັນເລື່ອງທຳມະຊາດເຊັ່ນກັນ, ເພາະວ່າໃນຊ່ວງເວລາປົກກະຕິ, ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງກັບເງິນຕາຕ່າງປະເທດໃນປະເທດຂອງຕົນເອງໄດ້ນອກຈາກການແລກປ່ຽນເງິນຕາເຫຼົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າໃນທຸກມື້ນີ້, ຄົນງານອາເມລິກາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງດ້ວຍເງິນຟຣັ່ງຝຣັ່ງ, ແລະນັກທຸລະກິດອັງກິດກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງໃນຮ້ານຄ້າຂອງລາວດ້ວຍເງິນລີຣາອີຕາລີ. ມັນຍັງບໍ່ມີຄວາມໝາຍຫຍັງທີ່ຈະເອົາເງິນຕາໄປຕ່າງປະເທດບ່ອນທີ່ພວກມັນບໍ່ສາມາດໃຊ້ເປັນວິທີການຊຳລະເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍໄດ້ເລີຍ. ເງິນຕາທ້ອງຖິ່ນຮັບໃຊ້ແລະຄວນຮັບໃຊ້ຄວາມຕ້ອງການພາຍໃນຂອງປະເທດທີ່ອອກເງິນຕາເທົ່ານັ້ນ. ເຊັ່ນດຽວກັບ, ພາຍໃນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ, ຄວາມໝາຍຂອງການຜະລິດສິນຄ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ການຊື້ຂາຍເງິນແລະຫຼັງຈາກນັ້ນນັ່ງຢູ່ເທິງເງິນຕາມທີ່ມັນເປັນແລະໃນການກີດກັນມັນຈາກເສດຖະກິດ, ການແລກປ່ຽນທາງເສດຖະກິດສາກົນຂອງສິນຄ້າກໍ່ສຳເລັດພຽງແຕ່ເມື່ອການນຳເຂົ້າຖືກຈ່າຍດ້ວຍການສົ່ງອອກ.

ສະຖານະການທີ່ເໝາະສົມທາງທິດສະດີຄືໃນປັດຈຸບັນທີ່ທຸກປະເທດສາມາດຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຈ່າຍຄ່າຄວາມຕ້ອງການນຳເຂົ້າຂອງຕົນໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນດ້ວຍການສົ່ງອອກຂອງຕົນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແລະພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຄົນເຮົາສາມາດເວົ້າເຖິງສະຖຽນລະພາບຢ່າງແທ້ຈິງຂອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດ. ໃນປັດຈຸບັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ມຸ່ງຫວັງຂື້ນຢ່າງເຂົ້າໃຈໄດ້ແມ່ນແນໃສ່ການບັນລຸສ່ວນເກີນການສົ່ງອອກຫຼາຍກວ່າຄວາມຕ້ອງການນຳເຂົ້າ. ສິ່ງນີ້ຊີ້ບອກເຖິງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຮັ່ງມີ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຄົນເຮົາເວົ້າເຖິງດຸນການຄ້າທີ່ມີການເຄື່ອນໄຫວ. ຖ້າຄວາມຕ້ອງການນຳເຂົ້າຍັງຄົງຢູ່ເໜືອການສົ່ງອອກ, ອົງປະກອບຂອງຄວາມຮັ່ງມີພາຍໃນຕ້ອງຖືກສົ່ງໄປຍັງຕ່າງປະເທດເພື່ອການດຸ່ນດ່ຽງການຂາດດຸນນີ້. ແຕ່ການຈັດສົ່ງເຫຼົ່ານີ້ຕ້ອງ, ເນື່ອງຈາກວ່າພວກມັນບໍ່ສາມາດສະກັດອອກຈາກລາຍໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກໄດ້ແທ້ໆ, ອີກເທື່ອໜຶ່ງຕ້ອງຖືກນຳມາຈາກຄວາມຮັ່ງມີເທົ່ານັ້ນ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການສົ່ງອອກຄຳ ຫຼື ຫຼັກຊັບ. ໂດຍສະເພາະ "ການສົ່ງອອກ" ສຸດທ້າຍແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການເປັນຂ້າທາດຜົນປະໂຫຍດສາກົນ. ບໍ່ວ່າ "ການສົ່ງອອກຫຼັກຊັບ" ນີ້ຂະຫຍາຍໄປເຖິງ...

Machine Translated by Google

ຫຼັກຊັບພາຍໃນທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ຫຼື ຖືກປອມແປງໃນຮູບແບບຂອງ "ພັນທະບັດ" ຕ່າງປະເທດ ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົນໃຈສໍາລັບປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກມັນ. ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າ, ໃນແນວຄິດເສດຖະກິດສາກົນ, ມີພຽງແຕ່ຄວາມບ້າຄັ່ງດ້ານກໍາໄລຂອງກົດລະບຽບທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ຄວາມສົງໄສທີ່ສົມເຫດສົມຜົນທັງໝົດຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ມີກຽດສັກສີຖືກຢຽບຢໍ່າໂດຍສື່ມວນຊົນ ແລະ ລັດຖະສະພາ, ແລະ ການເປັນຂ້າທາດສາກົນຂອງທຸກປະເທດຕໍ່ການເງິນສາກົນ ເຮັດໃຫ້ພັນທະບັດນີ້ແຜ່ລາມໄປສູ່ຂອບເຂດທີ່ໜ້າຢ້ານກົວ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ໃນເສດຖະກິດສາກົນກໍ່ມີປະກົດການດຽວກັນກັບໃນເສດຖະກິດພາຍໃນຂອງຊາດ ແລະ ວິກິດການທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສັ່ນສະເທືອນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຕ່າງໆໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນປະກົດການຫຼັກທີ່ເກີດຈາກການເປັນທາດຂອງທຸກປະເທດໃນວົງການວັດທະນະທໍາຕາເວັນຕົກດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ມາແລ້ວຂ້າງເທິງ. ບັນດາປະເທດທີ່ມີສະກຸນເງິນອ່ອນແອ, ເຊິ່ງເສດຖະກິດພາຍໃນຂອງພວກເຂົາອ່ອນແອເກີນໄປ (ຣັດເຊຍ) ຫຼື ສະຖານະການພາຍໃນຂອງພວກເຂົາບໍ່ແນ່ນອນຜ່ານການປະຕິວັດ (ເຢຍລະມັນ) ແລະ ຜົນຜະລິດເກີນທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຖືກຍຶດໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າເປັນການຊົດເຊີຍຈາກສັດຕູ, ບໍ່ມີອໍານາດຊື້ເກີນອີກຕໍ່ໄປ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າຄວາມຕ້ອງການນໍາເຂົ້າຂອງພວກເຂົາດ້ວຍສິນຄ້າໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ດ້ວຍເງິນເຈ້ຍທີ່ພວກເຂົາໂຍນເຂົ້າໄປໃນຕ່າງປະເທດເປັນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍເພື່ອຊື້ເງິນຕາຕ່າງປະເທດດ້ວຍເງິນດັ່ງກ່າວ.

ດັ່ງນັ້ນພວກມັນຈຶ່ງສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນທັງເສດຖະກິດພາຍໃນແລະເສດຖະກິດຕ່າງປະເທດ.
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ບັນດາປະເທດທີ່ມີສະກຸນເງິນແຂງຄ່າຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງສະກຸນເງິນຂອງເຂົາເຈົ້າ (ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ ສະວິດເຊີແລນ). ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດສົ່ງອອກຜະລິດຕະພັນຂອງເຂົາເຈົ້າໄປຍັງຕະຫຼາດໃຫຍ່ກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ ເພາະວ່າຜະລິດຕະພັນຂອງເຂົາເຈົ້າມີລາຄາແພງເກີນໄປຍ້ອນມູນຄ່າການແລກປ່ຽນສູງຂອງເງິນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການນໍາເຂົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ງ່າຍດ້ວຍສະກຸນເງິນແຂງຄ່າຂອງເຂົາເຈົ້າ.
ແຕ່ເມື່ອຜະລິດຕະພັນສໍາເລັດຮູບມີລາຄາຖືກກວ່າຫຼາຍໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີສະກຸນເງິນບໍ່ດີ, ພໍ່ຄ້າ ແລະ ຜູ້ທີ່ຫາກໍາໄລໄດ້ຈະໄປຫາບັນດາປະເທດທີ່ມີສະກຸນເງິນອ່ອນແອ ແລະ ຊື້ ແລະ ປຸ້ນເອົາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ທັງສອງປະເທດເສຍປຽບ - ເສຍປຽບຂອງການຜະລິດພາຍໃນປະເທດ ແລະ ເສຍປຽບຂອງການບໍລິໂພກໃນບັນດາປະເທດທີ່ຖືກຊື້, ເຊິ່ງລະດັບສິນຄ້າຄົງຄັງທີ່ນ້ອຍຢູ່ແລ້ວຫຼຸດລົງຕື່ມອີກໂດຍການຊື້ແບບທໍາມະຊາດເຫຼົ່ານີ້. ດັ່ງນັ້ນ, ອໍານາດການຊື້ຂອງສະກຸນເງິນແຫ່ງຊາດໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີສະກຸນເງິນອ່ອນແອຈຶ່ງຫຼຸດລົງອີກຄັ້ງ.

ເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງສາຍພົວພັນທີ່ວຸ້ນວາຍເຫຼົ່ານີ້, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຍັງບໍ່ທັນໄດ້ລົ້ມລະລາຍລົງເທື່ອ, ແມ່ນຍ້ອນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າເໜືອກົນອຸບາຍທັງໝົດຂອງການເງິນສາກົນ, ຄວາມຕ້ອງການສາກົນເຊິ່ງກັນແລະກັນກໍ່ມີຢູ່ຢ່າງແນ່ນອນ. ພຽງແຕ່ທຸກຢ່າງເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ, ດ້ວຍສຽງຮ້ອງຄາງ ແລະ ສຽງຮ້ອງຄາງ, ເພາະວ່າປະແຈ - ຄວາມຕ້ອງການດອກເບ້ຍຂອງທຶນສາກົນ - ໄດ້ຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນວຽກງານຂອງເສດຖະກິດສາກົນ. ຫຼື, ສະແດງອອກໃນຮູບພາບທາງການແພດ: ໃນການໄຫຼວຽນຂອງເລືອດທີ່ມີສຸຂະພາບດີຂອງເສດຖະກິດສາກົນ, ໃນຕອນທໍາອິດມີຂະໜາດນ້ອຍ, ແຕ່ໃນມື້ນີ້ມີຂະໜາດໃຫຍ່ຫຼວງແລ້ວ, ມະເຮັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ເຊິ່ງມີຄວາມສົນໃຈພຽງຝ່າຍດຽວໃນການດູດເລືອດທັງໝົດເຂົ້າໄປໃນຕົວມັນເອງໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງຮ່າງກາຍ ແລະ ເພື່ອຮັບຜົນຕອບແທນຈາກທຸກຢ່າງ. ແນ່ນອນວ່າເລືອດທັງໝົດໄຫຼເຂົ້າໄປໃນຫົວໃຈ, ແຕ່ຫົວໃຈກໍ່ປ່ອຍເລືອດທີ່ປົນເປື້ອນອອກມາໃນແຕ່ລະຄັ້ງ. ທະນາຄານຂອງລັດທີ່ຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ທຸລະກໍາທາງການເງິນທີ່ບໍລິສຸດສອດຄ່ອງກັບຮູບພາບນີ້ຢ່າງແນ່ນອນ - ແລະ ສໍາລັບມະເຮັງສອດຄ່ອງກັບກິດຈະກໍາຂອງການເງິນສາກົນຢ່າງແນ່ນອນ, ເຊິ່ງຍັງຄວບຄຸມເງິນທັງໝົດຂອງໂລກຜ່ານທະນາຄານສິນເຊື່ອຂອງຕົນ ແລະ ຖືເສດຖະກິດສາກົນທັງໝົດໄວ້ໃນແຂນດູດຂອງມັນ ແລະ ຮັບດອກເບ້ຍຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ. ທັງໝົດນີ້ບໍ່ຈໍາເປັນ! ບັນດາປະເທດໃນໂລກບໍ່ຕ້ອງການອໍານາດທາງດ້ານການເງິນເໜືອຊາດແຕ່ຢ່າງໃດ. ແນ່ນອນວ່າສະຖາບັນຕ່າງໆແມ່ນມີຄວາມຈໍາເປັນທີ່ຄວບຄຸມທຸລະກໍາເງິນຕາສາກົນໃນລະດັບສາກົນ ໃນຄວາມໝາຍຂອງສູນຊໍາລະເງິນ ຫຼື ໃນຄວາມໝາຍຂອງບັນຊີເຊັກໄປສະນີ. ສິ່ງນັ້ນສາມາດ ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການດູແລໂດຍຫ້ອງການແລກປ່ຽນເງິນຕາຕ່າງປະເທດຂອງລັດ.

ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ມີວິທີການ ແລະ ວິທີການພຽງພໍ, ຄ້າຍຄືກັນກັບວິທີທີ່ມັນເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະສ້າງສະຫະພັນໄປສະນີສາກົນ, ເພື່ອຈັດຕັ້ງທຸລະກໍາການຈ່າຍເງິນລະຫວ່າງປະເທດ.

Machine Translated by Google

ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຜ່ານການຊໍາລະລ້າງ, ໂດຍບໍ່ມີເງິນທຶນສາກົນໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດສອງຫຼືສາມເທົ່າໃນການດໍາເນີນງານການຄ້າແບບງ່າຍໆເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ກາຍເປັນປະເທດໃຫຍ່ ແລະ ອ້ວນອ້ວນໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງປະເທດທີ່ມີການຜະລິດ. ລາຍລະອຽດແມ່ນບໍ່ຈໍາເປັນຢູ່ທີ່ນີ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ເນັ້ນໜັກໄວ້, ການຮັກສາສະຖຽນລະພາບຂອງສະກຸນເງິນບໍ່ສາມາດແຍກອອກຈາກການພົວພັນລະຫວ່າງປະເທດໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມີຫຼາຍຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການກໍາຈັດແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຄວາມຜິດພາດ ແລະ ຄວາມບໍ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຢູ່ໃນຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງການບໍລິຫານພາຍໃນ ຫຼື ໃນການຈັດການທີ່ບໍ່ຈໍາກັດຂອງເຄື່ອງພິມເງິນ.

ມາດຕະການທີ່ສະເໜີມາທັງໝົດແມ່ນຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດຂອງລະບົບທີ່ໄດ້ຮັບການທົດສອບແລ້ວ; ເຊັ່ນດຽວກັບ ການເປັນຂອງລັດຂອງ Reichsbank ແລະທະນາຄານກາງ, ພວກມັນເກີດຂື້ນພຽງແຕ່ເປັນຜົນສະທ້ອນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງທ່າທີໃໝ່ຂອງລັດຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນໃນຖານະຜູ້ປົກປ້ອງທຸລະກໍາເງິນຕາ. ພວກມັນພຽງແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອງປະຕິກິລິຍາທໍາມະຊາດຕໍ່ເງື່ອນໄຂທີ່ຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງການເງິນສູງດ້ວຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງປະຊາຊົນ. ການຂະຫຍາຍທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງການເປັນຂອງລັດຂອງ Reichsbank ແມ່ນ ການຄວບຄຸມ ແລະ ການໄກ່ເກ່ຍທຸລະກໍາເງິນຕາ ໂດຍລັດຕາມຮູບແບບຂອງລະບົບເຊັກໄປສະນີ, ເຊິ່ງຈະໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍຕື່ມອີກ ແລະ ພັດທະນາຢ່າງເໝາະສົມກວ່າສໍາລັບຈຸດປະສົງນີ້.

ມາດຕະການທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໝາຍເຖິງບາດກ້າວທີ່ມີພະລັງຫຼາຍແລ້ວ, ແຕ່ພວກມັນສາມາດປະຕິບັດໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີການປຽນແປງທັດສະນະຄະຕິທາງດ້ານເສດຖະກິດໂດຍພື້ນຖານແລ້ວໃນຄວາມໝາຍຂອງຫຼັກການສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທີ່ນໍາສະເໜີດ້ວຍຄວາມສໍາຄັນທັງໝົດ: "ໜ້າທີ່ຂອງເສດຖະກິດແມ່ນການປົກປິດຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ບໍ່ແມ່ນກໍາໄລຂອງທຶນເອກະຊົນ".

ການຫັນປຽນພື້ນຖານ ແລະ ການຈັດລະບຽບໃໝ່ໃນຂົງເຂດລະບົບການເງິນ ແລະ ພາສີ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງໃນການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ວຽກງານຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງລັດທີ່ມີການຫຼີກລ່ຽງເສັ້ນທາງການກູ້ຢືມ, ພ້ອມທັງມາດຕະການທາງການເມືອງທາງດ້ານການເງິນ ເຊິ່ງໃກ້ຄຽງກັບຂອບເຂດໜ້າທີ່ຂອງຂົງເຂດນະໂຍບາຍສັງຄົມ, ຈະນໍາມາສູ່ພວກເຮົາໃນບົດຕໍ່ໄປ.

Machine Translated by Google

ວິທີການໃໝ່

ການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ວຽກງານສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່.

ໃນບັນດາວຽກງານຂອງລັດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນການປະຕິບັດບັນດາວິສາຫະກິດທາງເສດຖະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ການປະຕິບັດເກີນຊັບພະຍາກອນທຶນຂອງວົງການຜູ້ປະກອບການເອກະຊົນ, ເຊິ່ງໃນນັ້ນການປະຕິບັດຍັງມີຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານກົດໝາຍສາທາລະນະຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ການປະຕິບັດແມ່ນອີງໃສ່ການຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ຫຼື ແຫຼ່ງພະລັງງານທຳມະຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ວຽກງານທີ່ການຂຸດຄົ້ນກຳລັງທຳມະຊາດທີ່ເປັນຂອງຊຸມຊົນເປັນບັນຫາ, ຫຼື ການປະຕິບັດຕ້ອງເກີດຂື້ນພາຍໃນຂອບເຂດຂອງວຽກງານທີ່ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງລັດ, ເຊັ່ນດຽວກັບຂະແໜງການຂົນສົ່ງທັງໝົດ.

ຄົນເຮົາເຫັນວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ...

ຄົນເຮົາເຫັນວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງທີ່ຈະຈຳກັດຂົງເຂດທີ່ແນ່ນອນວ່າໂຄງການລິເລີ່ມຂອງລັດສາມາດພັດທະນາໄດ້ໂດຍບໍ່ມີຂໍ້ຈຳກັດໃດໆທີ່ຖືກກຳນົດໄວ້ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ໂຄງການລິເລີ່ມຂອງຜູ້ປະກອບການເອກະຊົນ ຫຼື ລັດຕ້ອງແຂ່ງຂັນກັບມັນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີຄວາມຈິງທີ່ວ່າການປະຕິບັດວຽກງານສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖືກມອບໝາຍໃຫ້ວິສາຫະກິດເອກະຊົນເກືອບທັງໝົດ.

ພວກເຮົາໄດ້ອະທິບາຍລາຍລະອຽດແລ້ວໃນການສັງເກດການພື້ນຖານວ່າລັດໄດ້ສ້າງລະບົບການຂົນສົ່ງຂອງເຢຍລະມັນຂອງພວກເຮົາເປັນແບບຢ່າງແນວໃດ. ແນ່ນອນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ແລະບ່ອນນັ້ນມັນຈະຖືກພັດທະນາຢ່າງມີເຫດຜົນແລະລາຄາຖືກກວ່າໂດຍວິສາຫະກິດເອກະຊົນ ແຕ່ໃນກໍລະນີຂອງວຽກງານທີ່ຄວາມປອດໄພຂອງຜູ້ຊາຍຫຼາຍລ້ານຄົນຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງ ມັນບໍ່ແມ່ນຄຳຖາມກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນ ແຕ່ເປັນຄຳຖາມກ່ຽວກັບຄວາມແຂງແກ່ນທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້. ດຽວນີ້, ວິສາຫະກິດການຂົນສົ່ງແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງລັດຢ່າງແນ່ນອນ.

ຄວາມໜ້າເຊື່ອຖື, ການກົງຕໍ່ເວລາ, ຄວາມປອດໄພ, ອັດຕາຄ່າບໍລິການທີ່ເປັນເອກະພາບສຳລັບທາງລົດໄຟ ແລະ ໄປສະນີ ຕ້ອງເປັນທັດສະນະທີ່ຕັດສິນສຳລັບລະບົບການຂົນສົ່ງ - ແລະ ບໍ່ແມ່ນ - ຜົນກຳໄລຂອງທຶນເອກະຊົນ.

ແຕ່ຄຳຖາມນີ້ກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດກັບຮູບແບບຂອງການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ສາທາລະນະຊົນຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ

ໜ້າວຽກຕ່າງໆ.

ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມໄຮ້ສາລະພາຍໃນທີ່ຖືກເປີດເຜີຍແລ້ວໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ "ສິນເຊື່ອ" ທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກລັດຖະສະພາຕ້ອງໄດ້ຮັບການ "ອະນຸມັດ" ຫຼັງຈາກນັ້ນອີກຄັ້ງໂດຍທຶນເອກະຊົນ, ເຊິ່ງລັດຕ້ອງຮັບຜິດຊອບພາລະທີ່ຜິດປົກກະຕິຜ່ານຄຳສັນຍາຂອງດອກເບ້ຍ.

ມັນຈະບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຊີ້ໃຫ້ເຫັນໂດຍທົ່ວໄປກ່ຽວກັບຜົນສະທ້ອນທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງຄຳສັນຍາດອກເບ້ຍນີ້ອີກຕໍ່ໄປ. ວຽກງານໃນປະຈຸບັນນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນເພື່ອພິສູດຄວາມຈິງນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຂໍໃຫ້ມີການອ້າງອີງພິເສດຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ຽວກັບວ່າມັນມີລາຄາແພງກວ່າຫຼາຍ, ແລະໃນທາງທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອສຳລັບທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຕົວເລກເຫຼົ່ານີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດ, ຄຳສັນຍາດອກເບ້ຍນີ້ກ່ຽວກັບເງິນກູ້ຂອງລັດໄດ້ເຮັດໃຫ້ອັດຕາຄ່າທາງລົດໄຟສູງຂື້ນ, ຕົວຢ່າງ.

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທຶນສຳລັບເຄືອຂ່າຍທັງໝົດຂອງທາງລົດໄຟ Reichs ຂອງເຢຍລະມັນ, ເຊິ່ງໄດ້ຖືກສ້າງຂື້ນ ຫຼື ດຳເນີນການຜ່ານເງິນກູ້, ມີມູນຄ່າປະມານ 25 ຕື້ມາກຄຳ ຈົນຮອດປີ 1914. ການຈ່າຍດອກເບ້ຍສຳລັບຈຳນວນນີ້, ດ້ວຍດອກເບ້ຍສະເລ່ຍ 3 1/2 – 4%, ມີມູນຄ່າປະມານ 800-900 ລ້ານມາກຄຳ. ລາຍຮັບສຸດທິ, ຫຼັງຈາກຫັກຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບສ່ວນບຸກຄົນ (ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ພະນັກງານ) ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານວັດສະດຸ (ຖ່ານຫີນ ແລະ ນ້ຳມັນຫລໍ່ລື່ນ), ມີມູນຄ່າປະມານ 800-1100 ລ້ານມາກ.

ດັ່ງນັ້ນ, ການຈ່າຍດອກເບ້ຍຈຶ່ງໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍເກືອບທັງໝົດຂອງລາຍຮັບສຸດທິຂອງບໍລິສັດລົດໄຟເຢຍລະມັນ. ມັນເປັນການເຂົ້າໃຈຜິດຕໍ່ຄວາມຄິດເຫັນຂອງປະຊາຊົນສະເໝີ ເມື່ອມັນຖືກອະທິບາຍດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈວ່າລາຍຮັບຈາກໄປສະນີ ແລະ ທາງລົດໄຟແມ່ນກະດູກສັນຫຼັງຂອງງົບປະມານຂອງລັດ. ແນ່ນອນ, ມັນອາດຈະເປັນໄປໄດ້ວ່າ ຖ້າການຈ່າຍດອກເບ້ຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຈ່າຍລາຍຮັບສຸດທິທັງໝົດ. ການປຽບທຽບທີ່ໜ້າສົນໃຈອີກອັນໜຶ່ງສາມາດປຽບທຽບໄດ້, ນັ້ນຄື, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດສຳລັບຄ່າຈ້າງ ແລະ ເງິນເດືອນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ພະນັກງານລົດໄຟເຢຍລະມັນທັງໝົດ ແລະ ພະນັກງານລົດໄຟໃນໂຮງງານ ແລະ ໃນສາຍລົດໄຟ, ເມື່ອພິຈາລະນາລວມກັນແລ້ວແມ່ນເທົ່າກັບ

Machine Translated by Google

ເທົ່າກັບການຄິດດອກເບ້ຍຈາກທຶນກູ້ຢືມນີ້! ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ: ກອງທັບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງພະນັກງານທາງລົດໄຟເຢຍລະມັນທີ່ຂຶ້ນໄປໃນຕຳແໜ່ງສູງສຸດທີ່ມີຈຳນວນ 782,731 ຄົນ ໄດ້ຮັບລາຍໄດ້ພຽງແຕ່ເທົ່າກັບເງິນກູ້ທີ່ບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວ.

ການຈ່າຍເງິນດອກເບ້ຍເພື່ອກູ້ຢືມທຶນຈາກທາງລົດໄຟນີ້ແມ່ນຫຼາຍກວ່າລາຍຈ່າຍທັງໝົດສຳລັບກອງທັບ Reich ຂະໜາດໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໃນເວລານັ້ນ! - ແລະແທ້ຈິງແລ້ວສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບມັນ, ລວມທັງການຊີ້ນຳທາງທະຫານ, ການບໍລິຫານຄວາມຍຸຕິທຳທາງທະຫານ, ລວມທັງລະບົບການບໍລິຫານກອງທັບ ແລະ ການກໍ່ສ້າງທາງທະຫານ, ລະບົບການສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາທາງທະຫານ, ສະຖາບັນເຕັກນິກ, ກອງທຶນບັນເທົາທຸກ ແລະ ກອງທຶນແມ່ໝ້າຍທະຫານ - ແລະຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ ແລະ ອາວຸດຂອງກອງທັບ! ຈຳນວນທັງໝົດສຳລັບກອງທັບທັງໝົດຂອງພວກເຮົາແມ່ນໃນປີ 1913 - ດັ່ງນັ້ນໃນປີສຸດທ້າຍຂອງສັນຕິພາບ, ເປັນ 775,385,300 ຄະແນນ. ຕົວເລກປຽບທຽບດັ່ງກ່າວໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ໃນຂະນະທີ່ຝ່າຍສັງຄົມນິຍົມ ແລະ ປະຊາທິປະໄຕໄດ້ພະຍາຍາມຕໍ່ຕ້ານ "ພາລະຂອງອາວຸດທາງທະຫານ" ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໃນກອງປະຊຸມລັດຖະສະພາ ແລະ ໃນໜັງສືພິມ, ຄົນເຮົາກໍ່ບໍ່ເຄີຍພົບຄຳເວົ້າດຽວຕໍ່ຕ້ານພາລະດອກເບ້ຍດັ່ງກ່າວ - ຫຼາຍກວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍອື່ນໆທັງໝົດ - ຈາກເງິນກູ້ສາທາລະນະ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເຮົາສາມາດຈ່າຍກອງທັບເຮືອທັງໝົດອອກຈາກດອກເບ້ຍສຳລັບເງິນກູ້ເພື່ອຄວາມຕ້ອງການທົ່ວໄປ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດສຳລັບກອງທັບເຮືອ Reichs ທີ່ພາກພູມໃຈຂອງພວກເຮົາມີຈຳນວນທັງໝົດໃນປີ 1913 ເຖິງ 197 ລ້ານ. ແລະ ຄວນພິຈາລະນາວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຈ່າຍໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍເງິນເລີຍ ຖ້າງົບປະມານຂອງລັດຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກແບກຫາບດ້ວຍພາລະດອກເບ້ຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງດັ່ງກ່າວ.

ນັກລົງທຶນເງິນກູ້ຂະໜາດໃຫຍ່ຈຳນວນໜຶ່ງ - ສອງສາມພັນຄົນທີ່ເປັນ "ຜູ້ກູ້ຢືມ" ຫຼື ຜູ້ອອມເງິນຂະໜາດນ້ອຍທີ່ມີຊັບສິນສອງສາມພັນມາກ, ບໍ່ມີບົດບາດໃນເງິນກູ້ສາທາລະນະດັ່ງກ່າວເລີຍ -
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບເງິນເຂົ້າກະເປົາປີຕໍ່ປີ, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເຮັດວຽກ ຫຼື ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງເຕັມທີ່, ເປັນຈຳນວນເງິນທີ່ພວກເຮົາສາມາດຮັກສາ ແລະ ຈ່າຍໃຫ້ການບໍລິຫານ Reichs ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ, ກອງທັບທັງໝົດ ແລະ ກອງທັບເຮືອຂອງພວກເຮົາ.

ຜູ້ໃດກໍ່ຕາມທີ່ເມື່ອພິຈາລະນາເຖິງຕົວເລກດັ່ງກ່າວແລ້ວ ບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນທີ່ເໜືອກວ່າຂອງບັນຫາດອກເບ້ຍໂດຍທົ່ວໄປ ແລະ ນະໂຍບາຍການເງິນແຫ່ງຊາດທີ່ລົ້ມເຫຼວຢ່າງສິ້ນເຊີງ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເສດຖະກິດການກູ້ຢືມຂອງມັນ ຈະບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຕົວເລກ ແລະ ຕົວເລກທີ່ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈດັ່ງກ່າວສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ທຸກຄົນ, ພວກມັນພົບເຫັນຢູ່ໃນ ປື້ມສະຖິຕິປະຈຳປີສຳລັບສາທາລະນະລັດເຢຍລະມັນ ທີ່ຈັດພິມດ້ວຍສະຕິສູງສຸດໂດຍສຳນັກງານສະຖິຕິລາດຊະວັງໃນອະດີດ ແລະ ພວກມັນຍັງພົບເຫັນຢູ່ໃນປຶ້ມ ສະຖິຕິປະຈຳປີສຳລັບສາທາລະນະລັດເຢຍລະມັນ, Puttkammer ແລະ Mühlbrecht Publishers, ຈັດພິມໂດຍສຳນັກງານສະຖິຕິສາທາລະນະລັດ.

ຄວາມບໍ່ສົມດຸນດັ່ງກ່າວລະຫວ່າງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການບໍລິຫານຂອງ Reichs, ກອງທັບ ແລະ ກອງທັບເຮືອ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດສຳລັບການຈ່າຍດອກເບ້ຍຕໍ່ທຶນກູ້ຢືມກາຍເປັນຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳທີ່ຮ້ອງຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ຈະເຫັນໄດ້ຊັດເຈນເມື່ອພວກເຮົາກວດສອບວ່າ Reich ດຽວນີ້ກວມເອົາຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເງິນຂອງຕົນສຳລັບການຈ່າຍດອກເບ້ຍເຫຼົ່ານີ້ແນວໃດ. ໃນທີ່ນີ້ພວກເຮົາມາຮອດຂົງເຂດພາສີ ແລະ ພາສີ. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຊີ້ໃຫ້ເຫັນອີກເທື່ອໜຶ່ງກ່ຽວກັບການນຳສະເໜີຢ່າງລະອຽດຂອງສະຖານະການນີ້ໃນປຶ້ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ການປະທ້ວງພາສີທີ່ຈະມາເຖິງ, ບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຫຼັກຖານທີ່ສະຫຼຸບໄດ້ວ່າສ່ວນໃຫຍ່ຂອງພາສີທັງໝົດແມ່ນຮັບຜິດຊອບໂດຍກຸ່ມຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຂອງປະຊາກອນທີ່ເຮັດວຽກ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາມີຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດໃນຕອນທຳອິດ, ໂດຍບໍ່ສົນໃຈຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຢູ່ໃນອະທິປະໄຕທາງດ້ານການເງິນຂອງຕົນ, ໄດ້ລົງທຶນໃນເສັ້ນທາງການກູ້ຢືມເພື່ອປະຕິບັດວຽກງານສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່, ນັ້ນຄື, ເກີດໜີ້ສິນ; ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນເຮັດໃຫ້ງົບປະມານຂອງຕົນມີພາລະຫຼາຍຂື້ນໃນລັກສະນະທີ່ມັນຕ້ອງໃຊ້ລາຍຮັບສຸດທີ່ທັງໝົດຂອງຕົນສຳລັບການຈ່າຍດອກເບ້ຍ ແລະ ມັນຕ້ອງກົດຂີ່ປະຊາຊົນດ້ວຍພາສີ ແລະ ພາສີເທົ່ານັ້ນເພື່ອໃຫ້ສາມາດປະຕິບັດພັນທະດອກເບ້ຍຂອງຕົນໄດ້. ວຽກງານທີ່ຈຳເປັນທັງໝົດຂອງລັດໃນປັດຈຸບັນມັນຕ້ອງຕໍ່ສູ້ໃນລັດສະພາແຂວງ ແລະ ລັດສະພາຣິກສ໌ຕໍ່ກັບການຕໍ່ຕ້ານທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ແລະ ສຸດທ້າຍລັດເຫັນຕົນເອງໃນບົດບາດຂອງຜູ້ເກັບດອກເບ້ຍສຳລັບທຶນກູ້ຢືມ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາເຫັນໃນປະຈຸບັນ.

Machine Translated by Google

ທາງອອກ ໄດ້ຖືກຊີ້ໃຫ້ເຫັນມາດົນແລ້ວ - ຫຼັງຈາກການກວດສອບລາຍລະອຽດຂອງສະພາບການທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນໃນປະຈຸບັນແລ້ວ ມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງ; ມັນກໍຄື:

ລັດຈະສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ກິດຈະການສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງ Reich ໂດຍອາໄສອຳນາດອະທິປະໄຕທາງດ້ານການເງິນຂອງຕົນ ແລະ ຫຼັງຈາກການອະນຸມັດຈາກປະຊາຊົນຜ່ານລັດຖະສະພາດ້ວຍການຫຼີກລ່ຽງເສັ້ນທາງກູ້ຢືມຢ່າງເຂັ້ມງວດໂດຍຜ່ານການຈັດສັນວິທີການໂດຍກົງຜ່ານການໂອນເງິນແບບບໍ່ໃຊ້ເງິນສົດ ຫຼື ຜ່ານການອອກທະນະບັດຄັງເງິນຂອງລັດທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ມາດຕະການນີ້ຊັດເຈນໄດ້ດີທີ່ສຸດຜ່ານຕົວຢ່າງ: ການພັດທະນາພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກຂອງຊາວບາວາເຣຍ.

ແຜນການ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອເຮັດໃຫ້ພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ມີຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳພູເຂົາ, ປະສົມປະສານກັບທະເລສາບພູເຂົາຂະໜາດໃຫຍ່, ມີປະໂຫຍດມາຕັ້ງແຕ່ສອງທົດສະວັດກ່ອນ. ບໍ່ຕ້ອງສົງໃສເລີຍວ່າໃນກໍລະນີຂອງພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກນີ້, ມັນແມ່ນເລື່ອງຂອງແຫຼ່ງພະລັງງານຂອງປະເທດທີ່ເປັນຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ຈະຖືກນຳມາໃຊ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ. ດັ່ງນັ້ນ, ເປັນທີ່ຊັດເຈນວ່າ, ໃນການພັດທະນາໂຄງສ້າງຂະໜາດໃຫຍ່ດັ່ງກ່າວ, ຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານກົດໝາຍຂອງລັດ ແລະ ເອກະຊົນຫຼາຍຢ່າງໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ. ມັນເປັນເລື່ອງຂອງຂົງເຂດທີ່ເປັນຂອງຂອບເຂດອິດທິພົນຂອງລັດເທົ່ານັ້ນ. ປະຊາຊົນຍັງໄດ້ອະນຸມັດສິນເຊື່ອທາງປາກຜ່ານຕົວແທນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເດືອນທັນວາ 1920. ມັນໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳ ແລະ ທົດສອບ ແລະ ວາງແຜນຄືນໃໝ່ຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ຄົນເຮົາເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ຽວກັບຜົນປະໂຫຍດທາງເສດຖະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ລັດ ແລະ ປະຊາຊົນໄດ້ຕັດສິນໃຈນຳໃຊ້ແຫຼ່ງພະລັງງານ, ດ້ວຍການອະນຸມັດສິນເຊື່ອນີ້, ພຽງແຕ່ຕັດສິນໃຈວ່າຈຳນວນເງິນທີ່ໄດ້ຮັບຈາກຜູ້ປະກອບການສາມາດຈ່າຍໂດຍກົງໂດຍທະນາຄານຂອງລັດໂດຍອີງໃສ່ສິນເຊື່ອທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ. ບໍ່ວ່າສິ່ງນີ້ຈະເກີດຂື້ນໂດຍບໍ່ມີເງິນສົດ, ໂດຍການໂອນເຂົ້າໃນທຸລະກຳ giro, ຫຼືຜ່ານຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບສິນເຊື່ອໄປຍັງບັນຊີເຊັກໄປສະນີ ຫຼື ເປັນເງິນສົດ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ເປັນເລື່ອງຂອງຄວາມບໍ່ສົນໃຈ.

ມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະ ຊັດເຈນແທ້ໆ, ຖ້າພວກເຮົາຈິນຕະນາການວ່າທະນາຄານຂອງລັດເພື່ອຈຸດປະສົງດັ່ງກ່າວຈະອອກເງິນຂອງຕົນເອງຕາມຈຳນວນສິນເຊື່ອທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ທະນະບັດກໍ່ສ້າງພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກເຫຼົ່ານີ້ຈຶ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ທະນະບັດຄັງເງິນຂອງລັດໃນລະດັບໃດໜຶ່ງ ເຊິ່ງຈະອອກໃຫ້ແກ່ໂຮງງານນ້ຳປະປາເປັນສິນເຊື່ອລ່ວງໜ້າພາຍໃຕ້ການຮັບປະກັນຂອງລັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນເລື່ອງຂອງເງິນທີ່ຄຸ້ມຄອງໃນຫຼາຍວິທີ. ການຄຸ້ມຄອງປະກອບດ້ວຍວຽກງານ Walchensee ທີ່ກຽມພ້ອມ ຫຼື ກໍ່ສ້າງ, ແລະອື່ນໆ ແລະ ອັນທີສອງແມ່ນການຮັບປະກັນຂອງລັດວ່າເງິນດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບການຍອມຮັບດ້ວຍມູນຄ່າເຕັມທີ່ຈາກຄັງເງິນຂອງລັດແທນການຈ່າຍເງິນ. ທະນະບັດກໍ່ສ້າງຈະເປັນຫຸ້ນກູ້ບາງສ່ວນໃນໂຮງງານນ້ຳປະປາ, ໂດຍບໍ່ມີການຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍແຕ່ຖືກຜູກມັດກັບພວກມັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ດັ່ງທີ່ຮູ້ກັນດີ, ນີ້ແມ່ນກໍລະນີທີ່ບໍ່ແມ່ນກໍລະນີກັບທະນະບັດອື່ນໆທີ່ມີຢູ່ໃນການໄຫຼວຽນ.

ບັນທຶກການກໍ່ສ້າງພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກສາມາດເຮັດໃຫ້ລາຍລະອຽດເຫຼົ່ານີ້ກວມເອົາມູນຄ່າທັງໝົດຂອງມັນຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມຂອງການພິມຂອງພວກເຂົາ. ຕົວຢ່າງ: "ທະນະບັດພັນທະເຄືອງໝາຍນີ້ພົບວ່າມັນກວມເອົາບາງສ່ວນໃນມູນຄ່າຂອງການຕິດຕັ້ງທີ່ຖືກສ້າງຂື້ນເພື່ອການຂຸດຄົ້ນພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກຂອງ Bavarian. ມັນຖືກຍອມຮັບໃນຄັງເງິນຂອງລັດທັງໝົດເປັນການຈ່າຍເງິນ".

ຖ້າຜູ້ໃດຢາກໄປຕື່, ບໍ່ມີຫຍັງຂັດຂວາງຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງລັດທີ່ຈະສະໜອງໄຟຟ້າຫຼາຍກິໂລວັດຊົ່ວໂມງ ຫຼື ໄນໂຕຣເຈນຫຼາຍຮ້ອຍນ້ຳໜັກຫຼັງຈາກສຳເລັດວຽກງານ ຕໍ່ກັບເງິນຝາກຂອງທະນະບັດ.

ບໍ່ມີໃຜຈະປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບເອົາເງິນທີ່ອອກໂດຍລັດທີ່ມີຊັບສິນທາງວັດຖຸຄົບຖ້ວນ, ເຊິ່ງໃນເວລາດຽວກັນສາມາດນຳໃຊ້ເປັນຄູປອງສ່ວນຫຼຸດຄ່າໄຟຟ້າໄດ້ໃນລະດັບໜຶ່ງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກເຮົາອາດຈະແນ່ໃຈໄດ້ວ່າເງິນດັ່ງກ່າວຈະໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມເປັນພິເສດ, ເພາະວ່າເງິນນີ້ - ໝັ້ນຄົງ, ໝັ້ນຄົງເທົ່າກັບໜຶ່ງໂດລາ, ຫຼືດີກວ່ານັ້ນຫຼາຍ ເພາະວ່າຄົນເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບໄຟຟ້າ ຫຼື ໄນໂຕຣເຈນໃນປະລິມານທີ່ແນ່ນອນ - ໂດຍບໍ່ຂື້ນກັບຄວາມຜັນຜວນທາງເສດຖະກິດ. ມັນເປັນສັນຍານຂອງຄວາມຄິດທີ່ຄັບແຄບຂອງມະນຸດ ທີ່ໃນການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ສາທາລະນະຂອງຜູ້ໂຕ້ວາທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ການຄັດຄ້ານເກີດຂື້ນວ່າ - "ບໍ່ມີໃຜຈະຮັບເອົາເງິນນີ້".

Machine Translated by Google

ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ຊາຍຄົນໃດລັງເລໃຈເລີຍ, ແມ່ນແຕ່ສຸພາບບຸລຸດທີ່ກໍາລັງໂຕ້ວາທີເຫຼົ່ານີ້ - ທີ່ຈະຮັບເອົາເງິນທີ່ລັດອອກໃຫ້. ທຸກຄົນໄດ້ຍອມຮັບແມ່ນແຕ່ເງິນເຈ້ຍທີ່ເສຍຫາຍທີ່ສຸດຂອງ Reichsbank ເຖິງແມ່ນວ່າເງິນນີ້ແມ່ນເງິນເຟີ້ບໍລິສຸດ. ແລະເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ທຸກຄົນກໍ່ຍອມຮັບມັນ, ເຖິງແມ່ນວ່ານັກຄາດເດົາທີ່ສະຫຼາດຈະພະຍາຍາມກໍາຈັດມັນໄວເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ໂດຍທຽບກັບເງິນຕາຕ່າງປະເທດ ຫຼື ສິນຄ້າ.

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບໍ່ມີໃຜປະຕິເສດເງິນຕາສຸກເສີນຂອງຕົວເມືອງ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ຖືກເປີດເຜີຍເງິນເຈ້ຍຄ້າຍຄືກັນ. ແລະ ບັດນີ້ ເງິນເຈ້ຍທີ່ປົກຫຸ້ມໄດ້ດີເຊັ່ນເງິນກໍ່ສ້າງທີ່ປົກຫຸ້ມດ້ວຍຊັບສິນທາງວັດຖຸຢ່າງສົມບູນແມ່ນສໍາລັບວຽກງານໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ຄວນໄດ້ຮັບການຍອມຮັບທັນທີບໍ? ແນ່ນອນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ທີ່ຄັດຄ້ານດັ່ງກ່າວຕໍ່ເງິນຂອງລັດຖະບານທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໃນນາມຂອງ, ຫຼື ໃນຈິດໃຈຂອງ, ນາຍຂອງເຂົາເຈົ້າກໍ່ບໍ່ເຊື່ອແບບນັ້ນໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ.

ມັນໄດ້ຖືກພິສູດແລ້ວວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້, ເຖິງວ່າຈະມີການຮ້ອງຮຽນທັງໝົດຂອງ "ນັກໂລຫະ" ຜູ້ທີ່ຢາກພິຈາລະນາເງິນທີ່ເປັນເງິນເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮັດດ້ວຍໂລຫະທີ່ມີຄ່າ, "ເງິນ" ແມ່ນສິ່ງທີ່ລັດປະກາດວ່າເປັນເງິນ - ບໍ່ວ່າເງິນນີ້ຈະປະກອບດ້ວຍເຈ້ຍ ຫຼື ເຄື່ອງປັ້ນດິນເຜົາ, ເຫຼັກ ຫຼື ໜັງ ຫຼື ວັດສະດຸອື່ນໆກໍ່ເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສົນໃຈຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ມັນແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍເມື່ອເວົ້າເຖິງອໍານາດການຊື້ຂອງເງິນນີ້. ຢູ່ທີ່ນັ້ນນັກໂລຫະເວົ້າຖືກວ່າເງິນຕາທີ່ເຮັດດ້ວຍຄໍາໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຍັງຄົງຮັກສາມູນຄ່າການແລກປ່ຽນຂອງມັນໄວ້ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມວຸ້ນວາຍທາງການເມືອງຈະສັ່ນສະເທືອນລັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມໝັ້ນຄົງນີ້, ເງິນໂລຫະທີ່ເຮັດດ້ວຍໂລຫະທີ່ມີຄ່າບໍ່ໄດ້ເປັນຍ້ອນລັກສະນະທາງການເງິນຂອງມັນ, ແຕ່ຍ້ອນລັກສະນະຂອງມັນໃນຖານະເປັນ ສິນຄ້າ, ຄື ຄໍາ.

ບໍ່ມີຄວາມສົງໃສເລີຍກ່ຽວກັບເຫດຜົນຂອງລັດໃນການຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານການເງິນຂອງຕົນສໍາລັບວຽກງານຂະໜາດໃຫຍ່ຕາມທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້. ທໍາອິດ, ລັດມີອໍານາດອະທິປະໄຕ, ນັ້ນຄື, ມັນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກໃຜ, ເພາະມັນມີອໍານາດ, ແລະອັນທີສອງ, ມາດຕະການດັ່ງກ່າວສາມາດຕ້ານທານກັບການກວດສອບທາງການຄ້າທີ່ເຂັ້ມງວດທີ່ສຸດ. ລັດອອກເງິນສົດນີ້ໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງດ້ວຍບັດເຄຣດິດໂດຍອີງໃສ່ສິນເຊື່ອຂອງຕົນ. ເປັນຫຍັງຄົນເຮົາຄວນມີຄວາມເຄົາລົບນັບຖືຕໍ່ສິນເຊື່ອຂອງລັດໜ້ອຍກວ່າສິນເຊື່ອຂອງທະນາຄານໃດໆ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອລັດກໍາລັງຜະລິດວຽກງານທີ່ເປັນປະໂຫຍດເພື່ອສະຫວັດດີການຂອງຊຸມຊົນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີຄົນເວົ້າວ່າລັດຈ່າຍເງິນໃຫ້ວຽກງານທີ່ປະຕິບັດ (ຜູ້ປະກອບການ ແລະ ກໍາມະກອນທີ່ເຮັດວຽກໃນວຽກງານ Walchensee) ດ້ວຍເຈ້ຍ, ນັ້ນແມ່ນຖືກຕ້ອງແທ້ໆເພາະວ່າຕໍ່ມາ, ຫຼັງຈາກສໍາເລັດວຽກງານ, ລັດຍອມຮັບເຈ້ຍນີ້ອີກຄັ້ງເປັນການຈ່າຍເງິນສໍາລັບວຽກງານທີ່ປະຕິບັດໂດຍມັນ (ການສະໜອງໄຟຟ້າ ຫຼື ໄນໂຕຣເຈນ, ແລະອື່ນໆ). ດ້ວຍວິທີນີ້, ວົງຈອນເສດຖະກິດຈຶ່ງສໍາເລັດ. ດັ່ງນັ້ນ, ທະນະບັດກໍ່ສ້າງຈຶ່ງຖືກໄຖ່ຄືນຈາກການສະໜອງໄຟຟ້າ ແລະ ອື່ນໆຂອງປີທໍາອິດອີກຄັ້ງ, ທະນະບັດຖືກທໍາລາຍ, ແລະ ຜົນງານສິລະປະການຈັດຕັ້ງຂອງລັດຖະບານຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂື້ນໃນເສັ້ນທາງດ່ວນເພື່ອເປັນການຄອບຄອງທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍສໍາລັບທຸກຄົນ. ຜົນງານທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ແຫຼ່ງເງິນຂະໜາດໃຫຍ່ອີກແຫຼ່ງໜຶ່ງຂອງລັດໂດຍບໍ່ມີພາລະໜັກຕໍ່ຜູ້ບໍລິໂພກໄຟຟ້າ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ລັດໃກ້ຊິດກັບເປົ້າໝາຍອັນດີງາມຂອງນະໂຍບາຍການເງິນແຫ່ງຊາດທີ່ມີສຸຂະພາບດີ - ລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີຄວາມຈິງທີ່ວ່າຂະບວນການທີ່ໄດ້ອະທິບາຍກ່ຽວກັບການອອກເງິນກໍ່ສ້າງຂອງຕົນເອງສໍາລັບວຽກງານສະເພາະໃດໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຈໍາເປັນຕ້ອງອອກເງິນທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດໃນໃບຕາດິນກໍ່ສ້າງດັ່ງກ່າວເລີຍ, ເພາະວ່າຕົວຈິງແລ້ວສ່ວນໃຫຍ່ຂອງການຈ່າຍເງິນໃຫ້ຜູ້ປະກອບການບໍ່ໄດ້ເກີດຂື້ນເປັນເງິນສົດ ແຕ່ເປັນເງິນສົດໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ, ຜ່ານການໂອນ. ແຕ່, ເຖິງແມ່ນວ່າສົມມຸດວ່າກໍລະນີທີ່ຄົນໜຶ່ງອອກເງິນກໍ່ສ້າງໃໝ່ທັງໝົດໃນທະນະບັດຂອງລັດໃໝ່, ຈໍານວນເງິນເຫຼົ່ານີ້ເມື່ອທຽບກັບຈໍານວນເງິນອື່ນໆທີ່ລັດຕ້ອງການໃນປະຈຸບັນຈະບໍ່ຫຼາຍເລີຍ.

ໃນເວລາດຽວກັນກັບທີ່ຄົນຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ແຕກຫົວຢູ່ໃນລັດຖະສະພາບາວາເຣຍ ຍ້ອນເງິນກູ້ 800 ລ້ານສໍາລັບພະລັງງານໄຟຟ້າບາວາເຣຍ - ຫຼືດີກວ່ານັ້ນ: ບໍ່ໄດ້ແຕກແຕ່ພຽງແຕ່ໃຊ້ "ເງິນກູ້" ອີກຄັ້ງ, ເງິນ 8000 ລ້ານໄດ້ຮັບການອະນຸມັດໃນລັດຖະສະພາ "ໂດຍບໍ່ມີການໂຕ້ວາທີໃນການອ່ານຄັ້ງທີສາມ ເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງເຫດສຸກເສີນທົ່ວໄປ". –,

ໃນທີ່ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍລະນຶກເຖິງການພິຈາລະນາອີກຄັ້ງວ່າ, ໃນກໍລະນີຂອງການສະໜອງທຶນດັ່ງກ່າວໂດຍຜ່ານການອອກເງິນໃໝ່, ຈະບໍ່ມີອັດຕາເງິນເຟີ້ໃດໆເກີດຂື້ນ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການອອກພັນທະບັດທີ່ມີດອກເບ້ຍໃນລະຫວ່າງໄລຍະເວລາການກໍ່ສ້າງໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມໝາຍເຖິງຄວາມແນ່ນອນ

Machine Translated by Google

ອັດຕາເງິນເຟີ້ ເນື່ອງຈາກດອກເບ້ຍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈ່າຍແລ້ວ ເຖິງແມ່ນວ່າຍັງບໍ່ທັນມີວຽກງານທີ່ມີປະສິດທິພາບໃດໆຖືກປະຕິບັດໂດຍໂຮງງານກໍຕາມ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນຄວາມໝາຍຂອງທິດສະດີປະລິມານ, ຄວາມສົມດຸນທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດລະຫວ່າງເງິນ ແລະ ສິນຄ້າວັດຖຸບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ, ເພາະວ່າ, ຕໍ່ກັບການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງວິທີການຊໍາລະໃນດ້ານເງິນ, ມີການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງສິນຄ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ຖ້າຫາກວ່າຕໍ່ມາ, ຜ່ານລາຍຮັບຂອງວຽກງານດັ່ງກ່າວ, ເງິນທີ່ອອກໃຫ້ຖືກຖອນ ແລະ ທໍາລາຍອີກຄັ້ງ, ຫຼັງຈາກນັ້ນຄວາມສົມດຸນທາງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດຈະຖືກປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນຕາມທໍາມະຊາດເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດຕາມມູນຄ່າທັງໝົດຂອງວຽກງານໃໝ່ດັ່ງກ່າວ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ ຂໍໃຫ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າດອກເບ້ຍມີຄວາມຮຸນແຮງຕໍ່ຕົ້ນທຶນຂອງຜະລິດຕະພັນຂອງວຽກງານດັ່ງກ່າວແນວໃດ. Oskar Pöbing[77] ໄດ້ກໍານົດໃນການກວດສອບລາຍລະອຽດຂອງຄໍາຖາມນີ້ວ່າຕົ້ນທຶນການຜະລິດສໍາລັບກິໂລວັດຊົ່ວໂມງແມ່ນແພງຂຶ້ນໂດຍຜ່ານການແບກຫາບເງິນກູ້ພ້ອມດອກເບ້ຍເປັນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍເຖິງ 500% (!). ດຽວນີ້ໄຟຟ້າຈາກໂຮງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ Bavarian ຂອງພວກເຮົາມາຫາພວກເຮົາລາຄາແພງກວ່າຫ້າເທົ່າ ເພາະວ່າພວກເຮົາໄດ້ທັນໄປໃຊ້ເສັ້ນທາງກູ້ຢືມທີ່ "ໃກ້ທີ່ສຸດ". ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ທີ່ນີ້ ມັນເໝາະສົມທີ່ຈະຈິນຕະນາການວ່າຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານວັດສະດຸ ແລະ ສ່ວນຕົວທັງໝົດສໍາລັບການດໍາເນີນງານ ແລະ ການບໍາລຸງຮັກສາໂຮງງານໄຟຟ້າ Bavarian ຂະໜາດໃຫຍ່ ແລະ ຫ້ອງການລະຫວ່າງຕົວເມືອງ - ດັ່ງນັ້ນຄ່າແຮງງານ ແລະ ເງິນເດືອນທັງໝົດສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງງານເຫຼົ່ານີ້ - ພະນັກງານປະຕູນ້ຳ, ຊ່າງກົນຈັກ, ກໍາມະກອນ, ພະນັກງານຄວບຄຸມ, ແລະ ເຄື່ອງມືການບໍລິຫານດ້ານວິຊາການ ແລະ ການຄ້າທັງໝົດຈົນເຖິງຜູ້ອໍານວຍການຮ່ວມກັນດຶງເອົາສໍາລັບວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າໃນແຕ່ລະປີ ພຽງແຕ່ໜຶ່ງສ່ວນຫ້າຂອງຈໍານວນເງິນທີ່ນັກລົງທຶນເງິນກູ້ທີ່ດີຫຼາຍດຶງເອົາໃນແຕ່ລະປີ, ໂດຍບໍ່ມີຄວາມພະຍາຍາມ ຫຼື ວຽກງານ - ເປັນດອກເບ້ຍ.

ດອກເບ້ຍກືນກິນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ດອກເບ້ຍເຮັດໃຫ້ທຸກຢ່າງແພງຂຶ້ນ. ມີແຕ່ທຶນກູ້ຢືມເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ, ປະຊາກອນຈຶ່ງມີຄວາມເສຍຫາຍ. ປະຊາກອນທີ່ສ້າງໂຮງງານດ້ວຍກໍາລັງຂອງຕົນເອງຈຶ່ງມີຄວາມເສຍຫາຍ; ແລ້ວໃຜຈະສ້າງໂຮງງານ Bavarian? - ແທ້ຈິງແລ້ວວິສະວະກອນ Bavarian, ກໍາມະກອນ Bavarian, ຫົວໜ້າງານ Bavarian ແລະຜູ້ປະກອບການ; ໂຮງງານ Bavarian ສະໜອງເຄື່ອງຈັກແລະອຸປະກອນສ່ວນໃຫຍ່ - ແລະສໍາລັບສິ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ຜະລິດຢູ່ໃນ Bavaria ເອງ, ເມັດພືດຫຼືງົວ Bavarian ຕ້ອງໄດ້ຮັບ, ດັ່ງນັ້ນວຽກງານ Bavarian ຕ້ອງໄດ້ຮັບອີກຄັ້ງເພື່ອແລກປ່ຽນ - ມີແຕ່ປະຊາຊົນ Bavarian ເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນສໍາລັບການກໍ່ສ້າງ (ເບິ່ງຄືວ່າ!), ແລະເພື່ອສິ່ງນັ້ນມັນຕ້ອງການນາຍທຶນລາຍໃຫຍ່ຈາກນິວຢອກແລະລອນດອນ, ປາຣີແລະເບີລິນ. ປະຊາຊົນ Bavarian ຕ້ອງກູ້ຢືມຈາກທຸກປະເທດໃນໂລກແລະເປັນພາລະໃຫ້ແກ່ພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກຂອງມັນດ້ວຍການຈ່າຍດອກເບ້ຍເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ໄຟຟ້າແພງຂຶ້ນ 500%!

ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມບ້າບໍ? ນີ້ບໍ່ແມ່ນອາຊະຍາກໍາທາງເສດຖະກິດບໍ? ຂອງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ ແຕ່ເຄີຍຂຽນເຊັກ ຫຼື ສັ່ງໃຫ້ນາຍທະນາຄານເຊັນເງິນກູ້ໄຟຟ້າພະລັງງານນ້ຳຂອງຊາວບາວາເຣຍ, ເຊິ່ງພວກເຂົາໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍທີ່ຈ່າຍໂດຍປະຊາຊົນບາວາເຣຍທຸກໆປີ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ, ນ້ຳປະປາຍັງບໍ່ແມ່ນການຄອບຄອງຂອງປະຊາຊົນ Bavarian ອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ພວກມັນຖືກຜູກມັດໄວ້ກັບນາຍທຶນ. ສິ່ງທີ່ໜ້າຕະຫຼົກຍິ່ງກວ່ານັ້ນກໍຄືສະຖານະການທີ່ນາຍທຶນລາຍໃຫຍ່ຈະບໍ່ໃຫ້ກູ້ຢືມ "ເງິນທີ່ດີຂອງພວກເຂົາ" ແກ່ລັດທີ່ບໍ່ "ດີ" ສໍາລັບທຶນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ, ເຊິ່ງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຍັງໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອຖືຫຼາຍຈົນຄົນເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້.

ສູບ 800 ລ້ານເຂົ້າໄປໃນມັນ. ແລະໃນຄວາມເປັນຈິງ, ການປະມູນສໍາລັບພັນທະບັດໄຟຟ້ານ້ຳຕົກມີການຮັບປະກັນທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ຮັບປະກັນຕໍ່ນາຍທຶນ "ວ່າລັດ Bavarian ດ້ວຍຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດຂອງຕົນຮັບປະກັນທຶນ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ - (!)"

---

77 ອອສກາ ໂພບິງ (Oskar Pöbing) (1882-1956) ເປັນວິສະວະກອນກົນຈັກຊາວບາວາເຣຍ ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລເຕັກນິກໃນນະຄອນມິວນິກ. ລາວເປັນຜູ້ຂຽນຂອງການສຶກສາເຊັ່ນ Die Wasserkräfte Bayerns (1919) ແລະ Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922).

Machine Translated by Google

ເງິນ, ເຈົ້າຍັງຕ້ອງການຫຍັງອີກ! ສະນັ້ນ, ຢູ່ທີ່ນີ້ລັດ Bavarian ຍອມຮັບຢ່າງຊັດເຈນວ່າມັນມີມູນຄ່າຫຼາຍ, ຈົນວ່າຄົນເຮົາສາມາດໃຫ້ກູ້ຢືມເງິນ 800 ລ້ານສໍາລັບພະລັງງານໄຟຟ້າ Walchensee ແລະ Middle Isar ແຕ່ - ມັນບໍ່ສາມາດໃຊ້ອະທິປະໄຕທາງດ້ານການເງິນຂອງຕົນ ແລະ ສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ວຽກງານເຫຼົ່ານີ້ຜ່ານອໍານາດຂອງຕົນເອງ. ເປັນຫຍັງ?? ເພາະວ່າມັນຕິດພັນກັບຄວາມບ້າຄັ່ງໃນການກູ້ຢືມ ແລະ ດອກເບ້ຍຫຼາຍເກີນໄປ, ເພາະວ່າລັດຖະບຸລຸດທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງມັນບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຂອງຕົນເອງຫຼາຍ ຈົນພວກເຂົາກ້າຕັດສິນແຜນການທີ່ງ່າຍດາຍ ແລະ ຊັດເຈນເຫຼົ່ານີ້ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດ.

ການເງິນໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າດ້ວຍຕົນເອງ; ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຫັນໄປຫາຜູ້ຊ່ຽວຊານດ້ານທະນາຄານມືອາຊີບ. ນີ້ແມ່ນຄືກັບວ່າຜູ້ບໍລິໂພກຖາມເຊື້ອວັນນະໂລກຂອງລາວວ່າພວກເຂົາຄິດວ່າມັນຖືກຕ້ອງບໍທີ່ລາວໄປ Davos ຫຼື Engadin78 ເພື່ອກໍາຈັດພະຍາດຂອງລາວ, ແລະພວກເຂົາຮັບປະກັນລາວວ່າ: "ບໍ່, ຢ່າເຮັດແບບນີ້, ການເດີນທາງອາດຈະເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ເຈົ້າ, ບາງທີອຸບັດຕິເຫດທາງລົດໄຟອາດຈະເກີດຂື້ນ, ແທນທີ່ຈະຢູ່ເຮືອນຂອງເຈົ້າ, ໃນສະພາບແວດລ້ອມປົກກະຕິຂອງເຈົ້າ. ໃນສະພາບຂອງເຈົ້າເຈົ້າບໍ່ຄວນເຮັດການທົດລອງໃດໆ! ແລະອື່ນໆ." ດ້ວຍການຍຶດໝັ້ນກັບຄໍາແນະນໍານີ້ທີ່ມາຈາກທັດສະນະຂອງເຊື້ອວັນນະໂລກຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ການບໍລິໂພກມີຄວາມຄືບໜ້າຕາມທໍາມະຊາດ, ເຊື້ອວັນນະໂລກເພີ່ມຂື້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ນັ້ນແມ່ນຄືກັນກັບໃນກໍລະນີຂອງເສດຖະກິດທາງດ້ານການເງິນ ແລະດອກເບ້ຍຂອງພວກເຮົາ.

ການໄດ້ຮັບຄໍາແນະນໍາຈາກຄູ່ແຂ່ງຂອງຕົນເອງນີ້ແມ່ນລັກສະນະພິເສດທີ່ສຸດຂອງຄົນເຢຍລະມັນທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວ. ຖ້າຜູ້ຊາຍຄົນໃດຄົນໜຶ່ງປະກົດຕົວທີ່ຮັກປະຊາຊົນຂອງລາວຢ່າງກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ໃຫ້ຄໍາແນະນໍາພວກເຂົາຢ່າງນີ້ໆ ແລະ ແຈ້ງເຕືອນຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ຫຼື ສິ່ງນັ້ນໆ, ຄົນເຮົາສາມາດພະນັນສິບຕໍ່ໜຶ່ງວ່າຄົນທີ່ເປັນຫ່ວງຈະແລ່ນໄປຫາຄົນຂີ້ຕົວະ ແລະ ຖາມລາວຢ່າງໄຮ້ສາລະວ່າ: "ບອກຂ້ອຍ, ຄົນນັ້ນໆໄດ້ບອກຂ້ອຍວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຂີ້ລັກ, ກະລຸນາບອກຂ້ອຍວ່າຖືກຕ້ອງບໍ!" ແລະ ຖ້າອີກຝ່າຍໜຶ່ງອະທິບາຍໃຫ້ລາວຟັງດ້ວຍໃບໜ້າທີ່ຊື່ສັດທີ່ສຸດໃນໂລກວ່າ: "ແຕ່ເຈົ້າຄິດແນວໃດ - ຂ້ອຍເປັນຄົນຂີ້ຕົວະ! - ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຂ້ອຍເປັນເພື່ອນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງເຈົ້າ, ຂ້ອຍໄດ້ຊ່ວຍເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງດ້ານການເງິນຂອງພວກເຮົາສະເໝີ", ຫຼັງຈາກນັ້ນຜູ້ຖາມທີ່ບໍ່ມີເລ່ຫຼ່ຽມກໍ່ມີຄວາມສຸກຫຼາຍ - ລາວໄດ້ເຮັດພຽງພໍແລ້ວ ແລະ ລາວດີໃຈເປັນພິເສດທີ່ລາວບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ສະໝອງຫຼາຍເກີນໄປ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເພື່ອນທີ່ໜ້າລໍາຄານຂອງປະຊາຊົນໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວລາວບໍ່ເຫັນວ່າລາວມີຄ່າຄວນກັບຄໍາຕອບຂອງລາວ - ແລະສິ່ງຕ່າງໆກໍ່ຕິດຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງນະໂຍບາຍເງິນກູ້ແບບທຶນນິຍົມທີ່ມີດອກເບ້ຍຈົນກວ່າລາຍການສຸດທ້າຍຂອງຄວາມຮັ່ງມີຂອງຊາດທີ່ຖືກສັນຍາໄວ້ກັບອໍານາດທາງດ້ານການເງິນ ແລະປະເທດຊາດທັງໝົດຈ່າຍພຽງແຕ່ດອກເບ້ຍໃຫ້ກັບການເງິນສາກົນເທົ່ານັ້ນ.

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ພວກເຮົາຕ້ອງຊີ້ໃຫ້ເຫັນຕື່ມອີກໃນສະພາບການນີ້ວ່າລັດ Bavarian - ເມື່ອມັນບໍ່ແມ່ນວຽກງານຂອງລັດທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນການພັດທະນາພະລັງງານໄຟຟ້າ Bavarian ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ນັ້ນຄື, ເມື່ອມັນເປັນເລື່ອງຂອງການແກ້ໄຂວິກິດການເງິນຂອງລັດຖະບານເດືອນພະຈິກ - ໄດ້ອອກທະນະບັດຄັງເງິນຂອງລັດປະມານ 130 ລ້ານທະນະບັດຈາກທະນາຄານລັດ Bavarian ຈາກທະນາຄານລັດ Bavarian. ເຫດການນີ້ເກີດຂື້ນຢ່າງເປີດເຜີຍຢ່າງສົມບູນ - ແລະທຸກຄົນໄດ້ເອົາທະນະບັດ Bavarian ເຫຼົ່ານີ້ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈຄືກັນກັບທະນະບັດຂອງ Reichsbank, ແລະທຸກຄົນສາມາດຊື້ເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ຕົນເອງໄດ້ຫຼາຍເທົ່າກັບທະນະບັດຂອງ Bavarian. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມັນບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເປັນລັດ Bavarian ທັງໝົດ, ມັນພຽງພໍແລ້ວຖ້າເຈົ້າຄອງນະຄອນ Munich ນະຄອນຫຼວງແຂວງແລະຜູ້ເຖົ້າແກ່ບາງຄົນພິມຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃສ່ເຈ້ຍທີ່ມີສີສັນດັ່ງກ່າວ, ແລະແມ່ນແຕ່ເງິນສຸກເສີນນີ້ກໍ່ຖືກແຈກຢາຍ, ທຸກຄົນເອົາມັນໄປແລະທຸກຄົນແຈກມັນອອກມາຄືກັນກັບເສດເຫຼືອຂອງ Reichsbank, ແລະເງິນສຸກເສີນນີ້ເອງກໍ່ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເງິນໃດໆ - ເພື່ອເປັນການຊ່ວຍເຫຼືອໃນການແລກປ່ຽນສິນຄ້າ - ໃນແບບທີ່ບໍ່ສາມາດຄັດຄ້ານໄດ້.

ມີພຽງຫ້ອງການດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງໜັກໜ່ວງຈາກຊິ້ນສ່ວນທຽມເຫຼົ່ານີ້ຂອງແຂວງ ແລະ ຊຸມຊົນ - ການເງິນສູງ - ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ມີກົດໝາຍ Reich ໃນເດືອນຕຸລາ 1921 ເຊິ່ງຕາມທີ່ມັນຖືກຫ້າມຢ່າງເຂັ້ມງວດຕໍ່ແຂວງ ແລະ ຊຸມຊົນທີ່ຈະອອກ

---

[78] ນັບຕັ້ງແຕ່ກາງສະ ຕະວັດ ທີ 18 , ເມືອງດາໂວສໃນປະເທດສະວິດເຊີແລນມີຊື່ສຽງວ່າເປັນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທາງການແພດສໍາລັບຜູ້ທີ່ເປັນພະຍາດປອດ. ເມືອງເອນກາດິນເປັນຮ່ອມພູໃນເທືອກເຂົາແອລສ໌ຂອງປະເທດສະວິດ.

Machine Translated by Google

ເງິນສຸກເສີມອີກຕໍ່ໄປ. ກົດໝາຍສະບັບນີ້ແມ່ນກົດໝາຍທີ່ຊັດເຈນສໍາລັບການປົກປ້ອງຊາວຢິວ, ເຊິ່ງໄດ້ຖືກປະຕິບັດຕາມໃນປີ 1922 ໂດຍ "ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການປົກປ້ອງສາທາລະນະລັດ".

ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການເຖິງຄວາມຢ້ານກົວຢ່າງກະທັນຫັນຂອງການເງິນສາກົນ ເມື່ອພວກເຂົາຮັບຮູ້ວ່າໃນເງິນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າໃນຮູບແບບທີ່ບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍຂອງເງິນສຸກເສີນ, ປະຊາຊົນຖືອາວຸດຢູ່ໃນມືຂອງພວກເຂົາ - ໂດຍທໍາມະຊາດໂດຍທີ່ປະຊາຊົນບໍ່ຮູ້ເລື່ອງນີ້ - ເຊິ່ງສາມາດທໍາລາຍເຄືອຂ່າຍທອງຄໍາທີ່ສ້າງຕັ້ງຂື້ນດ້ວຍການຕົວະແລະການຫຼອກລວງຜ່ານວຽກງານລັບໆ ແລະ ປອມແປງທີ່ຍາວນານຫຼາຍສັດຕະວັດ ແລະ ປົດປ່ອຍປະຊາຊົນຈາກການເປັນຂ້າທາດຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາ.

ໃນເວລານັ້ນ, ໃນກໍລະນີຂອງການອອກເງິນລັດ Bavarian, Reichsbank ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຖອນເງິນນີ້ອອກອີກຄັ້ງ, ເຊິ່ງຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ເກີດຂື້ນໃນລັກສະນະທີ່ສອດຄ່ອງກັບປີ 1921. ເຫດຜົນ: ເງິນນີ້ນໍາມາເຊິ່ງການເງິນສູງໂດຍບໍ່ມີດອກເບ້ຍຄືກັບເງິນຂອງ Reichsbank ຜ່ານເສັ້ນທາງທາງອ້ອມຂອງໃບບິນຄັງເງິນຂອງ Reich.

ໃນລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ໃນອະນາຄົດວຽກງານຂະໜາດໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງລັດຈະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ຈັດຕັ້ງຕາມທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ ໂດຍຫຼີກລ່ຽງເສັ້ນທາງການກູ້ຢືມທັງໝົດ. ພວກເຮົາຈະໃຊ້ເສັ້ນທາງທາງອ້ອມຂອງເງິນກູ້ສ້າງທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໂດຍທົ່ວໄປ ສະເພາະຖ້າວິທີການທີ່ຈໍາເປັນບໍ່ສາມາດລະດົມທຶນໄດ້ຈາກເງິນເຫຼືອຂອງລັດວິສາຫະກິດອື່ນໆ ຫຼື ຈາກການເກັບພາສີພິເສດສໍາລັບຈຸດປະສົງພິເສດດັ່ງກ່າວ. ໃນກໍລະນີໃດກໍ່ຕາມ, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຮູບແບບການເງິນນີ້ເປີດໂອກາດທີ່ບໍ່ເຄີຍຄາດຄິດມາກ່ອນ ແລະ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການນໍາໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດຂອງປະເທດ, ການປັບປຸງເສັ້ນທາງການຂົນສົ່ງ, ແລະອື່ນໆ.

ທຸກໆຊາດລ້ວນແຕ່ຮັ່ງມີເທົ່າທີ່ສາມາດຈັດຕັ້ງວຽກງານໄດ້.79

---

79 ສິ່ງນີ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນໃນຄໍາປາໄສຂອງ Hitler ຕໍ່ Reichstag ໃນວັນທີ 30 ມັງກອນ 1939 ເຊິ່ງລາວໄດ້ປະກາດວ່າ: "ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບຂອງ ... ຄວາມຕ້ອງການ, ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນຕອນທໍາອິດທີ່ຈະຄໍານຶງເຖິງທຶນທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງປະເທດຊາດ, ຄືຄວາມສາມາດໃນການເຮັດວຽກຂອງມັນ." (ອ້າງອີງໃນ R de Roussy de Sales (ບັນນາທິການ) Adolf Hitler: My New Order, ລອນດອນ: Angus ແລະ Robertson, 1942, ໜ້າ 457f.).

Machine Translated by Google

ທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ

ໃນການເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ສົມເຫດສົມຜົນກັບບົດທີ່ຜ່ານມາ, ການສ້າງທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ ເຊິ່ງມີໜ້າທີ່ອອກເງິນກໍ່ສ້າງທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ ໂດຍສະເພາະສໍາລັບການກໍ່ສ້າງເຮືອນ. ແນ່ນອນ, ທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດນີ້ບໍ່ຄວນດໍາເນີນການເປັນສະຖາບັນຂອງລັດ ແຕ່ເປັນບໍລິສັດຂອງກົດໝາຍສາທາລະນະ. ດັ່ງນັ້ນ, ການສົນທະນາກ່ຽວກັບມັນຄວນຈະເກີດຂື້ນຫຼັງຈາກການເປັນຕົວແທນຂອງລະບົບພາສີສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ແຕ່ເນື່ອງຈາກວ່າທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດນີ້ບໍ່ມີຫຍັງນອກຈາກການເງິນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍທີ່ໂອນໄປສູ່ເງິນໄຂຂອງເສດຖະກິດເອກະຊົນ ແລະ ໂດຍສະເພາະກັບລະບົບການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ - ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນສາຂາຂອງເສດຖະກິດທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນທົ່ວໄປທີ່ສຸດ - ການວາງມັນໄວ້ກ່ອນອາດຈະເປັນເລື່ອງທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ.

ເປັນຫຍັງທະນາຄານກໍ່ສ້າງດັ່ງກ່າວຈຶ່ງບໍ່ຄວນດໍາເນີນການເປັນລັດວິສາຫະກິດທີ່ບໍລິສຸດແມ່ນຍ້ອນຄວາມຈິງທີ່ວ່າສະຖາບັນການເງິນສາທາລະນະທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍດັ່ງກ່າວຕ້ອງມີການເຄື່ອນໄຫວຢ່າງເສລີຫຼາຍກວ່າລັດວິສາຫະກິດ. ມັນຈະບໍ່ມີເຫດຜົນຫຼາຍຖ້າມັນເປັນເລື່ອງຂອງການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈະມີຫຼາຍກໍລະນີທີ່ມັນເປັນເລື່ອງຂອງວຽກງານທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນທີ່ສຸດທີ່ສົ່ງຜົນກະທົບທາງອ້ອມຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງສາທາລະນະ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນທະນາຄານ, ເຊິ່ງຮັບຜິດຊອບໃນການນໍາພາຂອງຕົນຕໍ່ລັດໃນການຄຸ້ມຄອງຂອງຕົນ, ຄວນແລະຕ້ອງມີເສລີໃນການອອກສິນເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍຫຼັງຈາກການກວດສອບເງື່ອນໄຂທັງໝົດຢ່າງລະອຽດ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເສລີພາບໃນການຕັດສິນໃຈດັ່ງກ່າວເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໃນລັດວິສາຫະກິດຢ່າງດຽວ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າສິ່ງນີ້ຕ້ອງຖືກປ່ອຍໃຫ້ເປັນຂໍລິເລີ່ມຂອງເອກະຊົນ.

ຕົວຢ່າງອາດຈະນໍາສະເໜີຮ່າງກົດໝາຍດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຢູ່ທີ່ນີ້ ໃນປີ 1922 ສໍາລັບ Bavaria:

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍການພັດທະນາທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດຂອງບາເວເຣັຍ.

ມາດຕາ 1

ທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດບາວາເຣຍ (BWB).

ທະນາຄານກາງສະຫະລັດ (BWB) ມີໜ້າທີ່ສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນໃຫ້ແກ່ວິສາຫະກິດຂອງລັດ ຫຼື ວິສາຫະກິດທີ່ມີຄຸນຄ່າທາງເສດຖະກິດຂອງຊາດຂອງເອກະຊົນ (ບໍ່ວ່າຈະເປັນບຸກຄົນ ຫຼື ສັງຄົມ) ເຊິ່ງຮັບໃຊ້ການພັດທະນາປະເທດ ຫຼື ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ສະຫວັດດີການທົ່ວໄປ.

ມາດຕາ 2

BWB ແມ່ນບໍລິສັດກົດໝາຍສາທາລະນະ. ຂໍ້ກໍານົດລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງ, ການບໍລິຫານ ແລະ ກິດຈະກໍາ ແລະ ການອໍານວຍການຂອງຕົນຈະຖືກກໍານົດໂດຍກະຊວງທັງໝົດ.

ມາດຕາ 3

ອະນຸຍາດໃຫ້ BWB ອອກພັນທະບັດຄັງເງິນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໃນຕອນທໍາອິດ ເຊິ່ງກວມເອົາ ໂດຍຊັບສິນທາງວັດຖຸສູງເຖິງ 50 ລ້ານເຄື່ອງໝາຍຄໍາ.

ບັນຫາດັ່ງກ່າວອາດຈະເກີດຂື້ນໄດ້ພຽງແຕ່ໃນທາງກົດໝາຍທີ່ຈໍານວນເງິນທີ່ອອກໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມ ແລະ ໃນການໄຫຼວຽນຂອງເງິນແມ່ນໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງໂດຍຫຼັກຊັບທີ່ສໍາຄັນທີ່ມີມູນຄ່າຢ່າງໜ້ອຍເທົ່າກັນ (ເງິນກູ້ຄໍ້າປະກັນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ, ໃບບິນຂາຍຄໍ້າປະກັນ, ການສົມມຸດຖານ, ແລະອື່ນໆ) ແລະ ການຈ່າຍຄືນ ຫຼື ການສົ່ງຄືນພັນທະບັດລັດຖະບານແມ່ນໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນໂດຍລາຍຮັບຂອງວິສາຫະກິດ ຫຼື ສະຖາບັນທີ່ຈະພັດທະນາພາຍໃນໄລຍະເວລາທີ່ເໝາະສົມ, ສູງສຸດ 50 ປີ.

ມາດຕາ 4

ຈໍານວນເງິນທີ່ຕ້ອງຈ່າຍຄືນ ແລະ ຫຼັກຊັບທີ່ຕ້ອງຈ່າຍຄືນຈາກພັນທະບັດລັດຖະບານທີ່ອອກໃຫ້ຂອງ BWB ປະກອບເປັນສະມາຄົມການຄຸ້ມຄອງຂອງ BWB.

Machine Translated by Google

ທຸລະກຳທາງກົດໝາຍທຸກປະເພດທີ່ລົບກວນ ຫຼື ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຫຼັກຊັບ ຫຼື ການຄຸ້ມຄອງຊັບສິນ
ການເປັນຂອງສະມາຄົມການຄຸ້ມຄອງແມ່ນເປັນໂມຄະ.

ການປ່ຽນແປງຊັບສິນ ຫຼື ການຄອບຄອງໃດໆຕໍ່ວັດຖຸ ຫຼື ສິດທິທີ່ຂື້ນກັບອົງການຄຸ້ມຄອງບໍ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ການມີຢູ່ຂອງຫຼັກຊັບ ແລະ ຍັງຄົງຕິດພັນກັບວັດຖຸເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຊື້ໃໝ່; ຜູ້ຖືກຳມະສິດກ່ອນໜ້ານີ້ຈະຖືກຫຼຸດພົ້ນຈາກຄວາມຮັບຜິດຊອບສ່ວນຕົວພຽງແຕ່ເມື່ອ BWB ຕົກລົງເຫັນດີກັບການປ່ຽນແປງໃນຕົວຂອງລູກໜີ້. ການຈັດການທີ່ກົງກັນຂ້າມແມ່ນບໍ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້...

มາດຕາ 5

ອົງປະກອບ ແລະ ສິດທັງໝົດຂອງອົງການຄຸ້ມຄອງຂອງ BWB ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນທະບຽນສາທາລະນະນີ້; ຫຼັກການ ແລະ ຜົນສະທ້ອນທາງກົດໝາຍແມ່ນມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສໍາລັບປື້ມຫົວນີ້ຕາມລໍາດັບສໍາລັບທະບຽນ; ທະບຽນມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈຈາກສາທາລະນະ ແລະ ມີສົມມຸດຕິຖານກ່ຽວກັບສິດໃນຕົວມັນເອງ.

ການເຂົ້າເຖິງທະບຽນ ຫຼື ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂອງທະບຽນແມ່ນມອບໃຫ້ທຸກໆຄົນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນປະໂຫຍດທາງກົດໝາຍໃນການເຂົ້າເຖິງ.

ສະຫຼຸບຄ້າຍຄືກັບຍອດເງິນຄົງເຫຼືອຈະຖືກເຜີຍແຜ່ທຸກໆປີກ່ຽວກັບຈໍານວນເງິນທັງໝົດຂອງພັນທະບັດລັດຖະບານທີ່ອອກໃຫ້, ພ້ອມທັງຈໍານວນເງິນທັງໝົດຂອງຫຼັກຊັບທີ່ຕ້ອງຈ່າຍໃຫ້ BWB ສໍາລັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ພ້ອມທັງການເພີ່ມ ແລະ ການຫັກອອກ, ແລະ ກ່ຽວກັບການຊໍາລະຄືນ ແລະ ການໄຖ່ຖອນພັນທະບັດລັດຖະບານທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດ.

ມາດຕາ 6

ທະນະບັດຂອງທະນາຄານ BWB ເປັນສະກຸນເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ທຸກຄົນຕ້ອງຮັບເອົາທະນະບັດເຫຼົ່ານີ້ໃນອັດຕາເຕັມທີ່ຂອງມູນຄ່າໜ້າໃບຕາຂອງເຂົາເຈົ້າທຽບກັບອັດຕາແລກປ່ຽນຂອງສະກຸນເງິນທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍອື່ນໆຂອງລັດ.
ຖ້າເຈົ້າໜີ້ປະຕິເສດການຮັບເອົາພັນທະບັດລັດຖະບານຂອງ BWB ແທນການຈ່າຍເງິນໃນອັດຕາແລກປ່ຽນຂັ້ນຕໍ່າທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ, ລູກໜີ້ຈະຖືກຫຼຸດພົ້ນຈາກໜີ້ສິນຈໍານວນນີ້ ຕາບໃດທີ່ລາວໄດ້ສະເໜີການຈ່າຍເງິນເປັນພັນທະບັດລັດຖະບານ.

BWB ອອກພັນທະບັດລັດຖະບານໂດຍບໍ່ມີດອກເບ້ຍ ແລະ ຕົກລົງໃນສັນຍາກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂທົ່ວໄປ ແລະ ພິເສດຂອງເງື່ອນໄຂທາງກົດໝາຍຮ່ວມກັນກ່ຽວກັບໄລຍະເວລາ ແລະ ອັດຕາການອອກພັນທະບັດ, ຫຼັກຊັບ ແລະ ເງິນກູ້ທີ່ລູກໜີ້ຕ້ອງຈ່າຍ, ພ້ອມທັງການຊໍາລະຄືນ ແລະ ເງື່ອນໄຂທາງກົດໝາຍອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ສໍາເນົາຂອງສັນຍາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້ເປັນພາກຜະນວກຂອງລາຍການໃນທະບຽນຂອງສະມາຄົມຄຸ້ມຄອງ.

BWB ມີເຫດຜົນພຽງພໍທີ່ຈະກໍານົດຄ່າທໍານຽມເພີ່ມເຕີມ ຫຼື ຄ່າທໍານຽມສໍາລັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການບໍລິຫານໃນການໃຫ້ກູ້ຢືມ ແລະ ສໍາລັບການເກັບເງິນປະຈໍາປີ ຫຼື ໃນການກໍານົດຄ່າປະກັນໄພ ຫຼື ສ່ວນຫຼຸດທີ່ສອດຄ້ອງກັນໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມໃນລັກສະນະສາທາລະນະທີ່ເປັນເອກະພາບ.

ການອອກ ຫຼື ການສະເໜີລາຄາໃນຕະຫຼາດຫຼັກຊັບໃນອັດຕາທີ່ສູງກວ່າອັດຕາຂັ້ນຕໍ່າທີ່ກໍານົດໄວ້ໃນມາດຕາ 1 ແມ່ນຍອມຮັບໄດ້.

ການຊໍາລະຄືນສາມາດເຮັດໄດ້ພຽງແຕ່ໃນທະນະບັດຄັງເງິນປະເພດດຽວກັນກັບທະນະບັດທີ່ອອກໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 7

ກິດຈະກໍາຂອງ BWB, ຕາບໃດທີ່ມັນຂະຫຍາຍໄປເຖິງການປະຕິບັດຕາມຂໍ້ກໍານົດທີ່ມີຢູ່ໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້, ແມ່ນຂື້ນກັບການຄວບຄຸມ ແລະ ການຊີ້ນໍາຂອງສະພາກວດກາສາທາລະນະປະກອບດ້ວຍລັດຖະມົນຕີກະຊວງການເງິນ ຫຼື ຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍທ່ານ, ລັດຖະມົນຕີກະຊວງມະຫາດໄທ ຫຼື ຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍທ່ານ, ລັດຖະມົນຕີກະຊວງຍຸຕິທໍາ ຫຼື ຜູ້ຕາງໜ້າທີ່ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍທ່ານ ແລະ ສາມທ່ານທີ່ຈະຖືກເລືອກຕັ້ງຈາກລັດຖະສະພາເປັນເວລາສອງປີ.

Machine Translated by Google

ມາດຕາ 8

ຂໍ້ລົງໂທດ: ການລົງໂທດຈໍາຄຸກສໍາລັບຄວາມເສຍຫາຍໂດຍເຈດຕະນາຕໍ່ຫຼັກຊັບຂອງສະມາຄົມຄຸ້ມຄອງ ແລະ ເຊັ່ນດຽວກັນສໍາລັບການຄ້າ ຫຼື ປະເພນີ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ, ການທໍາລາຍທະນະບັດກໍ່ສ້າງ ຫຼື ມູນຄ່າອັດຕາແລກປ່ຽນຂອງທະນະບັດດຽວກັນ ຫຼື ສໍາລັບຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງມີການລົງໂທດເປັນເງິນສູງສໍາລັບສິ່ງນີ້, ແມ່ນແຕ່ຕໍ່ນິຕິບຸກຄົນ.

ໃນ "ເງື່ອນໄຂການບໍລິຫານ" ຄໍາສັ່ງທີ່ຊັດເຈນໄດ້ຖືກອອກໃນລັດຖະທໍາມະນູນຂອງຄະນະກໍາມະການບໍລິຫານ ແລະ ຄະນະທີ່ປຶກສາ ເຊິ່ງມີຕົວແທນຂອງກະຊວງຕ່າງໆ, ລັດຖະສະພາ ແລະ ຜູ້ກໍ່ສ້າງເປັນຂອງ. ໜ້າວຽກຂອງຄະນະທີ່ປຶກສາດັ່ງກ່າວແມ່ນການຄວບຄຸມການນໍາໃຊ້ໃບຕາດິນກໍ່ສ້າງຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ, ການກວດສອບການຊໍາລະຄືນ, ການກວດສອບການຊົດເຊີຍສົມມຸດຕິຖານ, ການອະນຸມັດພື້ນຖານຂອງການຈໍານອງດ້ວຍໃບຕາດິນກໍ່ສ້າງທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ, ແລະອື່ນໆ.

ເງື່ອນໄຂເພີ່ມເຕີມຫຼັງຈາກນັ້ນໄດ້ຄວບຄຸມການຊໍາລະຄືນ ແລະ ການເກັບກູ້, ການປະກາດສິນຄ້າໃນຊຸດບັນທຶກການກໍ່ສ້າງທີ່ອອກໃຫ້ ແລະ ໃນຫຼັກຊັບທີ່ລົງທະບຽນສໍາລັບມັນ, ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ, ໃບສັ່ງຢາເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບແບບການກໍ່ສ້າງທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດ, ແລະອື່ນໆ. ໃນເວລານັ້ນ, ການຊຸກຍູ້ໃຫ້ສ້າງຕັ້ງທະນາຄານສັງຄົມດັ່ງກ່າວແມ່ນໄດ້ຮັບຈາກຄວາມຕ້ອງການດ້ານທີ່ຢູ່ອາໄສຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ສະຖານະການທີ່ Reich ແລະ ແຂວງຕ່າງໆບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ສະຖາບັນທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສາມາດເພີ່ມພື້ນທີ່ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ຢູ່ທີ່ນັ້ນ - ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສໃໝ່ໄດ້. ກິດຈະກໍາການກໍ່ສ້າງໃໝ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການຂາດແຄນວັດສະດຸ, ສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນຍ້ອນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ, ດ້ວຍການຄວບຄຸມສຸກເສີນຂອງຄ່າເຊົ່າທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ, ການກໍ່ສ້າງເຮືອນໃໝ່ແມ່ນ "ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ" ສໍາລັບທຶນເອກະຊົນຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າທີ່ລັດຖະບານ Reich ແລະແຂວງຕ່າງໆໃຫ້ເພື່ອຄຸ້ມຄອງສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າລາຍຈ່າຍການກໍ່ສ້າງທີ່ສູນເສຍໄປນັ້ນບໍ່ພຽງພໍໃນການຫຼຸດຄ່າເງິນຕາທີ່ກໍາລັງດໍາເນີນຢູ່.
ເຖິງແມ່ນວ່າການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສສ່ວນບຸກຄົນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ທີ່ນີ້ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍ່ບໍ່ສາມາດລົບລ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດ້ານທີ່ຢູ່ອາໄສທົ່ວໄປໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າການສ້າງເງິນກູ້ຢືມເຮືອນລາຄາຖືກກໍ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເພາະວ່າ, ດ້ວຍຄ່າເຊົ່າທີ່ຄົງທີ່ໃນເວລານັ້ນ, ແມ່ນແຕ່ເງິນກໍ່ສ້າງທີ່ລາຄາຖືກທີ່ສຸດກໍ່ຍັງກີດຂວາງດອກເບ້ຍ 4%.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງເກີດຂື້ນວ່າ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ແນະນໍາໄວ້ແລ້ວໃນການສັງເກດການພື້ນຖານ, ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍທີ່ສຸດ - ເນື່ອງຈາກກໍາໄລທີ່ບໍ່ພຽງພໍ - ຄວາມຕ້ອງການດັ່ງກ່າວບໍ່ໄດ້ຖືກຄອບຄຸມ.

ບັດນີ້, ຖ້າຄົນເຮົາປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການລົບລ້າງພາລະດອກເບ້ຍທີ່ເກີດຂື້ນປະຈໍາປີ, ຖ້າຄົນເຮົາມີຂໍ້ກໍານົດເພື່ອວາງວິທີການທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການທີ່ຢູ່ອາໄສ, ການກະຕຸ້ນຕະຫຼາດທີ່ຢູ່ອາໄສໃນແບບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກໍ່ເປັນໄປໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ດ້ວຍວິທີນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ຄວາມຕ້ອງການດ້ານທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ໜ້າຢ້ານກົວພ້ອມກັບຄວາມເສຍຫາຍທາງສັງຄົມ ແລະ ສຸຂະພາບທັງໝົດຈະຖືກລົບລ້າງເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຕະຫຼາດພາຍໃນຍັງຈະຖືກກະຕຸ້ນໃນລັກສະນະທີ່ພິເສດເພາະວ່າຊ່າງປະກອບທັງໝົດນັບບໍ່ຖ້ວນ, ຊ່າງກະແຈ, ຊ່າງໄມ້, ຊ່າງມຸງຫຼັງຄາ, ຊ່າງປະປາ, ຊ່າງກະຈົກ, ຊ່າງຕິດຕັ້ງ, ຊ່າງເຊລາມິກ, ຊ່າງປູພື້ນ ແລະ ຊ່າງປູກະເບື້ອງ, ຊ່າງທາສີ ແລະ ຊ່າງປູນອາໄສມັນ, ຫຼັງຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍ່ຊອກຫາວຽກເຮັດງານທໍາ ແລະ ຫາລ້ຽງຊີບ ແລະ ໄດ້ຮັບການເສີມສ້າງຄວາມສາມາດໃນການຊື້ຂອງພວກເຂົາ.

ນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດກໍ່ຕາມແມ່ນສະເໜີໃຫ້ໃນເງິນກໍ່ສ້າງທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ.

ບັນທຶກການກໍ່ສ້າງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນອອກໂດຍ "ທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດ".
ຜູ້ສະໜອງ ແລະ ຜູ້ປະກອບການໄດ້ຮັບເງິນຄ່າກໍ່ສ້າງດ້ວຍເງິນນີ້. ເຈົ້າຂອງອາຄານຈ່າຍເງິນຄືນໂດຍບໍ່ມີດອກເບ້ຍເປັນງວດທີ່ເໝາະສົມພາຍໃນໄລຍະເວລາ 30-50 ປີຕາມລັກສະນະ ແລະ ຄວາມທົນທານຂອງການກໍ່ສ້າງ. ພັນທະບັດການກໍ່ສ້າງແຕກຕ່າງຈາກເງິນຂອງ Reich ຫຼື ເງິນຂອງແຂວງ ແທນທີ່ຈະເປັນໃນລັກສະນະດຽວກັນກັບພັນທະບັດຂອງທະນາຄານ Reich ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພັນທະບັດເງິນກູ້. ພັນທະບັດການກໍ່ສ້າງເຫຼົ່ານີ້ພົບວ່າ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ, ການຄຸ້ມຄອງວັດສະດຸຢ່າງເຕັມທີ່ຂອງພວກເຂົາໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ, ໃນເວລາດຽວກັນ, ມີຊັບສິນວັດສະດຸໃໝ່ (ເຮືອນ) ເກີດຂື້ນຕໍ່ສິນເຊື່ອຂອງທະນາຄານກໍ່ສ້າງ, ເທົ່າກັບຈໍານວນເງິນທີ່ອອກໃຫ້.

Machine Translated by Google

ເຊິ່ງໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍໂດຍຜ່ານການລົງທະບຽນເງິນກູ້ທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໃນຈໍານວນດຽວກັນ.

ໃນທາງປະຕິບັດແລ້ວ, ມູນຄ່າເຕັມຂອງອາຄານໃໝ່ຈະບໍ່ຖືກລະບຸໄວ້ໃນບັນທຶກການກໍ່ສ້າງ, ແຕ່ຈະລະບຸພຽງແຕ່ລາຍຈ່າຍຕົວຈິງຂອງການກໍ່ສ້າງເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າງໜ້ອຍຜູ້ກໍ່ສ້າງ ຫຼື ສະມາຄົມກໍ່ສ້າງ ຫຼື ຊຸມຊົນຕ້ອງມີທີ່ດິນໃຫ້ ແລະ ນອກເໜືອໄປຈາກນີ້, ຢ່າງໜ້ອຍ 10-30% ຂອງມູນຄ່າອາຄານຕ້ອງຜະລິດໂດຍຜູ້ທີ່ຕ້ອງການທີ່ຢູ່ອາໄສ, ເຊິ່ງ 5% ຕ້ອງເກັບໄວ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອຄຸ້ມຄອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການບໍລິຫານຂອງທະນາຄານກໍ່ສ້າງ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ການຊໍາລະຄືນຈະດໍາເນີນໄປໂດຍບໍ່ມີການຄິດໄລ່ດອກເບ້ຍໃດໆຕື່ມອີກ. ດ້ວຍວິທີນີ້, ຊັບສິນທີ່ເປັນອິດສະຫຼະຂອງເຈົ້າຂອງເຮືອນຈະເພີ່ມຂຶ້ນຈາກປີໜຶ່ງໄປຫາອີກປີໜຶ່ງໃນເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ມູນຄ່າທີ່ເກັບຮັກສາໄວ້ພາຍໃນສະມາຄົມທັງໝົດເປັນການຄຸ້ມຄອງສໍາລັບບັນທຶກການກໍ່ສ້າງທີ່ອອກໃຫ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ປະລິມານຂອງທະນະບັດກໍ່ສ້າງທີ່ໝູນວຽນຈຶ່ງຫຼຸດລົງຕາມການຊໍາລະຄືນທີ່ໄດ້ຮັບ.

ລັກສະນະທາງກົດໝາຍຂອງເງິນກໍ່ສ້າງນີ້ແມ່ນບໍ່ມີຫຍັງນອກເໜືອໄປຈາກການອອກພັນທະບັດ.
ລູກໜີ້ຂອງພັນທະບັດນີ້ແມ່ນທະນາຄານກໍ່ສ້າງ. ເຈົ້າໜີ້ຂອງພັນທະບັດແມ່ນເຈົ້າຂອງໃນປະຈຸບັນຂອງ
ພັນທະບັດນີ້.

ບໍ່ມີໃຜສາມາດຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ອອກພັນທະບັດໄດ້, ມັນເປັນພຽງແຕ່ຄໍາຖາມຂອງສະພາບການພາຍນອກເທົ່ານັ້ນ, ວ່າພັນທະບັດທີ່ອອກໂດຍຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງນັ້ນຖືກຍອມຮັບໂດຍທົ່ວໄປວ່າເປັນການຈ່າຍເງິນຫຼືບໍ່. ດັ່ງທີ່ໄດ້ກ່າວມາຫຼາຍຄັ້ງແລ້ວ, ພັນທະບັດການກໍ່ສ້າງແມ່ນຖືກຄຸ້ມຄອງຢ່າງເຕັມທີ່ໂດຍຊັບສິນທີ່ສໍາຄັນຕໍ່ກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ສະເໝີ ແລະ ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂທາງເສດຖະກິດ ແລະ ການເມືອງທີ່ເປັນໄປໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງບໍ່ມີຄໍາຖາມວ່າທະນາຄານຈະຕົກຢູ່ໃນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການຍອມຮັບທົ່ວໄປແມ່ນໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນໃນເວລາທີ່ລັດໃຫ້ຄໍາໝັ້ນສັນຍາວ່າຈະຮັບປະກັນການໄຖ່ຖອນພັນທະບັດກໍ່ສ້າງທີ່ມີກໍານົດເວລາ ແລະ ໃນລະຫວ່າງໄລຍະເວລາທີ່ພັນທະບັດ, ຈະຍອມຮັບພັນທະບັດໃນທະບຽນຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນການຈ່າຍເງິນ ຫຼື ເມື່ອພວກມັນຖືກປະກາດວ່າເປັນວິທີການຊໍາລະທີ່ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ການຍອມຮັບການຄໍ້າປະກັນດັ່ງກ່າວໃນປັດຈຸບັນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າລັດຈະມີພາລະໜ້ອຍທີ່ສຸດ; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ. ໃນປະຈຸບັນ, ລັດຕ້ອງໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ຈ່າຍດອກເບ້ຍ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄືນຜ່ານພາສີທົ່ວໄປ, ເຊິ່ງນັບບໍ່ຖ້ວນຫຼາຍລ້ານໂດລາຕໍ່ປີ ສໍາລັບເງິນຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກລັດ ສໍາລັບລາຍຈ່າຍໃນການກໍ່ສ້າງທີ່ສູນເສຍໄປ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈະຖືກຍົກເລີກຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ລັດມອບໃຫ້ໃນປະຈຸບັນແມ່ນເງິນທີ່ສູນເສຍໄປແທ້ໆ ເຊິ່ງຊຸມຊົນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊົດເຊີຍຄືນ, ແລະ ເງິນເຫຼົ່ານັ້ນຈະໄປຫາຜູ້ທີ່ໂຊກດີບາງຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວຢ່າງແທ້ຈິງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຈ່າຍໜີ້ທີ່ຜິດນັດໃນບັນດາຜູ້ຮັບເງິນກູ້ກໍ່ສ້າງທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໃນບາງເວລາບໍ່ສາມາດປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນໄດ້, ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ມີບົດບາດໃດໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການປະຫຍັດເງິນອັນມະຫາສານທີ່ງົບປະມານຂອງລັດເຮັດໄດ້ ເພາະວ່າມັນຍັງບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເສຍສະລະໃດໆທີ່ສູນເສຍໄປທັງໝົດ.

ເນື່ອງຈາກມັນເປັນບັນຫາຂອງໜ້າວຽກທີ່ມີຄວາມໝາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງທາງສັງຄົມ, ມັນຈຶ່ງມີເຫດຜົນທີ່ຈະສ້າງຕັ້ງ
ບໍລິສັດກົດໝາຍສາທາລະນະທີ່ເປັນເອກະລາດ ເປັນເຄື່ອງມື ແລະ ຜູ້ຖືສິດໃນການປະຕິບັດກົດໝາຍຂອງຕົນ.

ດ້ວຍວິທີນີ້, ສະຖາບັນນີ້ຈະຖືກກໍາຈັດອອກຈາກຂອບເຂດຂອງຮູບແບບເສດຖະກິດສັງຄົມເອກະຊົນ ເຊິ່ງຜົນກໍາໄລສ່ວນຕົວຕາມທໍາມະຊາດ ແລະ ເຈດຕະນາການເສີມສ້າງຄວາມຮັ່ງມີໄດ້ຖືກຍຶດໝັ້ນໃນສາຍຕາຂອງປະຊາຊົນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສະຖາບັນດັ່ງກ່າວຈະຖືກກໍາຈັດອອກຈາກຂອບເຂດຂອງລັດວິສາຫະກິດທີ່ບໍລິສຸດ, ເຊິ່ງໃນທໍານອງດຽວກັນ, ບໍ່ແມ່ນວ່າໂດຍບໍ່ມີຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາທັງໝົດ, ຍັງມີການຕໍ່ຕ້ານມັນຢູ່ໃນທຸກເລື່ອງເສດຖະກິດໃນບັນດາປະຊາຊົນ.

ໃນລະບຽບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທຸກຢ່າງຕ້ອງໄດ້ບັນທຶກໄວ້ເຊິ່ງໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ
ສິ່ງທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ສໍາລັບສາທາລະນະຊົນ ແລະ ເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງການຄຸ້ມຄອງທຸລະກິດຂອງທະນາຄານ.

Machine Translated by Google

ສະພາທີ່ປຶກສາທີ່ສະເໜີມາສາມາດເຮັດໃຫ້ອິດທິພົນຂອງຕົນມີຄວາມຮູ້ສຶກໄດ້ໄກກວ່ານີ້. ສະພາທີ່ປຶກສາເອງກໍເປັນການສະທ້ອນເຖິງກຸ່ມຜົນປະໂຫຍດທັງໝົດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອີກຄັ້ງ.

ການສ້າງຕັ້ງທະນາຄານກໍ່ສ້າງໃນຖານະເປັນບໍລິສັດກົດໝາຍສາທາລະນະຍັງມີຜົນກະທົບທີ່ໜ້າພໍໃຈຄືດ້ວຍວິທີນີ້, ມູນຄ່າຄວາມຮັ່ງມີທັງໝົດທີ່ສ້າງຂຶ້ນໃນລັກສະນະນີ້ບໍ່ປະກົດເປັນຊັບສິນຂອງລັດ ແຕ່ເປັນຊັບສິນຂອງນິຕິບຸກຄົນເອກະລາດ, ເຊິ່ງແມ່ນທະນາຄານກໍ່ສ້າງ.

ໂຄງສ້າງທາງກົດໝາຍ ຫຼື ລັກສະນະທາງກົດໝາຍຂອງທະນາຄານກໍ່ສ້າງແຫ່ງນີ້ມີດັ່ງນີ້: ທະນາຄານກໍ່ສ້າງແມ່ນນິຕິບຸກຄົນໂດຍອາໄສສະພາບການທີ່ມັນຖືກຮັບຮູ້ ຫຼື ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນເປັນບໍລິສັດນິຕິບຸກຄົນ; ທະນາຄານກໍ່ສ້າງແຫ່ງນີ້ບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກແຕ່ລະຄົນເລີຍ; ມັນເອງເປັນຜູ້ຖືສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາຈາກກິດຈະກໍາຂອງມັນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຍັງບໍ່ແມ່ນເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສະຖາບັນຂອງລັດ, ບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກຂອງອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ.

ການສ້າງຮູບແບບທາງກົດໝາຍດັ່ງກ່າວແມ່ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງທໍາມະດາ ແລະ ເປັນເລື່ອງທໍາມະດາ; ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ແລ້ວໃນກົດໝາຍ; ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເງື່ອນໄຂໃນປະຈຸບັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີສະຖາບັນທີ່ທັນສະໄໝທີ່ສອດຄ້ອງກັນ. ໃນທີ່ນີ້ຈະເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນເມື່ອບາງສິ່ງບາງຢ່າງແບບນີ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ: ວ່າໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ, ຄົນເຮົາກ້າວໄປເກີນຂອບເຂດຂອງແບບດັ້ງເດີມເພື່ອປັບຕົວເຂົ້າກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຍຸກສະໄໝ.

ວິທີການດໍາເນີນທຸລະກິດແມ່ນຕ້ອງໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ດີທີ່ສຸດດ້ວຍຕົວຢ່າງສ່ວນຕົວ: ທະນາຄານກໍ່ສ້າງແຈ້ງໃຫ້ຊາບລ່ວງໜ້າກ່ຽວກັບພື້ນຖານ ແລະ ເງື່ອນໄຂເບື້ອງຕົ້ນທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ ຖ້າຕ້ອງພິຈາລະນາຄໍາຮ້ອງຂໍການອະນຸມັດເງິນຈາກທະນາຄານກໍ່ສ້າງ.

ຜູ້ສະໝັກສົ່ງຄໍາຮ້ອງຂໍຂອງຕົນພ້ອມກັບເອກະສານທີ່ຈໍາເປັນໄປຍັງທະນາຄານກໍ່ສ້າງ ແລະ ໃນກໍລະນີທີ່ຮັບຮອງແລ້ວ ຈະເຊັນສັນຍາກັບຜູ້ທີ່ຕ້ອງການທີ່ຢູ່ອາໄສ (ເຈົ້າຂອງເຮືອນ).

ໃນສັນຍາສະບັບນີ້, ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຕ້ອງມີຂໍ້ກໍານົດທຸກຢ່າງທີ່ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍທະນາຄານກໍ່ສ້າງ ແລະ ລະບຽບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄດ້ກໍານົດໄວ້, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີພັນທະທີ່ຈະໃຊ້ເງິນກໍ່ສ້າງສະເພາະສໍາລັບການກໍ່ສ້າງອາຄານ, ພັນທະຕໍ່ສະຖານະພາບການຈໍານອງ ແລະ ພັນທະໃນການຊໍາລະຄືນ. ແຕ່ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເງື່ອນໄຂທາງກົດໝາຍອື່ນໆທັງໝົດຕ້ອງໄດ້ກໍານົດໄວ້ໃນສັນຍາສະບັບນີ້. ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ຕ້ອງມີການກໍານົດວ່າຜູ້ທີ່ຕ້ອງການທີ່ຢູ່ອາໄສບໍ່ມີເຫດຜົນໃນການຂາຍຊັບສິນອີກ, ເຊິ່ງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນແລ້ວໃນຄໍາສັ່ງຈໍານອງ. ເງື່ອນໄຂສໍາລັບການມອບມໍລະດົກ ແລະ ສໍາລັບກໍລະນີທີ່ຜິດນັດຊໍາລະເງິນຈະຖືກຄວບຄຸມຕາມຄວາມເໝາະສົມດ້ວຍການຊໍາລະຄືນໜຶ່ງງວດ ຫຼື ຫຼາຍງວດ.

(ລາຍລະອຽດເກີດຂຶ້ນຈາກລັກສະນະຂອງເລື່ອງນີ້).

ເນື່ອງຈາກບໍລິສັດຈັດສົ່ງທັງໝົດ ແລະ ກໍາມະກອນທັງໝົດໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງພຽງແຕ່ໃນທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງທີ່ທະນາຄານກໍ່ສ້າງຜະລິດເອງ, ທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງຈຶ່ງເຂົ້າມາໃຊ້ຈ່າຍເປັນຄັ້ງທໍາອິດໃນທຸກສະຖານະການເທົ່ານັ້ນ ຕາມຂອບເຂດທີ່ເງິນທີ່ຈ່າຍໄດ້ເທົ່າກັບຊັບສິນ. ຈາກກໍາມະກອນ ແລະ ຜູ້ສະໜອງ, ທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງຈະເຂົ້າເຖິງສາທາລະນະຊົນ; ໂດຍພິຈາລະນາເຖິງຫຼັກຊັບທີ່ມີຢູ່ ແລະ ໂດຍສະເພາະຍ້ອນວ່າລັດຮັບປະກັນທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງ ແລະ ຄັງເງິນຂອງລັດຍອມຮັບທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງເປັນການຈ່າຍເງິນ, ສາທາລະນະຊົນຈະຍອມຮັບທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງຄືກັບເງິນອື່ນໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຍັງເຫຼືອໃຫ້ເຈົ້າຂອງເຮືອນຮູ້ວ່າລາວຈະປະຕິບັດພັນທະຂອງລາວຕໍ່ທະນາຄານກໍ່ສ້າງແນວໃດໃນການຈ່າຍຄືນ 2% ຂອງຈໍານວນເງິນທີ່ກູ້ຢືມໃນທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງປະຈໍາປີ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ເຈົ້າຂອງອາຄານ ແລະ ລູກໜີ້ຈໍານອງຂອງທະນາຄານກໍ່ສ້າງຕ້ອງຜະລິດທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງ 2% ໃນແຕ່ລະປີຈາກຈໍານວນເງິນທີ່ພົບໃນການໄຫຼວຽນ. ໃນທາງປະຕິບັດແລ້ວ, ລູກໜີ້ຈໍານອງຈະເກັບທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງທີ່ໄຫຼວຽນພ້ອມກັບເງິນທ້ອງຖິ່ນກ່ອນວັນໝົດອາຍຸຂອງຄ່າທໍານຽມການຊໍາລະຄືນ ແລະ ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງຕອບສະໜອງການຈ່າຍເງິນຂອງພວກເຂົາ.

Machine Translated by Google

ພັນທະ. ສະຖານທີ່ທີ່ເໝາະສົມໂດຍສະເພາະໃນການຮັບທະນະບັດກໍ່ສ້າງແມ່ນສະຖານທີ່ກໍ່ສ້າງທີ່ສາມາດພົບເຫັນໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມ.

ຖ້າຄົນເຮົາສົມມຸດວ່າໃນປີໜຶ່ງ ທະນະບັດກໍ່ສ້າງຖືກອອກໃນ Munich ໃນລາຄາ 10 ລ້ານ, ຈາກນີ້ໃນແຕ່ລະປີຈະມີເຄື່ອງໝາຍຄໍາ 200,000 ອັນຖືກສົ່ງຄືນໃຫ້ທະນາຄານກໍ່ສ້າງ; ດັ່ງນັ້ນ, ຫຼັງຈາກສູງສຸດ 50 ປີ, ເງິນທັງໝົດ 10 ລ້ານຈະຖືກສົ່ງຄືນ ແລະ ຖືກເກັບໂດຍທະນາຄານກໍ່ສ້າງ, ຫຼັງຈາກສູງສຸດ 50 ປີ ເຮືອນທີ່ກໍ່ສ້າງຈາກມັນຈະຖືກຈ່າຍຄືນ ແລະ ກາຍເປັນຊັບສິນທີ່ບໍ່ມີໜີ້ສິນຂອງເຈົ້າຂອງ. ການຈ່າຍເງິນທັງໝົດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໂດຍບໍ່ມີເງິນຈ່າຍດອກເບ້ຍທີ່ບໍ່ມີປະໂຫຍດ; ການຈ່າຍເງິນແມ່ນເຮັດສໍາເລັດໂດຍຜ່ານວິທີງ່າຍໆຂອງການສ້າງຕັ້ງທະນາຄານກໍ່ສ້າງ, ຜູກມັດກັບການຄໍ້າປະກັນຂອງລັດ.

ກົດໝາຍທາງສັງຄົມປະກອບດ້ວຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າລັດໄດ້ສ້າງມູນຄ່າຂອງເຮືອນຈາກຄວາມບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ, ເຊິ່ງມັນໄດ້ສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ກໍາມະກອນ ແລະ ນັກທຸລະກິດຫຼາຍພັນຄົນຜ່ານການກໍ່ສ້າງອາຄານທັງໝົດນີ້. ຖ້າສົມມຸດວ່າມັນເປັນເລື່ອງຂອງເຮືອນຫຼາຍພັນຫຼັງ, ຄົນທີ່ບໍ່ມີທີ່ດິນຫຼາຍພັນຄົນກໍ່ຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີທີ່ດິນ.

ຈະມີການຄັດຄ້ານ ແລະ ຂໍ້ສະຫງວນຕ່າງໆ, ເຊິ່ງອາດຈະແນະນໍາສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຄື:

1. ການຄັດຄ້ານອັດຕາເງິນເຟີ້. ການຄັດຄ້ານນີ້ແມ່ນມອງເຫັນໄລຍະສັ້ນໆ ແລະ ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງ; ດັ່ງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ແລ້ວໃນຂໍ້ຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້, ອັດຕາເງິນເຟີ້ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ພຽງແຕ່ບ່ອນທີ່ມີການອອກເງິນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການປົກປິດເທົ່ານັ້ນ. ໃນທີ່ນີ້ການຄຸ້ມຄອງດ້ານວັດຖຸແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງ; ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງບໍ່ສໍາຄັນຖ້າທະນະບັດທະນາຄານກໍ່ສ້າງຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍກໍ່ເຂົ້າມາໃຊ້ຈ່າຍ.

2. ການຄັດຄ້ານທີ່ວ່າເລື່ອງນີ້ເປັນເລື່ອງໃໝ່ ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການທົດສອບ. ການຄັດຄ້ານນີ້ບໍ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້, ແລະ ບາງທີອາດເປັນເລື່ອງນີ້ໃໝ່ສໍາລັບເຢຍລະມັນ. ຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ມີຄົນເຄີຍໃຊ້ໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍດັ່ງກ່າວ ເຊິ່ງຖືກຄຸ້ມຄອງດ້ວຍຊັບສິນທີ່ສໍາຄັນ. ຕົວຢ່າງທົ່ວໄປຂອງເລື່ອງນີ້ແມ່ນໝາຍຈັບອັງກິດ ເຊິ່ງໄດ້ຖືກນໍາສະເໜີເມື່ອຮ້ອຍປີກ່ອນ ແລະ ຍັງຄົງຖືກຮັກສາໄວ້. ໝາຍຈັບແມ່ນຄໍາສັ່ງທີ່ໃຫ້ສິດແກ່ເຈົ້າຂອງໃນການໄດ້ຮັບເຫຼັກດິບຈໍານວນໜຶ່ງທີ່ເກັບໄວ້ໃນສາງການແຫ່ງໜຶ່ງ. ໃບໝາຍຈັບເຫຼົ່ານີ້ຖືກນໍາໃຊ້ເປັນສະກຸນເງິນ; ອໍານາດການຊື້ຂອງໝາຍຈັບມີພຽງແຕ່ຄວາມຜັນຜວນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ລາຄາເຫຼັກດິບຕ້ອງຈ່າຍໃນຕະຫຼາດໂລກເທົ່ານັ້ນ.

ຕົວຢ່າງ, ຖ້າພວກເຮົາມີໃບຮັບປະກັນດັ່ງກ່າວຢູ່ໃນເຢຍລະມັນ, ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນອິດສະຫຼະຢ່າງສົມບູນຈາກສະກຸນເງິນເຢຍລະມັນ ແລະ ຄວາມຜັນຜວນຂອງມັນ. ມູນຄ່າຂອງໃບຮັບປະກັນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບລາຄາເຫຼັກດິບ, ແລະ ມູນຄ່າຂອງລາຄາເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຖືກຄວບຄຸມໂດຍອັດຕະໂນມັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະກຸນເງິນ.

ໃນໝາຍຈັບພວກເຮົາພົບເຫັນຕົວຢ່າງທີ່ສໍາຄັນຂອງລັກສະນະທີ່ນິຍົມຂອງໃບຢັ້ງຢືນໜີ້ສິນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍ ແລະ ຄໍາສັ່ງໜີ້ສິນນີ້ ເຊິ່ງຖືກຄຸ້ມຄອງໂດຍຊັບສິນທີ່ສໍາຄັນ.

ຕາບໃດທີ່ການກໍ່ສ້າງອາຄານໃໝ່ທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ມີຄວາມສໍາຄັນທາງດ້ານເສດຖະກິດໃນລະດັບຊາດຕ້ອງໄດ້ບັນລຸຜົນ, ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງສ້າງອານານິຄົມທັງໝົດເປັນຊຸດ.

ມັນຈະເປັນທັດສະນະທີ່ບົກຜ່ອງ ຖ້າຄົນເຮົາຢາກກໍ່ສ້າງເຮືອນສ່ວນຕົວ ຫຼື ແມ່ນແຕ່ເຮືອນລະບຽງ ເມື່ອຜູ້ທີ່ຊອກຫາເຮືອນເອງຢາກເປັນເຈົ້າຂອງ.

ຄວາມເສຍຫາຍທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂແມ່ນບັນຫາທີ່ຢູ່ອາໄສ, ດັ່ງນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ຢູ່ອາໄສສ່ວນໃຫຍ່, ແຕ່ມັນເປັນເລື່ອງຂອງການສ້າງໂອກາດທີ່ຢູ່ອາໄສຕົ້ນຕໍ. ຄວາມຕ້ອງການນີ້ຍັງຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໂດຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າການກໍ່ສ້າງຫ້ອງແຖວໃຫ້ເຊົ່າເພື່ອການຄ້າໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ. ດັ່ງນັ້ນ, ບໍ່ມີຫຍັງກີດຂວາງເຈົ້າຂອງເຮືອນເຊົ່າແບບເກົ່າຈາກການໄດ້ຮັບທະນະບັດກໍ່ສ້າງສໍາລັບການກໍ່ສ້າງເຮືອນເຊົ່າໃໝ່. ໂດຍສະເພາະໃນກໍລະນີຂອງບຸກຄົນດັ່ງກ່າວ, ມັນຈະເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະຮຽກຮ້ອງເງິນສົດລ່ວງໜ້າຫຼາຍກວ່າ 10% ຂອງອາຄານທັງໝົດ.

Machine Translated by Google

ມູນຄ່າ; ຫຼາຍຄົນໃນຈຳນວນນີ້ພ້ອມແລ້ວ ແລະ ຢູ່ໃນຖານະທີ່ຈະໃຊ້ຈ່າຍເງິນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈາກວິທີການຂອງຕົນເອງສຳລັບການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຮັບເງິນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ຫຼື ບາງສ່ວນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍຈາກທະນາຄານກໍ່ສ້າງ. ລັກສະນະທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍຂອງເງິນທະນາຄານກໍ່ສ້າງເຮັດໃຫ້ສາມາດພິຈາລະນາດ້ານນີ້ຂອງການຟື້ນຟູຕະຫຼາດການກໍ່ສ້າງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍສຳລັບຕົວເມືອງໃຫຍ່.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ທະນາຄານກໍ່ສ້າງສັງຄົມ ແລະ ເສດຖະກິດແຫ່ງນີ້ຍັງຈະຜ່ານໄປນອກເໜືອຈາກຂອບເຂດການສະໜອງທຶນໃຫ້ແກ່ອາຄານທີ່ຢູ່ອາໄສໄປສູ່ການອອກສິນເຊື່ອທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໃຫ້ແກ່ວິສາຫະກິດທີ່ມີຄວາມສຳຄັນທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງຊາດ, ອຸດສາຫະກຳ, ວຽກງານຊຸມຊົນ, ການປັບປຸງກະສິກຳ, ແລະອື່ນໆ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີໄລຍະເວລາຊຳລະຄືນສັ້ນກວ່າກໍ່ຕາມ.

Machine Translated by Google

ລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີ

ເປົ້າໝາຍຫຼັກຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດແມ່ນ: ລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີ. ຖ້າວ່າສິ່ງນີ້ອາດຟັງຄືວ່າຢູ່ໃນສະຖານະການໃນປະຈຸບັນຄືກັບ Utopia ທີ່ບ້າຄັ່ງ, ຖ້າມັນອາດເບິ່ງຄືວ່າເປັນຄໍາສັນຍາທີ່ດີເກີນໄປທີ່ຈະເປັນຈິງສໍາລັບຫຼາຍຄົນ, ພວກເຮົາຮູ້ຢ່າງໃດກໍຕາມວ່າເປົ້າໝາຍນີ້ສາມາດບັນລຸໄດ້ຢ່າງສົມບູນ, ຢ່າງໜ້ອຍກໍ່ຕາບໃດທີ່ຄວາມກົດດັນດ້ານພາສີອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕ້ອງຖືກກໍາຈັດອອກຈາກປະຊາກອນ.

ພວກເຮົາໄດ້ນໍາສະເໜີຢ່າງຈະແຈ້ງໃນບົດກ່ອນໜ້ານີ້ກ່ຽວກັບຫຼັກຖານທີ່ວ່າໃນປະຈຸບັນນີ້ ເກືອບທຸກພາສີຖືກເກັບໄປພຽງແຕ່ດອກເບ້ຍເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຈ່າຍພາສີໃນທຸກໆເຂົ້າຈີ່ທີ່ພວກເຮົາກິນ, ທຸກໆຮ້ານອາຫານທີ່ມີລາຄາແພງກວ່າພາສີ, ທຸກໆການຊື້ລ້ວນແຕ່ມີພາລະພາສີການຂາຍ.

ແຕ່ທຸກຢ່າງທີ່ເຂົ້າໄປໃນພາສີດ້ວຍວິທີນີ້ບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຈ່າຍພາສີສໍາລັບໜີ້ສິນຊົດເຊີຍຢ່າງດຽວ.

ມັນສະແດງເຖິງການຂາດລົດຊາດ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງມີວິຈານສະເໝີ ຖ້າຄົນເຮົາບໍ່ສົນໃຈເປົ້າໝາຍຫຼັກດັ່ງກ່າວ ຍ້ອນວ່າລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີແມ່ນຄືກັບອຸທິຍານ. ສໍາລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ໄປກັບພວກເຮົາໃນເສັ້ນທາງທີ່ກວ້າງຂວາງ ແລະ ສັບສົນຂອງການເມືອງການເງິນໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ສູນເສຍເສັ້ນດ້າຍ Ariadne - ພັນທະດອກເບ້ຍຂອງລັດ - ມັນຕ້ອງເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຊອກຫາທາງອອກຈາກຄວາມສັບສົນຂອງ Minotaur ນີ້.

ຜູ້ທີ່ຍົກຕົວເອງຂຶ້ນເໜືອຄວາມເສື່ອມໂຊມ ແລະ ການສໍາຫຼວດຈາກທັດສະນະທີ່ສູງສົ່ງຕໍ່ການເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ຄື: ພັນທະດອກເບ້ຍຂອງລັດ - ພາສີ - ອັດຕາເງິນເຟີ້, ຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ພັນທະດອກເບ້ຍຂອງທຸກປະເທດໃນວົງການວັດທະນະທໍາຕາເວັນຕົກວ່າເປັນຄວາມຈິງທີ່ຄອບງໍາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ວ່າພວກເຮົາອາໄສຢູ່ໃນຍຸກສະໄໝທີ່ມີການປຽນແປງຢ່າງສິ້ນເຊີງຂອງເງື່ອນໄຂທີ່ມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ສົມເຫດສົມຜົນລະຫວ່າງວຽກງານ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກລ່ຽງເຫດຜົນທີ່ຮີບດ່ວນໄດ້ອີກຕໍ່ໄປວ່າ ໂດຍສະເພາະລັດ, ໂດຍອາໄສອໍານາດອະທິປະໄຕທາງດ້ານການເງິນຂອງຕົນ, ບໍ່ໄດ້ຜູກມັດຢ່າງສົມບູນກັບເສັ້ນທາງກູ້ຢືມ ແຕ່ມັນສາມາດສະໜອງທຶນຢ່າງສ້າງສັນຜ່ານສິດຂອງຕົນເອງໃນວຽກງານສາທາລະນະຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງລັດ, ສໍາລັບລາວ ມັນເປັນພຽງບາດກ້າວສຸດທ້າຍເຂົ້າສູ່ໂລກໃໝ່ທາງການເມືອງທາງດ້ານການເງິນເພື່ອຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດທີ່ການບໍລິຫານການເງິນຂອງລັດບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ທໍາອິດຂອງຕົນທີ່ຈະເກັບພາສີໃຫ້ຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້ຈາກພົນລະເມືອງຂອງລັດ ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເພື່ອກໍາຈັດຄວາມກົດດັນດ້ານພາສີທີ່ໜັກໜ່ວງທຸກຢ່າງ ແລະ ເພື່ອເສີມສ້າງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ.

ພວກເຮົາຢູ່ໃນຖານະທີ່ຈະນໍາສະເໜີຫຼັກຖານທາງຕົວເລກວ່າລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີບໍ່ແມ່ນລັດທີ່ຮັ່ງມີແຕ່ຢ່າງໃດ ແຕ່ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງສິ່ງນັ້ນແມ່ນມີໃຫ້ໃນທຸກໆງົບປະມານຂອງລັດທີ່ເປັນລະບຽບ ຖ້າລັດຫຼຸດພົ້ນຈາກພາລະດອກເບ້ຍທີ່ຕົກຢູ່ກັບມັນ. ການທີ່ມັນສາມາດເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖືກເອີ້ນມາຮັບຜິດຊອບ ມັນແມ່ນການພິສູດໂດຍປະຫວັດສາດຂອງການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດ ເຊິ່ງກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼາຍສິບກໍລະນີທີ່ລັດຕ່າງໆໄດ້ຜ່ານການລົ້ມລະລາຍຫຼຸດພົ້ນຈາກພາລະດອກເບ້ຍ ແລະ ໜີ້ສິນທີ່ຕົກຢູ່ກັບພວກເຂົາ.

ມັນຈະໃຊ້ເວລາໄກເກີນໄປທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນລາຍລະອຽດຢູ່ທີ່ນີ້ອີກຄັ້ງໃນການສາທິດທີ່ແນ່ນອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ໃນວຽກງານໂຕ້ວາທີຂະໜາດນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດ: ວິທີແກ້ໄຂ, ຄືການປັບຕົວຂອງການຈ່າຍດອກເບ້ຍຈາກເງິນກູ້ສາທາລະນະໃນການຫັນປຽນພັນທະບັດໄປເປັນຊັບສິນທະນາຄານທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍພ້ອມໆກັນບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຊື່ທີ່ບໍ່ມີຊື່ສຽງຂອງການລົ້ມລະລາຍແຕ່ຢ່າງໃດ, ແຕ່ວ່າຮູບແບບການປົດປ່ອຍລັດ ແລະ ປະຊາຊົນຈາກໜີ້ສິນທີ່ມີດອກເບ້ຍຜູກມັດນີ້ ຕົວຈິງແລ້ວໝາຍເຖິງອິດສະລະພາບຂອງລັດ ແລະ ເສດຖະກິດຈາກຕ່ອງໂສ້ທີ່ບໍ່ສາມາດທົນໄດ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການປັບຕົວຂອງການຈ່າຍດອກເບ້ຍເຫຼົ່ານີ້ຈະເຮັດໃຫ້ສາມາດຄຸ້ມຄອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດສໍາລັບການບໍລິຫານລັດທັງໝົດໄດ້ກ່ອນສົງຄາມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນໍາສະເໜີງົບປະມານຂອງລັດ Bavarian ປີ 1911 ເປັນຕົວຢ່າງ. ໃນເວລານັ້ນ, ລາຍຮັບຂອງລັດ Bavarian ຈາກສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າວິສາຫະກິດການຄ້າຂອງລັດ (ທາງລົດໄຟ, ໄປສະນີ ແລະ ໂທລະເລກ) ມີມູນຄ່າ 120 ລ້ານມາກຄໍາ, ລາຍຮັບຈາກປ່າໄມ້ຂອງລັດ 40 ລ້ານ. ທັງໝົດ

Machine Translated by Google

ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສໍາລັບການບໍລິຫານລັດທັງໝົດສໍາລັບການບໍລິຫານຍຸຕິທໍາ (ສານເມືອງທັງໝົດພ້ອມດ້ວຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ານບຸກຄະລາກອນ ແລະ ວັດຖຸທັງໝົດ, ສານແຂວງທັງໝົດ, ສານພາກພື້ນ ແລະ ສານສູງສຸດໃນເມືອງ Munich, Nürnberg, ແລະອື່ນໆ) ມີມູນຄ່າ 27 ລ້ານ. ສໍາລັບການບໍລິຫານພາຍໃນທີ່ກວ້າງຂວາງ ແລະ ພັດທະນາຢ່າງລະມັດລະວັງຂອງລັດ Bavarian ທັງໝົດ - ດັ່ງນັ້ນ, ສໍາລັບສານເມືອງຈໍານວນຫຼາຍ, ສໍາລັບລັດຖະບານເຂດ, ສໍາລັບກົມຕໍາຫຼວດຂອງເມືອງ Munich, ສໍາລັບກອງບັນຊາການຕໍາຫຼວດ, ນອກຈາກນັ້ນສໍາລັບອົງການ ແລະ ອໍານາດການປົກຄອງອື່ນໆຈໍານວນຫຼາຍເຊັ່ນ: ອໍານາດການປົກຄອງທາງການແພດ, ໂຮງໝໍສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດຂອງແຂວງ, ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າອາຫານ ແລະ ອາຫານເຄິ່ງຟຸ່ມເຟືອຍ, ໂຮງພະຍາບານ ແລະ ໂຮງໝໍປິ່ນປົວທາງຈິດ, ສານປົກຄອງ, ຫ້ອງການສະຖິຕິຂອງແຂວງ, ອໍານາດການປົກຄອງດ້ານວັດແທກ, ຫ້ອງປະກັນໄພ, ແລະອື່ນໆ ໄດ້ຖືກຈ່າຍເຂົ້າໃນງົບປະມານຂອງລັດ. ສໍາລັບການສຶກສາ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ໂບດ, ໂດຍສະເພາະສໍາລັບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ, ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນປາຍ, ໂຮງຮຽນກຽມ, ໂຮງຮຽນພາສາລາຕິນ, ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບຊັ້ນສູງ, ສະຖາບັນຝຶກອົບຮົມຄູ, ສໍາລັບໂຮງຮຽນກໍ່ສ້າງຂອງລັດ ແລະ ໂຮງຮຽນພິເສດທັງໝົດ, ໂຮງຮຽນການຄ້າ ແລະ ດົນຕີ, ໂຮງຮຽນກະສິກໍາ ແລະ ກະສິກໍາເມືອງ, ສໍາລັບ Weihenstephan ແລະ –, ໃນປີ 1911, 40 ລ້ານສໍາລັບສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າຊີວະວິທະຍາ, ສໍາລັບສະຖາບັນການສຶກສາຂອງແມ່ຍິງທັງໝົດ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເໜືອສິ່ງອື່ນໃດ, ສໍາລັບມະຫາວິທະຍາໄລທີ່ມີການລວບລວມ ແລະ ສະຖາບັນນັບບໍ່ຖ້ວນຂອງພວກເຂົາ, ມະຫາວິທະຍາໄລເຕັກນິກ, ສໍາລັບມະຫາວິທະຍາໄລສິລະປະອື່ນໆ, ສໍາລັບມະຫາວິທະຍາໄລການຄ້າ, ສໍາລັບສະຖາບັນດົນຕີ, ຫຼັງຈາກນັ້ນສໍາລັບ Maximilianeum, ຕໍ່ໄປສໍາລັບສະຖາບັນສູນກາງສໍາລັບວິທະຍາສາດ ແລະ ສິລະປະ, ສະພາວິທະຍາສາດ, ການລວບລວມວິທະຍາສາດຂອງລັດ, ພິພິທະພັນ Bavarian, ຫໍສະໝຸດລັດ, ໂຮງລະຄອນລັດ, ແລະອື່ນໆ, ສໍາລັບຂົງເຂດກິດຈະກໍາອັນໃຫຍ່ຫຼວງເຫຼົ່ານີ້ຂອງກະຊວງວັດທະນະທໍາພ້ອມດ້ວຍເຈົ້າໜ້າທີ່ຫຼາຍພັນຄົນ, ພ້ອມດ້ວຍຊັບສົມບັດສິລະປະອັນໃຫຍ່ຫຼວງໃນການລວບລວມ ແລະ ພິພິທະພັນ, ເຊິ່ງທັງໝົດຕ້ອງການອາຄານ, ການບໍລິຫານ ແລະ ການດູແລ, ໃນປີ 1911, 51 ລ້ານທັງໝົດໄດ້ຖືກຈ່າຍອອກ. ພາຍໃນຂະແໜງການຂອງ ກະຊວງການເງິນ, ເຊິ່ງບໍ່ພຽງແຕ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ທີ່ສະກັດເອົາເງິນຈາກປະຊາຊົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີກິດຈະກໍາຂອງອົງການປົກຄອງປ່າໄມ້ທີ່ມີພະນັກງານປ່າໄມ້ຫຼາຍຮ້ອຍຄົນ, ການຄຸ້ມຄອງບໍ່ແຮ່, ໂຮງງານຫຼອມໂລຫະ, ໂຮງງານເກືອ, ຫ້ອງການພາສີສູນກາງ ແລະ ສາຂາທັງໝົດ, ຫ້ອງການໂຮງຫຼຽນສູນກາງ, ການບໍລິຫານໜີ້ສິນຂອງລັດ ແລະ ທະນາຄານຂອງລັດ, ຫ້ອງການສໍາຫຼວດ ແລະ ຫ້ອງການສໍາຫຼວດແຂວງ, ຈາກນັ້ນຍັງມີອົງການປົກຄອງສະປາຂອງລັດ, ຫ້ອງການໂຮງເບຍຂອງສານ, ເມືອງມິວນິກ, ແລະອື່ນໆ. ວິສາຫະກິດຂະໜາດໃຫຍ່ນີ້ກໍ່ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ 15 ລ້ານໂດລາ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງ ກະຊວງຂົນສົ່ງ ໄດ້ຖືກຄຸ້ມຄອງໂດຍລາຍຮັບຈາກການດໍາເນີນງານຂອງຕົນເອງ, ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເງິນບໍານານ ຂອງພະນັກງານລັດຖະກອນເກົ່າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຈໍານວນເງິນສູງຫຼາຍປະມານ 36 ລ້ານໂດລາ.

ດັ່ງນັ້ນ, ລວມທັງການບໍລິຫານຍຸຕິທໍາ, ການບໍລິຫານພາຍໃນລວມທັງອາຄານ - ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງ - ແລະ ການບໍລິຫານການເງິນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການສຶກສາ ແລະ ການພັດທະນາ, ແລະ ເງິນບໍານານ ຮຽກຮ້ອງ 27+40+51+13+36 = 167 ລ້ານ.

ດັ່ງນັ້ນ, ສ່ວນເກີນທີ່ລັດວິສາຫະກິດ, ໄປສະນີ ແລະ ທາງລົດໄຟ, ບໍ່ແຮ່ ແລະ ປ່າໄມ້, ສົ່ງມອບໃຫ້ແກ່ຄັງເງິນຂອງລັດປະມານ 160 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດ ຕົວຈິງແລ້ວເກືອບພຽງພໍທີ່ຈະຄອບຄຸມກົນໄກການບໍລິຫານຂອງລັດທັງໝົດ - ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍພາສີແມ້ແຕ່ເງິນດຽວ!

ດັ່ງນັ້ນ, ລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີຈະເປັນຄວາມຈິງ, ຖ້າຫາກວ່າພາສີທັງໝົດທີ່ສະກັດມາຈາກປະຊາຊົນ Bavarian, ນັ້ນຄື 60 ລ້ານຂອງພາສີໂດຍກົງ ແລະ 53 ລ້ານຂອງພາສີທາງອ້ອມ, ແລະ ນອກຈາກນັ້ນ 31 ລ້ານຄ່າທໍານຽມ, ລວມທັງໝົດ 134 ລ້ານ, ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຖືກນໍາໃຊ້ຢ່າງສົມບູນສໍາລັບການຈ່າຍດອກເບ້ຍຕໍ່ທຶນກູ້ຢືມ. ການຈ່າຍດອກເບ້ຍສໍາລັບໜີ້ສິນຂອງລັດ Bavarian ຢ່າງດຽວ

---

[80] Weihenstephan ເປັນ ວັດທີ່ສ້າງຂື້ນໃນສະຕະວັດ ທີ 11 ໃນ Upper Bavaria ເຊິ່ງໄດ້ຖືກປ່ຽນເປັນໂຮງຮຽນປ່າໄມ້ ແລະ ໂຮງງານຜະລິດເບຍຂອງລັດໃນປີ 1803.

81 ທໍ Maximilianeum ໃນ Munich ໄດ້ຖືກອອກແບບໂດຍກະສັດ Maximilian II ຂອງ Bavaria ເພື່ອເປັນສະຖານທີ່ຕັ້ງຂອງມູນນິທິນັກສຶກສາ. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1949 ເປັນຕົ້ນມາ, ມັນໄດ້ເປັນທີ່ຕັ້ງຂອງລັດຖະສະພາລັດ Bavarian.

Machine Translated by Google

ຮຽກຮ້ອງ 84.6 ລ້ານ (!) ແລະ Bavaria ຕ້ອງໄດ້ສົ່ງເງິນ 50 ລ້ານໃຫ້ແກ່ Reich ເຊັ່ນດຽວກັນ ສໍາລັບດອກເບ້ຍຈາກໜີ້ສິນຂອງ Reich.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ພາບລວມໂດຍຫຍໍ້ກ່ຽວກັບຂົງເຂດໃຫຍ່ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍຂອງຊີວິດຂອງລັດຂອງພວກເຮົາ. ສິ່ງນີ້ເບິ່ງຄືວ່າມີຄວາມສໍາຄັນເປັນພິເສດເພາະວ່າລັດທິສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຍັງຄໍານຶງເຖິງວ່າລັດເກົ່າໄດ້ປະຕິບັດວຽກງານທີ່ດີເລີດ ແລະ ເປັນແບບຢ່າງຫຼາຍປານໃດ, ເຊິ່ງບໍ່ຕ້ອງການການປະຕິຮູບ ແລະ ບໍ່ມີການປັບປຸງຕາບໃດທີ່ມັນບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເລື່ອງທີ່ບໍ່ສາມາດສະຫຼຸບໄດ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າສໍາລັບທຸກໆອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດມັນກໍເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນບໍ່ສາມາດຢືນຢູ່ນິ່ງໆໄດ້ຖ້າມັນບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະກາຍເປັນກະດູກ. ໃນຫຼາຍໆຂົງເຂດ, ຈິດໃຈທີ່ສົດຊື່ນແລະມີອິດສະລະຫຼາຍຂຶ້ນຈະບໍ່ເປັນອັນຕະລາຍ, ແລະໃນບາງບ່ອນການປະຕິຮູບຢ່າງລະອຽດແມ່ນເໝາະສົມ. ໃນຫຼາຍສາຂາຂອງອຸປະກອນການບໍລິຫານຂອງພວກເຮົາຢ່າງໜ້ອຍຈິດໃຈໃໝ່ຕ້ອງເຂົ້າມາ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຈິດໃຈຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ແນ່ນອນຂອງພະນັກງານລັດຖະກອນກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງຕົນແລະປະຊາຊົນທີ່ຕົນຮັບໃຊ້.

ມີພຽງແຕ່ຂົງເຂດດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຂົ້າສູ່ວິທີທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຢ່າງສິ້ນເຊີງ - ການບໍລິຫານການເງິນຂອງລັດ. ຖ້າສະຖານະການດັ່ງກ່າວທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ເປັນໄປໄດ້, ນີ້ແມ່ນສັນຍານທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີການປ່ຽນແປງຢ່າງຮຸນແຮງຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງແລ້ວສໍາລັບລັດກ່ອນສົງຄາມ - ໃນເວລານັ້ນລັດໄດ້ຖືກຜູກມັດເຂົ້າໃນການບໍລິການດອກເບ້ຍສໍາລັບທຶນກູ້ຢືມເອກະຊົນ.

ບໍ່ມີຫຍັງເປີດເຜີຍໃນລັກສະນະທີ່ໂດດເດັ່ນກວ່າການເພິ່ງພາອາໄສຂອງລັດຕໍ່ທຶນກູ້ຢືມທີ່ມີຢູ່ແລ້ວໃນເວລານັ້ນກ່ວາການສໍາຫຼວດການແຈກຢາຍພາສີໃນຮູບແບບລາຍຮັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ອີງຕາມງົບປະມານສໍາລັບປີ 1911, ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອີງໃສ່ການສັງເກດການຂອງພວກເຮົາຈົນເຖິງປະຈຸບັນ, ຊັບສິນທີ່ດິນໄດ້ຖືກປະເມີນຢູ່ທີ່ 12.6 ລ້ານ, ຊັບສິນເຮືອນຢູ່ທີ່ 12.1 ລ້ານ, ວິສາຫະກິດການຄ້າຢູ່ທີ່ 17 ລ້ານ, ແຕ່ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ເງິນບໍານານທຶນທີ່ມີລາຍໄດ້ບໍານານທັງໝົດ 253 (!) ລ້ານເຄື່ອງໝາຍຄໍາຢູ່ທີ່ພຽງແຕ່ 10 ລ້ານເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ນີ້ແມ່ນການປະຕິບັດທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ຜູ້ທີ່ສາມາດດໍາລົງຊີວິດໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ເຮັດວຽກໂດຍເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງປະຊາກອນທີ່ເຮັດວຽກ.

ລາຍໄດ້ເງິນບໍານານຂະໜາດນ້ອຍຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ - ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຄິດເຖິງກຸ່ມເງິນບໍານານ 70-700 ລ້ານມາກ - ເປັນຕົວແທນຂອງພັນທະພາສີເງິນບໍານານຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ນັ້ນແມ່ນປະມານ 150,000, ແຕ່ທັງລາຍໄດ້ຈາກດອກເບ້ຍທຶນ ແລະ ການເສຍພາສີຂອງພວກເຂົາ, ປະມານ 0.7 ລ້ານ, ຈະບໍ່ມີບົດບາດໃນງົບປະມານຂອງລັດ - ແຕ່ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເລກເຫຼົ່ານີ້ໜ້າສັງເກດຫຼາຍສໍາລັບພວກເຮົາແມ່ນສະຖານະການທີ່ທຶນກູ້ຢືມຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ສ້າງໃນຜູ້ຮັບດອກເບ້ຍຂະໜາດນ້ອຍຫຼາຍແສນຄົນນີ້ໃຫ້ມີເຄື່ອງປ້ອງກັນທີ່ມີປະສິດທິພາບຕໍ່ກັບການໂຈມຕີທັງໝົດຕໍ່ກັບຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ລາຍໄດ້ທີ່ບໍ່ມີວຽກເຮັດງານທໍາຈາກດອກເບ້ຍ.

ມັນງ່າຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຊັກຊວນຜູ້ຮັບດອກເບ້ຍຂະໜາດນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ວ່າເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຮັບປະກັນໃນລະດັບໃດໜຶ່ງເຖິງການຮຽກຮ້ອງຜົນປະໂຫຍດທີ່ຍືນຍົງ, ເພາະວ່າຄວາມຄ້າຍຄືກັນຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກໜັກຕະຫຼອດຊີວິດ ແລະ ໄດ້ເຮັດວຽກເພື່ອເງິນຝາກປະຢັດຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຜູ້ຮັບເງິນບໍານານໃນລັດ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງພະນັກງານແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງຈາກແນວຄວາມຄິດຂອງເງິນບໍານານແມ່ນຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ສໍາຄັນວ່າການຮຽກຮ້ອງເງິນບໍານານແມ່ນຂຶ້ນກັບບຸກຄົນ ແລະ ຖືກຍົກເລີກເມື່ອເສຍຊີວິດ, ໃນຂະນະທີ່ການຮຽກຮ້ອງດອກເບ້ຍແມ່ນວັດຖຸ ແລະ ຖືກຜູກມັດເປັນອິດສະຫຼະຈາກບຸກຄົນໃນທາງທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນຕໍ່ກັບການຄອບຄອງເງິນຢ່າງສິ້ນເຊີງເປັນ "ການຮຽກຮ້ອງທາງກົດໝາຍນິລັນດອນ".

ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາເຖິງການເຊື່ອມຕໍ່ເຫຼົ່ານີ້ຕື່ມອີກໃນການສົນທະນາກ່ຽວກັບເງິນບໍານານຜູ້ສູງອາຍຸທົ່ວໄປ, ເພາະວ່າການສັງເກດເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາພົບເຫັນການຫັນປ່ຽນຈາກຜົນປະໂຫຍດນິລັນດອນທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນໄປສູ່ການຮຽກຮ້ອງທີ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງສະຫາຍຊາດທຸກຄົນໄປສູ່ໄວຊະລາທີ່ບໍ່ມີຄວາມເປັນຫ່ວງ.

ຜູ້ຮັບດອກເບ້ຍຂະໜາດນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຖືກພິຈາລະນາໃນບັນຫາທີ່ພວກເຮົາກໍາລັງຈັດການກັບການປະຕິບັດທີ່ຜ່ອນຜັນຢ່າງໜ້າສັງເກດຂອງທຶນກູ້ຢືມໃນສ່ວນຂອງລັດເກົ່າ, ແຕ່ມີພຽງແຕ່ຜູ້ທີ່ກືນກິນສ່ວນແບ່ງສ່ວນໃຫຍ່ຂອງເງິນບໍານານທຶນ ແລະ ຜູ້ທີ່ກ້າວອອກມາເປັນຜູ້ບໍລິຈາກທາງດ້ານການເງິນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງລັດ.

Machine Translated by Google

ສະນັ້ນ, ຈົ່ງກໍາຈັດຄວາມບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນທາງດ້ານເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ມີຄວາມສົນໃຈນີ້ອອກໄປ ແລະ ອອກໄປສູ່ລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດທີ່ມີອິດສະລະພາບໃນການເຮັດວຽກ ແລະ ການປະຕິບັດໜ້າທີ່ ໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າພາສີທັງໝົດ.

ເມື່ອລັດໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກພາລະໜີ້ສິນດ້ານດອກເບ້ຍຂອງຕົນແລ້ວ, ຄົນເຮົາຈະເຫັນວ່າລັດສາມາດບັນລຸຫຍັງໄດ້. ຖ້າມີແຫຼ່ງລາຍຮັບໃໝ່ໃນຂອບເຂດກ້ວາງຂວາງເຂົ້າມາເພີ່ມເຕີມ, ເຊັ່ນ: ການນໍາໃຊ້ພະລັງງານນ້ໍາ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດຂອງປະເທດ, ລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີຈະບໍ່ແມ່ນ Utopia ອີກຕໍ່ໄປ ແຕ່ເປັນຄວາມເປັນຈິງທີ່ໜ້າຍິນດີ.

ຖ້າພວກເຮົາຍັງຢາກເວົ້າເຖິງນະໂຍບາຍພາສີຂອງລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດ, ນີ້ແມ່ນຍ້ອນວ່າຈາກແຫຼ່ງພາສີດັ່ງກ່າວວິທີການສາມາດໄຫຼໄປສໍາລັບວຽກງານຫຼາຍຢ່າງທີ່ລໍຖ້າວິທີແກ້ໄຂຂອງລັດ, ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍມີວິທີການໃດໆໃນງົບປະມານຂອງລັດອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຮົາກໍາລັງຄິດຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ຽວກັບຂົງເຂດທີ່ກວ້າງຂວາງຂອງສຸຂະພາບແຫ່ງຊາດ, ການຕໍ່ສູ້ກັບພະຍາດຕິດຕໍ່ທາງເພດສໍາພັນ, ການດື່ມເຫຼົ້າຫຼາຍເກີນໄປ, ການສົ່ງເສີມກິລາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ການສົ່ງເສີມສິລະປະແລະວິທະຍາສາດທີ່ສໍາຄັນກວ່າ, ການພັກຜ່ອນເພື່ອການເກີດລູກ, ການດູແລເດັກ, ການກໍ່ສ້າງເມືອງສວນ ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດແມ່ນການຍົກເວັ້ນໜີ້ສິນກຽດສັກສີຂອງປະຊາຊົນເຢຍລະມັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບຈາກສົງຄາມ, ແມ່ໝ້າຍສົງຄາມ ແລະ ເດັກກໍາພ້າ.

ສິ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຄວນຖືກນໍາມາເປັນຫຼັກການນໍາພາສໍາລັບລະບົບລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດໃນຂົງເຂດນະໂຍບາຍພາສີ:

1. ການເສຍພາສີເພື່ອຈຸດປະສົງຂອງການຈ່າຍດອກເບ້ຍສໍາລັບເງິນກູ້ພາຍໃນແມ່ນບໍ່ຖືກຍົກເວັ້ນ.
2. ພາສີແມ່ນອະນຸຍາດໃຫ້ໃຊ້ໄດ້ສະເພາະສໍາລັບການຄຸ້ມຄອງລາຍຈ່າຍຂອງລັດ ເພື່ອຈຸດປະສົງທີ່ບໍ່ມີຜົນຜະລິດ, ສໍາລັບການບໍລິຫານ, ການບໍລິຫານຍຸຕິທໍາ, ກອງທັບ, ຕໍາຫຼວດ ແລະ ລະບົບສາທາລະນະສຸກ ແລະ ການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ, ຕາບໃດທີ່ເງິນເກີນຂອງລັດວິສາຫະກິດການຄ້າ, ທາງລົດໄຟ, ໄປສະນີ, ໂທລະເລກ, ປ່າໄມ້ຂອງລັດ ແລະ ບໍ່ແຮ່ຂອງລັດ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການສະໜອງໄຟຟ້າຈາກຖານທີ່ຕັ້ງລະຫວ່າງຕົວເມືອງຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງລັດ, ບໍ່ພຽງພໍສໍາລັບການຄຸ້ມຄອງຂອງພວກມັນ.
3. ເພື່ອການຄຸ້ມຄອງຄວາມຕ້ອງການພິເສດ ຫຼື ສໍາລັບເຫດສຸກເສີນພິເສດ, ໂດຍສະເພາະສໍາລັບກໍລະນີສົງຄາມ, ການເກັບພາສີທາງກົງ ແລະ ທາງອ້ອມບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຖືກບັງຄັບໃຊ້ອີກດ້ວຍ.
4. ພາສີໂດຍກົງສາມາດເກັບຈາກຊັບສິນໄດ້ທຸກຮູບແບບ, ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ຕ້ອງມີການວາງແຜນການຍົກລະດັບທີ່ກວ້າງຂວາງ. ລາຍໄດ້ຕ້ອງຖືກປະໄວ້ໃຫ້ບໍ່ເສຍພາສີໃນລະດັບທີ່ເໝາະສົມ. ໃນກໍລະນີນີ້, ຄວນພິຈາລະນາຢ່າງລະອຽດກວ່າປັດຈຸບັນວ່າຜູ້ເສຍພາສີມີຄອບຄົວທີ່ມີລູກ ຫຼື ມີໜ້າທີ່ດູແລອື່ນໆຫຼືບໍ່.
5. ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວພະນັກງານຂອງລັດຈະໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນພາສີ. ສໍາລັບຜູ້ທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ, ລູກ ເງິນອຸດໜູນແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບປະກັນ.
6. ພາສີທາງອ້ອມຈະຖືກພິຈາລະນາໃນຊ່ວງເວລາປົກກະຕິສໍາລັບວັດຖຸຟຸ່ມເຟືອຍເທົ່ານັ້ນ. ລັດມີວິທີການທີ່ດີເລີດໃນການດໍາເນີນງານໃນລັກສະນະທີ່ຈະຄວບຄຸມ ແລະ ເພີ່ມລາຄາໃນການຜະລິດສິນຄ້າທີ່ຮັບໃຊ້ພຽງແຕ່ຄວາມຫລູຫລາທີ່ໜ້າສົນໃຈ, ຄວາມຟຸ່ມເຟືອຍ ແລະ ການກິນດື່ມທີ່ກິນຫຼາຍເກີນໄປ, ແລະ ການໃຊ້ແຟຊັ່ນຫຼາຍເກີນໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິນຄ້າເຄິ່ງຟຸ່ມເຟືອຍບໍລິສຸດເຊັ່ນ: ຢາສູບ, ເຫຼົ້າ, ເຫຼົ້າແວງ, ຕາບໃດທີ່ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ຈຸດປະສົງດ້ານສຸຂະພາບ, ກໍ່ຈະເສຍພາສີທາງອ້ອມ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາສີທາງອ້ອມທັງໝົດ, ເຊັ່ນ: ການຂູດຮີດປະຊາຊົນໃນປະຈຸບັນຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ແມ່ນຄວນຫຼີກລ່ຽງໂດຍພື້ນຖານ. ພວກເຮົາໝາຍເຖິງພາສີທາງອ້ອມທີ່ບໍ່ມີເຫດຜົນທັງໝົດທີ່ດໍາເນີນການໃນລັກສະນະທີ່ເພີ່ມລາຄາເທົ່ານັ້ນ, ນໍ້າຕານ, ເກືອ, ໄມ້ຂີດໄຟ, ໂຄມໄຟ, ນ້ໍາໝາກນາວ, ລວມທັງພາສີຖ່ານຫີນທີ່ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດມີລາຄາແພງຂື້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ລວມທັງພາສີການຂົນສົ່ງສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ສິນຄ້າ, ແລະ ເໜືອສິ່ງອື່ນໃດແມ່ນພາສີການຂາຍສິນຄ້າ.
7. ການເກັບກໍາຜົນກໍາໄລຈາກສົງຄາມ ແລະ ການປະຕິວັດ ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດເປັນໜ້າທີ່ແຫ່ງຄວາມຍຸຕິທໍາ. ສໍາລັບໜ້າທີ່ດັ່ງກ່າວ, ຕ້ອງສ້າງພື້ນຖານຂອງພື້ນຖານການຄິດໄລ່ທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ເຊິ່ງສາມາດປຽບທຽບຄວາມຮັ່ງມີໃນປະຈຸບັນກັບສິ່ງກ່ອນໜ້ານີ້. ແນ່ນອນ, ໃນທີ່ນີ້ກໍ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມຮັ່ງມີທີ່ເກີດຂື້ນຈາກວຽກງານທີ່ມີຜົນຜະລິດ, ເຊິ່ງສົງຄາມໄດ້ໝາຍເຖິງຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງພິເສດ. ມັນບໍ່ມີຫຍັງຫຼາຍກວ່າຄວາມຍຸຕິທໍາ ແລະ

Machine Translated by Google

ເໝາະສົມທີ່ຜົນກຳໄລຈາກສົງຄາມທີ່ສຳຄັນດັ່ງກ່າວ ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນມຸ້ງໄປສູ່ຊຸມຊົນ.
ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການປະເມີນຜົນທີ່ຄົມຊັດກວ່ານັ້ນແມ່ນຕ້ອງເຮັດໃນກໍລະນີຂອງຄວາມຮັ່ງມີທີ່ເກີດຂື້ນຈາກການຄ້າຕົວກາງ ແລະ ການຄາດເດົາ.

8. ອາກອນ ແລະ ຄ່າທໍານຽມຕ່າງໆ, ແມ່ນແຕ່ພາສີທີ່ຈໍາກັດສິດເສລີພາບໃນການຈໍາໜ່າຍສິ່ງຂອງທີ່ຮັ່ງມີ, ຕາບໃດທີ່ການຈໍາໜ່າຍນີ້ບໍ່ໄດ້ມຸ່ງໄປສູ່ສະຫວັດດີການທົ່ວໄປ, ໃຫ້ຖືກຈໍາກັດເທົ່າທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ສໍາລັບສິ່ງນີ້, ພາສີມໍລະດົກ ແລະ ພາສີຂອງຂວັນກໍ່ເປັນຂອງເຊັ່ນກັນ.

ໂດຍພື້ນຖານແລ້ວ, ນະໂຍບາຍການເງິນດ້ານພາສີຄວນມຸ່ງໄປສູ່ເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍຂອງ "ລັດທີ່ບໍ່ມີພາສີ", ເພາະວ່າມັນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງລັດທີ່ຈະສະກັດເງິນຈາກພົນລະເມືອງຂອງຕົນເພື່ອສືບຕໍ່ເສດຖະກິດເງິນກູ້ຂອງລັດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ເພື່ອຍົກລະດັບສະຫວັດດີການທົ່ວໄປຂອງປະຊາຊົນ.

ລັດບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອເປັນຜູ້ເກັບດອກເບ້ຍສໍາລັບທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ ແຕ່ເພື່ອປົກປ້ອງບຸກຄົນ ແລະ ຊັບສິນຂອງພົນລະເມືອງຂອງລັດ ແລະ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດຂອງປະເທດສາມາດຮັບໃຊ້ຊຸມຊົນໄດ້. ວິທີການສໍາລັບວຽກງານຂອງລັດທີ່ບໍ່ມີປະສິດທິພາບຄວນຈະຖືກເກັບມາຈາກສ່ວນເກີນຂອງວິສາຫະກິດການຄ້າຂອງລັດເປັນຫຼັກ, ແລະ ອັນທີສອງຈາກພາສີຟຸມເຟືອຍ, ອັນທີສາມຈາກຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ລາຍໄດ້ທີ່ຢູ່ເໜືອກວ່າສິ່ງທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບຜ່ານການປະຕິບັດວຽກງານ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈາກຊົນຊັ້ນກາງທີ່ມີຊັບສິນ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈາກພາສີທາງອ້ອມສໍາລັບສິນຄ້າເຄື່ອງຟຸມເຟືອຍທີ່ການນໍາໃຊ້ບໍ່ຈໍາເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ແລະ ພຽງແຕ່ໃນສະໄໝສົງຄາມ, ເຊິ່ງຊີວິດຂອງປະເທດຊາດທັງໝົດຖືກຄຸກຄາມ, ລັດສາມາດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ແມ່ນແຕ່ຊຸມຊົນ - ດັ່ງທີ່ມັນສາມາດຮຽກຮ້ອງການຮັບໃຊ້ທະຫານຈາກທຸກຄົນຜ່ານອະທິປະໄຕການບໍລິການຂອງຕົນ - ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງໂດຍອ້າງອີງເປັນພິເສດຕໍ່ຊົນຊັ້ນທີ່ມີຊັບສິນ, ປະກອບສ່ວນທາງດ້ານການເງິນຕໍ່ການດໍາເນີນສົງຄາມໃນຮູບແບບຂອງພາສີທາງອ້ອມ ແລະ ໂດຍກົງ.

ສະຫຼຸບແລ້ວ, ພວກເຮົາອາດຈະເວົ້າບາງສິ່ງບາງຢ່າງເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງ "ລັດວິສາຫະກິດການຄ້າ". ດຽວນີ້ຄົນເຮົາມັກຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າລັດວິສາຫະກິດບໍ່ໄດ້ "ມີກໍາໄລ". ພວກເຮົາໄດ້ສົນທະນາກັນຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບບັນຫາພື້ນຖານຂອງກໍາໄລແລ້ວ.

ໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະດໍາເນີນການທາງລົດໄຟ, ແລະອື່ນໆ "ໃນລັກສະນະທຸລະກິດ", ເພື່ອ "ປົດປ່ອຍພວກເຂົາຈາກລັດວິສາຫະກິດທີ່ບໍ່ມີເສດຖະກິດ" ຫຼື "ເພື່ອນໍາພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ຮູບແບບເສດຖະກິດປະສົມ" ແມ່ນມີພຽງແຕ່ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຖືກເຊື່ອງໄວ້ຢ່າງບໍ່ດີຂອງທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍເພື່ອເຮັດໃຫ້ອົງປະກອບຄວາມຮັ່ງມີທີ່ສໍາຄັນນີ້ຂອງປະເທດຊາດສາມາດຮັບໃຊ້ຕົນເອງໄດ້. ຖ້າລັດມອບອົງປະກອບຄວາມຮັ່ງມີເຫຼົ່ານີ້, ຫຼັງຈາກນັ້ນມັນຈະຖືກສົ່ງມອບໃຫ້ແກ່ທຶນກູ້ຢືມຢ່າງເຕັມທີ່ ແລະ ມັນບໍ່ມີຂົງເຂດທີ່ມັນເປັນອະທິປະໄຕ, ຫຼື ບ່ອນທີ່ມັນສາມາດດໍາເນີນການໃນລັກສະນະກົດລະບຽບ ແລະ ບ່ອນທີ່ມັນສາມາດໄດ້ຮັບລາຍຮັບຢ່າງຫຼວງຫຼາຍສໍາລັບການຄຸ້ມຄອງວຽກງານຂອງຕົນ.

ການປົດປ່ອຍທາງດ້ານການເມືອງທາງດ້ານການເງິນຂອງລັດ

ພວກເຮົາໄດ້ອະທິບາຍກ່ອນວ່າມາດຕະການໃດແດ່ທີ່ຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະຖານະການເຊັ່ນທີ່ພວກເຮົາປະສົບຢູ່ໃນປະຈຸບັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໃນອະນາຄົດ. ວຽກງານເຫຼົ່ານີ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການບໍລິການທີ່ສ້າງສັນ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ພວກມັນສາມາດບັນລຸໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີຄວາມເສຍຫາຍຫຼືປຽນແປງເງື່ອນໄຂທາງກົດໝາຍທີ່ມີຢູ່. ມັນແຕກຕ່າງກັບການທໍາລາຍລະບົບຕ່ອງໂສ້ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງໜີ້ສິນທີ່ມີດອກເບ້ຍຂອງລັດຂອງພວກເຮົາຕໍ່ເຈົ້າໜີ້ພາຍໃນແລະພາຍນອກ.

ມາດຕະການທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດຢູ່ທີ່ນີ້ແມ່ນງ່າຍດາຍຫຼາຍ, ມີແຕ່ການປະຕິບັດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍຢ່າງ. ວິທີແກ້ໄຂພັນທະດອກເບ້ຍຕະຫຼອດໄປຈາກເງິນກູ້ພາຍໃນແມ່ນ: ການຍົກເລີກການຈ່າຍດອກເບ້ຍນີ້ຕາມກົດໝາຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ທຶນກູ້ຢືມຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ, ໂດຍອ້າງຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ຮັບເງິນບໍານານຂະໜາດນ້ອຍ, ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດສຽງຮ້ອງດັງ ແລະ ອອກຄໍາຂົ່ມຂູ່ທີ່ໜ້າຢ້ານກົວທີ່ສຸດຕໍ່ລັດທີ່ "ຢຽບຢໍ່າສິດທີ່ທີ່ບໍ່ສາມາດລະເມີດໄດ້ພາຍໃຕ້ຕີນຂອງຕົນ", ເຊິ່ງ "ກະທໍາການລະເມີດກົດໝາຍເຊິ່ງຈະປຸ້ນເອົາຄວາມໄວ້ວາງໃຈສຸດທ້າຍຂອງຕົນ". ທຶນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຈະເຄືອນໄຫວທຸກຢ່າງເພື່ອປ້ອງກັນ "ອາຊະຍາກໍາອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ກົດໝາຍເສດຖະກິດພື້ນຖານ". ແນ່ນອນ! - ບໍ່ສາມາດຄາດຫວັງໄດ້ວ່າມະຫາອໍານາດສາກົນຈະຍອມສະລະສິດໃນການປົກຄອງຢ່າງກະທັນຫັນ.

ໃນການສູ້ຮົບນີ້, ມັນເປັນພຽງແຕ່ເລື່ອງຂອງການຮັກສາເສັ້ນປະສາດເຫຼັກ ແລະ ບໍ່ຍອມໃຫ້ຕົວເອງ
ຈົ່ງຢ້ານກົວຕໍ່ສຽງຮ້ອງຂອງພວກນັກຂ່າວຜູ້ທີ່ຖືກເບິ່ງແຍງໂດຍການເງິນຊັ້ນສູງ.

ຊາວຢິວຈະດໍາເນີນການສູ້ຮົບນີ້ດ້ວຍຄວາມເດັດດ່ຽວທີ່ສຸດ, ເພາະມັນເປັນເລື່ອງຂອງ "ກຽດສັກສີຂອງລາວ" ດັ່ງທີ່ Rothschild ຜູ້ເຖົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: "ເງິນຂອງຂ້ອຍແມ່ນກຽດສັກສີຂອງຂ້ອຍ, ແລະຜູ້ທີ່ເອົາເງິນຂອງຂ້ອຍໄປກໍ່ເອົາກຽດສັກສີຂອງຂ້ອຍໄປຈາກຂ້ອຍ".

ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເງິນຂອງພວກເຂົາບໍ່ຄວນຖືກເອົາຈາກເຈົ້າຂອງພັນທະບັດຂອງລັດແຕ່ຢ່າງໃດ, ແຕ່ຄວາມຕ້ອງການທາງກົດໝາຍຕ້ອງຖືກລົບລ້າງອອກໄປ ເຊິ່ງໃນຜົນກະທົບຂອງມັນໄດ້ກາຍເປັນຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຊຸມຊົນແຫ່ງຊາດ.

ແຕ່ຈາກທັດສະນະຂອງລັດ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຈາກທັດສະນະຂອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຕ້ອງລະດົມທຶນຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍຜ່ານວຽກງານຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອຕອບສະໜອງ "ຄວາມຕ້ອງການທາງກົດໝາຍຂອງເຈົ້າໜີ້ຂອງລັດ", ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງ "ຄວາມຕ້ອງການທາງກົດໝາຍ" ແຕ່ເປັນຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຕະຫຼອດການ - ຂອງການປຸ້ນຈີ້ປະຊາຊົນຜູ້ອອກແຮງງານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງນາຍທຶນຂະໜາດໃຫຍ່ສ່ວນນ້ອຍທີ່ມີການສະໜັບສະໜູນຈາກລັດ. ລັດທີ່ເຮັດໃຫ້ "ການທໍາລາຍຜົນປະໂຫຍດຂອງທາດ" ເປັນຄວາມຈິງບໍ່ໄດ້ກະທໍາຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ, ແຕ່ມັນໄດ້ຊົດໃຊ້ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາທີ່ມີພະລັງຫຼາຍສໍາລັບການກະທໍາທີ່ຕົນເອງໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນຂ້າທາດ.

ແນ່ນອນ, ນີ້ໝາຍເຖິງການປັບໂຄງສ້າງຄືນໃໝ່ຢ່າງສົມບູນຂອງລັດໃນປະຈຸບັນ; ມັນຕ້ອງຕັດສິນໃຈວ່າມັນຕ້ອງການທີ່ຈະຮັບໃຊ້ທັງໝົດ ຫຼື ວ່າມັນ, ໃນປະຈຸບັນ, ຕ້ອງການທີ່ຈະເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ການເງິນສາກົນ.
ໃນຄໍາຖາມນີ້ບໍ່ມີການປະນີປະນອມໃດໆ. ໃນທີ່ນີ້ມີພຽງການສະກັດກັ້ນຢ່າງຕັ້ງໃຈເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນໍາໄປສູ່ເປົ້າໝາຍ ແລະ ວິທີແກ້ໄຂໄດ້.

ລັດສັງຄົມນິຍົມແຫ່ງຊາດຮູ້ດີເຖິງການຕັດສິນໃຈທີ່ມີອໍານາດນີ້ແທ້ໆ - ມັນຈະເປັນເລື່ອງຍາກຫຼາຍທີ່ຈະກ້າວໄປສູ່ບາດກ້າວທີ່ເດັດຂາດດັ່ງກ່າວ ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າພວກເຮົາຕ້ອງຕັ້ງຫຍັງຂຶ້ນແທນເສດຖະກິດທຶນນິຍົມທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດ. ແຕ່ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາຮູ້ເລື່ອງນີ້, ພວກເຮົາຈຶ່ງກ້າວໄປສູ່ການສູ້ຮົບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງປະຫວັດສາດໂລກດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນທີ່ສຸດຂອງໄຊຊະນະ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າກົດຜົນປະໂຫຍດແມ່ນສ້າງຂື້ນໂດຍອີງໃສ່ການຕົວະແລະການຫຼອກລວງເທົ່ານັ້ນ, ແລະ ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາຮູ້ແລະຮັບຮູ້ເລື່ອງນີ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ພວກເຮົາຍັງຮູ້ອີກວ່າ ເຄືອຂ່າຍແມງມຸມ ຂອງການຕົວະແລະການຫຼອກລວງດັ່ງກ່າວ, ບໍ່ວ່າມັນຈະຖືກປັ່ນປ່ວນຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ສາມາດຖືກຈີກຂາດໄດ້ດ້ວຍການດຶງພຽງຄັ້ງດຽວ.

ພຽງແຕ່ຄໍາຖາມສຸດທ້າຍເທົ່ານັ້ນທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງເວົ້າເຖິງຄື: ບັນດາປະເທດຕ່າງປະເທດຈະເວົ້າແນວໃດຕໍ່ການປະຕິຮູບທີ່ຮຸນແຮງດັ່ງກ່າວ ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປະຕິເສດການຈ່າຍດອກເບ້ຍຕື່ມອີກໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜີ້ດອກເບ້ຍຕ່າງປະເທດ?

Machine Translated by Google

ແມ່ນແລ້ວ, ຕ່າງປະເທດຈະເວົ້າແນວໃດກັບເລື່ອງນັ້ນ? ຄຳຖາມນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍແລ້ວສຳລັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເຢຍລະມັນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ສຳລັບທັດສະນະຄະຕິທີ່ເປັນສາກົນຂອງວົງການໃຫຍ່ທີ່ສຸດ.
ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ "ປະເທດຕ່າງປະເທດ" ແມ່ນຫຍັງ? ພວກເຂົາແມ່ນຄົນຝຣັ່ງ, ຄົນອັງກິດ, ຄົນອາເມລິກາບໍ? ພວກເຂົາແມ່ນຄົນສະວີເດັນ, ຄົນໂຮນລັງ ແລະ ຄົນນໍເວບໍ? ພວກເຂົາແມ່ນຄົນຣັດເຊຍ ຫຼື ຄົນຈີນ? ຫຼື ພວກເຂົາແມ່ນຄົນອິນເດຍ ຫຼື ຄົນຟູເອຈຽນ ຫຼື ຄົນຜິວດຳຄອງໂກ? ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄົນເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດເປັນຂອງ "ປະເທດຕ່າງປະເທດ" ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຮົາ. ດຽວນີ້, ຈຳນວນຄົນສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງ "ຄົນຕ່າງປະເທດ" ເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ເວົ້າຫຍັງເລີຍ, ຈຳນວນຄົນຈີນທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດ, ຈຳນວນຄົນຣັດເຊຍ ແລະ ຄົນຝຣັ່ງທີ່ນ້ອຍທີ່ສຸດກໍຈະຮູ້ໂດຍທົ່ວໄປວ່າມັນກ່ຽວກັບຫຍັງ. ສຸດທ້າຍ, ຍັງມີລັດຖະບານຂອງສັດຕູສົງຄາມຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍເປັນໄປຕາມທຳມະຊາດ - ໃນຖານະຜູ້ທີ່ສົນໃຈແທ້ໆ - ນັກທະນາຄານສາກົນຊາວຢິວ, ຜູ້ທີ່ "ຈະເວົ້າບາງຢ່າງກ່ຽວກັບມັນ". ແນວໃດກໍຕາມ, ສິ່ງທີ່ການເງິນສາກົນຈະເວົ້ານັ້ນງ່າຍທີ່ຈະຕອບ. ມັນຈະ, ດ້ວຍທຸກວິທີທາງທີ່ມີຢູ່ໃນການກຳຈັດຂອງມັນ, ລັກສະນະຂັ້ນຕອນດັ່ງກ່າວວ່າເປັນອາຊະຍາກຳທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນຕໍ່ມະນຸດຊາດທີ່ມີວັດທະນະທຳ, ມັນຈະ, ຜ່ານໜັງສືພິມທີ່ອຸທິດຕົນເອງດ້ວຍການຕົວະແລະການບິດເບືອນທີ່ເປັນໄປໄດ້ທັງໝົດ, ຍົກສູງໂລກທີ່ເອີ້ນວ່າອາລະຍະທຳຕໍ່ຕ້ານການລະເມີດພັນທະທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນດັ່ງກ່າວ, ມັນຈະເວົ້າກ່ຽວກັບການລົ້ມສະຫຼາຍຢ່າງສົມບູນຂອງເອີຣົບ, ແລະມັນຈະພະຍາຍາມກະຕຸ້ນປະເທດຝຣັ່ງໃນຖານະຜູ້ຖືອາລະຍະທຳເອີຣົບທີ່ເໝາະສົມໂດຍສະເພາະໃຫ້ເຮັດສົງຄາມເປີດຕໍ່ເຢຍລະມັນ. ທັງໝົດທີ່ປະເທດຕ່າງປະເທດ, ນັ້ນຄື, ການເງິນຊັ້ນສູງຂອງຊາວຢິວ, ຈະເວົ້າຕໍ່ຕ້ານຄວາມພະຍາຍາມລອບສັງຫານດັ່ງກ່າວຕໍ່ອຳນາດທັງໝົດຂອງຊາວຢິວໃຫຍ່.

ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນເຮົາຈຶ່ງສາມາດຫຼີກລ່ຽງທັງຄຳຖາມ ແລະ ຄຳຕອບໄດ້. ເພາະວ່າ, ມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງຄືກັບຕອນເຊົ້າວ່າ ອຳນາດທີ່ສົງຄາມປົດປ່ອຍມຸ່ງໄປຕໍ່ຕ້ານນັ້ນຈະບໍ່ຍອມຈຳນົນໂດຍບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້, ເພາະວ່າມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຂອງຊາວເຢຍລະມັນຢູ່ທີ່ນີ້, ຜູ້ທີ່ຜົນປະໂຫຍດ ແລະ ສິດທີ່ຕ່າງປະເທດສ່ວນຫຼາຍແມ່ນສັກສິດກວ່າສິດທີ່ຂອງຊາວເຢຍລະມັນ, ແຕ່ເປັນຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ມີລັກສະນະທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດແມ່ນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ໂຫດຮ້າຍຕໍ່ອຳນາດ.

ໃນຄຳຖາມປະຫວັດສາດສຸດທ້າຍທັງໝົດດັ່ງກ່າວ, ມັນເປັນການຫວ່າງເປົ່າຢ່າງແທ້ຈິງທີ່ຈະສັງເກດການຄາດເດົາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ສັດຕູຈະເຮັດໃນປັດຈຸບັນ, ເພາະວ່າສັດຕູຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ມີການປົດປ່ອຍ ຫຼື ການກະບົດໃນທັນທີແມ່ນເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ. ການພິຈາລະນາວິທີການໃຊ້ອຳນາດຂອງສັດຕູ ແລະ ການຮູ້ວ່າຕົນເອງມີຈຸດແຂງຫຍັງທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຖ້າຄົນເຮົາຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າຕົນເອງຕ້ອງເຮັດຫຍັງ ແລະ ຈະເຮັດຫຍັງ, ແລ້ວຄົນເຮົາຕ້ອງສັງເກດເບິ່ງວ່າສັດຕູຈະປ້ອງກັນການໂຈມຕີແນວໃດ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງສາມາດຮັບຮອງເອົາມາດຕະການຕ້ານ. ບໍ່ມີແຜນການທາງທະຫານໃດສາມາດກຳນົດການໂຄສະນານອກເໜືອຈາກການໂຈມຕີຄັ້ງທຳອິດ, ແຕ່ມັນສາມາດໃຫ້ຄຳແນະນຳທົ່ວໄປສຳລັບວິທີການປະຕິບັດທີ່ແຂງແຮງ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຢູ່ທີ່ນີ້.

ໃນກໍລະນີຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຄັດຄ້ານຍາກທີ່ຈະຈັບໄດ້ເພາະມັນເປັນເລື່ອງຂອງອຳນາດທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນ ແລະ ອຳນາດເໜືອຊາດ. ດັ່ງນັ້ນ, ແຜນການໂຄສະນາຫາສຽງຈະຕ້ອງພິຈາລະນາກ່ອນວ່າອຳນາດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດໃດທີ່ບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເປັນຄູ່ແຂ່ງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບການບໍ່ໃຊ້ອຳນາດໂດຍບໍ່ຈຳເປັນໃນທິດທາງທີ່ບໍ່ມີອັນຕະລາຍມາຄຸກຄາມ.

ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄຳຖາມທີ່ວ່າ "ບັນດາປະເທດຕ່າງປະເທດຈະເວົ້າແນວໃດຕໍ່ເລື່ອງນັ້ນ?" ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນປິດບັງຄວາມກັງວົນທີ່ວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເຄຣດິດ ຫຼື ອາຫານ ຫຼື ວັດຖຸດິບອື່ນໆຈາກຕ່າງປະເທດໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ.
ດຽວນີ້ສະຖານະການຢູ່ທີ່ນີ້ເປັນແນວໃດ?

ໃນຖານະທີ່ເປັນເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ, ໃນໄລຍະຍາວ, ພວກເຮົາສາມາດຈ່າຍຄ່າສິນຄ້ານຳເຂົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ສະເໝີຜ່ານການສົ່ງອອກຂອງພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ນັ້ນຄືການແລກປ່ຽນສິນຄ້າກັບສິນຄ້າ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍເງິນເຈ້ຍ ແລະ ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍ "ເຄຣດິດ".
ທັງໝົດນີ້ໃຊ້ໄດ້ຜົນເປັນເວລາດົນນານ, ຕາບໃດທີ່ບັນດາປະເທດຕ່າງປະເທດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຖືຕົວຈິງ, ນັ້ນຄື, ຕາບໃດທີ່ຜູ້ສະໜອງຕ່າງປະເທດທີ່ແຕກຕ່າງກັນມີຄວາມເຊື່ອວ່າຜູ້ນຳເຂົ້າເຢຍລະມັນຈະຈ່າຍເງິນເຕັມມູນຄ່າໃຫ້ກັບສິນຄ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ແຕ່ນັ້ນເປັນໄປໄດ້ພຽງແຕ່ຖ້າຜູ້ນຳເຂົ້າໄດ້ເກັບເງິນຕ່າງປະເທດໃນຖານະຜູ້ສົ່ງອອກສິນຄ້າເຢຍລະມັນ. ຄວາມຢ້ານກົວວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຝ້າຍ ຫຼື ໄຂມັນໃດໆ,

82 ຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໝູ່ເກາະ Tierra del Fuego, ທາງທິດໃຕ້ສຸດຂອງອາເມລິກາໃຕ້.

Machine Translated by Google

ທອງແດງ ຫຼື ອາຫານສັດ, ເນື່ອງຈາກການປະຕິເສດການຈ່າຍດອກເບ້ຍສາກົນໄດ້ລວມເອົາຄໍາຖາມຕ່າງໆເຂົ້າກັນ ເຊິ່ງໂດຍພື້ນຖານແລ້ວບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບກັນແລະກັນ. ແມ່ນແຕ່ອໍານາດຂອງທະນາຄານໃຫຍ່ທີ່ເປັນຊາວຢິວທັງໝົດກໍ່ບໍ່ສາມາດປ້ອງກັນເງິນເກີນດຸນໃນປະເທດຜະລິດວັດຖຸດິບຈາກການໄປຮອດໂຮງງານ ແລະ ສະຖານທີ່ເຮັດວຽກຂອງເຢຍລະມັນໃນໄລຍະຍາວໄດ້, ແລະ ສິນຄ້າສໍາເລັດຮູບຂອງເຢຍລະມັນກໍ່ຈະຊອກຫາທາງອອກສູ່ຕະຫຼາດການຂາຍຂອງໂລກເຊັ່ນກັນ. ການແລກປ່ຽນສິນຄ້າເຊິ່ງກັນແລະກັນລະຫວ່າງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນນີ້ເກີດຂື້ນຕາມກົດໝາຍທີ່ບັງຄັບໃຊ້ຂອງການສະໜອງ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການ. ແນ່ນອນ, ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບ, ແລະ ຊົ່ວຄາວ, ຂໍ້ຈໍາກັດ ແລະ ການຢຸດສາມາດເກີດຂື້ນຢູ່ທີ່ນີ້ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປະສົບໃນສົງຄາມ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນອີກຄັ້ງໃນພາກພື້ນ Ruhr[83]. ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມາດຕະການທີ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ທັງໝົດທີ່ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ປະເທດຕ່າງປະເທດໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນ.

ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາສາມາດສົມມຸດໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າການຄ້າຂາຍສົ່ງຈະປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການຄອບຄຸມຄວາມຕ້ອງການນໍາເຂົ້າທີ່ຈໍາເປັນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຈະມີປະເທດທີ່ເປັນກາງທີ່ສິນຄ້ານໍາເຂົ້າເຫຼົ່ານີ້ສາມາດສົ່ງເຖິງພວກເຮົາໄດ້ສະເໝີ.

ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ມີສະຕິຮູ້ເຖິງໜ້າທີ່ແຫ່ງຊາດຂອງຕົນອີກຄັ້ງ ແລະ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂື້ນໃນກໍລະນີຂອງສິນຄ້າສົ່ງອອກສາມາດເພິ່ງພາໄດ້ວ່າມັນຈະໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈເກົ່າຄືນ. ເຄຣດິດຕົວກາງຊົ່ວຄາວໃນການນໍາເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງອອກແມ່ນເລື່ອງຂອງສໍານັກງານການຄ້າ ແລະ ອີງໃສ່ເຄຣດິດສ່ວນຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ດຽວນີ້ຄໍາຖາມນີ້ມີອີກດ້ານໜຶ່ງ, ມັນຄືຄວາມຢ້ານກົວຕໍ່ມາດຕະການບັງຄັບທາງດ້ານການເມືອງ ເນື່ອງຈາກການໂຈະການຈ່າຍເງິນດອກເບ້ຍແຫ່ງຊາດໃຫ້ແກ່ພັນທະບັດສົງຄາມ ແລະ ພັນທະບັດທີ່ມີດອກເບ້ຍອື່ນໆຂອງ Reich ຫຼື ລັດລັດຖະບານກາງ. ແມ່ນແຕ່ສິ່ງນີ້ກໍ່ບໍ່ ຈະເປັນໄປໄດ້ສູງ ເພາະມັນເປັນຄໍາຖາມຢູ່ທີ່ນີ້ກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການດອກເບ້ຍຂອງເຈົ້າໜີ້ເອກະຊົນສ່ວນບຸກຄົນຂອງພັນທະບັດລັດຖະບານເຢຍລະມັນ, ເຊິ່ງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກມັນ ເກືອບບໍ່ສາມາດດໍາເນີນການທາງການເມືອງໃດໆໄດ້. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ມັນຍັງບໍ່ເຄີຍເກີດຂື້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງການລົ້ມລະລາຍຂອງລັດທີ່ການແຊກແຊງທາງທະຫານໄດ້ເກີດຂື້ນເມື່ອລັດໂຈະການຈ່າຍເງິນດອກເບ້ຍຂອງຕົນ. ຄວາມຄິດເຫັນທີ່ກົງກັນຂ້າມທີ່ວ່າ, ໃນກໍລະນີນີ້, ຝຣັ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການແກ້ແຄ້ນທັນທີນັ້ນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ສັດຕູຈະຕ້ອງແຊກແຊງຜ່ານການດໍາເນີນການທາງທະຫານຕໍ່ກັບການຫຼຸດລົງຂອງເຄືອງໝາຍເຢຍລະມັນໃນເວລານັ້ນ. ການຫຼຸດລົງຂອງສະກຸນເງິນໃນທີ່ສຸດກໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຕ່າງປະເທດສູນເສຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈາກພັນທະບັດເຢຍລະມັນ. ດຽວນີ້ມາດຕະການຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຄາດຄະເນເຖິງການຍົກເລີກໜີ້ສິນພາຍໃນຂອງເຢຍລະມັນເຫຼົ່ານີ້ເລີຍ, ແຕ່ມີພຽງແຕ່ການຍົກເລີກດອກເບ້ຍ ແລະ ການຫັນປ່ຽນພັນທະບັດເປັນຊັບສິນຂອງທະນາຄານເທົ່ານັ້ນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ການຈ່າຍເງິນສົດສາມາດສະເໜີໃຫ້ເຈົ້າໜີ້ຕ່າງປະເທດໄດ້ທັນທີ.

ມັນເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ໃນກໍລະນີດັ່ງກ່າວ, ນັ້ນຄື, ເມື່ອທ່ານ X. Illinois ຫຼື Chicago ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນຈາກນາຍທະນາຄານຂອງລາວວ່າລັດຖະບານເຢຍລະມັນກໍາລັງຈ່າຍຄືນພັນທະບັດສົງຄາມເປັນເງິນສົດ ແລະ ຈໍານວນເງິນນີ້ໄດ້ຖືກໂອນເຂົ້າບັນຊີຂອງລາວແລ້ວ, ລາວຈະໃຈຮ້າຍຫຼາຍ ແລະ ກະຕຸ້ນລັດຖະບານຂອງລາວໃຫ້ຕໍ່ຕ້ານເຢຍລະມັນ?

ການຕໍ່ຕ້ານທີ່ຮ້າຍແຮງແມ່ນບໍ່ຄາດວ່າຈະມາຈາກຝ່າຍໃດ ຖ້າລັດຖະບານເຢຍລະມັນທີ່ມີແນວຄິດຊາດນິຍົມປະກາດຍົກເລີກດອກເບ້ຍຈາກພັນທະບັດທີ່ມີດອກເບ້ຍທັງໝົດດ້ວຍການຫັນປ່ຽນພັນທະບັດເຫຼົ່ານີ້ໄປເປັນຊັບສິນທີ່ບໍ່ມີດອກເບ້ຍໃນທະນາຄານຂອງລັດ ຫຼື ບັນຊີເຊັກໄປສະນີພ້ອມໆກັນ.

ສໍາລັບພວກເຮົາ, ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ຜ່ານມາດຕະການຂອງພວກເຮົາ, ຊຸມຊົນຈະບໍ່ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ - ຄວາມຈິງທີ່ວ່າການຕໍ່ຕ້ານຈະຖືກປະຕິບັດຈາກຝ່າຍທຶນນິຍົມບໍ່ສາມາດຈໍາກັດການກະທໍາເພື່ອປົດປ່ອຍໄດ້. ຄົນເຮົາຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນໃນກໍລະນີຂອງມາດຕະການນີ້ວ່າການແຍກຈິດວິນຍານຈະເກີດຂື້ນຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ກຸ່ມຄົນທີ່ຮູ້ສຶກວ່າຢູ່ໃນລັດຖະບານນີ້ມາດຕະການການປອຍຕົວ ແລະ

---

[83] ໃນທ້າຍປີ 1922, ເມື່ອພົບວ່າຊາວເຢຍລະມັນຜິດນັດຊໍາລະຄ່າໄມ້ ແລະ ຖ່ານຫີນຢ່າງຮ້າຍແຮງເປັນການຊົດເຊີຍສົງຄາມໃຫ້ແກ່ຝ່າຍພັນທະມິດ, ຝຣັ່ງ ແລະ ແບນຊິກ, ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນໍາຂອງນາຍົກລັດຖະມົນຕີຝຣັ່ງ Raymond Poincare, ໄດ້ຍຶດຄອງເຂດອຸດສາຫະກໍາ Ruhr ໃນເດືອນມັງກອນ 1923. ປະຕິກິລິຍາຂອງຊາວເຢຍລະມັນຕໍ່ການຍຶດຄອງນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນການຕໍ່ຕ້ານແບບບໍ່ຕັ້ງໃຈ, ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈຈາກທົ່ວໂລກ ແລະ ນໍາໄປສູ່ການ "ອ່ອນລົງ" ຂອງເງື່ອນໄຂຂອງການຊົດເຊີຍໃນສົນທິສັນຍາ Dawes ຂອງ

ເດືອນເມສາ ປີ 1924 (ເບິ່ງຂ້າງເທິງໜ້າ 94), ເຊິ່ງຍັງໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການຖອນກອງທັບພັນທະມິດອອກຈາກ Ruhr.

Machine Translated by Google

ການປົດປ່ອຍວຽກງານຈາກຄວາມກົດດັນອັນໃຫຍ່ຫຼວງຈະລວມເອົາຜູ້ອອກແຮງງານທຸກຄົນໃນໄວໆນີ້. ມີພຽງວົງການທະນາຄານ ແລະ ຕະຫຼາດຫຼັກຊັບ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນວົງການຂອງຜູ້ຮັບເງິນບໍານານຂະໜາດນ້ອຍທີ່ຕົກຢູ່ໃນຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະສືບຕໍ່ຢືນຢູ່ເປັນຄູ່ແຂ່ງຂອງພວກເຂົາ.

ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດໃນຄວາມຈິງທີ່ວ່າລາວໄດ້ຮັບດອກເບ້ຍຈາກຊັບສິນຊົ່ວຄາວຂອງລາວຈາກທະນາຄານ, ແລະລາວກໍ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນການຈ່າຍດອກເບ້ຍສູງຫຼາຍສໍາລັບສິນເຊື່ອ; ດ້ວຍເງິນຂອງລາວເປັນທຶນໝູນວຽນທີ່ລາວຕ້ອງການເຮັດວຽກແລະຫາເງິນ. ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້, ນັກທຸລະກິດ, ເຈົ້າຂອງໂຮງງານ ແລະ ຊ່າງທຸກຄົນຈະມີຄວາມສົນໃຈໜ້ອຍຫຼາຍໃນການຮັກສາລະບົບທຶນນິຍົມດອກເບ້ຍ. - ສິ່ງນີ້ກາຍເປັນທີ່ຊັດເຈນຄືກັບແສງສະຫວ່າງສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ຄໍານຶງເຖິງວ່າຜົນປະໂຫຍດຂອງລັດຖະບານ - ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງທີ່ສຸດ - ແມ່ນສະກັດເອົາຜ່ານພາສີໂດຍກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມຈາກລາຍໄດ້ຈາກການເຮັດວຽກຂອງຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດເທົ່ານັ້ນ.

ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ນີ້ຢູ່ໃນໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງຈະບໍ່ສາມາດຖືກຊັກຈູງໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມ, ເພາະມັນເປັນພຽງຫຼັກການພື້ນຖານເທົ່ານັ້ນ: ວ່າລັດສາມາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ມັນຕ້ອງເອົາໄປຈາກພົນລະເມືອງຂອງຕົນອີກຄັ້ງໃນຮູບແບບໃດຮູບແບບໜຶ່ງ.

ດອກເບ້ຍສໍາລັບການຈ່າຍດອກເບ້ຍຂອງລັດຕ້ອງຖືກດຶງມາຈາກຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ມີຜົນຜະລິດໃນທຸກສະຖານະການ. ບໍ່ມີຜູ້ອອກແຮງງານຄົນໃດຖືກຍົກເວັ້ນຈາກຫຼັກການນີ້, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ບໍ່ມີພັນທະບັດທີ່ມີດອກເບ້ຍ. ສະຖານະການນີ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ລາວຫຼາຍທີ່ສຸດ, ເພາະວ່າພາສີໂດຍກົງ ແລະ ໂດຍສະເພາະພາສີທາງອ້ອມກໍ່ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ລາວຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ. ໃນປັດຈຸບັນ, ນັ້ນແມ່ນຜູ້ອອກແຮງງານທີ່ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເສຍພາສີຜ່ານພາສີລາຍໄດ້ໂດຍກົງໃນຮູບແບບຂອງການຫັກລາຍໄດ້ກ່ອນທີ່ວົງການອື່ນໆທັງໝົດໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອອກແຮງງານມີວິໄສທັດທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ; ສິ່ງດຽວກັນນີ້ກໍ່ເປັນຄວາມຈິງສໍາລັບຜູ້ມີລາຍໄດ້ຈາກຄ່າຈ້າງ ແລະ ເງິນເດືອນທັງໝົດ. ແນ່ນອນ, ວົງການເຫຼົ່ານີ້ມີສະຕິໜ້ອຍກວ່າກ່ຽວກັບພາສີທາງອ້ອມທີ່ຮຸນແຮງກວ່າ - ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພວກມັນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນຢູ່ໃນອັດຕາເງິນເຟີ້, ດັ່ງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນບົດກ່ຽວກັບ "ອັດຕາເງິນເຟີ້". ພາສີທາງອ້ອມແມ່ນພາສີທີ່ບໍ່ເປັນສັງຄົມທີ່ສຸດ. ມັນເປັນພາລະຂອງວຽກງານເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງທຶນກູ້ຢືມທີ່ບໍລິສຸດ. ບໍ່ມີໃຜສາມາດຖອນຕົວອອກຈາກມັນໄດ້, ແລະດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຜູ້ທີ່ມີລາຍໄດ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດຢ່າງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພາສີທາງອ້ອມ - ພາສີຖ່ານຫີນ, ເກືອ, ໄມ້ຂີດໄຟ, ນໍ້າຕານ, ພາສີເບຍ ແລະ ເຄື່ອງດື່ມ, ພາສີການຂົນສົ່ງສ່ວນບຸກຄົນ, ແລະອື່ນໆ - ບໍ່ໄດ້ລົບກວນເຈົ້າຂອງຄວາມຮັ່ງມີຂະໜາດໃຫຍ່ເລີຍ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ໜຶ່ງຈາກວົງມົນຂອງກໍາມະກອນຜູ້ທີ່ຕໍ່ຕ້ານການກະທໍາທີ່ປົດປ່ອຍດັ່ງກ່າວ
ສາມາດເປັນແບບນັ້ນໄດ້ພຽງແຕ່ຜ່ານການຂາດຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບການເຊື່ອມຕໍ່ເຫຼົ່ານີ້.

ສິ່ງສຸດທ້າຍ ແລະ ຍາກທີ່ສຸດທີ່ພວກເຮົາຄວນຈັດການໃນບົດນີ້ແມ່ນບັນຫາການຍົກເລີກພັນທະດອກເບ້ຍສາກົນ - ຫຼືອີກຄວາມໝາຍໜຶ່ງ, ການປະຕິເສດການຈ່າຍດອກເບ້ຍເພີ່ມເຕີມສໍາລັບໜີ້ສົງຄາມ.

ຄໍາຖາມນີ້ມີຄວາມຜູກພັນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບຄໍາຖາມປະຫວັດສາດຂອງເຢຍລະມັນ, ແທ້ຈິງແລ້ວມັນແມ່ນຄໍາຖາມຂອງເຢຍລະມັນໂດຍທົ່ວໄປ, ເພາະວ່າມັນກ່າວວ່າ: ປະເທດຊາດເຢຍລະມັນຕ້ອງການອິດສະລະພາບ ຫຼື ການເປັນທາດ?

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ, ໃນຄໍາຖາມສຸດທ້າຍດັ່ງກ່າວ, ມີແຕ່ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກໍານົດ ແລະ ບັນລຸໄຊຊະນະໄດ້ - ດັ່ງນັ້ນ, ຄໍາຕອບຕໍ່ຄໍາຖາມນີ້ຈຶ່ງໄປໄກກວ່າຂອບເຂດຂອງການສັງເກດການເມືອງທາງດ້ານການເງິນ. ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນທີ່ປະເທດຊາດທີ່ຕ້ອງພະຍາຍາມເພື່ອອິດສະລະພາບຂອງຕົນຮູ້ວ່າການເປັນທາດຂອງຕົນແມ່ນໃນຕອນທໍາອິດທີ່ເປັນການເມືອງທາງດ້ານການເງິນ, ການເມືອງ ແລະ ເສດຖະກິດມີຄວາມກ່ຽວຂ້ອງຢ່າງໃກ້ຊິດທີ່ສຸດ. ແຕ່ນີ້ແມ່ນສິ່ງໃໝ່ກ່ຽວກັບສະຖານະການໃນປະຈຸບັນທີ່ມັນຖືກປົກຄອງໂດຍທັດສະນະທາງການເມືອງຂອງອໍານາດທາງດ້ານການເງິນ ແລະ ທັດສະນະທາງການເມືອງຂອງອໍານາດທະຫານມາເປັນອັນດັບສອງເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຮົາສາມາດເວົ້າເຖິງຍຸກສະໄໝແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າເປັນຍຸກສະໄໝໃໝ່. ພະເຈົ້າແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນຄອງບັນລັງຂອງໂລກນີ້. ຈັກກະພັດ ແລະ ກະສັດກົ້ມຫົວລົງຕໍ່ໜ້າພະອົງ. ລັດຖະສະພາ ແລະ ລັດຖະບານແມ່ນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງພະອົງ. ພະອົງສາມາດເຂົ້າຮ່ວມການເຄື່ອນໄຫວຂະໜາດໃຫຍ່ໄດ້ - ເຊັ່ນ: ຄວາມພະຍາຍາມຂອງຜູ້ມີລາຍໄດ້ເພື່ອການປັບປຸງຕົນເອງ. ທຶນສາກົນກໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້...

Machine Translated by Google

ສື່ມວນຊົນຂອງໂລກສາມາດຮັບໃຊ້ເປົ້າໝາຍຂອງມັນໄດ້ - ຍ້ອນວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງເປັນຜູ້ບໍລິຫານຄວາມຮັ່ງມີທາງວັດທະນະທໍາ ແລະ ເປັນຜູ້ປອມແປງສິລະປະ ແລະ ວັນນະຄະດີພື້ນເມືອງຂອງຊາດທຸກຊະນິດ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຖືທີ່ໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດຂອງການລະບາດຂອງມະຫາສະໝຸດ ແລະ ການປົກຄອງໂລກນີ້, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຮູ້ຊາວຢິວ ແລະ ດັ່ງນັ້ນວົງມົນຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກປິດອີກຄັ້ງດ້ວຍຄໍາຖາມຂອງທຸກຄໍາຖາມ - ຄໍາຖາມຂອງຊາວຢິວ.

ການແກ້ໄຂບັນຫາດອກເບ້ຍແມ່ນການແກ້ໄຂຂອງຄໍາຖາມຂອງຊາວຢິວ. ການແກ້ໄຂບັນຫາດອກເບ້ຍໃນຄວາມໝາຍຂອງຄໍາອະທິບາຍຂອງພວກເຮົາແມ່ນການທໍາລາຍກົດລະບຽບໂລກຂອງຊາວຢິວ, ເພາະມັນທໍາລາຍອໍານາດຂອງຊາວຢິວໂລກ - ອໍານາດທາງດ້ານການເງິນຂອງມັນ.

ແຕ່ການແກ້ໄຂບັນຫາດອກເບ້ຍ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃນຄວາມໝາຍທີ່ສ້າງສັນ, ໃນເວລາດຽວກັນ
ເວລາຍັງເປັນທາງອອກຂອງບັນຫາສັງຄົມ.

ການປະຕິເສດການຈ່າຍດອກເບ້ຍ ແລະ ພາສີທຸກຢ່າງຕື່ມີສົງຄາມຈະເຮັດໃຫ້ການເງິນສາກົນ ຫຼື ຝຣັ່ງ ຕ້ອງປະເຊີນກັບບັນຫາກ່ຽວກັບການເຂົ້າຄວບຄຸມການບໍລິຫານດ້ານການເງິນທັງໝົດຂອງເຢຍລະມັນທັງໝົດ. ຖ້າພາສີທັງໝົດຂອງ Reich ຖືກຍົກເລີກ ເຊິ່ງປະຈຸບັນນີ້ໃຊ້ຈ່າຍດອກເບ້ຍໃຫ້ກັບສັດຕູ, ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ກ່ອນອື່ນໝົດແມ່ນການໄຖ່ບາບພາຍໃນຈາກການກົດຂີ່ຂູດຮີດພາສີທີ່ບ້າຄັ່ງ, ການກະທໍາທາງດ້ານການເມືອງທາງສັງຄົມທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ມີຂອບເຂດກວ້າງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ແລະ ສັດຕູຈະຕ້ອງພະຍາຍາມພັດທະນາການບໍລິຫານດ້ານການເງິນຂອງຕົນເອງໃນເຢຍລະມັນ.

ແຕ່ຖ້າປະຊາຊົນເຢຍລະມັນເຫັນຜູ້ເກັບພາສີຝຣັ່ງ ຫຼື ຊາວຢິວນັ່ງຢູ່ໃນທຸກໆຫ້ອງການພາສີ ແລະ ເງິນບໍານານ, ແລະ ຖ້າງົວທີ່ດີທີ່ສຸດຖືກເອົາໄປຈາກຄອກຂອງຊາວກະສິກອນໂດຍຜູ້ກົດຂີ່ຕ່າງປະເທດເຫຼົ່ານີ້ - ແລ້ວຄວາມໂກດແຄ້ນ ແລະ ຄວາມໂກດແຄ້ນອາດຈະຮຸນແຮງຂື້ນໃນໄວໆນີ້ ຈົນວ່າຄືນໜຶ່ງຈະກວາດຜີຕ່າງປະເທດອອກໄປດ້ວຍໄມ້ກວາດທີ່ເປ ນເລືອດ ແລະ ປົດປ່ອຍເຢຍລະມັນ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ, ອໍານາດທາງທະຫານຈະຮັບເອົາວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວເພື່ອຮັບໃຊ້ຫຼືບໍ່
ດັ່ງນັ້ນ, ອໍານາດທາງດ້ານການເງິນຈຶ່ງຍັງເປັນທີ່ໜ້າສົງໄສຫຼາຍ.

ຄວາມຄາດຫວັງຂອງຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງພວກເຮົາໃນການປົດປ່ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຄືກັບທີ່ເບິ່ງຄືວ່າໃນຕອນທໍາອິດ - ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ. ຄັ້ງທໍາອິດທີ່ເຢຍລະມັນປະຕິເສດຢ່າງເປັນເອກະສັນໃນການມອບ "ວິລະຊົນສົງຄາມ" ຂອງຕົນ, ດ້ວຍ "ບໍ່" ນີ້, ຜີໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.

ໃນປັດຈຸບັນ, ການເງິນສາກົນແນ່ນອນວ່າຈະຊອກຫາວິທີການອື່ນໆ, ໂດຍສະເພາະວິທີການຂອງການປະທ້ວງ ແລະ ການບີບບັງຄັບຕະຫຼາດສາກົນທັງໝົດ. ການທີ່ມັນຈະບໍ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນກໍລະນີສຸດທ້າຍອາດຈະເປັນເລື່ອງທີ່ແນ່ນອນ, ແລະ ການປະທ້ວງສິນຄ້າເຢຍລະມັນຈະນໍາພາເຢຍລະມັນ, ໃນຕອນທໍາອິດພຽງແຕ່ໃນກິດຈະກໍາທາງເສດຖະກິດຂອງຕົນ, ແລະ ສໍາລັບໄລຍະເວລາໜຶ່ງກໍ່ເປັນພຽງຕະຫຼາດພາຍໃນຂອງຕົນເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະເປັນພຽງແຕ່ໜ້າທີ່ຂອງນະໂຍບາຍພາຍໃນທີ່ມີຄວາມຊໍານານ - ໂດຍສະເພາະຜ່ານການສົ່ງເສີມຢ່າງເອື້ອເຟື້ອເຜື່ອແຜ່ໃນຂະແໜງການກໍ່ສ້າງທີ່ຢູ່ອາໄສ - ເພື່ອເອົາຊະນະຊ່ວງເວລາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ນໍາໃຊ້ພວກມັນເພື່ອສະຫວັດດີການຂອງປະຊາຊົນ, ຈົນກວ່າເສັ້ນທາງໃໝ່ສູ່ໂລກຈະຖືກກໍານົດໄວ້.

ການເປີດເສັ້ນທາງໃໝ່ສູ່ໂລກນີ້ຈະເກີດຂື້ນຜ່ານການທໍາລາຍການປົກຄອງຂອງຊາວຢິວເຖິງແມ່ນວ່າໃນບັນດາປະເທດຊາດອື່ນໆ, ເພາະວ່າເສັ້ນທາງຂອງແຕ່ລະປະເທດໄປສູ່ເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດທີ່ມີສຸຂະພາບດີສາມາດເຮັດໄດ້ໂດຍຜ່ານການປີ້ນປົວພິດພາຍໃນປະເທດຂອງພວກເຂົາໂດຍພິດຂອງຊາວຢິວ-ມ້າມໂມນິສ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເສັ້ນທາງທໍາມະຊາດຂອງການຄ້າສາກົນທີ່ມີສຸຂະພາບດີ ແລະ ການຄ້າທາງເສດຖະກິດລະຫວ່າງປະເທດຊາດຕ່າງໆຈະເປີດອອກດ້ວຍຕົວມັນເອງ - ແລະມະນຸດຊາດ, ທີ່ໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຈາກການກົດຂີ່ຂອງຊາວຢິວ, ຈະປະສົບກັບຍຸກສະໄໝແຫ່ງຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ - ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ເຢຍລະມັນ - ຫົວໃຈຂອງໂລກ!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

ເວີຊັນ 1.0

ຈັດພິມມາໃນປີ 130 ຂອງ AH, ໃນ Kali Yuga ຕຸລາ 2018 ຂອງປະຕິທິນຄຣິສຕຽນ
ໂດຍ Sudetenland Verlag.

ແກ້ໄຂໂດຍ Einar Birkemann.

ໜ້າປົກຂອງປຶ້ມໂດຍ Italo.